

www.dtv-ebook.com

tiếng

ngọt

trương tiểu tố

Mục lục

Chương 1: Làm Sao Để Cưa Đổ Được Một Người Phụ Nữ Trong Một Tuần

Chương 2: Vị Tân Tình Thánh Hàng Đầu Về Lý Thuyết

Chương 3: Không Biết Ai Mới Là Chim Vào Lồng, Cá Cắn Câu

Chương 4: “Tô Mạch, Anh Muốn Theo Đuổi Em.”

Chương 5: Bánh Trôi Hoa Mạt Lị

Chương 6: Ham Hư Vinh Là Vì Bời Tự Ti

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65: Ngoại Truyện

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 1: Làm Sao Để Cưa Đổ Được Một Người Phụ Nữ Trong Một Tuần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối tháng Tư, hoa qiong (quỳnh) đã nở, từng đám từng đám trắng muốt trĩu đầu cành biếc. Gió thổi qua, nhành hoa lay, điểm tô cho đời thêm mấy phần thanh tân, trong trẻo.

Tô Mạch cảm tách cà phê đứng tựa ở cửa phòng nước nghe tiếng người thảo luận ở trong.

Tựa như nghe được điều gì làm người vui vẻ, mắt nàng nheo nheo, khóe môi thoáng một nụ cười nhẹ nhàng giao hoạt như thể hồ ly.

Niềm vui chỉ thoáng qua trong giây lát ở một góc không ai khác nhìn thấy, không cách nào bắt giữ được.

Tới khi nàng đã gõ đôi cao gót bỏ đi rồi, những người ở trong vẫn còn đang tiếp tục cuộc chuyện trò.

“Trong số mấy nhà thiết kế chính, Mạch tỷ có năng lực nghiệp vụ mạnh nhất, tính cách cũng tốt. Giám đốc nghệ thuật đi rồi, lại không thấy công ty chuẩn bị mời người mới, chắc chắn là chị ấy lên thay.”

“Thứ Sáu tuần trước, tôi tặng ca về muộn, thấy Phó tổng giám đốc Lý gọi mình chị ấy vào phòng nói chuyện, chắc chắn là để nói chuyện này rồi.”

...

Giữa trưa, tại tầng một của một trung tâm thương mại gần công ty.

“Cái này màu thế nào?”

Tô Mạch đứng trước quầy của Givenchy, nhấp môi nhìn gương, quay đầu lại nhìn mới nhận ra Lâm Tiểu Linh cùng mình đi ăn trưa không có ở bên.

Lúc này Lâm Tiểu Linh đang đứng nghe điện thoại ở cách đó không xa.

Tô Mạch lau son môi đi, đổi sang thử màu khác.

Nữ nhân viên bán hàng cười tươi: “Quý khách rất có khí chất, nước da lại trắng, dùng màu nào cũng đều đẹp.” Nhờ kinh nghiệm bán hàng nhiều năm, chỉ cần liếc nhìn là nữ nhân viên có thể biết được ngay khách hàng nào là người có khả năng mua, dám chi tiền.

Hôm nay Tô Mạch mặc một bộ váy liền thân màu đỏ, choàng khăn lụa tơ tằm đen bên ngoài, chất liệu nhẹ nhàng, trơn mượt, đường may đẹp, đều là của những nhãn hiệu tiếng tăm.

Tô Mạch mỉm cười với nữ nhân viên bán hàng: “Cảm ơn.”

Giọng nàng mềm mại, nụ cười rất mực dịu dàng, không giống một người phụ nữ dãi dầu sương gió với công việc, mà giống với một tiểu thư xuất thân danh gia vọng tộc được giáo dục hết sức cẩn thận.

Lúc Lâm Tiểu Linh cầm điện thoại quay lại, đôi mắt đã đỏ hoe.

Tô Mạch quay lại nhìn: “Sao vậy? Lại bị tay khách hàng kia mắng à?”

Lâm Tiểu Linh gật đầu, không lên tiếng, mắt ầng ậc nước, xem ra là bị mắng rất nặng.

Lâm Tiểu Linh là nhà thiết kế mới của công ty quảng cáo Ori, phụ trách một vài hạng mục có tiền thù lao không cao. Tuy nhiên, trong nghề thiết kế, hạng mục càng nhỏ, càng không quy mô thì chuyện cũng sẽ càng phiền phức.

Giọng Lâm Tiểu Linh hơi ghen ngào: “Anh ta mắng em là đồ lợn, bảo là tìm bừa một sinh viên chưa tốt nghiệp còn thiết kế giỏi hơn em.”

Bất kể là bị người trong nghề hay người thường nghi ngờ trình độ thiết kế thì đều là chỗ đau tối kị không được chạm vào của mọi nhà thiết kế.

Tô Mạch an ủi Lâm Tiểu Linh đôi câu: “Người này chẳng có chút phong độ quý ông nào.”

Rồi hỏi: “Em không phản đòn lại à?”

Lâm Tiểu Linh đỏ mặt, giọng lí nhí: “Giọng, giọng anh ta rất dễ nghe, em không nỡ nói lại.”

Tô Mạch: “...”

Hai người về công ty. Lâm Tiểu Linh kéo tay Tô Mạch nói nhỏ: “Không nói chuyện của em nữa, cuộc họp chiều nay chắc là vì chuyện thăng chức cho Mạch tỷ đấy.”

Tô Mạch cười giả dối: “Nào có, vẫn chưa có tin chính thức, em đừng hùa cùng mọi người nói linh tinh.”

Thứ Sáu tuần trước, Phó tổng giám đốc Lý đã tìm Tô Mạch nói chuyện qua, dù là ý ngầm hay ý công khai thì cũng đều là ám chỉ

chuyện để cô nhậm chức giám đốc nghệ thuật.

Lâm Tiểu Linh không có thời gian nói thêm gì, vừa về tới chỗ ngồi liền vội vàng đi sửa bản thiết kế theo ý của vị khách hàng khiến cô ấy vừa yêu vừa hận kia.

Trước khi Ps khởi động xong, cô nàng thành kính bái lạy bốn chữ to “Đã nộp là qua” dán kê máy tính.

Trên thực tế, từ lần nộp đầu tiên đến giờ, đây đã là bản thảo lần năm.

Nửa tiếng trước cuộc họp lúc ba giờ chiều, Tô Mạch vào phòng vệ sinh để dặm lại lớp trang điểm.

Cùng vào nhà vệ sinh để trang điểm còn có nhà thiết kế chính Tiêu Như. Hai người cùng vào công ty một lúc, lý lịch ngang nhau, xét về trình độ chuyên môn thì Tô Mạch nhỉnh hơn một chút.

Tại Ori, trực tiếp dưới quyền giám đốc nghệ thuật chính là các nhà thiết kế chính, dưới quyền mỗi người có thêm từ hai tới ba nhà thiết kế bình thường.

Tiêu Như là người chào trước, giọng điệu vẫn luôn làm người ta thấy không thích: “Ồi chào, Tô Mạch đi trang điểm lại đây à? Có chuyện tốt gì sao?”

Tô Mạch nhìn Tiêu Như một cái, cười đáp lại: “Chẳng phải cô cũng đi trang điểm lại đó thôi.”

Tiêu Như cong môi cười: “Cả công ty đều đang đón cô sắp thăng chức, chúc mừng giám đốc Tô nhé.”

Cô ta nhấn thật mạnh mấy chữ cuối, nghe rất khó chịu.

Cuộc họp bắt đầu đúng giờ.

Sau vài câu vô nghĩa, Phó Tổng giám đốc Lý nhắc thân mình một trăm năm mươi cân của mình khỏi ghế, giọng mảnh mà cao: “Đối với một công ty quảng cáo tiếng tăm, chức vụ giám đốc nghệ thuật là không thể thiếu...”

Tô Mạch vén lọn tóc quăn trước ngực hất ra sau vai.

Lâm Tiểu Linh huých nhẹ vai cô, mỉm cười ra dấu.

Giọng nói đầy đặc sắc của Phó Tổng giám đốc Lý lại tiếp tục: “Chúc mừng Tiêu Như, cô ấy chính là giám đốc nghệ thuật mới của Ori.”

Thấy không có ai vỗ tay, phó tổng giám đốc Lý bèn đi đầu vỗ tay mấy tiếng: “Đề nghị mọi người vỗ tay chúc mừng.”

Thế là tiếng vỗ tay mới lác đác vang lên.

Mấy nữ đồng nghiệp buôn chuyện ở phòng nước ban nãy đồng loạt nhìn về phía Tô Mạch, ánh mắt hoặc là khó hiểu, hoặc là tiếc nuối.

Phần đa các đồng nghiệp đều thích Tô Mạch ôn hòa, khiêm tốn, không thích Tiêu Như kiêu ngạo, phô trương.

Sau khi tan họp, Tiêu Như đề nghị nhân viên của phòng thiết kế ở lại mở cuộc họp.

Quan mới nhậm chức liền giáng lửa ngay vào Tô Mạch.

“Hạng mục trong tay Lâm Tiểu Linh chuyển sang cho Tô Mạch làm.”

Nhắc tới hạng mục Lâm Tiểu Linh đang phụ trách, cả phòng họp ngập tràn mùi chết chóc.

Lâm Tiểu Linh không muốn làm hại Tô Mạch: “Tiêu Như, à, giám đốc Tiêu, chuyện đó tôi có thể làm tốt.” Cô nàng còn đang trong thời gian thử việc, lá gan lại nhỏ, lúc nói chuyện với lãnh đạo có vẻ sợ sệt.

Tiêu Như tựa lưng vào ghế nhìn Lâm Tiểu Linh một cái, có vẻ cực kỳ không vui: “Có thể làm tốt mà ngày nào cũng bị khách hàng mắng phát khóc.”

Lâm Tiểu Linh đang muốn nói thêm thì Tô Mạch ngăn lại: “Đề tôi làm.”

Sau khi tan họp, Tô Mạch nói với Lâm Tiểu Linh: “Em sắp được vào làm chính thức rồi, vào lúc quan trọng thế này, không nên đắc tội cô ta.”

Lâm Tiểu Linh cảm kích đáp: “Mạch tỷ đúng là người tốt.”

Tô Mạch cúi đầu xếp chì màu vào hộp.

Lâm Tiểu Linh tưởng rằng Tô Mạch không nghe thấy nên nói lại lần nữa: “Mạch tỷ đúng là người tốt.”

Tô Mạch xếp xong cây chì cuối cùng, đóng hộp lại, không nói gì, cười nhạt một cái coi như đáp lời.

Cô chẳng phải là người tốt đẹp gì.

Mười giờ đêm, Tô Mạch là người cuối cùng rời công ty. Đây là chuyện bình thường với một nhà thiết kế, hơn nữa, lúc sát giờ tan làm, Tiêu Như còn phân cho cô hai phần việc cần thiết kế gấp, sắp phải nộp.

Tô Mạch vừa xuống xe taxi liền nhận được một cuộc gọi lạ từ số máy bàn.

Là vị khách hàng cô nhận chuyển giao từ tay Lâm Tiểu Linh chưa được tám tiếng đồng hồ gọi tới.

Đối phương vừa mở miệng liền mắng: “Không phải đã nói rồi sao, chữ ở giữa phải lớn, phải sáng, phong cách phải vừa hoành tráng vừa tinh tế, trong phục cổ có thời thượng, trong đơn giản lại có phức tạp!”

“Ngày mai tôi muốn được xem bản thảo sửa đổi.”

“Trong một tuần phải làm xong phần trực tuyến.” Đây cũng là đúng theo yêu cầu trong hợp đồng, hạn cuối để sửa bản thảo chỉ còn lại đúng một tuần.

Tô Mạch không kịp nói nửa câu, thậm chí còn chưa kịp thưởng thức ra chỗ dễ nghe trong giọng nói mà Lâm Tiểu Linh khen thì điện thoại đã bị dập máy.

Trong bóng tối, xung quanh không một bóng người, Tô Mạch hung dữ quát vào chiếc điện thoại đã kết thúc cuộc gọi: “Đệt!”

Lớp trang điểm tỉ mỉ vỡ ra dưới nét mặt bức bối như tấm gương phẳng lặng bị đập nát từ giữa để lại những mảnh vỡ sắc nét.

Đôi cao gót màu đen đá thật mạnh vào hòn đá, không biết là coi hòn đá ấy là Tiêu Như hay là vị khách hàng hung hãn trong điện thoại.

Hòn đá bay lên, giữa trời đêm, vạch một đường vòng cung, rớt xuống mép hồ, tiếng nước và tiếng ếch đồng loạt dậy lên.

Bên ngoài hàng hiên có đỗ một chiếc xe tải, thân xe đề dòng tên công ty chuyển nhà XX, hai người công nhân mặc đồ bảo hộ lao động màu xanh đang chuyển đồ.

Đây không phải là điểm chính yếu, điểm chính yếu là cạnh đó có một chiếc Bentley màu đen phiên bản số lượng giới hạn.

Tô Mạch ra khỏi thang máy lên tầng hai, thấy cửa phòng đối diện đang mở, có một người đàn ông đi từ trong phòng ra.

Chung cư cao cấp, độ sáng của đèn hành lang vừa khéo, nửa sáng trắng pha vàng nhạt, bóng của mọi vật in lên tường như một bức tranh đen trắng.

Người đàn ông đứng giữa bức tranh, trong chớp mắt như hòa hợp một thể với thể giới đen trắng trong bức tranh kia.

Tô Mạch dất tóc ra sau tai, nở nụ cười công thức: “Chào anh.”

“Chào em, anh tên là Trâu Tinh Thần.” Người đàn ông mỉm cười, đầu mày khóe mắt dong đầy dịu dàng, “Em có thể gọi anh là A Thần.”

Giọng anh ta rất êm tai, du dương trầm ấm khiến người nghe không cách nào kháng cự, sức chú ý bị đối phương hút chặt, tất cả xung quanh dường như đều chỉ làm nền.

Tuy nghe hơi quen tai nhưng Tô Mạch không mấy để tâm, cũng không nghĩ rằng mình từng có quen một người như vậy, bằng không không thể lại không có ấn tượng gì.

Giọng cô trở nên mềm mại: “Em là Tô Mạch.”

Đôi mắt cô trở lại trên người người đàn ông. Anh ta có vóc dáng cao lớn, sơ mi trắng, quần đen ống dài, đường cắt may hoàn mỹ, nhã nhặn, gọn gàng.

Nút áo sơ mi trắng làm bằng gỗ bách được chạm khắc mờ một cách tỉ mỉ, không nhìn cẩn thận sẽ không nhận ra. Đây là một người

đàn ông có gu thẩm mỹ cao.

Hai người công nhân khuôn tử tử trong thang máy đi ra. Người đàn ông tiến lên can giúp góc nhọn tránh va vào người Tô Mạch.

Còn là một người đàn ông được giáo dục vô cùng tử tế.

Điều này làm cô liên tưởng tới gã khách hàng hung hãn lại còn có vấn đề về thẩm mỹ trong điện thoại kia, người với người sao có thể khác nhau xa tới vậy.

Cô thích kiểu người đàn ông lịch lãm, ôn nhuận như ngọc như người trước mặt đây, thích không đường kháng cự.

Tô Mạch lui về sau nửa bước, tựa vào ván cửa nhà mình, mắt mi mang cười: “Về sau chúng ta chính là hàng xóm, anh có thể gọi em là Mạt Lị.”

Cô phô diễn bằng hết độ quyến rũ của bản thân, giọng nói mềm mại như nước chảy, ngay đến cả các công nhân đang bận rộn cũng phải bất giác quay đầu nhìn.

Trâu Tinh Thần ngược mắt, liếc một cái liền nhận ra đây là một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp.

Tóc nàng dài mà dày, cuốn lộn như rong tảo dưới đáy biển sâu. Đôi mắt to trong veo, lúc hơi nheo lại, bất kể là để nhìn gì đó hay không, trước tiên là đã có sẵn mấy phần biếng nhác.

Da nàng rất trắng, cho dù đang đêm nhưng vẫn trắng tới chói mắt.

Miền cưỡng xứng đôi với anh ta.

Chờ công nhân chuyển nhà xong việc, Trâu Tinh Thần đóng cửa lại, bỏ mặc căn phòng lộn xộn, đi ra ban công hút một điếu thuốc.

Khói thuốc lượn lờ tản đi như mái tóc dài của người con gái kia.

Anh ta trở vào phòng khách, dụi tắt đầu thuốc, mở cúc cổ áo sơ mi, ngồi lên mấy thùng giấy, mở trình duyệt trên điện thoại lên nhập vào một dòng chữ.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tô Mạch: Vị tiên sinh này cũng thật ngông cuồng.

Chú thích:

*Hoa qiong (quỳnh): tiếng Trung là 琼花, để tránh nhầm lẫn với hoa quỳnh ở Việt Nam, mình để phiên âm qiong. Tên hoa có nghĩa là một thứ ngọc đẹp. Hoa nở vào cuối tháng Tư (khoảng tháng Ba âm lịch), mùa hoa thường kéo dài trong khoảng 20 ngày, lúc nở rộ được ví von như chiếc váy của một nàng tiên, phần hoa ở giữa ví như một mâm ngọc bích và phần hoa trắng xếp xung quanh mâm ngọc thì như bày bướm lượn quanh khi gió thổi đu đưa. Tuổi thọ của một cây hoa qiong lên tới 300 năm. Cây phân bố ở vùng Dương Châu, Giang Nam và hòa mình vào vẻ đẹp dịu dàng nổi tiếng của tháng Ba Giang Nam. Hoa qiong được coi là biểu tượng của một tình yêu đẹp lãng mạn, hoàn hảo.

3e3c13ect6b30c50923a9690

4be22b45g69a195828dde690

5f3c483fbb82da99e0accd3e714da1d6fe9b9c5a283f5-k5LLBM

15d8d5f716c53bc0467a723f76b67cde471d29e319a83-uZ4AsH

1200px-Qiong_Flower

3263e2d12b05b7ec9dc4853f82d4ec5b

8469eac6a67888c42b0389b9159dd802479827c02584c-8o5Wvt

dc1534fbd2187bca1a13a00f1fbb66d537ecaeed3e566-zVw6bs

e3b77c3018a39bb34fc4254d6c0b047abb5d00ee29361-lEmNHZ

Unicode

k

wKGB3FFKrbOAVexmAAJG3gwWaCU95

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 2: Vị Tân Tình Thánh Hàng Đầu Về Lý Thuyết

Sáng sớm mỗi ngày, Tô Mạch đều thức dậy rất sớm, nhờ vậy cô có đủ thời gian để phối đồ, trang điểm, giúp cho mỗi lần lên sàn diễn đều hoàn mỹ không thể soi mói được gì.

Chín giờ đi làm, tám giờ hai mươi phút cô ăn sáng ở quán Starbucks dưới lầu của công ty, bình thường là một cốc cappuccino, thêm một miếng bánh ngọt.

Ăn xong bữa sáng, cô lại son môi, cất bước tao nhã đi lên công ty. Bởi vì còn sớm nên cô không cần phải vội sắp vội ngựa giống đại đa số dân văn phòng.

Có người cắt bánh bao, sữa đậu nành trong túi xách, có người đang cắn dở miếng bánh rán hoa quả, miệng đầy vụn thức ăn, lại có người suýt thì té ngã, bộ dạng chật vật đến là khó coi.

Lâm Tiểu Linh ăn hết miếng bánh mì rán đồ nhân trứng gà trên tay xong, vừa rút khăn giấy chùi tay vừa đuổi theo Tô Mạch đi đằng trước: “Chào Mạch tử.” Nói xong còn no nê ợ lên một tiếng.

Tô Mạch mỉm cười nhẹ nhàng đầy hoàn mỹ: “Chào.”

Hai người ra khỏi thang máy, cùng nhau đi vào cửa công ty trên tầng Mười Một.

Tô Mạch cao một mét bảy lại còn đi thêm đôi giày năm phân, đi bên Lâm Tiểu Linh cao một mét rưỡi đi giày đế bằng, khiến khí chất dịu dàng của cô được tôn thêm mấy phần tao nhã, cao sang.

Lâm Tiểu Linh lo lắng hỏi: “Mạch tỷ, cái hạng mục kia của công ty khoa kỹ Tinh Thần có cần em đi nói lại với giám đốc Tiêu không?”

*khoa kỹ: khoa học kỹ thuật

Người mới tốt nghiệp đi làm chưa tới một năm, lòng dạ vẫn hết sức đơn thuần.

Tô Mạch nhìn Lâm Tiểu Linh một cái: “Em thực sự không muốn lên làm chính thức à?” Lâm Tiểu Linh giờ mà đi hỏi thì ngang ngửa với xác định rõ phe phái. Con bé ngốc này chắc ngay cả mình sẽ chết thế nào cũng không biết.

Tô Mạch vừa đi vừa nói chuyện: “Em tiếp tục làm tập tranh thiết kế cho tòa nhà mới của Bất động sản Vạn Quân đi, standee ở văn phòng bất động sản thì chưa vội, quyết được tập tranh trước, chỉnh sửa lại chút ít là xong. Bản sơ thảo của tập tranh, ngày mai trước khi tan tầm gửi cho chị xem qua trước một lần.”

Tới phòng thiết kế, Tô Mạch kiểm tra sơ qua tiến độ công việc của ba nhà thiết kế mình quản lý bao gồm cả Lâm Tiểu Linh rồi mới mở máy tính của mình lên.

Tiêu Như từ văn phòng của giám đốc đi ra, đứng trên cao nhìn xuống Tô Mạch ngồi ở ghế: “Tô Mạch, hai đơn thiết kế tối qua tôi gửi cho cô, khách hàng đang cần gấp, mấy ngày tới cô chịu khó vất vả tăng ca.”

Nói xong quay sang cười với mọi người trong phòng thiết kế, dùng giọng điệu của người lãnh đạo khích lệ mọi người: “Cố lên nhé, mọi người đều phải cố lên, nỗ lực vì một Ori ngày càng lớn mạnh!”

Có hơi... thiếu tự nhiên.

Không khí lặng ngắt đi giây lát rồi có người sực nhớ ra vỗ tay.

Chờ Tiêu Như đi, lập tức có đồng nghiệp đi bàn tán với nhau qua Weixin hoặc là QQ, trọng tâm xoay xung quanh chuyện Tiêu Như thăng chức.

Ai sáng suốt thì vừa nhìn là biết Tiêu Như cố ý làm khó Tô Mạch, cho dù chị ta đã thăng tiến được rồi.

Tô Mạch không thích bị người khác nhìn bằng ánh mắt đồng tình, cô ghét nhất là kiểu ánh mắt này.

Cô rất hoàn mỹ, cử chỉ đoan trang, tao nhã, nói năng ôn hòa, khiêm tốn. Cô ăn mặc cũng rất đẹp, quần áo, giày dép đều là hàng hiệu hàng hoàng, tử tế. Cô không cần bất kỳ ai phải đồng tình, thương hại.

Tô Mạch đã không đi tìm phó tổng giám đốc Lý. Trong buổi nói chuyện hôm thứ Sáu tuần trước, không phải cô không nghe ra ý của phó tổng giám đốc Lý, ông ta ngoài việc hi vọng Tô Mạch đảm nhiệm chức giám đốc nghệ thuật thì còn đưa ra ám chỉ về quy tắc ngầm trong công việc với cô.

Giám đốc nghệ thuật của Ori, với tuổi tác và lý lịch của Tô Mạch thì có thể sẽ nhận được mức lương tới sáu mươi vạn một năm, gấp đôi tiền lương hiện giờ của cô.

Tuy nhiên, Tô Mạch có nguyên tắc của riêng mình. Cô là người thông minh biết nhìn xa trông rộng. Tương lai sẽ có người đàn ông còn tốt hơn, cuộc hôn nhân còn đáng giá hơn nữa. Cô sẽ không để bản thân lưu lại một vết nhơ như vậy.

Huống chi, hạng người trung niên hói đầu béo phệ nặng tới một trăm năm mươi cân như phó tổng giám đốc Lý, cho dù tắt đèn rồi cũng không thể ngủ nổi.

Phụ nữ luôn vô cùng thận trọng khi xác định người đàn ông đầu tiên của mình.

Bất giác, Tô Mạch bỗng nhớ tới người hàng xóm mới chuyển tới tối qua, nhớ tới thân hình cao ráo quyến rũ và chiếc Bentley đen của anh ta.

Tô Mạch nhanh chóng vùi đầu vào công việc, bắt đầu từ hạng mục khó giải quyết nhất của công ty khoa kỹ Tinh Thần từ chỗ Lâm Tiểu Linh chuyển sang.

Họ phải làm thiết kế giao diện người dùng tổng thể cho một app đọc tiểu thuyết ngôn tình, định vị đối tượng người dùng là nữ, màu sắc yêu cầu là hồng nhạt.

Yêu cầu mới nhất của khách hàng tối qua là: phong cách phải vừa hoành tráng vừa tinh tế, trong phục cổ có thời thượng, trong đơn giản lại có phức tạp.

Là người đã lăn lộn trong nghề nhiều năm, Tô Mạch có thể hoàn toàn chắc chắn, cũng giống như đại đa số các ông chủ nhỏ, đối phương căn bản không hiểu gì về thiết kế, thậm chí cũng có những vấn đề nhất định.

Anh ta hoàn toàn không tôn trọng ý kiến của nhà thiết kế, là tên tự cao tự đại, kiêu ngạo, tự cho mình là đúng.

Trao đổi với loại khách hàng này là vất vả nhất, từng phút từng giây đều làm người ta muốn vung dao chém bay cái đầu chó của đối phương.

Nhưng Tô Mạch sẽ không làm vậy. Hình tượng cô xây dựng là một thực nữ gia giáo, những quy tắc xử sự cô tự đặt ra cho mình không cho phép cô làm thế.

Để nâng cao hiệu suất làm việc, Tô Mạch soạn ra những điểm chính yếu cần phải trao đổi rồi gọi điện thẳng vào số máy của công ty khoa kỹ Tinh Thần.

“Xin chào, tôi là Tô Mạch, nhà thiết kế chính của công ty quảng cáo Ori đang hợp tác với quý công ty để thiết kế giao diện người dùng cho app đọc tiểu thuyết, có vài vấn đề cần trao đổi một chút.”

Trong lịch sự có kiêu ngạo, vừa rõ ràng vừa rành mạch, không nói một câu nào thừa thãi.

Lâm Tiểu Linh nhớ hồi mới vào làm, Tô Mạch nói với mình, thế đứng của một nhà thiết kế không phải là quỳ sụp.

Cô bỗng thấy thật cảm động.

Triệu Thù bất hạnh tiếp phải cuộc gọi này buông bình giữ nhiệt đang cầm trong tay xuống, nhai quả cầu kỷ tử trong miệng: “Lão đại của bọn tôi đang bận.” Lúc lão đại của bọn họ đang viết mã nguồn, ai làm phiền, kẻ đó chết.

Triệu Thủ chợt nhận ra đối phương là một cô em, đáng thương thay cho tay lập trình viên anh ta đây, đã một tháng nay không được nói chuyện với phái nữ, thế là anh ta hăng giọng một tiếng: “Tôi là Triệu Thủ, giám đốc kỹ thuật của công ty khoa kỹ Tinh Thần. Cô có gì cứ trao đổi với tôi, con người tôi rất dễ nói chuyện.”

Cái app này là hạng mục bọn họ nhận làm thuê cho bên ngoài, vì nhà thiết kế bỗng đột ngột tạm thời rời cương vị công tác nên đành phải thuê lại Ori làm thiết kế giao diện người dùng. Tất nhiên, phần kỹ thuật vẫn do chính họ đảm nhiệm, đây là thế mạnh của công ty họ.

Triệu Thủ liếc nhìn Trâu Tinh Thần đang ngồi chuyên tâm gõ mã nguồn trên ghế sofa đối diện trong văn phòng, trong lòng thầm toát mồ hôi thay cho em gái họ, bụng bảo dạ nếu cuộc điện thoại này bị đức phật kia nghe máy thì em gái chắc chắn sẽ bị mắng tới mức hoài nghi sự tốt đẹp của cuộc đời.

Tô Mạch: “Mạo muội xin hỏi, giám đốc Triệu có phải là người quyết định không?”

Mạch tử không hổ là Mạch tử, lời kiêu này, có đánh chết Lâm Tiểu Linh cũng không dám nói với người bên khách hàng trong chức vị có chữ giám đốc.

Triệu Thủ vội đáp: “Vừa mới rồi, kẻ hèn này may mắn được đề bạt làm giám đốc nghệ thuật, kiêm chức cũ là giám đốc kỹ thuật.” Còn kiêm cả nhân viên đặt đồ ăn ngoài.

Tô Mạch không nhịn được chửi thầm trong bụng, giám đốc nghệ thuật của công ty các người tùy tiện thế sao, bên chỗ bọn tôi đã tranh nhau tới đầu rơi máu chảy rồi đấy.

Tô Mạch nhìn màn hình máy tính, nói bằng giọng điệu chuyên nghiệp: “Các anh yêu cầu nhất định phải dùng màu hồng nhạt này nhưng độ sáng và độ thuần khiết của màu đều không cao, không chỉ không hợp về thẩm mỹ mà trải nghiệm của người dùng cũng sẽ không được tốt, rất dễ gây mỏi mắt.”

Triệu Thủ: “Vậy thêm chút màu xanh, chuyện quá đơn giản. Xanh lá cây được đấy, bảo vệ mắt.”

“Các cô làm thử xem hiệu quả thế nào, không được thì lại sửa.”

“Hai giờ có thể làm xong cái khoản hồng thêm xanh này không?”

...

Trâu Tinh Thần gõ xong dòng lệnh cuối cùng, đứng lên khỏi ghế, vừa đi vừa nghiêng đầu xoa chiếc cổ mỏi, cướp lại ống nghe từ tay Triệu Thủ.

Có điều còn chưa kịp nói chuyện thì điện thoại đã bị dập máy.

“Rụp” một tiếng, sau đó là một tràng âm báo máy bận, tựa như đang chuyển tải cơn tức của đối phương.

Trâu Tinh Thần cũng quẳng ống nghe xuống: “Một tên họa sĩ biết vẽ vờn mấy bức tranh thôi chứ gì, cô ta kiêu căng với ai chứ.”

Triệu Thủ nhặt ống nghe lên đặt lại tử tế, lòng thầm nhủ bộ dáng quý ngài vứt ống nghe đi trông cũng kiêu căng lắm đấy.

Trâu Tinh Thần đưa mắt nhìn màn hình máy tính của Triệu Thủ, tức phát cáu: “Cậu xem đoạn mã nguồn cậu viết đi này, hết như chó gặm, còn nữa, tệp nhật ký đâu rồi, bị cậu ăn hay là lợn ăn mất rồi.”

Từ hồi học đại học, Triệu Thù đã đi theo Trâu Tinh Thần lặn lội, cũng dưới sự dẫn dắt của vị thiên tài tin học này, liên tiếp thu hoạch được các giải thưởng lớn dành cho sinh viên trong cả nước.

Sau khi tốt nghiệp đại học, hai người cùng vào làm cho một công ty phần mềm hàng đầu thế giới. Hai năm sau, Trâu Tinh Thần sáng lập nên công ty khoa kỹ Tinh Thần này.

Triệu Thù hiểu Trâu Tinh Thần, đòi hỏi về kỹ thuật tin học của anh ta, đã tốt vẫn còn luôn muốn tốt hơn, đòi hỏi đến mức gần như là hà khắc.

Đối với những thứ ngoài công việc, anh ta hoàn toàn không thiết.

Ví dụ như lúc này đây, Triệu Thù mở app đặt thức ăn ngoài trên điện thoại: “Lão đại, trưa nay chúng ta ăn gì?”

Trâu Tinh Thần tựa vào cạnh bàn, hai chân bắt chéo: “Tùy.”

Triệu Thù: “Lẩu được không, hay mì?”

Trâu Tinh Thần không buồn liếc mắt: “Được tất.”

Triệu Thù: “Vần thẩn?”

Trâu Tinh Thần: “Cậu tự xem rồi quyết.”

Triệu Thù cố ý nói sai: “Tám người tám bát mì, tổng cộng ba ngàn đồng.”

Trâu Tinh Thần: “Ừ.”

Triệu Thù: “...”

Triệu Thù gọi đồ xong, đưa cho Trâu Tinh Thần một điều thuốc: “Thần ca sao thế? Có tâm sự à, hoài xuân hả?”

Trâu Tinh Thần: “Ừ.”

Hai chữ “hoài xuân”, Triệu Thù chẳng qua chỉ thuận miệng nói bừa, không ngờ anh ta lại ừ.

Năm đó, lúc học đại học, biết bao nhiêu hoa khôi giảng đường đứng chờ dưới lầu ký túc của bọn họ, cái vị này chỉ biết làm ổ trên giường viết câu lệnh, một tuần không chịu xuống.

Trong số những người theo đuổi có một em gái bạo dạn mặc hẳn váy cưới cầm hoa tới tận ký túc xá nam để tỏ tình.

Kết quả là vị này chẳng buồn liếc mắt: “Làm phiền tránh ra một chút, chán sáng, không đọc được sách.”

Thế là bọn Triệu Thù liền nhè một buổi sáng sớm đi lật chăn vạch quần lót của anh ta để kiểm tra thử. Hóa ra là có một thứ không nhỏ, lại còn rất hùng dũng, khiến cho ba thằng đàn ông ở đó cũng phải thảm tử ti, trong lòng thật không biết là mùi vị gì.

Triệu Thù bỗng cảm nhận được một cái nhìn chết chóc, vội rời cặp mắt hồi tưởng và đánh giá khỏi quần Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần đứng bên cửa sổ nhả một hơi thuốc, đưa mắt liếc nhìn xuống dưới lầu mới phát hiện ra hoa qiong đã nở, trắng tới lóa mắt. Hai cô gái đang đứng dưới tầng hoa giờ điện thoại lên tự sướng.

Thành phố này không một ai là không thích hoa qiong, ngoại trừ anh ta.

Thế nhưng hoa qiong lại là loài hoa tượng trưng của thành phố Tây Quỳnh, chúng có mặt ở mọi góc ngách trong thành phố, làm người ta không còn chỗ nào để lẫn trốn.

Trâu Tinh Thần hút một hơi thật dài, đứng sát bên cửa sổ, sau làn khói, thông thả mở miệng: “Tôi để ý một cô gái.”

Gỗ bốt tàn thuốc vào trong gạt tàn rồi nói tiếp: “Với cả, một tuần nữa, hạng mục phát triển game chính thức vào guồng.”

Nói vậy là Triệu Thủ hiểu. Một khi hạng mục game trù tính đã lâu khởi động, đừng nói là theo đuổi phụ nữ, với tính cách của Trâu Tinh Thần, chỉ e tới ăn uống ngủ nghỉ đi vệ sinh, anh ta cũng thấy lãng phí thời gian.

Hạng mục này bọn họ đã chuẩn bị từ năm năm trước, là tâm huyết và lý tưởng của toàn team.

Phụ nữ và sự nghiệp, anh ta đều phải có.

Triệu Thủ ngớ ngàng: “Nghĩa là phải một tuần là theo đuổi xong.”

“Không tin được. Mẹ kiếp, tôi theo đuổi con gái, theo đuổi bảy năm còn chẳng đặt. Bảy ngày, quý ngài muốn lên trời đấy sao?”

Mọi người xung quanh đều biết Trâu Tinh Thần là người kiêu ngạo và tự cao tự đại. Đây là bệnh chung của thiên tài.

Trâu Tinh Thần liếc cậu ta một cái: “Thần ca của cậu trước nay chưa từng ra trận mà không có chuẩn bị.”

Triệu Thủ chặc lưỡi: “Một tên kinh nghiệm yêu đương bằng không, ông lấy đâu ra tự tin lớn vậy?”

Trâu Tinh Thần chưa từng yêu đương nhưng khả năng học hỏi rất mạnh.

Trên thực tế, ngay tối hôm qua, anh ta đã tìm tòi và ngấu nghiến hết sạch mười trang kết quả đầu tiên bí kíp tán gái đại pháp từ đủ các công cụ tìm kiếm baidu, 360, google, trở thành tân tinh thánh hàng đầu về lý thuyết.

Kết luận rút ra chính là, phụ nữ đều thích mẫu hình đàn ông lịch lãm, ấm áp.

Anh ta có tiền có sắc, cô gái kia có lý gì lại không thích.

Thôi được, loại thiên tài kiêu ngạo như anh ta có lẽ cách rất xa hình ảnh một người đàn ông ấm áp nhưng kỹ thuật diễn xuất sắc có thể bù đắp được.

Trâu Tinh Thần tính toán giờ giấc, anh ta cần phải hoàn thành hết tất cả các công việc trước chín giờ tối, thu xếp thời gian để diễn một câu chuyện tình yêu lãng mạn tối nay.

Với cả, cái nhà thiết kế kiêu căng kia của Ori sao vẫn còn chưa gửi bản thiết kế qua.

Chú thích:

*bánh mì rán đồ nhân trứng gà: xem chú thích cuối chương Nhân vật phản diện tôi nuôi đều nghèo – Chương 59

*độ thuần khiết của màu: được đo bằng độ bão hòa màu, khi có độ bão hòa cao, màu sẽ sạch và rực rỡ, khi có độ bão hòa thấp, màu sẽ đục và xỉn.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 3: Không Biết Ai Mới Là Chim Vào Lồng, Cá Cắn Câu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạch và Lâm Tiểu Linh cùng ăn cơm trưa tại khu ẩm thực của trung tâm thương mại dưới tầng cùng tòa nhà với công ty. Đây là chốn tụ tập của các phần tử trí thức.

Ăn cơm xong, hai người đi dạo trong trung tâm thương mại cho dễ tiêu.

Sắp tới mùng Một tháng Năm, rất nhiều quầy hàng đã bắt đầu giảm giá.

Lâm Tiểu Linh kéo Tô Mạch vào Uniqlo, cô nàng xách giỏ đựng đồ, vừa đi thẳng tới khu đồ giảm giá bên trong vừa bảo: “Mạch tỷ, chiếc áo khoác này được giảm nửa giá, hời quá.”

Nhà Lâm Tiểu Linh ở vùng nông thôn ngoại thành, vì mới tốt nghiệp chưa bao lâu, lương cũng không cao nên sau khi trừ tiền thuê nhà, điện nước, đi lại, ăn uống thì chẳng còn dư lại được bao nhiêu.

Tô Mạch cười bảo: “Tốt đấy, chất khá được, kiểu dáng cũng rất basic, năm sau mặc vẫn không sợ lỗi mốt.”

Thực ra cô chẳng có chút hứng thú nào với những thương hiệu thời trang nhanh này nhưng cô rất quan tâm tới tâm trạng của người khác.

Nhất là lòng tự tôn của người nghèo.

Lâm Tiểu Linh nghe xong rất vui, nhặt thêm tiếp vài món đồ giảm giá nữa bỏ vào giỏ đồ: “Tiết kiệm được rõ nhiều tiền.”

Lâm Tiểu Linh mua rất nhiều đồ, lớn lớn bé bé ba túi mua hàng. Tô Mạch xách giúp cô ấy một cái, hai người ra khỏi Uniqlo.

“Tô Mạch?”

Tô Mạch dừng bước, xoay người lại.

Toàn thân đồ xa xỉ phẩm, Tiền Viện đi đôi cao gót tám phân đính kim cương bước tới, đưa mắt nhìn túi mua sắm trong tay Tô Mạch.

“Cô vẫn y như trước đây.” Tiền Viện tới gần, nói bằng giọng chỉ đủ hai người nghe, “Nghèo mặt rệp.”

Đôi môi ấy đỏ mọng như thể uống máu người.

Tô Mạch thấy đầu ong lên. Ký ức là một con quái vật đáng sợ, nó luôn có thể dùng cách thức tàn nhẫn nhất đâm người ta tới đằm đằm máu tươi.

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp tục tằn của Tiền Viện như một con quái thú há chiếc mồm máu khổng lồ của nó cắn vào cổ cô làm cô không thở nổi.

Cái cảm giác không thở nổi này ở mãi trong lòng cô cho tới tận khi cô vào mua túi trong cửa hàng của Hermes dưới tầng.

Chiếc túi đó ngốn hết món tiền gửi ngân hàng cuối cùng của cô nhưng không mua thì cô sẽ bị thứ cảm giác không thở nổi này bóp chết.

Cô thậm chí không nhớ nổi cuối cùng mình đã nói gì với Tiền Viện, hay là, có thể cô đã chẳng nói gì.

Tô Mạch đã lâu không tan làm đúng giờ, hôm nay là ngoại lệ.

Hạng mục của công ty khoa kỹ Tinh Thần đã hoàn thành được phân nửa, phần còn lại cô định mang về nhà làm. Hôm nay cô không thể về quá muộn.

Lâm Tiểu Linh rời mắt khỏi màn hình máy tính: “Mạch tỷ hôm nay về sớm vậy. Hẹn hò à?”

Tô Mạch cắm USB vào túi, lấy gương ra tô lại son, mỉm cười không đáp.

Bắt xe về nhà ăn bữa tối muộn xong, Tô Mạch chọn một chiếc váy ngủ hai dây màu đen trong tủ đồ, tắm rửa sạch sẽ, mặc nó vào, xức chút nước hoa, tóc dài còn ẩm ẩm xoa trên vai.

Cô ngồi trên bệ cửa sổ thấp, mở laptop lên, bắt đầu làm việc, mắt chốc chốc lại liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

0df3d7ca7bcb0a460012f9ab6163f6246b60af74

f8185e9e815ce84c7002a8f77055_15033_85196_water

Chỉ cần người đàn ông kia xuất hiện, nhất định cô sẽ trông thấy.

Bảy giờ rưỡi, di động đổ chuông. Tô Mạch liếc nhìn, là số máy cố định của công ty khoa kỹ Tinh Thần gọi tới. Cô không muốn cãi vã

nên không nghe.

Thiết kế giao diện app với Tô Mạch chỉ là chuyện nhỏ, kinh nghiệm thiết kế nhiều năm giúp cô có thể làm thành thạo. Phiên ở chỗ là mỗi một icon, nút bấm đều cần phải nghiêm túc suy nghĩ và vẽ.

Tô Mạch có yêu cầu rất cao với bản thân, không hề qua loa trong công việc để qua mặt khách hàng. Cho dù trong lòng cô đã lòi tên tự cao tự đại kia của công ty khoa kỹ Tinh Thần ra bầm thây vạn đoạn muôn lần.

Sau khi làm xong giao diện chính, cô đính kèm mail gửi cho đối phương, kèm theo một phần thuyết minh tỉ mỉ về thiết kế.

Trâu Tinh Thần ở lại công ty xem xong mail, lườm nguýt bảo: “Miễn cưỡng cũng chấp nhận dùng tạm được.”

Anh ta bới lông tìm vết như nhặt xương trong trứng gà moi ra được mấy chỗ chưa ổn, liệt kê ra bằng hết trong thư phản hồi.

“Chỉ hướng cần bắt mắt thêm một chút, chữ phải đậm hơn.”

“Logo dịch sang trái một pixel.”

“Nhìn sao cũng thấy chưa đủ hoành tráng.”

“Trong đơn giản phải có phức tạp, cái này của cô hơi bị... tôi không biết diễn đạt thế nào, tóm lại là phải thay đổi.”

...

“Thấy cô cũng vất vả, không cần làm lại. Sửa hết chục điểm ở trên, cả ở trang con nữa rồi nhanh nhanh gửi lại đây.”

Trâu Tinh Thần gửi mail xong thì điện thoại vừa khéo hết pin.

Triệu Thù rút điện thoại của mình ra khỏi cục sạc của Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần: “Tôi không sạc.”

Triệu Thù: “Không phải bảo là để ý một cô gái, phải đi theo đuổi người ta sao? Người ta muốn liên hệ với ông không được thì ông làm thế nào?”

Trâu Tinh Thần không buồn giải thích, cắt chiếc điện thoại sập nguồn đi.

Tô Mạch xem mail xong, ném chuột, tức tới nổi suýt thì đập luôn cả máy tính.

Cũng may, chẳng bao lâu sau, hàng xóm mới của cô đã về tới nhà.

Chính xác mà nói, là con mồi của cô.

Anh ta một tay xách laptop, tay kia bỏ trong túi quần, bước đi không quá nhanh cũng không quá chậm. Hình như anh ta thích mặc sơ mi trắng, bộ đồ hôm nay cũng tương tự với bộ ngày hôm qua.

Tô Mạch tựa vào cửa sổ nhìn người đàn ông ngày càng tới gần.

Hai bên đường là hàng hoa qiong xanh mát, tán rộng vươn cao gần như che khuất bầu trời, những cánh hoa trắng theo gió bay rơi xuống mái tóc đen nhánh của người đàn ông.

Anh ta dừng bước, phỉu cánh hoa trên người rồi bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn lên phía tầng hai.

Trong chớp mắt trốn đi, Tô Mạch nhìn thấy rõ ánh mắt của anh ta. Không biết có phải do cô ảo giác hay không nhưng cô cảm thấy cảnh tượng đáng lẽ ra phải rất đẹp này lại có phần tẻ ngắt.

Đáy mắt anh ta như đóng một lớp băng, tương phản mãnh liệt, trái ngược hẳn với dáng vẻ ấm áp, dịu dàng tối qua.

Tô Mạch lập tức phủ nhận cảm tưởng trong lòng mình lúc này, quy kết nguyên nhân là do mình quá mẫn cảm, là bệnh chung của người làm nghệ thuật.

Năm phút sau, Tô Mạch nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô mặc áo khoác thể dục ra ngoài váy hai dây, kéo khóa tới ngang ngực, bày ra cái vẻ quyến rũ người nhưng không phải ra sức đi quyến rũ người, thực tế thì vẫn đạt được hiệu quả quyến rũ người.

Tô Mạch mở cửa, thấy Trâu Tinh Thần đứng ngoài, ánh mắt lướt qua một chút ngạc nhiên thật đúng mực rồi dịu dàng nói: “Chào anh.”

Người đàn ông mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng như gió xuân.

Trâu Tinh Thần cười, dùng chất giọng nhu hòa tương tự đáp lại: “Tôi quên mang chìa khóa, điện thoại sập nguồn mất rồi, tôi có thể mượn điện thoại của cô một chút được không?”

Mỹ nhân váy đen, tóc huyền, mắt biếc, làn da trắng tới giật mình. Nàng dường như vừa tắm xong không lâu, tóc vẫn chưa khô hẳn, đôi mắt long lanh nước, diễm đạm, mềm mại, đáng yêu.

Anh ta dùng mắt trên người nàng trong chốc lát rồi lịch sự dời mắt đi: “Nếu không được tiện...”

Vô cùng lịch lãm.

Tô Mạch đưa điện thoại của mình cho anh ta: “Anh dùng đi.”

Trâu Tinh Thần vỗ trán, vờ như vừa mới nghĩ ra: “Số điện thoại của công ty phá khóa tôi lưu trong điện thoại mất rồi.” Anh ta thà tự đánh giá điểm tối đa cho màn vỗ trán ra vẻ không ổn của mình.

Tô Mạch mở cửa, dịu dàng, e lệ bảo: “Chỗ tôi chỉ có sạc pin của iphone, không biết anh có dùng được không.” Vừa nói cô vừa kéo cao khóa áo khoác lên, che khuất khe rãnh sâu hút mới rồi “sơ ý” lộ ra.

Trâu Tinh Thần nhìn đi chỗ khác, lịch sự nói cảm ơn. Lúc đi lướt qua nhau, anh ta ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên cơ thể nàng, thơm như những bông hoa mặt lị nở rộ bên dòng suối.

Anh ta vào nhà, nàng đóng cửa lại.

Nhất thời không phân định được, ai mới là chim vào lồng, cá cắn câu.

Trâu Tinh Thần cắm sạc pin, khởi động máy, gọi điện thoại cho công ty mở khóa, đối phương hứa hẹn sẽ tới trong vòng một giờ.

Một giờ đồng hồ này, đối với đôi nam nữ ai cũng có mưu đồ riêng này thì đúng là cơ hội trời cho.

Tô Mạch đứng ở cửa phòng bếp mỉm cười: “Uống chút gì nhé, nước lọc hay trà?”

Trâu Tinh Thần để điện thoại xuống, nở nụ cười diễn xuất: “Nước lọc là được rồi, làm phiền cô.”

Phòng con gái gọn gàng, sạch sẽ, bình hoa tươi trên bàn ăn cắm hoa bách hợp nở rộ, giá bày đồ trang trí tinh tế, trên tường treo mấy tấm tranh sơn dầu, phong cách hoặc cổ điển, hoặc khoáng đạt.

Tô Mạch đưa chén nước qua, nhìn theo tầm mắt của Trâu Tinh Thần: “Toàn là tranh vẽ lúc nhàn rỗi.”

Trâu Tinh Thần quay đầu, tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Giỏi thật.”

Hai người tao nhã trò chuyện về hội họa một lát, thấy bên cửa sổ có đàn dương cầm, thế là lại hàn huyên thêm đôi chút về dương cầm.

Trâu Tinh Thần lấy ra hai tấm vé nhạc hội: “Tám giờ tối mai, Tô tiểu thư có thể nể mặt đi làm bạn không?”

Tô Mạch liếc khóe mắt nhìn lướt qua mệnh giá, ghế VIP, mỗi tấm vé giá gần một vạn.

“Thế thì ngại quá, hay là tôi chuyển tiền cho anh nhé?”

Trâu Tinh Thần cười: “Không cần, cái này là được bạn tặng.”

Anh ta nói đúng theo kịch bản đã dự tính sẵn trong lòng.

Tô Mạch dất tóc ra sau tai, dè dặt nói: “Sao có thể không ngại được, hay là để tôi mời lại anh một bữa nhé.”

Cao thủ so chiêu, có qua có lại.

Trâu Tinh Thần cười: “Được cùng dùng bữa với một cô gái xinh đẹp như Tô tiểu thư là vinh hạnh của tôi.”

Tô Mạch đỏ mặt thật hợp lúc: “Mọi người là hàng xóm, gọi Tô tiểu thư thì xa lạ quá, anh thấy có phải không,” cô dừng một lát, tiếng vừa khẽ vừa mềm, “A Thần.”

Anh ta đáp lại: “Phải, Mạt Lị.”

Tô Mạch xoay người, nhìn thấy trên bàn cơm có hai lon bia quên chưa giấu đi, may mà anh ta không hỏi tới.

Cô ngẫm nghĩ, sợ anh ta hiểu lầm, bèn cầm bia cất vào tủ lạnh, làm bộ thuận miệng nói: “Cái này là để làm vịt kho bia, trước nay tôi không bao giờ uống rượu bữa bãi.”

Kịch bản tiến hành tới đoạn này thì đối nhịp khá là gượng gạo. Tô Mạch âm thầm trừ bớt điểm của mình.

Trâu Tinh Thần nhanh ý tiếp lời: “Không ngờ Mạt Lị lại còn tinh thông chuyện nấu nướng, ông xã tương lai nhất định là rất có lộc ăn.” Ánh mắt tỏ ra đầy ngưỡng mộ.

Ánh mắt này diễn có phần hơi lố, Trâu Tinh Thần cũng âm thầm trừ điểm của bản thân.

Tô Mạch nhẹ nhàng đóng cửa tủ lạnh, xoay người lại, nói ồm ồm: “Ông xã gì chứ, tôi còn chưa có bạn trai cơ mà.”

Trâu Tinh Thần: “Tôi cũng chưa từng yêu đương.”

Tô Mạch quan sát anh ta rồi mím môi cười: “Chẳng giống.”

Điện thoại của Trâu Tinh Thần đổ chuông, người của công ty mở khóa tới.

Anh ta đứng ở ngưỡng cửa: “Thế bây giờ tối mai, tôi qua đón cô nhé.”

Tô Mạch gật đầu: “Ừm.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tiếng đóng cửa vang lên, kịch bản hôm nay hết ở đây.

Tô Mạch lấy bia trong tủ lạnh ra, ngồi xuống sofa, bật nắp, nửa đầu uống hết quá nửa lon xong thì liếm môi dưới.

Cách nửa phòng khách, vung tay quăng vỏ lon không đi, “uỵch” một tiếng, thùng rác nghiêng ngã chao đảo theo.

Chuông cửa lại reo lên lần nữa. Tô Mạch đứng dậy vuốt tóc, giấu thùng rác ra sau cửa.

Cô nhìn thử vào mắt mèo, người đến hóa ra không phải Trâu Tinh Thần mà là chủ nhà.

Cô mở hé khe cửa: “Lưu ca, khuya rồi, tôi đi ngủ rồi, không tiện mở cửa, có gì để mai rồi nói.”

Cặp mắt chuột của Lưu Trí liếc nhìn vào trong nhà, chỉ thấy được một cổ tay mảnh khảnh: “Tối để nhắc cô đóng tiền thuê nhà.”

Tô Mạch: “Mai chuyển cho anh.” Mai là ngày phát lương của cô.

Nói xong liền muốn đóng cửa.

Lưu Trí thò chân ngáng cửa: “Nộp luôn hôm nay, ba tháng tổng cộng mười lăm ngàn, tôi đang cần gấp.” Hợp đồng quy định là đóng ba tháng một lần.

Tô Mạch mới mua cái túi Hermes kia nên đã tiêu sạch hết tiền, bằng không cô có thể rút tiền cho Lưu Trí, để anh ta rút đi.

Lưu Trí nhìn người phụ nữ đằng sau cánh cửa, tóc dài buông xõa, áo ngủ màu đen, làn da trắng nõn như phát sáng dưới ánh đèn.

Bị cặp mắt đê tiện dán lên người, đúng là ghê tởm không nói nên lời.

Lưu Trí đã chen được vào.

Cách gần, Tô Mạch ngửi được mùi rượu.

Cô nhắc lại lần nữa: “Ra ngoài, không tiện.”

Trước giờ, chuyện cho thuê nhà đều do mẹ của Lưu Trí ra mặt, là một bà cụ rất hiền lành. Từ tháng trước, bà cụ bị bệnh, Lưu Trí bắt đầu quản lý.

Cô tính ở hết hợp đồng là sẽ chuyển.

Mắt Lưu Trí cứ mãi dán chặt lấy người Tô Mạch, cuối cùng thò tay sờ tay cô.

Tô Mạch hất tay cho anh ta một cái tát, mạnh mẽ, dứt khoát.

Lưu Trí tức mình, chỉ tay vào người Tô Mạch chửi: “Đồ đĩ thõa, còn giả vờ cái gì, ăn mặc như vậy chẳng phải là muốn dụ dỗ đàn

ông hay sao.”

Anh ta mượn hơi rượu, vừa nói vừa sắp tới.

Lưu Trí cao ngang tầm Tô Mạch, người gầy đét như chuột. Tô Mạch tung chân đạp anh ta ra ngoài.

Làn váy lụa tơ tằm màu đen bay bay theo gió.

“Bịch” một tiếng, Lưu Trí nửa say nửa tỉnh ngã lăn trước cửa căn hộ đối diện.

Anh ta đứng dậy, lưng bị đau, ý đồ dơ bẩn cũng bốc hơi hết.

Anh ta không tin nổi đứa con gái bình thường trông có vẻ dịu dàng, yếu điệu vậy mà lại khỏe tới vậy, lại còn rõ nóng tính.

Lưu Trí chuồn.

Tô Mạch cúi đầu vuốt làn váy, ngẩng đầu lên mới thấy không biết từ lúc nào, cửa căn hộ đối diện đã mở.

Chú thích:

*vịt kho bia 啤酒鸭. Video cách làm:link

1449585495615

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 4: “Tô Mạch, Anh Muốn Theo Đuổi Em.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tăng ca suốt đêm.

Hôm sau, Tô Mạch gửi mail toàn bộ hạng mục đã làm xong cho công ty khoa kỹ Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần đang bận chuyện khác, Triệu Thù là người xem.

Triệu Thù bị bản thuyết minh ba ngàn chữ cho bản thiết kế của Tô Mạch thuyết phục. Anh ta rốt cuộc cũng nhận thức rõ ràng rằng hồng thêm xanh là thứ trông đau mắt thế nào.

Lâm Tiểu Linh không thể không thỉnh giáo Tô Mạch xem cô làm thế nào mà có thể thỏa mãn được thứ yêu cầu không tưởng tới mức biến thái như là vừa hoành tráng vừa tinh tế, trong phục cổ có thời thượng, trong đơn giản lại có phức tạp.

“Thiết kế gọn lọc ra yếu tố hiện đại trong hoa văn phục cổ phối với font chữ giản dị, tinh tế,” Tô Mạch nhấp một hớp trà, môi mỉm cười, “về phần đơn giản và phức tạp, chỉ cần gắn những đường nét và màu sắc đơn giản với ý nghĩa liên quan nào đó trong văn hóa doanh nghiệp của khách hàng là xong.”

Một nhà thiết kế ưu tú, trước nhất phải là một người thông minh. Khôn lỏi là không được, phải dùng kinh nghiệm chuyên môn dày dặn và hiểu biết phong phú mới ổn.

Đây là cách nghĩ của Tô Mạch.

Còn với một Lâm Tiểu Linh rõ ràng không có đủ kinh nghiệm thì chỉ có thể quỳ sấp xuống nghe lãnh đạo và khách hàng mắng.

Năm giờ chiều, phòng tài vụ phát tiền lương tháng này. Tô Mạch chuyển khoản ngay mười lăm ngàn cho chủ nhà, tránh đối phương lại tới kiếm chuyện.

Tan tầm về nhà, Tô Mạch dùng tốc độ nhanh nhất để thay lễ phục dạ hội rồi ngồi ôm máy tính, vừa làm việc vừa chờ Trâu Tinh Thần.

Cùng lúc này, Trâu Tinh Thần cũng đang ngồi trên sofa trong văn phòng ôm laptop, đắm chìm trong thế giới lập trình như si như say, rõ ràng là đã quên chuyện nhạc hội lên chín tầng mây.

Anh ta khi làm việc chính là như vậy, thường xuyên quên luôn cả bản thân.

Đến tận lúc đứng dậy mới để ý tới chuyện mình đang mặc tây trang: “Triệu Thủ này, sao hôm nay tôi phải mặc tây trang vậy?”

Triệu Thủ nằm trên ghế dựa bảo: “Hôm nay là ngày thứ hai trong kế hoạch bảy ngày theo đuổi vợ của quý ngài.”

...

Cuối cùng, Trâu Tinh Thần mang theo Tô Mạch đuổi kịp tới nhạc hội vừa vừa sớm đúng một giây trước lúc mở màn.

Đèn trên sân khấu tối xuống, một luồng sáng bạc chiếu tập trung lên người nghệ sĩ trình diễn cello, giai điệu mượt mà sinh ra từ sự ngân rung của dây đàn, lúc thì tao nhã, khi lại vang dội.

Người con gái ngồi bên mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, tóc dài búi cao, lộ ra chiếc cổ thiên nga mảnh mai trắng ngần.

Sớm đã chuyển sang trạng thái diễn xuất, Trâu Tinh Thần hơi hơi nghiêng người về phía Tô Mạch, hỏi khẽ: “Thích không?”

Tô Mạch cảm nhận được hơi thở từ phía người đàn ông ngồi bên ở bên tai mình sinh ra một cảm giác làm người ta ngứa ngáy tâm can.

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng đáp: “Thích ạ.”

Chỗ ngồi VIP rất thỏa mãn trái tim ham hư vinh của cô, bọn họ là loại người cực kỳ có tiền khác biệt hẳn với những người khác.

Nhạc hội kết thúc, hai người ra khỏi khán phòng.

Trâu Tinh Thần mua hai chai nước.

Tô Mạch vắn tới vắn lui: “Ồi chao, chật thật đấy, em vắn mãi không ra.”

Trâu Tinh Thần cười cười, cầm lấy chai nước, vắn giúp Tô Mạch: “Sức em yếu thật đấy.”

Tô Mạch nhận lại chai nước uống một ngụm, dịu dàng đáp: “Không phải có anh ở đây rồi sao.”

Không phải có anh ở đây rồi sao, không có người đàn ông nào có thể kháng cự lại được những câu thế này, với Trâu Tinh Thần thì lại

càng hữu hiệu.

Hai người đi tản bộ dưới trăng trong công viên gần đó.

Người đàn ông tuấn tú mặc tây trang đi giày da và người phụ nữ quyến rũ vóc người mảnh mai cao ráo. Chỉ cần liếc nhìn nhau là cũng đủ để làm hoóc môn giới tính trong không khí bùng nổ.

Một dì bán hoa đẩy xe lại gần: “Tiên sinh mua tặng bạn gái bó hoa đi.”

Quả nhiên là y như trong phim, diễn viên quần chúng luôn tới rất đúng lúc.

Trâu Tinh Thần cười, rất chu đáo quan tâm tới cảm nhận của người phụ nữ đi cùng mình: “Dì hiểu nhầm rồi.”

Dì bán hoa tỏ ra mình rất hiểu: “Hoa của dì linh lắm, mua hoa của dì tặng cho người trong lòng, tâm nguyện sẽ thành hiện thực.”

Đây đâu chỉ là diễn viên quần chúng, đây còn là một nhân vật trợ công, phải thưởng.

Trâu Tinh Thần nhướn mày, chọn một bó hoa mật lì tặng cho Tô Mạch: “Không biết vị mỹ nhân đẹp như tiên nữ đây có bằng lòng nhận bó hoa này không.”

Tô Mạch nhận hoa, kê lên chóp mũi ngửi, nhẹ giọng khen: “Thơm quá, em rất thích.”

FmTqBy6XPCzyj7uuXsZ5WnXYZSFc

Ánh trăng xuyên qua nhánh cây kẽ lá trùm lên bóng dáng hai người. Một làn gió thoảng cuốn hương hoa mật lì tản ra khắp không

gian đầy tình thơ ý họa.

Trâu Tinh Thần bỗng nhiên dừng bước: “Hôm qua anh có thấy.”

“Ngầu lắm,” anh ta cười, “một cước đá bay người.”

Tô Mạch thót tim, chỉ sợ hình tượng xây dựng bị sụp đổ, vội mỉm cười giải thích: “Chuyện đấy à, là trước đây học linh tinh thôi, mẹ em bảo là để phòng thân.”

Dù sao cũng không thể gạt được, thẳng thắn chủ động thừa nhận cho xong: “Thực nữ bọn em cũng có thể rất khỏe mạnh mà.”

Trâu Tinh Thần lại chỗ máy bán hàng tự động mua một chai nước: “Thử lại xem có mở được không nào.”

Tô Mạch nhận lấy chai nước, vặn nhẹ một cái là ra, ngẩng đầu lên nhướn mày nhìn Trâu Tinh Thần, đầy chân thật và hoạt bát.

Hai người cùng nở nụ cười.

Như đồ ngốc.

Chẳng có lý do gì nhưng lại cực kỳ vui vẻ.

Trâu Tinh Thần nhìn người con gái trước mặt, trong giây phút ấy, anh ta thấy trời sao sa vào đáy mắt nàng: “Tô Mạch, anh muốn theo đuổi em.”

Tô Mạch hơi cúi đầu, tỏ vẻ ngượng ngùng.

Đúng lúc này, điện thoại của Trâu Tinh Thần đổ chuông, là thím Lưu bảo mẫu phụ trách chăm sóc bà nội gọi tới báo bà thấy không khỏe trong người, dặn anh ta về nhà ngay.

Trâu Tinh Thần gọi taxi giúp Tô Mạch, mở cửa xe cho cô rồi dặn dò: “Về tới nhà thì gửi tin nhắn cho anh.”

Trên đường tới nhà bà, Trâu Tinh Thần mới nghĩ ra hình như mình đã bị trừ điểm.

Trên mạng nói gọi xe giúp phụ nữ xong phải tiện thể chụp luôn tên và biển số lại thì mới là dượt dàng, chu đáo.

Trong một khu biệt thự xa hoa, Trâu Tinh Thần mở cửa bước vào.

“Bà ơi, cháu về rồi.”

Thím Lưu mang từ bếp ra một bát bánh trôi hoa quế, cười chào: “Thiếu gia về rồi.”

Đâu có chút vẻ gì giống với cô chuyện.

Trâu Tinh Thần hơi hơi yên tâm, cởi áo khoác tây trang treo lên giá áo.

Bà Chu từ phòng khách bước ra: “Nghe mẹ cháu bảo là sắp xếp cho cháu đi xem mắt tiểu thư nhà họ Tiền mà cháu gạt đi hả?”

Trâu Tinh Thần dìu bà nội lại chỗ bàn ăn ngồi vững rồi đưa tay đón bát bánh trôi thím Lưu đưa, thối thối: “Không cần bọn họ phải lo, tự cháu tìm được.”

Bà Chu không phải bà nội ruột của Trâu Tinh Thần.

Năm Trâu Tinh Thần mười tuổi, cha ruột qua đời, mẹ mang theo anh ta đi tái giá ở nhà họ Chu. Nhà họ Chu vốn cũng có một đứa con gái bằng tuổi anh ta, đã mất từ hơn mười năm trước. Anh ta

hiện là người thừa kế duy nhất của nhà họ Chu ở Tây Quỳnh, chỉ cần anh ta chịu bằng lòng sửa họ thành họ Chu.

Nhưng Trâu Tinh Thần không chịu.

Anh ta không thân thiết với người nào nhà họ Chu ngoại trừ bà nội.

Bà Chu nắm tay Trâu Tinh Thần, ân cần bảo: “Tiểu thư nhà họ Tiền đó bà từng gặp một lần rồi, về các mặt thì đều hợp với con.”

Trâu Tinh Thần múc một thìa bánh trôi đút cho bà nội, mặt chẳng có chút cảm xúc gì, rõ ràng là chẳng để vào tai lời người lớn dạy.

Bà Chu thở dài: “Người bà không khỏe cháu cũng biết rồi, phải cái bệnh này thì chẳng biết là còn sống được bao nhiêu ngày. Cháu phải tranh thủ lên.”

Ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Bà Chu ăn hết thìa bánh trôi xong rồi thở dài, nếp nhăn trên khuôn mặt như càng sâu thêm: “ Bao nhiêu năm rồi chẳng thấy cháu hẹn hò với đứa con gái nào. Bà chỉ sợ cháu một mình cô độc suốt quãng đời còn lại. Bà lo cho cháu lắm.”

Suốt bữa ăn khuya, phần lớn thời gian là bà Chu nói, Trâu Tinh Thần vốn ít lời, hôm nay lúc ở cùng Tô Mạch, anh ta đã nói hết lượng câu thoại một ngày của mình rồi.

Trước lúc ra về, bà Chu vẫn còn gặng hỏi: “Không xem xét chuyện đi gặp Tiền tiểu thư thật hả?”

Trâu Tinh Thần: “Lỡ mũi cô ta quá to.”

Bà Chu: “Thế nhị tiểu thư nhà họ Vương thì sao?”

Trâu Tinh Thần: “Mắt cô ta quá nhỏ.”

Chu nãi nãi: “Còn nhà họ Triệu?”

Trâu Tinh Thần: “Chân ngắn, lại còn đen.”

Bà Chu giờ tay đập cánh tay Trâu Tinh Thần một cái, vừa giận vừa buồn cười: “Sao mà lại kén chọn, đòi hỏi cao vậy chứ.”

Trâu Tinh Thần: “Bà ơi, cháu có bạn gái rồi.”

Thế là bà Chu liền vui vẻ nínu anh ta lại hỏi này hỏi nọ.

Cuối cùng, Trâu Tinh Thần đành phải nói: “Hễ có dịp cháu sẽ dẫn về cho bà xem.”

Bà Chu và thím Lưu đứng ở cửa biệt thự nhìn theo xe của Trâu Tinh Thần cho tới khi nó khuất hẳn vào màn đêm.

Bà Chu lại thở dài: “Thằng bé này thật đáng thương.”

Gió lên, thím Lưu dìu bà cụ vào trong phòng.

Cảnh về đêm của Tây Quỳnh trông như thế nào, đã rất nhiều năm rồi Trâu Tinh Thần không hề nghiêm túc ngắm nhìn. Anh ta lái xe, khuôn mặt không chút cảm xúc, mắt nhìn thẳng đằng trước, không để ý gì khác.

Tô Mạch về tới nhà, mở cửa, bật đèn, phát hiện ra Lưu Trí và một gã đàn ông cao to lạ mặt đang ngồi trên sofa phòng khách nhà cô.

Mặt mũi Lưu Trí bầm dập, gã đàn ông bên cạnh hai tay xăm trổ, cằm có một vết sẹo dữ tợn, thoạt trông không phải là hạng tốt đẹp gì.

“Ra ngoài.” Tô Mạch mở rộng cửa nhà, lạnh giọng bảo, “Tiền thuê nhà lúc xế chiều hôm nay tôi đã chuyển cho anh rồi.”

Lưu Trí đứng dậy, chỉ vào cái mặt sưng vù như đầu lợn của mình: “Hợp đồng thuê nhà quy định hôm qua là ngày nộp tiền. Tại cô chậm một ngày mà đêm qua ông mới bị người ta trùm chần đánh.”

Lưu Trí mê bài bạc, bị bọn đòi nợ đánh, người đứng bên cạnh kia chính là tên đi theo tới thu nợ.

Lưu Trí to họng bảo: “Tiền thuốc cô phải trả, cả tiền khám chữa, tiền ăn uống, tiền công những ngày không đi làm được và phí tổn thất tinh thần nữa.

Nói xong, anh ta quay sang nói với tên mặt sẹo: “Bốn ngàn đồng còn thiếu tôi thực sự không có, các người đòi cô ta đi, trông cô ta ăn mặc thế kia, nhất định là có tiền.”

Tô Mạch nhìn Lưu Trí một cái: “Cút đi cho bà!”

Lưu Trí bất giác rụt người lùi lại mấy bước, nấp sau người tên mặt sẹo. Anh ta vẫn nhớ rất rõ một cước ngày hôm qua của ai kia.

Tên mặt sẹo nói với Tô Mạch: “Thế này, cô đưa trước cho tôi bốn ngàn để tôi đem về báo cáo kết quả, sau đó nếu cô thấy thiệt thòi gì thì cứ tìm Lưu Trí mà đòi.”

Tô Mạch không muốn nhả khoản tiền rõ ràng là bị tổng tiền này ra.

Giữa lúc ba người giăng co chưa tới đâu thì tiếng thang máy vang lên, có người tới.

Chú thích:

*bánh trôi hoa quế 桂花小圆子: cách làm:link

bt

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 5: Bánh Trôi Hoa Mạt Lị

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe thấy tiếng thang máy, Lưu Trí chột dạ, sợ Tô Mạch gọi cứu viện tới bèn đóng sập cửa lại.

Tối nay đã chắc tới tám phần là không lấy được tiền.

Không ngờ Tô Mạch lại vào phòng ngủ đem ra một xấp tiền ném vào mặt Lưu Trí: “Trừ vào tiền thuê nhà tháng thứ tư.”

Lưu Trí được một phen giật mình. Ấ đàn bà này mới rồi còn rõ cứng đầu khó trị, chẳng hề có dấu hiệu chịu xuống nước chút nào.

Tô Mạch không muốn làm lớn chuyện, cô không muốn để người đàn ông phòng đối diện biết nguyên do của cảnh khốn cùng này tất cả chỉ là vì một chiếc túi Hermes vượt quá khả năng chi tiêu của cô.

Nếu không mua cái túi kia, cô đã không phải khát nợ tiền thuê nhà, cũng đã không vì vậy mà bị Lưu Trí ăn vạ.

Xé toạc lớp vỏ ngoài hoa lệ đẹp đẽ là nỗi tự ti, sự xấu xí và dối trá của cô.

Cô ghê tởm một bản thân như vậy nhưng chẳng thể nào thoát khỏi.

Tô Mạch nhìn qua mắt mèo thấy Trâu Tinh Thần dừng lại trước cửa phòng cô một chút rồi quay người đi về phòng mình.

Cô mở cửa đuổi Lưu Trí và tên mặt sẹo ra ngoài.

Cửa nhà đối diện lại mở ra một lần nữa, Trâu Tinh Thần xách túi rác đối mặt với Lưu Trí mặt mũi bầm dập và tên đàn ông mặt sẹo trông sắc mùi anh chị, ánh mắt lập tức trở nên cảnh giác.

Hai tên này cộng lại nhân đôi cũng không phải là đối thủ của anh ta.

Trâu Tinh Thần để túi rác xuống chỗ cửa, đi qua chỗ Tô Mạch, quay đầu lại nhìn hai gã đàn ông kia.

Thân hình cao to của anh ta dùng tư thế của kẻ bảo vệ che cho cô.

Tô Mạch nói: “Đó là chủ nhà và bạn của anh ta tới đây thu tiền thuê nhà.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng trầm trầm.

Lưu Trí và gã mặt sẹo nhanh chóng vào thang máy đi mất. Trâu Tinh Thần quay về cửa nhà xách túi rác bỏ vào cửa đổ rác cạnh lối thoát hiểm.

Tô Mạch tựa vào cửa, đối chủ đề, thân thiết hỏi: “Sức khỏe của bà anh không việc gì chứ?”

Trâu Tinh Thần tựa vào khung cửa nhà mình, hai người đứng đối mặt với nhau cách một hành lang.

Trâu Tinh Thần đáp: “Không việc gì, làm em lo lắng rồi.”

Cô nhìn anh ta, giọng dịu dàng: “Hôm nay vui thật, nhạc hội rất hay, cảm ơn anh.”

Trâu Tinh Thần cười: “Không cần cảm ơn, là vinh hạnh của anh.”

Ai mà chẳng có sự riêng tư và bí mật chứ, anh ta cũng có.

Lớp mặt nạ anh ta đeo nói không chừng còn dày hơn của cô.

Ảnh đế Trâu Tinh Thần nhanh chóng điều chỉnh tốt cảm xúc, nụ cười nhẹ nhàng dần tươi hơn, ấm áp tựa ánh hoàng hôn ngày hạ, thoải mái như có cơn gió mát vừa lướt qua, sự thân thiết chứa chan trong ánh nhìn: “Đã đói bụng chưa?”

Ảnh hậu Tô Mạch bị nụ cười rạng rỡ ấy lôi cuốn nhập tâm vào vai diễn, giọng nói bất giác mềm mại hơn, khước môi hơi cong cong lên: “Có hơi hơi.”

Trâu Tinh Thần cười: “Tài bếp núc của anh cũng không tồi, đặc biệt là nấu bánh trôi rất giỏi.” Kỳ thực anh ta cũng chỉ biết nấu mỗi bánh trôi.

Tô Mạch tỏ vẻ ngại ngùng: “Liệu có làm phiền anh quá không?”

Trâu Tinh Thần mở cửa nhà mình, tao nhã đưa tay mời vào: “Được phục vụ người đẹp là vinh hạnh của tôi.”

Tô Mạch lần đầu tiên qua nhà Trâu Tinh Thần.

Xuất phát từ sự nhạy cảm về màu sắc và không gian của một nhà thiết kế, ấn tượng đầu tiên khi bước vào nhà của Tô Mạch là sự u ám, đồ đạc trong nhà anh ta thuần một gam màu lạnh, lầy xám trắng là màu chủ đạo, đến ngay cả những chiếc gối ôm có thể thấp sáng không gian cũng là màu xanh xám.

gam màu trắng xám

gối xanh xám

Tô Mạch quay đầu nhìn, bắt gặp nụ cười ấm áp trên khuôn mặt Trâu Tinh Thần. Nụ cười ấy và không gian xung quanh tạo cho người ta một cảm giác mâu thuẫn.

Cô cười: “Không ngờ nhà đàn ông cũng có thể sạch sẽ như vậy.”

Trâu Tinh Thần mời Tô Mạch ngồi xuống sofa, vào bếp rót nước mang ra: “Đàn ông phải biết làm một chút việc nhà mới được, kết hôn xong có thể đỡ đàn cho bà xã.” Thực ra đều là dì giúp việc dọn cho.

Tô Mạch đưa tay đỡ cốc nước, ánh mắt toát lên một chút ngượng ngùng vừa phải: “Làm vợ anh nhất định là rất hạnh phúc.”

Trâu Tinh Thần mở ti vi, ân cần bảo: “Cứ tự nhiên như ở nhà, đừng ngại.”

Ti-vi đang phát một bộ phim tình cảm, nam nữ chính đang hôn nhau nồng cháy, sau đó nhanh chóng lăn tới giường.

Trâu Tinh Thần làm bộ không phát hiện ra: “Tôi vào bếp.”

Tô Mạch cũng làm bộ không phát hiện ra: “Vâng.”

May mà cục điện ảnh quản lý tương đối nghiêm khắc chuyện tình dục xuất hiện trên màn ảnh, nam nữ chính trong ti-vi nhanh chóng bị tắt đèn.

Chẳng mấy chốc Tô Mạch đã ngửi thấy mùi hương hoa mặt lị thoang thoang.

Cô lần theo mùi hương đi vào bếp.

Giữa màn hơi nước, người đàn ông đeo tạp dề, một tay cầm vung, một tay cầm muôi đảo nhẹ đồ trong nồi.

Tô Mạch buột miệng khen: “Thơm quá ạ.”

Cô tới gần, nhìn thử vào trong nồi, vui vẻ nói: “Em chỉ mới ăn bánh trôi vị hoa quế, không ngờ còn có cả vị hoa mận lị nữa.”

Trâu Tinh Thần cầm bát sứ trắng, vừa múc chè ra vừa chu đáo giải thích: “Đây là nấu bằng nước trà ngâm hoa mận lị.”

Tô Mạch thấy những cánh hoa mận lị trôi nổi trong nồi, khe khẽ nói: “Hơi phiền nhỉ.”

Trâu Tinh Thần nghiêng đầu nhìn Tô Mạch, ánh mắt tỏ ra đầy yêu chiều: “Nghĩ là em sẽ thích nên dù thế nào cũng không thấy phiền.”

Kịch bản của hai người vô cùng ăn ý.

Bánh trôi trắng trẻo trong veo nổi trên mặt bát sứ trắng, hương hoa mận lị tỏa ra từ trong bát quanh hai người, cả căn nhà vấn vít một hương thơm dịu dịu.

Rõ ràng là cảnh tượng trong một bộ phim tình cảm được bài trí đầy tỉ mỉ.

Tô Mạch cầm thìa lên nếm thử một chút, cứ như thể vừa phát hiện ra một thế giới mới, giọng reo lên vui vẻ: “A Thần, thực sự rất là ngon.”

Trâu Tinh Thần dịu dàng nhìn người con gái đối diện: “Em thích thì tốt, Mận Lị.”

Anh ta cúi đầu, đảo viên bánh trôi trong bát: “Chỉ cần em thích, anh tình nguyện ngày nào cũng làm cho em ăn.” Hầu hết các bí kíp hướng dẫn tán gái đều có câu này.

Tô Mạch ngẩng đầu, rút một tờ khăn giấy chấm nhẹ môi: “Sao anh không ăn?”

Trâu Tinh Thần tiếp tục dịu dàng cưng chiều: “Anh muốn xem em ăn, lúc em ăn trông rất đẹp.”

Anh ta đã ăn no ở nhà bà rồi, thực sự không ăn nổi nữa.

Đúng lúc này, điện thoại của Trâu Tinh Thần đổ chuông, anh ta liếc nhìn rồi nghe máy: “Alo, xin chào.”

Giọng trầm ấm xen chút dịu dàng hài hòa với bầu không khí lúc này.

Rõ ràng là vẫn còn đang diễn tới xuất thần.

Ở đầu bên kia, Triệu Thù còn tưởng là mình nghe nhầm, ngoáy ngoáy lỗ tai hỏi: “Thần ca à?”

Nếu đối phương dùng cái giọng điệu vừa kiêu căng vừa lười nhác mà rằng: “Có chuyện mau nói, không chuyện biến xéo.” Thì mới đúng là Thần ca của anh ta.

Vậy nhưng đối phương lại vẫn lịch sự hòa nhã đáp: “Phải, là tôi, xin hỏi có chuyện gì không?”

Triệu Thù kiểm tra lại màn hình điện thoại, xác nhận mình không gọi nhầm máy, chuyển sang hoài nghi thần kinh đối phương có vấn đề: “Quý ngài không bị sao đấy chứ?”

Trâu Tinh Thần dịu dàng nhìn Tô Mạch đang ăn bánh trôi, nói với người trong điện thoại: “Tôi rất ổn.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn Trâu Tinh Thần, cười với anh ta.

Triệu Thủ ở đầu dây bên kia sợ tới mức nói năng không lưu loát: “Thì, là mô hình NPC nói lúc xế chiều có vấn đề.” Sau đó anh ta trình bày một lượt những vấn đề chính yếu gặp phải.

Trong đầu Triệu Thủ tự động tưởng tượng ra cảnh Trâu Tinh Thần mắng chửi người: “Cậu là lợn à, ngu hết thuốc chữa.”

Nhưng tai thì lại nghe thấy là: “Tại lúc họp tôi nói chưa đủ rõ.” Sau đó nhấn nại giải thích lại một lần nữa.

Triệu Thủ nghe xong, dường như chợt đã hiểu ra được điều gì, bèn lớn tiếng mắng vào trong điện thoại: “Trâu Tinh Thần, đồ thần kinh, đồ ngu ngốc.” Mắng xong, như là trút được hết giận, cười hề hả.

Trước ánh nhìn chăm chú của Tô Mạch, giọng Trâu Tinh Thần vẫn lịch sự hòa nhã như trước: “Ý kiến của cậu rất hay.”

Lịch lãm, thân thiện, không phá vỡ hình tượng.

Triệu Thủ nói đã miệng xong liền nhanh tay cúp máy, vào nhóm weixin của công ty hơn hử xúi bầy các anh em gọi điện cho sếp Trâu trải nghiệm thử cảm giác một lão đại luôn ngạo mạn, hung hãn, soi mói, một khi trở nên dịu dàng, khiêm tốn thì sẽ làm người ta run cả da đầu, sồn hết da gà như thế nào.

Vì bị kích thích bởi hình tượng con người tương phản quá mãnh liệt, mọi người ào ào đi gọi điện để thể nghiệm.

Màn hình điện thoại của Trâu Tinh Thần sáng lên liên tục.

Đàn ông mặc váy gọi...

Mẽ Việt gọi...

Đinh lão đầu gọi...

Tên ngu nhất cả công ty gọi...

Triệu Thù lại gọi lại...

*đàn ông mặc váy 女装大佬: chỉ người theo xu hướng thời trang đàn ông mặc trang phục của nữ giới

 1553742805-674-nam-2019-dan-ong-mac-vay-tu-san-dien-ra-duong-pho-2-1553740619-width500height383

Thế là, Trâu Tinh Thần tắt luôn điện thoại, cả thế giới mới được yên tĩnh.

Tô Mạch ăn xong, bỏ thìa xuống, vốn định nói để cô đi rửa bát nhưng thấy bát bánh trôi trước mặt Trâu Tinh Thần vẫn còn nguyên chưa đụng tới nên đổi thành: “Còn không ăn đi là sẽ nguội mất đấy.”

Trâu Tinh Thần vốn không ăn nổi nữa lại còn bị bọn Triệu Thù lên cơn điên một hồi, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: “Lát nữa anh sẽ ăn.”

Tô Mạch liếc xem giờ, nhẹ nhàng ngoan hiên nói: “Trễ quá rồi, em không làm phiền anh nữa.”

“Hôm trước em nói là mời cơm anh, vậy mà lại bị anh mời trước.”

Trâu Tinh Thần: “Đây là vinh hạnh của anh.”

Mãi cho tới khi về phòng, đóng cửa, lời Trâu Tinh Thần nói vẫn còn quanh quẩn bên tai Tô Mạch. Tựa như bị một thanh kiếm sắc nung qua lửa đỏ đâm xuyên tim, cơn đau dần dần phóng đại ngoài sức chịu đựng của cô.

Thời niên thiếu, từng có người cũng nói với cô một câu như vậy, lúc cô bị bọn Tiền Viện bắt nạt, người đó chìa tay kéo cô dậy, khi cô cuống quýt nói cảm ơn, người đó cũng đã nói: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

Người đó giải vây giúp cô, chữa bài tập giúp cô, gặp ngày mưa thì dịu dàng lịch lãm đưa cho cô một chiếc ô.

Thế nhưng hiện thực không phải truyện cổ tích, cuối vở kịch, người ấy lại nói một câu khác: “Chẳng qua chỉ là một trò chơi cá cược, à, có lẽ cũng chẳng thể gọi là trò chơi được, chỉ là một vỏ đùa dai thôi.”

Lúc ấy cô chẳng có chút sức phản kháng nào, đành phải cúi đầu mặc cho hiện thực tàn khốc dẫm đạp.

Tới khi trưởng thành, lại gặp được một người đàn ông lịch lãm kiểu thế, máu trong người cô liền sôi trào, ngập tràn trong đầu là hai chữ chinh phục.

Đau mà ghiền.

Cô muốn chinh phục người lịch lãm như Trâu Tinh Thần, như thể chinh phục được anh ta thì có thể dẫm đạp quá khứ dưới gót chân mình.

Ấu trĩ mà bệnh hoạn.

Tô Mạch rửa sạch mặt bằng nước lạnh, vào thư phòng tiếp tục bức vẽ còn dang dở.

Trước khi ngủ, nhận được tin nhắn của Trâu Tinh Thần: “Ngủ chưa?”

Tô Mạch bỏ bút vẽ xuống, tới gần bên cửa sổ, ngắm nhìn màn đêm của Tây Quỳnh, nhấn lại là: “Chưa, đang mãi nghĩ một chuyện.”

Trâu Tinh Thần đứng ngoài ban công, anh ta không biết rằng anh ta và nàng đang cùng nhìn về một phương trời, đều đang hướng về bờ sông cách chỗ họ không xa.

Anh ta nhắn lại: “Đang nghĩ gì thế?”

Sông xa quá, không nhìn rõ được mặt nước nhưng mỗi khi có gió thì có thể thấy được gợn sóng nhấp nhô.

Anh ta cúi xuống đọc tin nhắn của cô, cô nhắn: “Nghĩ tới anh.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tổ
dtv-ebook.com

Chương 6: Ham Hư Vinh Là Vì Bời Tụ Ti

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quốc tế lao động được nghỉ ba ngày, đại đa số dân văn phòng đều không phải đi làm.

Công ty khoa kỹ Tinh Thần tính cả Trâu Tinh Thần có cả thầy tám người, trừ một nhà thiết kế tạm rời cương vị công tác thì hiện giờ còn bảy.

Trong bảy vị này, ngoại trừ giám đốc Trâu có dung mạo mỹ miều, phần đa là các trình lập viên tuổi trẻ sắc suy không ai thêm, ngày ngày không phải ở nhà ngồi viết code thì là lên công ty ngồi viết code.

Cái công ty này không có ai tầm thường, người nào người nấy đều là cao thủ. Không phải là cao thủ thì đã bị Trâu Tinh Thần thích yêu cầu cao đuổi đi từ lâu rồi.

Công ty anh ta không chứa chấp đồ ngu, đây là nguyên văn câu của Trâu Tinh Thần.

Triệu Thù đang thả câu kỹ tử vào trong bình giữ nhiệt thấy Trâu Tinh Thần tới liền theo thường lệ phát biểu một câu thay cho tiếng lòng của quảng đại nhân viên trong công ty: “Lão đại, chừng nào thì

mới có thể tuyển con gái vào đây? Chỗ chúng ta dương khí thịnh quá.”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn sang tên mặc váy ở bên: “Kia không phải có một người rồi đấy thôi.”

Triệu Thủ dè bĩu: “Đàn ông mặc váy với phụ nữ chân chính là hai khái niệm khác xa nhau.”

Chu Bắc sửa lại làn váy, nói với vẻ tự hào: “Coder hạng ba viết UI, coder hạng hai viết cấu trúc, coder hạng một viết thuật toán, coder hàng đầu thì mặc đồ của phụ nữ.”

Tất nhiên, chỉ lúc ngồi viết code anh ta mới có sở thích này chứ không mặc đi ra ngoài.

Chu Bắc gõ bàn phím rào rào: “Mặc trang phục nữ giúp tăng tốc độ viết code đồng thời còn giảm thiểu được tỉ lệ bug.”

“Đệt! Ai đồ cà phê lên bàn của ông đấy?”

Chiếc váy dài boho trên người kết hợp với lời lẽ thô tục ngoài miệng tạo nên một chỉnh thể kỳ quái.

Trâu Tinh Thần bật máy tính, thả người ngồi xuống sofa.

Triệu Thủ kéo ghế sát lại gần: “Ngày thứ ba trong kế hoạch bảy ngày theo đuổi vợ tiến triển đến đâu rồi?”

Đám người trong phòng đánh hơi được mùi có thứ để hóng hớt liền xông tới.

Có tên hỏi: “Là kiểu con gái thế nào?”

Giám đốc Trâu cảnh cao thế nào, ai người chẳng biết. Chính là cái kiểu ngạo mạn trời đất bao la chẳng ai to bằng ta, trước nay chưa từng vừa mắt được người phụ nữ nào.

Khi mọi người đều cho rằng Trâu Tinh Thần sẽ không trả lời thì bỗng nhiên lại thấy anh ta nói: “Cũng được.”

Cũng được trong mắt anh ta thì nghĩa là vô cùng hoàn mỹ trong mắt bọn họ.

Trâu Tinh Thần hỏi Triệu Thủ: “Bên phía Ngộ Giang nói thế nào?” Ngộ Giang chính là công ty thuê họ làm app đọc tiểu thuyết.

Nói tới chuyện công việc, Triệu Thủ nghiêm túc đáp: “Khách hàng rất hài lòng, họ muốn đặt làm thêm hai tính năng mới, tôi vẫn chưa trả lời. Cái chính là sợ sẽ xung đột với hạng mục trò chơi của chúng ta về thời gian.”

Trâu Tinh Thần không tỏ chút cảm xúc nào: “Tăng tiền.”

Triệu Thủ: “Nếu vậy, tính năng mới cần có thiết kế giao diện mỹ thuật, phải ký tiếp với bên Ori một hợp đồng nữa.”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Cậu đi thỏa thuận đi, chốt yêu cầu bên phía Ngộ Giang rồi gọi người của Ori tới.”

“Chỉ định để cái,” anh ta không biết tên đối phương nên phải nói là, “nhà thiết kế kiêu căng kia làm.”

“Thấy cô ta làm cũng không đến nỗi, phí thiết kế ép giá thấp xuống một chút.”

Thực ra nếu không phải nhà thiết kế của công ty bọn họ tạm rời cương vị công tác thì bọn họ đã chẳng cần phải tìm thuê bên ngoài.

Triệu Thù không nhịn được lại bắt đầu ca: “Lão đại mau tuyển thêm phụ nữ vào đi!”

Nhà thiết kế Trịnh Kỳ Lân của công ty họ cũng bởi vì ba mươi tuổi vẫn còn độc thân, gia đình giục giã khẩn thiết, công ty lại chẳng có lấy một móng con gái, hơn nữa mép tóc lại càng ngày càng cao lên làm tăng thêm nỗi lo nên mới phải tạm rời cương vị công tác, đi sang công ty khác tìm vợ, lúc đi có nói chờ cho nghiệp lớn kết hôn đại công cáo thành sẽ trở về, bảo phải giữ vị trí giám đốc nghệ thuật lại cho anh ta.

Trong công ty của Trâu Tinh Thần không có ai là kẻ kém cỏi, kể cả Trịnh Kỳ Lân. Anh ta là một tay vẽ tranh minh họa hàng đầu trong giới, tài khoản weibo phụ có trên một triệu fan, ngày nào cũng được các nữ sinh trẻ tuổi hô hào đòi thái thái đăng thêm bài mới.

*vẽ tranh minh họa 插画 ở đây bao gồm vẽ bìa ấn phẩm, poster, linh vật hoạt họa, nhân vật trong game, thiết kế cảnh trong game, vẽ truyện tranh, sách tranh, thiệp mừng, lịch, tranh trang trí, bao bì, v.v... mở rộng sang cả các hạng mục ảo và ứng dụng liên quan tới hình ảnh trên website và app điện thoại.

*thái thái 太太 madam

Dịp mừng Một tháng Năm này, Tô Mạch không có kế hoạch nghỉ phép du lịch.

Cô gọi điện cho người tới thay khóa, phòng ngừa chuyện tới qua lại tái diễn, Lưu Trí lại đột ngột xuất hiện ở phòng khách.

Trong lúc thợ đang thay khóa, Tô Mạch lấy chiếc túi Hermes màu cam mới mua ra, buộc cho nó một chiếc khăn lụa Hermes để trang trí, thoát trông vô cùng quý phái.

c3a3c45a3132934

Cô đặt túi ở đằng sau lọ hoa trên bàn ăn, chụp một tấm hình lọ hoa, chỉnh sửa lại màu sắc rồi đăng lên vòng bạn bè.

Để nổi bật phần hình, phần chữ viết rất đơn giản: “Hôm nay hoa cũng rất dễ nhìn.”

Nhanh chóng nhận lại được còm like y như trong dự đoán.

“Kẻ có tiền, Hermes.”

“Chiếc khăn lụa này đắt lắm.”

“Thiếu nữ bàn cùng im lặng nhỏ dãi.”

Tô Mạch nằm trên sofa kéo đọc bình luận một lượt, trong lòng nảy sinh cảm giác thỏa mãn hư vinh.

Cô thừa nhận, cô hôm nay chính là một đứa ngấm ngấm khoe của.

Người đời tục tằn, dùng tiền để đánh giá người khác. Rõ ràng hoa mới là chủ thể chính nhưng mọi người đều chỉ để mắt tới món đồ phụ cao giá làm nền.

Giữa muôn vàn phù phiếm, chỉ có Lâm Tiểu Linh giản dị là bình luận: “Hoa đẹp thật.”

Đây chính là điều khiến Tô Mạch thích Lâm Tiểu Linh, bằng lòng đối tốt với cô ấy.

Thợ thay xong khóa, Tô Mạch dọn dẹp lại rồi về nhà cha mẹ.

Vừa mở cửa bước vào, giọng Đồng Thu Mạn đã vang lên ngay: “Mặt Lị, sao trễ vậy mới tới?”

Tô Mạch bỏ túi xuống: “Tắc đường ạ.”

Điều kiện gia đình Tô Mạch rất bình thường. Mẹ cô, Đồng Thu Mạn, làm việc ở trung tâm thương mại, cha cô, Tô Bồi Nguyên, làm quản đốc xưởng của một nhà máy thép quốc doanh.

Tính tình Tô Bồi Nguyên thật thà lại chiều vợ, cũng biết bản thân không có bản lĩnh gì, chỉ cố hết sức để vợ được thư thái, chuyện gì trong nhà cũng nghe theo Đồng Thu Mạn.

Hồi Đồng Thu Mạn còn trẻ là một người mẫu nhỏ, từng được hưởng thụ không ít sự phù phiếm trong giới. Bốc đồng lên, gả cho người mình yêu, sống cuộc đời xa cách phồn hoa.

Yêu cầu lớn nhất của Đồng Thu Mạn với con gái là phải gả cho người có tiền, tương lai đừng sống như mẹ, đến mua cái túi xách cũng phải tiêu hết hai tháng tiền lương.

Từ tiểu học, Tô Mạch đã được cho đi học ba-lê, piano, vẽ tranh, cưỡi ngựa, tất cả những gì con gái nhà thế gia thường học thì cô đều bị bắt phải học. Cả nhà dốc toàn lực, thậm chí phải quét sạch thẻ tín dụng để bồi đắp, nuôi dưỡng cô.

Lúc lên trung học, vì muốn Tô Mạch được học trường quý tộc, nhận được sự hun đúc từ những người có tiếng tăm mà Đồng Thu

Mạn đã bán đứt một căn nhà để đi tạo quan hệ cửa sau, nộp học phí cho cô. Sau này, Tô Mạch khóc đòi chuyển trường: “Mẹ, con với các bạn không chơi được với nhau, con muốn chuyển trường, không thì con không đi học nữa.”

Bởi nhóm bốn học sinh nữ do Tiền Viện cầm đầu mang cái mác con nhà gia thế nhưng lại đi giật cặp sách của cô vứt xuống đất giẫm, giật tóc của cô, dùng những lời lẽ ác độc nhất, hèn hạ nhất để nhục mạ cô.

Lần đầu tiên Đồng Thu Mạn tát Tiểu Tô Mạch: “Gì mà không chơi được, sao con có thể tự đánh giá thấp chính mình thế hả? Mẹ làm vậy cũng là vì muốn tốt cho con!”

Người lớn luôn thích mượn danh nghĩa yêu thương để áp đặt ý chí của bản thân lên người con cái, hoàn toàn không biết con đang ở dưới vực sâu, bị một thứ gọi là tự ti xâm xé.

Tô Mạch mở ngăn kéo, trong đó có một bức thư nhàu nhĩ đề “Cố Bắc Đồ (thân khai)”, nét chữ của thiếu nữ, nắn nót nâng niu đầy ấp mong chờ, cuối cùng bị lạnh lùng giẫm đạp.

*thân khai: 亲启 nghĩa là tất cả mọi người trừ người nhận không được mở thư đọc đồng thời yêu cầu người nhận không công khai nội dung bức thư, tương đương với biệt ngữ “eyes only” trong tiếng Anh.

Có người ra vẻ giật mình: “Trời ạ, không phải con đó thực cho là hot boy trường mình thích nó đấy chứ, cậu ấy với hoa khôi giảng đường Tiền Viện mới là một đôi nhé.”

Có người mĩa mai: “Nghe nói nó hẹn Cố Bắc Đồ mai gặp. Tao vừa thấy nó mở hàng chuyển phát, son chín đồng chín một thỏi trên mạng ấy mà, đúng là không sợ trúng độc.”

Có người châm biếm: “Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, Cố gia là chỗ nó có thể trèo cao được sao.”

Cũng có người nói huých toẹt: “Phải đấy, không biết tự nhìn lại xem mình xuất thân thế nào.”

...

“Mặt Lị, ra ăn cơm đi, mẹ nấu món sườn xào chua ngọt con thích ăn nhất đấy.”

“Người gầy đi rồi, bình thường không chịu ăn cơm tử tế phải không?”

Chiếc chăn của cô được phơi ngoài ban công, ga trải giường cũng mới đổi. Bàn học không có chút bụi nào.

Đây là nguyên do Tô Mạch không thể hận nổi Đồng Thu Mạn.

Sau bữa cơm trưa, Tô Bồi Nguyên đi rửa bát, Đồng Thu Mạn vào phòng ngủ lấy một chiếc áo ra ướm lên người cho Tô Mạch xem: “Đẹp không? Hơn một ngàn đồng cơ đấy.”

Không hổ là người thời trẻ từng làm người mẫu, cho dù tuổi tác đã cao, cuộc sống cũng không giàu có nhưng thần thái của Đồng Thu Mạn thì vẫn không đổi.

Vóc dáng đẹp đẽ của Tô Mạch chính là được di truyền từ đây.

Tô Bồi Nguyên nói với ra từ trong bếp: “Mua lúc sale 20%.”

Đồng Thu Mạn: “Em mặc kệ, dù sao tụi lão Lưu mà hỏi thì em cứ nói là mua hết hơn một ngàn.”

Điện thoại Tô Mạch reo, cô liếc nhìn rồi đứng dậy ra ban công nghe máy, tiện tay đóng cửa khóa trái lại.

Đợi cô nghe xong điện thoại quay vào, Đồng Thu Mạn hỏi: “Đàn ông à?”

Tô Mạch gật đầu.

Đồng Thu Mạn căng thẳng: “Điều kiện người ta thế nào? Nhất là điều kiện gia đình ấy.”

Tô Mạch: “Tốt lắm ạ. Mở công ty.” Tuy không biết điều kiện gia đình thế nào nhưng cứ theo cung cách ứng xử và chiếc Bentley bản số lượng giới hạn của anh ta thì có thể thấy là không giàu cũng sang.

Đồng Thu Mạn vẫn lo: “Gái rượn à, mẹ bảo con nhé, tình hình đối phương thế nào nhất định phải tìm hiểu rõ, nhiều ông chủ nhỏ trông thì oai lắm nhưng thực ra công ty chẳng có mấy người, nghèo chết đi được.”

*gái rượn: gốc là 乖囡 (quai niếp: đứa trẻ ngoan/láu lỉnh), trong phương ngữ vùng Giang Tô, Thượng Hải là cách gọi yêu trẻ con nói chung hoặc đặc biệt gọi riêng các bé gái.

Ông chủ nhỏ Trâu Tinh Thần dưới quyền chỉ có bảy người, hiện giờ chỉ còn lại sáu đánh một cái hất hơi.

Đồng Thu Mạn: “Con phải tìm người mà được giáo dục tốt, có căn cơ tốt ấy.”

Trâu Tinh Thần lại hắt hơi một cái. Hại anh ta suýt thì tưởng mình bị cảm.

Tô Mạch không thích Đồng Thu Mạn nhắc tới những chuyện này: “Biết rồi ạ.”

Lại nói thêm: “Đêm nay con không ngủ lại đây, buổi tối có hẹn với còn chút công việc phải làm nên phải về.”

Vừa mới rồi, cô đã nhận lời cuộc hẹn của Trâu Tinh Thần, cũng đã đề xuất mời người ta ăn cơm. Đây là chuyện đã hẹn sẵn từ trước lúc đi nghe nhạc hội.

Lúc ra cửa, Đồng Thu Mạn bỗng nhớ ra một chuyện: “Mạt Lị à, hôm qua có một người bạn học của con gọi tới nhà mình.”

Tô Mạch vừa đổi giày vừa ngẩng đầu lên hỏi: “Tên gì ạ?”

Đồng Thu Mạn: “Bảo là họ Cố, muốn hỏi xin số điện thoại của con.”

Đôi guốc này mới nên đi hơi cần gót. Lúc đi vào, Tô Mạch cọ trúng chỗ da bị rách, đau điếng người.

“Mẹ có cho không?”

Đồng Thu Mạn: “Không, sợ là lừa đảo.”

Tô Mạch đi xong giày, xách chiếc túi Hermes của mình lên: “VẬY là tốt rồi.”

Đồng Thu Mạn: “Là lừa đảo thật à.”

Tô Mạch đi ra cửa: “Vâng, lừa đảo ạ.”

Giờ là ba giờ chiều, còn sớm mới tới giờ hẹn buổi tối. Tô Mạt có ba tiếng đồng hồ để điểm trang.

Cô đi tắm rửa một lượt, nhìn lướt qua chai nước hoa hương bạch trà mật lị thường dùng hằng ngày, cầm lấy chai Chanel số 5 mùi hương quyến rũ.

Xịt lên sau tai, cổ tay, tóc và mắt cá chân.

Cuối cùng lấy trong tủ ra một bộ nội y ren đen mới mua.

*bạch trà 白茶 là một loại trà lên men của Trung Quốc sản xuất tại vùng Vân Nam, có từ thời Đông Hán

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 7

Trước khi về nhà, Trâu Tinh Thần làm theo bí kíp theo đuổi con gái chỉ dẫn đi tới trung tâm thương mại một chuyến.

Anh ta tới đứng trước quầy nữ trang: “Cho xem lắc tay.”

Nhân viên phục vụ nhiệt tình giới thiệu: “Xin hỏi anh muốn mua lắc bằng gì? Vàng hay bạch kim? Ở đây còn có cả đá quý và kim cương.”

“Để tặng bạn gái sao ạ? Mẫu chiếc này kiểu dáng cũng không tồi, đeo kiểu này sẽ tạo cảm giác cổ tay mảnh mai, kiểu này thì rất tinh xảo...”

Dưới cái nhìn của Trâu Tinh Thần, mấy chiếc này trông đều giống nhau, anh ta chẳng buồn chọn: “Lấy cho tôi cái đắt nhất.”

Mua lắc tay xong, về nhà tắm rửa một lượt, thay bộ đồ khác.

Tô Mạch nghe thấy có tiếng gõ cửa, nhìn thử qua mắt mèo rồi mở cửa.

Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, cùng một kiểu với chiếc màu trắng hôm bữa, nút áo gỗ bách cũng vẫn tinh xảo như vậy, quan sát kỹ một chút sẽ thấy trên cổ tay áo có điểm xuyết một đường hoa văn chìm, hình như là họa tiết cây cỏ.

“My lady, chuẩn bị xong chưa?”

Tô Mạch cười, quay người cầm lấy túi: “Vâng, đi thôi.”

Hôm nay cô mặc cũng rất đẹp, trang sức là của Tiffany, váy sáu ngàn, khăn quàng dùng thay áo choàng bốn ngàn, giày ba ngàn rưỡi. Đây là bộ đồ đắt nhất trong tủ đồ của cô chỉ sau bộ lễ phục dạ hội.

Tô Mạch khóa kỹ cửa. Trâu Tinh Thần nghiêng đầu nhìn cô: “Anh có thể cầm túi giúp em không?”

Cô tự nhiên đưa cho anh, anh tự nhiên cầm lấy.

Trâu Tinh Thần ấn thang máy xuống, hào phóng khen ngợi: “Mặt Lị, hôm nay em rất xinh đẹp.”

Váy của nàng màu hồng nhạt, thoát trông đầy dịu dàng, khăn lụa màu trắng gạo rất liên kết với màu áo sơ mi của anh ta. Mái tóc quần dài thả sau vai đen tuyền.

Lên xe, Trâu Tinh Thần vô cùng lịch lãm nghiêng người thắt dây an toàn giúp Tô Mạch.

Cách gần, người thấy mùi hương dịu dịu trên người nàng, ngón tay lơ đãng chạm vào cánh tay nàng, mềm mại đến lạ.

Để tiện cho anh ta, người con gái ngồi ở ghế phó lái ngả người về sau, lưng tựa vào lưng ghế, tư thế làm tôn lên bộ ngực cao của nàng.

Trâu Tinh Thần chưa từng gần gũi với phụ nữ như vậy, mùi thơm trên cơ thể nàng quấn quanh chóp mũi, hơi thở của nàng ở ngay

bên vành tai. Chuyện này làm anh ta thấy không được tự nhiên, một luồng hơi nóng bốc lên trong lòng.

Đây là phản ứng bình thường của một gã đàn ông trưởng thành, anh ta chẳng lạ.

“Cạch” một tiếng, dây an toàn được thắt xong.

Tô Mạch dịu dàng: “Cám ơn anh.”

Anh ta hỏi cô: “Muốn ăn món gì?”

Tô Mạch cười: “Em mời anh ăn cơm, tất nhiên phải để anh chọn.”

Trâu Tinh Thần: “Cơm Tây nhé?”

Tô Mạch: “Vâng.”

Xe dừng lại ở một nhà hàng cơm Tây trong trung tâm thành phố.

Hai nhân viên đứng cửa đứng bên cổng lớn cao rộng. Đi vào trong có nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp dẫn đường. Toàn nhà hàng được trang hoàng bằng hai gam màu đen đỏ, xa xỉ mà ưu nhã.

Đèn chùm pha lê trên trần nhà đổ ánh sáng lên người nghệ sĩ đang chơi vĩ cầm, tiếng nhạc du dương vang lên từ những sợi dây đàn.

Tô Mạch hơi hơi muốn được bấm Ctrl + Z, rút lại lời nói ban nãy.

Thế nhưng, làm vậy thì nghe ghê quá, những câu như xin lỗi, tôi không mời được bữa cơm đắt như vậy, có đánh chết cô cũng không nói ra nổi.

Cô thầm nhẩm tính số dư tài khoản của mình, lỡ như không đủ để đối phó thì làm sao đây.

Không biết nhà hàng thế này có chấp nhận thanh toán bằng Huabei không. Nếu không được thì cô phải làm gì.

*Huabei 花呗 là một sản phẩm thẻ tín dụng có tên quốc tế là Ant Credit Pay, cho phép khách hàng có được hạn mức thấu chi từ 500 đến 50 000 CNY, ban đầu được áp dụng cho các khách hàng mua sắm trên Taobao và Tmall (thuộc tập đoàn Alibaba) sau đó đã mở rộng thành công sang các trang mua sắm điện tử khác và được các thương hiệu tiêu dùng quốc tế chấp nhận thanh toán, có tới 93% khách hàng là người dưới 35 tuổi. Một bài báo trên tờ Guardian về Huabei:link

Nhân viên phục vụ tới đưa thực đơn. Trâu Tinh Thần mời Tô Mạch gọi trước.

Tô Mạch ngồi trên ghế mềm, mở thực đơn ra, vội vàng muốn xem giá các món, cố gắng chọn sao cho tiết kiệm một chút, gọi ít một chút rồi nói là mình đang giảm béo là được.

Nào ngờ, trên thực đơn căn bản không có ghi giá.

Cô gái đáng thương chìm sâu trong lo lắng, không nghe thấy tiếng nhạc dễ nghe, không nhìn thấy khung cảnh đẹp đẽ. Cô nhìn thoáng qua chiếc túi Hermes mới mua, nếu không mua cái túi này thì đã tốt.

Tô Mạch gọi bít tết rồi đưa thực đơn lại cho Trâu Tinh Thần: “Dạo này em đang giảm béo.”

Trâu Tinh Thần nhận lại thực đơn và cười: “Em chẳng béo chút nào, không cần giảm.”

Tô Mạch cười miễn cưỡng.

Trâu Tinh Thần xem ra là thường tới đây ăn cơm, ngay cả thực đơn cũng không cần xem đã gọi thẳng luôn tên món. Như là sợ Tô Mạch ăn không đủ no, anh ta gọi rất nhiều.

Cuối cùng còn gọi thêm một chai rượu đỏ nghe tên có vẻ rất sang.

Tô Mạch dịu dàng chu đáo hỏi: “Lát nữa không phải anh còn phải lái xe hay sao?”

Trâu Tinh Thần nhờ vậy mới nhớ ra, dặn nhân viên phục vụ đổi rượu đỏ thành nước trái cây. Tô Mạch nhẹ nhàng thở phào.

Bình hoa nhỏ trên bàn ăn màu đen cắm một đóa hồng đỏ thắm. Trâu Tinh Thần rút đóa hoa đưa cho Tô Mạch, mắt mi dịu dàng: “Hoa này thật là làm nền cho em.”

Tô Mạch nhận hoa, đưa lên chóp mũi ngửi thử, hoa được xịt nước hoa, rất thơm nhưng không khiến cô thấy vui. Toàn bộ tâm tư của cô gái đáng thương đều đang đặt ở tờ biên lai thanh toán cho bữa cơm này.

Cô cười đáp: “Cám ơn, em rất thích.”

Ngoài hoa mặt lị, cô thích nhất là hoa hồng đỏ thắm. Thứ hoa nồng nhiệt bỏng cháy này so giữa chúng hoa, vĩnh viễn là loài hoa kiêu hãnh nhất. Vì đẹp nên có quyền kiêu hãnh.

Không nhà nghệ thuật gia nào lại đi từ chối một đóa hồng xinh đẹp.

Nhưng lúc này, cô không nhìn thấy được vẻ đẹp của nó.

Trâu Tinh Thần ngắm nhìn người phụ nữ trước mặt. Ngọn đèn màu cam đỏ ánh sáng dịu dịu lên người nàng, làn da trắng như tuyết trở nên mềm mại hơn so với bình thường.

Không biết có phải là ảo giác hay không, anh ta nhìn thấy đôi mắt cô ánh lên nỗi lo âu.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa bữa tối lên, bày hết quá nửa bàn ăn.

Trâu Tinh Thần kéo đĩa bít tết của Tô Mạch qua, vừa cắt giúp cô vừa ngẩng đầu hỏi: “Có tâm sự à? Có chuyện gì anh có thể giúp em không?”

Tô Mạch tất nhiên là mỉm cười đáp: “Đâu có, không có tâm sự gì đâu ạ.”

Cô quan sát Trâu Tinh Thần xắt bít tết, động tác thành thạo, từng miếng từng miếng cắt ra có độ dày vừa phải.

Thực ra cô còn xắt đẹp hơn anh ta, cô đã luyện tập ở nhà vô số lần bằng loại bít tết giá rẻ nhất bán trong siêu thị.

Trâu Tinh Thần đứng lên, khom người đặt đĩa bít tết đã cắt sẵn sàng trước mặt Tô Mạch, ân cần chu đáo.

Bình thường thực ra anh ta chẳng có kiên nhẫn đâu ngồi xắt bít tết gì cho phụ nữ.

Tô Mạch ném thử một miếng, không mùi không vị.

Cô tao nhả chấm môi dưới, ngẩng đầu lên cười nhẹ nhàng: “Chất thịt không tồi, mùi vị cũng vừa khéo, rất ngon.”

Hai người trò chuyện sang chuyện công việc. Tô Mạch nói mình là một nhà thiết kế. Một công việc coi như có thể diện.

Trâu Tinh Thần bất giác nhớ tới cái nhà thiết kế kiêu ngạo kia của Ori, còn dám cúp điện thoại của anh ta, chưa từng có ai gác máy ngang cuộc gọi của anh ta như thế. Từ tận đáy lòng, anh ta chẳng thấy một nhà thiết kế giao diện thì có gì là bản lĩnh ghê gớm.

Anh ta cười: “Nhà thiết kế thật lợi hại, biết vẽ tranh còn biết đánh chữ.”

Giờ đến đứa trẻ ba tuổi cũng biết đánh chữ.

Tô Mạch nghĩ, ý anh ta hẳn là nhà thiết kế chữ.

Nói đến lĩnh vực mình am hiểu, Tô Mạch hoàn toàn nhập tâm vào câu chuyện, quên bẵng đi việc mình sắp bị viêm màng túi.

“Tám poster trên tường kia rất đẹp, màu sắc phối hợp không tồi, chỉ có điều, về sắp chữ thì hàng tít chính ở giữa nếu tăng chút khoảng trống sẽ càng đẹp hơn.”

“Còn bức kia, sắp chữ rất đẹp nhưng chỗ tỉ lệ vàng kia, đỏ với xanh, hai màu này tương phản nhau, cân bằng giữa diện tích khối màu và độ sáng của màu có cảm giác vẫn hơi có chút vấn đề.”

“Tất nhiên, đây chỉ là cảm giác cá nhân của tôi.”

Bệnh nghề nghiệp của nhà thiết kế là hãy thấy một tác phẩm thiết kế nào, trong lòng sẽ thầm đánh giá một phen. Nó làm tốt ở đâu, ở đâu chưa tốt, nếu là mình thì sẽ xử lý chúng thế nào.

Hai tấm poster đều là sản phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng kia, cô hoàn toàn chẳng coi vào đâu.

Trâu Tinh Thần nghe không hiểu nhưng anh ta hoàn toàn bị người phụ nữ trước mặt thu hút.

Cô thông thả nói về lĩnh vực của mình, ánh mắt ngập tràn tự tin như thể có ánh sáng trong đó. Bất kể là ngọn đèn hay điệu nhạc, giờ phút này đều trở nên mờ nhạt trước ánh sáng của cô.

Anh ta thích kẻ mạnh. Giống như anh ta vậy, vĩnh viễn luôn tự tin và mạnh mẽ. Cho dù có kiêu ngạo thì cũng là bởi có bản lĩnh.

Nàng của giây phút này thật sự mê người.

Anh ta nghiêm túc hỏi nàng: “Em thích kiểu đàn ông thế nào?”

Tô Mạch uống một ngụm nước trái cây, mùi vị chua chua ngọt ngọt sang chảnh này kéo đầu óc cô trở về với hiện thực tàn khốc.

Cô cười dịu dàng: “Em thích người như anh vậy, vừa ấm áp vừa lịch lãm.”

Trâu Tinh Thần ý thức rất rõ về bản thân, mọi điều anh ta thể hiện ra ngoài chẳng qua chỉ là thứ giả dối anh ta diễn cho cô ấy xem mà thôi.

Bàn thức ăn chỉ ăn hết quá nửa thì bữa tối đã đến hồi kết thúc. Tô Mạch xách túi đứng dậy: “Em đi vệ sinh.”

Hết cách rồi, cô phải đi gọi điện cho mẹ, nhờ mẹ chuyển tiền cho mình để thanh toán thôi.

Tô Mạch đi rồi, Trâu Tinh Thần đi thanh toán.

Đằng sau có tiếng giày cao gót, hai người phụ nữ đang đi lại gần.

Người phụ nữ có giọng nói ồm ồm nói: “Vừa nãy hình như tôi nhìn thấy Tô Mạch.”

Người phụ nữ giọng the thé đáp: “Cái con nghèo đó sao mà dám tới nhà hàng kiểu này ăn cơm, điên rồi chắc.”

Người giọng ồm ồm nói: “Không phải, trông nó không giống như hồi trung học, túi xách cũng là của Hermes đấy.”

Người giọng the thé cười khẩy một tiếng: “Không phải là nó tới đây để câu đàn ông có tiền đấy chứ, thật không biết xấu hổ, chó không sửa được thói ăn cướp, không biết tự nhìn xem mình là cái thứ gì.”

Người giọng ồm ồm nói: “Nghe nói Cố thiếu gia từ nước ngoài về rồi...”

...

Trâu Tinh Thần vốn luôn ác khẩu, chẳng hề biết bốn chữ thương hương tiếc ngọc viết như thế nào.

Xé bỏ lớp ngụy trang lịch lãm, anh ta lộ ra bản chất thực sự của mình, khinh bỉ nói: “Nói láo sau lưng người khác coi chừng bị sét đánh.”

Hai cô gái cùng quay sang nhìn, thấy là một người đàn ông khá điển trai, cơn tức tự động tiêu đi một nửa.

Người có giọng the thé nói: “Anh đẹp trai, khuyên anh một câu, cách con bé đó xa ra một chút, nó chẳng qua chỉ thích tiền của anh mà thôi.”

Trâu Tinh Thần ngạo nghễ nhếch mép: “Chỉ có kẻ yếu mới hăm hại người khác sau lưng, các cô ghen tị với cô ấy chứ gì.”

Kẻ mạnh như anh ta đều chơi đánh đòn trực diện.

Trâu Tinh Thần mắng chửi người trong công ty đã quen miệng, sức chiến đấu thật không chỉ mạnh bình thường, đậm thêm một nhát: “Xấu cả người lẫn nét.”

Hai vị Trương Lâm Na và Thượng Quan Tú Lệ là tiểu thư thế gia luôn được cưng chiều nâng niu, nào đã từng bị ai mắng như vậy, hướng chi đối phương lại còn đẹp trai. Hai ả vừa tức vừa khó chịu, anh anh anh một hồi rồi khóc chạy đi.

Tô Mạch nhận được một vạn Đồng Thu Mạn chuyển cho xong mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô dặm lại lớp trang điểm, màu son môi càng kiêu diễm hơn trước. Lúc soi gương, cô kéo thấp cổ váy xuống một chút, để cặp xương quai xanh lộ ra ngoài.

Tô Mạch bước trên đôi cao gót quay về chỗ ngồi, đang định gọi phục vụ tính tiền.

Người đàn ông ngồi phía đối diện đứng dậy gọi: “Đi thôi.”

Tô Mạch cuống: “Vẫn chưa thanh toán.”

Trâu Tinh Thần kéo cô ra khỏi nhà hàng.

Trời đã tối, lác đác mấy ngôi sao lấm chắm phía chân trời thỉnh thoảng lại lóe sáng.

Nhờ thế cô mới để ý tới, anh đang kéo tay cô.

Tác giả có chuyện muốn nói:Theo đuổi vợ ngày thứ ba: kéo được tay.

Tân tình thánh dần dần đã có kinh nghiệm thực tiễn. Vỗ tay!

Thần ca của ta tính cách thật rất đặc sắc. Trông chờ ngày anh ngã ngựa, hai người thực sự giao chiến.

Cãi cãi cãi, đánh đánh đánh, dính dính dính, làm làm làm, oa oa oa!

Tác giả núp sau màn hình, nụ cười dần dần trở nên biến thái!

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 8

Hai người ra khỏi thang máy, Tô Mạch lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa.

Người đàn ông đi đằng sau đã im lặng suốt từ nãy tới giờ bỗng mở miệng: “Nói chuyện chút nhé?”

Tô Mạch gật đầu: “Qua nhà anh hay nhà em?”

Trâu Tinh Thần: “Nhà em đi.”

Vào phòng, Tô Mạch rót cho anh ta một cốc nước ấm: “Không phải đã nói là em mời cơm anh sao?”

Trâu Tinh Thần nhận cốc nước, cầm trong tay ngắm nghía mặt nước lắc lư trong cốc: “Sao có thể để phụ nữ mời được.”

Tô Mạch không nói gì nữa, càng lẳng nhăng chủ đề này thì càng có vẻ thiếu phóng khoáng.

Trâu Tinh Thần bỗng nhiên hỏi: “Nói chuyện hồi đi học đi. Hồi đó em vui vẻ chứ?”

Tô Mạch đưa mắt nhìn xuống, im lặng khá lâu. Sau đó cô nhìn lên, trên khuôn mặt là nụ cười giả dối: “Vui ạ, rất vui, chẳng có ai bắt nạt em hết.”

Cô nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: “Anh thì sao? Hỏi trung học anh thế nào?”

Trâu Tinh Thần không trả lời câu hỏi này.

Anh lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ màu đen đưa cho Tô Mạch.

Đây là chiếc lắc tay anh ta mua theo chỉ dẫn tán gái trên mạng, món đồ nhỏ mua niềm vui của phụ nữ. Đáng ra lúc tặng thì cần phải đi kèm với một câu nói ngọt ngào, tình cảm.

Nhưng anh ta không nói, mệt rồi, muốn trừ điểm thì cứ việc trừ.

Tô Mạch đưa tay ra nhận: “Tặng em à?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Mở ra xem xem.”

Giữa lớp đệm nhung màu đen là một chiếc lắc tay kim cương.

Sáng rực rỡ dưới ánh đèn.

Tô Mạch trả chiếc hộp lại cho Trâu Tinh Thần: “Thứ này quá quý giá, em không nhận được.”

Trâu Tinh Thần nhận lại hộp, mở ra, cầm lấy chiếc lắc: “Lại đây, anh đeo cho em.”

Anh ta dựa vào mép bàn, trông khá lười nhác, không giống với dáng vẻ lịch lãm, ấm áp trước nay.

Tô Mạch đưa tay ra, Trâu Tinh Thần đeo giúp cô.

“Nếu như có một ngày em phát hiện ra anh không phải như em tưởng,” Trâu Tinh Thần tạm dừng lời, ngược lên nhìn Tô Mạch, “em có còn bằng lòng gặp anh nữa không?”

Tô Mạch không hiểu: “Anh muốn nói gì?”

Người đàn ông đối diện đột ngột tiến lại gần, hơi hơi khom lưng, hơi thở cận kề.

Cô tròn mắt nhìn đối phương. Da anh ta rất đẹp, lông mi cũng rất dài, lúc chớp mắt tựa như thể cánh bướm run rẩy nhẹ nhàng chực bay.

Môi anh ta suýt nữa đã dán lên môi cô nhưng cô sực nhận ra anh ta muốn làm gì, lùi người về sau.

Anh ta lại tiến tới, giữ eo cô, cúi đầu xuống một lần nữa, đôi mắt sâu thẳm.

Môi anh ta nở một nụ cười nhạt không hiểu là cười gì, rốt cuộc cũng chịu dừng lại khi chỉ còn cách môi cô chưa tới một phân.

Tô Mạch chưa từng ở gần một người đàn ông nào tới vậy. Cô ngửi thấy mùi hương cam thanh mát trên người anh ta, cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh ta phả lên môi mình.

Anh ta khỏe như thế, dường như ngay giây tiếp theo có thể nuốt chửng cô vào trong bụng.

Tô Mạch phản kháng, liên tục lùi người về sau.

Trâu Tinh Thần nói tay: “Em không thích như vậy đúng không?”

Không dịu dàng, thậm chí còn có phần thô bạo.

Tô Mạch ngược nhìn, đôi mắt không hề nao núng: “Anh có thể nào em cũng đều thích.” Nói xong lại nở nụ cười đầy chuẩn mực.

Câu trả lời này chẳng hề có thành ý, giống như là câu nói cắt ra từ sách vở lắp ghép vào.

Anh ta hiểu.

Anh ta đi ra cửa rồi xoay người về cười hỏi: “Vừa rồi không làm em sợ chứ?” Anh ta lại quay về dáng vẻ lịch lãm khi trước.

Tô Mạch lại gần, ngửa đầu nhìn anh ta: “Không đâu, A Thần.”

Trâu Tinh Thần về rồi, Tô Mạch tháo chiếc lắc kim cương đeo ở tay ra, cẩn thận cất nó vào trong hộp.

Cô thừa nhận mình có lòng hư vinh nhưng cô không phải người thích chiếm lợi từ người khác.

Chờ có cơ hội, cô sẽ trả lại cho anh ta.

Chẳng có tiền của ai là từ trên trời rơi xuống.

Cổ của anh ta có vẻ không được tốt, cô thấy anh ta xoa nhẹ cổ mấy lần. Bệnh xương cổ là bệnh thường gặp của người mà công việc quanh năm gắn liền với máy tính.

Tô Mạch lên Taobao đặt mua miếng dán cổ loại đắt nhất.

Cô trả lại một vạn cho Đồng Thu Mạn rồi nhìn thoáng qua số dư tài khoản.

Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ xong, ngồi tựa đầu giường lướt điện thoại.

Một vị đàn anh khóa trên liên lạc hỏi cô có muốn nhận đơn riêng không.

Nhận đơn riêng ý là nhà thiết kế trực tiếp liên lạc với khách hàng hoặc người trung gian, không cần phải qua công ty mình đang làm việc. Đây là chuyện rất phổ biến trong nghề thiết kế. 90% các nhà thiết kế đều từng nhận đơn riêng, có khi tiền kiếm được còn cao hơn cả tiền lương.

Có công ty mở một mắt nhắm một mắt cho nhà thiết kế của mình nhận đơn ngoài, chỉ cần không ảnh hưởng tới công việc được giao là được.

Có công ty lại rất nghiêm khắc kiểm soát chuyện này. Ví dụ như Ori, để đảm bảo chất lượng làm việc của nhà thiết kế, hành vi nhận đơn riêng này bị cấm tuyệt đối.

Đây cũng là nguyên nhân Ori trích phần trăm cao cho nhà thiết kế với mỗi hạng mục họ nhận. 95% các công ty quảng cáo không chia hoa hồng cho nhà thiết kế.

Khối lượng công việc trong tay Tô Mạch rất nặng, nhất là hiện tại công ty đang bị thiếu một nhà thiết kế chính, Tiêu Như lại có địch ý với cô. Công việc chia cho cô càng thêm nặng. Có nhiều cái còn vừa khó làm, vừa hoa hồng thấp.

Ví dụ như hạng mục của công ty khoa kỹ Tinh Thần vậy, vừa bị khách hàng gây khó dễ mà lại còn kiếm được ít tiền.

Tô Mạch: “Cám ơn anh, để em nghĩ chút đã.”

Đàn anh nhấn lại: “Vậy em nghĩ nhanh lên, không là anh để người khác làm đấy.”

Tô Mạch rời giường, ngồi vào bàn, mở laptop lên.

Mười giờ đêm, cuộc sống về đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

Ngoại trừ làm việc, cô còn phải học tập không ngừng. Nghề thiết kế này, các mốt thay đổi rất nhanh, không nỗ lực bắt kịp xu hướng thì sẽ bị đào thải.

Trâu Tinh Thần cũng đang làm việc, lúc thấy buồn bực, chỉ cần viết vài dòng lệnh là sẽ ổn.

Nếu không phải vì theo đuổi Tô Mạch thì nhiều khi anh ta ở lại công ty ngủ luôn. Làm việc tới bốn, năm giờ sáng mới nghỉ, nằm trên sofa vẫn ngủ ngon.

Xương cổ hơi đau, anh ta day day mấy cái rồi tiếp tục viết code.

Anh ta là người lập trình chính của game “Phiêu Miểu Chi Lộ” trên điện thoại, cơ cấu và các thuật toán quan trọng do anh ta đảm nhiệm.

*phiêu miểu chi lộ 缥缈之路 “phiêu miểu” nghĩa là mù mịt, lúc ẩn lúc hiện, khi có khi không, “phiêu miểu chi lộ” là con đường mịt mù.

Bốn ngày nữa, dự án game khởi động, chính thức bước vào hành trình chinh chiến trở thành công ty game hàng đầu.

Mọi thứ đều là một khởi đầu mới, mọi thứ đều sẽ có một khởi đầu tốt nhất.

Khi tia sáng đầu tiên của ngày mới chiếu qua khung cửa sổ, Tô Mạch tắt Ps, ôm thú bông chui vào chăn ngủ bù.

Bốn giờ chiều, hai kẻ thức suốt đêm đã ngủ bù đủ đồng thời ra khỏi nhà.

Theo lịch hẹn từ trước, Trâu Tinh Thần sẽ dẫn Tô Mạch tới nhà bà mình.

Bà nội giục anh ta nhiều lần, bảo là dù thế nào cũng phải dẫn người về cho bà gặp mặt hoặc là phải chấp nhận đi xem mắt do gia đình sắp xếp.

Trong xe, tiếng nhạc tao nhã thong thả âm vang.

Trâu Tinh Thần phá tan sự im lặng: “Làm phiền em sắm vai bạn gái của anh một lần. Bằng không thì bà sẽ không tha cho anh.”

Tô Mạch cười dịu dàng: “Không phiền đâu ạ.”

Cô lấy gương ra chỉnh lại lớp trang điểm. Son môi cố ý chọn màu cánh hồng khô nhạt, sợ rực rỡ quá, bà cụ không thích.

Cô cất gương đi, mỉm cười hỏi Trâu Tinh Thần: “Em thế này có đẹp không?”

Trong lúc chờ đèn đỏ, Trâu Tinh Thần quay sang nhìn cô, dịu dàng bảo: “Em thế nào cũng đẹp.”

Câu đáp chuẩn mực.

Trâu Tinh Thần đỗ xe xong, qua mở cửa xe giúp cô, đưa tay dắt tay cô: “Thất lễ.”

Miệng nói rất khách sáo nhưng lực nắm ở tay thì chẳng hề khách sáo chút nào.

Tô Mạch hơi nhẹ tránh, ngượng ngừng nói: “Em còn chưa nắm tay con trai bao giờ.”

Vẻ mặt của cô là giả nhưng lời cô nói là thật.

Anh ta là người đàn ông đầu tiên nắm tay cô.

Người đầu tiên.

“Khéo quá, anh cũng mới yêu lần đầu.” Trâu Tinh Thần cười, nói bằng giọng điệu lịch lãm, “Có chỗ nào làm không được tốt, mong em nhất định phải nhẹ nhàng nhắc nhở.”

Tô Mạch: “Có thể nới lỏng tay ra không?”

Anh ta cầm thực sự rất chặt, lòng bàn tay cũng ươn ướt như đồ mồ hôi.

Anh ta đang căng thẳng ư?

Nhưng nhìn lên thấy vẻ mặt nhẹ nhàng như không của anh ta, cô lại cảm thấy đây chỉ là ảo giác của mình.

Bà Chu đã đợi sẵn trong phòng khách từ lâu, cứ chốc chốc lại sai thím Lưu đi xem xem người đã tới chưa.

Thím Lưu đỡ bà Chu ngồi xuống sofa: “Không phải vừa mới điện bảo là sắp đến rồi sao.”

Bà Chu lần tràng hạt trong tay: “Tiểu Thần cuối cùng cũng hết độc thân. Dù nhắm mắt tôi cũng thấy vui vẻ.”

Thím Lưu phản đối: “Cụ còn khỏe mạnh mà. Giờ y học phát triển tiến bộ như vậy, không sao hết.”

Bà Chu lần lần tròng hạt: “Sức khỏe của tôi, tôi biết. Có sống được tới cuối năm không cũng là vấn đề.”

Nhìn qua cửa sổ, bà Chu thấy xe Trâu Tinh Thần đã lái vào, bà đứng dậy: “Tới rồi.”

Tô Mạch ngoại hình xinh đẹp, nói năng dễ nghe, rất giỏi lấy lòng, cứ luôn miệng gọi bà ơì bà à.

Còn một lúc nữa là tới giờ cơm chiều, bà Chu dẫn Tô Mạch đi thăm thú xung quanh biệt thự.

Phòng ngủ của Trâu Tinh Thần rất sạch sẽ. Ngày nào thím Lưu cũng quét dọn.

Ga giường còn mới, trên bàn cắm một bó hoa bách hợp tươi.

Bà Chu kể đây là phòng anh ta bắt đầu ở từ hồi cấp ba, sau khi vào đại học thì chuyển vào sống trong ký túc xá sinh viên.

Bà Chu sai thím Lưu vào kho lấy chiếc xe đạp Trâu Tinh Thần từng đi ra.

“Ngày trước Tiểu Thần thích nhất là cái xe này, hay đạp nó đi khắp nơi.”

Xe theo kiểu dáng tụi thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi thích, người lớn cũng có thể ngồi được. Xe màu vàng sáng, giống một con chim có bộ lông màu chanh. Vô cùng trẻ trung.

Trâu Tinh Thần dắt xe đi bộ, cười bảo Tô Mạch: “Em yêu, chúng ta đi chơi xe đạp đi.”

Hoạt động tình tứ lãng mạn đệ nhất.

Tô Mạch đi theo sau Trâu Tinh Thần, kéo nhẹ áo sơ mi của anh ta: “Được đấy, vui mà.”

Bà Chu và thím Lưu đứng ở mép cửa sổ phòng bếp nhìn hai người trẻ tuổi nghịch xe đạp.

Tô Mạch làm nũng bảo: “A Thần, nhường em chơi trước được không?”

Trâu Tinh Thần lo lắng bảo: “Mặt Lị, anh sợ xe này không chắc, em sẽ ngã bị thương mất, hay là để anh đi thử trước xem sao.”

Tô Mạch chớp chớp mắt: “Quy tắc ứng xử lịch lãm số một không phải là ưu tiên phụ nữ à?”

Trâu Tinh Thần hơi hơi nhú mào: “Con gái mặc váy dài sao mà cưỡi xe đạp được, tư thế quá khiếm nhã.”

Chờ xe bị Trâu Tinh Thần cưỡi đi mất rồi, Tô Mạch mới quỳnh lên, bật thốt: “Trâu Tinh Thần, anh đứng lại cho em!”

Trâu Tinh Thần giả vờ không nghe thấy, cứ thế đạp xe thẳng ra cổng. Tô Mạch túm váy chạy theo.

Hình tượng xây dựng bao lâu đứng trước nguy cơ sụp đổ.

Tô Mạch túm được yên sau xe giữ lại, may mà Trâu Tinh Thần chân dài, chống một chân xuống đất nên không ngã.

Trong phòng bếp, bà Chu mở nắp nồi canh sườn đang hầm trên bếp, mùi thơm bay ra nức mũi.

Bà đẩy vung lại, đôi mắt hiền từ lại nhìn ra ngoài vườn: “Tiểu Thần nhà chúng ta thích cô bé ấy thật rồi.”

Thím Lưu không hiểu, rõ ràng hai người họ tranh nhau chiếc xe đến độ sắp đánh nhau tới nơi.

Không biết từ lúc nào, mặt trời đã chui vào trốn sau những đám mây, bầu trời xám xịt, mưa lách cách rầm rập đổ xuống. Vừa bắt đầu đã mưa như trút, không hề có màn khởi động.

Tô Mạch dắt xe, Trâu Tinh Thần xòe hai tay che đầu cho cô, hai người chạy vào trong nhà.

Anh ta cúi đầu nhìn cô mới nhận ra tóc cô dày hơn hẳn mọi người, vừa dày vừa dài.

Mỗi khi cô đi trước bước thêm một bậc thang, đỉnh đầu lại lơ đãng chạm vào môi anh ta.

Anh ta giật mình, nhếch môi cười.

Thím Lưu nhận lại chiếc xe, bà Chu thương bảo: “Ướt mất rồi, nhanh đi tắm rửa thay quần áo đi.”

Tô Mạch vâng vâng lộn tóc, ngoan ngoãn bảo: “Không sao đâu bà, cháu về nhà rồi tắm sau.”

Trâu Tinh Thần rút chiếc ô để cạnh cửa: “Cháu ra ngoài một lát.”

Bà Chu gọi với theo sau: “Mưa lớn vậy còn ra ngoài làm gì, mau quay vào đây.”

Trâu Tinh Thần hình như không nghe thấy, cứ thế che ô chạy tới chỗ ga-ra.

Tô Mạch ngồi trên sofa lau tóc, uống nước trà gừng thím Lưu đun. Lưng váy của cô bị ướt một mảng nhỏ, ngấm vào trong nội y,

dán dính dính vào người rất khó chịu.

Tờ báo trên bàn trà lộ ra nửa tấm hình thu hút sự chú ý của cô.

Tô Mạch lật ra, cầm ảnh lên xem thử.

Có cả thấy ba tấm, trong đó có một tấm trông rất nhức mắt.

Tiền Viện trong ảnh khác xa với Tiền Viện tính tình ghê gớm mà cô biết. Cô ta mặc một chiếc váy trễ vai màu be, khoác ngoài là một chiếc áo dệt kim màu trắng, trang điểm nhạt, hơi quay mặt cười dịu dàng về phía người chụp ảnh.

Bức ảnh làm Tô Mạch thấy buồn nôn.

Bà Chu lại gần giải thích: “Lúc trước không biết Tiểu Thần đã có bạn gái, đây là ảnh của đối tượng xem mắt mẹ thằng bé mang tới.”

“Cháu gái của lão Tiền, tuổi tác, tính cách và gia thế đều rất hợp.” Bà Chu lấy lại mấy tấm ảnh Tô Mạch đang cầm nhét vào trong ngăn kéo đặt cạnh sofa, “Giờ không cần dùng tới nữa.”

“Đã có người tốt hơn rồi.”

Tô Mạch nhìn bà, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy có ai đó nói mình tốt hơn Tiền Viện.

Ngoài cửa sổ, mưa mỗi lúc một to, đập rào rào vào mặt kính.

Bà Chu kéo tay Tô Mạch, nói trịnh trọng như trăng trời: “Tiểu Thần không giống những đứa trẻ bình thường, thằng bé...”

Nét già nua trên khuôn mặt bà cụ trở nên buồn thảm, khóe mắt đầy nếp nhăn ươn ướt như vô cùng quyến luyến điều gì: “Hứa với

bà, các cháu phải thật tốt đẹp.”

Bà Chu lấy một chiếc nhẫn ngọc lục bảo đeo cho Tô Mạch: “Cháu hứa với bà, hãy đối xử tốt với thằng bé một chút.”

“Lâu dần, rồi cháu sẽ biết, thằng bé này tốt tới mức nào.”

Một người luôn giỏi lời ngon tiếng ngọt như cô, đối diện với lời dằn dò tha thiết của bà cụ, cô im lặng.

Sâu trong nội tâm, cô biết, tình cảm của cô không đơn thuần.

Cô không xứng hứa hẹn với bất kỳ ai.

Tô Mạch tháo chiếc nhẫn vừa nhìn là biết là đồ gia truyền ấy ra: “Bà à, thứ này quá quý báu.”

Cô không chịu nổi sức nặng của nó.

Vừa khéo lúc này, Trâu Tinh Thần về. Tuy lái xe nhưng mưa quá lớn, anh ta bị ướt mất nửa cánh tay áo.

Trâu Tinh Thần cất ô gọn gàng rồi xách túi mua sắm của siêu thị vào đưa cho Tô Mạch: “Qua phòng anh tắm rửa một chút, thay quần áo ra đi.”

Tô Mạch nhận chiếc túi giấy, bên trong là quần áo anh ta mới mua.

Anh ta mạo hiểm trời mưa đi mua quần áo cho cô.

Cô nhớ tới câu bà mới nói ít phút trước: “Lâu dần, rồi cháu sẽ biết, thằng bé này tốt tới mức nào.”

Trâu Tinh Thần: “Quần áo mới không kịp giặt, đã bảo nhân viên cửa hàng khử trùng rồi.”

Anh ta giã nước mưa dính trên tay, đối diện với cái nhìn có phần bối rối của Tô Mạch, anh ta khựng lại bảo: “Không cần cảm ơn, đây là chuyện một quý ông nên làm.”

Tô Mạch lên tầng tắm rửa.

Không ngờ ngay cả nội y anh ta cũng mua cho cô, là kiểu ren màu hồng, đúng chuẩn thẩm mỹ của cánh đàn ông.

Nhưng anh ta làm sao mà biết được số đo của cô.

Lúc mặc vào rồi mới hiểu, anh ta mua bừa, bị nhỏ một size. Hai trái đào đầy đặn bị nhét vào một chiếc chén nhỏ, nhồi nhét muốn trào cả ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Tô Mạch cảm thấy anh ta thật có hơi xem thường người khác.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 9

Mưa to đến mau, đi cũng mau. Tới lúc ăn xong cơm tối, trăng đã ló ra.

Trước lúc về, Tô Mạch đi đổi giày.

Bà Chu kéo Trâu Tinh Thần sang một bên, nhét chiếc nhẫn gia truyền ban nãy không tặng được vào tay anh ta, dặn nhỏ: “Không tặng được thì đừng bước vào cửa nhà này nữa.”

Trâu Tinh Thần đẩy trả lại: “Vẫn chưa tới lúc.”

Bà Chu đập nhẹ tay anh ta, dọa bảo: “Việc này mà không thành thì sắp xếp cho cháu một đồng xem mắt, bắt đầu từ cháu gái nhà lão Tiền.”

Trước đây, từng có một thời gian, tai trái của Tô Mạch lúc nào cũng ù ù, cả ngày lẫn đêm, kéo dài suốt hai tuần lễ.

Là do bị Tiền Viện nện cặp sách vào mà ra. Cũng may sau đó đã khỏi, bằng không giờ cô đã thành người khuyết tật.

Vậy nên, Tô Mạch nghe rất rõ đoạn đối thoại của hai người.

Kỳ nghỉ mùng Một tháng Năm kết thúc, chính thức bắt đầu đi làm.

Vì Tiêu Như lên chức nên vị trí nhà thiết kế chính bị trống ra một chỗ.

Đầu buổi sáng, có vài người tới phỏng vấn ngồi trong phòng chờ của công ty đợi để tuyển chọn và được tuyển chọn.

Tiêu Như cầm một xấp sơ yếu lý lịch, đi đôi cao gót ngang qua người Tô Mạch, vừa đi vừa lẩm nhẩm: “Làm lãnh đạo thật là khổ, chuyện gì cũng phải bận tâm.”

“Này, Tô Mạch à, hạng mục của công ty khoa kỹ Tinh Thần, phía họ muốn làm thêm hai trang nữa, sẽ tái ký hợp đồng.”

Tô Mạch hơi hơi cau mày: “Trong tay tôi đang có bốn dự án khác đều sắp phải nộp rồi, e là không đủ thời gian.”

Tiêu Như không vui, giọng vút cao thêm mấy đề-xi-ben: “Trong tay những người khác, ai mà chẳng có vài dự án, sao chỉ có cô, bảo cô làm là cô liền ra sức chối đẩy.”

Lại còn móc mĩa để một câu: “Công ty chúng ta không nuôi kẻ ở không.”

Người cả văn phòng đổ dồn lại nhìn.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn Tiêu Như. Nhớ lại bốn năm trước, lúc hai người cùng vào công ty.

Khi đó, Tiêu Như cũng giống như Lâm Tiểu Linh bây giờ, chuyện gì cũng phải dựa vào Tô Mạch. Có những lần, Tiêu Như làm không hết việc, toàn là Tô Mạch ở lại tăng ca giúp cô ta tới nửa đêm mới xong.

Hai người thường cùng nhau ăn cơm, dạo phố, đánh bài đi các khu thắng cảnh vẽ thực vật.

Tiêu Như cãi nhau, chia tay với bạn trai, Tô Mạch ở bên cô ta như hình với bóng chăm sóc trọn một tuần, trò chuyện với cô ta, nấu cháo cho cô ta, cùng chửi tên bạn trai cũ ngoại tình kia với cô ta.

Tình bạn khi ấy là thật, sự tan vỡ hiện giờ cũng là thật.

Tiêu Như tiếp tục nói bằng giọng lãnh đạo: “Mấy hôm nay Tiểu Lâm xin nghỉ kết hôn, đi trăng mật, cô qua bên công ty khoa kỹ Tinh Thần kia ký hợp đồng đi. Hoặc là gọi đối phương qua đây gặp mặt.”

Tiểu Lâm là AE của tổ của Tô Mạch, chuyên chịu trách nhiệm xử lý các vấn đề như ký kết thỏa thuận với khách hàng hay giục thanh toán các kiểu.

*AE: account executive, nhân viên quản lý khách hàng

Tiêu Như nói xong liền đi.

Tô Mạch gọi cô ta một tiếng: “Tiêu Như.”

Không phải giám đốc Tiêu, là Tiêu Như.

Tiêu Như khựng bước đứng lại nhưng không quay đầu.

Một chút ánh sáng còn sót lại trong mắt Tô Mạch dần tắt, bình tĩnh không chút dao động, giọng nói ra khô khan như người máy, cô cười: “Không có gì, cứ thế vậy.”

Hai nữ đồng nghiệp trước đây hay khen Tô Mạch tốt tính, kể từ khi Tiêu Như thăng chức, Tô Mạch bị chĩa mũi nhọn vào, thì không còn nói ra công khai nữa.

Lâm Tiểu Linh kéo nhẹ áo Tô Mạch, thể thọt thân thiết hỏi: “Mạch tử, không sao chứ?”

Tô Mạch cười: “Không sao.”

Nói xong, lấy trong ngăn kéo ra hai gói snack khoai tây, hai người vui vẻ ăn chung.

Cô phải ăn uống vui vẻ thì mới có sức đối phó với đám đàn độn bên công ty khoa kỹ Tinh Thần kia.

Lúc sắp tan làm, Tô Mạch nấp vào trong lối thoát hiểm gọi điện cho Trâu Tinh Thần: “A Thần à, xin lỗi nhé, tối nay em không đi ăn cơm với anh được.”

Trâu Tinh Thần đã gạt máy tính lại, đang chuẩn bị về chung cư đón Tô Mạch: “Được, anh biết rồi, công việc bận quá hả? Tối nay anh đi đón em tan làm nhé?”

Tô Mạch dịu dàng nói: “Không cần, hôm nay chắc phải khuya em mới về, nhiều việc quá.”

Trâu Tinh Thần lại ngả người lên sofa, lười biếng xoa gáy, giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Không sao, dù khuya thế nào anh cũng chờ em.”

Tô Mạch tiếp tục dịu dàng: “A Thần, anh tốt thật.”

Trâu Tinh Thần cầm điện thoại nhìn lên trần nhà: “Vì em, chuyện gì anh cũng tình nguyện làm.”

Chờ Tô Mạch cúp máy trước anh ta mới bỏ điện thoại xuống.

Triệu Thủ cười khì khì đưa điện thoại của anh ta cho Trâu Tinh Thần xem: “Thần ca.”

Trâu Tinh Thần sờn gai ốc trước điệu cười của Triệu Thù, bực dọc bảo: “Cười như bệnh.”

Triệu Thù bật đoạn video vừa quay lên.

Trong loa có người mũi mẫn nói: “Không sao, dù khuya thế nào anh cũng chờ em.”

“Vì em, chuyện gì anh cũng tình nguyện làm.”

Mọi người trong phòng bật cười sảng sặc, Chu Bắc đang cời váy cười ngã bịch xuống đất, kính mắt văng ra ngoài.

Người đàn ông trong video trông rất tình cảm, nhất là đôi mắt, dịu dàng như đã đắm mình trong ánh trăng cả ngàn năm.

Trâu Tinh Thần hơi hơi nhú mày, anh ta không nhớ mình đã diễn ánh mắt quá mức như vậy.

Anh ta tắt video đi, bực dọc vứt điện thoại trả lại cho Triệu Thù: “Cười con khỉ, ảnh đế Oscar, chưa thấy bao giờ à?”

Nói rồi, nhặt bao thuốc để trên bàn nhét vào túi áo: “Công ty team building, đi ăn cơm, Triệu Thù mời.”

Triệu Thù: “...” Tổng tài ảnh đế đại nhân có cần phải thù vạ vặt vậy không!

Mười giờ đêm, tổng giám đốc Lưu, boss lớn nhất của Ori rời khỏi văn phòng.

Cả phòng làm việc chỉ còn mình Tô Mạch. Công việc trong tay cô quá nhiều.

Tổng giám đốc Lưu làm ông chủ, theo lệ thường phải qua quan tâm, động viên nhân viên đang nỗ lực tăng ca một chút.

“Tiểu Tô, vẫn chưa về à?”

Tổng giám đốc Lưu tuổi đời khá trẻ, chưa tới bốn mươi, lại chăm sóc tử tế nên trông chỉ như mới đầu ba. Anh ta có ấn tượng khá tốt về Tô Mạch.

Tô Mạch ngẩng đầu, rời mắt khỏi màn hình, chào một tiếng: “Tổng giám đốc Lưu.”

Tổng giám đốc Lưu lại gần, liếc nhìn màn hình máy tính của Tô Mạch: “Đây là dự án của Chu Thị hả?”

Tô Mạch gật đầu: “Vâng, đây là thiết kế VI cho lễ kỷ niệm giữa năm của Chu Thị, đã làm gần xong rồi.”

*VI: visual identity. Bài so sánh giữa VI design và LOGO design: [link](#)

Cô nhìn giờ, lưu lại phần đã làm xong, cùng tổng giám đốc Lưu ra khỏi công ty.

Trời đã khuya, tổng giám đốc Lưu có ý muốn đưa Tô Mạch về.

Tô Mạch không từ chối được, đành phải lên xe.

Trên xe, tổng giám đốc Lưu bỗng nói: “Ghé giám đốc nghệ thuật vốn là của cô.”

Tô Mạch không đáp, lúc này đáp gì cũng không ổn, im lặng là cách ứng đối thỏa đáng nhất.

Tổng giám đốc Lưu nói tiếp: “Ori chúng ta vì sao lại trích phần trăm cho các nhà thiết kế cao hơn so với các công ty khác, chính là vì mong muốn các nhà thiết kế không nhận đơn riêng, ảnh hưởng tới chất lượng các dự án của công ty.”

“Đáng tiếc quá, Tiểu Tô.”

Tô Mạch giật mình: “Không đúng, tổng giám đốc Lưu phải chăng có gì hiểu nhầm?”

Tổng giám đốc Lưu liếc nhìn Tô Mạch, cau mày hỏi: “Phó tổng giám đốc Lý không phải đã tìm cô nói chuyện rồi sao?”

Tô Mạch rốt cục cũng hiểu ra vấn đề nằm ở đâu. Cô nghiêm túc giải thích với tổng giám đốc Lưu: “Tổng giám đốc Lưu, tôi không nhận đơn ngoài, phó tổng giám đốc Lý cũng chưa từng tìm tôi nói chuyện.”

Tổng giám đốc Lưu im lặng trong giây lát: “Tôi biết rồi.”

Tô Mạch không nói thêm gì nữa. Đã thể hiện rõ được lập trường rồi, không cần nhiều lời.

Có lẽ tổng giám đốc Lưu tin, cũng có lẽ là không tin.

Kết quả đã vậy, cho dù cô có làm ầm lên cũng không thể đập Tiêu Như ra để cô ngồi vào.

Mà Tiêu Như cũng là người có năng lực chuyên môn tốt lại biết lấy lòng lãnh đạo, các lãnh đạo chưa hẳn đã không thích.

Xe nhanh chóng chạy tới dưới lầu.

Tổng giám đốc Lưu nói: “Rồi sẽ cho cô một lời giải thích thỏa đáng về việc này.” Với các sếp mà nói, chân tướng là gì thực ra không quan trọng, quan trọng là phải giữ chân được người tài. Chân tướng không để ra được tiền nhưng nhân tài thì có.

Tô Mạch xuống xe, cười đáp: “Tổng giám đốc Lưu lái xe chú ý an toàn.”

Trâu Tinh Thần đứng bên cửa sổ, nhìn thấy Tô Mạch xuống từ một chiếc BMW màu đen, mỉm cười vẫy tay chào người ngồi trong xe.

Nụ cười ngọt ngào rõ là ngựa mất.

Trâu Tinh Thần liếc nhìn khinh thường, cái BMW rách này làm sao mà tốt bằng chiếc Bentley số lượng giới hạn của anh ta được.

Những người con gái dưới tầng không vội lên nhà ngay. Cô đi vòng qua tòa nhà, hướng về phía vườn hoa giữa tiểu khu.

Tô Mạch nhặt mấy viên đá nhỏ quanh hòn giả sơn, cố sức ném thật mạnh xuống nước, vừa ném vừa mắng: “Lý Quảng Toàn, tên khốn, chết này!” Lý Quảng Toàn chính là phó tổng giám đốc Lý.

Viên đá đập thẳng xuống mặt nước, nước bắn lên tung tóe, sóng gợn dập dềnh.

Tô Mạch ném liền một mạch mười mấy tên Lý Quảng Toàn xuống nước, rốt cuộc cũng dẫn tới một ngọn đèn pin.

Cô giật mình, chắc là bảo vệ ở cửa tiểu khu rồi. Có lẽ là cái cậu cao gầy hay nhìn cô bằng ánh mắt mê mẩn.

Tô Mạch nhanh chóng xoay lưng đi, giả vờ mình không phải mình.

Cô không dám phát ra một tiếng nào, co cẳng chạy, sợ bị nhận ra thì sụp đổ hết cả hình tượng thực nữ tao nhã.

Trâu Tinh Thần tắt đèn pin của điện thoại đi, nghi ngờ mắt mình có vấn đề.

Người vừa chạy đi không phải Mạt Lị của anh ta mà là thỏ hoang gì đó mới phải.

Ném mười mấy tên Lý Quảng Toàn xuống nước rồi lại chạy bộ một vòng như thỏ, tâm tình của Tô Mạch đã tốt hẳn lên.

Cô vừa đi về nhà vừa ngẩng đầu ngắm trời đêm.

Vàng trắng khuyết treo giữa tầng không làm bạn với mấy vì sao con con xung quanh.

Điện thoại reo.

Vừa nhìn thấy cái tên này là cô liền mềm hẳn người, tiếng mềm, giọng mềm, mềm toàn thân, nói năng dịu dàng: “A Thần.”

Mời rời khỏi chiến trường công việc lại phải gia nhập chiến trường kiểm tra kỹ năng diễn xuất.

Trâu Tinh Thần: “Tan làm chưa? Anh đánh xe đi đón em nhé?”

Tô Mạch vừa ấn thang máy vừa đáp: “Vừa tan, đã về tới dưới nhà rồi ạ.”

Cúp điện thoại, ra khỏi thang máy, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Trâu Tinh Thần, cô cười với anh ta: “A Thần, sao lại chờ ở đây?”

Trâu Tinh Thần: “Muốn được nhìn thấy em sớm thêm một giây.”
Lời thoại xuất sắc hơn hẳn người thường.

Tô Mạch hơi cúi đầu ngượng ngùng, lấy chìa khóa mở cửa, mời Trâu Tinh Thần vào.

Cô xin lỗi thêm lần nữa: “Xin lỗi, hôm nay lỡ hẹn cơm chiều với anh.”

Trâu Tinh Thần mỉm cười: “Vậy em tính đền bù cho anh thế nào đây?”

Tô Mạch rửa sạch tay, rót một cốc nước trong bếp đem ra cho Trâu Tinh Thần, hơi ngửa cổ lên nhìn anh ta: “Chờ có cơ hội, em vẽ tặng anh một bức tranh nhé.”

Trâu Tinh Thần lướt nhìn trên tường, có tranh phong cảnh, có tranh tĩnh vật, anh hỏi: “Tính vẽ gì tặng anh?”

Tô Mạch cười cười, ánh mắt đào hoa: “Lần gần nhất vẽ tranh khổa thân là từ hồi năm tư đại học, khoa mời người mẫu về.”

Trâu Tinh Thần cầm nước lên uống một hơi hết nửa cốc.

Tô Mạch hồi tưởng lại rồi nói tiếp: “Người mẫu nam ấy vóc dáng cũng khá được.”

Trâu Tinh Thần gần như bật thốt: “Đó là vì em chưa thấy người đẹp hơn.” Không có ai tốt hơn anh ta, anh ta có tự tin, không ai hợp hơn mình.

Tô Mạch hơi cúi đầu: “Chờ qua giai đoạn bận rộn này, anh làm người mẫu cho em nhé, được không?”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng, giọng hơi khàn đi một chút, không dễ để nhận ra, ngửa cổ uống nốt chỗ nước còn lại trong cốc.

Tô Mạch vào bếp rót thêm nước mang ra chỗ sofa, dịu dàng hỏi: “A Thần, anh tắm chưa?”

Anh ngồi, cô đứng.

Mái tóc dài của cô xoa trước ngực, chạm lên đầu vai, lướt qua cằm của anh ta, hơi ngứa.

Hầu kết của anh ta trượt một vòng, giọng đã khàn thấy rõ: “Tắm rồi.”

Tô Mạch cúi đầu, khẽ chóp mũi vào tai của người đàn ông ngồi thử, kiểm tra xem anh ta đã tắm thật chưa.

Lúc đứng dậy, môi vô tình chạm vào vành tai đối phương, để lại một chút dấu môi đó khá nhạt.

Cô đưa tay ấn nhẹ gáy của anh ta.

Cuối cùng ghé vào tai anh ta nói: “A Thần, anh chờ em chuẩn bị một chút.”

Nói đoạn liền vào phòng ngủ, còn đóng luôn cửa phòng ngủ lại.

Trâu Tinh Thần đứng bật dậy khỏi ghế sofa, cảm giác mềm mại chạm vào vành tai anh ta của cặp môi anh đào chín mọng kia khiến anh ta nóng rần.

Còn cả lúc tay nàng chạm lên gáy, một nửa người của anh ta đã tê rần.

Trâu Tinh Thần buồn bực vò đầu, liếc nhìn cửa phòng ngủ.

Là một người đàn ông trưởng thành, anh ta không cho rằng bản thân có thể kiên định cự tuyệt chuyện người đẹp mà mình có cảm tình muốn hiến dâng.

Trâu Tinh Thần bỏ về.

Tô Mạch từ phòng ngủ trở ra thì người đã không còn.

Cô chẳng qua chỉ muốn dán miếng dán gáy cho anh ta mà thôi.

Tác giả có chuyện muốn nói: cần phải thân thiện nhắc nhở ảnh đế một chút: Đây là ngày thứ sáu trong kế hoạch bảy ngày theo đuổi vợ của quý ngài.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạch gặp Tiêu Như trong thang máy.

Hai người liếc nhìn nhau, không ai nói gì.

Hôm nay Tiêu Như mặc một mẫu váy liền thân mới của Shandy, phối giữa màu tro sáng và hồng khói, trông rất cao cấp. Giày và khuyên tai cũng cùng một hiệu.

Shandy là nhãn hàng xa xỉ của Pháp, rất được tầng lớp trí thức tiểu tư sản yêu thích.

Tô Mạch và Tiêu Như cùng ra khỏi thang máy.

Nữ nhân viên lễ tân trực quầy đang cầm điện thoại chạy vội tới chỗ thang máy, vừa thấy họ liền nhiệt tình chào hỏi: “Chào giám đốc Tiêu, chào Mạch tỷ.”

Tiêu Như gật đầu xem như chào hỏi.

Tô Mạch cười hỏi: “Đi mua bữa sáng à?”

Nữ lễ tân ấn thang máy xuống, cười: “Vâng, sáng nay dậy muộn.” Quẹt thẻ trước rồi đi ăn sáng sau, rất nhiều nhân viên văn phòng đều làm vậy.

Nữ nhân viên lễ tân: “Hôm nay giám đốc Tiêu mặc đẹp quá.”

Tô Mạch biết đây không phải là nịnh bợ vì chính cô cũng cảm thấy hôm nay Tiêu Như mặc rất được, có phong thái của người có tiền có sắc.

Tiêu Như mỉm cười, nhắc đôi cao gót bỏ đi trước. Tô Mạch tụt lại đằng sau.

Nữ nhân viên lễ tân lẩm bẩm: “Thảo nào mặc cả cây đồ Shandy.”

Tô Mạch ngạc nhiên quay lại hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Nữ nhân viên lễ tân đáp: “Hôm nay giám đốc nghệ thuật của Shandy qua đây. Sao, giám đốc Tiêu không nhắc chuyện này với phòng thiết kế các cô à?”

Tô Mạch cười: “Thang máy tới rồi kìa.”

Từ trước tới nay, với nhãn hàng quốc tế lớn như Shandy, các thiết kế quảng cáo toàn cầu đều do trụ sở chính ở Pháp làm. Chưa từng có tiền lệ hợp tác với nhà thiết kế của nước khác.

Nếu có thể lấy được hạng mục thiết kế quảng cáo cho Shandy thì điều này đối với bất kỳ nhà thiết kế nào cũng đều là lợi thế khi muốn xin tăng lương hay nhảy việc.

Hạng mục có thể làm tăng giá trị con người vượt bậc cỡ này, ai cũng muốn làm.

Dù là làm miễn phí thì cũng vẫn có cả đoàn người tranh nhau.

Một khi quảng cáo được đưa ra quảng bá, dưới tầm ảnh hưởng của Shandy, độ phổ biến và thu hút sự chú ý sẽ rất khả quan.

Nếu nhà thiết kế có thêm chút tài năng và sáng tạo nữa thì ắt sẽ được người của giới thời trang và quảng cáo để mắt.

Đây là cơ hội tốt để cá chép hóa rồng.

Cho dù là một Tiêu Như đã trở thành giám đốc nghệ thuật thì cũng không tránh được động lòng.

Tô Mạch đứng trước bồn rửa rửa cốc thật sạch sẽ rồi rút khăn giấy lau khô vết nước bám trên cốc. Cô ngẩng đầu liếc nhìn gương, lấy son môi để trong túi ra dặm lại.

Phía đằng lễ tân bỗng trở nên ồn ào.

“Tô Mạch, đứa nào là Tô Mạch? Đồ hồ ly tinh lẳng lơ, mau cút ra đây!”

Giọng phụ nữ the thé, lớn tiếng, cả tầng đều nghe được.

Tô Mạch cau mày, phản ứng đầu tiên là, chẳng lẽ Trâu Tinh Thần đã kết hôn, nay vợ cả tìm tới cửa?

Ngoại trừ Trâu Tinh Thần, cô không nhớ mình còn từng lẳng lơ với ai.

Người phụ nữ kia có thân hình phốp pháp, vóc dáng cao lớn, trông rất là khỏe, chỉ cần một tay đã đẩy ngã được nhân viên lễ tân đang cản chị ta lăn ra đất.

Có đồng nghiệp ra đỡ nhân viên lễ tân dậy: “Ôi, sao chị lại đẩy người khác chứ!”

Người phụ nữ vừa xông vào khu làm việc vừa mắng: “Đồ hồ ly lẳng lơ quấy rối chồng bà, mau ra đây.”

Tô Mạch ra khỏi phòng nước.

Cô ra sức mắng chửi Trâu Tinh Thần một chặp, đồ đàn ông khốn nạn đã có vợ còn trêu chọc cô, lần sau gặp được, phải cầm kéo cắt đứt thằng nhỏ của hắn!

Tô Mạch không muốn làm lớn chuyện, thừa dịp người phụ nữ kia còn chưa nhận ra cô, cô lách người đi ra phía cửa.

“Tô Mạch.”

Tiêu Như gọi một tiếng.

Tô Mạch quay đầu nhìn Tiêu Như một cái, cô ta cố ý.

Người phụ nữ đi bắt hồ ly tinh nhìn theo tầm mắt của mọi người, tóm được Tô Mạch. Chị ta vác thân hình phốp pháp của mình đi tới trước mặt Tô Mạch, vung tay tính túm tóc cô.

Tô Mạch giữ cổ tay chị ta, nhẹ nhàng gạt ra.

Người phụ nữ mắng to: “Bà đánh chết cái đồ hồ ly nhà mày!” Nói xong lại định giật tóc Tô Mạch.

Tô Mạch không muốn bị đồng nghiệp hiểu lầm, ảnh hưởng tới chuyện công tác về sau. Đang định giải thích rằng mình không biết rõ tình trạng hôn nhân của Trâu Tinh Thần, tưởng rằng anh ta vẫn còn độc thân.

Nên mới lảng lờ với anh ta. Tất nhiên, nửa câu này thì sẽ không nói.

Tiêu Như đi lại, kéo người phụ nữ ra khỏi Tô Mạch, nhìn Tô Mạch một cái, nói với người phụ nữ kia: “Tôi là sếp của Tô Mạch, có

chuyện gì vào văn phòng tôi rồi nói.”

“Chị làm thế này chẳng những ảnh hưởng tới công việc của chúng tôi mà chính chị cũng không nhận lại được gì hay.”

“Chị yên tâm, việc này công ty chúng tôi chắc chắn sẽ cho chị một câu trả lời thỏa đáng.”

Ý chính là muốn thay mặt công ty xử phạt hành vi Tô Mạch đã làm.

Mấy vị sếp của phòng khác đứng xem không đồng tình với cách thức xử lý của Tiêu Như. Việc riêng của nhân viên thì cứ lặng lẽ giải quyết là xong, đâu nhất thiết phải kéo cả công ty vào rắc rối. Thế nhưng, bọn họ cũng không muốn xen vào chuyện của người khác.

Người phụ nữ tới gây sự nghe Tiêu Như nói vậy thì tỏ ra khinh thường: “Không cần cô lo.”

Người phụ nữ nhìn Tô Mạch chằm chằm từ trên xuống dưới: “Giờ bỏ nhí không lo mà cố gắng làm việc, chỉ chăm chăm trèo lên giường lãnh đạo.”

Giường lãnh đạo?

Tô Mạch phân bua: “Thưa phu nhân, e là chị có gì đó hiểu lầm rồi. Xin hỏi tiên sinh nhà chị tên là gì?”

Lúc này, phó tổng giám đốc Lý đi ở ngoài về, thấy cảnh tượng trước mặt, suýt thì tức chết, xông tới, kéo cổ tay người phụ nữ lôi ra ngoài: “Em còn tới tận công ty để gây sự nữa à, đã xấu mặt đủ chưa!”

Người phụ nữ giằng tay ra khỏi tay chồng, cãi lại: “Anh xót xa cho con hồ ly tinh kia đấy hả? Mẹ kiếp, Lý Quảng Toàn, lương tâm anh bị chó ăn hết rồi!”

Hôm nay có khách quý tới thăm. Lý Quảng Toàn kéo người phụ nữ ra ngoài, hai người tương đương nhau về hình thể, giằng co qua lại trước quầy lễ tân.

Cuối cùng, bảo vệ dưới tầng phải lên kéo giúp ra ngoài.

Tô Mạch cảm thấy rất bất ngờ, tại sao bỗng dưng mình ngồi trong nhà cũng dính đạn. Ngoài chuyện công việc, cô và phó tổng giám đốc Lý chưa từng lén lút liên lạc riêng với nhau bao giờ.

Đồng nghiệp tới giúp một tay kiêm hóng chuyện đang định tản đi thì Lý Quảng Toàn quay về.

Mặt ông ta có dăm vết cào chảy máu, đầu tóc lẫn áo sơ mi đều xộc xệch.

Trước mặt mọi người, Tô Mạch bước tới nói: “Phó tổng giám đốc Lý, chuyện vừa rồi, tôi cần một lời giải thích.”

Cô rất để ý cái nhìn của người khác. Không thích bị hiểu lầm.

Mùi vị bị người chỉ trích cô đã nếm đủ rồi.

Lý Quảng Toàn phẩy tay với mọi người: “Hiểu lầm, là hiểu lầm cả. Đi làm việc hết đi.”

Dù nét lúng túng vẫn còn hiện rõ trên mặt nhưng ông ta vẫn cố gắng giữ phong thái và tôn nghiêm của một người lãnh đạo, thoát trông thấy khá buồn cười.

Lý Quảng Toàn quay sang xin lỗi Tô Mạch: “Bà nhà không hiểu chuyện, gây phiền phức cho cô, xem lỗi.”

Tiêu Như bước tới hòa giải: “Hóa ra là hiểu lầm, mọi người tan cuộc nào.”

Cô ta quay sang vỗ tay với các nhân viên phòng thiết kế: “Mọi người giữ vững tinh thần, một lát nữa thôi, giám đốc nghệ thuật của Shandy sẽ tới đây.”

Phòng thiết kế lập tức nổ tung: “Giám đốc nghệ thuật của Shandy, tôi không nghe nhầm đấy chứ!”

“Họ định hợp tác với Ori chúng ta sao? Là Tom, ông hoàng thời trang phải không? Thần tượng của tôi đó.”

“Xem hôm nay tôi mặc thứ gì rách gì này. Xấu hổ chẳng dám xuất hiện trước mặt người ta.”

“Hạng mục hợp tác với Shandy cơ đó.”

Thế nhưng, hạng mục cấp bậc cỡ này, bình thường toàn do giám đốc nghệ thuật đích thân khai đao.

Cuối cùng, sự thực chứng minh, quả nhiên không có việc của bọn họ. Toàn bộ quá trình đều chỉ có Tom cùng với Tiêu Như và hai vị tổng giám đốc, phó tổng giám đốc nói chuyện.

Sau đó, lúc tổng giám đốc Lưu tuyên bố nhà thiết kế phụ trách hạng mục của Shandy thì mới nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Nhưng dường như cũng không có gì bất ngờ.

Tổng giám đốc Lưu giao hạng mục này cho Tô Mạch toàn quyền phụ trách.

Tô Mạch xem xong tài liệu, liếc nhìn về phía văn phòng của tổng giám đốc Lưu.

Tối qua tổng giám đốc Lưu nói sẽ cho cô một lời giải thích.

Tổng giám đốc Lưu là người thông minh, phó tổng giám đốc Lý thì là thẳng ngốc.

Bảy giờ tối, Tô Mạch đứng dưới sảnh của tòa nhà làm việc chờ Trâu Tinh Thần.

Nhanh chóng, một chiếc Bentley màu đen bản số lượng giới hạn đầy kiêu ngạo chạy tới.

Trâu Tinh Thần ôm một bó hồng đỏ bước xuống xe, đi tới trước mặt Tô Mạch: “Chờ lâu chưa?”

Tô Mạch nhận bó hoa, kê hoa lên mũi ngửi: “Cũng chưa lâu.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Hôm nay em đẹp lắm, đẹp hơn bất kỳ ngày nào trước đây.”

Tô Mạch cười ngượng ngùng.

Xe sang, hoa tươi, trai xinh gái đẹp, nhanh chóng thu hút sự chú ý của các phần tử trí thức đang tan tầm.

Có vài đồng nghiệp cố tình trêu ghẹo: “Tô Mạch hôm nay xinh đẹp quá nhỉ.”

Tô Mạch quay sang cười.

Trâu Tinh Thần vừa xuất hiện, tin đồn giữa cô và phó tổng giám đốc Lý cũng lập tức tan biến.

Hai người đàn ông này căn bản không thể so với nhau.

Xe dừng bánh trước một câu lạc bộ cao cấp.

Đi xuyên qua sân có cầu nhỏ nước chảy và một hành lang bằng gỗ lê thật dài, Trâu Tinh Thần dẫn cô vào một căn phòng nhỏ.

Thức ăn đã bày sẵn. Xem ra anh ta đã chuẩn bị trước.

Tô Mạch ngồi trước chiếc bàn ăn kiểu Trung được chạm khắc cầu kỳ nhìn người đàn ông ở đối diện.

*bàn kiểu Trung: bằng gỗ, thường là hình tròn, có mâm xoay ở giữa.

85mAPKUj_nkulc-Od7OdnA

Anh ta vẫn mặc áo sơ mi trắng như mọi khi. Ngọn đèn hơi tối tôn đường nét khuôn mặt anh ta lên như được điêu khắc.

Anh ta sờ chiếc nhẫn ngọc lục bảo để trong túi.

Rốt cuộc vẫn không lấy ra.

“Mạt Lị, anh muốn hỏi em một chuyện.”

Tô Mạch đang gấp thức ăn ngẩng đầu lên. Cô biết ngay là anh ta có chuyện muốn nói với mình. Cô cho rằng, hôm nay anh ta hẳn là sẽ thổ lộ với mình.

Quả nhiên, giây tiếp theo, anh ta nói: “Em thích anh chứ?”

Tô Mạch đặt đĩa xuống, nhìn chăm chú vào đối phương: “Thích.”

Trâu Tinh Thần: “Thích anh ở điểm nào?”

Tô Mạch cười khế: “Đây là biến tướng của việc tự luyện của anh hả?”

Vừa nhìn lên, bắt gặp ánh nhìn nghiêm túc của đối phương, cô thôi đùa, giọng bất giác cũng nghiêm chỉnh hơn: “Vậy thì thích hết.”

Trâu Tinh Thần: “Em thích đàn ông lịch lãm dịu dàng à?”

Tô Mạch gật đầu: “Vâng, giống như anh vậy.”

Trâu Tinh Thần: “Nếu, anh không như em nghĩ, nếu anh rất dữ, còn hay mắng chửi người, không ưa nói lời ngon tiếng ngọt, em có còn bằng lòng thích anh nữa không?”

Tô Mạch: “Anh đùa à?”

Cô căn bản không hề nghiêm túc với câu hỏi của anh ta.

Đôi mắt của người đàn ông buồn buồn, anh ta buông bàn tay đang cầm chiếc nhẫn để trong túi.

Tô Mạch đứng dậy: “A Thần, em đi vệ sinh.”

Người đàn ông gật đầu thật nhẹ.

Trong lúc đi từ nhà vệ sinh quay lại, Tô Mạch hồi tưởng lại dáng vẻ của Trâu Tinh Thần, có cảm giác ban nãy anh ta hơi khác thường.

Cô nhớ anh ta hỏi nếu anh ta rất dữ, còn hay mắng chửi người, không ưa nói lời ngon tiếng ngọt thì cô có còn bằng lòng thích anh ta nữa không.

Cô suy nghĩ quá xuất thần, vô tình va phải một người ở chỗ rẽ của hành lang: “Ngại quá.”

Cô không ngẩng đầu, tiếp tục đi về phía phòng mình.

“Tô Mạch?”

Tô Mạch khựng người, bước chân dừng lại trong khoảnh khắc rồi tiếp tục đi thẳng.

Cố Bắc Đồ đuổi theo Tô Mạch.

Anh ta nói với vẻ ngạc nhiên, không tin nổi: “Là em thật à?”

Hôm nay Tô Mạch mặc một chiếc váy đuôi cá màu đen, cổ chữ V, đi cao gót màu đỏ. Vừa rồi mới trang điểm lại trong toa-lét, sắc môi đỏ mọng, tai đeo bông tai dáng dài, lấp lánh ánh sáng dưới ánh đèn, mái tóc xoắn nhẹ thả sau vai như thác nước đổ bên vách núi dựng.

Cô đứng hơi ưỡn ngực, trông như một con thiên nga đen kiêu ngạo.

Khiến chẳng ai dám tin, vệt con xấu xí ngày nào nay đã lột xác thành dáng vẻ hiện giờ.

Cô hờ hững mở miệng, mắt chẳng buồn nhìn người: “Ờm.”

Đám người đó biết quá khứ của cô, cô chẳng cần phải giả vờ. Sự xa cách rất rõ ràng, thái độ lạnh lùng cũng rất rõ ràng.

Cố Bắc Đò cũng đã từ một thiếu niên ngày xưa trở thành một người đàn ông, duy chỉ có phong độ lịch lãm là chưa từng thay đổi.

Cố Bắc Đò rời mắt khỏi người Tô Mạch: “Anh gọi điện tới nhà nhưng mẹ em không cho anh số điện thoại của em. Chẳng qua chỉ muốn nói với em một tiếng, chuyện năm đó, cho anh xin lỗi.”

Tô Mạch hờ hững đáp: “Tôi biết rồi, nhưng, tôi sẽ không tha thứ cho anh, mãi mãi không bao giờ.”

Cố Bắc Đò còn muốn nói tiếp nhưng cửa phòng gần đó bỗng mở ra.

Tiền Viện nhìn Cố Bắc Đò: “Bắc Đò, sao đi lâu vậy? Mọi người đang chờ kìa.”

Vừa liếc thấy Tô Mạch thì cười nói: “Tô Mạch cũng ở đây à, Bắc Đò vừa về nước, hẹn mấy người bạn học cũ đi tụ họp.”

Tô Mạch không buồn để ý tới Tiền Viện. Chỗ có đám người đó ở, cô chẳng muốn ở lâu lấy một khắc.

Vậy nhưng Tiền Viện không định buông tha cô, cô ta quay người gọi với vào trong phòng: “Na Na, Tú Lệ, ra gặp bạn học cũ này.” Nói đoạn liền bước tới gần Cố Bắc Đò, kéo tay anh ta.

Cố Bắc Đò nhíu mày, gạt tay Tiền Viện khỏi người mình.

Trương Lâm Na và Thượng Quan Tú Lệ ra khỏi phòng, gặp Tô Mạch, họ nhếch môi cười mỉa:

“Cũng tới dùng cơm à?”

“Đúng rồi, bữa đó thấy cậu ở Tây Lệ đi cùng với bạn trai.”

Chính là bữa cô mời Trâu Tinh Thần ăn tối nhưng không có đủ tiền.

Trương Lâm Na: “Không phải tôi nói chứ, anh bạn trai kia của cậu cũng thật là ác khẩu, chắc biết thương hương tiếc ngọc chút nào, rõ là hung dữ.”

Tô Mạch nghi ngờ Trương Lâm Na thường ngày làm quá nhiều chuyện xấu nên bị trời báo ứng dẫn tới thần kinh có vấn đề.

Người đàn ông cô thích kia rất dịu dàng nhé.

Tiền Viện cười, nói với Tô Mạch: “Từng là bạn học cả, vào uống một chén rồi hăng đi. Không thì gọi bạn trai cậu qua đây luôn, giới thiệu cho mọi người cùng làm quen.”

Tô Mạch nhìn đám con gái trước mặt.

Tiền Viện, Trương Lâm Na, Thượng Quan Tú Lệ, vẫn còn thiếu một ả Lục Bảo Muội.

Một đứa con gái đi từ trong phòng ra: “Sao lại đứng hết ở cửa vậy?”

Đủ rồi.

Điện thoại của Cố Bắc Đồ reo, anh ta đi ra chỗ khác nghe.

Tiền Viện bước tới trước mặt Tô Mạch: “Con đĩ kia, còn dám tỏ tường Bắc Đồ, bà sẽ không tha cho mày.”

Tô Mạch ngẩng đầu, đèn hành lang quá tối, đổ bóng lên khuôn mặt của đối phương, thoát trông tựa như một con quỷ xấu xí.

Lúc này, bên hành lang trái có một người phụ nữ đi tới.

Người phụ nữ đó vừa thấy Tô Mạch liền chửi ầm lên xông lại đòi giặt tóc cô.

“Đồ hồ ly lẳng lơ nhà mày dụ dỗ chồng bà, để bà dạy cho mày một bài học nên thân.”

Bốn người bạn Tiền Viện nhìn thấy cảnh ấy, nói như chế giễu: “Quả nhiên chó không bỏ được thói ăn cú.” Toàn thích bám lấy đàn ông của người khác.

Tô Mạch lùi lại một bước. Cô đi cao gót, đứng không vững, loạng choạng muốn ngã ngửa về sau.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Trâu Tinh Thần: Tác giả, tôi xem như hiểu thấu cô rồi, cô bị kẹt ở cảnh anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì. Có giỏi thì cô viết tiếp đi.

—

Khu bình luận có bạn hỏi tại sao nam chính đi đón nữ chính tan làm mà lại không biết cô ấy làm việc ở Ori.

Đáp: Bình thường đi đón người sẽ không nói tên công ty mà sẽ báo địa chỉ tòa xx số xx đường xx. Trong tòa nhà này có rất rất nhiều các công ty...

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 11

Tô Mạch ngã vào một vòng tay lớn.

Trâu Tinh Thần đỡ được Tô Mạch.

Tô Mạch quay đầu nhìn, thấy là anh, cô nói khẽ: “Cảm ơn anh.”

Vợ của phó tổng giám đốc Lý giờ điện thoại lên chụp lại cảnh giữa Tô Mạch và Trâu Tinh Thần.

Tô Mạch bắt giác giờ tay lên che mặt.

Trâu Tinh Thần cúi nhìn Tô Mạch, giọng vỗ về: “Mặt mũi đâu có xấu, cũng đâu có làm chuyện gì kinh khủng đâu, sợ cái gì.”

Anh ta nhìn một lượt đám phụ nữ xung quanh, nghiêm túc tổng kết với Tô Mạch: “Ở đây em là người đẹp nhất.”

Lớp trang điểm tỉ mỉ của Tiền Viện suýt thì tức tới rạn vỡ.

Bọn họ chưa từng thấy người đàn ông nào tự luyện, tự đại tới như vậy.

Trương Lâm Na và Thượng Quan Tú Lệ nhờ đã từng được mục sở thị, còn bị mắng một trận rồi nên vẻ mặt so ra thì bình tĩnh hơn Tiền Viện một chút.

Nhà hàng này theo chế độ hội viên, không có thẻ hội viên thì không thể vào được. Vợ của phó tổng giám đốc Lý bám đuôi Tô Mạch vào tới đây, nhân viên phục vụ nhanh chóng phát hiện ra có chuyện.

Một nhân viên kéo không được thì thêm bảo vệ vào kéo, ra sức lôi bằng được ra ngoài: “Xin lỗi tiểu thư, nhà hàng chúng tôi không có thẻ hội viên thì không được vào trong.”

Người phụ nữ bị rơi mất giày không kịp nhặt lại, một bàn chân để trần béo múp míp như một chiếc bánh bao. Chị ta giậm chân tức điên, giọng the thé, thể hiện sự bất lực trước hiện thực: “Các người thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Tình cảnh khó xử, trò hề phô bày.

Nhóm người Tiền Viện đứng chế giễu. Cũng giống như năm ấy bọn họ ấn Tô Mạch vào vũng đất bùn sau mưa, vẽ hình rùa đằng sau lưng áo, đứng xem đáng vẽ cùng quần bất lực của cô.

Tô Mạch ngồi xổm xuống nhặt chiếc giày, qua nói với nhân viên phục vụ: “Xin chờ chúng tôi một chút.”

Nhân viên phục vụ thả tay ra. Tô Mạch đưa giày cho người phụ nữ kia: “Đi vào đi.”

Người phụ nữ giật phắt lấy chiếc giày.

Tô Mạch lấy một miếng băng keo cá nhân bỏ trong túi ra đưa cho chị ta: “Dán vào sẽ không bị mài gót chân.”

Chị ta không chịu nhận ý tốt của Tô Mạch mà còn mắng: “Giả vờ lương thiện cái gì! Đồ hồ ly lỏng lẻo!”

Tô Mạch cất ugo đi: “Chị mắng tôi, tôi không trách chị. Tôi chỉ muốn biết tại sao chị lại hiểu nhầm tôi và phó tổng giám đốc Lý.”

Người phụ nữ cười khẩy: “Hiểu lầm? Chính mắt bà đã nhìn thấy lịch sử chat trên weixin của chúng mày.”

“Lẳng lơ lắm.”

Tô Mạch: “Chị hiểu lầm thật. Tôi đã cho phó tổng giám đốc Lý vào danh sách đen từ lâu rồi.”

Người phụ nữ không tin. Tô Mạch đưa điện thoại cho chị ta xem: “Chị xem đi, tin nhắn cuối cùng là từ bảy ngày trước, chỉ nói chuyện công việc.”

Người phụ nữ nửa tin nửa ngờ: “Ai biết có phải cô xóa lịch sử chat rồi hay không.”

Tô Mạch: “Có cơ hội thì chị hãy kiểm tra số weixin của tài khoản kia thử xem có phải là của tôi không. Cũng có thể tìm người chuyên nghiệp điều tra thử. Tôi chưa từng làm chuyện đó, không sợ chị điều tra.”

Người phụ nữ kia hừ một tiếng: “Tôi sẽ điều tra, không cần cô dạy.”

Rồi lại chất vấn: “Ông ấy là lãnh đạo của các cô, tại sao cô lại kéo ông ấy vào danh sách đen?”

Tô Mạch mím môi, không trả lời.

Người phụ nữ đột nhiên như hiểu ra, chị ta mắng to: “Lý Quảng Toàn! Tên chó!”

Chị ta vác cơ thể múp míp của mình, nổi giận đùng đùng bỏ đi, đôi mắt bùng bùng sát khí.

Chưa đi được mấy bước, chị ta bỗng quay đầu về: “Này, nếu chân tướng đúng như cô nói, tôi nhận lỗi với cô.”

“Lý Quảng Toàn nếu còn làm phiền cô, cô hãy bảo tôi.”

Tô Mạch cười: “Cảm ơn.”

Cô nói với nhân viên phục vụ: “Tiễn chị ấy ra bằng cửa chính.”

Trâu Tinh Thần đứng đằng sau Tô Mạch, rõ ràng nàng chẳng làm gì nhưng anh ta vẫn cứ thấy đẹp vô cùng.

Nhất là lúc nàng nhặt giày lên trả cho mụ béo kiểm chuyện kia.

Trâu Tinh Thần cúi đầu nói với Tô Mạch: “Đi thôi, vẫn còn chưa ăn xong đây.”

Đằng sau bỗng có người gọi anh ta một tiếng: “Thần ca ca.”

Lục Bảo Muội chen ra từ đằng sau Tiền Viện, mắt sáng như sao: “Đúng là anh rồi!”

Tô Mạch liếc nhìn Trâu Tinh Thần, ánh mắt sàu oán ấy dưới cái nhìn của Trâu Tinh Thần lại làm anh ta thấy toàn thân thoải mái nói không nên lời.

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng, liếc nhìn Lục Bảo Muội: “Sao em lại ở cùng với đám vớ vẩn này?”

Vớ vẩn?

Anh ta bảo các tiểu thư danh gia của thành phố Tây Quỳnh đây là đám vớ vẩn.

Tiền Viện tức suýt vẹo mũi.

Tô Mạch kiểng chân lên nói thầm vào tai Trâu Tinh Thần.

Anh ta nghe xong mím cười.

Cổ Bắc Đồ đứng nghe điện thoại cách đó không xa. Tiền Viện không dám lố mắng. Cô ta lặng lẽ quan sát Trâu Tinh Thần, suy đoán thân phận của anh ta.

Lục Bảo Muội tiến tới trước mặt Trâu Tinh Thần: “Thần ca ca dạo này chạy đi đâu vậy? Mẹ em gọi anh qua nhà ăn cơm mà chẳng thấy anh tới.”

Lục Bảo Muội là con gái của bạn tốt của Trâu Mạnh Hoa, cha ruột Trâu Tinh Thần. Quan hệ hai nhà luôn rất tốt. Ngay cả sau cái chết do tai nạn của Trâu Mạnh Hoa, quan hệ đôi bên vẫn như cũ.

Tô Mạch tựa người trong vòng tay của Trâu Tinh Thần. Hành vi này rõ ràng đã đâm Lục Bảo Muội một nhát.

Tô Mạch nhìn thấy sự ghen tị trong đôi mắt của cô ta, cảm giác khoái trá vì báo được thù dâng lên trong lòng. Cô lại càng dựa vào người Trâu Tinh Thần nhiều hơn, giọng điệu cũng dịu ngoan thêm mấy phần: “A Thần, hóa ra hai người quen nhau à.”

Lục Bảo Muội ngẩng đầu nhìn Trâu Tinh Thần, giọng điệu thận trọng không dám chắc: “Anh với Tô Mạch, hai người có quan hệ gì?”

Trâu Tinh Thần lấy chiếc nhẫn để trong túi ra, đeo vào tay Tô Mạch: “Cô ấy là bạn gái anh.”

Tâm trạng của anh ta rất tốt, đuôi mắt cong cong.

Câu cô ghé vào tai anh nói khiến anh rất vừa lòng.

Cô nói: “Thần ca thật là ngẫu.”

Không quý ông, tự đại, tự luyện lại còn ác khẩu. Cô bảo anh như vậy thật là ngẫu.

Cảm giác phân vân và hoang mang trong lòng mấy ngày nay bỗng chốc bay biến. Anh đã nhìn thấy giữa hai người có khả năng.

Cố Bắc Đồ nói chuyện điện thoại xong quay lại. Tiền Viện âm ỨC chạy tới nhưng lại không nói ra được mình bị âm ỨC chỗ nào, đành phải quay đầu lại lườm Tô Mạch và Trâu Tinh Thần.

Vẻ mặt ngậm bồ hòn làm ngọt này của Tiền Viện chọc Tô Mạch buồn cười.

Cô chưa từng thấy đại tiểu thư được người người nịnh bợ này phải ngậm bồ hòn như vậy bao giờ. Lúc ngẩng đầu nhìn Trâu Tinh Thần, cảm thấy anh đẹp trai hơn hẳn ngày thường.

Cố Bắc Đồ lại gần nhìn thấy Trâu Tinh Thần. Đôi bên nhìn nhau.

Cố Bắc Đồ nói trước: “Đàn anh, lâu lắm không gặp.”

Trâu Tinh Thần tùy tiện ừ một tiếng xem như đã chào hỏi.

Bọn Tiền Viện rất không vừa mắt cái kiêu ngạo mạn của Trâu Tinh Thần nhưng xét thấy thái độ của Cố Bắc Đồ với anh ta thì

không còn ai dám lỗ mãng nữa.

Tô Mạch cũng nhận thấy Cố Bắc Đồ khi đối diện với Trâu Tinh Thần, khí thế rõ ràng thua ban nãy.

Giống như trên sân khấu kịch, nhân vật chính hể ra sân khấu thì cho dù nhân vật phụ có rực rỡ cỡ nào cũng đều bị lu mờ, nhạt nhòa, không còn thú vị.

Tô Mạch nhích đầu kê vào bờ vai Trâu Tinh Thần, lần đầu tiên có cảm giác bản thân thực sự thích người đàn ông này.

Những kẻ đã từng xem thường cô, vũ nhục cô, lăng mạ cô, tất cả đều bị người đàn ông này giẫm đạp.

Lòng hư vinh trong cô nở phồng.

Cô đã biết được khoái cảm của việc trả thù.

Cô sắp bị lạc trong thứ cảm giác này mất rồi.

Trâu Tinh Thần tính dẫn Tô Mạch về, Cố Bắc Đồ bỗng đột ngột lên tiếng: “Tô Mạch, chuyện năm đó, thật sự xin lỗi.”

“Anh không nên từ chối và làm tổn thương em như vậy.”

Tiền Viện đắc ý nhướn mày, có lợi hại cách mấy thì cũng chỉ là hạng nhặt lại đôi giày rách người ta không cần.

Trâu Tinh Thần quay đầu nhìn bằng ánh mắt mỉa mai: “Tôi còn tưởng rằng cậu ra nước ngoài một chuyến trở về thì đã trưởng thành rồi.” Sao lại giống như đàn bà vậy, còn bày đặt chơi cung đấu.

Tô Mạch vừa đi vừa hỏi: “Hai người thân lắm sao?”

Trâu Tinh Thần: “Không thân lắm, chẳng qua là thường xuyên cùng tham gia thi đấu. Cuộc thi công nghệ thông tin sinh viên toàn quốc lần thứ VII, anh thứ nhất, cậu ta thứ hai; lần thứ VIII, vẫn anh thứ nhất, cậu ta thứ hai.”

Tô Mạch: “Thế lần thứ IX thì sao?”

“Cậu ta thứ nhất.” Trâu Tinh Thần nói tiếp, “Vì năm đó anh tốt nghiệp rồi.”

Tiền Viện bực mình đá vào khung cửa: “Người nào vậy chứ. Kiêu căng cái gì mà kiêu căng.”

Cố Bắc Đồ nhìn bóng lưng dần đi xa của Trâu Tinh Thần: “Tôi sẽ không thua anh ta.”

Tiền Viện hỏi Lục Bảo Muội: “Người đó rốt cuộc có lai lịch thế nào?”

Lục Bảo Muội: “Anh ta hiện tại là người nhà họ Chu.”

Thượng Quan Tú Lệ hít một hơi thật sâu: “Hóa ra chính là anh ta à!”

Trương Lâm Na bỗng bật cười: “Còn tưởng là Tô Mạch nhặt được của báu gì.”

Lục Bảo Muội nóng nảy: “Na Na, cậu đừng nói như thế, chuyện năm đó không như bên ngoài đồn thổi đâu!”

Trương Lâm Na: “Thế cậu đi cướp lại người trong lòng cậu đi.”

Cố Bắc Đồ không thích đám con gái ồn ào, thanh toán hóa đơn xong bỏ về trước.

Trâu Tinh Thần đưa Tô Mạch về nhà.

Anh ta cúi đầu ngắm tay cô, chiếc nhẫn ngọc lục bảo kia đeo trên tay cô thực ra không hợp. Có điều, anh ta thấy thích.

Đến cửa nhà, Trâu Tinh Thần tựa vào cạnh cửa, hắt hắt cằm, ra dấu cho Tô Mạch cùng tựa song song với mình.

Trâu Tinh Thần quay đầu nhìn người con gái bên cạnh: “Có lời gì muốn nói với anh không?”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Ý anh là Cố Bắc Đồ à?”

Trâu Tinh Thần: “Em không muốn nói thì không cần phải nói.”

Tô Mạch: “VẬY em không nói.”

Trâu Tinh Thần liếc cô một cái: “Nói.”

Tô Mạch: “Cũng chẳng có gì, trước đây mắt từng bị mù một lần.”

Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình. Đôi giày đỏ bị pha màu dưới ánh đèn cam.

Hai người đồng thời im lặng trong giây lát.

Trâu Tinh Thần là người lên tiếng trước: “Em thử cân nhắc lần hai xem.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Gì ạ?”

Trâu Tinh Thần: “Có muốn làm bạn gái của anh không?”

Tô Mạch vội đáp ngay: “Em đồng ý!”

Trâu Tinh Thần im lặng.

Một lát sau, Tô Mạch hỏi: “Anh có ghen không?”

Trâu Tinh Thần vẫn không nói gì.

Lại thêm một lát nữa, đèn cảm ứng âm thanh tự động tắt.

Cả không gian chìm trong bóng tối. Tô Mạch co chân lên, đang định giẫm một tiếng cho đèn sáng lại.

Chân trái đã co lên cách mặt đất khoảng chừng chục xen-ti-mét và đang từ từ hạ xuống.

Không một dấu hiệu báo trước, một cặp môi mềm mại áp tới.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 12

Trâu Tinh Thần ngồi trên sofa đá một cước làm rơi hộp khăn giấy để trên bàn trà.

Anh ta vừa thất vọng vừa buồn bực.

Lần đầu tiên anh ta hôn nàng, vậy mà lại hôn vào mũi.

Sau đó đèn cảm ứng âm thanh sáng lên. Sau đó thì không còn sau đó nữa.

Giống như là lúc yêu lại vào nhầm chỗ vậy.

Niềm kiêu hãnh của một thằng đàn ông không cho phép dễ dàng tha thứ cho một sai lầm lớn mang tính kỹ thuật như vậy. Anh ta muốn ấn Ctrl+Z, thu hồi lại lệnh vừa rồi, làm lại một lần nữa thật hoàn mỹ.

Anh ta đứng dậy, mở cửa nhà, sang gõ cửa nhà Tô Mạch.

Tô Mạch vừa tắm rửa, thay áo ngủ xong, còn chưa kịp sấy tóc, tóc mái trước trán vẫn đang nhỏ nước, đôi môi ướt át, căng bóng, ngon miệng.

Trâu Tinh Thần cúi đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt vô tình chạm vào ngực nàng.

Trắng mịn, đầy đà, đầy đặn, hơi rung rung lên theo chuyển động của nàng.

Trâu Tinh Thần quay mặt đi, còn thấy buồn bực hơn lúc nãy: “Thôi.”

Nói xong lại lộn trở lại nhà mình.

Tô Mạch: “...”

Tô Mạch vì nhận hạng mục của Shandy mà trở thành tiêu điểm của cả công ty. Người hâm mộ nhiều, người ganh tị cũng không ít.

Người sầm sì nhất là Tiêu Như. Hạng mục này vốn phải thuộc về tay của giám đốc nghệ thuật, chính là cô ta đây. Tổng giám đốc Lưu thiên vị thật quá trắng trợn. Thật chẳng nể mặt.

Tiêu Như ra khỏi văn phòng giám đốc, nói với Tô Mạch: “Đừng có quên hạng mục của công ty khoa kỹ Tinh Thần, khách hàng vừa mới gọi điện cho cả tôi, thái độ làm việc của cô như vậy là không được.”

Không khí nặng nề kinh người, cả phòng thiết kế không một ai dám nói chuyện.

Tô Mạch rời mắt khỏi màn hình máy tính: “Hôm nay bạn liên lạc với người của Shandy, nhất thời quên mất chuyện của công ty khoa kỹ Tinh Thần.”

Nhắc tới Shandy, tâm trạng của Tiêu Như càng tệ thêm.

Cô ta bắt đầu lên lớp: “Mỗi khách hàng đều là Thượng Đế của chúng ta, không thể phân biệt đối xử theo hạng mục lớn nhỏ, ảnh hưởng rất không tốt tới hình ảnh của công ty.”

Tô Mạch đáp lại bằng một nụ cười công việc: “Vâng, thưa giám đốc Tiêu. Tôi sẽ liên lạc với họ.”

Tiêu Như trở lại văn phòng.

Nhân viên lễ tân gọi điện tới nhắn Tô Mạch ra nhận hoa.

Tô Mạch ôm một bó hồng đỏ rực trở về chỗ ngồi.

Lâm Tiểu Linh và mấy cô nàng trẻ tuổi khác xúm lại xem: “Mạch tử, chuyện gì thế này?”

“Là anh chàng lịch lãm đi Bentley hôm qua phải không?”

“Để tôi kể mọi người nghe, tôi tận mắt nhìn thấy đấy, đẹp trai lắm. Vừa dịu dàng vừa lịch lãm.”

Tô Mạch cười giả vờ giả vịt: “Bình thường mà.”

Một nữ đồng nghiệp trêu: “Bình thường thì nhường cho tụi tôi đi.”

Tô Mạch cười: “Biến, biến.”

Cô gọi vào số của Trâu Tinh Thần, giọng rất mực dịu dàng: “A Thần, em nhận được hoa của anh rồi, đẹp lắm, cảm ơn anh.”

Trâu Tinh Thần đứng bên cửa sổ văn phòng: “Ừ, em thích thì tốt.”

Triệu Thủ dán lỗ tai kề sát vào điện thoại của Trâu Tinh Thần, bị Trâu Tinh Thần đập một cú sút bay.

Anh ta vừa chạy vừa hét với vào điện thoại: “Chào chị dâu.”

Đám người còn lại trong văn phòng cũng phụ họa theo: “Chị dâu vất vả rồi.”

Trâu Tinh Thần lườm bọn họ một cái, cầm điện thoại đi ra ngoài hành lang.

Tô Mạch nói: “Tối nay không cần qua đón em nữa, cũng không cần chờ em ở nhà, mấy hôm tới em bận bịu nhiều việc lắm.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng, tương lai còn dài, anh ta cũng đang bận bịu nhiều việc đây.

Tô Mạch: “Công việc của anh tốt cả chứ?”

Trâu Tinh Thần: “Rất thuận lợi. Em thì sao?”

Tô Mạch không nhịn được phàn nàn một câu: “Rất tốt, chỉ có điều gặp phải một khách hàng khó chơi, hung dữ lắm. Không nói nữa, em phải đi gọi cho họ đây.”

Chẳng bao lâu sau, Triệu Thủ liên nhận được cuộc gọi từ nhà thiết kế kiêu căng nọ của Ori.

Anh ta nói với điện thoại mấy câu rồi quay sang báo với Trâu Tinh Thần: “Lão đại, ba giờ chiều có rảnh không? Nhà thiết kế của Ori qua đây.”

Trâu Tinh Thần ghét nhất là lúc đang viết code lại bị ai đó ngắt ngang: “Chút việc nhỏ như thế đừng làm phiền tôi.”

Triệu Thủ nói với điện thoại: “Sếp tổng của chúng tôi rất vui vẻ và vô cùng mong chờ được hợp tác một lần nữa với Ori.”

“Vậy chiều chúng ta gặp nhau.”

Lúc ăn cơm trưa, Triệu Thù hỏi Trâu Tinh Thần: “Bữa nào có dịp thì mang chị dâu tới gặp nhé.”

Trâu Tinh Thần gấp một miếng đùi gà: “Đợi mấy bữa nữa đi, cô ấy cũng đang bận lắm.”

Triệu Thù: “Chị dâu làm nghề gì thế?”

Trâu Tinh Thần: “Nhà thiết kế.”

Triệu Thù: “Quào.”

Trâu Tinh Thần lườm: “Quào cái con khỉ.”

“Mẽ Việt, giới thiệu dự án viết tới đâu rồi?”

Mẽ Việt đáp: “Cũng tạm tạm rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Hai giờ chiều họp.”

Chuyên ngành của Mẽ Việt là về máy tính còn sở thích nghiệp dư là viết truyện ngựa đực đăng trên mạng, dẫu rằng thô lậu thì vẫn là kẻ giỏi văn chương nhất trong đám người của khoa kỹ Tinh Thần, nghe nói còn là bạn thân của một nam đại thần viết văn mạng nào đó. Bởi vậy, ngoài việc viết code, Mẽ Việt còn kiêm thêm cả chức giám đốc giới thiệu dự án.

*truyện ngựa đực: xem chú thích cuối Chương 51 – Nhân vật phản diện tôi nuôi đều nghèo

Tô Mạch và Lâm Tiểu Linh ăn trưa trong khu ẩm thực của trung tâm thương mại.

Món bibimbap của nhà này rất ngon.

Tô Mạch gấp mấy miếng thịt mình chưa động đưa tới cho Lâm Tiểu Linh: “Bọn họ mà bắt nạt em thì cứ nói với chị.”

Bọn họ ở đây chính là hai AE suốt ngày xun xoe quanh Tiêu Như.

Lâm Tiểu Linh trộn cơm trong bát, cười đáp: “Không sao, em cứ mặc kệ họ là xong.”

Tô Mạch chuyển chủ đề: “Em đã từng yêu ai chưa?”

Lâm Tiểu Linh cười, mặt đỏ hồng: “Rồi ạ, mấy hôm trước anh ấy mới tỏ tình với em, là bạn học trung học của em.”

Tô Mạch ngắc đầu: “Thế em có thích anh ta không?”

Lâm Tiểu Linh cúi đầu, giọng như muỗi kêu: “Thích ạ.”

Tô Mạch: “Thích một người là cảm giác thế nào?”

Lâm Tiểu Linh: “Thì là, nhắc tới anh ấy, trong lòng thấy rất vui vẻ, tim cũng đập rộn ràng.”

Tô Mạch ừ một tiếng, không nói tiếp.

Ăn cơm xong, Tô Mạch dặn: “Hai giờ chiều chị phải qua bên công ty khoa kỹ Tinh Thần một chuyến, chắc sẽ về trước năm giờ.”

Hạng mục của công ty khoa kỹ Tinh Thần ban đầu do Lâm Tiểu Linh chịu trách nhiệm, cô ấy hiểu rất rõ chỗ đáng sợ của hạng mục này. Hồi còn làm nó, ngày nào cô ấy cũng bị khách hàng mắng dăm lần phát khóc.

Giờ nghĩ lại lòng vẫn thấy sợ như cũ.

“Vậy Mạch tử phải chú ý chút nhé, vị khách hàng đó hung dữ lắm. Hay thích mắng người ta là đồ lợn.”

Tô Mạch trề môi: “Anh ta dám mắng chị thì chị cũng dám mắng lại anh ta.”

Lâm Tiểu Linh vẫn không yên lòng: “Nhưng đó là khách hàng, lỡ hợp đồng đổ bể, giám đốc Tiêu lại...”

Tô Mạch kéo tay Lâm Tiểu Linh cùng ra khỏi nhà hàng: “Yên tâm, chị biết chừng mực.”

Cả phòng thiết kế, người làm việc ổn nhất chính là Tô Mạch.

Có nhà thiết kế thì có cái tôi quá lớn, luôn muốn thể hiện tư tưởng và quan niệm của mình trong tác phẩm mà xem nhẹ mong muốn của khách hàng. Có nhà thiết kế lại quá con buôn, xem nhẹ giá trị nghệ thuật của tác phẩm.

Lâm Tiểu Linh hâm mộ Tô Mạch vì chị ấy luôn có thể tìm được điểm cân bằng giữa tính thương mại và tính nghệ thuật. Đây không phải là điều ai cũng làm được. Đòi hỏi về chuyên môn và cảm xúc đều rất cao.

Quay về công ty, Tô Mạch tra thử tuyến xe tới công ty khoa kỹ Tinh Thần. Cách Ori không xa lắm, đi xe buýt cũng chỉ hết ba trạm, cùng lắm là nửa tiếng.

Trước lúc đi, cô vào nhà vệ sinh trang điểm lại, son dùng màu cam đất, trông có tinh thần một chút là được, không cần phải quá rực rỡ, quá quyền lực, không thích hợp để đi gặp khách hàng.

Tô Mạch quay về chỗ sửa soạn lại túi đồ rồi cầm hộp đồng đi ra ngoài.

Hai rưỡi chiều, không có nhiều người đi xe buýt.

Cô ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa hoa qiong vẫn chưa hết, ngã tư đường được phủ mát bằng hai màu xanh biếc và trắng ngần.

Ghế trước có một đôi trai gái ngồi cùng nhau.

Người con gái tựa đầu ngủ trên vai người con trai, người con trai đưa tay vén nhẹ lọn tóc trước mặt bạn gái ra sau để cô ấy ngủ thoải mái hơn.

Nhưng lọn tóc ấy rồi cũng nhanh chóng trượt xuống lại, nằm trên gò má của cô gái. Cô gái cựa người nhưng không tỉnh.

Người bạn trai lại dắt nó ra sau, để phòng nó rơi xuống nữa, cậu ta cứ giữ tay nguyên như vậy, dịu dàng và chu đáo.

Tới bến, cậu bạn trai đánh thức bạn gái mình, hai người tay nắm tay cùng xuống xe.

Tô Mạch nhìn chỗ ngồi trống trước mặt, nhớ tới Trâu Tinh Thần.

Dịu dàng thế ấy.

Xe tới bến, Tô Mạch mới biết, có lẽ mình đã hơi xem thường công ty khoa kỹ Tinh Thần.

Khác đẳng cấp với Ori.

Tòa nhà này rất đẹp, ốp ngoài là kính màu xanh đậm phản xạ ánh nắng, cột nước của đài phun nước nằm ở lối vào đổ xuống những viên đá trong hồ nước nông, sóng gợn dập dềnh.

Người đi làm ra vào tòa nhà áo quần chỉnh tề, còn có cả dăm người ngoài quốc vừa đi vừa nói chuyện bằng tiếng Anh.

Tô Mạch đi vào tòa nhà, liếc nhìn bức tường bóng loáng như gương xem thử lại cách ăn mặc của mình hôm nay.

Đồ công sở màu xám nhạt cao cấp, cao gót mũi nhọn màu đen, tóc đuôi ngựa cột cao gọn gàng, lắc lư theo nhịp bước chân.

Rất tốt, không làm Ori mất mặt, cũng không làm mình mất mặt.

Công ty khoa kỹ Tinh Thần ở trên tầng 9, Tô Mạch ấn thang máy, đứng thẳng người chờ đợi.

Cửa thang máy mở, Tô Mạch đi vào, đằng sau bỗng có một người tới thêm, tay cầm dăm cốc cà phê.

Vì chạy vội vào cho kịp thang máy nên suýt nữa không phanh kịp, mấy cốc cà phê lắc lư sóng sánh.

Một cốc không đậy chặt nắp, cà phê sánh ra ngoài, nắp và thân cốc bị chất lỏng màu nâu làm bẩn.

Anh ta nhìn xuống xem thử rồi gào lên như quỷ khóc sói tru: “Chết tiệt, chết tiệt, tiêu rồi, đây là cốc của lão đại.”

Triệu Thủ rên xong mới để ý thấy trong thang máy có một vị mỹ nữ. Anh ta lập tức ngậm miệng, thò tay ra bấm số tầng thì phát hiện tầng 9 đã được ấn sẵn.

Trong thang máy chỉ có hai người là Tô Mạch và Triệu Thủ.

Triệu Thủ nhìn Tô Mạch: “Cô cũng lên tầng 9 à?”

Tô Mạch lạnh lùng gật đầu: “Phải.”

Triệu Thủ hỏi dò: “Nhà thiết kế của Ori?”

Tô Mạch thay thái độ lạnh lùng bằng một nụ cười: “Đúng vậy, tôi là Tô Mạch, xin hỏi anh là?”

Triệu Thủ cười: “Tôi là giám đốc nghệ thuật của công ty khoa kỹ Tinh Thần đây.”

Tô Mạch bắt đầu tăng tốc: “Nói vậy tôi mới nhận ra giọng anh, giọng người thật còn hay hơn ở trong điện thoại.”

Được người đẹp khích lệ, Triệu Thủ sượng không biết trời nam đất bắc ở đâu nữa.

Thang máy lên tới nơi, Tô Mạch rút gói khăn ướt trong túi đưa cho Triệu Thủ: “Lau vết nước trên cốc cà phê đi thì lão đại của các anh sẽ không nhận ra nữa.”

Triệu Thủ cảm kích nhận khăn, dẫn Tô Mạch vào trong: “Làm phiền chờ tôi một chút đã.”

Nói đoạn, đặt cốc cà phê xuống quầy lễ tân, cầm khăn ướt lau vết cà phê: “Cám ơn cô nhé.”

Tô Mạch cười lịch sự đứng một bên: “Không có gì.”

Khu làm việc của công ty khoa kỹ Tinh Thần không lớn lắm nhưng trang trí và nội thất đều rất xa hoa, ngay đến chiếc sofa

nhỏ đặt bên cửa sổ cũng là hàng nhập khẩu của Mỹ.

Chỉ có điều vắng người, không thấy bất kỳ ai ở đâu. Ngay cả ở quầy lễ tân cũng không có.

Triệu Thù giải thích: “Đều đang trong phòng họp hết rồi.”

Triệu Thù bố trí cho Tô Mạch ngồi trong phòng khách: “Xin chờ một chút, tôi đi nói một tiếng với lão đại.”

Tô Mạch: “Không cần phiền tới sếp tổng của các anh. Không phải anh là giám đốc nghệ thuật hay sao? Chắc có thể quyết được chứ.”

Cô thực sự không muốn trao đổi với cái tên sếp tổng tự cao tự đại kiêu căng của công ty khoa kỹ Tinh Thần.

Triệu Thù lấy một cốc cà phê trong túi để xuống mặt bàn ngay trước mặt Tô Mạch: “Uống tạm tách cà phê trước đã.”

Tô Mạch khách sáo đáp: “Không cần, các anh mua chỉ vừa đủ mà.”

“Không, cốc này là chuẩn bị riêng cho cô.” Triệu Thù nói, “Công ty bọn tôi hơi thiếu phụ nữ nên càng phải quan tâm phái nữ chu đáo hơn một chút.”

Thực ra căn bản là không hề có một cô nào.

Tô Mạch cười: “Bầu không khí văn hóa của công ty các anh thật tốt.”

Triệu Thù: “Thích không? Cô sang công ty chúng tôi đi, chúng tôi đang thiếu nhà thiết kế.”

Tô Mạch: “Cà phê sắp nguội rồi kìa.”

Triệu Thủ nhanh chân xách cà phê chạy đi.

Tô Mạch ngồi xuống. Tới làm ở cái công ty này, chỉ sợ sẽ bị sếp tổng của nó ngày ngày mắng tới chết. Cho dù không chết thì với kẻ chẳng biết gì về thiết kế lại còn thích chỉ nọ chỉ kia, sớm muộn gì thì cô cũng bị ép phải đi.

Triệu Thủ vào phòng họp chia cà phê cho mọi người.

Trâu Tinh Thần ngồi ở bàn đầu, cầm cốc cà phê nhìn nhìn: “Cậu bỏ thuốc trong cà phê của tôi, tính toán ngôi hả?”

Triệu Thủ ngơ ngác: “Đâu có, nào dám chứ.”

Trâu Tinh Thần: “Nắp cốc sao lại có mùi hoa mặt lị được?”

Bình thường anh ta chẳng chú ý chút tiểu tiết ấy, cũng chẳng để tâm. Chỉ có điều mùi hương này rất dễ làm nhiễu loạn suy nghĩ của anh ta.

Là mùi từng thấy trên cơ thể người phụ nữ kia.

Triệu Thủ cười khì khì, đoán chừng là mùi khăn ướt của nhà thiết kế của Ori kia.

Triệu Thủ nói với mọi người trong phòng họp: “Lão đại, tôi nói cho mọi người biết nhé, cái cô nhà thiết kế của Ori đó xinh đẹp lắm đấy. Lát nữa tôi phải thử xem có dụ sang công ty chúng ta được không. Nếu cô ấy mà chịu tới thì ghế giám đốc nghệ thuật của tôi nhường cho cô ấy.”

Trâu Tinh Thần ồ khẽ một tiếng: “Cái nhà thiết kế kiêu căng đó hả? Quên đi.”

Làm như cả công ty này chỉ có mình anh ta là được phép kiêu căng thôi vậy.

Trâu Tinh Thần uống một ngụm cà phê, bảo với Mễ Việt: “Tiếp tục.”

Mễ Việt vừa cho chạy slide vừa nói: “Chủ đề của Phiêu Miểu Chi Lộ là về một thiếu niên áo trắng mười sáu tuổi vắc kiếm xông xáo giang hồ...”

Anh ta nói được một nửa thì bỗng nói: “Tôi đi vệ sinh.”

Chưa được bao lâu, Chu Bắc cũng đứng dậy: “Tôi cũng đi vệ sinh.”

Đinh Đông Xuân: “Tôi cũng đi.”

Vương Tử Hoài: “Cả tôi nữa.”

Những người khác: “Tôi tôi tôi.”

...

Triệu Thủ quay trở lại phòng khách, nói với Tô Mạch: “Đợi lâu không?”

Tô Mạch đứng dậy, lấy hộp đồng trong túi ra, đưa một bản cho Triệu Thủ: “Giám đốc Triệu đọc xem có vấn đề gì không?”

Triệu Thủ cầm đọc: “Không có vấn đề gì, vẫn giống như đã bàn qua điện thoại.” Nói xong liền lấy bút ký tên roẹt roẹt.

Hai người ngồi xuống bàn chuyện hợp tác.

Tô Mạch: “Yêu cầu cụ thể của thiết kế lần này, các anh liệt kê ra hết rồi nhanh chóng gửi qua cho tôi một bản.”

Triệu Thủ gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Tô Mạch: “Vậy phía giám đốc Triệu còn muốn bổ sung thêm gì nữa không?”

Triệu Thủ nghĩ trong thoáng chốc: “Không.”

Cửa phòng khách liên tục có người đi qua. Chu Bắc đi ngang hai lần, Đinh Đông Xuân một lần, Vương Tử Hoài ba lần, tất cả đều làm bộ lơ đãng liếc nhìn vào trong phòng khách.

Tô Mạch thấy người đi tới đi lui bèn cười: “Công ty các anh thật bận rộn.”

Triệu Thủ: “Không bận, không bận.”

Tô Mạch đứng dậy: “Vậy nếu không còn chuyện gì, tôi xin phép về trước, những chuyện sau này chúng ta sẽ trao đổi qua điện thoại.”

Triệu Thủ đứng dậy theo: “Không thành vấn đề.”

Anh ta tiễn Tô Mạch ra tận cửa thang máy, ấn gọi thang máy: “Sau này nếu có thời gian thì đến công ty bọn tôi chơi.”

Tô Mạch: “Cám ơn.”

Cô còn lâu mới muốn tới chỗ này. Lần này gặp may nên mới không gặp phải sếp tổng của bọn họ.

Thang máy đến, Tô Mạch vào trong.

Triệu Thủ quay về công ty.

Cả phòng họp chỉ còn sót lại một mình Trâu Tinh Thần. Anh ta cầm cốc cà phê, tựa vào cửa sổ, gọi điện cho Tô Mạch.

Vừa khéo được mùi hoa mật lị gọi nhắc, anh ta thấy hơi nhớ nàng.

Tô Mạch ra khỏi thang máy thì nhận được cuộc gọi của Trâu Tinh Thần, vừa đi vừa nghe: “Alo.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng: “Có làm phiền công việc của em không?”

Tô Mạch: “Không, em vừa xong.”

Giọng Trâu Tinh Thần trầm ấm, nhẹ nhàng: “Không có gì, chẳng qua chỉ muốn nói với em một tiếng, tối nay chắc anh phải tăng ca.”

Tô Mạch cười, dịu dàng đáp: “A Thần, anh nhớ em phải không?”

Trâu Tinh Thần đỏ mặt, bất giác nhớ tới nụ hôn thiếu hoàn mỹ tối qua, giọng anh ta càng dịu dàng hơn: “Khuya về gấp nhé.”

Trâu Tinh Thần cúp điện thoại, nhanh chóng nhận được một cuộc gọi khác.

Khách hàng gọi tới báo hệ thống thanh toán họ làm cho công ty khách hàng bị treo, có nhiều dữ liệu bị sai lệch.

Tính năng mua sắm online của đối phương buộc phải khóa tạm thời.

Đây không phải chuyện nhỏ.

Trâu Tinh Thần nhanh chóng mở đường link khách hàng cung cấp xem thử, mặt lập tức tối sầm.

Tô Mạch đang đứng dưới chân tòa nhà gọi xe thì phát hiện ra lúc ký tên đã để quên bút trong phòng trà nước của công ty khoa kỹ Tinh Thần.

Bút máy Parker tám trăm đồng, cao giá, chuyên được dùng để làm màu, không thể vứt được.

Cô vòng quay lại.

Cả khu làm việc trống không, chỉ có trong phòng họp có tiếng nói chuyện.

Cô vào phòng trà nước, không tìm được bút bèn đi về phía phòng họp, định tìm Triệu Thủ hỏi thử xem có phải anh ta cất giúp không.

Tô Mạch đi thẳng về trước, cửa phòng họp khép hờ.

Cô nhìn thấy người ở bàn đầu đập bàn mắng người: “Chút bug vật như vậy cũng không nhìn ra, hử, không muốn làm thì cút hết đi cho ông!”

Tô Mạch ngỡ mình bị hoa mắt, hoặc là lãng tai. Cũng có thể là thần kinh có vấn đề.

Cô cứ ngây người mãi cho tới khi Trâu Tinh Thần ở trong phòng họp cũng nhìn thấy cô.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Thủ thấy Tô Mạch ở ngoài bèn đứng lên giới thiệu với Trâu Tinh Thần: “Đây là nhà thiết kế của Ori. Đồ cô để quên đang ở chỗ tôi, để tôi đưa cho cô.”

Triệu Thủ lấy bút máy đưa cho Tô Mạch: “Nãy định gọi điện cho cô nhưng công việc bên này có chút chuyện cần xử lý gấp nên chưa kịp gọi.”

Triệu Thủ thấy Tô Mạch không chú ý tới mình bèn gọi một tiếng: “Tô tiểu thư?”

Tô Mạch nhận lại bút máy, mắt vẫn không rời: “À, vâng.”

Trâu Tinh Thần ra khỏi phòng họp, bước tới trước mặt Tô Mạch.

Anh ta một mét tám mươi sáu, cô một mét bảy mươi cộng thêm đôi cao gót sáu phân thì vẫn thấp hơn anh ta mười xen-ti.

Hai người đứng cách rất gần.

Trâu Tinh Thần trượt hàu kết: “Khéo quá nhỉ, em đi ngang qua à?”

Tô Mạch gật đầu như người máy: “Đúng vậy, em đi ngang qua.”

Trâu Tinh Thần: “Có duyên thật.”

Tô Mạch: “Có duyên thật.”

Mọi người: “...”

Tô Mạch nhìn người đàn ông trước mặt. Anh ta vẫn như mọi ngày, không có gì khác, ấm áp ôn hòa, lịch sự nho nhã.

Nếu có gì khác thì chính là lúc này anh đang mỉm cười. Rất nhẹ, chỉ hơi cong một chút, giống như là trút được gánh nặng, lại giống như là đang chờ mong điều gì đó.

Tô Mạch ngẩng đầu lên, phân vân gọi: “A Thần?”

Nụ cười của anh ta càng thêm rõ nét, cố sức mà cười, trông kịch cỡm như màn thể hiện của một diễn viên trình độ sát se: “Đúng vậy, Tiểu A Thần của em đây.” Anh ta ngân dài giọng, kiểu như không làm người ta thấy phát tởm thì thề không chịu thôi.

Mọi người: “...” Được xem trực tiếp màn đối diễn của ảnh đế và ảnh hậu, thật là đáng sống.

Ngay cả Vương Tử Hoài vừa mới bị mắng xối xả cũng quên băng đau lòng.

Tên gốc Triệu Thù bống lấy tay đập đầu mình. Trình độ diễn xuất của ảnh đế thật tuyệt vời, ảnh hậu cũng không hề kém cạnh.

Mấy tên còn lại cũng bắt chước vỗ theo.

Bầu không khí thật lạ lùng.

Tô Mạch: “...”

Trâu Tinh Thần lườm tên đầu sỏ Triệu Thù một cái.

Ánh mắt chết chóc này rớt cuộc cũng khiến mọi người thức tỉnh. Lão đại vẫn là lão đại.

Tô Mạch: “A Thần, em về trước đây, tối gặp sau nhé.”

Trâu Tinh Thần: “Anh sẽ nhớ em lắm, Mạt Lị.”

Hai người đồng thời xoay người đi hai hướng ngược nhau. Như thể cô chưa từng tới đây, chưa từng nhìn thấy anh ta vỗ bàn chửi người; anh ta cũng chưa biết cô chính là nhà thiết kế kiêu căng nọ.

Thế nhưng chẳng ai trong hai người bước nửa bước.

Họ lưng đối lưng, khựng lại ba giây.

Rồi đồng thời xoay người lại. Giống như bầu trời trong xanh sớm mai thành linh bị một tia sét bổ làm đôi.

Không còn quý ông hay quý cô nào.

Bỏ hết lớp mặt nạ nguy trang xuống, một kẻ là quốc vương kiêu căng nhìn đời từ trên xuống, một kẻ là nữ hoàng kiêu ngạo giương cung bạt kiếm.

Không phải chiến trường mà lửa bom đạn vẫn cháy ngút trời.

Bầu không khí như có chôn thuốc nổ, cận kề thời khắc nổ tung.

Triệu Thù đứng bên thấy không khí khác thường, sáu cặp mắt hóng hớt cùng nhìn chăm chăm, hết nhìn nhà thiết kế kiêu căng trong truyền thuyết lại nhìn giám đốc Trâu còn kiêu căng hơn cả nhà thiết kế kiêu căng kia.

Cuối cùng Trâu Tinh Thần là người hành động trước. Anh ta bắt ngò xoay ngược người vào phòng họp: “Triệu Thù, mẹ kiếp, thất thần ở đấy làm gì? Liên lạc với khách hàng báo đã sửa bug xong, có thể đăng nhập lại được rồi đi, tổn thất do sự cố này, công ty khoa kỹ Tinh Thần sẽ chịu trách nhiệm.”

“Vương Tử Hoài, Tử Hoài, mẹ kiếp, lần tới còn để xuất hiện loại sai lầm sơ đẳng thế này thì cuốn gói cút đi cho ông, đồ ngu.”

“Mễ Việt, Phiêu Miểu Chi Lộ, bước trưởng thành ở thôn Tân Thủ của nhân vật chính, đoạn gặp một thiếu nữ bị rơi xuống nước, cho thêm trên cầu một NPC đứng để trình bày cốt truyện. Đừng để ông phải nói lại lần hai!”

“Chu Bắc, váy ông mặc hôm nay xấu muốn chết. Ông mặc váy đuôi cá chẳng hợp gì, nhìn đau cả mắt!”

“Cạo lông chân đi!”

“Đinh Đông Xuân, ông đây muốn ngồi cái ghế dựa kia của ông, đứng lên, cút đi!”

Mọi người: “...”

Không ổn, vô cùng không ổn. Lão đại của bọn họ tuy bình thường hay mắng chửi người khác nhưng đấy là vì có yêu cầu cao trong công việc. Còn kiêu hung hăng như hiện giờ thì lại giống như là cố ý.

Cực kỳ ra sức tỏ vẻ kiêu ngạo, hung hăng.

Cách một cái bàn họp, Trâu Tinh Thần hếch cằm nhìn người phụ nữ đứng ở cửa đầy khiêu khích. Ngập tràn tinh thần vô đã mẽ thì

không sợ vỡ hỏng.

Chẳng bằng để cô ấy nhận thức rõ ràng rốt cuộc anh ta là người thế nào.

Cũng để cô ấy tự vấn bản thân xem mình có thực sự thích anh ta hay không.

Thích một Trâu Tinh Thần thực sự, không đeo mặt nạ quý ông.

Trâu Tinh Thần nhướn mày nói với Triệu Thù: “Cô ấy chính là nhà thiết kế của Ori đấy hả? Cái người kiêu căng, tự phụ đấy à?”

Triệu Thù ngơ ngác hoàn toàn chẳng hiểu gì, đứng không dám nhúc nhích: “Vâng.”

Trâu Tinh Thần hát cảm nhìn Tô Mạch.

Anh ta muốn chọc giận cô. Anh ta không muốn đeo mặt nạ trước mặt cô nữa. Anh ta muốn được chân thật là mình với cô.

Về phần bệnh kiêu ngạo, cô dù có kiêu ngạo cũng chẳng thể kiêu ngạo hơn anh ta, từ từ rồi sẽ trị được.

Anh ta ra khỏi phòng họp, đứng ngay trước mặt Tô Mạch, cơ thể cao lớn của anh ta gần như muốn bao phủ lấy người cô, anh ta cúi đầu nhìn, hung hăng nói với cô: “Mẹ kiếp, em câm rồi à? Nói chuyện đi!”

Tô Mạch quả nhiên bị chọc giận, ngẩng đầu trừng mắt nhìn lại: “Mẹ kiếp, anh kiêu căng cái gì mà kiêu căng.”

Nói đoạn liền đẩy mạnh cánh tay anh ta, lớn tiếng mắng: “Kiêu căng cái gì mà kiêu căng!”

Còn giờ chân đá chân anh ta, một cái, hai cái, ba cái.

Đá xong, cô liền bỏ chạy.

Đang chạy giữa đường thì giày cao gót bị rơi, chạy chân trần mấy bước thấy là lạ liền quay về nhặt giày. Xỏ đi xỏ lại mấy lần vẫn chưa xỏ vào được, chẳng biết là cuống hay tức, mặt đỏ ửng lên.

Trâu Tinh Thần vui vẻ tựa vào cửa phòng họp huyết sáo.

Tô Mạch: "..."

Triệu Thủ hỏi Trâu Tinh Thần: "Thế, vị Tô tiểu thư này thực ra là?"

Tô Mạch đi chậm lại, dỏng tai nghe.

Trâu Tinh Thần cười: "Người của tôi."

Tô Mạch quay ngoắt người lại: "Mẹ kiếp, anh nhận sai người rồi."
Nói xong liền chạy.

Tô Mạch bắt xe quay về Ori, đầu rối bòng bong. Hình ảnh anh bạn trai lịch lãm ấm áp của cô vỗ bàn máng người cứ bám chặt trong đầu, không xua đi được.

Không chỉ hình tượng của anh ta sụp đổ mà cả của cô cũng mất hết rồi.

Tựa như hai tòa lâu đài lộng lẫy lấp lánh đổ sập, trơ ra cái cốt thép xi măng, vừa lạnh lùng vừa gai góc.

Chín giờ tối, Trâu Tinh Thần gọi tới.

Tô Mạch nhìn hai chữ “A Thần” hiển thị trên màn hình điện thoại, tâm trạng rối như tơ vò. Cô không nghe máy.

Chờ tới khi cuộc gọi tự động kết thúc, cô đổi chú thích tên của anh thành ba chữ “Trâu Tinh Thần”.

Điện thoại lại tới, Tô Mạch nghe máy.

Trong điện thoại là một giọng nói lười nhác: “Tan làm chưa?”

Quả nhiên, bị nhìn thấu bản chất rồi thì giọng không còn dịu dàng như ngày trước nữa.

“Hôm nay anh không đi đón em được, em tự bắt xe về đi.”

“Đang bận, cúp đây.”

“Tút tut tut...”

Tô Mạch: “...”

Nghĩa là, anh ta đã hoàn toàn tự cho phép mình buông thả rồi sao?

Không cả đi đón cô tan làm.

Còn chưa lừa được tới tay, còn chưa kết hôn, sao anh ta dám làm thế.

Tô Mạch một tay cầm điện thoại, tay kia nện cửa thoát hiểm thật lực, “rầm” một tiếng, tiếng vang vọng dội lại khắp nửa tòa nhà.

Ở phía bên kia, Trâu Tinh Thần nhét Triệu Thù vào xe: “Sao không ỉa chết luôn đi.”

Lúc sắp tan làm thì Triệu Thủ bỗng nhiên bị tiêu chảy, Trâu Tinh Thần đành phải lấy xe chở cậu ta đi bệnh viện.

Phòng khám buổi tối rất đông người, đợi rõ lâu mới tới lượt.

Khám xong lại đưa tên Triệu Thủ xui xẻo đó về nhà rồi mới về, về tới nhà thì đã mười giờ.

Trâu Tinh Thần đứng trước cửa nhà Tô Mạch ấn chuông.

Tô Mạch ra mở cửa: “Anh là ai?”

Trâu Tinh Thần: “Bạn trai em.”

Tô Mạch: “Nhận nhầm người rồi.” Nói đoạn liền đóng sập cửa lại.

Năm giây sau, cô lại mở cửa ra, khuất phục vận mệnh: “Vào đi.”

Trâu Tinh Thần vào nhà đổi giày: “Anh không thích cái dép màu xám này, lần sau đổi cho anh đôi màu xám đậm ấy.” Anh ta đã nhin cái đôi dép màu xám này lâu rồi, đã muốn nói từ lâu rồi.”

Nói ra được một cái, toàn thân thoải mái nói không nên lời, từng lỗ chân lông dường như đều đang hoan ca.

“Cũng đừng đậm quá, độ xám 85% là được, à 88% đi, lấy may.”

Tô Mạch: “...”

Đệt!

 grayXám 85%. Độ xám thay đổi trong khoảng từ 0% (trắng) tới 100% (đen).

Trâu Tinh Thần đổi dép lê xong đi vào nhà. Tô Mạch dẫn anh ta tới bàn ngồi xuống.

Hai người mặt đối mặt. Ngọn đèn treo chiếu vào bình hoa màu xanh lam đặt ở cạnh bàn tạo ra trên mặt bàn một chiếc bóng đồ thật dài.

Trâu Tinh Thần ngả lưng tựa vào lưng ghế, liếc nhìn đối phương: “Không phải bảo muốn dán cao dán cổ cho anh à?”

Tô Mạch hất cằm: “Tôi nói vậy lúc nào?”

Trâu Tinh Thần liếc cô: “Sáng nay.”

Tô Mạch: “Kể từ từ ba rưỡi chiều ngày hôm nay, anh không còn là anh nữa.”

Cô hỏi: “Tại sao anh phải giả vờ lịch lãm?”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Vì em thích, phụ nữ đều thích như thế.”

Tô Mạch: “Những lời anh từng nói là thật hay giả?”

Trâu Tinh Thần đáp không cần nghĩ ngợi: “Thật.”

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần chăm chăm, đôi mắt như muốn phân biệt ra đâu là thật giả, dường như muốn xuyên qua cơ thể, nhìn thấu linh hồn.

Trâu Tinh Thần bị nhìn tới mức chột dạ, mắt không biết phải nhìn vào đâu, đành phải nhìn hoa văn trên trần nhà, giọng điệu tỏ ra rất đương nhiên: “Cũng có bất chước theo trên mạng.”

Dáng vẻ như một cậu học trò cấp ba hư hỏng đi thi nhìn phao bị bắt được, đã sai mà vẫn còn kiêu ngạo, ta đây.

Không biết anh ta lấy đâu ra suy nghĩ ấy.

Tô Mạch đứng dậy lấy chiếc chày cán bột trong bếp bỏ lên mặt bàn, học theo giọng điệu của giáo viên chủ nhiệm: “Nhãi con, còn dám nói dối một câu nữa thử xem.”

Có đánh chết anh không! Nửa câu này nói ở trong lòng.

Trâu Tinh Thần đứng dậy chống hai tay xuống bàn, người nghiêng về trước, áp sát tới gần người phụ nữ bên phía đối diện: “Ông đây là đàn ông trưởng thành, không phải là nhãi con.”

“Cạch” một tiếng, Tô Mạch gõ chày cán bột: “Ngồi xuống đàng hoàng!”

Trâu Tinh Thần ngồi xuống, không phải do khuất phục uy phong của người phụ nữ kia mà chỉ là vì, đứng thì mệt hơn ngồi.

Anh ta cầm chiếc chày cán bột nằm trên bàn chơi thả rồi cầm lên, cầm lên rồi thả: “Em thì sao?”

Tại sao em phải giả vờ? Em đã trải qua những gì, đang che giấu những gì, tại sao em không chịu nói?

Tô Mạch: “Tôi không giả vờ, tôi là người thành thật, tôi là người hai mặt đấy, tức à? Vậy tức đi.”

Điện thoại Tô Mạch rung, có người gọi tới.

Màn hình hiển thị một dãy số lạ, đầu số của thành phố Tây Quỳnh.

Tô Mạch ra ban công nghe máy.

Trâu Tinh Thần tựa vào bàn nghịch chiếc chày cán bột, cầm lên ngắm nghía.

Người con gái đưa lưng về phía anh ta. Mái tóc của nàng nhuộm một màu mềm mại dưới ánh đèn cam của ban công, từng lọn tóc cong thả sau vai, dài gần tới eo.

Vóc dáng mảnh mai, mặc...

Hồi trước anh ta qua nhà nàng, nàng luôn mặc váy ngủ ren cổ chữ V gợi cảm lượn qua lượn lại.

Anh ta cầm chày cán bột gõ nhẹ đầu gối.

Nhìn xem hôm nay nàng mặc gì đi, áo cổ tròn ngắn tay của các bà các mẹ.

Tuy anh ta thích được nhìn thấy dáng vẻ chân thật của nàng nhưng anh ta muốn xin nàng cứ mặc tiếp bộ đồ ngủ ngày xưa.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tô Mạch: Không phải trước đây anh bảo tôi mặc gì cũng đẹp sao?

Trâu Tinh Thần: Không mặc lại càng đẹp.

Tô Mạch: Cút.

Trâu Tinh Thần: Đừng quát, mất hết hình tượng đấy.

Tô Mạch: Mẹ kiếp, mặt nạ vỡ rồi, ai thèm để ý hình tượng nữa... Anh, anh cởi đồ của tôi làm gì? Anh làm vậy cũng mất hình tượng đấy nhé, này, tôi nói anh đấy.

Trâu Tinh Thần: Mẹ kiếp, mặt nạ vỡ cũng vỡ rồi, ai còn thèm để ý hình tượng nữa.

Tô Mạch: Ừ ~~~~~

(một chuỗi ~~~ thật là dài ~~~)

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm sau đi làm, Lâm Tiểu Linh hỏi Tô Mạch: “Mạch tử, hôm qua người của công ty khoa kỹ Tinh Thần có làm khó chị không?”

Vì hôm qua từ lúc ở chỗ công ty khoa kỹ Tinh Thần về, sắc mặt Tô Mạch không được tốt, chính xác thì cũng không phải không tốt mà là một vẻ mặt và ánh mắt đầy phức tạp.

Tô Mạch bật máy tính và bảng vẽ lên: “Không, bọn họ nào dám.”

*bảng vẽ:

1487339517wh1409

Lâm Tiểu Linh kéo ghế lại gần Tô Mạch, nói nhỏ: “Thế, cái anh có giọng nói êm tai, chính là cái anh mắng người rất kinh khủng ấy, trông có đẹp trai không ạ?”

Tô Mạch tựa lưng vào ghế chờ máy khởi động, tầm mắt hạ thấp, trong đầu hình ảnh đầu tiên hiện lên chính là cảnh Trâu Tinh Thần đứng vỗ bàn mắng người trong phòng họp: “Về ngoài, cũng chấp nhận được, bình thường.”

Lâm Tiểu Linh trông có vẻ thất vọng: “Ồ, hóa ra trên mạng nói đúng, người nào giọng mà hay thì diện mạo đều không đẹp.”

Tô Mạch: “Cũng không phải không đẹp, rất đẹp đấy.”

Lâm Tiểu Linh: “Thế rốt cuộc là xấu hay đẹp?”

Tô Mạch: “Xấu.”

Lâm Tiểu Linh: “...”

Tổng giám đốc Lưu gọi Tô Mạch vào văn phòng.

Nói là hạng mục của Shandy vô cùng quan trọng với Ori.

Shandy muốn chúng là thiết kế mang đậm chất mùa hè của Trung Quốc, vẽ tay là chính. Ngoại trừ muốn thể hiện văn hóa và nghệ thuật của riêng Shandy, còn muốn dung hợp những đặc sắc của Trung Quốc, hai mặt tương phản, trong tương phản có hài hòa, thống nhất.

Đối với Shandy, đây là một lần thử nghiệm táo bạo. Đối với Ori và Tô Mạch, đây là một lần đại thử thách và cơ hội.

Tô Mạch báo cáo một chút về tiến triển công việc: “Ý tưởng thiết kế ban đầu đã làm xong, lát nữa tôi sẽ gửi mail ppt cho anh.”

Tổng giám đốc Lưu gật đầu: “Chiều họp để mọi người cùng xem.”

Lúc Tô Mạch định ra ngoài, tổng giám đốc Lưu đột ngột gọi cô lại: “Tiểu Tô.”

Tô Mạch dừng bước.

Tổng giám đốc Lưu nói: “Chuyện phó tổng giám đốc Lý, đừng để mãi trong lòng. Cố gắng làm cho tốt, công ty sẽ không bạc đãi cô.”

Chuyện phó tổng giám đốc Lý vu cáo cô nhận đơn ngoài, tổng giám đốc Lưu đem hạng mục Shandy ra để đền bù cho Tô Mạch.

Tô Mạch đáp: “Nếu không có chuyện phó tổng giám đốc Lý, hạng mục của Shandy anh sẽ vẫn giao cho tôi, phải chứ?”

Thái độ khiêm tốn của cô, nghe vào tai người khác lại thành ra một kiểu ngông cuồng, tự tin của kẻ mạnh. Dùng cách nói của Trâu Tinh Thần để tổng kết thì chính là kiêu căng, kiêu căng chết tiệt.

Tổng giám đốc Lưu im lặng. Bởi vì Tô Mạch đã nói trúng. Anh ta chẳng qua chỉ mượn hoa hiến Phật.

Cả Ori này, Tô Mạch là người có trình độ chuyên môn cao nhất. Ori muốn làm vừa lòng Shandy để mở cánh cửa bước ra thị trường xa xỉ phẩm quốc tế thì nhất định phải cho ra một tác phẩm xuất sắc nhất.

Vậy nên chuyện phó tổng giám đốc Lý hãm hại cô và quấy rối tình dục bất thành, hại cô bị mất chức giám đốc nghệ thuật, cái giá phải trả là con số không.

Tô Mạch cười: “Tổng giám đốc Lưu bạn tiếp đi.”

Ra khỏi văn phòng, Tô Mạch quay về chỗ ngồi của mình.

Lâm Tiểu Linh đi lấy nước tiện thể lấy luôn cho Tô Mạch. Tô Mạch nhận cốc, nói cảm ơn.

Bình thường Tô Mạch luôn tươi tỉnh với mọi người, bất kể chức vị của đối phương cao hay thấp hơn cô, đồng nghiệp có quen thân hay là không. Thế nhưng, giờ đây cô không cười.

Lâm Tiểu Linh không hỏi kĩ, cô nàng đang định làm việc tiếp thì bỗng nghe Tô Mạch bảo: “Tiểu Linh, sau này phải nỗ lực trưởng thành lên nhé.”

Lâm Tiểu Linh quay đầu lại nhìn.

Tô Mạch cầm cốc nước: “Chỉ có trở thành kẻ mạnh thì khi đối mặt với hiện thực mới có sức phản kháng và lợi thế để đàm phán. Mới có thể sống không tủi hờn.”

Lâm Tiểu Linh gật đầu cái hiểu cái không.

“Cạch” một tiếng, một nhà thiết kế bên tổ khác bỗng đứng đập chuột, thoát trông có vẻ rất bức tức.

Có người hỏi khẽ: “Làm sao thế?”

Nhà thiết kế kia khe khẽ phàn nàn: “Lại chia thêm cho tôi hai hạng mục mới, việc trong tay còn làm chưa xong, càng làm lại càng nhiều ra.”

Tiêu Như gửi mail phân chia công việc kia xong bèn ra khỏi văn phòng.

“Đành chịu thôi, tổ của Tô Mạch không thể chia thêm hạng mục mới được nữa.”

“Giờ trọng tâm là hạng mục của Shandy. Mọi người chịu khó vất vả một chút, phối hợp với công việc của Tô Mạch.”

Có người làm bầm bức xúc: “Công lao hay danh tiếng thì đều là của cô ta cả.” Còn những người còn lại như họ thì chỉ xứng làm mấy việc mệt sống mệt chết mà chẳng nhằm nhò gì này để trải đẹp đường cho mình cô ta.

Ai mà bằng lòng.

Tô Mạch nhìn Tiêu Như một cái rồi đứng dậy nói: “Cảm ơn giám đốc Tiêu đã chiếu cố, tổ chúng tôi có thể đảm trách được, không cần phải nhận đãi ngộ đặc biệt.”

Rồi nói với những người khác trong phòng thiết kế: “Trà chiều hôm nay tôi mời.”

Có người trợn ngược mắt.

Tô Mạch theo Tiêu Như vào văn phòng: “Cô cố ý chứ gì.”

Vì ân oán riêng tư mà đi châm ngòi mâu thuẫn giữa các nhân viên dưới quyền, lãnh đạo thế này quả là hiếm gặp.

Tiêu Như ngồi xuống gõ bàn phím công cốc, chẳng buồn liếc mắt nhìn: “Tôi chẳng qua chỉ quan tâm, sợ cô bận quá mà thôi.”

“Còn nữa, nói chuyện với cấp trên phải lịch sự một chút.”

Tô Mạch kéo ghế ngồi xuống: “Tiêu Như, cô lăm chiêu hơn trước rồi, tôi đúng là đã xem nhẹ cô.”

“Trước đây cô là người đơn giản.”

“Lần đầu tiên cô làm hồng dự án, ai là người đã xử lý hậu quả cho cô? Lúc cô bị sốt đêm, ai là người đã đưa cô đi bệnh viện? Cô

bị đàn ông bắt cả hai tay, ai là người dẫn cô đi đòi lại danh dự?
Những chuyện này cô quên hết rồi sao?”

Tiêu Như quăng chuột đi, đứng dậy lớn tiếng chỉ trích: “Ô Mịch, mẹ kiếp, cô đừng nghĩ là tôi không biết. Cô chơi thân với tôi không phải là vì tôi nghèo hay sao? Lúc đó điều kiện gia đình tôi không tốt, ăn mặc không tử tế, trang điểm cũng hạn chế. Thật hợp để làm nền cho phục sức xa xỉ của cô, thỏa mãn lòng hư vinh cho cô!”

Ô Mịch đứng dậy: “Cho dù tôi hư vinh cũng chưa từng dùng thủ đoạn hèn hạ để đối phó người khác.”

“Cô giả vờ là người tốt với tôi làm gì?” Tiêu Như cười khẩy, “Vợ của phó tổng giám đốc Lý chẳng lẽ lại vô duyên vô cớ tới công ty làm ầm ĩ. Là cô đúng không Ô Mịch? Muốn trèo lên giường của phó tổng giám đốc Lý để kéo tôi xuống cho mình leo lên à?”

“May mà phó tổng giám đốc Lý có định lực tốt, không trúng kế câu dẫn của cô.”

Ô Mịch lười chẳng muốn giải thích. Tối qua lúc đang ở cùng Trâu Tinh Thần, cuộc gọi từ số lạ mà cô nhận được chính là của vợ phó tổng giám đốc Lý.

Chị ta xin lỗi Ô Mịch, nói rằng đã điều tra ra, người lẳng lơ nói chuyện với phó tổng giám đốc Lý không phải Ô Mịch, chính phó tổng giám đốc Lý tự đổi tên chú thích của hồ sơ của lão thành Ô Mịch.

Tự sướng.

Đúng lúc này, có người gọi cửa: “Tiêu Như, phó tổng giám đốc Lý gọi cô sang văn phòng của ông ấy một lát.”

Tô Mạch ra khỏi văn phòng. Làm xong hạng mục của Shandy, cô sẽ đổi chỗ làm. Làm ở chỗ mà không có quấy rối tình dục, cũng không phải lục đục với mọi người, mọi người nói chuyện với nhau bằng thực lực.

Cô vào lối thoát hiểm, dựa vào tay vịn cầu thang chậm thuốc.

Mùi khói thuốc lá hương bạc hà cuốn vào trong cổ họng như một cơn gió mạnh thổi tan mỗi mệt.

Ngoài mỗi mệt trong công việc còn có cả mỗi mệt trong chuyện tình cảm.

Ban đầu bằng lòng thích Trâu Tinh Thần là vì cô có ham muốn chinh phục người đàn ông có hình tượng lịch lãm như anh ta, cho rằng làm vậy có thể giải thoát bản thân khỏi quá khứ.

Động cơ vốn đã chẳng hề trong sáng.

Giờ anh ta không phải kiểu đàn ông cô muốn chinh phục, vậy thì tình cảm cô dành cho anh ta còn sót lại gì đây?

Là thích anh ta ư?

Hay là không thích?

Chính cô cũng không có đáp án.

Điện thoại có tin nhắn tới nhắc nhở hàng chuyển phát của cô đã phát tới tủ giao hàng của tiểu khu.

*tủ giao hàng của tiểu khu 小区自提柜 (nghĩa theo mặt chữ là tủ tự giữ của tiểu khu) tương tự như các hộp thư trong chung cư ở Việt Nam nhưng tủ này là nơi chuyên để các nhân viên giao hàng gửi

hàng vào (đặc biệt trong trường hợp người nhận không có nhà) giúp rút ngắn thời gian giao hàng thành công, thuận tiện cho cả shipper và người nhận hàng. Khi hàng được giao tới, người nhận sẽ nhận được tin nhắn thông báo về. Thay vì mỗi hộ gia đình có một hộp thư thì mỗi món đồ sẽ được cất trong một ngăn tủ khóa mã, tiết kiệm được không gian lưu trữ.

xbjd-fxpwyhw0271631

Là miếng dán cổ cô mua cho Trâu Tinh Thần. Trong nhà cô có một hộp, hộp này vốn định để anh ta mang tới công ty dùng.

Tô Mạch buồn bực cất điện thoại đi. Cô không nhớ ra mình đặt đơn hàng này từ lúc nào. Hẳn là mình bị ám đầu rồi nên mới đi mua miếng dán cổ cho tên đàn ông ác khẩu kiêu ngạo đó.

Cố Bắc Đồ bắt gặp Tô Mạch một cách tình cờ.

Công ty mới thành lập của anh ta nằm ngay ở tầng mười của tòa nhà này. Ấn nhầm thang máy lên tầng 11, ngại chờ thang máy xuống nên anh ta đi thang bộ.

Công ty của Tô Mạch nằm ngay tầng 11.

Cố Bắc Đồ đứng ở cửa thoát hiểm, cách một cánh cửa màu xám nhạt mở hé, anh ta nhìn thấy một người con gái đang đứng dựa vào tay vịn lan can.

Cô ấy mặc một chiếc áo T-shirt màu đỏ tươi và quần soóc bò cạp cao màu đen, vạt áo phong được sơ vin thoải mái, suối tóc đen dài như tảo biển thả sau vai, lọn tóc nhỏ nằm trước ngực che khuất một phần gương mặt nhỏ nhắn.

o1cn01wqhxd226sqytebwmf_513427717jpg_310x310

Cô ấy hơi nghiêng người dựa vào tay vịn cầu thang, đôi môi đỏ mọng cắn đầu đũa thuốc lá dành cho nữ. Khói thuốc che mờ đôi mắt cô ấy, không nhìn rõ được, chỉ có cảm giác mờ lung, một khoảng mờ lung.

Với tường trắng gạch xám làm nền, trông đẹp tới rung động lòng người.

“Em học hút thuốc từ hồi nào vậy?”

Tô Mạch nghe thấy tiếng Cố Bắc Đồ, cô nhìn đối phương một cái, giọng thờ ơ, lạnh lùng: “Liên quan gì tới anh.”

Trước đây cô tự ti bao nhiêu, giờ cô kiêu ngạo bấy nhiêu.

Cố Bắc Đồ lại gần: “Em vẫn không chịu tha thứ cho anh à?”

Tô Mạch dụi tắt đũa thuốc: “Đừng hòng, vĩnh viễn không bao giờ.”

Nói xong, cô kéo cánh cửa thoát hiểm, dậm bước ra ngoài.

Cố Bắc Đồ giữ tay cô lại.

Tô Mạch giật tay về, thái độ khó chịu ra mặt: “Mẹ kiếp, đừng có chạm vào tôi.”

Cố Bắc Đồ: “Tại anh nên học hút thuốc à?”

Tô Mạch không quay đầu: “Tôi có bạn trai rồi, Cố thiếu gia nói vậy không ổn đâu.”

Cô ra khỏi cửa, nghe thấy Cố Bắc Đồ nói với theo: “Anh sẽ thắng hẳn.”

Từ thuở lọt lòng, Cố Bắc Đồ vẫn luôn là một kẻ xuất sắc về mọi mặt, ngoại hình đẹp trai, phong phạm lịch lãm, thông minh hiểu học, IQ cao, cuộc thi nào cũng đứng hạng nhất. Bất kể là đi tới đâu cũng đều trở thành tiêu điểm được mọi người chú ý.

Cho tới khi kỳ thi đại học kết thúc, anh ta bước vào cổng đại học Tây Quỳnh. Gã đàn anh năm ba tên Trâu Tinh Thần kia đã xô đổ tất cả. Kể từ ấy, anh ta phải sống dưới cái bóng của hắn.

Thậm chí ngay cả người con gái anh ta thích cũng chuyển sang yêu Trâu Tinh Thần.

Đó là một kẻ xuất sắc tới mức bất luận anh ta nỗ lực thế nào cũng không thể sánh bằng. Anh ta sao có thể cam tâm. Thế nên, anh ta đã quay về đây, tham gia vào lĩnh vực computer game quốc nội.

Thấy Cố Bắc Đồ nằm dưới cơ Trâu Tinh Thần, Tô Mạch chỉ cảm thấy hả dạ.

Vậy nên, lúc Trâu Tinh Thần gọi điện tới, giọng cô cũng dịu dàng hơn: “A Thần, nay mấy giờ tan làm?”

Trâu Tinh Thần nghe thấy giọng điệu này của Tô Mạch, lời gần như tự bật thốt khỏi miệng: “Mẹ kiếp, em uống nhầm thuốc à?”

Tô Mạch cũng xẵng giọng theo: “Mẹ kiếp, có phải nay anh lại định không đi đón tôi nữa phải không hả?”

Trong lòng cô không khỏi mắng thầm. Tuy ngài đã bị vạch trần lớp ngụy trang ảnh đế lịch lãm nhưng cũng không cần phải sa đọa trắng trợn như thế chứ!

Trâu Tinh Thần: “Phải, tối nay lại bận rồi, không đi đón em được, em tự bắt xe về đi.”

Tô Mạch ngắt máy, quăng điện thoại đi, cô biết ngay mà!

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nam chính 28, nữ chính 26, nam chính hơn nữ chính hai tuổi nhé.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tổ
dtv-ebook.com

Chương 15

Trâu Tinh Thần bỏ điện thoại xuống, liếc nhìn Triệu Thù rồi lại chỉ sang Chu Bắc: “Cả một đám, làm việc thì không xong, bệnh tật thì rõ lắm.” Hôm qua Triệu Thù bị tiêu chảy, hôm nay lại tới Chu Bắc đau dạ dày.

Trâu Tinh Thần cầm chìa khóa xe lên: “Thay váy, đi bệnh viện.”

Văn phòng toàn đàn ông, Chu Bắc cứ thế đứng thay ngay tại chỗ, vừa cởi váy vừa sấn tới nép vào người Trâu Tinh Thần: “Lão đại tốt thật đấy, nói năng chua ngoa lòng dạ bồ tát, em yêu lão đại.”

Trâu Tinh Thần né đi: “Cút, gớm chết đi được.”

Trâu Tinh Thần không ngờ lại gặp thím Lưu ở bệnh viện.

Thím Lưu thấy Trâu Tinh Thần thì vội vàng xoay người cuống quýt chạy về phía thang cuốn.

Trâu Tinh Thần quăng chiếc laptop đang đặt trên đùi viết code cho Chu Bắc rồi vội đuổi theo.

Thím Lưu lớn tuổi không chạy nhanh được, chẳng mấy mà bị bắt kịp.

Trâu Tinh Thần đứng trước mặt thím Lưu mang theo khí thế vô hình: “Thím Lưu.”

Thím Lưu cúi đầu, ấp a ấp úng: “Tôi, không nhận ra cậu.”

Trâu Tinh Thần cau mày: “Có phải sức khỏe bà có vấn đề gì rồi không ạ?”

Thím Lưu vội xua tay: “Không. Không phải đâu thiếu gia.”

Trâu Tinh Thần kéo thím Lưu ngồi xuống ghế: “Rốt cuộc là có chuyện gì thế ạ?” Trước giờ anh ta không phải là người có lòng kiên nhẫn, giọng điệu hiện giờ đã tỏ ra đôi chút sốt ruột.

Thím Lưu bỗng bật khóc: “Lão phu nhân không cho tôi nói với cậu.”

Trâu Tinh Thần theo thím Lưu về phòng bệnh.

Nước da sẫm màu của bà cụ nằm giữa lớp chăn màu trắng, mặt chẳng có chút huyết sắc nào, làn da hằn sâu những nếp nhăn.

Bà Chu ngủ không được ngon giấc, hàng mày hơi hơi nhú, hít thở có vẻ vất vả.

Tế bào ung thư lan nhanh, cụ lại không chịu được tác dụng phụ của hóa trị. Hơn nữa, tâm trạng bà lúc nào cũng buồn bã, suy nghĩ nhiều. Tình hình sức khỏe đột ngột chuyển xấu.

Trâu Tinh Thần khẽ hỏi thím Lưu: “Chú và mẹ cháu đã biết chưa ạ?”

Thím Lưu: “Biết rồi, chỉ có cậu là lão phu nhân không cho nói.”

Thím Lưu ra ngoài, Trâu Tinh Thần ngồi ở bên giường cầm tay bà đặt vào trong tay mình.

Một lát sau, bà Chu từ từ mở mắt, thấy Trâu Tinh Thần, đôi mắt bà sáng lên một chút: “Tiểu Thần.”

Trâu Tinh Thần cầm tay bà, giận dữ bảo: “Bà lại đi bảo người ta lừa cháu.”

Trâu Tinh Thần nâng cao đầu giường lên để bà tựa cho thoải mái.

“Yên tâm, bà vẫn khỏe lắm, bà còn phải chờ xem cháu lấy vợ sinh con nữa cơ mà.”

Trâu Tinh Thần: “Vâng.”

Bà Chu kéo tay Trâu Tinh Thần hỏi chuyện: “Cháu nói thật cho bà biết, lần này cháu chuyển nhà có phải vì Lý Thư Tình lại tìm cháu kiếm chuyện phải không?”

Trâu Tinh Thần: “Không phải ạ. Giờ cháu đang ở đối diện phòng của Mạt Lị. Muốn tiện chăm sóc cô ấy nên mới chuyển qua.”

Bà Chu: “Thật sao?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Vâng, thật ạ.”

Bà Chu: “Thấm Nhã lúc sinh thời hay nói với bà là, bà ơi, anh không có bà ruột, bà tốt với anh thêm một chút nhé.”

Chu Thấm Nhã là con gái của Chu Thụ Bân và Lý Thư Tình. Sau khi hai người ly hôn, Chu Thấm Nhã được giao cho Chu Thụ Bân nuôi dưỡng. Về sau, Phó Vũ An dẫn theo Trâu Tinh Thần mười hai tuổi gả vào nhà họ Chu.

Sáu năm sau đó, Chu Thấm Nhã, lúc ấy cũng bằng tuổi Trâu Tinh Thần, nhảy sông tự vẫn. Chuyện này là tai tiếng của nhà họ Chu. Ngoại trừ bà Chu, không ai trong nhà dám nhắc tới chuyện này.

Trâu Tinh Thần ngẩng mặt lên, nhắm mắt lại. Cánh hoa trắng như tuyết theo gió rơi xuống đôi giày da nhỏ màu đen sũng nước. Cảnh tượng ấy như ở trong một giấc mơ xa xôi, người nọ dần dần chìm xuống.

Bà Chu chẳng mấy chốc đã mệt. Trâu Tinh Thần hạ bà nằm xuống.

Chẳng bao lâu sau, Chu Thụ Bân và Phó Vũ An tới. Chu Thụ Bân ngoài là trọc phú của thành phố Tây Quỳnh thì còn có tiếng là một người con cực kỳ hiếu thảo.

Trâu Tinh Thần đứng dậy: “Mẹ, chú.”

Ba người ra quán cà phê cạnh cổng bệnh viện ngồi.

Phó Vũ An rất đẹp, lại giữ gìn tốt nên ngồi cùng Trâu Tinh Thần trông như hai chị em. Tính bà lạnh giá, không thích cười, rất giống với cái mặt lạnh của Trâu Tinh Thần.

Phó Vũ An mở lời trước: “Tiểu Thần, nghe nói con có bạn gái, sao không dẫn về nhà chơi một lần.”

Trâu Tinh Thần vô cảm: “Sao mẹ biết?”

Phó Vũ An: “Bảo Muội tới khóc với mẹ mấy lần.”

Trâu Tinh Thần nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ồ.”

Phó Vũ An nhìn theo hướng con trai nhìn: “Tìm lúc nào đó để người lớn hai nhà gặp nhau một chút còn nhanh chóng quyết định chuyện cưới xin, bà con không chờ được đâu.”

Tô Mạch đang tăng ca ở công ty, Lâm Tiểu Linh ngồi cùng với cô.

Tô Mạch ngồi vẽ tay trên bảng vẽ, Lâm Tiểu Linh ngồi bên tách vỏ hạt, bỏ phần nhân tách được lên mảnh giấy ăn để trên bàn Tô Mạch.

Tô Mạch vẽ xong bản thảo thì điện thoại Lâm Tiểu Linh đổ chuông.

Cô nàng cầm điện thoại ngại ngùng trốn ra một góc rồi mới nghe.

Cặp đôi mới vừa xác nhận tình cảm đang say trong men tình lúc nào cũng có những lời ngọt ngào nói mãi không hết.

Tô Mạch bỗng nghĩ ra mình cũng là người có bạn trai. Thế nhưng, cả tối nay, cô không hề nhận được một cuộc gọi nào.

Đem ra so, đúng là đau lòng.

Lâm Tiểu Linh cầm điện thoại quay về, đưa cho Tô Mạch, ngượng ngùng nói: “Mạch tử, bạn trai em muốn nói chuyện với chị.”

Tô Mạch cười, mở loa ngoài.

Một giọng nói trẻ trung lịch sự trong điện thoại lên tiếng: “Chào Mạch tử, em là bạn trai của Lâm Tiểu Linh. Thường hay nghe cô ấy nhắc tới chị, cảm ơn chị đã quan tâm Tiểu Linh nhà em. Cô ấy hơi ngốc một chút, đã làm chị phải bận tâm nhiều rồi ạ.”

Tô Mạch cười: “Không cần cảm ơn, cậu khách sáo quá.”

Mặt Lâm Tiểu Linh đỏ hồng, cầm điện thoại chạy đi chỗ khác.

Tô Mạch nhìn cái màn hình điện thoại đen sì của mình. So người với người đúng là tức chết đi được.

Lâm Tiểu Linh nói chuyện xong quay về. Tô Mạch vừa thu dọn đồ bỏ vào túi vừa hỏi: “Khi yêu có cảm giác thế nào vậy?”

Lâm Tiểu Linh: “Là hay nghĩ tới anh ấy, mỗi lúc nghĩ tới anh ấy là lại thấy bản thân mình thật hạnh phúc.”

Trong văn phòng không có ai khác, Lâm Tiểu Linh lí nhí bổ sung một câu: “Còn muốn làm chuyện hơi thân mật một chút với anh ấy nữa ạ.”

Tô Mạch nhướn mày: “Cái con bé này, được đấy.”

“Thế hai đứa đã hôn chưa? Cảm giác thế nào?”

Lâm Tiểu Linh đỏ mặt: “Rất tuyệt vời, giống như có pháo hoa nổ trong lồng ngực, bùm bùm chiu chiu và cả tim đập nữa, bình bịch bình bịch. Còn cảm thấy không thở nổi, muốn nhiều hơn nữa.”

Tô Mạch: “Sao nghe em tả như thể là bị điện giật, hít ma túy vậy.”

Lâm Tiểu Linh: “Đúng thế.”

Tình yêu làm người ta lạc lối, tình yêu làm người ta sinh nghiện.

Lâm Tiểu Linh hỏi: “Mạch tỷ thì sao? Chị với bạn trai thế nào?”

Tô Mạch ồ một tiếng: “Chị không có bạn trai.”

Lâm Tiểu Linh: “Thế cái anh chàng siêu đẹp trai đi Bentley đó không phải bạn trai chị à?”

Tô Mạch: “À, phải.” Cô quên mất, cô có bạn trai rồi.

Cô cứ mãi suy nghĩ về lời Lâm Tiểu Linh nói. Cô không biết thế nào mới là thích một người, cũng không cách nào dùng cảm giác khi hôn để xem xét.

Vì lần trước anh ta hôn cô, đã hôn vào mũi.

Trâu Tinh Thần ở bệnh viện chờ tới rạng sáng mới về nhà.

Vừa mở cửa, cửa nhà đối diện liền bật mở.

Tô Mạch đứng ngay cửa nhà: “Về rồi ạ.”

Trâu Tinh Thần quay đầu: “Sao chưa ngủ đi? Máy giờ rồi?”

Cô mặc chiếc váy ngủ hai dây màu đen cổ chữ V mà anh ta thích, giọng dịu dàng: “Qua đây nói chuyện đi.”

Trâu Tinh Thần bước tới, áp tay lên trán Tô Mạch: “Không phải bị bệnh đấy chứ?”

Tô Mạch ngửa đầu, đáp hùng hồn: “Anh mới bệnh.”

Giờ thì Trâu Tinh Thần khẳng định cô đúng là không ốm thật.

Anh ta vào nhà, ngồi xuống sofa, liếc nhìn ngực cô: “Sao lại mặc thế này?”

Tô Mạch ưỡn ngực: “Trước đây không phải em vẫn mặc vậy sao?”

Trâu Tinh Thần nói không ra hơi: “Chỉ những lúc muốn quyền rũ anh, em mới mặc như vậy.”

Tô Mạch lườm anh: “Sao chuyện gì anh cũng biết hết vậy.”

Trâu Tinh Thần ngồi im một lúc lâu không lên tiếng, hai tay kê sau gáy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đêm đã rất khuya, thời tiết không tốt, không trăng không sao, chỉ có vài tia sáng mỏng manh của những ngọn đèn xa xa lóe sáng.

Tô Mạch mở laptop của mình, đặt lên đùi Trâu Tinh Thần: “Anh, gõ mấy dòng code em xem nào.”

Trâu Tinh Thần vẫn nằm ngả người trên ghế sofa không nhúc nhích, liếc Tô Mạch một cái: “Không ai có thể ra lệnh được cho ông.”

Tầm mắt lướt ngang người cô: “Ăn mặc gợi cảm cũng vô dụng.”

Cô da trắng tóc đen, đôi môi chấm phá bằng sắc đỏ, sáng bừng toàn thân.

Tô Mạch đi vào bếp lấy chày cán bột ra chỉ vào gã đang nằm trên sofa: “Anh có viết không? Viết hay không đây?”

Trâu Tinh Thần miễn cưỡng cầm máy tính lên, hừ một tiếng bằng lỗ mũi: “Dưa hấu xanh không ngọt.”

Tô Mạch: “Không sao, giải khát được là được.”

Nhanh chóng, cả không gian chỉ còn lại tiếng ngón tay gõ trên bàn phím, giữa đêm tĩnh lặng, tựa như tiếng những tinh linh ló mình ra khỏi khe đá nước chảy, lách cách êm tai.

Người đàn ông cúi đầu, hờ hững nhìn màn hình.

Anh ta chìm hẳn vào trong thế giới của những dòng lệnh, tựa như một người chiến sĩ vượt mọi chông gai, vậy mà lại đi kèm với vẻ mặt khó ở. Vừa kiêu căng vừa thêm đôn.

Như một tên quốc vương ngạo mạn.

Không ai địch nổi anh ta, anh ta cũng khinh thường chẳng thêm đấu với người ta.

Anh ta đã dùng chính thái độ này đè bẹp Cố Bắc Đồ.

Tô Mạch cúi đầu tiến sát tới bên tai anh ta, mái tóc dài xõa xuống: “Thần ca, đáng vẻ lúc anh viết code thật gọi cảm.”

Trâu Tinh Thần nhếch khóe môi.

Lát sau, anh ta trả máy tính lại cho Tô Mạch: “Thử xem mười phút có qua được cửa không.”

Một game vượt chướng ngại vật nhỏ.

Tô Mạch liếc nhìn: “Trò này mấy phút thì anh qua được cửa?”

Trâu Tinh Thần: “Ba phút.”

Tô Mạch đạp căng chân anh ta: “Đệt, anh đừng có mà khinh người.”

Trâu Tinh Thần hát cảm, nhắc cô đã bắt đầu tính giờ.

Tô Mạch điều khiển thẳng người một mạch qua ải trăm tướng, vượt sông, tránh đá rơi, nhật vàng. Cuối cùng, lúc một ngôi nhà nhỏ

đã hiện ra thì pằng một tiếng, chết gục.

“Đệt!”

Hết 18 phút.

Hình ảnh cuối cùng hiện lên không phải là game over mà là dòng chữ đồ con lợn bằng tiếng Trung.

Mặt một con lợn hoạt hình chằm biếm chiếm toàn màn hình.

Trâu Tinh Thần xoa đầu Tô Mạch, cổ vũ cô: “Kiên trì được 18 phút là đã giỏi ngang 10% người chơi rồi.”

“Bạn gái à, em thông minh hơn anh tưởng đấy.”

Tô Mạch: “Ồ, cảm ơn quý ngài đã khích lệ.”

Tô Mạch xếp máy tính lại: “Vừa rồi anh không cài bừa gì đó vào máy của em đấy chứ?”

Trâu Tinh Thần khinh khỉnh đáp: “Anh đâu rảnh vậy.”

Anh ta lại lười biếng dựa vào ghế sofa, hai tay kê sau gáy, chân hơi co lại.

“Lấy hai lon bia ra đây đi.”

Tô Mạch cất máy tính xong quay lại: “Nhà em không có bia, thực nữ bọn em chỉ uống rượu đỏ.”

Trâu Tinh Thần hé mắt trông lên liếc cô một cái.

Tô Mạch lấy hai lon trong tủ lạnh ra tung cho Trâu Tinh Thần một lon, giật nắp lon còn lại, ngửa cổ uống một hơi hết non nửa lon.

Uống xong còn sảng khoái “khà” một tiếng, thoải mái lim dim mắt.

Cô dựa vào bàn ăn, hai chân bắt chéo, đôi mắt mông lung như sương khói, nửa giống say, nửa lại không giống.

Vì uống nhanh nên khóe môi bị chảy ra ngoài một chút, cô liếm liếm môi dưới.

Trâu Tinh Thần đứng dậy khỏi sô pha, lại chỗ Tô Mạch sóng vai cạnh cô tựa vào cạnh bàn.

Anh ta cúi đầu, một tay cầm lon bia, trông có vẻ hơi mệt, không lịch lãm cũng chẳng kiêu ngạo, là một trạng thái tinh thần mà trước nay cô chưa từng thấy, trông khá mềm mại.

Tô Mạch huých khuỷu tay chạm nhẹ vào người Trâu Tinh Thần: “Thần ca có tâm sự à?”

Trâu Tinh Thần: “Vừa rồi em bảo muốn nói chuyện là nói chuyện gì thế?”

Mượn hơi rượu, Tô Mạch bỏ lon bia xuống bàn, đứng thẳng người mặt đối mặt với Trâu Tinh Thần, kiêu ngạo giữ cầm anh ta, mắt hơi nheo lại: “Anh chàng đẹp trai, hôn một cái nhé.”

Trâu Tinh Thần ngoảnh mặt đi, giọng khàn khàn: “Em uống quá chén hay là phát bệnh đấy?”

Tô Mạch kéo cầm Trâu Tinh Thần quay lại, áp nửa người lên người anh ta như một nữ vương kiêu ngạo: “Hôn làm ta vừa lòng...”

Anh ta ngắt ngang lời cô: “Thì đính hôn.”

Cô đang định nói thì môi đã bị chặn, một tay anh ta giữ người cô, một tay đỡ đằng sau gáy cô, lật người đè ngược cô xuống bàn.

Anh ta hỏi: “Tư thế này đã vừa lòng chưa?”

Bình hoa trên bàn lăn xuống đất, choang một tiếng, vỡ thành muôn mảnh nhỏ, dăm đóa hồng đỏ tươi nằm chỏng chơ dưới đất, nước trong bình chảy khắp sàn, làm dép anh ta bị ướt.

Cô ngược mắt nhìn, thấy đôi mắt sâu thẳm của đối phương, như một nhà giam đang giam cầm thứ gì đó, trong giây phút không ngăn nổi, dục vọng như cơn sóng triều mạnh mẽ dềnh lên cuồn cuộn tiến tới.

Anh ta ra sức hôn cô, cắn cô, như một con thú hoang bị chọc giận, dùng bản năng nguyên thủy nhất của nó phản kháng cảm giác bất an sâu trong nội tâm.

“Ôi... đau...”

Cô ngửa cổ thở dồn dập, đập anh ta một cước: “Đồ chó này, cút.”

Anh ta không nghe thấy cô bảo, cũng chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, chẳng nhìn thấy bất kỳ điều gì khác.

Nụ hôn dài mà lại ngắn ngủi qua đi, anh ta ôm chặt người con gái mềm mại như không xương vào lòng, ôm chặt đến độ như muốn ghì cô vào trong người mình.

Như kẻ chết đuối vớ được cọc, cô là vật cứu mệnh duy nhất.

Anh ta cọ cọ chóp mũi lên mặt cô.

“Ô Mạch, chúng ta đính hôn được không?”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm sau đi làm, cơm trưa Tô Mạch không ra ngoài ăn mà gọi một chút vằn thắn ăn tạm. Cô nhất định phải làm xong mọi việc trước giờ tan làm.

v2-4e123b319d060b8c54addddb7b6fd065_1200x500

Giữa lúc đang vội tối tăm mặt mũi thì nhân viên lễ tân gọi điện tới: “Mạch tỷ, có người gửi hoa cho chị nhé.”

Tô Mạch ra quầy nhận hoa.

Nghĩ là Trâu Tinh Thần tặng nên không đọc thiệp, để luôn bó hoa xuống bàn.

Làm được một lúc mới nhớ ra nhắn tin cho Trâu Tinh Thần báo đã nhận được hoa, lần sau đừng tặng hoa yêu cơ xanh lam nữa, cô thích hoa hồng đỏ hơn.

d32b995dc4f9d62e

Phía Trâu Tinh Thần mãi lâu vẫn không thấy hồi âm.

Tô Mạch cũng chẳng để tâm cho tới tận lúc Lâm Tiểu Linh đọc được dòng chữ ghi trên thiệp khi đi cắm hoa vào bình giúp cô.

“Mạch tử, cái này...”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Sao thế?”

Nói rồi nhận lại thiệp xem, xem xong liền vứt vào sọt rác, bảo với Lâm Tiểu Linh: “Hoa này cho em.”

Lâm Tiểu Linh: “Dạ?”

Tô Mạch: “Tóm lại đừng để nó xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của chị là được.”

Lâm Tiểu Linh đem bó hoa yêu cơ xanh lam ấy ra bày ở phòng khách.

Tô Mạch tiếp tục vui đầu làm việc.

Trâu Tinh Thần đang bận, tận lúc xong việc mới đọc được tin nhắn Tô Mạch gửi cho anh ta.

“Tử Hoài, yêu cơ xanh lam là cái gì thế?”

Vương Tử Hoài tuy bị gọi là tên ngu nhất công ty nhưng kinh nghiệm tình trường rất phong phú, quả là cực kỳ hiếm thấy trong giới lập trình viên, khiến người ta cực kỳ đổ kị.

Vương Tử Hoài ngẩng đầu lên đáp: “Yêu cơ xanh lam là hoa hồng màu xanh lam, ngôn ngữ của loài hoa này ngụ ý là tình yêu thuần khiết, hai tâm hồn giao hòa, trái tim đồng điệu, suốt đời gắn bó...”

Trâu Tinh Thần: “Ngậm miệng.”

Vương Tử Hoài ngậm miệng, tiếp tục sửa bug của mình.

Trâu Tinh Thần quay sang hỏi Triệu Thù: “Đã gửi yêu cầu thiết kế của hạng mục kí với Ori cho họ chưa?”

Triệu Thù: “Gửi rồi.”

“Giá biết sớm nhà thiết kế... kêu căng kia của Ori chính là chị dâu thì trước đây đáng lẽ tôi không nên đề bừa ra một đồng yêu cầu.”

“Lão đại có muốn tôi lôi kéo chị dâu sang đây làm không? Mời thêm cho chị dâu một em trợ lý xinh đẹp nữa.”

Chu Bắc: “Mời sáu người đi, một người không đủ chia.”

Trâu Tinh Thần mặc kệ, sắp xếp lại một chút rồi xách laptop đi ra ngoài.

Anh ta dừng xe dưới tòa cao ốc Tô Mạch làm việc rồi gọi điện: “Anh tới dưới tòa nhà rồi.”

Tô Mạch nhanh chóng đi xuống, mở cửa ngồi vào xe.

“Ngày trước anh luôn xuống mở cửa xe giúp em.”

“Còn thắt dây an toàn giúp em nữa.”

Trâu Tinh Thần liếc Tô Mạch một cái: “Tự mình không có tay chắc.”

Tô Mạch gài dây an toàn: “Hôm qua anh còn mới cầu...”

Trâu Tinh Thần: “Không thể nào, ông đây chưa từng cầu xin gì ai.”

Tô Mạch nói nốt câu: “Cầu hôn em.”

Trâu Tinh Thần trề môi: “Không phải tại em quyến rũ anh trước sao?”

Tô Mạch chớp chớp mắt: “Quyến rũ anh, thế là anh liền mắc câu.”

Trâu Tinh Thần: “Đó là anh mắc câu cho phải phép.”

Anh đẩy tay huých nhẹ cô: “Anh còn chưa hỏi em đấy, yêu cơ xanh lam là thế nào?”

Tô Mạch bịa chuyện: “Cửa hàng hoa tặng nhân kỷ niệm ngày thành lập, em cứ tưởng là anh tặng.”

“Ghen à?”

“Ghen thật hả?”

Trâu Tinh Thần nhìn sang người con gái ngồi bên, nghiêng đầu hôn môi cô một cái: “Mẹ kiếp, em mà dám cấm sừng cho ông...”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Thì sao?”

Trâu Tinh Thần: “Giết em.”

Lúc sắp về tới nhà Tô Mạch, cô nghiêm túc dặn dò: “Lát nữa về tới nhà em phải chú ý diễn xuất đấy nhé. Anh mà cứ tỏ cái thái độ này, kiểu gì cũng sẽ bị đuổi ra ngoài.”

Thực ra cho dù thái độ của Trâu Tinh Thần chẳng ra gì thì cũng sẽ không bị đuổi ra ngoài.

Tô Mạch rất hiểu Đồng Thu Mạn.

Nhà Tô Mạch ở trong một tiểu khu cũ, ít có xe sang ra vào. Vậy nên chiếc Bentley bản số lượng giới hạn của Trâu Tinh Thần trở nên cực kỳ nổi bật.

Tô Mạch hạ thấp cửa kính xe, bảo Trâu Tinh Thần đi chậm lại.

Trâu Tinh Thần không hiểu là để làm gì cho tới tận khi anh ta chứng kiến cảnh Tô Mạch chào hỏi hàng xóm bên đường.

“Nhóc Mạch dẫn bạn trai về nhà đấy à? Có tiền nhỉ, đi Rolls-Royce cơ đấy.”

Tô Mạch: “Dì Trương, đây là Bentley, bản số lượng giới hạn.”

“Bạn trai trông khôi ngô quá, làm nghề gì vậy?”

Tô Mạch: “Bình thường ạ, mở công ty IT, công nghệ cao đấy ạ.”

Trâu Tinh Thần đóng cửa sổ xe lại. Anh ta không muốn bị người vây xem như xem khỉ.

Tô Mạch lại mở ra, nói với ra ngoài: “Đại Quân, tan làm rồi à?”

Đại Quân đang đạp xe đạp: “Ồ, Tô Mạch à.” Dù chưa hề nói gì nhưng qua ánh mắt có thể nhìn thấy rõ sự hâm mộ, ganh tị.

Trâu Tinh Thần hoàn toàn không thể hiểu nổi thú vui này của Tô Mạch, anh ta bị người ta nhìn tới phát bực: “Hôm nay là đi gặp cha mẹ em hay là đi gặp hàng xóm nhà em hả?”

Tô Mạch đóng cửa sổ lại, không hé răng.

Trâu Tinh Thần quay sang nhìn cô một cái, hoàn toàn không có ý đồ dành: “Anh nói sai sao?”

Xe chạy tới dưới tầng nhà Tô Mạch, cô mới từ từ kể: “Tên Đại Quân vừa rồi, nhà hắn trước đây mở xưởng, lắm tiền, hư hỏng, hay bắt nạt em, còn hay ném cặp sách của em vào nhà vệ sinh nam. Em không dám vào lấy, chờ tới khi không còn ai mới dám vào.”

“Lúc về nhà thì trời đã tối, gặp phải một tên lang thang say rượu làm em sợ hết hồn, chạy thực mạng về nhà, đầu gối bị đụng trầy da.”

Trâu Tinh Thần cười một tiếng, vẫy vẫy tay Tô Mạch: “Nhóc nhỏ nhen, ghi thù ghê thật.”

Tô Mạch lườm lại: “Thế mà anh còn nói, anh xin lỗi em đi.”

Trâu Tinh Thần: “Ông đây không biết nói xin lỗi người khác.”

Anh ta nhếch môi cười: “Chà, em vừa làm nũng đấy à?”

Tô Mạch “xì” một tiếng: “Lát nữa tới nhà em, nhớ cất bớt bớt cái thái độ kiêu ngạo này đi nhé.”

Hai người xuống xe lấy túi quà lớn nhỏ bỏ trong cốp xe.

Vừa khéo gặp Đại Quân đạp xe ngang qua.

Trâu Tinh Thần lẳng một hộp thuốc bỏ vào giỏ xe của hắn.

Đại Quân dừng xe, liếc nhìn túi quà: “Thế này thì ngại quá.”

Trâu Tinh Thần: “Không có gì, Tô Mạch tặng.”

Tô Mạch kéo Trâu Tinh Thần vào hành lang, nhéo tay anh một cái thật mạnh, tức nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái hộp đó những hơn ba ngàn, anh cứ vậy cho không người ta à?”

Trâu Tinh Thần: “Đúng thế, thay em khoe giàu.”

Chuyên gia khoe giàu Tô Mạch: “Trò khoe giàu này của anh phí tổn quá cao, thực ra anh chỉ cần xách túi đồ lắc lắc trước mặt hẳn là đủ rồi. Hơn ba ngàn liền, chơi kiểu phá của!”

Đồng Thu Mạn đã mở cửa chờ sẵn, vừa nhìn thấy Trâu Tinh Thần là đã thấy thích rồi.

Con cái nhà có tiền thực sự so với kiểu giả vờ có tiền nhà họ, thần thái đúng là khác biệt.

Trâu Tinh Thần vào nhà: “Xin lỗi dì, đường bị kẹt xe nên cháu tới muộn ạ, cháu xin lỗi.”

Tô Mạch: “...” Vừa rồi còn nói gì mà ông đây chưa từng xin lỗi ai cơ mà.

Đồng Thu Mạn cười: “Mau vào đi, bữa tối có bít tết.”

Bà mặc bộ đồ đắt nhất trong tủ quần áo, tay đeo đầy vòng, đầy nhẫn như sợ người ta nhìn ra nhà bà không có tiền vậy.

Tô Mạch kéo mẹ qua một bên nói nhỏ: “Mẹ có thể đừng khoa trương thế không?”

Đồng Thu Mạn: “Mẹ làm thế chẳng phải vì muốn tốt cho con sao. Lỡ như người ta chê người nhà mình thì thế nào?”

Sau một hồi chuyện trò.

Đồng Thu Mạn đem cuốn album hồi nhỏ của Tô Mạch ra khoe: “Đây là lúc con bé ba tuổi, đang luyện múa ba-lê tham gia thi trên kênh thiếu nhi của đài Tây Quỳnh được giải Ba.”

“Đây là lúc con bé bảy tuổi, đang tập cưỡi ngựa.”

“Đây là hình chụp lúc đi Pháp du lịch.”

...

Tô Mạch nhìn màn biểu diễn khoa trương của Đồng Thu Mạn, vừa thấy lúng túng, vừa thấy buồn cười.

Cô nhớ lại trước đây bản thân ở trước mặt Trâu Tinh Thần chẳng phải cũng là thế này sao? Đeo mặt nạ con nhà danh giá, thực ra là một tên hề.

Cô bỗng thấy có phần cảm kích, chắc hẳn anh ta đã sớm nhận ra. Cô cảm kích vì lúc cô diễn, anh ta đã không đập nát cái óc chó của mình.

Trâu Tinh Thần ngồi ở một góc sofa vừa nghe Đồng Thu Mạn nói vừa chăm chú xem ảnh chụp hồi trẻ con của cô, giọng vô cùng dịu dàng: “Thật dễ thương.”

Đồng Thu Mạn đứng dậy, Tô Mạch nhích lại ngồi cạnh Trâu Tinh Thần, ghé vào tai anh nói nhỏ: “Anh không cần diễn nhập tâm thế đâu.”

Trâu Tinh Thần: “Anh không diễn.” Cô trong ảnh thực sự rất đáng yêu.

Ăn xong bữa tối, Trâu Tinh Thần hòa theo Đồng Thu Mạn cùng diễn vở kịch “con rể khiêm tốn nói năng dễ nghe và mẹ vợ phú quý lắm tiền”.

Tô Mạch vác khuôn mặt không cảm xúc ngồi trên sofa xem diễn, ngồi cạnh cô là Tô Bồi Nguyên cũng trong tình trạng cạn lời. Cha và con gái liếc nhau, cười bối rối.

Trước khi đi, Tô Mạch về phòng ngủ lấy quần áo.

Cô lấy mấy món đồ mùa hè ra khỏi tủ, bày lên giường, gấp lần lượt từng cái một.

Trâu Tinh Thần vào phòng, ngồi xuống chiếc ghế kê cạnh bàn học: “Mẹ em thật dễ mến.”

Tô Mạch: “Thực ra chắc anh cũng nhìn ra hết rồi, nhà bọn em căn bản không có tiền.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng: “Anh cũng không có tiền, em xem anh đó, nhà đang ở cũng phải đi thuê.”

Tô Mạch: “Không có tiền mà đi xe tốt vậy.”

Trâu Tinh Thần: “Vì mấy cái xe rách khác không xứng với ông đây.”

Tô Mạch: “Quý ngài không làm màu một lúc thì chết à?”

Trâu Tinh Thần: “Không phải làm màu, là suy nghĩ thực sự.”

Tô Mạch đập Trâu Tinh Thần một phát: “Kiêu căng cái cứt.”

Đồng Thu Mạn gọi với từ ngoài phòng: “Mặt Lị, chìa khóa dự phòng của hòm thư con có giữ không? Cha con làm mất mất rồi.”

Tô Mạch dạ một tiếng, đứng dậy mở ngăn kéo lấy chìa khóa rồi đi ra ngoài.

Ngăn kéo không đóng kĩ, hở ra khoảng chừng một nắm tay. Cô đã quên mất trong chiếc ngăn kéo này cất giữ bí mật của thời thiếu nữ.

Một phong thư màu vàng nhạt nằm trong ngăn, bên trên là hàng chữ viết bằng bút mực, nét chữ con gái thanh tú, cẩn thận trong từng nét bút.

“Cố Bắc Đồ (thân khái)”

Lá thư đầy những nếp nhăn, hẳn là đã bị người vuốt ve vô số lần.

Tô Mạch nhanh chóng trở lại phòng: “Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy đi ra cửa.

Về tới nhà, hai người đứng trước cửa phòng chào tạm biệt nhau.

Tô Mạch đang định đẩy cửa vào nhà thì người đàn ông sau lưng bỗng đột ngột hỏi: “Bó yêu cơ xanh lam đó thực sự là của cửa hàng hoa gửi tặng à?”

Tô Mạch chợt dạ gật đầu: “Vâng, kỷ niệm ngày thành lập thôi.”

Trâu Tinh Thần: “Cửa hàng hoa nào?”

Tô Mạch mở cửa, xoay người: “Là... cái ở dưới tòa nhà công ty bọn em.”

Lúc anh ta đi đón cô tan tầm có nhìn lướt qua bên ngoài cửa sổ, cửa hàng hoa ven đường duy nhất hôm nay đang rao bán đại hạ giá số hoa tươi còn sót lại.

Chẳng có lễ kỷ niệm thành lập nào.

Tô Mạch về nhà, bực tức chửi Cố Bắc Đồ một hồi, rảnh nợ hết chuyện đi tặng hoa cho cô làm gì.

Hôm sau, Tô Mạch xuống tầng mười của tòa nhà, cô biết công ty của Cố Bắc Đồ ở tầng mười.

Công ty khoa kỹ Bắc Đồ.

Tô Mạch tới chỗ quầy lễ tân: “Tôi tìm Cố Bắc Đồ.”

Nhân viên lễ tân thấy thái độ của Tô Mạch không tốt, không dám tùy tiện cho vào: “Xin phép, cho hỏi chị có hẹn trước không ạ?”

Tô Mạch trợn mắt lạnh lùng: “Không có.”

Cố Bắc Đồ đi ở ngoài về, giặt mình khi bắt gặp Tô Mạch: “Tiểu Mạch.”

Tô Mạch quay người lại, đập bó hoa yêu cơ xanh lam vào người Cố Bắc Đồ: “Mẹ kiếp, sau này đừng có động dục bừa bãi nữa.”

Cô gái trực quầy lễ tân sợ không dám ngẩng đầu nhìn.

Cố Bắc Đồ chẳng những không bối rối mà còn vui vẻ nhìn lại, mỉm cười với người phụ nữ trước mặt: “Cứ tưởng là em sẽ thích.”

Cho dù bị mắng, anh ta cũng vẫn luôn tỏ ra lịch lãm như thế.

Tô Mạch rời công ty của Cố Bắc Đồ, không muốn bị đồng nghiệp trên tầng mười một bắt gặp nên đi lên bằng cầu thang thoát hiểm.

Cố Bắc Đồ đi theo sau: “Tô Mạch.”

“Tại sao em muốn ở bên Trâu Tinh Thần?”

Tô Mạch quay đầu: “Liên quan chó gì anh!”

Cố Bắc Đồ cười: “Vì hấn ưu tú hơn anh, em muốn đê bẹp anh, muốn giẫm đạp tụi nhục năm ấy dưới chân, em chỉ coi hấn là cái chân đó.”

Tô Mạch vung tay lên bị Cố Bắc Đồ bắt được cổ tay: “Thẹn quá hóa giận, bị anh nói trúng tim đen rồi phải không?”

Tô Mạch co chân đá chân Cố Bắc Đồ: “Mẹ kiếp, thả tay bà ra.”

Cô đi cao gót, gót giày rất nhọn. Cố Bắc Đồ cau mày, thả lỏng tay.

“Làm người thì đừng có tự cho mình là đúng quá đầ.”

Cô quăng lại câu này rồi chạy lên tầng.

Cố Bắc Đồ đứng một chỗ.

Anh ta không còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên gặp cô ấy, chỉ nhớ năm đó cô vừa gầy vừa nhỏ, suốt ngày mặc đồng phục, nói chuyện lí nhí như muỗi kêu.

Các bạn học khác đều tốp năm tốp ba, có xe đón đưa, còn cô chỉ độc lai độc vãng, cơm trưa không ăn ở căn tin, lúc đi luôn cúi đầu,

không hợp với môi trường xung quanh.

Ngày mưa đó, anh ta và mấy thằng bạn đứng ngoài lan can trên tầng chơi cá cược, ai thua phải đi theo đuổi hoa khôi của trường.

Có thằng nói theo đuổi hoa khôi của trường không mới lạ, cũng chưa chắc đã theo đuổi được, muốn theo đuổi thì hãy theo đuổi Tô Mạch.

Trong lòng bọn họ thầm hiểu rõ, với loại con gái nghèo thế này, cho dù đùa quá trớn sinh ra họa thì chỉ cần đền chút tiền là sẽ xong chuyện.

“Bọn mày đừng thấy con bé đó gầy mà nhảm, thực ra thân hình đâu ra đấy, hồi mùa hè thay đồng phục ra, bự hơn đám con gái trong lớp nhiều.”

“Trông con bé đó ngọc vậy chắc là chưa yêu bao giờ, chơi hay đây.”

“Bỗng nhiên tao lại thấy hơi muốn thua rồi đấy.”

“Nói trước, lúc theo đuổi phải chia sẻ lại chi tiết từng bước tiến triển đấy nhé, vậy mới thú vị.”

...

Cuối cùng Cố Bắc Đồ thua.

“Ha ha ha, phen này Tiền Viện chắc nổi bão mất.”

“Cố thiếu gia quật khởi.”

Giữa tiếng ồn ào của đám con trai, anh ta chạy xuống tầng, kéo Tô Mạch ngã dưới nền đất dầy, giúp cô nhặt sách vở.

Anh ta đưa trả sách cho cô: “Không sao chứ?”

Mặt cô ấy rất đỏ, cúi đầu, bối rối nói cảm ơn.

...

Cổ Bắc Đồ tựa vào tay vịn lan can cầu thang hồi tưởng lại cô gái ấy trong lần gặp trước, áo đỏ, quần soóc lưng cao, đôi môi đỏ mọng ngậm một miếng thuốc, đẹp yêu kiều kiêu ngạo như một đóa anh túc nở rộ đón gió.

Anh ta nhếch môi, kéo cánh cửa thoát hiểm, quay về công ty.

Tô Mạch nhận được mail bên công ty khoa kỹ Tinh Thần gửi từ giám đốc nghệ thuật Triệu Thù của bọn họ.

Cô đọc xong, thấy có vài vấn đề cần trao đổi nên gọi điện.

Triệu Thù nghe máy, uể oải ngáp một cái: “Xin chào, công ty khoa kỹ Tinh Thần xin nghe.”

Đêm qua anh ta tăng ca viết code tới gần sáng rồi ngồi tiếp chuyện điện thoại với nữ thần mình thầm mến nhiều năm mới thất tình tới lúc sáng hẳn, giờ mệt mỏi rã rời.

Tô Mạch: “Chào anh, tôi là Tô Mạch, nhà thiết kế chính của Ori, lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi.”

Triệu Thù lập tức lên tinh thần: “Chị dâu à, chào chị, xin hỏi chị có gì cần chỉ thị?”

Bọn Chu Bắc nghe thấy liền chạy tới ấn mở loa ngoài.

Tô Mạch cười: “Giám đốc Triệu thật khách sáo, đâu dám gọi là chỉ thị chứ.”

Dù sao cũng là gọi điện thoại ở văn phòng trong thời gian làm việc, cô nói bằng giọng công việc.

“Tiểu thuyết Ngô Giang, nền tảng đọc truyện lớn nhất dành cho phái nữ. Câu này trong phần giới thiệu có hai chữ “lớn nhất” không phù hợp với quy định quảng cáo theo luật, cần phải thay.”

“Lời quảng cáo không được xuất hiện các chữ như số một, đệ nhất, hàng đầu.”

Triệu Thù: “Được, lát tôi sẽ trao đổi với bên kia.”

“Chị dâu đã ăn chưa?”

Tô Mạch liếc nhìn giờ, mười giờ hai mươi phút sáng, lưng chừng buổi, không biết anh ta hỏi ăn sáng hay ăn trưa.

“Rồi ạ.”

Chu Bắc: “Chào chị dâu, em là Chu Bắc, là người đẹp trai nhất công ty ngoại trừ lão đại. Em độc thân, nếu có tài nguyên gì tốt, hãy giữ cho em đầu tiên. Đã có nhà, không phải trả góp...”

Sau đó là tiếng những người khác: “Chu Bắc, đồ không biết xấu hổ, cút ngay.”

“Ơ này, ông giật váy tôi làm gì, ba trăm đồng một mét vải đấy, làm hư phải đền!”

“Vương Tử Hoài, đồ ngu nhất công ty, đào hoa nhất rồi còn mẹ kiếp không biết xấu hổ chen lại đây cướp tài nguyên.”

“Tôi đã đơn cô hai tháng rồi được chưa? Chào chị dâu.”

...

Tô Mạch cầm ống nghe nghe tới bật cười.

Tiêu Như không biết xuất hiện từ lúc nào, lờm Tô Mạch một cái, nhắc nhở cô trong giờ làm phải chú ý thái độ.

Tô Mạch cúp điện thoại, thu nét cười trên mặt về: “Liên lạc tạo chút tình cảm với khách hàng.”

Tiêu Như thoát trông có vẻ tâm trạng không được tốt, gọi hai nhà thiết kế vào văn phòng mắng.

Tô Mạch đứng dậy đi toa-lét, nghe thấy có người buồn chuyện.

Toàn là chuyện vắn vơ lông gà vỏ tỏi, vậy mà mọi người nói rất hăng say.

“Hôm nay Lily đeo nhẫn kim cương, là cái do tay bạn trai lăm tiền của cô ta mua cho, hơn những hai mươi tuổi, lại từng li hôn, mà lấy thì thành mẹ kế cho con người ta.”

“Có tiền là được, tuổi trẻ chính là vốn liếng.”

“Sắp tới sinh nhật của giám đốc Lâm rồi, mọi người bảo tôi nên tặng gì thì hợp?”

“Không được đắt quá cũng không thể rẻ quá, thật khó chọn.”

...

Nghe giọng thì không phải người của phòng thiết kế, là mấy cô gái của phòng tiêu thụ.

Tô Mạch rửa sạch tay rồi đi, không quan tâm mấy chuyện buồn dưa hay nịnh bợ đó.

Có thời gian thế chẳng bằng nghĩ xem làm thế nào để cải thiện trình độ chuyên môn của bản thân thì hơn. Xã hội này nếu muốn chạy được xa, leo được cao thì nịnh bợ giỏi cách mấy cũng chẳng thể sánh bằng thực lực tự thân mạnh mẽ.

Tình trạng của nhiều nhân viên văn phòng hiện giờ đều là phải khéo léo cư xử trước mặt, ngấm ngấm hăm hại sau lưng.

Vị trí mang tính kỹ thuật của Tô Mạch thì đỡ hơn một chút.

Tuy vậy, bầu không khí làm việc của phòng thiết kế kể từ sau khi Tiêu Như lên quản lý rõ ràng không bằng trước đây.

Chờ làm xong hạng mục của Shandy, cô nhất định sẽ đổi việc.

Cho dù được thỏa mãn nguyện vọng, giành được ghế giám đốc nghệ thuật thì cấp trên vẫn là phó tổng giám đốc Lý. Tô Mạch thừa hiểu ông ta là người như thế nào. Chưa kể, tổng giám đốc Lưu cũng đã tỏ ý là sẽ không động tới phó tổng giám đốc Lý.

Thật hâm mộ Trâu Tinh Thần, người ta là ông chủ, có kiêu ngạo tới trời cũng không ai dám nói gì.

Cũng thật hâm mộ bầu không khí làm việc của công ty họ.

Vừa nghĩ tới Trâu Tinh Thần thì liền nhận được điện thoại của anh ta.

Tô Mạch đứng ngoài hành lang, nhìn xuyên qua ô cửa sổ bằng kính ngắm trời xanh mây trắng bên ngoài: “Có việc gì à?”

Đối phương vẫn là cái điệu bộ kiêu căng hợm hĩnh ngựa đòn xưa nay: “Không có việc gì thì không được tìm em à?”

“Hôm nay bận không?”

Tô Mạch: “Bận, bận chết đi được.”

Trâu Tinh Thần: “Mấy giờ mới về được?”

Tô Mạch cân nhắc một chút: “Sớm cũng phải mười giờ. Em sẽ cố hết sức, có chuyện gì không?”

Sau đó cô nghe thấy tiếng đánh bật lửa ở trong điện thoại: “Bớt hút một chút đi.”

Trâu Tinh Thần ở đầu bên kia ừ một tiếng, chắc là đang ngậm khói thuốc, nói không được rõ, nghe giống vừa tỉnh ngủ: “Tối tan làm anh qua đón em đi thăm bà.”

“Mấy hôm nay bà vẫn muốn gặp em mãi.”

Bà Chu bị ốm, Tô Mạch đã nghe Trâu Tinh Thần nhắc qua.

“Được, em sẽ cố hết sức.” Tô Mạch nhìn thấy một con chim nhỏ đậu trên cành hoa qiong, “A Thần.”

Trâu Tinh Thần hừ một tiếng: “Có gì cứ nói đi, đừng phát bệnh.”

Tô Mạch xì một tiếng, không nói tiếp.

Đầu bên Trâu Tinh Thần cũng không thấy nói, không biết anh ta đang làm gì. Đang lúc Tô Mạch tưởng là điện thoại bị làm sao thì nghe đầu kia hỏi: “Có tâm sự à?”

Tô Mạch: “Không. Tôi muốn phỏng vấn quý ngài một chút.”

Trâu Tinh Thần: “Ừ.”

Tô Mạch: “Anh làm việc có vui vẻ không?”

Trâu Tinh Thần: “Em không vui à? Không vui thì đừng làm, ông đây nuôi em.”

Tô Mạch cầm điện thoại im lặng.

Vài giây sau mới nói: “Cám ơn.”

Cảm động, nhưng cô không cần.

Trâu Tinh Thần không phải người dài dòng, anh ta thậm chí chẳng mấy khi thử đoán cảm xúc của người khác.

Tô Mạch: “Qua bệnh viện thăm bà có cần mang gì theo không?”

Trâu Tinh Thần: “Không cần.”

Chín giờ rưỡi tối, Tô Mạch ôm một bó cẩm chương màu đỏ xuống dưới tòa nhà.

*cẩm chương: tên tiếng Trung là 康乃馨 (khang nãi hình) trong đó, 康 (khang) nghĩa là mạnh khỏe, 乃 đồng âm với 奶 (nãi) nghĩa là bà. Vậy nên Tô Mạch tặng hoa này là có ý chúc bà mạnh khỏe.

Ngoài ra, hoa này cũng thường được tặng cho các bà, các mẹ, các chị trong gia đình để bày tỏ tình thương yêu theo du nhập văn hóa phương Tây vào Trung Quốc.

s0100030q65qng7o773

“Vừa rồi đang chờ em thì thấy Cố Bắc Đồ, hẳn cũng làm ở chỗ này à?”

Tô Mạch thắt dây an toàn, vẻ mặt không có gì đặc biệt: “Không biết, không rõ.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng, không nói gì thêm, cho xe chạy.

Lúc gần tới bệnh viện, Tô Mạch lấy một chiếc gương nhỏ ra soi, quay sang hỏi Trâu Tinh Thần: “Đẹp chứ?”

Tuy là đi thăm người bệnh nhưng người bệnh này là bà của Trâu Tinh Thần, cô phải trông thật đàng hoàng.

Tới tận lúc dừng hẳn xe, Trâu Tinh Thần mới quay sang nhìn Tô Mạch: “Miễn cưỡng cũng tạm được, duyệt.”

Tô Mạch đập Trâu Tinh Thần một cú: “Nói mạnh miệng không sợ ăn đập nhĩ.”

Trâu Tinh Thần xoay người sang: “Người xuất chúng như anh đây vốn không có cô gái nào có thể xứng đôi nhưng ông trời sợ anh cô đơn nên mới chọn trong số những người không xứng ấy ra một cô gái tốt nhất đưa tới cho anh.”

“Tốt nhất.”

Tô Mạch bỗng chốc không nghĩ ra anh ta đang khen mình hay đang chê bai mình.

“Chẳng phải bà bảo là anh ít nói lắm cơ mà, sao cái miệng ấy lại giỏi thế này?”

Trâu Tinh Thần nghiêng người tới gần hôn môi Tô Mạch. Môi anh mềm, thế hôn ngang ngược, mạnh mẽ, mút mấy cái đã nóng vội cạy mở răng cô, hôn rất sâu.

Anh ta hôn mấy cái rồi buông ra: “Là giỏi thế đó.”

Miệng anh ta không chỉ giỏi nói mà còn giỏi hôn.

Tô Mạch đỏ mặt: “Lần sau không chơi nói vậy nữa.”

Cô vừa mới bị anh ta gọi lên hưng phấn thì anh ta lại dừng lại làm cô chưng hửng. Ngực phập phồng, khó chịu như bị mắc nghẹn gì đó.

Đầu sỏ gây mắc nghẹn ung dung tự tại nói: “Xuống xe, ngồi đây làm gì.”

Tô Mạch lạch cạch xuống xe, theo Trâu Tinh Thần vào thang máy khu nội trú.

Trong thang máy, gã đàn ông bỗng nhiên xoa đầu cô.

“Cúi đầu nghĩ gì thế?”

Tô Mạch ngẩng đầu, cô không thể nói là cái người này sao hôn người ta mới một nửa đã bỏ chạy được. Không đủ khai, thừa, chuyển, hợp!

*Khai, thừa, chuyển, hợp: kết cấu hoàn chỉnh của một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt Đường luật

“Không có gì.”

Con số trên thang máy nhảy tăng lên liên tục, lúc sắp tới số tầng của họ, anh ta bỗng cúi đầu mỗ mỗ cô một cái, mỗ xong liền cười khẽ: “Tối về sẽ thỏa mãn em.”

Tô Mạch: “...”

Không phải đâu ngài, ngài nghe em giải thích đã, không phải, không phải, thực sự không phải là chưa được thỏa mãn mà.

Tô Mạch vụng trộm liếm môi dưới: “Ngài à, ngài đúng thật là mối tình đầu đấy chứ?”

Trâu Tinh Thần cười vui vẻ: “Tài năng thiên bẩm đấy.”

Tới phòng bệnh, Tô Mạch thay bó hoa cẩm chướng cũ không còn đủ tươi trong bình bằng bó mới của mình.

Bà Chu ngồi dậy, nhìn Trâu Tinh Thần đầy hiên từ: “Đã khuya thế rồi cháu còn bắt con bé qua đây.”

Rồi nhìn Tô Mạch: “Ngoài trời lạnh phải không?”

Tô Mạch ngồi trước giường bệnh: “Không lạnh đâu ạ, hôm nay còn nóng nữa. Không tin bà sờ thử tay cháu đi, ấm chứ ạ?”

Bà Chu cầm tay Tô Mạch: “Mạt Lị à, cảm ơn cháu đã tới.”

Mới chỉ mấy ngày không gặp, bà cụ như già đi vài tuổi, sắc mặt tiều tụy, nói chuyện với cô phải cố gượng lắm mới nói được.

Tô Mạch thấy môi bà khô, rót một chén nước, cầm ống hút cho bà.

Bà cụ hút được vài hơi.

Thím Lưu đứng bên cười bảo: “Bình thường nói bà uống là bà toàn không chịu.”

Bà Chu không mấy may che giấu tình cảm mến yêu dành cho cô cháu dâu tương lai của mình: “Vì đây là nước Mạt Lị của chúng ta rót cơ mà.”

Tô Mạch cười: “Nếu bà thích, ngày nào cháu cũng tới thăm bà.”

Bà cụ sợ làm phiền tụi trẻ nên xua tay: “Cuối tuần qua thăm là được rồi, bình thường công việc bận lắm mà.”

Tô Mạch: “Chờ tới thứ bảy, cháu mang bảng vẽ qua đây vẽ chân dung cho bà, vẽ bà trẻ như mười tám nhé.”

Bà Chu cười không khép miệng: “Cái con bé này, thật khéo nói.”

“Tiểu Thần, cháu phải học cháu dâu đấy.”

Hai tiếng “cháu dâu” làm cả Tô Mạch và Trâu Tinh Thần cùng ngẩn ra.

Trâu Tinh Thần đứng đằng sau Tô Mạch nhìn bà và người phụ nữ của mình nói chuyện với nhau, bị chỉ đích danh phê bình cũng không kháng nghị.

Hai người nói gì cũng đều đúng, dù gì, đã lâu rồi không thấy bà vui như vậy. Nhất là khi bà nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên ngón trỏ tay trái của Tô Mạch.

“Tiểu Thần, mồng mấy đình hôn ấy nhỉ?”

Trâu Tinh Thần: “Thưa bà, mười tám ạ.”

Bà Chu nhắm tính ngày, lo lắng hỏi: “Sao gấp vậy? Có chuẩn bị kịp không?”

Tô Mạch vốn cũng cảm thấy gấp gáp nhưng thấy bà cụ nằm trên giường bệnh xong lại thấy làm vậy cũng được.

Bà cụ không nói chuyện được bao lâu đã mệt.

Sợ làm phiền bà nghỉ ngơi nên Trâu Tinh Thần dẫn Tô Mạch ra khỏi phòng bệnh, ngồi ở ghế ngoài.

Trâu Tinh Thần cầm bàn tay đeo nhẫn của Tô Mạch.

“Mặt Lị.”

Tô Mạch ừm một tiếng: “Đây ạ.”

Trâu Tinh Thần kề nhẫn bên môi: “Hôm đó tình hình đặc biệt, chưa nói rõ với em, đeo chiếc nhẫn này thì em chính là người của anh.”

Hôm anh ta đeo nhẫn cho cô là đang ở trước mặt nhóm Tiền Viện và Lục Bảo Muội, vội giữ thể diện cho Tô Mạch nên chưa kịp nói.

Tô Mạch quay đầu nhìn người đàn ông ngồi bên.

Ngọn đèn vàng nhạt phủ ánh sáng dịu dịu lên người anh ta, hắt chiếc bóng in lên tường. Anh ta lặng lẽ nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn trên tay.

Hình ảnh này, cô đơn đến lạ.

Tô Mạch bắt giác động lòng, nhích người ngồi gần kề Trâu Tinh Thần, thân tựa thân, đầu gối lên vai anh ta.

Anh ta cọ cảm lên tóc cô: “Hôm qua em không gội đầu.”

Tô Mạch: “Anh mũi chó đấy à?”

Cô suýt thì quên, anh ta vốn chính là chó. Lần đầu hôn cô lại đi cắn vào mũi. Thôi không tính lần đó.

Lần chân chính thật sự là lúc anh ta cầu hôn cô, chẳng biết thương xót chút nào, cắn môi rồi vành tai, xương quai xanh, đau tới mức cô phải đập anh ta một cú. Đập xong mới chịu nhẹ nhàng.

Trâu Tinh Thần cúi đầu dịch xuống người người cổ Tô Mạch: “Chanel số năm.”

Anh ta đứng dậy: “Cái cô này, lại tính dụ dỗ anh rồi.”

Tô Mạch bật dậy, níu cổ Trâu Tinh Thần kéo xuống: “Cái gì anh cũng biết!”

Trâu Tinh Thần: “Đừng đừng đừng, móng tay em dài quá rồi, cắm vào da anh rồi đấy, về phải cắt.”

Tô Mạch: “Anh cắt cho em.”

Trâu Tinh Thần: “Ở đây mà tưởng, muốn bốn đại gia hầu hạ à?”

Hai người liếc mắt đưa tình một hồi, đang định về thì Phó Vũ An tới.

Vốn lịch trình là mai tan tầm thì Trâu Tinh Thần dẫn Tô Mạch về nhà họ Chu ăn cơm, gặp mặt gia đình.

Trâu Tinh Thần kéo tay Tô Mạch: “Mẹ.”

Tô Mạch cười: “Cháu chào dì.”

Phó Vũ An gật đầu: “Chào cháu.”

Tuy đã nghe Trâu Tinh Thần nói mẹ anh vốn tính tình rất lãnh đạm, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhưng khi thực sự đối mặt với một gương mặt không có chút ấm áp nào, trong lòng vẫn thấy hơi sợ.

Không thoải mái như lúc ở cùng bà Chu.

Phó Vũ An: “Muộn rồi, hai đứa về trước đi, mai chúng ta gặp sau.”

Trâu Tinh Thần đưa Tô Mạch về nhà.

Ra khỏi thang máy, về tới cửa nhà, hai người đồng thời mở miệng: “Nhà anh hay nhà em?”

Tô Mạch: “Nhà anh đi, lần trước anh qua làm vỡ bình hoa nhà em còn chưa thấy đền.”

Trâu Tinh Thần: “Anh bắt được ám hiệu của em rồi.”

Tô Mạch: “...” Cô ám hiệu gì vậy?

Vừa vào nhà, người đàn ông đi bên cạnh bất thành linh bế bổng cô vào phòng ăn.

Sau đó đề cô xuống bàn.

“Là ám hiệu chuyện này đúng không?”

Là chuyện anh ta làm lúc làm vỡ bình hoa nhà cô.

Tô Mạch chưa kịp đổi giày, chân đang sẵn đi đôi cao gót, đạp luôn cho anh ta một cú: “Mẹ kiếp, anh tư duy bằng nửa thân dưới đấy à?”

Giày cao gót rơi xuống sàn, lăn hai vòng rồi dừng lại.

Trâu Tinh Thần: “Ở bãi đỗ xe bệnh viện, ai là người chưa được thỏa mãn vậy nhỉ?”

Anh ta nhặt giày đi vào chân cho cô.

Tô Mạch ngồi trên bàn cơm: “Đổi cho em đôi dép lê đi.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy, chống hai tay quanh người Tô Mạch, kề sát gần cô: “Phê chuẩn cho em ở trong nhà anh không cần phải thay dép.”

Anh ta suýt nữa là đã hôn được cô nhưng cô tránh: “Đi đổi đi.” Không lại thiếu lịch sự.

Trâu Tinh Thần cúi xuống liếc nhìn.

Người con gái đi đôi cao gót dây quai mảnh màu đen tôn nước da đẹp như ngọc.

Giọng anh ta trầm khàn: “Anh thích.”

Tô Mạch: “Bắn sàn mất đấy.” Thốt ra lời này xong liền hối hận.

Nãy cô đã nhìn rõ rành rành, nhà anh ta lộn xộn như ổ chó vậy. Đệm sofa nằm xiêu vẹo, gối ôm rơi xuống sàn, cạnh đèn bàn vắt một chiếc sơ mi.

Đặc sắc nhất là trước cửa phòng tắm có một chiếc quần lót tứ giác màu đen đang nằm.

Tô Mạch đứng dậy xuống khỏi bàn cơm: “Hồi trước anh bảo thế nào nhỉ, đàn ông biết làm việc nhà là tốt, kết hôn rồi có thể đỡ đàn cho vợ.”

“Chính là đỡ đàn thế này hả?”

Trâu Tinh Thần đi ra phòng khách nhặt gối ném lại lên ghế sofa, chỉnh đệm lại ngay ngắn, nhặt áo sơ mi vứt vào máy giặt, tiện tay nhặt luôn chiếc quần lót: “Cái này sạch.”

Anh ta vẫn chưa lòi thôi tới mức quăng quần lót bắn lung tung khắp nơi.

Tô Mạch lại chỗ Trâu Tinh Thần nhìn anh ta một lượt từ trên xuống dưới: “Ngày nào ra đường thì cũng ăn mặc đâu ra đấy.”

Ở nhà thì bắn như ổ chó.

Trâu Tinh Thần: “Người giúp việc theo giờ xin phép nghỉ, ngại quá, để em cười chê rồi.”

Tô Mạch muốn nhún người nhảy lên đập nát cái đầu chó của tên này.

Trâu Tinh Thần: “Không phải anh không muốn làm việc nhà mà là không nhất thiết phải lãng phí thời gian quý báu vì những việc vô

nghĩa. Ví dụ, làm việc nhà cần tốn hai tiếng đồng hồ. Trả công cho dì giúp việc hết ba trăm đồng. Em có biết trong hai tiếng này, hai bàn tay anh có thể sáng tạo ra cho thế giới này bao nhiêu giá trị không?”

Tô Mạch trợn trắng mắt: “Anh nói vậy là nguy hiểm.”

Trâu Tinh Thần: “Ba triệu.”

Tô Mạch: “Khoác lác không cần viết nháp.”

Trâu Tinh Thần không biện giải thêm nữa. Anh ta đã từng bỏ hai tiếng ra viết một game nhỏ được một công ty mua lại sửa sang rồi đem đi quảng cáo, giờ nó đã là một trong mười game giải trí được download nhiều nhất trên app store.

Tô Mạch mở máy giặt, nhét chiếc áo sơ mi Trâu Tinh Thần vừa nhét vào ra: “Cái này không giặt nước được, mai anh mang qua tiệm giặt là đi.”

Trâu Tinh Thần: “Cám ơn.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Em nói em mang giúp anh à? Anh tự đi mà mang!”

Trâu Tinh Thần: “Tiệm giặt là ở đâu?”

Tô Mạch: “Thế trước đây anh giặt đồ thế nào? Sao mà anh lớn được tới giờ vậy?”

Trâu Tinh Thần: “Trước đây đều là dì giúp việc làm cho.”

Tô Mạch: “Em thấy hơi hoài niệm hỏi anh còn là quý ông rồi đó, anh có thể biến lại về không?”

Trâu Tinh Thần: “VẬY em biến về lại là người đẹp dịu dàng như nước trước đi anh xem, còn phải mặc cái váy ngủ chuyên dùng để quyến rũ anh nữa.”

Tô Mạch hơi chột dạ, giọng bất giác nói to lên: “Mẹ kiếp, ai quyến rũ anh!”

Trâu Tinh Thần cười khì.

Anh ta ngả người lên sô pha, tay gối sau gáy, chân co lại, mắt nhìn trần nhà, cánh môi từ từ cong lên.

“Mặt Nhi, lại đây em.”

Tô Mạch lại gần, Trâu Tinh Thần đứng dậy, lật người đè cô xuống sô pha: “Chúng ta cứ thế này mãi được không?”

Tô Mạch ngoảnh mặt đi: “Không được.”

Anh ta áp môi cọ cọ gáy cô, hỏi nhỏ: “Được không?”

Tô Mạch vật vã đẩy quái vật lớn đè trên người ra.

“Nói chuyện nghiêm chỉnh đi.”

Trâu Tinh Thần ngồi xuống sô pha, khom lưng, khuỷu tay tì trên đùi, nghiêng mặt nhìn cô: “Ừ?”

Tô Mạch: “Có phải mẹ anh không thích em lắm phải không?”

Trâu Tinh Thần đưa tay vuốt sống mũi của Tô Mạch: “Nghĩ linh tinh gì thế?”

Tô Mạch: “Thế sao dì không cười?” Nào có ai lần đầu tiên gặp con dâu mà chẳng chịu cười lấy một cái.

Trâu Tinh Thần đổi tư thế, ngả người vào sô pha, nhìn lên trần nhà: “Đừng nói em, anh cũng nhiều năm lắm rồi không thấy mẹ cười.”

Tô Mạch không hỏi.

Trâu Tinh Thần tiếp tục nói: “Trước đây mẹ không thế đâu, từ hồi cha anh mất, mẹ mới dần thay đổi.”

Đây là lần đầu tiên anh ta nói về gia đình cũ.

“Tình cảm của họ cực kỳ tốt đẹp, hồi đó mẹ rất thích cười. Anh chưa từng thấy tình yêu nào như vậy. Ngay cả bây giờ, anh vẫn cảm thấy, thứ tình cảm ấy chỉ có trong cổ tích.”

Trâu Tinh Thần quay đầu nhìn Tô Mạch: “Em không cần phải lo mẹ anh sẽ chia rẽ chúng mình, mẹ tôn trọng tình yêu hơn bất kỳ ai.”

“Tô Mạch.”

“Em yêu anh không?”

Thời gian họ quen biết nhau quá ngắn, vẫn chưa kịp yêu đương đang hoàng.

Tô Mạch trèo lên đùi Trâu Tinh Thần, ôm cổ anh ta: “Anh nói xem?”

Nói đoạn cô liền hôn đầy nhiệt tình, như thể đang cố sức chứng minh điều gì đó, chứng minh một điều mà ngay cả chính cô cũng không biết câu trả lời.

Anh ta bị hôn tới mức quên cả câu hỏi.

Mặt trăng thật tròn, ánh trăng thật dịu dàng, xuyên qua cửa sổ, hòa vào với ánh đèn trong phòng, không biết là trăng sáng hay là đèn tỏ hơn.

Bầu không khí dần trở nên nhạy cảm, tiếng hơi thở của đàn ông và tiếng nước nở của phụ nữ hòa vào với nhau.

Nụ hôn kéo dài thật lâu, anh ta ôm cô, vùi đầu vào ngực cô, nói khẽ: “Ôi Mịch, em đừng có đùa ông.”

Cô nghiêng cổ, hai tay ôm đầu anh ta.

Anh ta cắn cô một miếng: “Bằng không em chết chắc.”

Anh ta không hôn cô nữa, cũng không làm gì thêm.

Đứng dậy bế cô thả ở cửa rồi quay người vào nhặt giúp đôi cao gót đưa cho cô: “Ngủ ngon.”

Cô: “Ý gì đấy?”

Giọng anh ta trầm khàn, anh ta đứng cúi đầu, không nhìn cô, vẻ như rất nhẫn nhịn điều gì đó: “Tranh thủ lúc anh chưa đổi ý, ra ngoài.”

Tô Mịch nửa hiểu nửa không, ngờ ngác vừa đi giày vừa ngẫm nghĩ.

Trâu Tinh Thần nhặt chiếc giày còn lại ném ra ngoài cửa.

Tô Mịch: “Làm gì đấy!”

Trâu Tinh Thần sắp chết ghen: “Ông đây muốn đi toa-lét, hiểu không? Mẹ kiếp, còn không đi thì em chết chắc!”

Tô Mạch không đi giày nữa, ù té chạy.

Trâu Tinh Thần: “Đợi chút.”

Tô Mạch chờ người, cô, cô, cô, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý để hiến dâng!

Tô Mạch chạy vèo về cửa nhà mình.

Tay trống không, không có chìa khóa.

Trâu Tinh Thần ném túi của Tô Mạch qua cho cô: “Đưa túi cho em thôi, chạy cút gì.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 17

Tô Mạch ngờ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt của căn nhà đối diện. Anh ta quát ai vậy, thật lớn lối!

Cô nhặt túi xách lên phủi phủi bụi, dần lòng kìm nén đau thương.

Hermes đấy, mấy vạn của cô đấy.

Chiếc túi chuyên dùng để lấy thẻ diện của cô.

Lúc tắm soi gương nhìn thấy chỗ xương quai xanh có một dấu răng rất rõ.

Da có vết thương hở, dính nước vào hơi xót một chút.

“Uii...”

Cô coi cây trụ đỡ bồn rửa là tên đầu sỏ gây chuyện kia, đập một phát thật mạnh.

Kiếp trước anh ta nhất định là cầm tinh con chó.

Tắm rửa sạch sẽ ra ngoài, tóc chưa vội sấy, Tô Mạch lấy một lon bia trong tủ lạnh ra nhún người ngồi lên bàn cơm.

Chân trần giẫm lên ghế.

Tóc dài nhỏ nước xuống cặp đùi trần trắng muốt.

Trâu Tinh Thần giải quyết xong, ra khỏi toa-lét, quay trở về sô pha phòng khách.

Mặt sô pha đã thành một đồng lộn xộn, gối bị đá xuống sàn, đệm nằm chệch choạc.

Anh ta nằm xuống sô pha, ngoẹo đầu châm một điếu thuốc.

Điện thoại đổ chuông, anh ta lười cầm nên bật luôn loa ngoài.

Lục Bảo Muội trong điện thoại nói: “Thần ca ca đã ngủ chưa?”

Trâu Tinh Thần: “Chưa, đang ở cùng chị dâu em này.”

Lục Bảo Muội: “À, dì Phó nói hai người mười tám đính hôn, nhanh thật đấy, em chưa biết nên chuẩn bị quà gì, anh nghĩ giúp em đi.”

Trâu Tinh Thần: “Không cần.”

“Em còn chơi chung với Tiền Viện gì kia không?”

Lục Bảo Muội: “Vốn cũng đâu chơi với họ, chẳng qua là bạn học cũ tụ họp gặp nhau thôi.”

Trâu Tinh Thần: “Ừ, vậy thì tốt.”

“Còn chuyện gì không?”

Lục Bảo Muội: “Mẹ em cứ nhắc anh suốt, bảo sao lâu lắm không thấy anh tới thăm mẹ em.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng: “Cuối tuần nhé.”

Lục Bảo Muội: “Phải rồi, Tô Mạch không nói gì với anh chứ? Chuyện ngày xưa hồi cấp ba ấy ạ.”

Trâu Tinh Thần: “Không.”

Anh vẫn đang chờ mà cô mãi vẫn chưa chịu nói.

Lục Bảo Muội: “Có lẽ cậu ấy có chút hiểu lầm về em, hồi đó chỉ là em bị Tiền Viện lôi kéo ép buộc thôi.”

Trâu Tinh Thần dụi tắt đầu mẩu thuốc: “Muộn lắm rồi, không có chuyện gì thì anh cúp đây.”

Lục Bảo Muội cúp điện thoại, nhìn nhìn ba đứa bạn thân ngồi bên cạnh.

Tiền Viện, Trương Lâm Na, Thượng Quan Tú Lệ.

Tiền Viện liếc Lục Bảo Muội một cái, chỉ bực nước lã chẳng vã nên hờ: “Khóc có tác dụng gì không?”

Lục Bảo Muội có gương mặt trẻ con, không chỉ ngoại hình trông nhỏ tuổi mà lúc khóc cũng giống một đứa trẻ, vẫn còn nghe tiếng oa oa.

Tiền Viện bực mình vì ồn ào: “Yên tâm, vụ đính hôn này không thành được đâu.”

Lục Bảo Muội rút một tờ khăn giấy: “Thế giờ làm sao đây?” Xưa nay cô ta luôn đóng vai người hầu, chuyện gì cũng làm theo bọn Tiền Viện.

Trương Lâm Na ngồi trên giường khách sạn: “Cứ thế này tôi thấy không cứu nổi đâu. Mai về nước đi.”

Lục Bảo Muội vẫn khóc: “Thế làm gì bây giờ? Chẳng lẽ trời Tô Mạch lại được sao? Mình thấy cô ta giờ khác xa hồi trung học rồi, không dễ chơi đâu.”

Tiền Viện liếc Lục Bảo Muội một cái, cầm điện thoại gõ đầu cô ta: “Cậu xem cái đồ ngốc nhà cậu đấy, lửa gần rơm sao không thấy bén, để cho con ti tiện đó nắn tay trên mắt rồi.”

Lục Bảo Muội gãi đầu: “Hay là tớ đi gặp Tô Mạch cho cô ta tiền để cô ta rời xa Thần ca ca. Không phải cô ta nghèo, muốn có tiền hay sao?”

Trương Lâm Na châm điều thuốc ngậm ở môi: “Nhà họ Chu nhiều tiền hay nhà họ Lục của cậu nhiều tiền hơn hả?” Nói đoạn còn phả khói thuốc vào mặt Lục Bảo Muội.

“Ngốc.”

Tiền Viện đi vòng quanh đánh giá Lục Bảo Muội một vòng: “Bảo Muội nên giảm béo đi.”

“Cho dù tớ gầy đi được thì cũng không có được dáng người như của Tô Mạch.”

Lục Bảo Muội cúi đầu nhìn ngực mình, suýt nữa lại bật khóc.

Tiền Viện tìm trong điện thoại được một dãy số gửi cho Lục Bảo Muội: “Tay bác sĩ này khá được, rảnh thì đi làm chút đi, đàn ông đều thích to.”

Lục Bảo Muội hồi tưởng lại vóc dáng của Tô Mạch hôm trước nhìn thấy, đồng tình với lời Tiền Viện nói.

Cô ta vô cùng hối hận trước đây sao không hiểu được chuyện này.

Trương Lâm Na cười một tiếng: “Xem điệu bộ lẳng lơ kia của Tô Mạch là biết ngay nó làm thế nào câu được đàn ông rồi. Bảo Muội thật ngây thơ.”

“Ôi, Viện tỷ, cô ta không tới làm phiền Cố thiếu gia nữa chứ?”

Tiền Viện đi đến bên cửa sổ nhìn ra cảnh biển, mắt dữ như mắt sói: “Nó dám.”

Lục Bảo Muội sợ ánh mắt ấy.

Trâu Tinh Thần ngồi trước chiếc bàn trong phòng họp, hơi ngả người dựa lưng, chân duỗi thẳng, tay xoay xoay một cây bút.

Lập trình viên kiêm giám đốc giới thiệu dự án Mễ Việt đang trình bày bản giới thiệu game lần năm của anh ta.

“Thiếu niên áo trắng xách kiếm đi tới một thôn nhỏ vắng vẻ, hoang tàn. Chàng mở bản đồ trong tay, phát hiện ra nơi này vậy mà chính là Vô Nhân Chi Cảnh trong truyền thuyết. Người đã vào thôn thì không một ai còn sống trở ra. Đột nhiên, chàng thấy một thiếu nữ áo đỏ phi ngựa từ trong Vô Nhân Chi Cảnh ra, lòng chàng cả kinh, đây... là người hay ma?”

“Thiếu niên nín thở ngưng thần, mở mắt thần phát hiện ra toàn thân thiếu nữ có một luồng hắc khí.”

“Thiếu nữ xuống khỏi lưng ngựa: “Thiếu hiệp xin dừng bước, chớ đi tiếp về trước. Khuya rồi, chi bằng về nhà ta chợp mắt một đêm.”.”

“Thiếu niên nhìn thiếu nữ mỹ miều trước mặt...”

“Ồi...” Mễ Việt bị Trâu Tinh Thần ném bút trúng người.

Giám đốc Trâu: “Phải là cốt truyện tu tiên. Ngài đây đang viết truyện ma hay là tiểu thuyết ngôn tình vậy?!”

Bọn Triệu Thù đang nghe hăng say: “Sau đó thì sao?”

Mễ Việt nhìn Trâu Tinh Thần một cái, thấy anh ta sầm mặt lại thì không dám kể tiếp nữa, đành phải nói: “Trong danh sách chuyên mục của tác giả của tôi có đấy.”

Trâu Tinh Thần: “Mễ Việt, chọn một truyện mà mua bản quyền game, áp vào khuôn mẫu game của chúng ta rồi cải biên theo. Giờ nhà nước quản lý mảng game rất chặt chẽ, cốt truyện và ý nghĩa của game nhất định phải tích cực.”

Mễ Việt nhặt cây bút lên trả lại bằng hai tay: “Lão đại cho tôi thêm cơ hội hoàn thành giấc mộng văn chương đi.”

Trâu Tinh Thần: “Cơ hội cho cậu còn ít lắm, mẹ kiếp, đừng làm tổn thì giờ nữa, mua đi.”

“Tiền không thành vấn đề, chọn cái tốt nhất, phù hợp nhất mà mua.”

Lập trình viên kiêm giám đốc tài chính Chu Bắc giờ tay: “Lão đại, tiền, bớt tiêu một chút.”

Sau khi tập trung toàn bộ để phát triển game thì họ không nhận thêm đơn hàng phát triển phần mềm mới nữa, nguồn thu bị đứt

đoạn. Mà từ lúc bắt đầu phát triển tới lúc đi vào thử nghiệm rồi phát hành và sinh lời, ít nhất cũng phải một năm rưỡi nữa.

Trâu Tinh Thần: “Không thành vấn đề, ngày kia sẽ gặp người của quỹ đầu tư mạo hiểm IGCE.”

Triệu Thủ lo lắng hỏi: “Lão đại, vụ này, liệu có tóm được không?”

Trâu Tinh Thần liếc anh ta một cái: “Nói thừa.”

Đã đến giờ tan tầm, Tô Mạch gọi điện qua.

Trâu Tinh Thần nghe máy.

Tô Mạch: “A Thần.”

Trâu Tinh Thần: “Nói tiếng người.”

Tô Mạch: “Ngại quá, hôm nay em tặng ca.”

“Ừ, anh cũng tặng ca.” Trâu Tinh Thần ra khỏi phòng họp, đứng tựa bên cửa sổ, “Em xin nghỉ việc đi.”

Tô Mạch cười: “Sao lại nhắc chuyện này? Phó tổng giám đốc Lý không dám làm gì đâu. Giờ em đang phụ trách một hạng mục lớn, làm xong nó chuyển việc khác chắc chắn sẽ có thăng tiến.”

Trâu Tinh Thần: “Lợi hại, lợi hại thật.”

Tô Mạch: “Khách sáo, khách sáo rồi.”

“Yên tâm đi, em có thể xử lý tốt công việc của mình.”

Trâu Tinh Thần: “Ừ, tin em.”

Lúc hai người không đấu khẩu thì nói chuyện rất là vui vẻ, suôn sẻ. Họ thường dùng cách tư duy của kẻ mạnh để suy xét vấn đề, xử lý bất kỳ chuyện gì cũng đều gọn gàng, dứt khoát.

Tô Mạch: “Phải rồi, lễ phục của em làm xong rồi, tối xem thử nhé?”

Trâu Tinh Thần: “Không xem đâu.”

Tô Mạch: “Gì?”

Trâu Tinh Thần: “Giữ lại tới hôm đính hôn rồi xem cho bắt ngờ.”

Tô Mạch: “Trâu tiên sinh, quý ngài được lắm, từ lúc nào quý ngài lại có té bào lãng mạn vậy? Em còn tưởng anh sẽ đáp là không buồn xem.”

Trâu Tinh Thần: “Không buồn xem.”

Tô Mạch: “Nói lại lần nữa!”

Trong điện thoại hình như người đàn ông thoáng cười: “Em mặc gì cũng đẹp.”

Tô Mạch ngoáy lỗ tai: “Em không nghe nhầm đâu nhỉ? Không phải lại diễn nữa đấy chứ?”

Trâu Tinh Thần nói bổ sung: “Không mặc lại càng đẹp.”

Tô Mạch quát vào trong điện thoại: “Cút đi cho em.”

Quát xong thì đỏ mặt cúp điện thoại.

Quan hệ giữa cô và Trâu Tinh Thần phát triển quá nhanh. Từ lúc quen biết tới lúc đính hôn chỉ hơn nửa tháng. Năm tay và hôn nhau đều đã làm nhưng nếu muốn tiến tiếp thêm một bước nữa thì Tô Mạch vẫn chưa nghĩ tới chuyện này.

Hoặc nên nói là vẫn chưa kịp nghĩ.

Tranh thủ thời gian ăn cơm tối, cô phải suy nghĩ cẩn thận vấn đề này.

Lúc nào ngủ với anh ta hoặc là bị anh ta ngủ thì thích hợp.

Đính hôn, kết hôn, hai người đã được cột vào nhau rồi thì đó là một cuộc đời hoàn toàn mới.

Cô thử tưởng tượng mỗi sáng thức dậy người đầu tiên nhìn thấy là anh ta, mỗi tối trước lúc ngủ, người cuối cùng nhìn thấy cũng là anh ta. Dịu dàng nói chào buổi sáng và chúc ngủ ngon.

Cảnh tượng này, thật khó tưởng tượng.

Tô Mạch quay về công ty, không ngờ lại chạm mặt Tiền Viện ở dưới tầng.

Tiền Viện thấy Tô Mạch, giật mình một phen, hấp tấp đi tới chặn trước mặt đối phương: “Con khốn, lại tới tìm Bắc Đồ phải không!”

Tô Mạch cười một cái, lạnh lùng đáp: “Cô nghĩ nhiều rồi.” Nói rồi liền vòng qua người Tiền Viện, đi vào trong sảnh lớn của tòa nhà.

Tiền Viện đuổi theo, giữ chặt Tô Mạch lại: “Mày cút đi.”

Tô Mạch gạt tay Tiền Viện ra, nhìn lại ả: “Cô không có tự tin với bản thân tới vậy sao? Hồi ở trường cô đâu có thế này nhỉ, Tiền công

chúa.”

Tiền công chúa là biệt danh của Tiền Viện. Hồi đó cha cô ta xây tặng trường một tòa nhà thực nghiệm. Ở trường, Tiền Viện là một kẻ ngang ngược, nổi danh là công chúa điêu ngoa.

“Có điều, có một điểm cô vẫn giống hệt trước đây. Hễ đụng tới Cổ Bắc Đồ là không còn lý trí, như một kẻ điên, cắn người bừa bãi.”

Tiền Viện luôn luôn kiêu ngạo không ngờ có ngày lại bị con vẹt xấu xí mình từng giẫm dưới chân nói lại như vậy liên vung tay đòi đánh người.

Tô Mạch cũng không ngờ lại có một ngày cô dám mắng lại ả Tiền Viện kiêu kỳ làm phách này.

Là bắt đầu từ khi nào cô đã lột xác như vậy? Là ai đã cho cô sức mạnh và dũng khí?

Chính là Trâu Tinh Thần. Hôm ở nhà hàng, chính anh đã dẫn cô đi đề bẹp đám người này. Sự cao ngạo và ưu tú của anh đã cho cô biết đám người này chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi.

Tô Mạch bắt lấy cổ tay của Tiền Viện, hất tay cô ta một cái thật mạnh đẩy ra. Tiền Viện không đứng vững, loạng choạng lùi về sau, suýt ngã.

Cổ Bắc Đồ từ trên tầng xuống, bước tới nhìn Tiền Viện một cái, thái độ rất bức bối: “Em gây rối đủ chưa!”

Tiền Viện trừng mắt với Tô Mạch rồi nói với Cổ Bắc Đồ: “Anh không nhìn thấy sao? Là nó ức hiếp em.”

Tô Mạch cười: “Sao có thể chứ? Ai dám ức hiếp Tiền đại tiểu thư đây?”

Cố Bắc Đồ kéo Tiền Viện ra ngoài: “Chúng ta đã chia tay từ lâu rồi, em hãy hiểu cho rõ.”

Tô Mạch không có hứng thú với tình sử máu chó của đôi trai gái đó. Cô xoay người, tính quay về công ty tăng ca. Thế nhưng giọng nói có phần tuyệt vọng của Tiền Viện vẫn đập thẳng vào màng nhĩ.

“Năm đó em đã biết mà, anh thích nó phải không? Anh thích nó, anh đừng chối! Nếu không phải mẹ anh nhúng tay vào thì anh đã ở bên nó rồi phải không?”

Cố Bắc Đồ quay đầu liếc nhìn Tô Mạch nhưng chỉ nhìn thấy một bóng dáng bước đi lạnh lùng, quyết tuyệt.

Tiền Viện nín Cố Bắc Đồ: “Đừng nhìn nữa, người ta sắp đính hôn rồi.”

Tiền Viện nói to: “Này, Tô Mạch, mày đính hôn với Trâu Tinh Thần là vì thích tiền nhà anh ta chứ gì? Anh ta cho mày không ít của tốt rồi phải không?”

Tô Mạch tăng ca xong về nhà, mở món lễ phục đặt làm xong ra xem.

Màu đỏ thắm tôn da, váy đuôi cá tôn dáng. Ôm eo nâng mông, vạt váy dạng mở, xoay tại chỗ một vòng, trông tựa một đóa bách hợp nhuộm gió sương.

Dáng váy này là do Trâu Tinh Thần chọn giúp.

Bữa đó cô xem hình trên mạng rồi hỏi ý anh.

Anh ôm laptop, rời mắt khỏi đồng code, chỉ đợi một chiếc, không ngờ lại hợp như vậy.

Tô Mạch đứng trước gương ngắm trái ngắm phải, cài thêm chiếc vương miện nhỏ đi kèm với kiểu tóc hôm đính hôn gài lên đầu.

Xỏ chân trần vào đôi cao gót mũi nhọn màu đen.

Dưới ánh đèn, toàn thân như bừng sáng.

Cảm giác tỏa sáng rực rỡ trước ánh nhìn của mọi người thế này, chỉ tưởng tượng thôi đã làm người ta hưng phấn.

Chuông cửa kêu, Tô Mạch mặc lễ phục cẩn thận nhìn thử qua mắt mèo rồi mở cửa: “Không phải anh nói không xem lễ phục, để dành làm bất ngờ cho hôm đính hôn hay sao?”

Trâu Tinh Thần: “Anh đâu đã nói là qua xem lễ phục, đi ngang qua xin chén nước uống thôi mà.”

Tô Mạch: “Đi xin chén nước uống mà mặc tây trang đeo cà vạt.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trâu Tinh Thần đứng trước tấm gương to trong phòng ngủ của Tô Mạch, kéo người cô nàng bên cạnh lại gần mình, nâng một bên khuỷu tay lên: “Khoác nào.”

Tô Mạch khoác tay, nhìn vào gương.

Người đàn ông mặc một bộ vét đen, sơ mi trắng, cà vạt màu hồng nhạt. Chân đi một đôi dép lê độ xám 88%.

s-chem-nosit-galstuki-raznyh-cvetov-25

Anh có nước da trắng, vóc dáng cao ráo khôi ngô, tấm lưng thẳng, cằm hơi nhếch, ánh mắt trông dịu dàng hơn lúc thường rất nhiều.

Cô mặc váy đuôi cá màu đỏ, tóc dài xõa tới eo. Cổ ý trang điểm thêm, môi màu đỏ thắm, trông rực rỡ hút hồn dưới ánh đèn.

Tô Mạch quay sang nhìn người đàn ông kề bên: “Không phát biểu chút gì đó à?”

Trâu Tinh Thần: “Anh thật đẹp trai.”

Tô Mạch rút tay đang khoác tay Trâu Tinh Thần về: “Thế anh tự đi đính hôn với chính anh đi vậy.”

Trâu Tinh Thần vòng tay ngang ngực Tô Mạch kéo cô sát vào người mình, đầu hơi cúi xuống một chút hôn lên tóc cô, kề vào tai cô bảo: “Thế khen em đẹp thì có cho hôn không?”

Tô Mạch đỏ mặt: “Không cho.”

Cô quay sang bên ngăn kéo lấy một miếng dán gáy in hình cún con hoạt hình, vỗ vào chiếc ghế kê cạnh bàn: “Ngồi đi, em dán gáy giúp anh.”

Trâu Tinh Thần phớt lờ chiếc ghế đó, ngồi xuống giường, nghiêng người, cúi đầu, chìa gáy ra: “Lại đây đi.”

Tô Mạch ngồi xuống bên cạnh, ngón tay xoa xoa mát xa sau gáy cho anh ta và hỏi: “Thoải mái chứ?”

Ngón tay con gái mềm mại, khi xoa khi ấn, lúc nhẹ lúc mạnh.

Trâu Tinh Thần: “Làm cho đằng hoàng đi, lời đâu ra nói nhiều thế.” Giọng đã xen chút khàn khàn.

Tô Mạch dán xong, thỗi một cái vào gáy anh: “Xong.”

Trâu Tinh Thần quay đầu: “Đệt, em cố ý phải không?”

Người phụ nữ trước mặt cười, đôi mắt to quyến rũ như một bé hồ ly giả hoạt: “Anh đoán xem.”

Trâu Tinh Thần: “Em có biết câu gieo gió gặt bão là sao không?”

Tô Mạch đứng dậy, vứt miếng giấy lót của cao dán vào thùng rác rồi quay lại đáp: “Không phải cố ý thật. Có lẽ là có một vài phụ nữ bẩm sinh đã vô cùng gợi cảm, nhất cử nhất động đều vô tình toát lên sức quyến rũ.”

Cô bước tới trước mặt Trâu Tinh Thần, ôm cổ anh, hôn môi anh một cái.

“Cám ơn lễ phục anh tặng.”

Lúc đó cô chẳng qua chỉ đang xem hình trên website chính hãng, anh thấy đẹp nên liền cướp lấy thanh toán, tới lúc nhìn thấy đơn hàng cô mới biết, bộ lễ phục này tốn tận tám vạn đồng.

Cô dính sát người vào người anh, cách tầng vải dệt vẫn cảm nhận được sự mềm mại của cô và hơi nóng của anh.

Trâu Tinh Thần ngoảnh mặt đi, giọng trầm khàn: “Đứng lên đi, nặng chết mất.”

Tô Mạch không chịu đứng lên, cô ôm cổ anh đẩy ra sau, đè anh xuống giường.

Giường mà, đúng là một chốn nguy hiểm.

Anh nằm trên giường, cô ngồi trên người anh, khom lưng, tóc buông xõa, nhắm thẳng đích hướng về phía cổ của anh.

Vừa khô nóng khát khao vừa phải ần nhĩn kìm nén, anh bực bội nói: “Muốn chết à?”

Cô cúi đầu hôn môi anh. Anh lật người đè cô xuống dưới, dán sát tai cô thì thầm: “Rốt cuộc là muốn làm gì?”

Cô ngồi dậy: “Nói rồi đó thôi, cảm ơn lễ phục anh tặng.”

Trâu Tinh Thần rời giường một cách khó khăn, cúi xuống, nhìn vào cô: “Chúng ta sắp đính hôn, tương lai rồi sẽ kết hôn, tất cả những gì của anh đều là của em.”

“Tiền của anh đều do anh tự kiếm, không tiêu của người khác một xu, kể cả của nhà họ Chu.”

Tô Mạch nói khẽ: “Có người nói em ở bên anh là vì tham tiền của anh.”

Trâu Tinh Thần: “Lời của đứa ngu mà em cũng tin.”

Tô Mạch: “Em không tin.”

Thứ cô thích không phải là tiền, cô thích thực lực hùng hậu anh dùng để đè bẹp những kẻ cô ghét. Nhờ sự xuất hiện của anh, cô mới có thể ngẩng đầu trước mặt Tiền Viện mắng cô ta và có thể ném thẳng bó hoa Cổ Bắc Đồ tặng vào mặt hắn.

Về phần cái con người này.

Cô nhìn anh. Hiếm khi anh ăn mặc chỉnh chu như thế này, cà vạt, áo vét, một sự nghiêm túc tới gợi cảm.

Cô kiễng chân hôn môi anh.

Anh ngoảnh mặt đi, cô hôn trượt vào không khí.

Cô tìm môi anh, dán lên lần nữa. Học theo cách hôn của anh, nhiệt tình mà vụng về cạy mở hàm răng của anh.

Rốt cuộc anh cũng không thể nhẫn được nữa. Anh bế bổng người trước mặt tung lên giường.

Người đàn ông cởi bỏ áo vét, nói lỏng cà vạt, dục vọng cuộn cuộn nổi sóng trong đôi mắt.

Người phụ nữ vươn cánh tay mảnh mai trắng ngần tắt đèn phòng, vặn mở đèn ngủ đầu giường.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu lên tấm ga giường màu hồng nhạt, dát lên nó một lớp bạc. Người con gái nằm giữa vùng sáng trắng như tuyết.

Tiếng gió và tiếng cầu hoan đan vào nhau trong cảnh trăng sao.

Hết thủy nước chảy thành sông một cách tự nhiên.

Bất thành linh, một tràng tiếng chuông điện thoại reo lên làm người phụ nữ trên giường bừng tỉnh.

Cô quay mặt qua sờ điện thoại.

Anh không cho, vừa hôn vừa kéo tay cô về.

Cô ngửa đầu, dùng chút lý trí còn sót lại vừa thở hổn hển vừa nói: “Có thể là mẹ em.”

Anh khựng lại, mút môi cô thật mạnh rồi thả cô đi.

Tô Mạch quán chần, cúi đầu nghe điện thoại: “Mẹ à.”

Lâm Tiểu Linh: “Mạch tử, em là Tiểu Linh.”

Tô Mạch: “Vâng, biết rồi ạ.”

Cúp điện thoại, Tô Mạch: “Mẹ em. Bảo em về nhà một chuyến.”
Mái tóc dài của cô buông xõa che khuất nửa gương mặt.

Trâu Tinh Thần cúi đầu ừ một tiếng, mặc quần dài áo sơ mi vào.

“Anh đưa em qua đó.”

Tô Mạch lấy một bộ đồ ngủ mặc vào, trèo lên lưng Trâu Tinh Thần, ôm cổ anh làm nũng: “Chúng ta chờ một chút được không? Em, em lần đầu, sợ đau.”

Anh ôm ngực cô, kéo cô vào trong lòng mình. Ôm thật chặt, thì cầm lên đầu cô: “Ừ.”

Cô cọ cọ trong ngực anh: “Anh chờ em.”

Nửa như nói với anh, nửa như tự nói với chính mình.

Đêm đó, Tô Mạch nằm trên giường ở nhà cha mẹ.

Đến tận lúc này cô mới có thời gian để cảm nhận tỉ mỉ. Vóc dáng của anh ta thật tuyệt, cường tráng, mạnh mẽ. Động tác khi thì dịu dàng, lúc lại thô bạo, thật đúng là mê hoặc đàn bà con gái.

Hình như cô bấm làm đau anh, lúc ôm anh, móng tay cắm vào da, nghe thấy anh rên khẽ.

Âm thanh ấy vừa trầm vừa gợi cảm.

Cô suyt nữa thì đã bị anh mê hoặc.

Cô không nhớ lúc nằm bên dưới anh mình như thế nào, chỉ nhớ lúc ấy đầu óc trống rỗng.

Có một tin nhắn mới, của Trâu Tinh Thần.

“Mai trời đẹp, nhớ giặt sạch ga giường.”

Cô đỏ mặt. Anh ta không phải người chu đáo tỉ mỉ tới cả những việc nhà vặt vãnh như thế.

Anh ta cố ý.

Cô nhớ lại cảnh mình nằm bên dưới anh, uốn mình như một con rắn.

Nhưng họ không làm được tới bước cuối cùng.

Cô châm điều thuốc, ngồi bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Hôm nay có rất nhiều sao, sao đầy trời đêm. Đây là chuyện rất hiếm thấy ở thành phố này.

Trâu Tinh Thần, Trâu Tinh Thần, lấp lánh, lấp sâu, là tinh tú của biển sao trời trí tuệ.

*Tên của Tinh Thần có nghĩa là sao và các vì tinh tú.

Ngày hôm sau, Trâu Tinh Thần gọi điện thoại tới: “Heo lười, dậy chưa?”

Vẫn là cái giọng điệu vừa lười vừa kiêu đó, dường như sự ấm áp đêm qua không hề tồn tại.

Nhắm nháp kỹ lưỡng, chẳng hiểu sao lại thấy có một chút cứng chiều. Không thể nào, ảo giác thôi.

Lúc này Tô Mạch đã tới công ty, hoàn thành được một phần hai lượng công việc của buổi sáng. Cô dùng cách nói ngạo nghễ của

quần chúng lao động để đáp lại: “Sáng rồi.”

Đầu bên kia, hình như Trâu Tinh Thần đang cạo râu, di động mở loa ngoài.

Tiếng dao cạo râu kích thích màng nhĩ của Tô Mạch ở đầu bên này.

Cô nhớ tới cảm giác lúc tối qua, khi anh vùi người trên người cô, đám râu xanh mới nhú một chút cạo lên da cô, vừa ngứa lại vừa thoải mái.

Tiếng dao cạo râu ngừng lại.

Tô Mạch: “Tìm em có việc à?”

Trâu Tinh Thần: “Không có việc thì không được tìm em à?”

Tô Mạch: “Nói đi.”

Trâu Tinh Thần: “Quên rồi.”

Tô Mạch: “Tạm biệt.”

Trâu Tinh Thần: “Tạm biệt.” Quả thực anh ta đã quên mất tại sao mình lại muốn gọi cho cô, đúng là có vấn đề.

Trâu Tinh Thần sửa sang bản thân xong, ăn đại một chút điểm tâm rồi tới công ty.

Trong phòng họp, Trâu Tinh Thần mở màn hình lớn như thường lệ, dành ra ba mươi phút xem tin tức về ngành công nghiệp game.

Đi theo chính sách và định hướng của chính phủ thì không bao giờ sai được.

Triệu Thủ ngồi ghi chép lại: “Chính phủ quản lý mảng game ngày càng chặt chẽ, ủy ban đạo đức trò chơi là cái trò gì vậy chứ?”

*Ủy ban đạo đức trò chơi mạng 网络游戏道德委员会 được thành lập ngày 07 tháng 12 năm 2018 bao gồm các chuyên gia học giả đến từ Ban Tuyên giáo trung ương, các trường đại học và các phòng ban có liên quan, có nhiệm vụ xem xét các rủi ro liên quan tới đạo đức của trò chơi mạng nhằm nâng cao ý thức hệ tư tưởng và văn hóa trong game, định hướng các công ty trò chơi trực tuyến tuân thủ các giá trị cộng đồng và vì lợi ích cộng đồng.

Đây là nguyên nhân Trâu Tinh Thần liên tục nhấn mạnh game phải có ý nghĩa tích cực.

“Mẽ Việt, truyện xem tới đâu rồi?”

Mẽ Việt vò quả đầu tóc xoắn tự nhiên của anh ta: “Đọc thâu đêm mấy hôm nay, chọn được ba cuốn.”

Nói rồi giới thiệu sơ lược về ba quyển tiểu thuyết tu chân anh ta chọn.

“Quyển một được hâm mộ nhất, đứng đầu bảng xếp hạng tiểu thuyết mạng suốt một thời gian rất dài. Giá sẽ không rẻ đâu. Quyển hai cũng khá được hâm mộ, cũng là khách quen trong bảng xếp hạng top, nội dung là tu tiên kết hợp với yếu tố võ hiệp, tuyến tình cảm viết cũng tốt. Quyển ba thì không nổi tiếng cho lắm nhưng fan đều là kiểu cực kỳ trung thành, nội dung sát với truyền thống văn hóa Trung Quốc.”

Chu Bắc nghĩ, theo tính cách cái gì cũng đều phải là tốt nhất, hay nhất của giám đốc Trâu thì tất nhiên sẽ chọn cuốn được hâm mộ nhất. Giám đốc tài chính là anh ta đây lại phải đau đầu vì giá cả rồi.

Không ngờ Trâu Tinh Thần lại chọn quyển thứ ba. Tác giả quyển này là thầy Khổng của khoa Trung văn, Đại học Tây Quỳnh.

“Tu tiên kết hợp văn hóa truyền thống Trung Quốc, truyền tải năng lượng tích cực, làm nổi bật lên phẩm chất bất khuất, đời đời bất diệt của nhân vật chính trong game.”

Chu Bắc nhanh chóng giơ tay: “Tôi đồng ý.” Có thể tiết kiệm được một khoản tiền, cuối tháng xin trợ cấp mua thêm chiếc đầm lolita sẽ dễ phê duyệt hơn.

v2-d35b12913ea72ae83fe6038f74fae1fd_1200x500

Triệu Thủ giơ tay: “Truyền thống văn hóa Trung Quốc thì được đấy nhưng liệu người chơi có thấy chán hoặc là khó hiểu không?”

Trâu Tinh Thần: “Khai thác từ góc độ người chơi thích, tránh thuyết giáo dài dòng, tích hợp đa dạng phương thức.”

“Mời thầy Khổng làm cố vấn cho chúng ta.”

Chu Bắc: “Tiền, lão đại, tiền.” Giám đốc Trâu nhà bọn họ dường như xưa nay không biết tới khái niệm tiết kiệm bớt tiêu tiền là gì.

Trâu Tinh Thần: “Ngày mai.”

Ngày mai là ngày anh ta gặp người của quỹ đầu tư mạo hiểm ICGE.

Trâu Tinh Thần trình bày một lượt phần thuyết minh dự án trước quỹ ICGE.

Tuyệt diệu là ở chỗ anh ta không dùng cách giới thiệu truyền thống bằng PPT mà đưa nó vào trong game, phối hợp hình ảnh, chuyển động, hiệu ứng âm thanh tương ứng trong “Phiêu Miểu Chi Lộ” đập thẳng vào mắt người xem.

Chỉ có kỹ thuật siêu tốt mới có thể tạo ra hình ảnh đẹp mắt và những động tác chuyển động linh hoạt liền mạch độ khó cao như vậy.

Triệu Thủ ngẩn ra xem: “Lão đại, tôi cứ nhủ không biết mấy ngày nay ông bận gì mà.”

Chu Bắc rất lo lắng: “Nhưng có thể lấy được bao nhiêu tiền?”

Trâu Tinh Thần: “Mục tiêu là sáu mươi triệu.”

Triệu Thủ giơ ngón tay cái: “Thần ca của tôi đúng là người làm đại sự.”

Trâu Tinh Thần nhếch mép: “Khá lên chút đi được không.”

Triệu Thủ kiểm tra một chút rồi ngẩng đầu nói: “Trong các công ty dự tranh ngày mai, công ty có thực lực mạnh nhất là Khoa kỹ Bắc Đò mới thành lập không lâu, lập trình viên chủ chốt là người xuất thân từ trụ sở chính của Baoyu.”

Trâu Tinh Thần: “Tôi biết.”

Triệu Thủ nhấn mạnh: “Ồi Baoyu, công ty game mạnh nhất toàn cầu nhỉ, tay đó là từ Baoyu ra.”

Trâu Tinh Thần nhìn lướt qua cửa sổ rồi xoay đầu nói: “Thủ hạ bại tướng, không đáng nhắc đến.”

Tác giả có chuyện muốn nói:bấm đốt ngón tay nhằm tính, sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 19

Từ khi Tô Mạch dồn trọng tâm công việc vào hạng mục Shandy, Tiêu Như đã không ít lần gây phiền toái cho cô.

Kỳ lạ là hai ngày gần đây, Tiêu Như lại an phận. Cô ta thường xuyên nhốt mình trong phòng làm việc, cả buổi không ra ngoài.

Tô Mạch tới báo cáo công việc, gõ cửa rồi vào.

Tiêu Như thoát trông có vẻ không có tinh thần cho lắm, mắt vô hồn, không biết đang nghĩ gì. Không hề có vẻ sắc bén như lúc thường.

Tô Mạch báo cáo công việc xong, lúc sắp sửa ra ngoài có nói thêm một câu: “Mẹ cô gọi điện cho tôi bảo gần đây cô không gọi về cho gia đình, nhà rất lo lắng cho cô.”

Quan hệ ngày xưa của hai người rất tốt, thân thiết tới mức từng tới thăm nhà nhau. Sau này trở nên căng thẳng, người nhà vẫn chưa biết.

Tiêu Như ồ một tiếng: “Cô đáp thế nào?”

Tô Mạch: “Tôi đáp là rất tốt.”

Tiêu Như: “Ồ, tôi sẽ nói mẹ tôi đừng gọi điện cho cô nữa.”

Tô Mạch ừ một tiếng, định đi ra ngoài.

Tiêu Như bỗng gọi cô lại: “Nghe nói cô sắp đính hôn.”

Tô Mạch ừ một tiếng, không nói thêm gì.

Tiêu Như: “Người đàn ông của cô nhiều tiền lắm nhỉ. Tôi nghe mọi người nói là lái Bentley bản số lượng giới hạn.”

Tô Mạch kéo mở cửa. Bỗng nghe Tiêu Như nói: “Tô Mạch, cô từ chức đi. Ở nhà mà làm phu nhân giàu có.”

Một núi không chứa được hai hồ. Năng lực chuyên môn vượt trội của Tô Mạch làm tổn thương lòng tự tôn và niềm kiêu ngạo của một người lãnh đạo như Tiêu Như.

Tô Mạch đóng cửa, xoay người lại: “Không ai có thể ép được tôi, trừ khi chính tôi muốn.”

Tiêu Như trông có vẻ mệt mỏi, day day thái dương, hàng mày cau chặt. Cô ta có quyền sa thải những người khác trong phòng thiết kế nhưng Tô Mạch thì khác, tổng giám đốc Lưu sẽ không để người đi.

Tổng giám đốc Lưu còn từng nói chuyện với Tiêu Như bàn về việc tăng lương cho Tô Mạch.

Tiêu Như nhìn Tô Mạch, cảm nhận rõ cảm giác ghét một người mà không làm gì được trong lòng mình. Thật là làm người ta thấy thất bại, thấy muốn nổi điên.

Tô Mạch ra khỏi văn phòng giám đốc. Thư ký của phó tổng giám đốc Lý qua nói với Tiêu Như: “Giám đốc Tiêu, phó tổng giám đốc Lý mời cô qua văn phòng ông ấy một chuyện.”

Tô Mạch quay đầu thấy Tiêu Như đứng dậy khỏi ghế, người lão đảo, chân vấp phải dây điện, suýt thì làm laptop rơi xuống đất.

Mấy ngày nay, trạng thái của Tiêu Như cực kỳ có vấn đề.

Nhưng cô mặc kệ, hai người đã đoạn tuyệt rồi. Cô sẽ chẳng chìa tay ra giúp kẻ không có chuyện gì cũng thích đi kiếm chuyện với cô.

Đến giờ tan làm, Triệu Thù liên quăng ngay chuột: “Lão đại, tôi chuồn trước.”

Trâu Tinh Thần rời mắt khỏi màn hình: “Ừ.”

Nói rồi liền ném chìa khóa xe cho.

Triệu Thù bắt được chìa khóa: “Cảm ơn Thần ca của tôi.”

Làm lớp xe dự phòng siêu cấp suốt bảy, tám năm, cuối cùng Triệu Thù cũng đợi được tới ngày nữ thần của mình thất tình. Hôm nay anh ta mượn con xe xịn của Trâu Tinh Thần đi đón nữ thần đi ăn cơm, an ủi trái tim tổn thương của nàng.

Trâu Tinh Thần: “Tối lái về trả cho tôi, mai tôi cần dùng.”

Triệu Thù thu dọn xong, xách cặp đứng dậy: “Hiểu. Mai phải đi gặp người của quỹ đầu tư mạo hiểm ICGE chứ gì. Liên quan tới triển vọng tương lai và cuộc sống thoải mái của cái công ty rách nhỏ bé này của chúng ta.”

Không xin được tiền thì phải sống sút sút se se qua ngày.

Vương Tử Hoài là người hâm mộ số một của Trâu Tinh Thần, giao cao nắm tay hô: “Chắc chắn không thành vấn đề.”

Chu Bắc là giám đốc tài chính của Khoa kỹ Tinh Thần cũng vung nắm tay theo: “Nhất định phải không thành vấn đề.”

Trâu Tinh Thần chê bọn họ ồn ào, vấn đề rõ ràng đơn giản như vậy căn bản không có gì đáng bàn hết. Anh ta đứng dậy rời khỏi ghế sofa, xách laptop đi vào văn phòng riêng của mình.

Trâu Tinh Thần lần lượt hoàn thành những điểm cần hoàn thiện và cải tiến cho phần giới thiệu dự án ngày mai.

Một mặt là để chắc chắn nhận được đầu tư. Mặt khác là vì đối thủ của anh ta là Cố Bắc Đồ.

Giữa họ có một Tô Mạch.

Trâu Tinh Thần tự phụ nhưng không khinh địch. Thái độ kiêu ngạo, coi nhẹ như không ngoài mặt xưa nay đều do có trình độ thực lực vượt trội làm chỗ dựa.

Sắp tới giờ tan tầm, Trâu Tinh Thần gọi điện cho Tô Mạch, anh ta còn chưa nói câu nào, cô đã đoán trước được.

“Biết rồi, hôm nay lại không thể đi đón em phải không?”

Trâu Tinh Thần cười: “Cái cô nàng này thật là. Em càng ngày càng thông minh.”

Tô Mạch cười giả dối: “Cảm ơn đã khen.”

Trâu Tinh Thần: “Tối em tự bắt xe về nhé.”

Tô Mạch: “Mấy giờ anh về tới nhà?”

Trâu Tinh Thần nhếch môi cười: “Sao đây? Nhớ vị hôn phu của em à?”

Tô Mạch đỏ mặt: “Muốn đánh anh thì có.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Ba chữ vị hôn phu, chẳng hiểu sao khiến người ta thấy ngượng ngùng.

Tô Mạch bắt xe về nhà. Ăn cơm tối xong, làm việc ở nhà được một lúc thì phát hiện để quên một phần tài liệu quan trọng phải quay lại công ty lấy.

Màn hình tinh thể lỏng của thang máy đang phát bản tin về một nữ nhân viên văn phòng đi làm khuya bị kẻ xấu bắt cóc kéo vào bụi cỏ cưỡng hiếp.

Tô Mạch ra khỏi thang máy, người dẫn chương trình vẫn đang tiếp tục đưa tin: “Cảnh sát nhắc nhở phụ nữ ra ngoài buổi tối cần phải cẩn thận.”

Ra khỏi thang máy, Tô Mạch ra cổng tiểu khu đón taxi.

Nhanh chóng tới công ty.

Rất an toàn.

Lúc này đã mười một giờ đêm, tòa nhà không có người. Ở sảnh lớn chỉ có hai người bảo vệ trực ban, trông lạnh lẽo, buồn tẻ.

Một chú bảo vệ lại hỏi: “Muộn thế này rồi còn quay lại công ty tăng ca à?”

Tô Mạch gật đầu: “Các chú cũng thật vất vả, muộn thế này rồi vẫn phải trực ban.”

Chú bảo vệ cười: “Đạo này trị an không được tốt, tối về, tốt nhất là gọi người nhà tới đón.”

Tô Mạch vâng dạ, mỉm cười thân thiện đáp lại.

Thế giới này có người xấu, có kẻ ác nhưng người tốt còn nhiều hơn.

Trâu Tinh Thần đứng trước cửa nhà Tô Mạch, gõ mấy cái không thấy ai đáp lại. Anh tựa người vào cạnh cửa gọi điện.

“Ở đâu thế?”

Tô Mạch đang đứng dưới tầng một của tòa nhà chờ thang máy: “Quay lại công ty lấy ít tài liệu, về ngay đây ạ.”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn giờ, cau mày: “Đệt, đã mười một giờ rồi còn chạy ra ngoài.”

Tô Mạch: “Là hạng mục của Shandy.” Rất quan trọng.

Trâu Tinh Thần: “Anh đi đón em.”

Tô Mạch cười: “Thang máy tới rồi, em cúp trước đây.”

Cố Bắc Đồ từ trong thang máy đi ra, thấy Tô Mạch, anh ta ngạc nhiên: “Muộn thế này rồi còn quay lại công ty à?”

Tô Mạch ừ một tiếng, không muốn dây dưa lằng nhằng, đi thẳng vào trong thang máy.

Cố Bắc Đồ đưa tay chặn cửa thang máy lại, bỗng nhiên bảo: “ICGE ngày mai, anh sẽ thắng hẳn.”

ICGE là quỹ đầu tư mạo hiểm có tiếng, tất nhiên Tô Mạch có biết. Thế nhưng cô chưa từng nghe Trâu Tinh Thần nhắc tới.

Cái tên đàn ông luôn luôn kiêu căng, liêu lĩnh này.

Tô Mạch cười một cái: “Anh không thắng được anh ấy.”

Cố Bắc Đồ: “Vậy em cứ chờ xem.” Nói xong thì thả tay.

Cửa thang máy khép lại. Tô Mạch lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Trâu Tinh Thần: “Anh là tuyệt nhất.”

Trâu Tinh Thần nhanh chóng nhắn lại: “Nhắc lại.”

Tô Mạch trợn mắt cạn lời, nhắn lại: “Anh là tuyệt nhất, cũng là đẹp trai nhất.”

Anh nhắn lại: “Chuyện gì đấy?”

Chỉ mới nghĩ tới cảnh Cố Bắc Đồ bị đè bẹp thôi là Tô Mạch đã thấy phấn khích rồi. Cô gửi một tin nhắn âm thanh, kể lại chuyện gặp Cố Bắc Đồ, cuối cùng còn thêm một cái muah yêu.

Làm Trâu Tinh Thần buồn nôn chết đi được. Anh ta cười nhẹ một tiếng, nhắn lại một tin nhắn thoại: “Bệnh cũ tái phát.”

Thang máy lên tới tầng mười một, cả tầng tĩnh lặng. Tô Mạch không sợ bị người nghe được, gửi một tin nhắn thoại: “Thần ca, em...”

Muốn nói là em yêu anh nhưng vấn đề là, không nói ra miệng được.

“Em xấu hổ lắm, dù sao anh hiểu đó.”

Trâu Tinh Thần tựa lưng vào lưng ghế ô tô, nhìn đèn xanh đèn đỏ bên ngoài. Cô nói anh hiểu nhưng thực ra anh không hiểu.

Tô Mạch vào văn phòng, giật mình ngạc nhiên vì muộn thế này rồi vẫn còn người tăng ca.

Càng đáng kinh ngạc hơn nữa là, đèn ở quầy lễ tân đã tắt. Một nửa khu làm việc cũng đã tắt đèn tối thui.

Chỉ có phòng thiết kế và phòng giám đốc là còn sáng đèn.

Chắc tới tám phần là Tiêu Như đang tăng ca.

Tô Mạch tới chỗ của mình, định lấy tài liệu xong là về luôn.

Văn phòng quá tĩnh lặng, cửa phòng giám đốc khép hờ chứa một chút khe hở. Cô nghe được cuộc đối thoại bên trong.

Giọng Lý Quảng Toàn the thé: “Vị trí hiện giờ của cô vốn là tổng giám đốc Lưu dành cho Tô Mạch, là tôi cực lực tiến cử cô thì cô mới leo lên được.”

Giọng Tiêu Như lí nhí: “Cám ơn phó tổng giám đốc Lý.”

“Thế, nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép về trước.”

“Cô đã nghĩ xong sẽ báo đáp tôi thế nào chưa?” Lý Quảng Toàn cười thật đáng khinh, “Cô là người thông minh, không cần tôi phải nhắc chứ?”

“Nghe nói gần đây cô mới mua một căn hộ. Trả tiền vay mua nhà chắc vất vả lắm nhỉ? Nếu mà thất nghiệp thì không ổn đâu.”

Tô Mạch cảm thấy ghê tởm, nhanh chóng sao chép tài liệu mình cần, cất USB vào túi rồi định ra về.

Lúc đứng dậy, cô nghe thấy trong văn phòng truyền ra tiếng đồ gì đó rơi xuống đất.

Tô Mạch không muốn xen vào chuyện của người khác, cô chưa bao giờ nghĩ mình là người tốt. Cô và Tiêu Như đã không còn quan hệ bạn bè như trước đây, cô không có trách nhiệm cứu cô ta, cũng không có trách nhiệm dẫn dắt cô ta trưởng thành.

Tô Mạch xách túi, đi ra tới cửa.

Trong văn phòng truyền ra tiếng hét thất thanh của Tiêu Như.

Trong đầu Tô Mạch bỗng xẹt qua giọng nói lo lắng của mẹ Tiêu Như khi gọi điện cho cô, bà nói con gái mình bé gan, ý chí không kiên định, dễ bị bên ngoài cám dỗ, mong Tô Mạch để mắt giúp.

Một cuộc điện thoại dài hai phút, bà liên tục nhắc đi nhắc lại mười mấy lần cảm ơn.

Có đôi khi, giữa người tốt và người xấu, tà ác và chính nghĩa, nguyên tắc và sa đọa, chỉ cách một giây.

Tô Mạch bực bội đập một tiếng mắng chính mình.

Cô quay người đi mấy bước, đá văng cửa phòng giám đốc.

Phó tổng giám đốc Lý đang đặt tay trên đùi Tiêu Như, quay đầu lại thấy Tô Mạch, mặt biến sắc.

Lý Quảng Toàn rút bàn tay háo sắc của mình về, sắc mặt khó coi: “Tô Mạch đấy à, tan làm rồi, về nhà đi thôi.”

Tô Mạch phớt lờ, đi tới, kéo cổ tay Tiêu Như đi ra ngoài.

Lý Quảng Toàn ho một tiếng.

Tiêu Như rút tay khỏi tay Tô Mạch: “Không cần cô lo, cô đi đi.”

Tô Mạch quay đầu nhìn: “Mẹ kiếp, cô nghĩ là tôi muốn lo cho cô à!”

Tiêu Như: “Thế thì cô đi đi.”

Tô Mạch nhìn Tiêu Như chằm chằm: “Cô đã nghĩ kĩ chưa? Kĩ rồi thì tùy cô.”

Tiêu Như không đáp, Lý Quảng Toàn bước tới, đang định mở miệng nói thì Tô Mạch quát một tiếng: “Câm miệng.”

Mặt Lý Quảng Toàn hiện lên sự phẫn nộ: “Tô Mạch, cô nói chuyện với lãnh đạo thế đấy hả?”

Tô Mạch: “Ông tự soi gương trước xem mình có giống một lãnh đạo không? Đồ con lợn!”

Thân hình mập mạp của Lý Quảng Toàn chắn trước mặt Tô Mạch, gã chỉ ngón tay vào cô: “Đồ đàn bà thôi! Mẹ kiếp, mày nói lại lần nữa! Ai là lợn?”

Chữ “lợn” này là từ cấm kỵ của Lý Quảng Toàn. Từ thằng mập bé tới thằng mập lớn, gã thường xuyên vì sự mập mạp của mình mà bị bạn bè xa lánh, bắt nạt. Gã hận nhất là bị người ta gọi là lợn.

Tô Mạch hít cầm: “Đồ con lợn.” Kể từ hồi Lý Quảng Toàn quấy rối tình dục cô bất thành và vu cáo cô nhận đơn ngoài, cô đã muốn mắng như thế. Hôm nay xem như là tìm được cơ hội.

“Bốp!” một tiếng, Lý Quảng Toàn vung tay tát ngay một tát vào mặt Tô Mạch.

Tô Mạch không ngờ một tên béo hơn trăm kí mà có thể thực hiện được một động tác linh hoạt tới thế, cô bị tát tới ngẩn ra.

Mặt nóng bừng, đau rát. Lớn thế này rồi, ngoài Tiền Viện, chưa từng có ai tát cô.

Tô Mạch nhớ tới lần vợ Lý Quảng Toàn gọi điện xin lỗi cô, chị ta nói Lý Quảng Toàn ngoài háo sắc ra còn có xu hướng bạo lực nghiêm trọng.

Tô Mạch lau môi, mu bàn tay in một dấu máu.

Cô buông Tiêu Như ra, giơ chân đạp một cước vào đũng quần của Lý Quảng Toàn.

Nhưng đối phương quá béo, cô chỉ đá trúng cái đùi núc ních mỡ của gã, không đạp được vào chỗ yếu hại.

Tô Mạch đẩy Tiêu Như về phía cửa: “Xuống dưới tầng gọi bảo vệ.”

Tiêu Như hoàn hồn, nhanh chóng chạy ra ngoài, hốt hoảng đánh rơi cả giày.

Lý Quảng Toàn quát: “Tiêu Như, mẹ mày, nghĩ cho kĩ, nên nói gì, không nên nói gì. Đừng quên, tổng giám đốc Lưu là anh họ đằng

ngoại của tao.”

Tô Mạch thấy Tiêu Như khựng người lại, không chạy nữa. Cô ta nhặt lại đôi cao gót, như thể chấp nhận số mệnh, từ từ đi về phía cửa.

Tim Tô Mạch chìm xuống đáy, Lý Quảng Toàn xông tới.

Tiêu Như xuống tới tầng một. Bảo vệ ở sảnh lớn thấy tinh thần cô bất thường, tóc tai lộn xộn thì lại hỏi: “Tiểu thư không sao chứ?”

Tiêu Như ngẩng đầu, mặt vô cảm.

Bảo vệ lại tốt bụng hỏi lại: “Xin hỏi có cần trợ giúp gì không?”

Tiêu Như lắc đầu: “Không cần, tất cả đều ổn, rất ổn.”

Bảo vệ không gặng hỏi nữa, chỉ dặn dò cô ta dạo này trị an không tốt, ra về phải chú ý an toàn.

Tiêu Như ra khỏi tòa nhà, đêm đã khuya, đường phố không người qua lại. Cô ta đứng sững trước cửa một hồi, gió lạnh thổi thốc vào trong cổ áo.

Đối diện bên kia đường có một trung tâm thương mại, là một trong ba trung tâm thương mại lớn nhất Tây Quỳnh. Giữa những ngọn đèn nê-ông lộng lẫy là một màn hình tinh thể lỏng cực lớn đang phát quảng cáo.

Quảng cáo một dòng nước hoa của Shandy.

Ánh mắt Tiêu Như lạnh dần. Shandy à, đúng là đáng ghét.

Một chiếc Bentley màu đen bản số lượng giới hạn dừng trước tòa nhà.

Trâu Tinh Thần xuống xe, đang định đi vào trong.

Tiêu Như lại gần: “Tiểu Tô về rồi, vừa mới xong, bắt xe về.” Bên cạnh có khóm vạn niên thanh treo vài chiếc đèn trang trí.

Ánh đèn đỏ hắt lên mặt cô ta, tựa như một nữ quỷ không có hơi ấm và linh hồn.

Trâu Tinh Thần dừng bước. Lúc trước tới đây đón Tô Mạch, anh ta từng gặp Tiêu Như, biết họ là đồng nghiệp với nhau.

“Cám ơn.”

Anh ta lấy điện thoại ra gọi cho Tô Mạch. Có tín hiệu nhưng không có người nghe. Có thể là không nghe thấy.

Trâu Tinh Thần quay về xe ngồi rồi điện lại cho Tô Mạch.

Giọng nữ máy móc vọng ra từ điện thoại: “Xin chào, số máy quý khách gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Tác giả có chuyện muốn nói: triệu hồi Thần ca, lần này là anh hùng cứu mỹ nhân thật.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 20

Lý Quảng Toàn ném mạnh điện thoại của Tô Mạch xuống đất, màn hình điện thoại nháy mắt nứt thành mạng nhện.

Tô Mạch tránh sau bàn làm việc, giờ một chiếc ghế lên: “Mẹ kiếp, ông mà dám tới, bà đây đập chết luôn.”

Một mặt cô giằng co với Lý Quảng Toàn, một mặt nhìn ra ngoài cửa, cố gắng kéo dài thời gian, chờ cứu viện.

Hề Tiêu Như còn có lương tri thì sẽ không bỏ mặc cô.

Ba phút trôi qua, vẫn không thấy có người tới.

Lý Quảng Toàn xoay người khóa cửa văn phòng lại, chộp lấy một chiếc bình hoa để sau cửa: “Đồ đàn bà thói! Đã muốn dạy dỗ mày từ lâu rồi! Ngày nào cũng kiêu căng chết tiệt.”

Nói đoạn liền ném chiếc bình hoa tới.

Tô Mạch ngồi xổm xuống tránh sau bàn làm việc.

“Choang...” Chiếc bình gốm rơi ngay sau lưng cô, vỡ tan tành.

Tô Mạch nhặt một mảnh vỡ lớn nhất, nói với Lý Quảng Toàn: “Cùng lắm thì chết chung.”

Lý Quảng Toàn bồng bật cười, cặp mắt chuột híp thành sợi chỉ: “Muốn chết, đâu có dễ.”

Tô Mạch: “Ông nghĩ kỹ hậu quả đi, ông sẽ bị ghi lại án tích đấy.”

Lý Quảng Toàn cười mỉa một tiếng: “Mày cho là Tiêu Như sẽ làm chứng giúp mày à?”

Đây hiển nhiên chỉ là một câu hỏi tu từ.

Tô Mạch nhặt ống đựng bút để trên bàn ném vào người Lý Quảng Toàn: “Mẹ kiếp, ông đi chết đi!”

Lý Quảng Toàn giơ tay cản được chiếc ống bút. Lốp mỡ trên người gã quá dày, ống bút đập vào cánh tay như đạn bắn vào bọt biển, không được chút tác dụng gì.

Lý Quảng Toàn không phải loại chuột gầy như Lưu Trí. Tuy Tô Mạch có khỏe nhưng hoàn toàn không làm gì được.

Lý Quảng Toàn xông tới, đá chiếc bàn làm việc về phía tường.

Tô Mạch không còn chỗ để tránh, giơ mảnh sứ đang cầm lên rạch vào người Lý Quảng Toàn.

Lý Quảng Toàn túm được cổ tay của Tô Mạch, mảnh sứ rơi xuống đất.

“Ông đâu có ngu, đời nào để lại bất kỳ chứng cứ phạm tội nào trên người mày.”

Lý Quảng Toàn cười hèn hạ: “Đảm bảo khiến mày suốt đời không quên được.”

Nói đoạn liền lật tay đẩy Tô Mạch xuống ghế, rút dây lưng trói cô vào ghế.

Trâu Tinh Thần chạy tới trước thang máy, ấn gọi hết toàn bộ các thang máy còn đang hoạt động.

Thời gian chờ đợi dài một cách dị thường, anh ta chưa bao giờ thấy sốt ruột như bây giờ.

Chiếc thang máy có thể tới sớm nhất đang chạy từ tầng tám xuống, số nhảy rất chậm, bảy, sáu, năm...

Trâu Tinh Thần nện mạnh vào bức tường.

Anh ta lao vào văn phòng của Ori, chạy thẳng tới chỗ làm việc còn sáng đèn ở tận trong cùng.

Chiếc túi Tô Mạch dạo này ngày nào cũng mang nằm ngay trước cửa văn phòng giám đốc, chiếc túi Hermes màu cam.

Trong văn phòng hơi có tiếng đánh nhau.

Tim Trâu Tinh Thần bỗng lạnh buốt.

Anh ta đá mạnh cửa, khàn giọng gọi: “Tô Mạch!”

“Cứu em!” Tiếng con gái la to như dồn hết sức toàn thân để gọi.

Trâu Tinh Thần lùi về sau hai bước, dồn sức lấy đà đá vỡ cửa.

Áo sơ mi cô mặc đã bị mở ba cúc, một nửa bờ vai trắng ngần lộ ra ngoài, mái tóc dài che trước ngực như chiếc chăn đen che kín phần da trần.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn. Rõ ràng ngoài phòng rất tối nhưng tại sao, khi anh xuất hiện, ánh sáng sau lưng còn ngời sáng hơn cả mặt trời.

Lúc bị ăn một cái tát của Lý Quảng Toàn và trong hơn chục phút giằng co với gã, thậm chí khi bàn tay lợn béo mỡ của gã sờ lên mặt, cô vẫn không hề nhú mày lấy một lần, càng không định khóc, không hề nghĩ tới.

Vậy mà lúc này, khi nhìn thấy anh, nước mắt lại rơi như mưa.

Cô không ngờ sẽ có người tới cứu mình, giống như ngày xưa khi tan học bị bọn Tiền Viện chặn đường trong ngõ cũng không có ai cứu cô, chỉ có sự tuyệt vọng.

Mấy năm nay, cô độc lập đã quen, những ám ức dù lớn hay nhỏ cô đều tự mình giải quyết. Cô không ngờ anh sẽ tới, anh tới còn mang theo ánh sáng tới cùng.

Trâu Tinh Thần cởi phăng chiếc sơ mi trên người mình, mặc kệ hàng cúc bị giật bung rơi xuống đất, phủ áo lên người Tô Mạch. Tháo dây lưng đang cột cô, run run ôm cô một cái.

Anh đổ mắt xoay người lại, vung nắm tay cuộn chặt đám Lý Quảng Toàn.

Lý Quảng Toàn cũng giơ nắm đấm phản đòn. Hai người lao vào đánh nhau.

Lý Quảng Toàn người béo núc mỡ, đối phó với đàn bà còn được chứ đối mặt với loại đàn ông thể trạng cao to một mét tám mươi sáu như Trâu Tinh Thần thì hoàn toàn không phải đối thủ.

Lý Quảng Toàn nhanh chóng rơi xuống thế hạ phong, che mặt chạy ra ngoài cửa. Trâu Tinh Thần vươn tay tóm gã lại, đấm một quyền vào mặt.

Một quyền vào ngực, hai quyền vào bụng...

Người đàn ông đỏ mắt này bị cảm xúc phần nộ và đau lòng khủng khiếp chi phối, hoàn toàn không dừng lại được.

Dám đụng tới người phụ nữ của anh ta, anh ta phải giết hắn.

Lý Quảng Toàn ôm bụng nằm dưới đất, khoe môi chảy máu, mặt sưng phù, trán có vết máu, tựa như một con lợn chết chỉ chờ xẻ thịt.

Tô Mạch quần áo sơ mi của Trâu Tinh Thần, lại kéo Trâu Tinh Thần ra: “Đừng đánh nữa, đánh tiếp là thành ra chết người đấy.”

Trâu Tinh Thần gạt Tô Mạch ra, quỳ xuống nền nhà, lại vung nắm đấm đánh máu lên.

Tô Mạch quỳ xuống ôm eo Trâu Tinh Thần, gắng sức kéo anh ta ra: “Anh làm vậy không đáng đâu.”

Cô dán mặt mình lên lưng anh thì thầm: “Em không sao.”

“Anh tới nên em không bị làm sao hết.”

Trâu Tinh Thần rút cuộc ngừng tay.

Lý Quảng Toàn khạc ra một bãi nước bọt lẫn máu, rụt vào trong góc tường, không dám thở mạnh.

Trâu Tinh Thần ngồi dưới nền nhà, vòng tay kéo Tô Mạch vào trong lòng, ôm chặt cô, giọng nặng nề như chịu tải cả ngàn cân: “Xin

lỗi đã không bảo vệ tốt cho em.”

Tô Mạch làm ổ trong lồng ngực rộng rãi ấm áp của người đàn ông, chút máu ở khóe môi dính lên áo ba lỗ của anh.

Cô cọ cọ trong lòng anh.

Anh ôm cô, giọng khàn khàn: “Xin lỗi.”

Anh cúi đầu, in môi lên mắt cô, giúp cô lau khô giọt lệ.

Đã nhiều năm lắm rồi cô không khóc như vậy, nước mắt cứ như không thể ngừng tuôn. Chẳng phải vì cô kinh hãi hay vì sợ Lý Quảng Toàn.

Là vì đã lâu rồi cô không được ai chở che cho thế này.

Như thể muốn để nước mắt bao năm qua chảy hết một lần, áo sơ mi của anh trên người cô ướt hằn một mảng rộng.

Tuổi xuân của cô trôi qua trong nỗi tự ti và cô độc vô tận. Tới lúc trưởng thành, cô lại bị lạc trong niềm hư vinh của bản thân, tựa như đi men bên bờ vực thẳm.

Trước mặt người khác, cô là một nhân viên giỏi giang, độc lập, mạnh mẽ. Cô dùng lớp vỏ kiên cường để che đậy sự mềm yếu của bản thân, ngăn cách mình với thế giới khi nóng khi lạnh này.

Rốt cuộc cũng có một người xách thanh kiếm tới đâm thủng một lỗ trên lớp vỏ ấy.

Cô cúi đầu nhìn thấy vết thương trên tay anh bèn cầm tay anh kê lên môi thổi: “Đau không?”

Anh lắc đầu, đỡ cô đứng dậy.

Bảo về dưới tầng rút cuộc cũng phát hiện ra có vấn đề, chạy lên xem.

Cả phòng làm việc bị đập phá ngổn ngang, người phụ nữ rúc trong lòng người đàn ông, trong góc có một con lợn chết nằm.

Lợn chết Lý Quảng Toàn thấy có bảo vệ liền run run gọi to: “Bảo cảnh sát. Mau báo cảnh sát. Tôi muốn giám định thương tật. Tôi muốn tố cáo hấn cố ý gây thương tích.”

Bác bảo vệ kệ anh ta, lại gần thân thiết hỏi thăm Tô Mạch: “Không việc gì chứ?”

Tô Mạch rời khỏi vòng ôm của Trâu Tinh Thần, đi tới chỗ Lý Quảng Toàn, giơ chân đạp hấn mấy cái thật mạnh.

Lý Quảng Toàn đau kêu oai oái: “Bảo vệ, ông thấy rồi đấy, cô ta đánh tôi. Ông phải làm chứng cho tôi.”

Bác bảo vệ xoay người đi, tỏ vẻ mình không nhìn thấy gì hết.

Trâu Tinh Thần giữ chặt Tô Mạch: “Đừng làm bần chân.”

Chuyện lớn tới mức này, bảo vệ đành phải báo cảnh sát, chờ cảnh sát tới xử lý.

Cảnh sát nhanh chóng tới mang cả đoàn người về đồn công an.

Lý Quảng Toàn nằm dưới đất giả chết được mang đi bệnh viện trước. Vì chuyện này mà kéo dài tới quá nửa đêm.

Chờ có báo cáo giám định thương tật, người cũng có mặt đông đủ thì đã bảy giờ rưỡi sáng.

Lý Quảng Toàn kiên quyết nói gã và Tô Mạch là đôi bên tình nguyện, vị hôn phu của Tô Mạch vì yêu sinh đồ kỵ, đi lên đánh gã.

Tô Mạch thì ăn ngay nói thật, nói cô vì cứu Tiêu Như nên mới bị cuốn vào. Lý Quảng Toàn đang định làm chuyện hèn hạ thì Trâu Tinh Thần tới cứu cô.

“Đồng chí cảnh sát, nếu không phải vị hôn phu của tôi tới kịp thời thì hành vi phạm tội đã phát sinh rồi.”

Lý Quảng Toàn xảo biện: “Cô nói tôi làm chuyện hèn hạ với cô, dù sao cũng phải coi trọng chứng cứ chứ, cô lấy được gì ra làm chứng không?”

Tô Mạch quả thật không trình ra được bằng chứng, đây là chỗ giáo hoạt của Lý Quảng Toàn. Lợn đôi khi cũng biết động não.

Cuối cùng, cảnh sát gọi nhân vật mấu chốt là Tiêu Như tới.

Tiêu Như vẫn mặc bộ quần áo cũ, có điều tóc tai chỉnh tề, tinh thần cũng bình tĩnh hơn trước nhiều.

Tiêu Như đi ngang qua trước mặt Tô Mạch, ánh mắt hai người giao nhau.

Tô Mạch gọi Tiêu Như lại: “Tiêu Như, nếu cô còn là con người thì hãy nói cho đúng sự thật.”

Rõ ràng là trời tháng Năm nhưng Tô Mạch lại thấy hơi lạnh trong mắt cô ta.

Tiêu Như thay đổi trong một đêm, cô ta đã biến thành một con người khác.

Thiện ác thường chỉ cách nhau một suy nghĩ, cô ta đã đặt chân bước vào là không còn đường quay về nữa.

“Đồng chí cảnh sát, chuyện là thế này. Tối qua tôi tăng ca trong văn phòng mình, lúc chuẩn bị về thì thấy Tô Mạch tới công ty. Trước khi về tôi có đi phòng vệ sinh một chuyến, chắc cô ấy tưởng tôi đã về nhà rồi.”

“Lúc tôi ra khỏi phòng vệ sinh, quay trở về lấy túi thì thấy Tô Mạch và phó tổng giám đốc Lý đang...”

“Đang tán tỉnh.”

Trâu Tinh Thần cuộn chặt nắm đấm, cảnh sát đưa mắt nhìn cảnh cáo. Tô Mạch cầm tay Trâu Tinh Thần, từ từ mở nắm đấm tay rồi đặt tay mình vào trong lòng bàn tay anh.

Lý Quảng Toàn hừ lạnh một tiếng, động đến vết thương ở khoeo miệng hơi đau một chút. Gã nhú mày, khuôn mặt nhăn nhó co rúm lại giữa những nếp thịt sừng phù.

Tiêu Như tiếp tục nói: “Tôi không tiện ở lại lâu nên lặng lẽ ra về. Bảo vệ dưới tầng có thể làm chứng.”

Viên cảnh sát chịu trách nhiệm xử lý vụ án liếc nhìn bản lời khai của Trâu Tinh Thần rồi nói với Tiêu Như: “Theo như anh Trâu khai, cô có gặp anh ta ở dưới tòa nhà và nói với anh ta là đương sự là cô Tô đã tan làm về nhà. Điều này trước sau mâu thuẫn với lời cô vừa nói.”

Tiêu Như liếc nhìn Trâu Tinh Thần rồi quay lại nói: “Tôi không quen vị hôn phu của Tô Mạch, chỉ mới gặp qua một lần ở dưới tòa nhà. Tôi bắt cần nhầm anh ta với bạn trai của một đồng nghiệp khác cũng họ Tô.”

“Nếu tôi nhớ không lầm, lúc đó hẳn tôi đã nói là: Tiểu Tô đã tan làm rồi. Ở đây không phải nói Tô Mạch.”

“Bình thường ở công ty, tôi luôn gọi tên Tô Mạch và gọi đồng nghiệp nữ cũng họ Tô kia là Tiểu Tô. Mọi người trong công ty đều có thể làm chứng.”

Trâu Tinh Thần xùy khế một tiếng.

Tô Mạch: “Đồng chí cảnh sát, cô ấy rõ ràng cố ý gây hiểu nhầm.”

Tiêu Như cãi lại: “Chúng có đâu?”

Tô Mạch cắn chặt răng.

Cô đột ngột quay sang hỏi một nữ cảnh sát ngồi cạnh: “Nếu là cô, cô chọn anh ấy hay là hắn?” Cô vừa nói vừa chỉ vào Trâu Tinh Thần và Lý Quảng Toàn.

Trâu Tinh Thần,: “...” Mẹ kiếp, có vấn đề gì mà lại đem anh ta ra so với tên cặn bã kia?

Tô Mạch cực kỳ hiểu Trâu Tinh Thần, liếc anh ta một cái ra dấu im miệng.

Trâu Tinh Thần liền nghẹn lại, không nói gì.

Nữ cảnh sát cười, không trả lời.

Một gã đàn ông nặng trên trăm kí trông lồi thối lệch thếch và một anh chàng đẹp trai khôi ngô, chuyện này còn cần phải chọn sao?

Lý Quảng Toàn hất cằm: “Có khi cô lại thích tôi thế này thì sao?”

Trong khoảnh khắc, không ai nói một câu nào, thật ngượng ngùng.

Viên cảnh sát ho khan một tiếng: “Chúng tôi phá án coi trọng bằng chứng. Những giả thiết này của các vị đều thành lập dựa trên nhân tố chủ quan.”

“Đợi đến tám rưỡi, tới giờ đi làm, đồng nghiệp của chúng tôi sẽ tới tòa nhà xảy ra vụ việc để trích xuất băng ghi hình làm bằng chứng. Trong công ty các vị tuy không lắp camera nhưng camera an ninh ở sảnh lớn của tòa nhà và bên ngoài đều cần phải thử nghiệm chứng.”

Tô Mạch liếc nhìn đồng hồ treo tường, tám giờ ba mươi phút, cô vội hỏi: “Thế giờ chúng tôi đã đi được chưa?”

Cô biết thời gian hẹn gặp giữa Trâu Tinh Thần với bên ICGE là chín giờ sáng. Giờ chạy vội tới có lẽ vẫn kịp.

Cảnh sát: “Không được, phải chờ một lát, còn chưa làm rõ lời khai, đi thế nào được?”

Trâu Tinh Thần tựa người vào tường, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên người anh vẫn đang mặc chiếc áo ba lỗ trắng chỗ ngực có dính vết máu từ môi của Tô Mạch.

Nhờ dáng người đẹp nên chỉ đứng đại thôi trông cũng như người mẫu. Cho dù là đứng trong đồn cảnh sát.

Tô Mạch hỏi khế: “Làm sao bây giờ?”

Trâu Tinh Thần cầm tay cô kê lên môi mình, không trả lời.

Quen biết anh bao lâu nay, hoặc là anh làm bộ lịch lãm, quý ông, hoặc là điệu bộ lười nhác, hình tượng đã mất thì không thêm giữ.

Lần đầu tiên cô thấy anh chỉ nhìn xuống, không nói năng gì.

Cô biết anh đang nghĩ đến chuyện gọi vốn đầu tư của ICGE.

Cô hỏi khế: “Hay là, nhờ nhà họ Chu ra mặt giúp?”

Nhà họ Chu giàu nhất đất Tây Quỳnh, nhất định có quen biết không ít người quyền quý. Xử lý chút chuyện nhỏ này thì chỉ cần một cú điện thoại.

Trâu Tinh Thần lắc đầu: “Không cần.”

Ngừng giây lát, anh ngẩng đầu nhìn cô: “Anh không muốn dựa vào nhà họ Chu.”

Nhưng rõ ràng quan hệ giữa anh và bà Chu rất tốt. Cho dù là với Chu Thụ Bân thì quan hệ giữa cha dượng và con riêng của vợ cũng không đến nỗi tệ, cùng lắm chỉ là có hơi xa cách một chút.

Tô Mạch không nói thêm nữa.

Kim giây trên tường nhích từng chút từng chút, cảm giác nhanh hơn hẳn lúc thường.

Trâu Tinh Thần bỗng nói: “Là nguyện vọng trước lúc lâm chung của cha anh, cha bắt anh hứa với ông, suốt đời không được đổi tên, càng không được sửa họ, anh đã hứa rồi.”

“Em không biết lúc sinh thời cha tốt với anh biết chừng nào. Anh không thể phản bội cha, nói lời mà không giữ lời.”

“Nếu lần này dựa vào nhà họ Chu, có lần đầu tiên thì sẽ có vô số lần sau. Em hiểu không?”

Tô Mạch gật đầu: “Đạo lý thì em hiểu nhưng chuyện lần này thực sự rất quan trọng với anh.”

Trâu Tinh Thần im lặng, anh không hề phân vân, giữa lợi ích và lời hứa, anh chọn về sau, kiên định tới mức khiến người ta thấy thật ngu dốt.

Kim giờ, kim phút, kim giây chỉ đúng chín giờ. Sáu mươi triệu bay.

Tô Mạch hỏi Trâu Tinh Thần: “Nếu không phải vì em, anh sẽ không bị kéo vào, cũng sẽ không bị lỡ mất cơ hội nhận đầu tư.”

“Anh hối hận không?”

Trâu Tinh Thần quay đầu nhìn Tô Mạch, đôi bàn tay to xoa tóc cô: “Đừng nghĩ mẹ gì linh tinh vậy, có rảnh để nghĩ thì chẳng bằng cân nhắc thật kỹ xem nên đền bù cho ông đây thế nào.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc ra khỏi đồn công an, trời đã gần trưa.

Trâu Tinh Thần kéo tay Tô Mạch đi trong nắng tiến về phía trước.

Lý Quảng Toàn và Tiêu Như đi đằng sau khuất dưới bóng râm.

Trên người Lý Quảng Toàn có không ít vết thương cả lớn lẫn nhỏ, gãy xương sườn, trật khớp tay trái, lưng lay hai răng, đi đứng không vững.

*gãy xương sườn là việc phá vỡ cấu trúc xương sườn. Rạn, nứt xương thực chất cũng là một dạng của gãy xương, tức là gãy xương kín, xương chưa bị tách ra khỏi chiều dọc, chiều ngang hoặc chưa bị lộ ra ngoài da. Gãy xương có thể xảy ra ở bất kỳ xương nào của cơ thể khi có lực tác động mạnh từ bên ngoài vào xương vượt quá sức chịu của xương.

Tô Mạch không có chứng cứ chứng minh Lý Quảng Toàn có ý định làm chuyện bỉ ổi với mình trước, trong khi Lý Quảng Toàn lại có Tiêu Như làm chứng chứng minh Tô Mạch và Lý Quảng Toàn là đôi bên cùng tình nguyện.

Điểm mấu chốt nhất là, bất kể quan hệ giữa Tô Mạch và Lý Quảng Toàn là gì thì hành vi của Trâu Tinh Thần đều không được coi là phòng vệ chính đáng.

*phòng vệ chính đáng: Điều 22 chương IV Bộ luật Hình sự 2015 của Việt Nam quy định: “Phòng vệ chính đáng là hành vi của người vì bảo vệ quyền hoặc lợi ích chính đáng của mình, của người khác hoặc lợi ích của Nhà nước, của cơ quan, tổ chức mà chống trả lại một cách cần thiết người đang có hành vi xâm phạm các lợi ích nói trên. Phòng vệ chính đáng không phải là tội phạm. Vượt quá giới hạn phòng vệ chính đáng là hành vi chống trả rõ ràng quá mức cần thiết, không phù hợp với tính chất và mức độ nguy hiểm cho xã hội của hành vi xâm hại.” Điều này cũng tương đồng với quy định theo luật pháp Trung Quốc nói riêng cũng như quốc tế nói chung.

Ra khỏi cổng đồn cảnh sát, Tô Mạch xoay người bước tới trước mặt Tiêu Như, vung tay tát cô ta một tát.

Tiêu Như ôm mặt, trừng mắt: “Tô Mạch, cô điên à! Dám đánh người trước cổng đồn cảnh sát!” Nói đoạn liền định đánh trả.

Trâu Tinh Thần bắt lấy cổ tay Tiêu Như hất ra.

Tiêu Như xoa xoa cổ tay đỏ lên vì bị túm: “Anh đánh con gái.”

Trâu Tinh Thần nhìn lên nhìn xuống: “Cô ư? Cô mà cũng được tính là con người à?”

Tiêu Như quay đầu nhìn Lý Quảng Toàn một cái, đối phương hoàn toàn chẳng hề có ý tới giúp.

Trâu Tinh Thần đi tới chỗ Lý Quảng Toàn, không buồn liếc mắt nhìn hắn mà ngó xéo sang phía cổng đồn công an: “Trong thời gian

Tô Mạch làm việc ở Ori, ông, không được tới công ty.”

Lý Quảng Toàn hơi nổi nóng: “Tôi là phó tổng giám đốc của công ty, cô ta chỉ là một nhà thiết kế nhỏ bé, dựa vào đâu?”

Trâu Tinh Thần trừng mắt: “Mẹ kiếp, dựa vào việc mày là đồ cặn bã.”

Lý Quảng Toàn bị Trâu Tinh Thần đánh đâm sợ, há mồm nhưng không dám chửi ra miệng, người rụt về sau, y như thể một con chuột không dám ló đầu ra ngoài.

Tô Mạch đi tới: “Tôi không tính ở Ori lâu.”

Quả trúng ý Tiêu Như: “Vậy cô từ chức đi chứ.”

Tô Mạch liếc cô ta một cái: “Mẹ kiếp, tôi lại đâu có ngu. Tôi phải hoàn thành hạng mục Shandy thật xuất sắc mỹ mãn rồi mới đi.”

Đây là một kinh nghiệm nghề nghiệp quý giá, là lợi thế đáng kể để cô nhảy việc.

Lý Quảng Toàn tóm lại vẫn đuối lý, chấp nhận yêu cầu của Trâu Tinh Thần. Cái cơ thể đầy mình thương tích này của gã, không mất mười ngày nửa tháng thì không thể khỏe được.

Trước khi đi, Trâu Tinh Thần túm cổ áo Lý Quảng Toàn nhắc lên như xách một con lợn chết béo mập: “Lần này coi như mày gặp may, nếu cô ấy mà có xảy ra chuyện gì thì ông lấy mạng mày.”

Ngay trước mặt Lý Quảng Toàn, Tô Mạch gọi điện cho vợ của hắn, người phụ nữ giàu sức chiến lãn trước đi đánh ghen nhằm người.

Lý Quảng Toàn cuống cuống lên nhưng bị Trâu Tinh Thần trừng cho, đến rằm cũng chẳng dám đánh.

Tô Mạch mở loa ngoài, trình bày xong chân tướng sự thật rồi nói: “Nếu không phải tôi xen vào việc của người khác thì không chừng cặp nam nữ chó má kia đã nên chuyện rồi.”

Tiêu Như lập tức biến sắc.

Lý Quảng Toàn rú lên: “Vợ ời, em phải tin anh.”

Tô Mạch cúp điện thoại, nói với Tiêu Như: “Ma quỷ không xứng được sống trên nhân gian, tôi mong cô bị xuống địa ngục.”

“Tiêu Như, cô nhớ kỹ đó cho tôi, việc này chưa xong đâu!”

Trâu Tinh Thần kéo tay Tô Mạch, bắt một chiếc taxi bỏ đi.

Trên xe, Tô Mạch im lặng một chốc rồi nói: “Trước đây em từng tới nhà Tiêu Như, lần đó nửa đêm em lên cơn sốt, mẹ Tiêu Như lấy xe điện ba bánh chở em đi bệnh viện, lúc trở về bị tai nạn đứt gân tay trái, để lại di chứng suốt đời.”

TB1ILDmi8TH8KJjy0FiXXcRsXXa_0-item_pic

948896701188271815754793_x

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Ừ.”

Lại quay đầu nhìn cô một cái, xoa nhẹ tóc cô: “Đồ ngốc.”

Cô nhìn anh: “Em tưởng anh sẽ mắng em xen vào chuyện của người khác, suýt chút nữa thành đũa chết thay.”

Cô thì thầm: “Nếu như chỉ có mình em, em nhất định đã nhanh chân bỏ chạy rồi. Em không ngờ Tiêu Như lại như vậy. Cứ tưởng là dù thế nào thì hai người cũng có thể đối phó lại được một người.”

Trâu Tinh Thần: “Chuyện này không phải em sai, kẻ nên bị ăn mắng, bị báo ứng không phải em mà là hai tên cặn bã kia.”

Lương thiện là phẩm chất tốt đẹp nhất trên thế gian, là điểm sáng cho nhân cách của một người.

Về chuyện của Tiêu Như, Tô Mạch không sai ở chỗ đã cứu người, cô sai ở chỗ đã xem nhẹ mặt hiểm ác của tính người.

Trâu Tinh Thần: “Làm xong hạng mục của Shandy thì thôi việc luôn, trước khi tìm được việc mới, ông đây nuôi em.”

“Ông đây nuôi em cả đời.”

Tô Mạch tựa vào bờ vai của Trâu Tinh Thần, ôm cánh tay anh, im lặng một lúc lâu không nói gì.

Anh ta phải dần lòng mãi mới không mắng cô một trận nên thân. Anh ta lo cho trạng thái tinh thần của cô, cúi đầu thấy cô có vẻ không sao mới lại vờ như không có chuyện gì nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gió hơn lớn, chú lái xe đóng bớt cửa sổ lại, chỉ chừa lại một chút cho thông gió, rất thoải mái.

Ngay cả khi thế giới này đầy rẫy những xấu xa, vì có làm sao nó vẫn luôn làm chúng ta lưu luyến? Là vì từng chút dịu dàng nhỏ bé không nơi nào không hiện hữu.

Hai người về tới nhà. Trâu Tinh Thần về căn của mình lấy quần áo để thay đem sang nhà Tô Mạch: “Vòi sen nhà anh hỏng rồi.”

Tô Mạch cho người vào nhà.

Cô đi tắm trước. Cô tắm xong tới anh vào tắm.

Trên mu bàn tay của anh có vết rách, phải quấn màng bọc thực phẩm rồi bọc thêm một lớp khăn mềm thật dày rồi mới thông thả tắm rửa.

Trâu Tinh Thần tắm xong đi lấy máy sấy, chỉ chỉ vào xô pha, bảo Tô Mạch ngồi xuống: “Anh sấy tóc cho em.”

Tô Mạch quay đầu nhìn anh một cái đầy nghi ngờ: “Nay tốt vậy? Còn sấy tóc giúp em nữa.”

“Không phải lại diễn đấy chứ?”

Trâu Tinh Thần tỏ vẻ xem thường: “Đã cưa được về tay, còn diễn làm cứt gì.” Ngày kia chính là ngày đính hôn, bên phía khách sạn, Phó Vũ An đang lo chuẩn bị.

Nói rồi, anh mở máy sấy tóc, một tay giữ tóc Tô Mạch, một tay sấy.

Vượt ngoài dự kiến của cô, cô cứ tưởng anh là một tên thô lỗ, sẽ làm rối bung rối bét hết lên.

Không ngờ anh làm rất nhẹ nhàng.

Cô quay đầu: “Không phải đang diễn thật hả?”

Trâu Tinh Thần giữ đầu cô, quay nó xoay sang hướng khác:
“Ngứa người à? Hay là sấy cho em thật đau vào nhé?”

Tô Mạch giơ hai tay đầu hàng.

Hôm nay vẫn trong tuần làm việc nhưng hai kẻ vốn ngày nào cũng phải tăng ca tới nửa đêm đều xin phép nghỉ.

Tiếng máy sấy tuy không lớn nhưng giữa căn phòng yên tĩnh thì tiếng gió ù ù nổi hẳn lên. Gió thổi những sợi tóc đen bay lên, hương hoa mặt lị lan khắp cả gian phòng.

“Tay còn đau không?”

Cô nói vừa nhẹ vừa khẽ, suýt nữa là chìm ngấm giữa tiếng máy sấy.

“Không đau.”

Anh cũng đáp lại bằng giọng tương tự.

Tô Mạch ngỏ lời: “Cái áo sơ mi kia của anh tặng cho em đi.”

Trâu Tinh Thần: “Đứt hết cúc rồi, lại còn có nước mắt với mấy vết máu, em không chê à?”

Tô Mạch: “Không, em thích, tặng cho em đi.”

Trâu Tinh Thần cúi đầu cười một tiếng: “Thưởng cho em.”

Tóc khô được một nửa, Trâu Tinh Thần tắt máy sấy.

Anh ôm cô ngồi trên sofa, ôm thật chặt, đặt môi cọ cọ lên tóc cô: “Sợ chết đi được.”

Tô Mạch rúc vào lòng Trâu Tinh Thần.

Anh lại nói: “Em đúng là giỏi khóc thật, chưa thấy khóc khỏe thế bao giờ.”

Nước mắt y như đê vỡ.

Cô cọ cọ trong lòng anh, hít hà hương sữa tắm mùi hoa mặt lị: “Đâu có, nhiều năm rồi em không khóc.”

Anh: “Sau này không được khóc nữa.”

Cô cười cười: “Em không khóc, em cũng không khóc nữa.”

“Muốn khóc cũng được, trừ khi...,” anh cúi đầu cọ cọ tóc cô, môi chầm chậm dịch sát về phía tai, hôn cô rồi thả thả nốt nửa câu còn lại, “trừ khi là bị ông đây làm tới khóc.”

Tô Mạch đẩy Trâu Tinh Thần ra, đỏ bừng cả khuôn mặt: “Anh cú đi.”

Trâu Tinh Thần lại ôm cô vào lòng.

Tô Mạch cấu tay anh một cái: “Xấu lắm, mất nét.”

“Không ngờ anh hóa ra lại là loại người như vậy.”

Trâu Tinh Thần: “Thế anh phải là loại người nào?”

Tô Mạch bắt chước giọng điệu kiêu căng, biếng nhác của Trâu Tinh Thần: “Hừ, đàn bà khắp thiên hạ này, chẳng có ai là xứng được giao phối với ông.”

Trâu Tinh Thần bật cười: “Đổi từ khác được không?” Bà nó chứ, giao với chẳng phối.

Tô Mạch đứng dậy vào bếp rót chén nước.

“Không lấy được đầu tư không việc gì thật hả?”

Trâu Tinh Thần uống một ngụm nước, để cốc xuống bàn trà: “Không việc gì, con đường thành công có rất nhiều, không cứ nhất nhất là chỉ mỗi con đường này.”

Tô Mạch quay đầu nhìn: “Hẹn lại người của ICGE hôm khác được không?”

Trâu Tinh Thần ngả người tựa vào sofa, dang rộng hai tay, mắt nhìn lên trần nhà: “Khoản đầu tư bị người của công ty khoa kỹ Bắc Đò lấy mất rồi.”

Tô Mạch cúi đầu, ồ một tiếng.

Trâu Tinh Thần thay đổi tư thế, cong lưng, gác khuỷu tay lên đầu gối: “Bọn họ lấy được ba mươi triệu.”

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần: “Nếu là anh thì sao?”

Trâu Tinh Thần nhếch môi: “Anh có thể lấy được sáu mươi triệu.”

Tô Mạch: “Quý ngài tự kiêu vậy cơ à?”

Trâu Tinh Thần ôm vai Tô Mạch kéo vào trong lòng mình xoa xoa: “Yên tâm, anh sẽ không thua Cổ Bắc Đò đâu.”

Tô Mạch đáp khẽ: “Gì mà cứ phải so với anh ta chứ.”

Trâu Tinh Thần không đáp, anh quay đầu hôn Tô Mạch một cái.

Một lát sau, Trâu Tinh Thần đứng dậy, khom lưng, ôm ngang người Tô Mạch bế về phòng ngủ.

Cô ôm cổ anh, đỏ mặt hỏi: “Anh làm gì thế?”

Trâu Tinh Thần đặt Tô Mạch xuống giường: “Cho em đi ngủ bù. Em nghĩ cái gì vậy?”

Anh lấy chăn đắp cho Tô Mạch, kéo rèm cửa sáng lại: “Anh ở ngay bên cạnh.”

Tô Mạch: “Anh cũng ngủ một lát đi.”

Trâu Tinh Thần: “Em cho anh ngủ à?”

Tô Mạch: “Anh nghĩ cái gì vậy, ý em là, anh cũng ngủ bù một lát đi, đêm qua anh thức suốt đêm rồi.”

Trâu Tinh Thần đem laptop của mình sang, ngồi xuống bàn, đưa lưng về phía Tô Mạch: “Anh còn bận việc.”

Tô Mạch dịch vào một góc, dành ra nửa bên giường: “Nằm với em một lúc đi.”

Trâu Tinh Thần quay người, nhìn người con gái nằm trên giường: “Em không sợ à?”

Tô Mạch: “Tại sao em phải sợ? Cả người em là do anh cứu ra mà.”

Trâu Tinh Thần rời khỏi bàn, bước tới ngồi xuống giường, khom lưng, chống hai tay xuống đệm, môi dán sát bên má cô, giọng khàn

khàn: “Em muốn lấy thân báo đáp phải không?”

Tô Mạch ngoảnh mặt đi: “Không phải. Nói anh đi nghỉ một lát thôi, anh tưởng tượng nhiều thế làm gì.”

Anh dán vào tai cô bảo: “Tô Mạch, nói em yêu anh đi.”

Cô ôm cổ anh, kéo mạnh anh xuống hôn: “Anh thì sao? Anh yêu em chứ?”

Anh nhìn vào mắt cô: “Từng có khoảnh khắc, anh muốn giết chết Lý Quảng Toàn. Tay anh cầm một mảnh sứ sắc. Chỉ cần cửa nhẹ một đường lên cổ hắn, hắn sẽ chết.”

“Nhưng anh thoáng nhìn thấy em.”

“Em ôm áo sơ mi của anh, người run run, nước mắt chảy giàn dụa. Anh nghĩ, nếu anh xảy ra chuyện gì, cả đời này em sẽ không được hạnh phúc.”

“Em sống qua ngày trông chờ một thằng đàn ông trong nhà giam, sao anh nhẫn tâm vậy được.”

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần: “Làm sao anh biết em sẽ không tranh thủ lúc anh ngồi tù chạy theo người khác chứ?”

Trâu Tinh Thần: “Thoạt nhìn bên ngoài, em dường như là một đóa hồng gai hoặc là một con ốc sên có chiếc vỏ cứng nhưng kỳ thực em lương thiện hơn bất kỳ ai.”

Tô Mạch nhớ lại tối qua, vào lúc tuyệt vọng nhất, anh một cước đá văng cánh cửa, mang theo ánh sáng bước tới giải cứu cô khỏi móng vuốt của quỷ dữ.

Anh là một người tốt như vậy.

Hai người nằm trên giường, ôm nhau.

Ánh nắng buổi chiều bị rèm cản lại, không để lọt một tia sáng nào.

Người đàn ông nằm bên thở đều đều, anh đang ngủ, cô không ngủ được.

Cô chui ra khỏi ngực anh, ngắm nhìn anh ngủ.

Anh ngủ rất ngon, không có cái vẻ kiêu căng và biếng nhác khi thức mà toát lên nét mềm mại thường thấy của trẻ con.

Cô ngắm thật lâu rồi quyết định dậy.

Bà Chu không thích ở trong bệnh viện, đòi về cho bằng được. Chu Thụ Bản phải mời ba bác sĩ chuyên gia tới nhà chăm sóc.

Trâu Tinh Thần xuống xe, tay xách một chiếc hộp cầu kỳ.

Bà Chu đứng ở cửa, kéo Trâu Tinh Thần đi vào trong: “Mặt Li đâu rồi? Sao không cùng tới luôn? Bà nhớ con bé quá.”

Tô Mạch rất giỏi nói ngọt, vừa gặp mặt đã liền gọi bà ời bà à. Lần trước tới bệnh viện vẽ tranh chân dung cho bà liền vẽ cho trẻ hăn ra chục tuổi. Bảo có làm người ta thích không cơ chứ?

Trâu Tinh Thần dìu bà về ghế sofa, vừa mở hộp vừa nói: “Mai là ngày đính hôn rồi mà, cô ấy về nhà mẹ đẻ.”

Bà Chu cười: “Đúng đúng, theo phép tắc của các cụ thì phải vậy.”

Trâu Tinh Thần lấy chiếc sườn xám màu lam sẫm có thêu hoa mẫu đơn cầu kỳ trong hộp ra: “Làm ý theo yêu cầu của bà, bà xem thử xem.”

Bà Chu cầm lấy xem, ướm ướm thử lên người: “Đẹp đấy.”

Ưướm thử thôi chưa đủ thỏa, bà bảo thím Lưu mang mình về phòng thay.

Lúc quay ra liền biến thành một cụ bà thời thượng văn nhã trí thức, còn tô cả một chút son, đâu còn chút dáng vẻ nào của người mang trọng bệnh.

Thím Lưu cười: “Mấy hôm nay hôm nào lão phu nhân cũng nhắc tới chuyện đính hôn của các cháu, tâm tình tốt, uống thuốc đắng cũng không ngại ngần. Hồi trước là cứ hay thích đem thuốc giầu khắp xó nọ chỗ kia đấy.”

Trâu Tinh Thần ngồi trên tay vịn sofa cười.

Thím Lưu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Là xe nhà cụ Tiền tới đấy.”

Trâu Tinh Thần quay lại nhìn thì thấy một chiếc BMW dừng ở cổng.

Thế hệ trước của nhà họ Chu và nhà họ Tiền rất năng qua lại với nhau. Trâu Tinh Thần không thích tham gia vào, cũng chỉ nhớ có gặp cụ Tiền phu nhân một lần.

Trâu Tinh Thần đứng dậy: “Không làm phiền các cụ bạn gặp nhau ạ, cháu về trước đây.”

“Khách vừa tới cháu đã vội đi ngay, mất lịch sự, chào người lớn một tiếng rồi cả đi.” Bà Chu cúi xuống chỉnh lại bộ sườn xám đang mặc: “Thím Lưu mau đi lấy cái vòng cổ trên châu đi, nó hợp với bộ sườn xám.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 22

Trâu Tinh Thần cúi đầu liếc nhìn đồng hồ. Ba mươi phút, nể mặt bà, anh chỉ ở đúng ba mươi phút.

Một bà cụ và một cô gái trẻ tuổi bước xuống xe.

Tiền Viện đỡ cụ Tiền vào nhà chào hỏi.

Rồi bước tới trước mặt Trâu Tinh Thần: “Anh chính là Tiểu Thần ca ca bà Chu vẫn thường hay nhắc nhỉ?”

Trâu Tinh Thần xùy khẽ một tiếng, giả vờ giả vịt gì chứ, đâu phải chưa gặp bao giờ.

Bà Chu đánh mắt cảnh cáo anh phải chú ý lễ phép.

Cụ Tiền khen bộ sườn xám của cụ Chu đẹp, khen cụ có phúc, mai là được nhìn thấy cháu trai đính hôn rồi.

Cụ Chu cười không ngọt.

Tiền Viện nói với Trâu Tinh Thần: “Dẫn em đi thăm vườn nhé. Mùa này em thấy trong vườn có vài loài hoa em không biết, anh có thể chỉ cho em chúng là hoa gì không?”

Trâu Tinh Thần: “Khéo quá, anh cũng không biết.”

Cụ Chu trừng mắt nạt anh ta.

Trâu Tinh Thần đành phải nhắc cẳng đi ra vườn.

Anh ta nói thẳng vào đề, không muốn tốn nửa câu thừa thãi: “Nói đi, muốn giở trò gì?”

Tiền Viện cười, ngược mắt nhìn: “Tâm sự về Tô Mạch nhé.”

Trâu Tinh Thần nhếch mép mỉa mai: “Chẳng có gì để nói với cô.”

“Nể quan hệ giữa bà anh và bà tôi không tệ, tôi nhắc anh một câu,” Tiền Viện bứt một chiếc lá vụn niên thanh trước mặt, cầm ngắm ngía rồi thổi đi, “Tô Mạch không hợp với anh đâu.”

“Anh có biết năm đó nó thích Cố Bắc Đồi cỡ nào không?”

“Nó làm bài tập giúp Cố Bắc Đồi, Giáng sinh thì gấp một ngàn lẻ một ngôi sao tặng anh ấy. Ngày ngày nó nhịn ăn sáng để dành tiền mua một món quà sinh nhật đằng hoàng cho anh ấy.”

“Nó viết cho anh ấy rất nhiều thư tình, có người đem cải biên thành truyện sex truyền đọc khắp cả trường, đến Hiệu trưởng cũng có.”

“Năm đó Bắc Đồi chịu tiếp cận nó chẳng qua là vì cá cược thua người ta, bắt đắc dĩ phải làm, nó lại tưởng người ta thích nó thật, cuối cùng thành trò cười cho cả trường.”

Trâu Tinh Thần ngược mắt, giọng nói trầm trầm, không nghe ra được cảm xúc: “Hỏi đó các cô bắt nạt cô ấy như thế đấy à?”

Tiền Viện hơi giận: “Ôi, cái anh này, bắt nhầm trọng điểm à?”

“Nó chơi đùa anh, anh còn nói giúp nó, dốt thật đấy.”

Trâu Tinh Thần lườm Tiền Viện: “Không cần cô lo.”

“Giờ nó ở bên anh chẳng qua là vì thân thể và khả năng của anh có thể giẫm đạp tất thảy những khuất nhục trong quá khứ của nó mà thôi.” Tiền Viện cười khẩy, “Nó vốn chẳng yêu anh, chắc tự anh cũng cảm nhận được nhỉ?”

“Im miệng.” Trâu Tinh Thần nhắm mắt, cất bước đi về phía ga-ra.

Giọng con gái lạnh lạnh đằng sau đâm thẳng vào trong tai như có keo dính, không lắc rơi ra ngoài được.

“Anh có biết chuyện nó hút thuốc không?”

...

Chiều hôm qua, Tô Mạch rời giường, đắp kỹ chăn cho Trâu Tinh Thần rồi xếp vài bộ quần áo để về nhà cha mẹ, mang theo cả váy và trang sức dùng cho lễ đính hôn.

Hôm nay là thứ Sáu, ngày làm việc cuối cùng. Mai là lễ đính hôn.

Giữa trưa, Tô Mạch nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

Đối phương nói thẳng: “Tô Mạch, tôi là Lục Bảo Muội. Tôi muốn nói chuyện với cô.”

Tô Mạch cầm điện thoại tựa người trên ghế: “Ồ. Tôi không muốn nói chuyện với cô.”

Lục Bảo Muội: “Tôi ở ngay dưới tòa nhà công ty cô.”

Tô Mạch: “Chẳng có gì để nói.”

Lục Bảo Muội: “Trong tay tôi có thứ muốn cho cô xem.”

“Tôi chờ cô ở quán Starbucks dưới sảnh tòa nhà của các cô.”

Cúp máy, Tô Mạch cầm điện thoại đi xuống dưới tầng. Cô muốn xem xem Lục Bảo Muội muốn giở trò quỷ gì.

Lục Bảo Muội vẫy tay: “Ở đây.”

Lục Bảo Muội mặc một chiếc váy đen ôm sát cổ chữ V, eo bó chặt, đường cong hông ngực rõ ràng, khác hẳn phong cách dễ thương đáng yêu trước đây của cô ta.

Bộ đồ này đi liền với một gương mặt trẻ con, thoát trông có vẻ hơi ngược. Giống như trẻ con đi trộm giày cao gót của người lớn.

Tô Mạch ngồi xuống: “Cô có gì cho tôi xem?”

Lục Bảo Muội ưỡn ngực, đưa điện thoại của mình qua: “Gia thế của cô không chịu được quá khứ của anh ấy đâu. Từ bỏ đi.”

Tô Mạch nhìn thử, là ảnh chụp một cô gái lạ.

Cô gái trông khoảng chừng chỉ mới mười tám đôi mươi, rất xinh, má trái có một vết sẹo dài, mặt mày hốc hác.

Tô Mạch cau mày: “Ai đây?”

Lục Bảo Muội nhấp một ngụm cà phê, lấy lại điện thoại: “Một đứa con gái tỏ tình với anh ấy hồi thi xong đại học.”

“Ngày hôm sau thì thành ra thế này. Sau đấy, nhà con bé đó được bồi thường ba triệu. Chuyện chẳng làm gì được.”

Tô Mạch cau mày: “Ai làm?”

Lục Bảo Muội cười đắc ý: “Sợ rồi à? Dù sao cũng không phải tôi làm. Tóm lại là một người rất có thể lực, không phải người mà loại con gái nghèo không quyền không thể các cô có thể chọc vào được.”

“Tôi thì khác. Nhà họ Lục chúng tôi dẫu gì cũng là gia đình có danh vọng ở đây, người đó không dám động thủ với tôi.”

Tô Mạch: “Rốt cuộc là ai lại làm vậy với anh ấy?”

Lục Bảo Muội: “Một người thần kinh thôi.”

“Tôi dám cam đoan, cô mà ở bên Thần ca ca thì sẽ chẳng có kết cục tốt lành được đâu. Cô sẽ rất thảm hại, còn thảm hại hơn cả con bé kia.”

Lục Bảo Muội liếc xuống nhìn bản ghi chú trong điện thoại Tiền Viện viết cho mình rồi nhìn lên: “Thừa nhận đi Tô Mạch, nghèo là cái gốc của tội lỗi.”

Tô Mạch: “Giờ là thời đại xã hội pháp trị, chẳng ai có thể một tay che trời.”

Lục Bảo Muội nói lớn tiếng: “Thế giới của kẻ có tiền, chẳng gì là không thể.”

Tô Mạch cười khẩy một tiếng: “Chẳng qua cô muốn phá hoại lễ đính hôn ngày mai chứ gì?”

“Không phiền cô lo.”

Lục Bảo Muội hất cằm: “Cô cho rằng Thần ca ca thích cô thật sao?”

“Không thích tôi, chẳng lẽ lại thích cô?” Tô Mạch đâm thêm một nhát, “Bộ đồ này không hợp với cô, ngực cô ôm không nổi.”

Thuộc tính nói năng đâm chọc này không biết là bị lây của Trâu Tinh Thần hay vốn đã có sẵn trong xương rồi nữa.

Lục Bảo Muội tức run người.

Hôm nay Tô Mạch cũng mặc một chiếc váy liền thân màu đen nhưng đường cong của cô đẹp, trước lồi sau vênh, nhẹ nhàng thôi cũng đã đủ để bẹp Lục Bảo Muội.

Tô Mạch đứng dậy: “Còn bận việc, không tiếp chuyện cô nữa.” Nói xong liền bỏ đi.

Lục Bảo Muội gọi giật lại: “Tô Mạch.”

Cô ta tung ra đòn sát thủ cuối cùng: “Thần ca ca vì cụ Chu nên mới đính hôn với cô.”

Tô Mạch dừng bước nhưng không quay đầu lại, cô nói sau một thoáng im lặng: “Bất kỳ nguyên nhân bên ngoài nào trên đời này đều không ngăn cản được tôi và anh ấy, những người như chúng tôi.”

Vết sẹo đáng sợ của cô gái trong tấm ảnh kia cũng được mà bệnh tình của cụ Chu cũng được. Dù thế nào cũng không làm gì được mối quan hệ và tình cảm giữa họ.

Thứ có thể làm họ lung lay, chỉ có thể là chính họ. Trừ khi chính họ không chịu.

Cô và anh ấy, họ là cùng một loại người, vừa kiên định mà vừa yếu đuối.

Lục Bảo Muội vẫn còn nói nữa: “Cô căn bản chỉ lợi dụng Thần ca ca để thỏa mãn ham muốn trả thù cá nhân của chính cô. Cô không xứng với anh ấy!”

Tô Mạch bước trên đôi cao gót, gót giày gõ lên sàn nhà bằng đá cẩm thạch kêu lóc cóc tựa như tiếng gõ mõ từng nhịp từng nhịp trong chùa miếu thức tỉnh con người.

Tô Mạch quay đầu nhìn lướt qua cảnh bên ngoài sảnh. Hoa qiong đã tàn, chỉ còn lại gốc cây xanh biếc lá.

Tối tan làm, Tô Mạch về nhà Đồng Thu Mạn. Thành phố Tây Quỳnh có tập tục tối trước ngày đính hôn phải về nhà mẹ đẻ ở.

Ăn xong bữa tối, Đồng Thu Mạn ngồi trên sô pha ôm chiếc váy đuôi cá màu đỏ Trâu Tinh Thần mua cho Tô Mạch ngắm nghía.

“Ông Tô, ông lại mà xem này. Chất liệu này, đường may này, cái này phải bao nhiêu tiền chứ?”

Tô Bồi Nguyên đang rửa bát, không tiện lại xem mà cũng chẳng có hứng thú với mấy chuyện này.

Tô Mạch mượn lời của Trâu Tinh Thần đáp: “Chỉ có tám vạn, đồ giá rẻ.” Đến cả giọng điệu kiêu căng biếng nhác cũng bắt chước y hệt.

Đồng Thu Mạn đập tay Tô Mạch một cái: “Con đừng nói thế chứ, cái giọng kia.”

Tô Mạch nhớ tới dáng vẻ khi nói lời này của Trâu Tinh Thần, bỗng thấy sống mũi cay cay.

Cô đứng dậy đi về phòng mình.

Đồng Thu Mạn gọi với sau lưng: “Váy này, cất váy cẩn thận đi, sáng mai phải mặc rồi. Nhớ treo lên nhé, đừng để bị nhăn.”

Tô Mạch quay đầu lại, ánh mắt vô thần: “Cứ bỏ trên sô pha đi ạ.”

Đồng Thu Mạn ôm váy đứng dậy, vừa lại vừa bảo: “Cái con bé này, lễ đính hôn của chính mình mà cũng chẳng để tâm gì hết.”

Đồng Thu Mạn giúp Tô Mạch móc váy treo lên, lúc sắp ra khỏi phòng còn dặn: “Lát nữa tắm xong thì đắp mặt nạ, đi ngủ sớm chút nhé, mai mới là cô dâu đẹp nhất được.”

Lễ đính hôn chứ đâu phải cưới, lấy đâu ra cô dâu, cùng lắm thì là sắp làm cô dâu thôi.

Nhưng Tô Mạch không sửa lời Đồng Thu Mạn, không cần, như nhau cả thôi.

Đồng Thu Mạn đóng cửa lại, nhắc Tô Mạch chuyện cuối: “Mai đừng dậy muộn quá, thợ trang điểm tám giờ tới nhé.”

Tô Mạch vâng dạ: “Biết rồi ạ, dậy trước tám giờ.”

Cô tắt đèn, nằm xuống giường, đèn bàn cũng không bật.

Ánh trăng chảy vào phòng xuyên qua ô cửa đóng lại một lớp sương bạc dưới nền nhà.

Tô Mạch đột ngột bật dậy, lấy trong ngăn kéo ra bức thư tình viết hồi niên thiếu, xé nát nó vứt vào trong thùng rác, thấy vẫn chưa đủ lại xách thùng rác đổ hết giấy vụn vào bồn cầu, bấm xả.

Từ sau khi biết mình bị bạn Cổ Bắc Đồ lừa gạt đùa bỡn, cô vẫn luôn giữ bức thư này.

Dùng nó để nhắc nhở bản thân những khuất nhục đã qua, từ đây nếm mật nằm gai, khổ công học hành, làm việc, trở thành một kẻ mạnh mà người khác khó lòng thao túng.

Nhưng hiện tại, cô không còn cần dùng sự khuất nhục để nhắc nhở mình nữa. Cách làm hành hạ bản thân này, cô không cần nữa.

Trâu Tinh Thần ngồi ở sofa phòng khách, miệng ngậm một điếu thuốc. Gạt tàn để trên bàn đã chất đầy tàn thuốc.

Anh bắt đầu học hút thuốc từ cái năm cấp ba đó.

Năm Chu Thấm Nhả mắt.

Anh nhốt mình trong phòng, nửa tháng không ra khỏi cửa, không giao tiếp với bất kỳ ai. Không bật đèn, không tắm rửa, ngồi dưới đất, hút hết điếu này tới điếu khác.

Trâu Tinh Thần dụi tắt đầu mẩu thuốc, nằm trên sofa nhìn lên trần nhà.

Cô thì sao? Cô bắt đầu học từ lúc nào? Là vì trải nghiệm khắc cốt ghi xương nào mà học hút thuốc?

Vì Cổ Bắc Đồ sao? Chẳng đàn ông đó chiếm cứ địa vị quan trọng trong lòng cô tới vậy sao?

Mặc dù chuyện đã qua nhưng vẫn đủ làm anh ta ghen tị phát điên.

Lần trước lúc tới nhà cô anh đã thấy lá thư tình cất trong ngăn kéo phòng riêng của cô. Vở thư màu vàng nhạt với nhiều nếp nhăn, thiếu nữ chớm nở tình đầu nắn nót viết bằng nét chữ thanh tú hàng chữ “Cố Bắc Đồ (thân khái)”.

Kiều ngạo như anh ta, bắt đầu từ lúc nào lại học cách tự lừa mình dối người.

Không phải anh ta không phát hiện, chỉ là anh ta chọn vờ như không thấy.

Nhưng hiện tại, anh ta không lừa nổi nữa, anh ta không dối được mình.

Anh ta cần một câu khẳng định của cô.

Chỉ cần một câu là đủ rồi.

Trâu Tinh Thần gọi điện cho Tô Mạch.

“Alo.”

Đã mấy tiếng đồng hồ liền anh ta không uống nước, trong cuống họng lại toàn là khói thuốc, giọng trở nên cực kỳ khàn.

Tô Mạch cầm điện thoại cúi đầu đáp lại: “Vâng.”

Anh nói lỏng cổ áo sơ-mi: “Anh chỉ hỏi em một câu.”

Anh dừng lại một thoáng, cực kỳ yên tĩnh, có lẽ còn yên tĩnh hơn cả bầu trời đêm mênh mông ngoài cửa sổ.

“Em yêu anh chứ?”

Tác giả có chuyện muốn nói:Mọi người không cần sợ màn này. Bởi vì thứ có thể làm lung lay Mạt Lị và Thần ca chỉ có thể là chính họ.

Bọn họ là cùng một loại người, vừa kiên định cũng vừa yếu ớt.

Với cả, mâu thuẫn này giữa nam nữ chính đã tồn tại ngay từ đầu. Mâu thuẫn rồi nhất định sẽ bộc phát.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thợ trang điểm hẹn tới lúc tám giờ.

Bảy giờ rưỡi sáng, một cô gái xách vali đồ trang điểm đi vào tiểu khu.

Tiểu khu quá cũ, có vấn đề trong việc quy hoạch các tòa nhà nên cô ấy đi vòng mấy vòng vẫn chưa tìm được chỗ.

Đằng trước có một cô gái đang đi tới. Thợ trang điểm lại hỏi: “Xin hỏi, muốn tới số 34 thì đi thế nào?”

Cô gái nhìn lên: “Đi thẳng rồi rẽ trái, tòa nhà thứ ba.”

Thợ trang điểm nói tiếng cảm ơn: “Cảm ơn.”

Cô gái kia không nói gì, đứng nguyên tại chỗ không đi.

Chờ thợ trang điểm đi về phía tòa nhà số 34, cô gái kia cũng đi theo.

Thợ trang điểm đứng lại, quay đầu cười: “Sao cô cũng đi theo tôi vậy?”

Thọ trang điếm im lặng quan sát cô gái kỳ lạ trước mặt. Da cô ấy rất trắng, dáng rất đẹp, mặc một bộ váy liền thân màu đỏ, tóc xoắn đen xõa sau lưng, không trang điếm nhưng màu môi vẫn đỏ hồng cuốn hút, đẹp bẩm sinh.

Thọ trang điếm thăm ngưỡng mộ. Người đẹp trời sinh như thế, trong vạn người khó kiếm nổi một người.

Dường như cô ấy có tâm sự, ánh mắt thất thần như đi lạc vào cõi khác.

Cô ấy cứ mãi cau mày có vẻ đang phân vân, bối rối vì một chuyện nào đó.

Người đẹp như vậy mà cũng có chuyện phải phiền lòng sao?

Thọ trang điếm hỏi thêm: “Cô có cần tôi giúp gì không?”

Tô Mạch hoàn hồn: “Tôi về nhà. Nhà tôi ở số 34.”

Thọ trang điếm cười: “Vậy thì khéo quá. Tôi đi với cô nhé, khỏi phải lạc đường.”

“Lần đầu tiên tôi tới đây, đi trang điếm cho người ta, hôm nay cô ấy đính hôn.”

Tô Mạch ừ, cúi đầu nhìn mặt đất, mãi sau mới nói: “Cô ấy thật hạnh phúc.”

Thọ trang điếm cười bảo: “Chứ còn gì nữa. Cô đừng thấy tôi xách một cái vali trang điếm thôi mà nghĩ bình thường. Thực ra tôi là một trong mười thọ trang điếm hàng đầu ở Tây Quỳnh, khó đặt hẹn lắm đấy.”

Tô Mạch: “Thế sao cô lại tới cái chỗ này chứ?”

Tất cả mọi chuyện liên quan tới việc đính hôn kể cả thợ trang điểm đều do Phó Vũ An sắp xếp, Tô Mạch không rõ tình hình cụ thể.

Thợ trang điểm cười, hăm mộ ra mặt: “Là mẹ chồng tương lai của cô gái này tìm tôi nói con bà ấy cực kỳ thích cô này. Cái gì không tốt nhất thì không xứng với cô ấy.”

Cụ thể hơn nữa thì thợ trang điểm không tiện tiết lộ thêm với người ngoài.

Tô Mạch cúi đầu: “Người đàn ông tốt như vậy xứng đáng có được người con gái tốt nhất.”

Mà cô thì là một kẻ có tội xấu xí ích kỷ.

Đến dưới tầng tòa nhà 34, Tô Mạch lấy chìa khóa mở cửa lối lên.

Thợ trang điểm vào rồi, Tô Mạch đóng cửa lại.

*các căn chung cư kiểu cũ thường có lắp cửa sắt ở dưới tầng để đảm bảo an ninh:

91e5c833-8957-4bfd-8444-625543dc8c9b

Thợ trang điểm đứng bên trong, cách một cánh cửa sắt màu xanh mòng két hỏi: “Cô không vào à?”

Tô Mạch lắc đầu: “Không.” Nói rồi quay người bỏ đi.

Đồng Thu Mạn mở cửa, mời thợ trang điểm vào: “Con bé ra ngoài ăn sáng rồi, một lát là về.”

Thọ trang điếm cầm cốc nước ngồi trên ghế sofa, bỗng nhiên hỏi: “Là người mặc váy liền thân màu đỏ, tóc rất dài, làm xoắn sao ạ?”

Đồng Thu Mạn gật đầu: “Khéo vậy, hai người gặp nhau à?”

Thọ trang điếm cầm cốc lặng thinh.

Đồng Thu Mạn ra ban công gọi điện thoại cho Tô Mạch. Một, hai lần gọi không có người nghe, cuối cùng thành tắt máy.

Thọ trang điếm nhìn vậy là hiểu, cô gái kia chắc là muốn đào hôn.

Tới gần trưa vẫn không có tin tức gì của Tô Mạch, mọi người đành phải qua khách sạn. Nói không chừng Tô Mạch đã tới đó trước rồi.

Đồng Thu Mạn đã nhìn thử, váy đính hôn và vương miện kim cương, đồ trang sức đều không có trong phòng Tô Mạch, con bé đã mang đi hết rồi.

Sảnh tiệc khách sạn năm sao được trang hoàng lộng lẫy mà lãng mạn.

Phó Vũ An và Chu Thụ Bân đứng tiếp đón tân khách. Họ không làm to, chỉ mời những người thân thiết.

Đồng Thu Mạn và Tô Bồi Nguyên tới.

Đôi bên lặng lẽ đi qua một bên trao đổi tin tức với nhau, con trai con gái cả hai nhà đều không liên lạc được.

Đồng Thu Mạn sốt ruột như kiến bò chảo nóng: “Tôi cứ tưởng là Mạt Lị đã tới trước rồi.”

Phó Vũ An là người tính tình điềm đạm, bà nhẹ nhàng nói: “Chờ một lát vậy.”

Đồng Thu Mạn liên tục gọi cho Tô Mịch, lần nào cũng là âm báo tắt máy. Thấy khách mời đã tới gần đủ, bà đi tới đi lui, nôn nóng không chịu nổi.

Phó Vũ An đứng bên cửa sổ nhìn trời. Dù dự báo thời tiết nói hôm nay trời quang, một đám mây đen khá lớn đang từ phía chân trời kéo tới.

Có cuộc gọi đến, Phó Vũ An nghe máy.

Giọng Trâu Tinh Thần khàn khàn, tiêu tụy như thể một ngày một đêm không ngủ: “Mẹ.”

Phó Vũ An ừ nhưng không hỏi gì.

Trâu Tinh Thần nói như thể dồn hết sức lực trong người: “Hủy bỏ lễ đính hôn đi ạ.”

Phó Vũ An: “Ừ.”

Cuộc gọi kết thúc.

Cả trai lẫn gái cùng đào hôn.

Phó Vũ An lên đứng giữa sân khấu. Bà mặc một chiếc váy màu đỏ rượu, mái tóc dài, nhờ chăm sóc tốt lại có phong thái xuất chúng nên thoát trông giống như mỹ nhân mới ngoài ba mươi.

“Xin lỗi mọi người, lễ đính hôn hôm nay xin được hoãn lại.”

“Mời mọi người dùng tiệc, coi như bạn bè thân hữu sum vầy.”

Có người hỏi: “Sao lại hủy? Có chuyện gì rồi sao?” Không thiếu người thích nghe ngóng chuyện của người khác.

Phó Vũ An đáp: “Không phải hủy, là hoãn.”

Nếu hỏi trên đời này ai là người hiểu Trâu Tinh Thần nhất thì đó chính là Phó Vũ An.

Lại có người hỏi: “Thế hoãn tới khi nào?”

Phó Vũ An đáp: “Tôi nghĩ hẳn là sẽ không quá lâu.”

Bà ung dung tao nhã rời sân khấu, đi tới chỗ Đồng Thu Mạn đang suy sụp: “Không nên trách bọn trẻ, đây là chúng chọn.”

Bà vẫn luôn là một người tôn trọng tình yêu.

Đồng Thu Mạn đã bắt đầu hối hận tại sao sáng nay lại thả cho Tô Mạch đi ra ngoài. Bà mà đợi được con bé về, để xem bà dạy dỗ nó thế nào.

Các khách mời dùng xong bữa, Phó Vũ An và Chu Thụ Bân ra đứng tiễn từng người một về.

Tất cả đều được làm rất đàng hoàng, trật tự.

Cho tới khi Lý Thư Tình xuất hiện.

Chu Thụ Bân thấy Lý Thư Tình đến, chớp mắt liền biến sắc. Ông bước tới: “Bà tới đây làm gì? Chỗ này không chào đón bà.”

Lý Thư Tình thực ra cùng tuổi với Phó Vũ An nhưng người bà rất gầy, tướng khắc khổ.

Con người này dường như đã chết theo con gái kể từ lúc Chu Thấm Nhã, con gái bà, qua đời. Phần đời còn lại của bà luôn sống trong trả thù và nguyên rửa mẹ con Trâu Tinh Thần, giống như một người điên.

Năm đó khi thi hài Chu Thấm Nhã được người ta vớt dưới sông lên, trên người có mang một lá thư tình viết cho Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần vẫn luôn coi cô em hiền lành, đơn thuần này như em gái ruột của mình, chưa từng nảy sinh một chút tình cảm nào khác. Anh từ chối cô, cô tự vẫn.

Cậu thiếu niên Trâu Tinh Thần bị Lý Thư Tình chỉ thẳng vào mặt mà mắng, mắng từ nhà tới trường, mắng từ ngoài đời tới trên mạng, mắng cậu ta dụ dỗ, lừa bỡn em gái, bức tử cô bé ấy.

Lý Thư Tình từng thề độc, đời này của bà sẽ không để cho mẹ con Trâu Tinh Thần được sống yên.

Lý Thư Tình cười khẩy một tiếng: “Nghe nói cô dâu tương lai không tới nhỉ? Mà nói xem đây có phải là báo ứng không, Phó Vũ An?”

Phó Vũ An luôn luôn điềm tĩnh, dường như trên đời này không có chuyện gì là chọc giận được bà.

Bà không buồn nói lại. Chu Thụ Bân đứng che chở trước mặt bà, chỉ vào người vợ cũ nhiều năm trước đã điên dại: “Ra ngoài!”

Lý Thư Tình ngẩng đầu: “Ông bị con hồ ly tinh này bỏ bùa mê thuốc lú rồi!”

Phó Vũ An bước lên trước: “Thứ nhất, sau khi hai người ly hôn hai năm tôi mới gả vào nhà họ Chu, có cưới hỏi đàng hoàng, đường đường chính chính, không thể nói là hồ ly tinh. Thứ hai, không cho phép bà động tới một sợi tóc của con tôi.”

Lời lẽ quyết liệt, giọng điệu lại bình tĩnh tới lạ.

“Năm đó Thẩm Nhã gặp chuyện, bà đã ép thằng bé thành ra thế nào.”

Cậu thiếu niên trong sáng hoạt bát ấy trở nên lạnh lùng, tĩnh lặng dường như chỉ trong một đêm.

Lý Thư Tình la hét như một người đàn bà chua ngoa bị kích động: “Nhưng con gái tao chết rồi, con trai mày thì vẫn còn sống, còn có thể gọi mày một tiếng mẹ. Tao thì sao? Tao chẳng còn gì hết, không có chồng, con cũng không.”

Phó Vũ An lạnh lùng nói: “Vậy thì bà đi chết đi.”

Tô Mạch đi lang thang vô định trên đường, tay xách một túi giấy, trong đó đựng bộ váy màu đỏ kia và vương miện kim cương.

Ngoài ra còn có hai chiếc hộp nhỏ. Một cái đựng chiếc vòng tay nạm kim cương anh tặng cô hồi mới quen, cái còn lại là chiếc nhẫn ngọc lục bảo.

Tô Mạch ngồi xuống băng ghế ven đường, cúi đầu nhìn ngón tay trống không.

Không biết từ lúc nào, những hạt mưa phún li ti bắt đầu rơi bám lên mái tóc dài của cô, chúng nhỏ tới độ không thể ngưng thành giọt.

Một cặp tình nhân đi ngang qua trước mặt cô, cô gái rúc người trong lòng chàng trai, chàng trai che cho cô gái, hai người đi về phía mái hiên của một quán nhỏ để trú mưa.

Tô Mạch nhớ lần đầu tiên tới nhà cụ Chu. Một chàng trai lịch lãm và một cô gái thực nữ tranh nhau cưỡi xe đạp trong sân. Bỗng nhiên trời đổ mưa như trút. Anh cởi áo khoác đang mặc phủ lên đầu cô, che cho cô chạy.

Quần áo của cô bị ướt, anh đội mưa đi mua quần áo cho cô thay, nội y còn bị mưa nhỏ mất một cỡ.

Cô bật cười, cái tên tự cao tự đại ấy chuyên gia xem thường người khác.

Tô Mạch đứng dậy đi theo mọi người vào trong cửa hàng vì mưa đang mỗi lúc một to hơn.

Cô cần một chiếc ô.

Tô Mạch tới chỗ gần nhất chọn ô trên giá để hàng.

Có trơn màu, hoa, sọc, hình hoạt họa. Cô chọn một chiếc ô hoa.

Giá tầm trung.

Nếu là anh, nhất định anh sẽ chê nó quá lòe loẹt. Anh sẽ chọn một cái trơn màu, quan trọng nhất là, nhất định anh sẽ lấy cái đắt nhất.

“Thứ rẻ tiền này không xứng với ông.”

Nhất định anh sẽ nói như vậy.

Tô Mạch chọn xong ô đi xếp hàng trả tiền.

Cô ra tới cửa, hỏi bảo vệ đang trực: “Xin cho hỏi, gần đây có chỗ nào gửi chuyển phát không?”

Bảo vệ: “Ra khỏi cửa rẽ trái có cái của Trung Thông.”

Tô Mạch nói lời cảm ơn rồi mở ô, đi vào giữa cơn mưa lớn.

Cô không thể giáp mặt trả mấy thứ này lại cho anh nổi nên chọn một cách làm không cần phải mặt đối mặt.

Vào trong quầy chuyển phát, Tô Mạch nói muốn gửi đồ, nhân viên ở đó hỏi là gửi gì.

Tô Mạch: “Gần đây có Thuận Phong không?” Giờ cô mới nghĩ tới chuyện thứ này rất có giá, dùng chuyển phát thông thường thì thật đáng lo, Thuận Phong có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Nhân viên của Trung Thông lờm cô một cái: “Không có.”

*Trung Thông 中通 (ZTO Express), Thuận Phong 顺丰 (SF Express): tên hai đơn vị chuyển phát lần lượt đứng thứ 3 và thứ 2 ở Trung Quốc.

Tô Mạch lấy điện thoại ra tra thử, điểm gần nhất cũng phải cách ba, bốn trạm xe.

Cô bắt taxi qua đó.

Gửi xong đồ, ra khỏi quầy, trời đã nhá nhem tối, mưa đã tạm ngưng.

Tô Mạch tiếp tục đi lang thang vô định trên đường.

Một chiếc xe tải màu xanh ngang qua trước mặt, thân xe đề dòng chữ công ty chuyển nhà XX thật lớn. Là cùng một công ty với công ty chuyển nhà hôm cô gặp anh lần đầu.

Lúc đó cô đổ dồn sự chú ý vào chiếc Bentley bản số lượng giới hạn, vậy mà vẫn còn nhớ rõ cái chi tiết vật vãnh về công ty chuyển nhà.

Thực ra tính kỹ thì cũng chỉ mới là chuyện hơn nửa tháng trước.

Vậy mà mới qua hơn nửa tháng, cuộc đời cô đã nơi nơi ngập tràn dấu vết và ký ức về anh.

Tô Mạch đứng ở ngã tư đường, không biết nên đi đâu về đâu.

Bỗng nhiên có tiếng người kêu cứu ngay đầu ngõ kế bên.

“Cứu! Các người đừng tới đây!”

Giọng hơi trẻ con, có lẽ là học sinh tiểu học.

Tô Mạch đi vào trong ngõ. Hai thằng học sinh trung học cao to đang trấn phí bảo kê của một thằng bé để lấy tiền tiêu vặt.

*trung học: ở đây gọi chung cho cả học sinh trung học phổ thông và trung học cơ sở, từ 12 đến 18 tuổi.

Thằng nhóc bị bắt nạt nhìn thấy Tô Mạch liền cầu cứu: “Chị ơi, cứu em.”

Hai thằng trung học quay đầu nhìn: “Mẹ kiếp, đừng có xen vào chuyện của người khác.”

Trải qua chuyện Lý Quảng Toàn và Tiêu Như, Tô Mạch nghĩ hai đứa học sinh này không phải là đối thủ của mình, đây lại còn là đang ở trên đường, không thành vấn đề.

Cô đi tới hát cầm: “Cây lớn bắt nạt bé thì hay lắm à?”

Nói rồi liền bỏ túi đang xách xuống chân tường: “Cùng lên hay từng đứa một?”

Hai đứa học sinh trung học chẳng qua chỉ muốn kiếm chút tiền tiêu vặt, không muốn sinh sự, lờm Tô Mạch một cái rồi cấp cạp bỏ chạy.

Tô Mạch nhặt túi lên, tới ngồi xổm xuống trước mặt cậu nhóc: “Nhà em ở đâu? Chị đưa em về nhà.”

Cậu nhóc vẫn còn đang run, đôi mắt vẫn còn sợ hãi.

Với một đứa trẻ bảy, tám tuổi mà nói, đám học sinh trung học chẳng khác gì các đại ca, hơn nữa vừa rồi bọn kia còn dọa không đưa tiền sẽ chặt ngón tay của thằng bé.

Tô Mạch xoa nhẹ lên tóc cậu nhóc: “Đừng sợ.”

Cu cậu liền nhào vào lòng Tô Mạch òa khóc: “Cảm ơn chị đã bảo vệ em.”

“Vừa nãy em sợ muốn chết, em cứ nghĩ là mình chết chắc rồi.”

“Chị?”

“Sao chị cũng khóc?”

Tô Mạch đứng dậy: “Không có gì.” Cô đưa thằng bé về tới nhà trong ngõ xong liền lộn trở về.

Tô Mạch ngồi xổm trên mặt đất lát đá xanh, tựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn tù mù.

Cô bị Lý Quảng Toàn dùng dây lưng trói vào ghế, suýt nữa bị hấn làm trò bỉ ổi, tâm trạng khi ấy, tuyệt vọng, lạnh lẽo. Anh đá văng cửa, toàn thân phủ ánh sáng tới cứu cô.

Cảm ơn anh đã bảo vệ em.

Cảm ơn anh.

Cô ôm đầu gối, vùi đầu vào trong khuỷu tay, bật khóc thành tiếng.

Không biết bao lâu sau, cô đứng dậy, như một kẻ thất hồn lạc phách, ngơ ngẩn đi ra đầu ngõ.

Đằng sau có người gọi giật cô lại: “Cô gì ơi, cô quên túi.”

Tô Mạch quay lại, lấy điện thoại, chìa khóa và ví tiền trong túi ra, định ném túi xách vào thùng rác.

Bác gái ra ngoài vứt rác kia hỏi: “Túi tốt vậy mà vứt à?”

Tô Mạch thả tay, túi xách liền rơi vào trong thùng nhựa đen nằm cùng một đồng với các túi rác khác.

Cô quay lưng bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Chiếc túi xách Hermes màu quất ấy, chiếc túi xách đại biểu cho lòng hư vinh của cô, mang theo quá khứ đau thương của cô, cứ thế bị cô vứt bỏ.

Trong giây phút ấy, cô như sống lại.

Cô được một sức mạnh nào đấy chữa lành.

Chỉ có điều, tại sao trong lòng vẫn hư không. Sức lực dường như đã bị tháo sạch, ngay cả hít thở cũng thấy đớn đau.

Cô đứng dưới ngọn đèn đường nơi đầu con ngõ, cúi đầu nhìn bóng mình dưới đèn.

Nước mắt từng giọt rơi.

Cô đã làm mất mát thứ quan trọng nhất của mình.

Tô Mạch chạy như điên quay lại chỗ công ty chuyển phát...

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 24

Tô Mạch chạy một mạch tới công ty chuyển phát.

Trước cửa công ty có một chiếc xe tải đang đậu, nhân viên chuyển phát đang chuẩn bị chuyển các kiện hàng của hôm nay lên xe.

Tô Mạch đi qua đó: “Đồ tôi gửi chuyển phát, tôi không chuyển nữa.”

Người phụ trách cau mày: “Lát nữa chúng tôi phải chuyển lên xe đưa tới điểm tập kết và phân phối rồi.”

“Nhiều đồ chuyển phát như thế cũng không thể tìm ra đồ của cô được đâu.”

Tô Mạch: “Tự tôi tìm là được, cho tôi nửa tiếng.”

Người phụ trách xua tay: “Không được, đã muộn rồi, nhân công cũng còn phải tan làm nữa chứ, đâu thể vì mình cô mà làm lỡ công việc của người ta được, cô nói có phải không?”

Tô Mạch nghĩ ngợi: “Hay là vậy, tôi mời các anh ăn bữa khuya, trong lúc các anh ăn, tự tôi tìm.”

Cô nói khẽ: “Thứ đó rất quan trọng với tôi.”

Lúc có không biết giữ, mất rồi mới thấy quý. Những đau lòng và mất mát lúc này đều là báo ứng cả.

Người phụ trách hơi do dự.

Tô Mạch xoay người chạy sang quán nướng kế bên gọi một bàn nướng, lại bảo chủ quán mang thêm ra một thùng bia.

Cô chạy về: “Tôi đã gọi rồi.”

Người phụ trách cười bất đắc dĩ, gọi nhân công và lái xe đi ăn khuya.

Còn bảo với Tô Mạch: “Hôm nay cô may đấy, trời mưa, ít người gửi đồ chuyển phát hơn bình thường. Ở trong kho kia hết đấy, cô đi tìm đi.”

Tô Mạch quên cả nói cảm ơn, chạy luôn vào trong kho hàng tìm đồ.

Người phụ trách bảo là ít hơn nhưng cũng chẳng ít gì. Kiện lớn kiện nhỏ, lấp đầy gần nửa kho hàng.

Không cao như núi thì cũng như gò rồi.

Lúc gửi cô bỏ đồ trong một chiếc hộp giấy hình vuông, những kiện bọc túi bóng không cần kiểm, hộp giấy hình hộp chữ nhật không cần kiểm, hình vuông quá lớn hoặc quá nhỏ cũng không cần xem.

Mục tiêu đã được khoanh vùng nhỏ hết mức nhưng đồ chuyển phát thực sự là quá nhiều.

Cô bắt đầu tìm từ ngoài cửa kho vào trong nhưng mãi vẫn không tìm được cái hộp mình gửi.

Các nhân công đã ăn xong.

Tô Mạch xoay người: “Cho tôi thêm mười phút nữa, nhất định tôi sẽ tìm được.”

Người phụ trách: “Cô muốn tìm chiếc hộp trông thế nào, mọi người cùng tìm giúp cô.”

Tô Mạch mô tả nó, mọi người cùng xúm vào tìm.

Tất cả đều đã được kiểm hết nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Người phụ trách nói: “Hay là gọi điện cho phía người nhận bảo người ta từ chối ký nhận thì nó sẽ được trả lại cho cô.”

Tô Mạch đứng cúi đầu trước cửa kho hàng: “Thế là hết.”

Cô rời khỏi công ty chuyển phát, đứng ở ven đường chờ taxi.

Một chiếc xe dừng lại, Tô Mạch mở cửa.

Đằng sau bỗng nhiên có người gọi cô: “Ồi, cô gì ời.”

Tô Mạch quay đầu.

Người phụ trách giơ một chiếc hộp hình vuông lên: “Cái này của cô à?”

“Ban nãy bỏ trước vào trong xe tải, không ở trong kho hàng.”

Cô quay lại, kiểm tra thông tin một lượt, ôm chặt chiếc hộp vào lòng như đang ôm thứ quý giá nhất trên đời.

Người phụ trách cười cười, thiện ý nhắc: “Ngoài hộp bám bụi, quần áo mất đấy.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Cám ơn.”

Cô bật điện thoại lên, chẳng mấy chốc liền nhận được cuộc gọi của Đồng Thu Mạn. Bà mắng xối xả: “Con bé chết tiệt này, chạy đi đâu rồi? Lại dám đào hôn, đùa người như đùa khỉ vậy hả?”

“Mau về nhà cho mẹ!”

“Dám cãi liên lạc, làm phản à? Không biết người lớn lo lắng nhiều thế nào sao?”

“Có phải trẻ con ba tuổi đầu đâu, làm việc có trách nhiệm lên tí được không?”

Tô Mạch yên lặng nghe Đồng Thu Mạn mắng xong cũng không cãi lại. Đây là việc cô đáng phải chịu.

“Mẹ.”

Giọng cô vừa nhỏ vừa khẽ, Đồng Thu Mạn ở đầu bên kia cũng bất giác im lặng.

“Hôm nay anh ấy có tới không?”

Đồng Thu Mạn đáp: “Không.”

Tô Mạch cầm điện thoại ngẩng đầu lên lướt nhìn bầu trời. Không có sao, chỉ có một vầng trăng tròn rơi ở mép trời, trông cô đơn tới lạ.

Anh không tới.

Nên vậy.

Đồng Thu Mạn mắng xong cũng vui giận, ôm cơn tức còn sót lại quan tâm hỏi: “Con đang ở đâu?”

Tô Mạch ôm hộp giấy: “Mẹ ơi, con đói.”

Đồng Thu Mạn: “Về nhà, mẹ nấu mì cho mà ăn.” Nói xong thì cúp điện thoại. Biết làm sao được, con nhà mình, có hư thế nào cũng vẫn thương.

Trâu Tinh Thần không ở nhà. Anh chẳng đi đâu cả, chỉ nhốt mình trong phòng làm việc, đuổi hết đám Triệu Thù ở lại tăng ca đi.

Anh ngồi lì trên chiếc sofa trong văn phòng, trong đầu chỉ có cuộc điện thoại tối qua.

Anh hỏi cô yêu anh chứ?

Cô im lặng.

Anh lại hỏi cô ở bên anh có phải là lợi dụng anh trả thù quá khứ không.

Cô lại im lặng.

Anh lấy một lon bia trên bàn, giật nắp, vừa kê lên môi liền ném thật mạnh đi.

Lon bia đập vào bàn, va phải một chiếc bình hoa nhỏ.

Bình hoa lăn xuống đất vỡ tan tành.

Giống như lúc anh hôn cô chạm vào làm vỡ mất chiếc bình hoa để trên bàn cơm nhà cô.

Anh càng buồn bực hơn, lấy chìa khóa lái xe đi lang thang trên đường.

Nước hoa ô tô từ lúc nào đã đổi thành mùi hoa mặt lị, anh không nhớ nữa. Anh dừng xe lại, ném chai nước hoa vào thùng rác.

Nhưng trong xe vẫn còn lưu lại mùi hương cũ, tránh chẳng tránh được.

Anh gọi điện cho Chu Bắc: “Bán cái xe của tôi đi, thông số ông có hết rồi đấy.”

Chu Bắc: “Được được. Sao lại nghĩ tới chuyện bán? Cái xe này ông thích lắm mà.”

Trâu Tinh Thần: “Không lấy được đầu tư của ICGE, dự án game cần tiền.”

Chu Bắc: “Đâu có, công ty vẫn còn tiền, vẫn cầm cự được, đâu đã tới mức ấy.”

Trâu Tinh Thần: “Nói ông bán thì ông cứ bán đi, ở đâu ra nhiều lời thừa thế!” Nói rồi cúp điện thoại.

Cuối cùng xe đậu lại ở nhà bà.

Đã mười giờ đêm, cụ Chu vẫn còn chưa ngủ.

Trâu Tinh Thần mở cửa vào nhà thấy bà ngồi canh cạnh điện thoại, mặt đầy lo âu.

“Tiểu Thần về rồi à? Mạt Lị đâu?”

Trâu Tinh Thần lại gần, ngồi xổm xuống nắm tay bà: “Bà.”

Sắc mặt anh trông tiều tụy, đôi mắt mờ mịt, cằm nhú râu xanh.

“Bà phải trường thọ nhé.”

“Có lẽ cháu, đời này chẳng kết hôn đâu.”

“Cháu xin lỗi.”

Cụ Chu thở dài, nắm chặt tay Trâu Tinh Thần: “Không kết hôn cũng không sao. Bà ở với cháu.”

Tối hôm đó, Trâu Tinh Thần ngủ lại phòng ngủ hồi niên thiếu của mình.

Thím Lưu ngày nào cũng vào quét dọn nên căn phòng vẫn giữ được dáng vẻ của nhiều năm trước.

Anh nằm trên chiếc giường đơn, gối hai tay sau đầu, ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đèn không bật, phòng tối om om. Ánh trăng dịu dịu bị mây che không chiếu vào được phòng, cực kỳ khó chịu.

Anh đứng dậy, ngồi bệt xuống sàn, lưng dựa tường, chầm một điếu thuốc.

Trong bóng tối, đốm thuốc lập lòe.

Lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh đêm đó đã trở nên mơ hồ.

Tối hôm sau, Tô Mạch ôm hộp giấy trở lại căn hộ thuê trọ.

Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị anh phớt lờ, lạnh lùng. Thậm chí anh có mắng cô đánh cô, cô cũng sẽ không rên một tiếng.

Cho dù anh giết cô, cô cũng thấy là mình đáng đời.

Lúc cô ra khỏi thang máy, tới trước cửa nhà lại chỉ nhìn thấy ba chữ lớn viết bằng sơn đỏ trông đến là ghê người trên tường nhà anh.

Ba chữ “kẻ giết người”.

Cô gõ cửa, không có ai đáp lại.

Vỗ thật mạnh, không có ai đáp lại.

Tận tới lúc chủ nhà ra khỏi thang máy bắt gặp Tô Mạch: “Cô là bạn anh ta à?”

Tô Mạch gật đầu: “Anh ấy đâu rồi ạ?”

Chủ nhà đáp: “Chuyển đi rồi. Tiền thuê nhà còn thừa với tiền đặt cọc đều không lấy.”

Nhìn thấy chữ trên tường thì bực bội bảo: “Cái này thật là, thật hay giả đây, lúc mới thấy nó, suýt thì tôi gọi báo cảnh sát rồi.”

Thùng dung môi pha sơn chủ nhà đang xách chính là để lau chữ sơn trên tường.

Tô Mạch bỏ hộp giấy xuống cửa nhà mình rồi nói với chủ nhà: “Không cần báo cảnh sát.”

“Anh ấy là người tốt, người rất tốt ạ.”

“Vết sơn để cháu xóa cho.”

Chủ nhà đưa thùng dung môi pha sơn cho Tô Mạch: “Thế cô làm xong thì cứ để đồ ở cửa là được.”

Tô Mạch đưa tay ra nhận.

Chủ nhà thuận miệng hỏi: “Cháu là bạn gái nó à?”

Tô Mạch cười đắng nghét, nói khẽ như tự nói một mình: “Cháu nào có phúc ấy.”

Chủ nhà ra về, Tô Mạch bắt đầu lau dọn chữ sơn trên tường.

Cô lau thật cẩn thận, từng chút từng chút như thể một kiểu nghi thức. Dường như giúp anh lau bức tường này thì tội lỗi của cô có thể giảm bớt được một phần.

Cô không cách nào đoán được có chuyện gì xảy ra với anh, cũng không có lập trường để hỏi han, giúp đỡ.

Anh kéo tất cả các phương thức liên lạc của cô vào danh sách đen, triệt để xóa bỏ anh khỏi cuộc đời cô.

Dứt khoát, gọn gàng chính là phong cách hành sự nhất quán của anh.

Tô Mạch lau dọn xong, ôm hộp giấy về nhà.

Lúc đứng đổi giày ở cửa, nhìn thấy đôi dép nam trên sàn.

Độ xám 88%, may mắn.

Cô ngồi xổm xuống, cẩn thận xếp nó lên giá thật gọn gàng.

Như thể sẽ có người tới vào bất kỳ lúc nào, khinh khỉnh nói một câu: “Sao lại để dép của ông đây lung tung vậy.”

Giọng điệu vừa dịu lại vừa kiêu.

Tô Mạch lấy chiếc váy đuôi cá đính hôn màu đỏ trong hộp ra là phẳng, phơi một lúc rồi cẩn thận treo vào trong tủ.

Y như thể bất kỳ lúc nào cũng có thể mặc tới.

Cô vào bếp rót một cốc nước rồi ngồi vào bàn ăn.

Chiếc bình hoa bày trên bàn là chiếc mới, chiếc cũ đã rơi xuống sàn vỡ mất từ bữa anh hôn cô.

Cô quay trở vào phòng ngủ, kéo cổ áo, vết hồng quanh chỗ xương quai xanh là do anh để lại.

Cái tên chó này.

Cái tên chó này để lại cho cô quá nhiều dấu ấn.

Cô đứng kề cửa sổ gọi điện thoại: “Tiểu Linh, gian phòng sát vách của em đang tìm người cho thuê phải không? Giữ cho chị đi.”

Lâm Tiểu Linh biết Tô Mạch có yêu cầu cao về điều kiện sống nên nói nhỏ: “Điều kiện bên này không được tốt lắm, không có toilet riêng, diện tích phòng khách cũng nhỏ.”

Tô Mạch: “Hương Nam chứ?”

Lâm Tiểu Linh: “Vâng, ánh sáng đẹp lắm.”

Tô Mịch: “Để cho chị đi.”

Tác giả có chuyện muốn nói: cứu biệt trùng phùng.

Trâu Tinh Thần: Cô là ai?

Tô Mịch: Em là Tiểu Mạt Lị của anh đây.

Trâu Tinh Thần: Không biết.

Tô Mịch: Em sai rồi mà ông lớn ời, giờ ông lớn làm gì cũng được, chỉ có điều đừng ngó lơ em mà.

Trâu Tinh Thần: Giờ làm gì cũng được?

Tô Mịch: Đúng, làm gì cũng được. Ông lớn, khoan đã! Ánh mắt này! Ý quý ngài là sao? Quý ngài đừng có qua đây! Quý ngài mà qua đây là em cười áo thật đấy!

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày nay quả nhiên phó tổng giám đốc Lý không hề xuất hiện ở công ty, Tiêu Như cũng xin nghỉ ít ngày.

Tô Mạch dồn phần lớn sức lực vào công việc và dành ra chút thời gian để vẽ một mẫu truyện tranh.

Truyện vẽ về một con thỏ cứu một con cáo nhưng cáo lấy oán trả ơn, bán thỏ cho sói.

Mẫu truyện này không có gì độc đáo, mới mẻ, cũng tương tự truyện bác nông dân và con rắn. Tô Mạch tập trung vào kỹ thuật vẽ điều luyện để thể hiện hình ảnh, khắc họa thật rõ nét sự ngây thơ và lương thiện của thỏ, sự vong ân phụ nghĩa của cáo và tham lam đê tiện của sói.

Văn phòng giám đốc bị đập tan tành, người trong công ty ít nhiều cũng biết chuyện.

Tô Mạch gửi truyện tranh vẽ xong cho mọi người trong công ty.

Tổng giám đốc Lưu gọi Tô Mạch vào văn phòng, trông có vẻ rất tức giận: “Tiểu Tô, cô vẫn luôn là người biết lấy đại cục làm trọng.

Cô chĩa thẳng mũi giáo vào phó tổng giám đốc và giám đốc nghệ thuật của công ty như vậy, sau này còn làm việc thế nào nữa?!”

Tô Mạch: “Tổng giám đốc Lưu, làm xong hạng mục Shandy, tôi sẽ từ chức. Trước khi đi tôi nhất định phải nói ra chân tướng sự thật.”

Tổng giám đốc Lưu: “Cô tính cá chết lưới rách à? Tiểu Tô, trước đây cô đâu phải người hành sự bốc đồng như thế.”

Tô Mạch kiên định đáp: “Mail đã gửi đi hết rồi, không có lý nào lại thu hồi. Nếu tổng giám đốc Lưu muốn sa thải tôi, tôi cũng không oán trách nửa câu.”

Căn cứ theo luật lao động, người bị sa thải còn được bồi thường một tháng tiền lương.

Tổng giám đốc Lưu thở dài: “Hôm qua tôi có đi thăm phó tổng giám đốc Lý. Anh ấy nằm trên giường, muốn cựa mình cũng không được, coi như là đã nhận được một bài học rồi. Vợ anh ấy đang đòi ly hôn, nhà ấy coi như hết. Cả Tiêu Như nữa, cô biết tại sao cô ấy xin nghỉ phép không?”

Tô Mạch: “Tại vì bị sét đánh à?”

Tổng giám đốc Lưu: “Bị cháu họ tôi, con gái của phó tổng giám đốc Lý đánh. Tiêu Như sợ bị mất việc nên không dám báo cảnh sát.”

Tô Mạch đứng dậy: “Hạng mục Shandy cuối tháng này sẽ xong. Những công việc khác đang còn trên tay, tôi cũng sẽ nhanh chóng hoàn thành.”

Trước khi ra ngoài, cô quay đầu lại hỏi: “Tổng giám đốc Lưu có định giữ Tiêu Như lại Ori tiếp không?”

Tổng giám đốc Lưu day nhẹ thái dương, không trả lời.

Vì mẫu truyện tranh của Tô Mạch, giữa phó tổng giám đốc Lý và Tiêu Như, chỉ có thể giữ một.

Chẳng bao lâu sau, Tô Mạch thấy quản lý nhân sự bị gọi vào phòng tổng giám đốc.

Tiêu Như thành kẻ bị thí bỏ.

Tô Mạch bắt đầu lo lắng chuyện tìm công việc mới.

Trước giờ cơm trưa, cô hoàn thiện sơ yếu lí lịch của mình.

Cô lại nhớ lời người đàn ông ấy nói ở trên xe taxi sau khi ra khỏi đồn công an, anh nói, trước khi cô tìm được công việc mới, anh nuôi cô, anh nuôi cô cả đời.

Công ty có một phòng ăn nhỏ chuyên để nhân viên mang cơm theo hoặc gọi cơm ngoài tới ngồi ăn và nghỉ ngơi.

Lâm Tiểu Linh mở hộp cơm: “Quán này còn cho cả bánh trôi.”

Cô nàng cúi xuống ngửi ngửi: “Mùi hoa quế đậm thật.”

Tô Mạch liếc nhìn: “Ừ, đang nóng, tranh thủ ăn đi.”

Lâm Tiểu Linh ném thử một miếng: “Mạch tỷ ném thử đi, ngon đấy.”

Tô Mạch: “Chị không thích bánh trôi mùi hoa quế.”

Lâm Tiểu Linh ngẩng đầu ngạc nhiên: “Không phải bánh trôi trong siêu thị toàn là mùi hoa quế cả sao ạ? Còn có mùi khác nữa à?”

Tô Mạch gấp miếng cà tím hương cá, chẳng nếm ra được hương vị gì, nói khể: “Chị từng ăn món bánh trôi ngon nhất thế giới mùi hoa mật ị.”

*cà tím hương cá 鱼香茄子:

whk059-111a

cà tím hấp xào chung với thịt lợn băm rang ớt thêm hỗn hợp nước tương giả cá. Video cách nấu có engsub:

Điện thoại Lâm Tiểu Linh reo, cô nàng liếc nhìn rồi nghe máy, là bạn trai gọi.

Cô nàng không còn ngượng ngùng như hồi mới đầu nữa, có lẽ là đã quen với chuyện có người yêu.

Cúp điện thoại, Lâm Tiểu Linh nói: “Bọn em đang tính mua một căn hộ, mua xa một chút cho rẻ, dù sao cũng có tàu điện ngầm.”

“Nhà anh ấy vẫn còn một em trai đang đi học, không dư được bao nhiêu. Bên nhà em tuy là điều kiện cũng không được tốt nhưng nhà chỉ có mình em, ít nhiều cũng cho được một chút, gom góp lại thì cũng đủ thanh toán lần đầu.”

Tô Mạch nói không tập trung: “Tốt thật.”

*Tiền thanh toán lần đầu 首付 theo luật hiện hành ở Việt Nam là không quá 30% nhưng ở Trung Quốc nó là tối thiểu không dưới 30% trừ trường hợp căn hộ có diện tích dưới 90m² hoặc nhà tự ở của

Bắc Kinh thì có thể hạ xuống 20% (khái niệm “nhà tự ở” do chính quyền Bắc Kinh đặt ra và chỉ có ở Bắc Kinh để gọi các nhà thuộc diện nhà ở xã hội có diện tích <90m², giá thấp hơn khoảng 30% so với giá nhà ở thương mại xung quanh dành cho các hộ gia đình đáp ứng được điều kiện mua nhà của chính quyền và phải chịu các điều kiện ràng buộc như không được phép bán, sang nhượng lại nhà trong vòng 5 năm. More:link)

Buổi chiều, Tô Mạch kết thúc hạng mục của công ty khoa kỹ Tinh Thần, nén file gửi mail qua cho họ.

Cô nhìn dòng chữ công ty khoa kỹ Tinh Thần trong email, nhìn một hồi mới bấm máy gọi đi.

Người nghe máy là Triệu Thủ: “Xin chào, công ty khoa kỹ Tinh Thần nghe.”

Tô Mạch: “Tôi là Ori. Hạng mục đã làm xong, anh kiểm tra mail và xác nhận nhé.”

Triệu Thủ ừ, không nói thêm gì nữa, khác hẳn thái độ nhiệt tình khi trước.

Hôm lễ đính hôn, mấy người bạn họ đều đến dự nhưng chẳng chứng kiến được gì.

Triệu Thủ cúp điện thoại, quay đầu liếc nhìn phòng Trâu Tinh Thần.

Anh ta vẫn cứ nhốt mình trong đó ôm laptop ngồi trên sofa, không nói chuyện với bất kể một ai, cơm trưa cũng không ăn, gạt tàn đựng đầy tàn thuốc.

Triệu Thủ đi gõ cửa: “Thần ca?”

Trong phòng không có ai đáp.

Triệu Thủ mở cửa đi vào.

Tên đàn ông ngồi trên sô pha không cạo râu, mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính bất động, cứ như thể tất thấy mọi vật khác trên đời này đều không tồn tại.

Áo sơ mi đang mặc vẫn là cái hôm qua.

Triệu Thủ ngồi xuống: “Thần ca, ông còn không đi tắm đi là mọc mốc đấy.”

Trâu Tinh Thần vẫn không nhúc nhích, tay gõ code không ngừng nghỉ, dường như đang trốn tránh hoặc đang giải tỏa điều gì đó.

Bình thường anh ta ghét nhất là bị người khác làm phiền khi đang viết code. Nếu ai dám nói mấy chuyện vớ vẩn trong lúc anh ta đang viết code thì trăm phần trăm sẽ bị mắng tới chết không chôn chôn thây.

Cái người này lúc nào cũng thiếu sự nhẫn nại.

Thế mà gã đàn ông kiêu căng đó giờ đang ngồi trên sô pha, cổ họng không phát ra một tiếng.

Triệu Thủ thở dài: “Tôi nói thì hòng ông cũng phải ừm một tiếng chứ lão đại của tôi ời.”

“Ông mắng tôi một trận vì tôi làm phiền ông viết code đi.”

Trâu Tinh Thần ngược mắt nhìn Triệu Thủ một cái: “Cút ra ngoài.”

Đã mười mấy tiếng đồng hồ liền anh không uống chút nước nào, yết hầu khàn như tiếng cưa gỗ.

Triệu Thủ vô cùng vui vẻ: “Biết mắng người là tốt rồi.”

“Lão đại, chờ đấy, tôi đi gọi Vương Tử Hoài vào, thằng này kinh nghiệm thất tình phong phú lắm, có lẽ hai người sẽ có chung đề tài.”

Trâu Tinh Thần lại liếc lên, trước khi anh phải lên tiếng lần nữa, Triệu Thủ nhanh chân rút ra ngoài.

Chu Bắc ngoái đầu nhìn: “Sao không nghe thấy tiếng lão đại gầm thét? Hay là vẫn chưa ổn?”

Triệu Thủ thở dài, đi lại sau lưng Vương Tử Hoài, đặt hai tay lên hai vai cậu ta: “Tử Hoài huynh, năm đó lúc huynh thất tình, làm thế nào mà hết được?”

Vương Tử Hoài chẳng hề nghĩ ngợi: “Thực xin lỗi Triệu huynh, ta không phải phiền muộn vì chuyện này. Bởi vì ta luôn là người đá người khác.”

“Đâu giống người nào đó thâm mến nữ thần bảy, tám năm, nói một cuộc điện thoại thôi cũng căng thẳng tới mức lắp bắp.”

Triệu Thủ bóp cổ Vương Tử Hoài, ấn đầu cậu ta xuống bàn phím: “Cái thằng ngu nhất công ty này, muốn tạo phản rồi phải không?”

Đinh Đông Xuân ngồi bên nói chêm vào: “Vấn đề này của lão đại quả là khó giải quyết. Bởi vì không phải ai đá ai mà là chú rể lẫn cô dâu cùng đào hôn, đúng là chuyện có một không hai.”

Mễ Việt mở điện thoại, ghi vào note: “Đề tài này được đây, tôi phải đưa vào trong tiểu thuyết của mình mới được. Có lẽ tình tiết trong game cũng có thể thêm một tình huống như thế.”

Chu Bắc đứng dậy khỏi ghế: “Lão đại không phải là người mới gặp chút khó khăn đã không gượng dậy nổi như vậy, đợi hai hôm chắc chắn sẽ ổn thôi.”

Vương Tử Hoài: “Cái đồ đàn ông chưa biết mùi yêu đương nhà ông thì sao hiểu được. Tự cổ anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Năm đó Đường Tăng đi lấy kinh, vượt chín chín tám mươi mốt ải đều được con khỉ giúp. Thực ra ải khó nhất là ải tình ở Nữ nhi quốc thì là chính ông ấy tự vượt.”

Đinh Đông Xuân hắng giọng: “Nhỏ nhẹ hỏi thánh tăng, nhi nữ có đẹp không ơ... có đẹp không...”

*Lời bài “Tình nhi nữ” trong Tây du ký:

Triệu Thủ đá anh ta một đá: “Đinh lão đầu, chăm đi karaoke luyện tập nhiều vào rồi hắng hát.”

Lập trình viên Đinh Đông Xuân mới tốt nghiệp năm ngoái trẻ nhất công ty: “Ông mới là lão, cả nhà ông toàn là cụ lão. Chu Bắc, lại đây nhận xét xem, vừa rồi tôi hát có hay không?”

“Đúng rồi, Chu Bắc, cái váy hôm nay ông mặc được đây, thanh thoát, tôn da, nhất định viết code sẽ không bị bug. Cho nên, vừa rồi tôi hát có hay không?”

Chu Bắc mặc một chiếc váy lụa mỏng màu trắng đang định mở miệng thì cửa văn phòng mở.

Mọi người đồng loạt đình chỉ trò đùa ồn ào.

Trâu Tinh Thần một tay ôm laptop, đi về phía phòng họp, giọng vẫn khàn khàn như thế, không nghe ra được tâm trạng thế nào: “Họp.”

Rồi quay qua bảo Triệu Thù: “Gọi Trịnh Kỳ Lân về cho tôi.”

Trịnh Kỳ Lân là một nghệ sĩ vẽ tranh minh họa hàng đầu, là giám đốc nghệ thuật chân chính của công ty khoa kỹ Tinh Thần. Bỏ công ty đi tìm vợ, không biết đã tìm được đến đâu rồi.

*Nhân vật Trịnh Kỳ Lân đã được nhắc đến ở Chương 6

Triệu Thù: “Rõ, thưa lão đại!”

Anh ta chần chừ một chút rồi hỏi: “Này, thiết kế giao diện app đọc tiểu thuyết làm xong rồi đấy, người ta gửi qua cho chúng ta rồi, anh muốn xem thử không?”

Anh ta không dám nhắc tới tên Ori hay Tô Mạch trước mặt Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần đứng trước bàn phòng họp: “Việc này về sau không cần thông qua tôi, ông toàn quyền xử lý đi.”

Triệu Thù nhìn Trâu Tinh Thần đầy chờ mong.

Trâu Tinh Thần: “Nhìn cái cút.”

Triệu Thù đòi được ăn mắng xong, rốt cuộc cũng yên tâm. Biết mắng người là tốt, dù sao cũng tốt hơn là không chịu nói gì.

Trâu Tinh Thần ngả lưng vào ghế nhìn lên trần nhà: “Bị hụt mất khoản đầu tư của ICGE, tôi bảo Chu Bắc bán cái xe kia của tôi đi rồi. Còn nữa, tháng sau chuyển văn phòng.”

Chu Bắc nói với mọi người: “Lão đại bảo chuyển tới biệt thự làm việc. Giám đốc tài chính tôi đây cho rằng: làm vậy là rất tốt.” Có thể tiết kiệm được một khoản to.

Cái biệt thự này được Trâu Tinh Thần thừa kế từ cha ruột. Đã nhiều năm không có người ở.

Lúc tan làm, Tô Mạch gặp phải Cố Bắc Đồ.

Trông có vẻ như anh ta cố ý đứng dưới sảnh chờ cô, vừa thấy cô là liền đi tới.

Anh ta mặc một chiếc sơ mi màu xanh nhạt, tay xách laptop: “Tiểu Mạch.”

Tô Mạch chẳng ngừng chân lấy một chút, vẫn tiếp tục đi ra cửa. Hôm nay cô phải về nhà đóng gói đồ đạc để chuyển sang ở chỗ Lâm Tiểu Linh.

Cố Bắc Đồ đi theo: “Anh thắng hần.”

Tô Mạch dừng lại nhưng không quay đầu lại: “Anh không thắng được anh ấy.”

Cố Bắc Đồ đi vòng lên trước, kiêu ngạo ra mặt: “Khoản đầu tư của ICGE, anh giành được rồi.”

Tô Mạch nhìn anh ta một cái: “Anh biết tại sao không?”

Cố Bắc Đò nhú mày: “Còn vì sao được nữa? Đương nhiên là vì thực lực và triển vọng của công ty game bọn anh đáng giá để đầu tư hơn.”

Tô Mạch cười một tiếng: “Bởi vì, căn bản hôm đó anh ấy không tới.”

Sự kiêu ngạo trong đôi mắt Cố Bắc Đò tắt dần nhưng vẫn không chịu nhận thua: “Cho dù hần tới cũng chưa chắc đã giành được đầu tư.”

Tô Mạch: “Không đời nào.”

Anh ấy chẳng có gì không thắng được.

Cô ngẩng đầu nhìn Cố Bắc Đò: “Về sau đừng tới làm phiền tôi nữa. Tôi rất ghét anh, chẳng lẽ anh không nhận ra à?”

Cố Bắc Đò: “Nghe nói hôm lễ đính hôn, hai người đều không tới.”

Tô Mạch: “Liên quan gì anh? Anh và đám người Tiền Viện, tôi mong rằng các người tránh tôi thật xa ra.”

Nói xong, cô đẩy cửa bỏ đi.

Bóng lưng dứt khoát.

Tô Mạch về nhà, tới dưới tầng ngẩng đầu nhìn lên thoáng thấy căn hộ cũ của anh sáng đèn.

Tựa như kẻ gặp sóng gió, lạc đường trên biển khơi đã lâu bỗng nhìn thấy hải đăng.

Cô bất chấp chạy vào trong tòa nhà, chèo thang máy chậm nên leo cầu thang bộ thoát hiểm lên tầng hai.

Mỗi một bước leo lên, vui mừng và áy náy trong lòng lại nhiều thêm một chút.

Cô đứng trước cửa nhà anh, gõ tay nhưng mãi không ấn chuông cửa.

Cô không có mặt mũi nào.

Tô Mạch đứng sững trước cửa nhà anh tròn mười lăm phút.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 26

Đột nhiên, cửa mở.

Tô Mạch hoảng hốt lùi lại, cuống quýt quay người đi. Tim đập rộn lên không chịu nổi.

“Người đẹp, có việc gì à?”

Một giọng nói xa lạ nhấn chìm cảm xúc vừa vui mừng vừa ngỡ ngàng vừa day dứt của cô xuống, trái tim cũng không còn đập loạn nữa.

Không phải anh, là người thuê mới.

Tô Mạch mở cửa vào nhà mình.

Tựa vào cửa nhìn đôi dép độ xám 88% trên giá giày.

Cô nhặt chúng bỏ riêng vào một chiếc hộp, tiếp đó là đến chiếc váy trong tủ, vương miện, vòng kim cương và chiếc nhẫn lục bảo.

Và cả chiếc sơ mi trắng đã được giặt sạch đó nữa. Cô khâu lại khuy áo, dùng làm áo ngủ.

Tắm rửa xong lên giường nằm, mặc chiếc áo ngủ ấy giống như là được anh ôm ấp, giống như thể anh vẫn còn bên.

Tô Mạch ngồi dậy gọi điện thoại cho bà chủ nhà.

Bà chủ nhà đã khỏi bệnh, ra viện. Nghe Tô Mạch bảo không thuê nữa, bà tính trả lại tiền đặt cọc và tiền thuê nhà còn thừa cho cô, kể cả bốn ngàn đồng mà Lưu Trí, thằng con trai bà đã ép đóng.

Sau này vì bài bạc thua nợ quá nhiều, Lưu Trí bị người chặt mất một ngón tay.

Tô Mạch nằm trên giường nghĩ đây là một thế giới công bằng, thiện giả thiện báo, ác giả ác báo.

Gieo nhân nào thì gặt quả ấy. Lưu Trí là thế. Tiêu Như và Lý Quảng Toàn cũng không thể chạy thoát được.

Và cả cô nữa, cô nợ Trâu Tinh Thần tình yêu.

Tô Mạch ôm chặt chiếc sơ mi trắng trên người, không biết ngủ thiếp đi tự lúc nào.

Cô mơ một giấc mơ, mơ thấy người đàn ông cô thích đứng giữa một bãi cỏ dất theo cô dâu của anh.

Anh kiêu ngạo bảo: “Cô gái à, em thật may mắn. Vậy mà có thể gả cho người đàn ông ưu tú nhất, đẹp trai nhất thế giới.”

“Em xem sống mũi của em này, còn chằng cao bằng một nửa của anh, tương lai con nhất định không được di truyền của em.”

“Cái váy cưới này của em, màu sai rồi, phải là độ xám 88%.”

...

Rõ ràng chẳng phải là lời ngon tiếng ngọt gì nhưng sao nghe lại thấy động lòng người vậy chứ.

Tô Mạch tỉnh khỏi cơn mơ. Đây là một cơn ác mộng. Bởi vì khuôn mặt của cô dâu không phải là cô.

Cô không thể chịu đựng được việc anh nói những lời vừa dịu dàng lại vừa soi mói như vậy với một người phụ nữ khác.

Tô Mạch rời giường vào bếp rót một cốc nước, không ngủ tiếp được nữa bèn đi mở trang web tuyển dụng ra xem thử.

Vậy là phát hiện ra công ty khoa kỹ Tinh Thần đang tuyển người.

Họ cần một nhà thiết kế có kinh nghiệm phong phú, mức lương rất khả quan, gấp gấp đôi giá thị trường.

Lý lịch của Tô Mạch đủ để đáp ứng nhưng cô không nộp.

Cuối cùng, cô lặng lẽ tắt trang web tuyển dụng, xoay người đi lấy hai lon bia trong tủ lạnh.

Nửa tháng sau, công ty khoa kỹ Tinh Thần chuyển sang văn phòng mới, tòa biệt thự trên danh nghĩa của Trâu Tinh Thần.

Phòng khách tầng một được cải tạo thành khu vực làm việc.

Đám đàn ông độc thân Triệu Thủ, Chu Bắc rất tự nhiên dán mắt lên các phòng tầng hai: “Tôi chọn cái phòng hướng Nam kia.”

“Tôi chọn cái phòng rộng nhất chỉ thua phòng ngủ chính.”

Vương Tử Hoài: “Tôi rút, đỡ sau này có bạn gái rồi muốn thân mật cũng bất tiện.”

Triệu Thủ đập anh ta một đập: “Tình thánh à, chớ quên hiện giờ thánh cũng đang là một con chó độc thân.”

Vương Tử Hoài: “Tôi đây không phải là chó độc thân, phải gọi là thời kỳ bỏ ngõ.”

Trâu Tinh Thần ngồi trên một chiếc sofa khác trong khu làm việc nghe mọi người tranh cãi nhưng lại không dẫn được nghĩ tới căn biệt thự này anh ta vốn định tân trang nó thành nhà ở sau khi kết hôn.

Trước đây anh ở thuê bên ngoài là vì Lý Thư Tình cứ hay tới quấy rầy, làm phiền.

Nhưng giờ anh mặc kệ chuyện này, muốn tới thì cứ việc.

Tối hôm đó, Triệu Thủ gọi một bàn đồ ăn, bảy tên đàn ông ngồi ăn cơm trong phòng ăn của biệt thự.

Trâu Tinh Thần ngồi trên ghế im lặng nhìn mọi người ăn.

Anh không ăn cơm, chỉ uống một cốc bia. Mà uống bia cũng chẳng chạm cốc với người khác, chỉ buồn bã uống một mình.

Vương Tử Hoài thấy không vừa mắt, cầm một chén rượu lại chỗ Trâu Tinh Thần, mượn hơi rượu nói: “Lão đại, trời xanh có nơi nào không có cỏ thơm.”

Trâu Tinh Thần nhìn anh ta một cái: “Muốn mượn rượu lên cơn thì rút ra chỗ khác chơi.”

Vương Tử Hoài rất vui, vì anh ta bị ăn mắng.

Lão đại mắng người là chuyện thật quá bình thường, lão đại không nói tiếng nào mới thật đáng lo.

Chu Bắc lòi Vương Tử Hoài xê ra còn mình thì ngồi xuống cạnh Trâu Tinh Thần, đổi sang đề tài khác: “Lão đại, tuy rằng khoản đầu tư bị Khoa kỹ Bắc Đồ nhanh chân lấy mất...”

Anh ta còn chưa nói hết lời đã bị Trâu Tinh Thần ngắt ngang: “Mẹ ông cũng cắt ra chỗ khác đi.”

Triệu Thù bịt miệng cười phá lên.

Trâu Tinh Thần: “Cười cứt ấy.”

Đại vương karaoke Đinh Đông Xuân uống quá chén, gân cổ gào lên: “Vì sao người tôi yêu luôn là người làm tôi tổn thương sâu sắc nhất...”

*”Vì sao... sâu sắc nhất”: Lời trong bài “Người yêu đau nhất làm tổn thương tôi sâu sắc nhất” (Tiếng Trung: 最爱的人伤我最深) do Trương Huệ Muội và Trương Vũ Sinh thể hiện.

Trâu Tinh Thần đứng dậy ra khỏi cửa phòng khách, ra ngoài sân ngồi hóng mát một lúc.

Gió đêm thổi tới làm người tỉnh hẳn ra.

Anh dựa vào ghế nhìn lên trời đêm. Chẳng thấy có gì đẹp.

Dường như lại quay về giống ngày xưa. Hồi độc thân, ngoài code ra thì chẳng còn hứng thú với sự vật sự việc nào khác nữa.

Lại dường như không thể quay về giống ngày xưa. Bởi vì, từng có một quãng thời gian, lúc rảnh rỗi ngẩng đầu lên nhìn trời đêm, anh ta từng thấy nó đẹp tới lạ thường.

Quãng thời gian ấy giống như một giấc mơ, rất đẹp mà cũng rất tàn khốc.

Tỉnh mộng, hết thầy lại bắt đầu lại một lần nữa.

Trâu Tinh Thần quay vào trong nhà: “Chu Bắc, tổ chức đi team building một chuyến đi.”

Chu Bắc ngoáy ngoáy lỗ tai, sợ mình nghe nhầm. Team building, công ty này của bọn họ lần đầu tiên định làm team building. Ngày xưa thấy làm vậy thật lãng phí thời gian, chẳng có gì thú vị, chẳng thà ngồi lại văn phòng viết code còn thoải mái hơn.

Mọi người nhao nhao mồm năm miệng mười thảo luận sôi nổi chuyện team building: “Lão đại đã nghĩ ra đi đâu chưa?”

Trâu Tinh Thần ngồi xuống sofa, chẳng buồn ngẩng đầu: “Tùy.”

Triệu Thủ: “Bờ biển linh tinh các kiểu như Maldives, đảo Bali chắc chắn là không thích hợp rồi. Không có con gái, một đám đàn ông thật thiếu lãng mạn.”

Giám đốc tài chính Chu Bắc lườm anh ta: “Mẹ ông sao không nghĩ lên trời đi, lại còn Maldives!”

Vương Tử Hoài: “Đi An Sơn đi, trèo cao nhìn xa, tâm tình rộng mở.”

Triệu Thủ vặn lại: “Tử Hoài huynh từ lúc nào lại có nhã hứng như vậy? Lại còn trèo cao nhìn xa.”

Vương Tử Hoài tiếp tục nói nốt ý của mình: “Đặc biệt thích hợp cho những người thất tình giải sầu.”

Cái không nên nói lại đi nói.

Vừa dứt lời, lập tức không còn ai nói tiếp.

Trâu Tinh Thần ngược lên nhìn: “Nhìn tôi cả làm gì?”

Anh ta đứng dậy xách laptop đi lên tầng trên.

Hai ngày sau, bảy tên đàn ông khởi hành.

Trâu Tinh Thần mặc một bộ đồ thể thao màu trắng đeo ba lô màu đen.

An Sơn không xa, nằm ngay thành phố hàng xóm, ngồi xe buýt ba giờ là tới.

Nghỉ hè là mùa du lịch làm ăn phát đạt. Dưới chân núi đâu đâu cũng thấy người, nhưng nhúc nhúc như sủi cỏ thả trong nồi.

Lên tới giữa sườn núi thì bớt người.

Bảy gã đàn ông ru rú trong nhà suốt ngày trèo lên trên theo mọi người, chẳng mấy chốc đã bị tách đoàn.

Triệu Thủ đứng trước một gánh hàng rong cẩn thận lựa quà để mua tặng cho nữ thần của anh ta đeo.

Chu Bắc thì dừng lại trước một gian hàng trang phục dân tộc độc đáo, cất bước vào xem.

Đình Đông Xuân giữ anh ta lại: “Anh của tôi ơi, bình thường ông anh mặc chân váy thì thôi, nhà này người ta bán sườn xám ông anh cũng ngó vào là nhăm định biến thái thẳng cấp à?”

Chu Bắc lờm anh ta một cái, vẫn cứ vào xem.

Vương Tử Hoài thì ngồi xuống ghế đá nghỉ chân, nói chuyện rôm rả với một nữ du khách xinh đẹp.

Hai người khác không biết đã chạy đi đâu.

Chỉ còn Trâu Tinh Thần là vẫn còn tiếp tục nghiêm túc trèo lên cao.

Tháng Sáu, cây trên núi xanh um, tươi tốt. Đủ loại thực vật không biết tên mọc rải rác xen kẽ dọc đường đi, bò lan ra bậc đá như một con rắn uốn lượn.

Trâu Tinh Thần dừng lại, lấy chai nước khoáng bỏ trong túi ra, ngửa cổ uống với hết hơn một nửa.

Một cô gái trẻ tuổi lại bắt chuyện: “Anh đẹp trai đi một mình à? Đi chung nhé?”

Trâu Tinh Thần cất chai nước vào lại túi: “Tôi đi nhóm.”

Cô gái hiểu ý bỏ đi.

Lúc đi quá giữa sườn núi, người càng ngày càng ít đi.

Điện thoại đổ chuông. Triệu Thù gọi điện báo: “Lão đại, bọn tôi xuống núi rồi, đang ăn cơm trong nhà ăn của khách sạn.”

Mấy cái thằng lười này.

Trâu Tinh Thần mặc kệ, trèo tiếp.

Lưng áo của anh ta đã ướt đẫm mồ hôi, nước trong túi cũng đã uống hết, trên đỉnh núi không có hàng quán gì.

Có lẽ là vì có quá ít người trèo lên tới tận đỉnh, có mở quán cũng không kiếm được tiền.

Đỉnh núi thưa thớt vài ba người.

Trâu Tinh Thần ngồi xuống, dựa vào một gốc cây tùng, hai tay gác lên đầu gối, cổ tay buông thõng, mắt nhìn xa xăm.

Cách đó không xa có mấy cậu thanh niên choai choai mới vừa thi đại học xong không lâu đang bật nhảy trên đỉnh núi chụp ảnh, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười phấn chấn bùng bột tươi trẻ.

Bên cạnh có một đôi yêu nhau, cô gái cầm tay chàng trai chỉ về phía xa xa, không biết đang nói gì. Chàng trai nghiêng đầu nhìn cô gái, ánh mắt dịu dàng.

Đằng sau là một bà cụ bán nước khoáng, xem chừng đã sáu, bảy chục tuổi, cũng khoảng tầm tuổi của cụ Chu.

Trâu Tinh Thần đứng dậy, qua mua hai chai nước, không tìm được tiền lẻ.

Bà cụ liền lấy hai miếng bánh ngọt đồ quê cất trong hộp ra: “Nhà tự làm đấy, còn chính tông hơn cả đồ bán dưới núi cơ.”

Trâu Tinh Thần nhận bánh, nói cảm ơn.

Anh đứng trên một tảng đá, sờ thử vào túi rồi lại nhớ ra trên núi cấm hút thuốc.

Sương mù trên đỉnh núi tản đi, thôn trại dưới núi tựa như một chuỗi đá quý màu xám tro nằm rải rác dưới trời xanh bao la.

Hồ nước dưới núi thu nhỏ lại tựa như một mặt gương, không nhìn rõ được bóng sông núi soi mình vào đó thế nào.

Cô gái ban nãy gặp ở sườn núi leo lên tới nơi.

Cô gái liếc một cái liền nhìn thấy người đàn ông điển trai nhất trên đỉnh núi này.

Dáng cười cởi mở hào phóng chào hỏi: “Anh đẹp trai, không phải anh bảo đi theo nhóm sao? Ở đây chờ tôi à?”

Trâu Tinh Thần không biết câu đùa này có gì buồn cười.

Anh không quan tâm, vẫn nhìn theo hướng cũ, không hề chuyển mắt.

Cô gái lấy trong túi ra một tờ giấy ghi chú, viết một dòng địa chỉ rồi nhét vào tay Trâu Tinh Thần.

Xoay người bỏ đi.

Trâu Tinh Thần cúi đầu nhìn thử. Là địa chỉ khách sạn dưới núi, phòng 205. Cùng chung khách sạn với họ. Anh ta ở phòng 206.

Ngay bên cạnh có một thùng rác, anh ta vo viên tờ giấy lại rồi vứt vào đó.

Cô gái kia đứng cách không xa, mặt hướng ra ngoài núi, lưng đưa về phía anh ta.

Mái tóc đen dài xoắn lộn thả trên vai.

Trâu Tinh Thần cau mày, quay người xuống núi.

Giữa tháng sáu, tới giai đoạn cuối cùng thì hạng mục Shandy gặp một chút vấn đề.

Tám poster cuối cùng, bất kể Tô Mạch điều chỉnh phối màu tổng thể thế nào, khách hàng cũng vẫn không vừa ý.

Cô nhốt mình trong phòng vẽ tranh tới nửa đêm, dùng thử đủ các màu trong bảng nhưng vẫn không đạt được hiệu quả như mong muốn.

Lúc này đã ba giờ sáng.

Tô Mạch thay giày ở cửa ra vào. Lâm Tiểu Linh nghe tiếng, dụi mắt, ló đầu ra khỏi phòng ngủ: “Mạch tử, trễ vậy rồi chị còn ra ngoài ạ?”

Tô Mạch ừ: “Đi ăn chút gì đó.”

Ngoài đường giờ này vắng tanh vắng ngắt, không có một bóng người. Tô Mạch đưa bước đi trên con đường lát đá, một thân một mình lang thang trên đường.

Tom, giám đốc nghệ thuật của Shandy, Tô Mạch biết sở thích của ông ta. Ông ta thích nghệ thuật đơn giản mang tới cảm giác cao cấp. Yêu cầu về hình ảnh cao tới mức quái gở.

Tám poster cuối cùng là để tuyên truyền cho một sản phẩm nước hoa mới.

Sản phẩm nước hoa này lấy hương mật lị làm chính. Cách làm thường thấy nhất và cũng an toàn nhất chính là lấy hình hoa mật lị

vẽ tay làm nền cho sản phẩm, phong cách đơn cài yếu tố Trung Quốc mà vẫn hòa hợp với xu hướng chung.

Tom yêu cầu không được xuất hiện hình ảnh hoa mặt lị, thậm chí, ngoài chai nước hoa và phần chữ thì không được xuất hiện thêm bất kỳ yếu tố nào khác. Chỉ thuần dùng màu sắc để truyền tải cảm xúc.

Hai bản trước của Tô Mạch đều bị đánh trượt vì thiếu yếu tố cảm xúc này.

Tom nói cái cô thiếu là cảm giác yêu, không có cảm giác khát vọng và ngọt ngào, lưu luyến trong tình cảm.

Tô Mạch cúi đầu đi hết vòng này tới vòng khác trước cửa tiểu khu, trong lòng suy nghĩ về cảm giác yêu.

Cô không phải người chưa từng yêu nhưng hiện tại cô đang thất tình, hơn nữa lại còn là do chính cô gây ra.

Tô Mạch suy nghĩ suốt đêm, tới sáng làm lại một bản gửi cho Tom.

Câu trả lời của Tom đánh thẳng vào tâm khảm: Tôi chỉ cảm nhận được sự chua xót, cầu mà không được trong tranh của cô, bi kịch thì không thể bán được hàng. Làm lại.

Tô Mạch yên lặng tựa lưng vào ghế ngồi, mắt đờ đẫn nhìn màn hình máy tính, tay cầm cốc cà phê đã rót thêm.

Các công việc trong tay cô, ngoại trừ Shandy thì những việc khác đều đã xong, không nhận thêm hạng mục mới nữa.

Thiết kế giao diện app đọc tiểu thuyết cho công ty khoa kỹ Tinh Thần đã gửi cho họ từ mấy hôm trước, đối phương vẫn chưa có phản hồi gì, không biết có đạt hay là không.

Tô Mạch gọi tới số máy bàn của Khoa kỹ Tinh Thần nhưng không gọi được.

Cô mở lại mail xem số điện thoại của Triệu Thù rồi gọi.

Bọn Triệu Thù đang ở khách sạn dưới chân núi An Sơn hò hét. Bọn họ nói là đi leo núi nhưng kết quả là, ngoại trừ Trâu Tinh Thần, đám còn lại đều tới giữa sườn núi là rút, sau đó ở lì trong khách sạn không ra ngoài.

Cả đám chen chúc trong phòng của Trâu Tinh Thần, bốn người đánh bài, hai người đứng xem, một người còn lại thì ngồi trên sofa viết code.

Triệu Thù liếc nhìn điện thoại, là số lạ ở Tây Quỳnh.

Anh ta đưa bài của mình cho Chu Bắc: “Chơi giúp đi, không được thua.”

Triệu Thù cầm điện thoại ra đứng bên cửa sổ rồi ấn nghe: “Alo.”

Tô Mạch: “Tôi là Tô Mạch, nhà thiết kế của Ori, mail lần trước gửi cho anh đang chờ anh trả lời. Điện thoại bàn không gọi được đành phải gọi vào số của anh. Làm phiền anh rồi.”

Triệu Thù vỗ đầu: “Sao tôi lại quên mất việc này nhỉ! Công ty bọn tôi đang đi team building.”

Tô Mạch: “Ở đâu vậy?”

Triệu Thù: “An Sơn.”

Tô Mạch: “Đi hết à?”

Triệu Thù: “Đi hết.”

Anh ta bỗng nghĩ ra: “Không đúng, cô muốn hỏi thăm Thần ca à?”

Căn phòng đang ồn ào bỗng chốc lặng ngắt, mọi người nhìn chăm chăm vào Triệu Thù.

Chỉ có cái người ngồi trên sofa là vẫn duy trì tư thế cũ, liếc nhìn một cái thôi cũng không hề.

Triệu Thù tóm tóc, xem chừng áp lực tâm lý cực lớn, cuối cùng dùng giọng công việc nói: “Mail cô gửi tôi đã xem rồi, không cần phải sửa nữa. Để về tôi nói bên tài vụ thanh toán nhé.”

“Thế, nếu không có chuyện gì thì tôi cúp đây.”

Sau khi cuộc điện thoại này kết thúc, sợi dây liên hệ giữa Tô Mạch và công ty khoa kỹ Tinh Thần cũng hoàn toàn đứt hẳn.

Cô ngơ ngác một hồi lâu mới tiếp tục cắm cúi vào công việc.

Tô Mạch cập nhật thông tin hồ sơ đăng trên trang tuyển dụng, nhận được cuộc gọi của năm, sáu chuyên gia săn đầu người. Tới lúc cô thực sự nghĩ việc chỗ này thì cũng dễ chọn lựa.

Hai ngày sau, Tô Mạch làm lại một poster mới, trước khi gửi cho Tom, cô tham khảo ý kiến của một vị cao thủ trước.

Một nghệ sĩ vẽ tranh minh họa hàng đầu, có hơn mười triệu fan trên weibo.

Họ cùng tốt nghiệp Học viện mỹ thuật của Đại học Tây Quỳnh. Tô Mạch học dưới hai khóa, hai người quen nhau từ hồi trong trường.

Tô Mạch nói qua một lượt về những vấn đề của tác phẩm của mình.

Đàn anh nhanh chóng phản hồi lại nhận xét và kiến nghị.

Vì muốn thể hiện sự ngọt ngào nên cô đã dùng quá nhiều màu gam nóng, các màu như hồng, hồng nhạt, dùng càng nhiều thì càng có vẻ thiếu thực tế. Anh ta kiến nghị cô thử dùng thêm màu gam lạnh, dùng màu lạnh điều hòa, hỗ trợ cho màu nóng, đừng ngại sử dụng màu tối.

Tô Mạch hiểu ra, trí tuệ liền khai mở, phiền não tiêu tan.

Nguyên tắc này đâu phải cô không biết, dạo này cô cứ như bị thứ gì che mắt vậy, luôn bắt giác tránh dùng màu lạnh. Quả nhiên muốn gỡ rối thì cần phải có người ngoài cuộc.

[Trời quang không đổ mưa: Lợi hại. Cảm ơn anh.]

[Kỳ lân tài tử: Chuyện này có là gì. Không có chút thực lực thì đã bị lão đại của bọn anh chửi chết rồi.]

[Trời quang không đổ mưa: Lão đại của bọn anh thật là nóng tính.]

[Kỳ lân tài tử: Giờ em đang làm ở đâu?]

[Trời quang không đổ mưa: Sắp nghỉ việc rồi đây, vẫn chưa biết đi về đâu, có khi lại làm thiết kế tự do không chừng.]

[Kỳ lân tài tử: Hay là em qua làm cùng công ty với anh đi.]

[Trời quang không đổ mưa: Sao được chứ, trình của anh mà còn bị mắng như chó, em không bằng anh thì bị mắng chẳng bằng chó mất.]

[Kỳ lân tài tử: Em cân nhắc thêm đi. Nghĩ kỹ rồi thì liên lạc với anh.]

[Trời quang không đổ mưa: Vâng.]

Tô Mạch tắt weibo, chuyên tâm hoàn thành phần việc cuối cùng của Shandy.

Trải qua nỗ lực ròng rã ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp.

Quảng cáo của Shandy được xét duyệt, bắt đầu xuất hiện trên các nền tảng quảng cáo.

TV, internet, trung tâm thương mại, tàu điện ngầm đều phủ kín.

Quảng cáo nhận được phản hồi rất tốt, giới thượng lưu và nghệ thuật gia cũng bắt đầu chú ý tới nhà thiết kế đứng sau chiến dịch quảng cáo này.

Các công ty quảng cáo hàng đầu trong nước ào ào chào mời Tô Mạch. Tô Mạch nhất mực từ chối, trong mơ hồ, thực ra cô biết mình đang chờ đợi điều gì.

Rốt cuộc, trong một lần say rượu, lớn gan, cô đã nộp hồ sơ của mình cho công ty khoa kỹ Tinh Thần.

Ngày hôm sau cô liền hối hận. Đáng tiếc, không thể rút về được.

Còn bên phía công ty khoa kỹ Tinh Thần, sau khi đích thân phỏng vấn gần chục nhà thiết kế, rốt cuộc Trâu Tinh Thần bực mình tới độ muốn mặc kệ nó, lôi giám đốc nhân sự Đinh Đông Xuân ra sặc một trận.

“Mấy thứ dựa vẹo táo nức này chính là người mà cậu tỉ mỉ sàng lọc tuyển chọn ra đấy à? Chỉ tổ lãng phí thời gian!”

“Đi, lôi Trịnh Kỳ Lân về cho tôi.”

Đinh Đông Xuân: “Thần thú nói anh ấy vẫn chưa tìm được bạn gái, không chịu về.”

Trâu Tinh Thần tựa vào bàn, lấy điện thoại ra gọi: “Trịnh Kỳ Lân, hạn cho ông trong vòng nửa tháng quay về công ty.”

Trịnh Kỳ Lân: “Nửa tháng à, gấp quá.”

“Thư thả thêm chút nữa đi hoặc là ông để tôi dẫn một người về theo cũng được. Tôi có một cô đàn em, trình độ khá được.”

“Tôi dẫn về rồi từ từ cưa.”

Trâu Tinh Thần trầm tư một hồi. Trịnh Kỳ Lân giống anh ta, là một người có yêu cầu chuyên môn cực kỳ cao. Anh ta đã nói là trình độ khá được thì chắc là cũng không đến nỗi tệ.

“Dẫn người tới đi, phải phỏng vấn trước. Yêu đương thì được nhưng không được ảnh hưởng tới công việc, còn lại ông muốn cưa thế nào thì cưa.”

Trịnh Kỳ Lân vô cùng vui vẻ: “Không thành vấn đề. Trình độ của cô ấy chắc chắn không có vấn đề gì, chính là cái đang rất nổi...”

Chữ Shandy còn chưa kịp nói ra miệng thì đã bị cúp điện thoại.

Tom, giám đốc nghệ thuật của Shandy, mời Tô Mạch tham dự lễ ra mắt sản phẩm mới.

Tô Mạch từ chối.

Nếu là trước đây, loại hoạt động cao cấp thế này, nhất định cô sẽ ăn diện thật đẹp đi góp vui. Ánh đèn sân khấu và sự tung hô thật dễ dàng thỏa mãn lòng hư vinh của con người. Có lẽ cô còn sẽ chụp thật nhiều ảnh để khoe trong vòng bạn bè, để bản thân làm sao trông thật giống với một người thuộc xã hội thượng lưu.

Nhưng hiện tại, điều cô theo đuổi không phải là những thứ ấy, cô chẳng để tâm chúng chút nào nữa.

Tổng giám đốc Lưu tìm Tô Mạch nói chuyện: “Tiểu Tô à, nghe nói cô từ chối cái hoạt động của Shandy rồi à?”

Tô Mạch gật đầu: “Mail xin nghỉ việc tôi đã gửi rồi, phía nhân sự đang làm thủ tục. Tổng giám đốc Lưu chắc cũng đã nhận được giấy tờ chờ phê duyệt rồi chứ?”

Tổng giám đốc Lưu đã nhận được từ hai hôm trước nhưng anh ta vẫn đang giữ lại: “Cô nghĩ thêm lần nữa đi. Công việc bên Ori này cô đều đã rất quen thuộc. Qua chỗ khác, tất cả lại phải làm quen lại từ đầu. Với độ tuổi và trình độ của cô, Ori có thể cho cô mức lương cao nhất.”

Tô Mạch: “Mong anh ký sớm. Tôi đã chuẩn bị đi phỏng vấn công việc mới rồi.”

Tổng giám đốc Lưu thở dài: “Lẽ ra mắt của Shandy, mong là cô có thể đại diện cho Ori tham dự. Khoan nói tới công ty, chuyện này với tương lai phát triển của cá nhân cô chỉ có lợi mà thôi.”

Tô Mạch: “Hay là anh đổi người khác đi, người có thể đại diện cho Ori đi ấy.”

Tổng giám đốc Lưu cũng rất bất đắc dĩ: “Tom chỉ chấp nhận cô.”

Cuối cùng Tô Mạch vẫn không chịu xuống nước. Cô không muốn trì hoãn thêm nữa, chỉ mong nhanh nhanh rời khỏi cái công ty này.

Nhưng ngay đêm đó, cô lại đổi ý.

Ngày hôm sau, Tô Mạch đi tìm tổng giám đốc Lưu bày tỏ việc cô đồng ý tham dự.

Bởi vậy, Tổng giám đốc Lưu đặc biệt nói với phòng tài vụ cấp cho cá nhân cô hai vạn đồng làm kinh phí dự sự kiện.

Tô Mạch trở lại bàn làm việc: “Tiểu Linh, em đi dự lễ ra mắt sản phẩm mới của Shandy với chị. Lát tan tầm, chúng ta đi chọn lễ phục. Tổng giám đốc Lưu chi tiền.”

Lâm Tiểu Linh nhà quê còn chưa được mặc lễ phục lần nào chứ nói gì tới tham dự một sự kiện tầm cỡ như Shandy nên phấn khích suốt cả buổi chiều.

Tan tầm, hai người qua bên trung tâm thương mại trước cửa công ty.

Từ xa đã trông thấy hình quảng cáo của Shandy trên màn hình LED phía ngoài trung tâm thương mại.

Lâm Tiểu Linh kéo tay Tô Mạch, không ngăn được lòng ngưỡng mộ, ríu rít như một chú chim sơn ca: “Mạch tử thật là lợi hại. Hiệu quả của quảng cáo rất tuyệt. Em thấy mấy tấm poster đó còn đẹp hơn cả hình người đại diện nữa.”

“Đúng rồi, sáng nay lúc đi tàu điện ngầm em cũng thấy, tuyến số 1 quảng cáo nhiều lắm. Shandy đúng là mạnh tay chi tiền cho quảng cáo.”

“Lẽ ra mắt sản phẩm mới sẽ trực tiếp toàn cầu nhỉ? Em phải cho bạn trai em biết để xem, cả mẹ em nữa, để mẹ bật ti vi xem. Còn cả bạn bè đại học tiểu học của em nữa.”

Lâm Tiểu Linh không phải vì thích hư vinh, cô nàng chẳng qua là quá vui vẻ, giống như cảm giác của một nông dân lên thành phố vậy, thấy thứ gì hay là cũng muốn chia sẻ.

Lâm Tiểu Linh hỏi Tô Mạch: “Mạch tử, chị thì sao? Chị muốn mời ai xem?”

Lối đi bộ chuyển sang đèn xanh. Tô Mạch theo dòng người đi sang bên kia đường.

Tối qua cô lại mơ thấy anh.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 27

Tô Mạch và Lâm Tiểu Linh vào trung tâm thương mại.

Lâm Tiểu Linh do dự có nên mua chút đồ trang điểm hay không, chứ nếu mặc lễ phục mà không trang điểm thì trông còn ra gì nữa.

Tô Mạch ngăn cô nàng lại: “Chị có.”

Lâm Tiểu Linh thấy rất ngượng: “Mạch tỷ, đồ của chị đều đắt lắm.”

Tô Mạch cười: “Không sao, chị dùng không hết thì cũng sẽ bị quá hạn.”

Cuối cùng Lâm Tiểu Linh vẫn mua hai thỏi son môi ở cửa hàng của Maybeline. Những thứ khác như phấn mắt phấn má gì gì đó, bình thường cô nàng không dùng tới lại cũng không biết tự trang điểm, cuối cùng vẫn phải nhờ Tô Mạch giúp.

Tô Mạch cho Lâm Tiểu Linh dùng ké với mình.

Lâm Tiểu Linh: “Bữa nào rảnh, em gọi bạn trai em cùng mời chị một bữa.”

Tô Mạch cười: “Em với bạn trai dạo này vẫn tốt đẹp chứ hả?”

Lâm Tiểu Linh đỏ mặt: “Bọn em đang định đi đăng ký kết hôn.”

Tô Mạch thật sự bất ngờ: “Nhanh vậy?” Qua lại còn chưa được ba tháng.

Lâm Tiểu Linh gật đầu: “Anh ấy nói là muốn sớm cưới em về.”

Tô Mạch cẩn thận: “Em đừng để bị người ta lừa nhé.”

Lâm Tiểu Linh: “Không đâu, anh ấy rất tốt với em.”

Chuyện này thì Tô Mạch cũng công nhận. Dạo trước có lần còn xin Tô Mạch nghe điện thoại, mong cô chăm sóc cho cô bạn gái ngốc nghếch của cậu ta.

Hai người lên tầng ba bán lễ phục.

Khéo thế nào mà lại gặp bọn Tiền Viện.

Tô Mạch chẳng hề hấn gì, định làm gì thì vẫn làm thế. Cô chọn được một chiếc váy màu đỏ. Màu sắc rất giống chiếc váy đính hôn anh tặng cô, cô nhìn một cái là ưng ngay.

Tiền Viện đi tới cười đều giả: “Tô Mạch à, lần trước đi dự lễ đính hôn của cô, sao không thấy chú rể tương lai tới vậy?”

Tô Mạchướm váy so trước người ngắm thử, quay sang nói với nhân viên bán hàng: “Tôi thử chiếc này.”

Nói rồi mang váy vào phòng thử đồ, coi Tiền Viện như không khí.

Lâm Tiểu Linh bị người phụ nữ khí thế ngùn ngụt trước mặt làm sợ, cũng cuống quýt chọn một chiếc đi thử.

Tô Mạch thay đồ xong đi ra, đứng trước gương, ưỡn ngực, nâng cằm, chiếc cổ cao tựa một con thiên nga kiêu hãnh.

Nhân viên bán hàng đứng bên khen: “Người đẹp da thật trắng, rất hợp với màu đỏ này, người bình thường không tôn được, phải là người cực kỳ có thần thái.”

Mã Lâm Na đi tới: “Có một số người là chim sẻ vừa nghèo vừa đê tiện từ tận trong xương tủy, dù có mặc quần áo đẹp thì cũng chẳng thể biến thành phượng hoàng.”

Nhân viên bán hàng đánh hơi được mùi gây gỗ, lặng lẽ đứng một bên quan khán.

Lâm Tiểu Linh tiến lên, cố tỏ ra can đảm: “Cái cô này ăn nói kiểu gì vậy? Có tiền thì giỏi lắm sao?”

Mã Lâm Na ồ một tiếng: “Đúng, có tiền rất giỏi.”

Tô Mạch quay lại nhìn Mã Lâm Na: “Có một số người vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, vậy mà chẳng biết dùng thìa đó ăn gì mà miệng toàn thổ ra phân.”

Mắng rất ác.

Mã Lâm Na tức đỏ bừng mặt, nổi nóng đi khơi lại vết sẹo cũ thời trung học của Tô Mạch. Bọn họ biết chỉ cần nhắc tới quá khứ hèn mọn ấy là con bé này sẽ sụp đổ.

Đã đâm dao găm vào tim đối phương còn xát thêm lên đó vài nắm muối.

“Ai chẳng biết năm đó mày viết thư tình cho Cố thiếu gia, lẳng lơ không biết xấu hổ. Ôi chao, chắc mày cũng biết nhỉ, thư tình của mày được cải biên thành truyện sex, bọn con trai cả trường đều đem mày ra tự sướng đấy.”

Tiền Viện cười khẩy một tiếng.

Lâm Tiểu Linh thấp thỏm nhìn sang Tô Mạch. Cô nàng biết mấy cô gái này không phải hạng dễ đối phó.

Tô Mạch thản nhiên chỉnh lại làn váy, ngẩng đầu lên đáp: “Mã Lâm Na từng rung rinh với Cố Bắc Đồ nhỉ?”

“Năm lớp mười hai, đằng sau lễ đài của trường sau khi dạ hội mừng năm mới kết thúc là cô đúng không? Cô tỏ tình với Cố Bắc Đồ, có điều bị anh ấy cự tuyệt.”

Mã Lâm Na chỉ vào Tô Mạch: “Mày nói bậy bạ gì đấy!”

Nói rồi vội vàng giải thích với Tiền Viện: “Viện tỷ, đừng nghe nó nói lung tung.”

Tiền Viện phui tay bỏ đi. Mã Lâm Na đuổi theo giải thích. Thượng Quan Tú Lệ đi theo giảng hòa.

Lục Bảo Muội đi đến trước mặt Tô Mạch: “Cô không giống ngày trước nữa.”

Tô Mạch không đáp, không muốn để mắt tới.

Lục Bảo Muội lại nói: “Mày và Thần ca ca không hợp nhau đâu, rút lui sớm là sáng suốt đấy.” Nói đoạn cũng quay người bỏ đi.

Tô Mạch xoay người lại: “Hợp hay không hợp không do mày quyết định.”

Đám người đó đi rồi, Tô Mạch thay váy ra cho nhân viên bán hàng gói lại.

Lâm Tiểu Linh chọn một chiếc váy màu đen. Cô nàng nghèo đã quen, thấy cái đó rẻ nên mua. Tô Mạch thấy trông nó cũng được nên không nói thêm gì.

Lúc gần về, Lâm Tiểu Linh nói: “Mạch tỷ, vừa rồi chị một chọi bốn trông ngầu lắm.”

Cô nàng hoàn toàn chưa từng chứng kiến thế trận nào ghê gớm như thế, suýt thì sợ muốn ngất.

“Chuyện thổ lộ ở lễ đường chị bảo là thật hay giả vậy?”

Tô Mạch đứng bên lan can tầng ba nhìn xuống dưới tầng một. Mã Lâm Na đang níu tay Tiền Viện để giải thích, bị ăn một cái tát của Tiền Viện.

“Giả.”

Lâm Tiểu Linh: “Em mà lợi hại được như chị thì tốt.”

Tô Mạch quay đầu nhìn cặp mắt trong veo của Lâm Tiểu Linh: “Chị mong em mãi mãi không cần phải như chị.”

Đó là thứ được hun đúc nên từ quá khứ u ám đã qua. Còn một trái tim mạnh mẽ thì phải trả giá bằng việc để mắt người quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Lễ ra mắt sản phẩm nước hoa mới của Shandy được tổ chức vào thứ Bảy.

Lâm Tiểu Linh rất phấn khích. Hơn bốn giờ sáng đã đi gõ cửa phòng Tô Mạch, ngay cả váy vóc cũng đã mặc xong xuôi.

Tô Mạch rửa mặt xong đi trang điểm cho Lâm Tiểu Linh và mình.

Lâm Tiểu Linh thấy trên bàn trang điểm của Tô Mạch có đủ loại đồ trang điểm lớn nhỏ, chỉ riêng chổi thôi đã có chục loại, chẳng hề ít hơn bút họ dùng vẽ tranh.

Lâm Tiểu Linh cổ ngắn, mặt lại hơi to. Tô Mạch giúp cô nàng uốn tóc khéo léo che mọi khuyết điểm.

Hai người chuẩn bị xong, bắt xe đi.

Hội trường sự kiện đặt tại một khách sạn năm sao. Sự kiện được tổ chức rất đẳng cấp. Vào cửa, Lâm Tiểu Linh bị các loại bánh ngọt cầu kỳ bày trên bàn dài hấp dẫn.

Cô nàng lặng lẽ kéo tay Tô Mạch: “Mạch tử, những thứ này đều được ăn miễn phí à?”

Tô Mạch cười, gật đầu.

Trợ lý của Tom lại dẫn Tô Mạch và Lâm Tiểu Linh vào hậu trường, dẫn dò hai người trình tự của sự kiện.

Nhiệm vụ chính của Tô Mạch là đứng cạnh Tom và mỉm cười với máy quay.

Cô có thời gian hai phút để phát biểu về tình cảm được truyền tải trong thiết kế của Shandy Trung Quốc.

Thiết kế là một nghệ thuật cảm tính, không có tiêu chuẩn nào cho bài phát biểu, Tom để cô được tự do phát huy.

Người dẫn chương trình đưa mic cho Tô Mạch.

Cô đứng giữa sân khấu, đèn chiếu vào người, hơn chục máy quay đồng thời chĩa thẳng vào mình.

Dưới sân khấu là người nổi tiếng từ nhiều quốc gia đang ngồi. Đàn ông mặc tây trang, đi giày da, phụ nữ mặc váy áo xúng xính, hơn ngàn cặp mắt đang nhìn cô.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Chủ đề đặc trưng của khách sạn này là bầu trời sao lãng mạn. Trên nền xanh sẫm rải rác muôn ngàn đốm sao lấp lánh ánh sáng.

“Tình chảy trong tim, tình yêu duy nhất trọn đời.” Cô thoáng dừng lời, “Nếu bạn có người mình yêu sâu đậm, xin hãy quý trọng. Nếu bạn đã để mất người ấy, xin hãy dừng cảm. Nếu có cơ hội, xin hãy nắm giữ.”

Sản phẩm nước hoa mới này tên là “Tình chảy trong tim”, lấy hương hoa mật lị làm chủ.

Cô biết, đoạn phát biểu này sẽ được trực tiếp trên các trang mạng lớn, sau này bên marketing của Shandy cũng sẽ quảng bá nó.

Các nền tảng mạng lớn, trung tâm thương mại, tàu điện ngầm, tivi, phủ khắp mọi nơi, kiểu gì cũng sẽ có một lần có thể chạm được vào trong mắt anh.

Sự kiện kết thúc lúc chín giờ tối.

Tô Mạch và Lâm Tiểu Linh rời hội trường, chuẩn bị bắt xe về nhà.

Bỗng nhiên, tầm mắt cô bị một chiếc xe thu hút sự chú ý: “Tiểu Linh, em về trước đi, chị chờ một người.”

Đó là một chiếc Bentley màu đen bản số lượng giới hạn.

Tô Mạch lại gần chiếc xe, thân xe phản chiếu chiếc bóng của cô.

Váy đỏ, tóc dài thả sau lưng, tai đeo bông tai bạch kim sợi dài. Cô chạm nhẹ vào thân xe rồi lại cuống quýt rút tay về.

Anh từng hôn cô trong chiếc xe này.

Cô xoay người ra đứng sau một cột đá cẩm thạch, mắt nhìn chăm chú vào chiếc xe.

Qua một lúc lâu, các xe xung quanh đều đã đi, chỉ có chiếc xe kia là vẫn không có ai tới lấy.

Tô Mạch tựa vào thân cột, trong lòng nghĩ vừa rồi anh có ở hội trường sự kiện không, nếu có thì nhất định đã thấy cô rồi. Nếu đợi nhìn thấy anh rồi, anh cũng nhìn thấy cô rồi thì anh sẽ có phản ứng ra sao.

Theo tính anh thì anh sẽ chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái.

Tệ hơn nữa thì có lẽ ngay cả nhìn cô một cái anh cũng không buồn nhìn.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, không có trăng hay sao, chỉ có một tầng mây thật dày.

Cô quay đầu lại thấy đèn đường soi sáng chiếc xe. Một người đàn ông mặc sơ mi trắng tới mở cửa chiếc xe ấy.

Tô Mạch chạy tới: “Thưa anh, làm phiền anh một chút.”

Người đàn ông quay đầu nhìn: “Cô là nhà thiết kế hôm nay lên phát biểu nhỉ? Tuyệt lắm.”

Tô Mạch cười một tiếng: “Cám ơn.”

Cô hỏi: “Chiếc xe này là của anh à?”

Người đàn ông gật đầu: “Ừ, sao vậy?”

Giờ Tô Mạch mới chú ý tới biển số xe, không phải của Trâu Tinh Thần.

“Chiếc xe này rất giống xe của một người bạn của tôi.”

Người đàn ông cười: “Chiếc này tôi mới mua tuần trước, bản số lượng giới hạn. Hồi nó mới ra không mua được, khó lắm mới đợi được có người nhượng lại cho, nói không chừng lại chính là bạn của cô bán đấy.”

“Về nhà chứ? Tôi tiễn cô một đoạn nhé?”

Tô Mạch: “Không cần, cảm ơn.”

Sau khi xe đi rồi, Tô Mạch vẫn đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu.

Anh đem bán chiếc xe mà anh yêu nhất.

Tô Mạch không về nhà. Cô tới tòa nhà văn phòng xa hoa của công ty khoa kỹ Tinh Thần.

Cô đứng dưới tầng nhìn lên trên đếm tới tầng chín, cửa sổ vẫn còn sáng đèn.

Cô ngồi trong quán cà phê hai tư giờ dưới sảnh lớn tầng một, dường như làm vậy thì có thể cách anh gần thêm một chút.

Mỗi khi có người ra khỏi thang máy, hễ là đàn ông mặc sơ mi trắng là tim cô lại nhảy lên.

Mãi tới nửa đêm Tô Mạch mới về nhà.

Không ngờ Lâm Tiểu Linh vẫn chưa ngủ. Cô nàng mặc áo ngủ ngồi trên sô pha quay đầu lại nói: “Mạch tử, chị về rồi! Em đang xem video lễ ra mắt sản phẩm mới của Shandy.”

“Trên weibo có người cắt riêng hình chị ra đấy.”

Tô Mạch vào nhà vệ sinh rửa tay xong đi ra, cầm iPad Lâm Tiểu Linh đưa xem.

Người phụ nữ trong ảnh hơi ngẩng đầu nhìn trời sao trên đỉnh đầu, ánh mắt sáng tựa sao.

“Rất đẹp.” Tô Mạch trả iPad lại cho Lâm Tiểu Linh: “Sao em vẫn chưa ngủ?”

Lâm Tiểu Linh đứng dậy ngáp một cái thật dài: “Ngủ đây.”

Tô Mạch tắm xong đi ra, mặc một chiếc váy ngủ ren cổ chữ V.

Đây là một trong những món đồ ngủ cô thích nhất còn cái cô thích nhất là chiếc sơ mi trắng bữa nọ đã được giặt sạch đang đem phơi.

Trâu Tinh Thần bỏ laptop xuống xoa gáy, đứng dậy vào bếp rót nước uống.

Anh dựa vào cạnh bàn ăn nhìn ra ngoài cửa sổ. Ba giờ sáng, khu biệt thự tĩnh lặng, không có một bóng người đi đường. Chỉ có ánh đèn đường rải trên mặt đất tạo nên một không khí mang tới cảm giác cô độc.

Anh ngửa cổ uống quá nửa cốc nước. Gáy hơi hơi mỏi.

Trâu Tinh Thần lại chỗ bàn làm việc, tiện tay lấy một tờ giấy note ghi ba chữ miếng dán cổ dán lên trên màn hình máy tính của giám đốc tài chính Chu Bắc.

Hôm sao Chu Bắc nhìn thấy tờ ghi chú dán trên màn hình máy tính liền đi bố trí mua ngay.

Xế chiều hôm đó, mỗi người trong văn phòng đều được chia một hộp.

Chu Bắc dán xong hỏi Trâu Tinh Thần: “Lão đại từ lúc nào lại chu đáo thế này vậy?”

Đám đàn ông lập trình viên ru rú trong nhà, một ngày ôm máy tính mười mấy tiếng đồng hồ, hầu như xương cổ đều không được tốt nhưng chẳng tay nào nghĩ ra chuyện mua miếng dán cổ.

Trâu Tinh Thần bóc hộp rồi ném lại cho Chu Bắc.

Chu Bắc bắt được: “Dễ chịu lắm, sao lão đại không dán?”

Trâu Tinh Thần: “Không muốn dán.”

Chu Bắc: “Cái này không phải ông bảo mua à? Sao tự dưng lại không muốn dán.”

“Lòng dạ đàn ông, kim rơi đáy biển.”

Trâu Tinh Thần ôm laptop đi lên tầng, nhốt mình trong phòng ngủ.

Chu Bắc cực kỳ ngạc nhiên: “Lạ thật, vừa rồi sao lão đại không mắng chửi người?”

Triệu Thù gõ đầu anh ta: “Ngựa đòn à? Muốn bị mắng hả? Nào, lại đây, anh mắng chú.”

Hai người bắt đầu thi đấu khẩu.

Vương Tử Hoài quay sang hỏi Triệu Thù: “Đồng đồ kỷ niệm ông mua ở An Sơn bữa nọ đã tặng cho nữ thần của ông chưa?”

Triệu Thù: “Vẫn chưa, nàng đi công tác rồi, cuối tuần này tôi mới tặng.”

Vương Tử Hoài xua tay: “Đại huynh đệ, hay là đừng. Vứt mấy miếng gỗ với cục đá rách ông mua đó đi, phụ nữ không thích chúng đâu.”

“Ông muốn tặng thì nên tặng nước hoa, son môi các kiểu ấy. Phụ nữ thích mấy thứ đó, nhiều bao nhiêu cũng không chê.”

“Dạo này không phải Shandy mới ra thêm dòng nước hoa mới đó sao? Đi mua đi, không sai đâu.”

Triệu Thù hỏi: “Dòng nào?”

Vương Tử Hoài: “Chẳng trách ông lại độc thân, đồ lớp xe dự phòng vạn năm. Có thời gian rảnh thì đừng chỉ để ý mỗi tai nghe mới, bàn phím mới, xem các quảng cáo thời trang nhiều một chút, có lợi đấy.”

Triệu Thù: “Chẳng trách ông là tên ngu nhất công ty, toàn phí thời gian ngồi xem quảng cáo.”

Anh ta nói xong liền lặng lẽ mở điện thoại tìm tên dòng nước hoa mới Vương Tử Hoài bảo.

Có một đoạn video clip phát tự động về lễ ra mắt sản phẩm nước hoa mới của Shandy.

Một người phụ nữ mặc váy đỏ đứng trên sân khấu cầm mic, hơi ngẩng đầu lên nhìn trời sao trên trần nhà.

Chu Bắc sắp lại xem: “Sao trông người này quen quen nhỉ, có phải tôi gặp ở đâu rồi không?”

Triệu Thù nhanh chóng tắt video đi: “Cái đồ hay quên mặt nhà ông, làm ơn đừng có nói nữa đi.”

Chu Bắc vẫn còn mãi nghĩ rồi sực nhớ ra, rống tướng lên: “Nhớ ra rồi. Đây không phải chính là cái nhà thiết kế kiêu căng của Ori đây còn gì!”

Triệu Thù đập anh ta một cú, nói nhỏ: “Cũng là cựu chị dâu của bọn mình.”

Chu Bắc vội bịt miệng lại ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Trâu Tinh Thần không biết ra khỏi phòng ngủ từ lúc nào, đang ôm laptop đi xuống tầng, hình như không nghe thấy lời Chu Bắc nói, cứ thế đi thẳng vào bếp rót nước uống.

Uống xong lại lên lại tầng hai, không nhìn ra có chút dị thường nào.

Triệu Thù xin lệnh: “Báo cáo lão đại, tôi xin phép trốn việc nửa giờ.”

Trâu Tinh Thần vẫn tiếp tục đi lên trên tầng, phớt lờ anh ta.

Triệu Thù biết đây là ngầm đồng ý.

Anh ta rời biệt thự, đi trung tâm thương mại.

Trước cửa hàng của Shandy, cô gái bán hàng nhiệt tình giới thiệu về sản phẩm mới “Tình chảy trong tim”: “Sản phẩm này đặc biệt hướng tới thị trường Trung Quốc, vỏ ngoài sang trọng, thiết kế tinh xảo. Mùi hương chính rất dễ chịu. Hương đầu gồm có hoa mận lị, hoa...”

Triệu Thủ không biết vỏ ngoài thế nào là đẹp, lại càng không biết hương đầu hương cuối là gì, chỉ nghe Vương Tử Hoài nói phụ nữ thích cái này.

Cô gái bán hàng xịt một chút lên cổ tay Triệu Thủ: “Tiên sinh ngửi thử đi.”

“Anh mua tặng bạn gái à?”

Tên hèn Triệu Thủ này rạo rực lòng xuân lên liền gật đầu không thấy trái lương tâm: “Ờm.”

Cô gái bán hàng vừa nhìn liền biết mẫu đàn ông đơn giản này là đối tượng mạnh tay chi tiền nhất, vậy nên lại càng nhiệt tình hơn.

Cuối cùng, Triệu Thủ xách hai thỏi son môi, một chai nước hoa và một thân toàn mùi nước hoa đi về.

Về tới nơi, Chu Bắc liền bịt mũi: “Đệt, ông chuyển giới rồi à? Xịt nhiều nước hoa thế.”

Triệu Thủ chìa túi giấy ra: “Tặng cho nữ thần của tôi. Thế nào? Hâm mộ chưa?”

Chu Bắc chặc một tiếng: “Đồ lớp xe dự phòng vạn năm.”

Vương Tử Hoài hất xì: “Triệu huynh, ta thấy huynh vẫn nên lên tầng tám một cái đi. Mùi thể này không phải là xịt cả lọ nước hoa lên người rồi đấy chứ?”

Triệu Thù cúi xuống hít hít ngửi ngửi: “Các ông không hiểu rồi. Đây là hương vị tình yêu, tựa như đắm chìm trong vườn hoa mặt lị.”

Vương Tử Hoài: “Ra về. Học đâu đấy?”

Triệu Thù: “Cô bán hàng nói.”

Trâu Tinh Thần ôm laptop từ tầng trên đi xuống, lại sau lưng Triệu Thù đập anh ta một cước.

Triệu Thù đang viết code, suýt thì đập vào bàn phím: “Lão đại à, tôi lại làm gì?”

Trâu Tinh Thần không trả lời, sắc mặt các khó coi thêm.

Triệu Thù lẩm bẩm: “Hôm nay tôi thơm thể này mà còn đá tôi.”

Trâu Tinh Thần: “Mau đi dội sách cái mùi vớ vẩn trên người ông đi.”

Triệu Thù: “Lão đại, đây không phải là mùi vớ vẩn, đây là mùi hoa mặt lị.”

Trâu Tinh Thần cau mày.

Triệu Thù vội chạy lên tầng.

Buổi tối, sau khi hết giờ làm, Trâu Tinh Thần chẳng mấy khi lại dành ra chút thời gian ra ngoài đi tản bộ.

Tiền thẻ qua trung tâm thương mại gần đó mua chút đồ.

Đàn ông mua đồ rất nhanh, cứ thế đi thẳng vào cửa hàng của thương hiệu hay mặc, nhặt đại mấy chiếc quần lót.

Anh xách túi mua sắm, đang định về thì liếc mắt nhìn thấy trên màn hình điện tử cách hai cửa hàng mỹ phẩm một người con gái mặc váy đỏ.

Đó là một đoạn quảng cáo phát lại lẫn ra mắt sản phẩm mới.

Cô cầm mic, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao nhân tạo trên trần nhà.

Trong trung tâm thương mại, video được xử lý cắt tiếng, chỉ nhìn thấy môi cô khi mở khi khép, tốc độ nói chậm rãi. Không biết là nói gì.

Người đàn ông đứng nhìn từ xa, không bước lại gần, nhanh chóng xoay người bỏ đi.

Công việc giai đoạn đầu của phát triển game “Phiêu miểu chi lộ” đã được chuẩn bị tương đối, sắp bước sang giai đoạn mỹ thuật và giới thiệu.

Phòng họp được cải tạo lại từ một phòng khách dưới tầng một của biệt thự. Trâu Tinh Thần ngồi ngay đầu, liếc nhìn Mễ Việt..

Mễ Việt báo cáo: “Bản quyền tiểu thuyết đã đàm phán xong với bên trang web và tác giả.”

“Có điều, về phía tác giả, giáo sư Khổng của Đại học Tây Quỳnh, không nhận lời làm cố vấn văn hóa cho game của chúng ta.”

Trâu Tinh Thần tựa người trên ghế xoay xoay bút, trầm tư một lát rồi nói: “Chuyện này ông cứ gác tạm đấy, không cần phải lo.”

“Ký xong hợp đồng rồi, mau mau bắt tay vào xây dựng nhân vật đi.”

“Triệu Thù, vấn đề chuyển động hoàn thiện tới đâu rồi?”

Triệu Thù đáp: “Không thành vấn đề, lát phát cho ông xem.”

Mấy người nữa lục tục báo cáo công việc.

Chờ Trịnh Kỳ Lân quay lại là có thể triển khai phần hành mỹ thuật.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Trịnh Kỳ Lân đứng bấm chuông cửa trước biệt thự.

Triệu Thù ra mở cửa: “Thần thú, ông còn biết đường về à? Tìm vợ sao rồi?”

*tên của Kỳ Lân nghĩa chính là con thần thú kỳ lân.

Trịnh Kỳ Lân mặc một chiếc hoodie đen có in chữ tiếng Anh màu trắng, đằng sau đầu tết một bím tóc, vô cùng có phong cách nghệ thuật gia.

“Đừng nói nữa, chẳng biết có phải ở lâu cạnh lão đại quá không mà nhìn ai cũng moi ra được chỗ xấu.”

Triệu Thù choàng vai Trịnh Kỳ Lân cười: “Nghe nói đã có mục tiêu, còn định mang người về làm chung một chỗ hả?”

Trịnh Kỳ Lân gạt móng vuốt của Triệu Thù ra, kéo một chiếc ghế ngồi xuống: “Còn chưa biết người ta có chịu cho theo đuổi hay không nữa.”

“Có điều vẫn cứ là hơn đám độc thân các ông.”

Vương Tử Hoài kháng nghị: “Không bao gồm tôi.”

Triệu Thù trở lại chỗ của mình: “Có đối tượng rồi cũng không tính, tôi đã có nữ thần.”

Trâu Tinh Thần lại tựa vào cạnh bàn: “Mẹ nhà ông còn biết đường mà mò về.”

Trịnh Kỳ Lân cười nhỉnh nọt: “Tổ chức cần thì phải về ngay lập tức chứ. Còn mang theo một trợ thủ về nữa nhé.”

Chu Bắc giơ tay: “Lão đại, tôi cũng xin có trợ thủ.”

Trâu Tinh Thần quay đầu nhìn anh ta một cái: “Tìm trợ thủ chuyên môn may vá cho ông hả?”

Triệu Thù thấy Trâu Tinh Thần nói đùa, đoán chừng anh đã hết thất tình, lá gan cũng to hăn ra: “Lão đại, lần trước ở An Sơn, cái cô hẹn tình một đêm với ông sau này có liên lạc nữa không?”

Trâu Tinh Thần đập anh ta một cước: “Nói năng cho tử tế.”

Trịnh Kỳ Lân thật sự giật mình: “Tôi chỉ đi vắng có hai, ba tháng, lão đại không gần nữ sắc đã tiến hóa tới mức bùng cháy vậy rồi à?”

Chu Bắc cầm cốc nước sấp lại: “Đừng nghe Triệu Thù nói bậy, gái hữu ý, trai vô tình.”

Trâu Tinh Thần ôm laptop ngồi xuống sofa kiểm tra đoạn lệnh Triệu Thủ viết.

Trịnh Kỳ Lân dạo quanh một vòng: “Chỗ ngồi của tôi đâu? Sao không có chỗ của tôi? Chúng tôi tới thì ngồi ở đâu?”

Triệu Thủ cười: “Ông với trợ lý của ông ra sân dựng lấy cái lều nhé.”

Trịnh Kỳ Lân: “Các ông là vì ghen tị, ghen tị trắng trợn trần truồng!”

Trước khi đi, anh ta còn nói: “Thứ Bảy, nghệ sĩ vẽ tranh minh họa nổi danh này có buổi tọa đàm ở Đại học Tây Quỳnh, tôi dẫn cô đàn em đó theo, các ông ai đi không?”

Triệu Thủ nhặt một quả quýt trên bàn ném anh ta: “Xem ông làm màu à? Không đi.”

Trịnh Kỳ Lân bắt được quả quýt, bóc ra ăn.

Triệu Thủ: “Lúc này họp, lão đại có bảo thứ Bảy muốn tới Đại học Tây Quỳnh một chuyến để thăm hỏi giáo sư Khổng, nói không chừng lại gặp được nhau.”

Trâu Tinh Thần vui mình trong ghế sofa, chẳng buồn để ý.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 28

Thứ Bảy tới rất nhanh. Tô Mạch thức dậy từ sáng sớm.

Lần trước Trịnh Kỳ Lân giúp mình nên cô quyết định mời người ta ăn cơm. Vừa khéo hôm nay anh ấy có buổi tọa đàm ở trường cũ, cô cũng đã lâu không về trường nên quyết định về xem.

Học viện mỹ thuật của Đại học Tây Quỳnh không nằm trong khuôn viên chính của trường, nó bị một bức tường cao ngăn cách.

Hồi học đại học, sau giờ lên lớp, Tô Mạch từng lẩn lộn ở các trung tâm ngoài dạy người khác vẽ, kiếm tiền mua thứ mình thích. Lúc ấy lòng hư vinh vẫn còn cao, thứ cô mua toàn là những thứ nằm ngoài khả năng chi trả của bản thân. Ngoại trừ dạy người ta vẽ tranh, chính cô cũng tranh thủ vẽ để bán cho các phòng trưng bày bên ngoài.

Cô không có thời gian quan tâm những chuyện linh tinh trong trường, chỉ có hồi năm hai thì có nghe nói khoa tin năm tư có một đàn anh rất giỏi, rất đẹp trai và cực kỳ ngạo mạn. Cụ thể tên là gì, mặt mũi ra sao thì cô không biết.

Giờ nghĩ lại, cái người đấy chắc tới tám phần mười là anh bạn trai cũ của cô.

Tô Mạch đi qua cổng vào khuôn viên chính của trường.

Giờ đây, cô muốn đặt chân lên lại từng tấc đất của nơi này.

Trước đây không biết cảnh quan nơi này lại đẹp như vậy, dường như mỗi nơi mỗi góc đều hữu tình hữu ý.

Dọc hai bên con đường chính là hàng phong cổ thụ trăm năm tươi tốt, tán cây che khuất mặt trời, tạo nên một chiếc cổng vòm tự nhiên liền kề với một hàng lang dài.

Dây leo quấn quanh hành lang trở ra những đóa hoa không biết tên màu hồng nhạt.

Dăm ba sinh viên ngồi trên ghế trong hành lang ôm tập sách dày ngồi đọc. Tận cùng của hành lang là một tòa nhà dạy học. Dù là thứ Bảy nhưng vẫn có sinh viên ra ra vào vào.

Tô Mạch đi qua đó, bảng thông báo trước tòa nhà dán danh sách sinh viên đạt giải của cuộc thi công nghệ thông tin.

Cô nhìn người trong ảnh rồi mím môi cười.

Cô không biết người này nhưng cũng chẳng sao.

Bên cạnh có dán một tờ giấy A4 viết “Đứa hacker nào xâm nhập máy tính của bố ăn trộm “tài liệu học tập” thì copy là được rồi. Mẹ, còn xóa luôn cả file gốc của bố. Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ!”

Bốn chữ tài liệu học tập được viết trong dấu nháy nháy, xem ra không phải là thứ đứng đắn.

Cuộc sống đại học của anh, của họ, hóa ra là như vậy.

Tô Mạch tiếp tục đi dạo trong sân trường, băng qua một vườn hoa tới thư viện.

Cô leo lên bậc thềm định vào xem nhưng muốn vào cần phải có thẻ sinh viên, cô không có, vậy là đành phải đứng dựa vào lan can nhìn người khác đi ra đi vào.

Cô nghĩ.

Hắn là anh sẽ thế này: mặc sơ mi trắng, đút một tay trong túi, ngạo nghễ đứng trước giá sách nhìn một hồi rồi nhận ra, chết tiệt, toàn là những thứ ngu ngốc quá căn bản, không phù hợp với thiếu niên thiên tài như anh ta, thế là đành tay không ra về. Vì không mượn được sách nên mặt mũi trông cũng khó coi.

Tô Mạch bắt giác mỉm cười, cảm thấy mình thật giống một đứa thần kinh.

Trịnh Kỳ Lân gọi điện báo buổi tọa đàm sắp bắt đầu, bảo cô qua.

Tô Mạch tới hội trường mới biết Trịnh Kỳ Lân quả thực rất được hâm mộ, chỗ ngồi đã gần đầy, hàng trước còn có mấy sinh viên mặc đồ cosplay tác phẩm của anh ấy.

Tô Mạch tìm một góc ngồi xuống.

Trịnh Kỳ Lân lại gọi tiếp cho Trâu Tinh Thần: “Lão đại, ông đã tới trường chưa? Bắt đầu ngay rồi đây, hội trường khu Đông giảng đường chính, qua cổng vũ chứ?”

Trâu Tinh Thần: “Bố rảnh tới đâu trứng thì mới đi xem ông làm màu trên sân khấu.”

Trịnh Kỳ Lân: “Hay ông cũng lên phát biểu đôi câu? Dù sao cũng là nhân vật nức tiếng một thời cơ mà.”

Trâu Tinh Thần: “Không đi.”

Trịnh Kỳ Lân: “Thế buổi trưa ăn cơm với nhau nhé? Tôi dẫn theo một cô đàn em.”

Trâu Tinh Thần từ chối lời mời của Trịnh Kỳ Lân.

Anh đi gặp thầy Hà của khoa công nghệ thông tin trước, lôi kéo thầy đứng về phe mình.

Thầy Hà giảng dạy cả một đời ở Đại học Tây Quỳnh. Cậu sinh viên thầy thích nhất chính là Trâu Tinh Thần. Sau khi Trâu Tinh Thần tốt nghiệp, thầy vẫn thường hay nhắc với các lớp khóa dưới của thầy cậu học trò ưng ý này.

Trâu Tinh Thần trao đổi sơ qua với thầy về kế hoạch và tiến độ của game của mình.

Thầy Hà cười: “Là em nói thì chắc chắn không thành vấn đề. Thầy rất có niềm tin về nó.”

Trâu Tinh Thần: “Thầy thật có mắt nhìn.”

Con người của anh ta mất mọc trên đỉnh đầu, xưa nay không hề biết hai chữ khiêm tốn viết như thế nào.

Thầy Hà: “Mấy hôm trước Cố Bắc Đồ có qua thăm thầy, hình như cậu ta đã mở công ty game còn lấy được đầu tư gì đó rồi.”

Đi ngang qua mép sân bóng, một quả bóng lăn tới, Trâu Tinh Thần co chân sút nó bay đi.

Rất không may, bóng bay sang bãi bên kia, đập trúng vào cánh tay của một sinh viên nữ.

Trâu Tinh Thần nghiêng người một cái với cô gái đó xem như xin lỗi.

Nữ sinh viên bị bóng đập trúng y như thể bị người trâu ghẹo, mặt đỏ như sốt cà chua, chạy vội tới trước mặt Trâu Tinh Thần: “Đàn anh!”

Trâu Tinh Thần cau mày: “Cô biết tôi?”

Nữ sinh viên cười, đáp: “Tất nhiên là biết rồi. Vì anh là bạn trai tương lai của em mà!”

Trâu Tinh Thần mặc kệ cô bé, đi cùng thầy Hà tới khu tập thể giáo viên của trường.

Thầy Hà cười, hỏi: “Có bạn gái chưa?”

Trâu Tinh Thần: “Chưa ạ.”

Thầy Hà: “Năm đó không quan tâm các bạn nữ trong lớp gì cả, giờ sao vẫn cứ như vậy? Chẳng trách mà độc thân.”

Trâu Tinh Thần cúi đầu vâng dạ, không nói thêm gì.

Tới nhà thầy Khổng, Trâu Tinh Thần tự giới thiệu một chút về bản thân, nói rõ mục đích tới là muốn mời thầy Khổng làm cố vấn văn hóa cho game của họ.

Thầy Hà ngồi bên nói vun vào.

Thầy Khổng rót cho hai người hai chén nước rồi nói với Trâu Tinh Thần: “Cậu cũng thật là, còn kéo cả lão Hà tới làm thuyết khách cho mình.”

Hai thầy là bạn bè lâu năm.

“Chuyện làm cổ vấn thì tôi không làm đâu. Làm thế chẳng phải là dạy bọn trẻ u mê vào game hay sao?”

Trâu Tinh Thần nghiêm túc đáp: “Bọn em là mượn nền tảng game để truyền tải văn hóa Trung Hoa truyền thống. Tuy nhiên, về mặt này, hiểu biết về văn hóa của bọn em là không đủ, sợ rằng sẽ có thiếu sót. Thầy Khổng là người đức cao vọng trọng, hiểu biết về văn hóa uyên thâm. Có thầy chỉ đạo, trong việc phát triển game và truyền bá văn hóa, nhất định chỉ có lợi.”

Thầy Hà: “Đúng, ý đúng là như vậy.”

Thầy Khổng trầm ngâm suy nghĩ: “Thực sự không phải mượn tên tuổi của giảng viên Trung văn của tôi để tiếp thị?”

Trâu Tinh Thần: “Điểm này xin thầy yên tâm. Sau này, tất cả các bài giới thiệu, quảng bá đều sẽ mời thầy xem trước, thầy không đồng ý thì tuyệt đối sẽ không sử dụng.”

Thầy Hà: “Đúng, ý đúng là như vậy.” Thầy Hà là một thuyết khách rất nhất quán, quanh đi quẩn lại chỉ có một câu này.

Thầy Khổng đẩy kính mắt: “Để tôi suy nghĩ kỹ rồi sẽ trả lời cậu.”

Trâu Tinh Thần và thầy Hà rời khỏi nhà thầy Khổng.

Thầy Khổng nhất quyết kéo Trâu Tinh Thần về nhà mình ăn cơm trưa cho bằng được. Thầy rất thích cậu học trò này.

Thầy Hà gọi về cho bà xã dọn buổi trưa nấu thêm vài món.

Còn một lúc nữa mới tới giờ cơm trưa, Trâu Tinh Thần đứng cạnh sân bóng rổ xem người ta chơi.

Không phải cuộc thi, chỉ là hai bên chơi vui nhưng xung quanh vẫn có không ít người vây xem, chủ yếu là con gái.

Hội trường khu Đông, Trịnh Kỳ Lân kết thúc buổi tọa đàm, bị fan vây lại xin chữ ký, càng ký thì lại càng có nhiều người tới xin hơn.

Tô Mạch tính ra ngoài chờ anh ấy, tiện thể đi quanh sân trường thăm thú.

Cô đi vào sân bóng. Trời gần trưa, đường chạy vắng người. Cô đi vòng quanh sân thể dục hai vòng, cuối cùng dừng lại nghỉ dưới một gốc cây phong.

Cách đó không xa là sân bóng rổ, có rất đông người vây quanh. Hoặc là đang thi đấu, hoặc là có một hotboy nào đó đang chơi bóng.

Tô Mạch biết Trâu Tinh Thần biết chơi bóng rổ. Cô tiến tới sân bóng rổ.

Tô Mạch đứng phía sau đám đông, nhìn xuyên qua khe hở giữa những đầu người xem các sinh viên nam trẻ trung tỏa ra sức sống tràn trề trên sân bóng. Nếu là anh, hẳn anh sẽ mặc một chiếc sơ mi hoặc áo phông màu trắng, dẫn bóng ném rổ, cho dù nhận được một tràng reo hò cuồng nhiệt thì vẻ mặt vẫn cứ thờ ơ như thường mang theo cái nét kiêu ngạo, bề nghệ hơn đời.

Tô Mạch chưa từng thấy Trâu Tinh Thần chơi bóng rổ. Hồi ở bên anh, công việc của họ đều bận bịu, thời gian yêu đương lại rất ngắn ngủi. Cô không kịp nhìn thấy toàn bộ con người anh.

Ánh nắng hơi chói, Tô Mạch nheo mắt, định đổi sang chỗ khác khuất nắng.

Trong lúc di chuyển, cô nhìn thấy một bóng sơ mi trắng rời khỏi khu vực biên của sân bóng rổ, người cao cao, mặt nghiêng nghiêng chăm chú nghe người đi bên cạnh, trông giống một giảng viên, nói chuyện.

Tô Mạch suýt nữa tưởng rằng mình bị ảo giác, trong khoảnh khắc ấy, cô quả thực cho rằng đấy là ảo giác.

Cô đi về phía người thanh niên đó hai bước rồi dừng lại.

Tới tận khi biến mất ở cuối con đường, anh ta không hề quay đầu lại một lần nào.

Cô không biết có phải anh cũng không thấy cô hay không.

Tô Mạch đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu cho tới khi Trịnh Kỳ Lân gọi điện gọi cô đi ăn cơm.

Anh có thấy cô không? Hay là không thấy? Cô chỉ nhớ là anh không hề quay đầu.

Trong bữa cơm, Trịnh Kỳ Lân nhắc chuyện mời cô qua công ty mình làm: “Bầu không khí văn hóa của công ty bọn anh cực kỳ tốt. Tuy ngày nào cũng chọc phá, sỉ vả nhau nhưng thực ra bọn họ đều là cao thủ. Nhất là lão đại của bọn anh. Tuy hơi nóng tính một chút nhưng cũng chỉ trong công việc thôi. Thực ra bình thường...”

Bình thường cũng không phải người thích quan tâm người khác cho lắm.

Nhưng giờ Trịnh Kỳ Lân đang tự quảng cáo cho công ty mình nên đương nhiên phải chọn lời hay mà nói: “Phong thái của bậc vương giả, em biết chứ? Lão đại của bọn anh chính là kiểu vậy đấy.”

Tô Mạch đột nhiên ngẩng đầu lên: “Công ty bọn anh tên là gì?”

Trịnh Kỳ Lân: “Công ty khoa kỹ Tinh Thần.”

Tô Mạch: “Em đi.”

Thành ra Trịnh Kỳ Lân lại bị giật mình, anh ta còn chưa nói tới đãi ngộ, lương thưởng, còn chưa chính thức giới thiệu về hoạt động của công ty.

“Chắc chắn?”

Tô Mạch im lặng một hồi, cuối cùng nhẹ giọng đáp: “Để em cân nhắc thêm vậy.”

Trịnh Kỳ Lân: “Về chuyện tiền lương thì em yên tâm, anh nói với lão đại đặc cách cho. Đúng rồi, sau này nếu em có yêu cầu gì, ví dụ như đổi máy tính các kiểu thì nhất định đừng tìm giám đốc tài chính Chu Bắc nhé. Tay đó kiết lị lắm, ngày nào cũng chỉ nghĩ làm sao tiết kiệm được tiền để may váy cho mình.”

“Em cứ tìm lão đại của bọn anh, chuyện gì ông ấy cũng đòi hỏi phải tốt nhất, máy tính nhất định phải có thông số tốt nhất, tai nghe dưới hai ngàn đồng là không lọt được vào mắt ông ấy, bàn phím thì càng khỏi cần nói.”

“Không thiệt thì phí.”

Ăn cơm xong, Trịnh Kỳ Lân đánh xe đưa Tô Mạch về tới dưới nhà.

Tô Mạch bỗng hỏi: “Đàn anh này, anh ấy... công ty bọn anh thực sự rất cần nhà thiết kế đúng không?”

Trịnh Kỳ Lân gật đầu: “Ừ, nghe đồng nghiệp nói lão đại đã phỏng vấn cả chục người rồi mà vẫn chưa chọn được.”

“Nhiều phần việc mỹ thuật đáng lẽ ra phải triển khai rồi nhưng nhân tài mỹ thuật ưu tú rất khó kiếm.”

“Làm lão đại bọn anh rầu lòng, ngày nào cũng nhốt mình trong phòng hút thuốc gây cả người rồi.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Em đi.”

Trịnh Kỳ Lân quay mặt nhìn sang cô gái ngồi bên. Đôi mắt của cô ấy sáng quắc như thể cực kỳ khao khát điều gì đó, ánh sáng ấy quét sạch sự do dự lúc nãy.

Trịnh Kỳ Lân vô cùng vui vẻ: “Thế hai tuần nữa, em xong việc chỗ cũ thì qua để lão đại bọn anh phỏng vấn qua một cái, làm lấy hình thức thôi, trình độ của em thì không thành vấn đề.”

Tô Mạch gật đầu: “Được, bên phía công ty cũ, em đang làm thủ tục nghỉ việc rồi, sẽ xong nhanh thôi.”

Trịnh Kỳ Lân chìa tay ra đầy nhiệt tình thân thiện: “Hoan nghênh em gia nhập công ty khoa kỹ Tinh Thần.”

Tô Mạch cúi đầu, nói khẽ: “Người ta có nhận em hay không vẫn chưa chắc.”

Tác giả có chuyện muốn nói: chương sau thực sự gặp nhau.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 29

Sau khi làm xong thủ tục nghỉ việc, Tô Mạch không tới Ori nữa.

Công ty cô đã từng yêu nồng nàn, về sau trở thành người dưng.

Ngày phỏng vấn tới rất nhanh.

Tô Mạch xem điện thoại. Trịnh Kỳ Lân gửi địa chỉ cho cô, là một khu biệt thự.

Nhờ vậy mà cô mới biết hóa ra anh đã chuyển khỏi tòa văn phòng xa hoa kia rồi.

Thời gian hẹn phỏng vấn là mười giờ sáng.

Tô Mạch tránh giờ cao điểm đi làm buổi sáng, đón tàu điện ngầm đi qua đó.

Cô đứng trước cửa biệt thự nhìn vào trong sân. Ngoài vườn không có ai, chắc đều ở trong làm việc.

Cô nhấn chuông cửa. Trịnh Kỳ Lân ra mở cửa cho cô.

Trịnh Kỳ Lân dẫn Tô Mạch vào khu làm việc chỗ phòng khách, cười nói: “Hoan nghênh nữ đồng nghiệp đầu tiên từ trước tới nay của công ty khoa kỹ Tinh Thần.”

Triệu Thủ cực kỳ phấn khích, ngóng ngày ngóng đêm cuối cùng cũng được gặp người phụ nữ đầu tiên, anh ta nói sang sảng: “Hoan nghênh, hoan nghênh.”

Tới lúc quay đầu lại nhìn, anh ta bỗng chốc ngây ra, không biết nên có phản ứng thế nào cho được.

Chu Bắc rời mắt khỏi màn hình máy tính: “Đây... đây chẳng phải là cái nhà thiết kế kiêu căng của Ori sao?”

Triệu Thủ trợn mắt với anh ta.

Tô Mạch đi tới: “Chào mọi người.”

Triệu Thủ tiến lên: “Thế vậy thì, hay là, cô vào phòng họp chờ một chút, tôi đi gọi lão đại.”

Tô Mạch nghe theo sắp xếp, đi theo Triệu Thủ vào phòng họp.

Cửa phòng họp vừa đóng lại, Triệu Thủ liền kéo Trịnh Kỳ Lân qua một bên, đau lòng nhức óc nói: “Đại huynh đệ, ông có biết ông vừa kéo ai tới không?”

Trịnh Kỳ Lân: “Biết chứ, đàn em của tôi. Trình thiết kế được lắm, hạng mục Shandy mới làm gần đây rất trâu bò.”

“Không phải công ty chúng ta hiện giờ đang rất thiếu nhân tài mỹ thuật hay sao?”

Triệu Thủ vỗ vỗ vai Trịnh Kỳ Lân: “Tôi không nói nữa, ông cứ chờ đó xem.”

Trịnh Kỳ Lân: “Chờ mọi người phát thưởng cho tôi vì đã chào mời được một nhân tài ưu tú à?”

Triệu Thủ bỗng cười ranh mãnh: “Bữa đó ông nói với lão đại thế nào nhỉ, nói là muốn theo đuổi người ta đúng không?”

Trịnh Kỳ Lân gật đầu, vô cùng đắc ý và kiêu ngạo: “Thế nào? Đẹp nhỉ?”

Triệu Thủ nhìn Trịnh Kỳ Lân một cái đầy ẩn ý: “Là anh em cộng tác với nhau nhiều năm, tôi khuyên ông mấy ngày tới nên xin nghỉ phép đi.”

Trịnh Kỳ Lân cực kỳ lấy làm khó hiểu: “Em đàn em này là động lực đi làm của tôi, tại sao tôi phải nghỉ phép?”

Triệu Thủ không nói nữa, lại còn cười một cái rõ xấu xa chờ xem trò cười.

Chu Bắc bịt miệng, không dám cười ra tiếng, nhin cười tức cả ngực.

Những người khác đều lặng lẽ nhìn lên phía phòng của Trâu Tinh Thần trên tầng hai.

Tô Mạch ở trong phòng họp dưới tầng một. Gian phòng họp này không lớn, hẳn là cải tạo lại từ phòng cho khách hoặc phòng cho người giúp việc.

Cô đợi lâu không thấy người tới bèn đứng dậy lại chỗ cửa sổ xem.

Tô Mạch mở cửa sổ, không khí tươi mát tràn vào phòng, bên dưới cửa sổ có một khóm cây xanh không tên.

Cô quay lại sắp xếp lại bút, sổ các thứ ngổn ngang trên bàn trong phòng họp.

Cục giấy không biết bị ai vo viên nằm cạnh mép thùng rác, chắc là ném trượt.

Cô nhặt nó bỏ vào trong thùng rác.

Bình hoa trang trí nằm trên chiếc tủ nhỏ kế bên cũng xiêu vẹo đổ lên mấy quyển sách bên cạnh.

Tô Mạch sắp xếp lại sách vở và bình hoa.

Căn phòng trông gọn gàng hẳn.

Cô lại quay về chỗ ngồi, cúi xuống xem giờ, đã sắp mười giờ rồi.

Cô vẫn luôn khoác cho mình một vỏ bọc mạnh mẽ, chưa có lúc nào lại thấy lo lắng, bất an như lúc này.

Đằng sau, cửa phòng họp mở.

Tô Mạch quay lại nhìn.

Người đàn ông vẫn mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen. Một tay cầm trong túi, tay kia mở cửa.

Râu của anh trông có vẻ ít nhất đã ba ngày không cạo, cằm mọc râu xanh, mắt có vẻ lơ lơ, không có điểm nhìn.

Anh nhìn cô như thể không biết nhau.

Anh ngồi xuống ghế trong phòng họp, tiện tay cầm bản sơ yếu lý lịch để trên bàn lên, lạnh lùng nói mà không ngẩng đầu: “Tự giới

thiệt chút đi.”

Cô biết tất thấy sự lạnh lùng của anh là điều cô đáng phải nhận nhưng khi thực sự nhìn thấy sự bức dọc trong mắt anh, trái tim vẫn nhói lên một chút.

Cô im lặng ba giây, anh không định thúc giục, tựa như chẳng thêm quan tâm.

Tô Mạch tự giới thiệu một lượt.

Trâu Tinh Thần đứng dậy, đập bản sơ yếu lý lịch của cô xuống bàn, cất bước đi về phía cửa, lạnh lùng quăng lại một câu: “Về chờ điện thoại.”

Nói như thế, bảo về chờ điện thoại nghĩa là không trúng tuyển.

Tô Mạch đứng dậy: “Giám đốc Trâu, xin hỏi là do năng lực chuyên môn của tôi không đủ sao?”

Anh còn chưa xem tác phẩm của cô trong USB.

Trâu Tinh Thần dừng bước nhưng không quay đầu lại.

Tô Mạch tranh thủ nói tiếp: “Tôi tin mình có thể đảm nhiệm vị trí thiết kế của quý công ty. Tôi là người làm nó tốt nhất. Anh sẽ không tìm được ai thích hợp hơn tôi đâu.”

Trâu Tinh Thần quay đầu, hơi nhếch mép, cô thật là kiêu ngạo.

Hôm nay Tô Mạch mặc một chiếc sơ mi trắng, quần bút chì màu xám, cao gót màu đen, tóc đuôi ngựa cột cao, trông gọn gàng, chẵn chu. Cô không dùng màu son đỏ quyền rũ cô thích mà là màu đỏ đất trầm.

Cô thật thông minh.

Anh biết trình độ và năng lực của cô. Nếu là bất kỳ một ai đó khác, anh đều sẽ ra một mức lương thật cao mời về nhưng chỉ cô là không được.

Tô Mạch ngẩng đầu, đôi mắt tỏa sáng: “Cứ cho là vì lý tưởng.”

Lời này của cô đánh trúng vào tim anh.

Công việc thiết kế mỹ thuật cho “Phiêu miểu chi lộ” đáng lẽ phải triển khai từ trước nhưng vì không tìm được nhà thiết kế vừa ý mà để chậm lại phía sau một đoạn dài, còn kéo dài nữa sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch ra mắt ban đầu.

Anh không thể trì hoãn nữa.

Trâu Tinh Thần đưa lưng về phía Tô Mạch, không nghe ra được cảm xúc từ trong giọng nói: “Lương hai ngàn trước thuế, không bao ăn ở, muốn làm không?”

*lương trước thuế thu nhập cá nhân, sau khi trừ thuế sẽ ra lương thực nhận. Hiện tại ở Trung Quốc, lương tính thuế từ 5000 tệ trở lên mới phải đóng thuế thu nhập cá nhân. Đọc thêm:link

Nói rồi mở cửa.

Bọn Triệu Thù đang tựa người lên cửa nghe trộm, cửa bỗng nhiên mở, bị mất điểm tựa, mấy tay suýt nữa thì ngã dúm dụi.

Triệu Thù đi theo sau lưng Trâu Tinh Thần nói nhỏ: “Lão đại, lương hai ngàn, không phải ông đùa đấy chứ? Giờ tới dì giúp việc lương cũng hơn năm ngàn.”

Huống chi là một nhà thiết kế ưu tú.

Trâu Tinh Thần không nói gì, ôm laptop để trên bàn đi lên tầng hai.

Rốt cuộc Trịnh Kỳ Lân cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. May là anh ta còn chưa chính thức có tình cảm gì với Tô Mạch nên cũng nhanh thích ứng với sự thực cô vốn là cựu phu nhân của sếp của anh ta.

Tô Mạch cầm sơ yếu lý lịch của mình ra khỏi phòng họp.

Trịnh Kỳ Lân lại nói: “Đi đi, anh đưa em về.” Tiền lương như thế, có ngu mới chịu.

Trâu Tinh Thần đứng cạnh lan can tầng hai: “Trịnh Kỳ Lân, trong giờ làm không được tự ý đi ra ngoài.”

Tô Mạch nói với Trịnh Kỳ Lân: “Cám ơn anh, em tự về được.”

Cô ngẩng đầu chạm vào ánh mắt của người đàn ông trên tầng hai.

Trong một thoáng, cô đã nhìn thấy ánh mắt ấy, tựa như một con sói ẩn nấp trong màn đêm mãnh liệt nhìn chằm chằm vào con mồi của nó.

Nhưng anh nhanh chóng đưa mắt đi nhìn chỗ khác, lúc nhìn lại chỉ còn thấy sự hững hờ và biếng nhác.

Cô hỏi: “Tôi bắt đầu đi làm luôn từ ngày mai được chứ?”

Trịnh Kỳ Lân kéo Tô Mạch qua một bên: “Em điên à? Lương tháng hai ngàn, đóng tiền nhà xong thì em chết đói.”

Tô Mạch cười: “Không sao, hai ngàn có cách sống của hai ngàn.”

Hồi ở Ori, tiền lương của cô là hơn hai mươi ngàn nhưng vẫn chẳng đủ cho cô tiêu bởi vì cô muốn mua quần áo, túi xách xa xỉ phẩm, thỏa mãn ham muốn hư vinh của mình.

Chu Bắc suất thì tưởng mình nghe lầm. Trâu Tinh Thần là tên phá của tiêu tiền như nước thế nào, anh ta rõ hơn bất kỳ ai. Anh ta cũng càng rõ khát vọng của anh ấy với người tài. Tiền lương của mọi người trong công ty này đều cao hơn hẳn so với giá thị trường.

Đinh Đông Xuân lại gần: “VẬY, xin chào, tôi là lập trình viên của Khoa kỹ Tinh Thần kiêm giám đốc nhân sự. Để sơ yếu lý lịch của cô lại cho tôi. Mai cô tới nhớ mang theo chứng minh thư và các giấy chứng nhận chuyên môn có liên quan là được.”

Tô Mạch cười: “Cám ơn.”

Trịnh Kỳ Lân đưa Tô Mạch ra tới cổng biệt thự: “Tuy không biết giữa em với lão đại đã xảy ra chuyện gì nhưng em cũng đừng bắt tội mình.”

Tô Mạch cười: “Không tội ạ.”

Trịnh Kỳ Lân: “Nếu đã thực sự quyết định rồi thì em phải chuẩn bị sẵn sàng tinh thần bán mạng đấy.” Nghề thiết kế vốn đã vất vả, làm thiết kế cho game thì lại càng khổ bần.

Tô Mạch đi về. Cho tới khi Trịnh Kỳ Lân đóng cổng biệt thự lại cô mới dừng bước, xoay người lại, đứng yên tại chỗ một hồi lâu.

Cô nheo mắt nhìn lên tầng hai. Cô không biết cái nào là cửa sổ phòng anh.

Điện thoại đổ chuông, là cuộc gọi từ một chuyên gia săn đầu người để báo có một công ty quảng cáo đang tuyển giám đốc thiết kế, đãi ngộ cực kỳ tốt, lương một năm sáu trăm nghìn.

Tô Mạch từ chối: “Cảm ơn, tôi đã tìm được công việc mới rồi.”

Vì làm công việc săn đầu người nên đối phương muốn ghi lại công việc và số liệu liên quan: “Làm phiền một chút, xin hỏi công ty mới của chị trả lương bao nhiêu? Nếu không tiện nói cũng không sao.”

Tô Mạch cười: “Công ty IT, làm vị trí thiết kế bình thường, lương tháng hai ngàn, không bao ăn ở.”

Đối phương im lặng một hồi lâu, dường như không tiêu hóa nổi cái tin cực kỳ khó tin này.

Tô Mạch cúp điện thoại, cất điện thoại vào túi.

Cô đi dưới cái nắng đầu hè giữa tháng Sáu, quay đầu lại nhìn, bồn hoa ven đường đang nở hoa rực rỡ, ánh nắng chiếu qua tán cây in bóng xuống nền đường tựa như những viên đá quý hình thù muôn trạng.

Cô giẫm chân lên những viên đá quý, cảm thấy bản thân được sống lại thêm một lần nữa. Hít sâu một hơi luồng không khí trong lành, lục phủ ngũ tạng lại đầy ắp sức sống mới.

Giờ làm việc của công ty khoa kỹ Tinh Thần cũng giống các công ty khác, từ chín giờ sáng tới sáu giờ chiều.

Nhưng thực ra, bầu không khí làm việc ở đây rất thoải mái. Cho dù hôm nay bạn không tới cũng chẳng ai hỏi nhưng điều kiện tiên

quyết là phải làm tốt công việc của mình.

Mà với vị sếp lúc nào cũng đã tốt còn đòi phải tốt hơn như Trâu Tinh Thần, muốn đạt yêu cầu của anh ta đâu phải là chuyện dễ.

Tô Mạch tới từ tám giờ rưỡi. Cô không có chìa khóa, ấn chuông cửa không có người ra mở.

Đành phải đứng chờ ngoài cổng biệt thự.

Triệu Thù xách túi laptop, từ xa đã trông thấy có một cô gái đứng trước cổng, cô đơn một mình, trông rất đáng thương.

Triệu Thù tới hỏi: “Chờ lâu rồi hả? Sao không ấn chuông?”

Tô Mạch: “Tôi ấn rồi, không có ai ra.”

Triệu Thù: “Không phải chứ, lão đại ở trên tầng hai mà.” Nói xong anh ta liền ngậm ngay miệng lại.

Triệu Thù lấy chìa khóa ra mở cổng: “Lát nhờ Đình lão đầu đánh cho cô một bộ.”

Tô Mạch vào nhà, thấy khu làm việc đã kín chỗ ngồi. Cô ra chỗ ghế sofa, đặt laptop lên bàn trà: “Tôi ngồi làm việc ở đây nhé.”

Triệu Thù không nỡ: “Hay cô ngồi chỗ của tôi đi. Ngồi trên sofa khó chịu lắm.”

Không biết phòng ngủ trên tầng hai mở cửa từ lúc nào.

Một người đàn ông mặc áo ngủ lụa màu trắng gạo ngậm bàn chải đánh răng đứng cạnh lan can nhìn xuống dưới: “Triệu Thù, làm xong việc của mình chưa?”

Tô Mạch đứng dậy: “Nhiệm vụ công việc của tôi là gì?”

Trâu Tinh Thần không trả lời cô, xoay người trở về phòng, đóng cửa đánh rầm.

Triệu Thù nói qua một lượt tiến triển của dự án cho Tô Mạch biết rồi nói: “Chuyện về thiết kế mỹ thuật đều là của Thần thú, lát anh ta sẽ bố trí công việc cho cô.”

Tô Mạch: “Thần thú?”

Triệu Thù: “Trịnh Kỳ Lân.”

Lúc Trâu Tinh Thần xuống lại lần hai, anh đã thay quần áo, vẫn là sơ mi trắng, quần tây đen gọn gàng.

Điểm khác với ngày hôm qua là: anh cạo râu rồi.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trâu Tinh Thần đi từ tầng trên xuống, vào bếp đun nước.

Lấy cơm cuộn rong biển trong tủ lạnh ra, đứng dựa vào bếp, không hâm nóng lại mà ăn luôn thay bữa sáng.

Tô Mạch muốn nói gì đó rồi thôi.

Cuối cùng, rốt cuộc cô vẫn không nhịn được phải nói: “Sáng sớm ăn đồ lạnh không tốt cho dạ dày.”

Trâu Tinh Thần nhét nốt miếng cơm cuộn rong biển cuối cùng vào miệng, giọng điệu vừa khinh khỉnh vừa khó chịu: “Ai cần em lo.”

Giờ cô đang mắc nợ tình cảm của người ta nên đuối lý, tạm thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đánh dấu ý quan trọng: tạm thời.

Sau khi tới công ty, Trịnh Kỳ Lân chia việc cho Tô Mạch: “Thời gian rất gấp, chúng ta chỉ có nửa tháng để hoàn thành phần mỹ thuật tiền và trung kỳ, mỹ thuật hậu kỳ và quảng cáo thì đến lúc đó tính sau.”

Tô Mạch nhanh chóng hòa mình vào công việc.

Cô ngồi im trên sô pha, người qua kẻ lại không hề ảnh hưởng tới cô một chút nào. Ngoại trừ đi vệ sinh, cô có thể ngồi không nhúc nhích suốt ba, bốn tiếng đồng hồ.

Tới giữa trưa, Triệu Thủ bắt đầu gọi cơm ngoài, Tô Mạch mới nhớ ra sáng nay đi vội, quên mang cốc uống nước của mình.

Cô vào trong bếp, mở tủ tìm cốc.

Ngăn tủ tận trên cùng có mấy chiếc cốc thủy tinh. Cô kiễng chân, cố gắng với tay lên lấy.

Đầu ngón tay chạm được vào thành cốc, chiếc cốc lắc lư mấy cái, suýt nữa thì rơi ra ngoài vỡ mất.

Cô nhún người bật lên một chút, tay vươn mãi như rồi mà vẫn không lấy được.

“Dốt.”

Một giọng đàn ông trầm ấm vang lên sau lưng.

Anh với tay, cánh tay sượt qua tóc cô lấy cốc xuống.

Cô có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người đứng sau làm lưng cô suýt nữa cũng nóng mềm. Trước mặt cô là tủ âm tường, sau lưng cô là anh. Tư thế này giống như được anh ôm trong ngực.

Cô xoay người lại, ngẩng mặt lên phản bác: “Không lấy được cốc không phải là dốt.”

Anh lùi lại đôi bước, dựa vào bệ bếp đằng sau, cười nhếch môi tiếp lời cô: “Là lùn.”

Tô Mạch cao một mét bảy, cao hơn phần đa phụ nữ.

Anh đưa cốc cho cô.

Tô Mạch đứng bên bồn rửa rửa cốc.

Rửa cốc xong, cô rót nước ấm tráng cốc. Hơi nóng bốc lên từ miệng cốc phả vào mặt, vừa nóng vừa ẩm.

Người đàn ông đằng sau nói: “Nói đi, lần này em lại có mục đích gì?”

Tô Mạch xoay người lại, ngửa mặt đối diện với một cặp mắt hồ hững: “Em chẳng có mục đích gì hết.”

Trâu Tinh Thần cười khẩy một tiếng: “Tưởng ông đây ngu à?” Hai ngàn đồng tiền lương, sợ là đến mua cái túi cũng chẳng đủ.

Tô Mạch hạ giọng nói khẽ: “Vậy anh cứ coi như em tới học tập kinh nghiệm làm việc là được.”

Trâu Tinh Thần xoay lưng bỏ đi. Dù sao, bất kể thế nào, công ty cũng không bị thiệt gì.

Sau này đến cả lập trình viên keo kiệt kiêm giám đốc tài chính Chu Bắc cũng không nhìn nổi, lặng lẽ tìm Trâu Tinh Thần nói chuyện: “Thần ca, tôi thấy cô ấy làm việc nghiêm túc, trình độ lại tốt, chút tiền lương ấy e là không giữ được nhân tài đâu.”

Trâu Tinh Thần ngồi trên ghế xoay trong phòng riêng, ngược mắt lên: “Cô ấy không đi đâu mất đâu.”

Chu Bắc vén váy ngồi xuống: “Sao mà ông biết được?”

Trâu Tinh Thần: “Triệu Thủ phải ông tới dò la hả?”

Chu Bắc cười: “Một tên lập trình viên mà có thể sai phải được giám đốc này sao? Không phải ông ấy phải, là mọi người nhất trí muốn biết.”

Trâu Tinh Thần gõ vài dòng lệnh rồi dừng lại, phá lệ không chửi người làm phiền anh ta trong lúc viết code: “Muốn biết gì?”

Chu Bắc: “Thì là, chẳng phải là người ta là cựu phu nhân đó sao? Sau đó chẳng phải đã đá ông rồi sao? Bọn tôi đây, bọn tôi không biết nên đối xử với cô ấy thế nào.”

Trâu Tinh Thần tựa lưng vào ghế ngồi, khoanh tay, nghiêng đầu nhìn Chu Bắc: “Nói lại lần nữa.”

Chu Bắc: “Bọn tôi không biết nên đối xử với cô ấy thế nào.”

Trâu Tinh Thần: “Câu trước.”

Chu Bắc: “Chẳng phải chị dâu đã đá ông rồi sao.”

Anh ta nói còn chưa dứt tiếng, “viu” một cái, một lọ cảm bút liền phi tới.

Chu Bắc nghiêng người tránh được, đứng dậy chuồn luôn ra ngoài cửa.

Đằng sau có người hờ hững nói: “Đối xử như nhân viên bình thường.”

Chu Bắc ngoái đầu lại: “Thật à? Thế... thế có được tán không?”

Trâu Tinh Thần: “Cút đi!”

Đương nhiên Chu Bắc cũng chỉ đùa một chút. Người như Tô Mạch, ngoài Trâu Tinh Thần ra làm gì còn ai khổng chế được.

Đừng thấy trong giờ làm cô ấy ngoan ngoãn ngồi thiết kế trên sofa mà nhầm. Thực ra cô nàng này là một người rất có chủ kiến, ngay cả Trịnh Kỳ Lân, có những vấn đề vẫn phải nghe cô ấy.

Cô gái này rất giỏi ngụy trang. Trông thì tựa như một con thỏ trắng bé bỏng vô hại lương thiện nhưng giấu dưới lớp da ấy là sói hay là hổ, e rằng chỉ có mình lão đại của bọn họ biết.

Chu Bắc chạy vội quá, chân giẫm phải váy, “bụp” một cái, ngã sấp, mấy bậc thang cuối gần như là lăn xuống.

Bọn Triệu Thù phá lên cười ha hả. Vương Tử Hoài còn nhại giọng Trâu Tinh Thần: “Cái đồ lợn, quay về Cao lão trang đi cho rồi.”

*Cao lão trang: nhà vợ Trư Bát Giới từng ở trước khi theo Đường Tăng đi lấy kinh, có hứa hẹn nếu không lấy được kinh thì sẽ “hoàn tục về nhà làm ăn như trước”.

Chỉ có Tô Mạch là đứng dậy khỏi sofa đỡ Chu Bắc dậy, tận tình hỏi han: “Không bị sao chứ?”

Chu Bắc cực kỳ ngượng: “Không sao, không sao, cảm ơn cô quan tâm.” Thầm nghĩ bụng chị dâu quả là người tốt.

Tô Mạch: “Ồ, không sao thì tốt. Vậy mau đi viết code đi thôi. Vấn đề chuyển cảnh trong game chưa đủ mượt buổi sáng giám đốc Trâu dặn anh, hôm nay trước khi tan làm có thể làm xong chứ?”

Chu Bắc: “...” Không phải cô ấy quan tâm anh ta, rõ ràng là chỉ quan tâm tiến triển của dự án game.

Chu Bắc: “Có thể làm xong.”

Tô Mạch: “Giỏi quá.”

Chu Bắc được khích lệ, xách váy quay về chỗ ngồi của mình, y như một học sinh tiểu học được thầy cô khen.

Triệu Thủ bật cười. Trâu Tinh Thần là người hay soi mói và đòi hỏi cực cao trong công việc, người bình thường đạt được tiêu chuẩn tối thiểu của anh ta cũng đã khá lắm rồi.

Anh ta luôn dùng cách nhìn của một thiên tài nhìn người khác, nhìn kiểu gì cũng thấy người khác ngu dốt, càng miễn nói tới chuyện khen người ta.

Về điểm này thì Tô Mạch vừa hay lại bù trừ. Cô ấy rất biết khích lệ đồng nghiệp, nói chuyện thật dễ nghe.

Trâu Tinh Thần đối xử với Tô Mạch cũng giống với những người khác. Anh ta mắng bọ Triệu Thủ thế nào thì cũng mắng Tô Mạch thế ấy, chưa từng coi cô là phụ nữ.

Ví dụ như lúc này, Trâu Tinh Thần đứng sau lưng xem Tô Mạch vẽ tay một thú cưỡi trên bảng vẽ. Con này có đặc tính tổng hợp của sư tử, hổ, sói, phượng hoàng.

Vừa chạy được, bay được lại bơi được, trông rất sống động, oai phong lắm liệt. Nhìn một cái là biết ngay nó là một thú cưỡi cực kỳ trâu bò.

Tô Mạch mỉm cười hài lòng với bản vẽ tay của mình. Thế nhưng, không đợi cô cười xong, đằng sau đã vang lên một giọng chê bai.

Giám đốc Trâu lạnh lùng nói: “Cô có biết đồng hồ lớn này của cô nếu làm thật sẽ làm ảnh hưởng tới hiệu năng của máy tính nhiều cỡ nào không?”

Tô Mạch quay đầu lại: “Đấy không phải là cái khó lớn trong lập trình hay sao?”

Trâu Tinh Thần nhếch môi cười: “Trong từ điển của ông đây không có khái niệm khó lập trình.”

Trịnh Kỳ Lân lại ngồi cạnh Tô Mạch: “Em chưa làm thiết kế trong ngành game bao giờ nên chắc không hiểu rõ. Giữa thiết kế và kỹ thuật máy tính có mâu thuẫn rất nhiều về chuyện có thể phối hợp được hay không, thường xuyên phải lựa chọn giữa giữ hay cắt giảm.”

Tô Mạch: “Ồ, quả nhiên vẫn là cái khó lớn trong lập trình mà.”

Trịnh Kỳ Lân: “Ví dụ như cái này của em, chỗ tiếp giáp giữa lông chim trên chân và da, em đang dùng dải gradient năm màu. Giảm bớt đi một chút, hai màu là được.”

new_instagram_logo-1024x1024

*gradient: Một dải gradient được tạo ra bởi 2 hay nhiều màu sắc hòa trộn với nhau, là một đối tượng có màu chuyển từ màu này sang màu kia, màu sắc biến thiên dựa theo nguyên tắc hòa trộn dải màu. Một gradient 5 màu nổi tiếng là nền logo của instagram, gồm biến thiên của 5 màu: light yellow, orange, pink, purple và blue.

Trâu Tinh Thần: “Không được sửa, một cọng lông cũng không được sửa. Làm xong gửi tôi.”

Tô Mạch: “Nhưng mà...”

Trâu Tinh Thần nhếch mép: “Xem thường người khác à?”

Tuy anh nói vậy nhưng Tô Mạch vẫn lặng lẽ giảm bớt những điểm không cần thiết và tối ưu hóa thiết kế.

Khoảng trống trong giờ làm, cô còn chủ động tra tìm tài liệu, tìm hiểu kinh nghiệm và những việc cần lưu ý khi thiết kế cho lập trình game. Nỗ lực không để bản thân phạm phải một chút sai lầm nào trong công việc.

Không làm chậm tiến độ của dự án phát triển game. Không làm ảnh hưởng tới giấc mộng của anh.

Vậy nên cô thường xuyên ở lại tăng ca.

Thường thì người trong văn phòng đã về quá nửa rồi cô vẫn còn đang hăng hái chiến đấu.

Tô Mạch rời khỏi máy tính, đứng dậy duỗi lưng, xoay xoay đầu, xoa xoa cổ thư giãn.

Mười một giờ đêm, cả phòng làm việc chỉ còn lại hai người là Tô Mạch và Triệu Thủ.

Triệu Thủ đã mấy lần muốn chuồn về nhưng chuyển động của nhân vật mình làm vẫn chưa đạt nên mãi vẫn chưa làm ông chủ soi mói của bọn họ hài lòng.

Triệu Thủ ôm laptop lên tầng lần thứ bảy.

Trâu Tinh Thần đã tắm táp sạch sẽ, thay quần áo ngủ xong xuôi, đang ngồi trên giường viết code.

Triệu Thủ ngồi xuống mép giường, quay màn hình laptop về phía Trâu Tinh Thần, chạy thử kết quả mình làm: “Thần ca, tôi cố gắng hết cỡ rồi đấy, đừng nói là trong nước, có so với quốc tế cũng không có ai làm mượt hơn tôi đâu.”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn thử: “Ừ, tối ưu thêm nữa đi.”

Triệu Thủ gấp laptop lại: “Không phải chứ!”

Trâu Tinh Thần: “Nếu là tôi thì còn làm tốt hơn nữa.”

Triệu Thủ: “Không không không, tôi đâu thể so với ông được.”

Trâu Tinh Thần: “Biết còn có không gian để tiến bộ là tốt.”

Triệu Thủ buồn bực ôm laptop đi ra. Lúc từ tầng hai nhìn xuống bỗng bừng hiểu.

Anh ta lộn trở về, đóng cửa phòng ngủ lại, trèo lên giường Trâu Tinh Thần: “Mẹ kiếp, tôi biết rồi nhé.”

Trâu Tinh Thần: “Xuống.”

Giường của anh ta là chỗ ai muốn trèo lên cũng được hay sao?

Triệu Thủ xuống khỏi giường, kéo một cái ghế lại ngồi: “Thần ca, ông khốn nạn rồi, ông bị cái cô gái dưới tầng kia bắt trói không chạy thoát nổi nữa rồi!”

Trâu Tinh Thần: “Ý gì đấy?”

Anh ta tự nhận trong công việc luôn đối xử với Tô Mạch không hề khác những nhân viên khác, thậm chí hề cứ nhìn thấy cô ấy là lại muốn nổi nóng, thái độ còn gay gắt hơn mấy phần.

Triệu Thủ: “Còn giả bộ cái gì? Thấy trời khuya rồi nên ông muốn giữ tôi lại để tôi đưa cô ấy về chứ gì? Máy ngày liền toàn thế rồi.”

“Đã lo lắng thế sao không tự đi mà đưa?”

Trâu Tinh Thần xuống giường, đi tới bên cửa sổ, ném cho Triệu Thủ điều thuốc: “Ông nghĩ nhiều rồi.”

Triệu Thủ châm thuốc, thở dài: “Tôi không lảm lời thêm làm gì, tự ông biết mà chú ý lấy, đừng để bị người ta đâm cho hai lần vào cùng một chỗ là được.”

“Ô Mịch ấy à, nói sao đây, tính cách cũng được, khả năng làm việc tốt, có nghĩa khí lại hay cười với mọi người. Nếu không phải từng có chuyện trước đây với ông thì tôi cũng muốn kết nghĩa huynh đệ với cô ấy.”

Trâu Tinh Thần không muốn nói về chuyện này: “Ông thì sao rồi?”

Triệu Thủ cười ngượng ngùng: “Tôi thấy tôi với nữ thần nhà tôi vẫn còn có hy vọng. Gần đây ngày nào cũng nói chuyện điện thoại với nhau.”

Trâu Tinh Thần búng tàn thuốc vào gạt tàn, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên: “Được, chờ chừng nào kết hôn, tôi bỏ cho ông phong bì thật dày.”

Triệu Thủ cười: “Thế vậy thì thanh toán luôn cả phí bảo tiêu với làm tài xế nữa nhé.”

Trâu Tinh Thần liếc anh ta một cái: “Ông thực sự nghĩ nhiều rồi. Nếu là ông, nhân viên nữ cấp dưới của ông đêm hôm khuya khoắt

mới tan làm thì ông có tiện đường đưa người ta về không?”

Triệu Thù: “Tiện đường thì chắc chắn tôi sẽ đưa nhưng đợi cả đêm để tiện đường thì xin lỗi, tôi không làm.”

“Trừ phi là nữ thần nhà tôi.”

Đang nói thì có người gõ cửa.

Trâu Tinh Thần dụi tắt điều thuốc, xoay người tựa vào cửa sổ, đưa lưng về phía màn đêm bao la.

Tô Mạch đi vào: “Lên nói với anh một tiếng, em tan làm đây.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng, không tỏ chút cảm xúc dư thừa nào: “Biết rồi, về đi.”

“Triệu Thù, ông cũng về đi.”

Triệu Thù cười đến là gian: “Cái nhân vật của tôi vẫn chuyển động chưa được mượt lắm, tôi chưa về vội.”

Tô Mạch ra ngoài trước, cuối cùng Triệu Thù vẫn bị đá ra.

Tô Mạch xếp đồ vào túi xong liếc xem giờ. Giờ ra bến tàu điện ngầm thì vẫn còn kịp bắt chuyến cuối.

Triệu Thù đánh chiếc Volkswagen của anh ta từ trong ga-ra ra, hạ kính cửa sổ xuống: “Tôi đưa cô về nhé, tiện đường.”

Tô Mạch ngồi vào xe: “Khéo thật, lại tan làm cùng với anh.”

Triệu Thù thầm nói trong bụng: chẳng khéo chút nào hết nhé.

Xe chạy khỏi khu biệt thự, Triệu Thủ vừa lái xe vừa hỏi: “Cô đã biết chuyện lão đại bán chiếc Bentley chưa?”

Tô Mạch gật đầu, hỏi thêm: “Công ty hiện giờ thiếu tiền lắm sao?”

Triệu Thủ cười: “Thế thì không. Một tháng lão đại trả cho cô hai ngàn có đủ tiêu không?”

Tô Mạch: “Đủ.”

Triệu Thủ im lặng trong chốc lát rồi bảo: “Cô tới là để chuộc tội à? Thực ra anh ấy không cần vậy đâu.”

Tô Mạch: “Không phải.”

Trong lúc chờ đèn đỏ, Triệu Thủ liếc nhìn sang bên ghế phụ lái. Cô gái đó nhìn ra ngoài cửa kính xe ngắm ngã tư đường, đôi mắt tỏa ra một chút ánh sáng. Anh ta cảm thấy mình cũng sáng lên theo.

Như lời Chu Bắc nói, cô gái này khác xa vẻ ngoan ngoãn thể hiện ra bên ngoài. Dường như đang trù tính điều gì đó, giống một con mèo, mặt ngoài thì dịu dàng, vô hại nhưng bất kể lúc nào cũng có thể xòe móng vuốt ra tóm chặt con mồi.

“Tôi mắc kệ cô là vì gì,” Triệu Thủ thoáng dừng lời, “tóm lại, cô đã làm anh ấy tổn thương một lần.”

“Mấy hôm đầu, anh ấy chỉ nhốt mình trong phòng, không gặp ai, hút hết thuốc này tới thuốc khác.”

“Dạo này tốt hơn chút rồi, ít ra là còn biết cạo râu.”

Tô Mạch cúi đầu nhìn ngón tay trắng, trên đó vốn có một chiếc nhẫn ngọc lục bảo. Cô sợ anh nhìn thấy lại đòi cô trả nên giấu đi, bỏ

trong túi mang theo bên mình.

Xe chạy qua hết ngã tư này tới ngã tư khác. Tô Mạch hỏi: “Triệu Thù này, có phải trước đây anh ấy sống không được tốt không?”

“Tôi thấy cửa phòng anh ấy thuê bị sơn chữ.”

Vừa nói đến chuyện này, Triệu Thù lập tức nổi nóng, suýt thì nhún nhảm chân phanh thành chân ga: “Lý Thư Tình làm.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 31

Tô Mạch trở về phòng thuê thì nghe thấy tiếng Lâm Tiểu Linh khóc trong phòng.

Cô gõ cửa: “Tiểu Linh, em không sao chứ?”

Lâm Tiểu Linh đỏ hoe mắt ra mở cửa.

Tô Mạch: “Làm sao vậy?”

Lâm Tiểu Linh ôm cánh tay Tô Mạch kéo cô vào trong phòng: “Mạch tỷ, em gặp phiền phức to rồi.”

Tô Mạch rút khăn giấy đưa cho cô nàng: “Không phải sắp đi đăng ký kết hôn với bạn trai, chuẩn bị mua nhà rồi sao, xảy ra chuyện gì rồi?”

Lâm Tiểu Linh lau nước mắt: “Không phải chuyện tình cảm, là trong công việc. Trong khi làm quảng cáo cho khách hàng, em không cẩn thận dùng một tấm ảnh chưa mua bản quyền để làm nền.”

Tô Mạch hơi bực: “Em bị ám đầu đấy à? Làm thiết kế mà sao ý thức về bản quyền lại yếu kém như thế!”

Tuy cô không còn là cấp trên của Lâm Tiểu Linh nhưng với một nhà thiết kế mà nói, dùng hình ảnh chưa mua bản quyền cho quảng

cáo thương mại thì chẳng khác gì thằng ăn trộm.

Là vấn đề về đạo đức, cũng là vấn đề về nguyên tắc và pháp luật.

Lâm Tiểu Linh vừa mở máy tính vừa giải thích: “Mạch tử, không phải em cố ý dùng hình ảnh chưa mua bản quyền, chẳng qua em không may dùng lộn giữa hai tấm ảnh cực kỳ tương tự nhau thôi.”

Tô Mạch mở hai tấm ảnh ra xem thử. Hai tấm ảnh giống nhau tới tám phần, đều chụp cảnh của trường trung học, sân thể dục và nắng. Điểm khác biệt là, tấm đầu tiên, ở góc dưới cùng bên trái có người, còn tấm kia thì không có.

Tấm không có người thì tác giả đã cấp quyền sử dụng công cộng, dùng cho thương mại không thành vấn đề. Tấm có người thì vẫn thuộc quyền tác giả.

Tô Mạch hỏi: “Em đã liên hệ với tác giả chưa?”

Lâm Tiểu Linh gạt đầu, mở một diễn đàn địa phương lên: “Em đã gửi tin nhắn riêng trong diễn đàn cho người ta rồi nhưng chưa được hồi âm. Avatar của người này vẫn xám suốt, không online.”

Với lại bài đăng đi kèm tấm ảnh này hiển thị ngày tháng đã từ mười hai, mười ba năm trước, rất có khả năng tác giả đã không còn hoạt động trên diễn đàn này nữa.

Tô Mạch: “Quảng cáo đã tung ra chưa?”

Lâm Tiểu Linh gạt đầu: “Tung rồi, poster quảng cáo ngoài trời, làm nó khá phiền phức, tạm thời chưa đổi được. Muốn thay hình mới thì phải đợi ít nhất năm ngày nữa.”

Quảng cáo này được tung ra ở các trung tâm thương mại lớn và các trạm xe buýt. Tình huống tốt nhất là đối phương không phát hiện ra quảng cáo này, hoặc là thấy cũng không quan tâm, coi như không có chuyện gì.

Tình huống xấu nhất là bị đối phương truy cứu, Lâm Tiểu Linh phải chịu toàn bộ trách nhiệm, đền bù cho tác giả một khoản tiền. Lỡ như chuyện bị làm to lên, ảnh hưởng tới uy tín của công ty quảng cáo thì hậu quả khôn lường.

Tô Mạch nhìn thử avatar của tác giả, như một kỳ tích, nó bỗng sáng lên.

“Nhanh lên, gửi tin nhắn riêng cho người ta xin phép sử dụng đi. Nếu đối phương không chịu cho không thì mình mua.”

Lâm Tiểu Linh lau khô nước mắt, nhanh tay gõ một câu chữ. Lời lẽ thành khẩn, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống lạy đối phương.

Đối phương rất lâu không trả lời, may là avatar vẫn đang sáng.

Ảnh đại diện của người này là hình một bông hướng dương vẽ tay màu vàng sáng, một sinh vật mạnh mẽ hướng về phía trước. Tên nick là “Tôi vừa đánh răng vừa hát”. Tới tám phần là một tên ngốc.

Vừa đánh răng vừa hát, trong sáng, hồn nhiên.

Nhìn chăm chăm mãi vẫn không thấy đối phương trả lời.

Lâm Tiểu Linh bấm gọi voice.

Rốt cuộc đối phương cũng nghe.

Giọng nói lãnh đạm, hơi khàn: “Không cấp quyền sử dụng, cũng không bán bản quyền.”

“Lập tức nhanh chóng tháo dỡ các quảng cáo có liên quan!”

Lâm Tiểu Linh vội nói: “Nhưng thời gian không kịp, ít nhất phải năm ngày nữa.”

Đối phương có vẻ không dễ nói chuyện: “Ngày mai.” Nói xong liền kết thúc cuộc gọi voice.

Lâm Tiểu Linh quay đầu nhìn Tô Mạch: “Mạch tử, sao em thấy giọng người này hơi quen quen ấy.”

Ban đầu việc thiết kế giao diện app cho Khoa kỹ Tinh Thần do Lâm Tiểu Linh phụ trách, từng bị người nào đó bên khách hàng mắng mấy lần.

Không lấy được bản quyền sử dụng cho quảng cáo nghĩa là vi phạm bản quyền.

Lâm Tiểu Linh cúi đầu, không biết nên làm gì mới được.

Tô Mạch: “Để chị thử giúp em kéo dài thêm vài ngày. Em tranh thủ thay hình nền rồi liên hệ với bên in ấn đi.”

Nói rồi liền về phòng mình.

Lâm Tiểu Linh la lên sau lưng: “Mạch tử, chị có phương thức liên lạc với người đó à?”

Tô Mạch không quay đầu, cúi đầu ừ một tiếng.

Cô về phòng mình, đứng bên cửa sổ nhìn vào màn đêm.

Tôi vừa đánh răng vừa hát, hóa ra hồi thiếu niên anh là người hồn nhiên, trong sáng như vậy. Triệu Thủ nói tất cả đều thay đổi sau cái chết của Chu Thấm Nhã. Nhờ mụ điên Lý Thư Tình ban tặng.

Ngày hôm sau, Tô Mạch tới công ty từ lúc năm giờ hơn.

Trời tờ mờ sáng, trong khu biệt thự rất vắng người đi đường.

Từ đằng xa, cô đã nhìn thấy hai gã đàn ông đứng trước biệt thự nhà Trâu Tinh Thần đang phết sơn đỏ viết chữ lên tường và cửa.

Viết là “kẻ giết người”.

Tô Mạch đi tới quát to ngăn họ lại: “Dừng tay, mấy người đang làm gì vậy!”

Một tên tay có hình xăm hằm hè nhìn lại: “Mẹ mày, bớt xen vào chuyện của người khác đi.”

Tô Mạch tháo giày cao gót, chĩa gót giày nhọn vào hai tên kia: “Mau cút đi cho bà!”

Tên đầu trọc cười khẩy một tiếng, chẳng thèm để vào mắt.

Một người đi ngang qua nhìn thấy cảnh này liền tránh đi, đi vòng đường khác.

Tô Mạch mở cửa đi vào trong biệt thự, lúc trở ra, tay xách một con dao, đá đổ thùng sơn.

Màu đỏ loang đầy trên đất.

“Có cút không?”

Cô quát to, mắt hung dữ. Tựa một kẻ tội phạm đào tẩu không sợ trời không sợ đất.

Hai tên côn đồ chỉ nhận tiền làm việc, định viết vài chữ theo lệnh rồi đi, không tính liều mạng làm gì. Người đứng sau chỉ cho tiền đi sơn chứ đâu cho tiền đi bán mạng.

Tên có hình xăm lại khá là sĩ đời, không muốn bị nói là bị một con đàn bà cầm dao dọa cho bỏ chạy. Hắn nhặt chổi quét sơn ném vào người Tô Mạch: “Lần này tha cho mày, lần tới gặp cha mày thì liệu mà đi đường vòng.”

Để lại một câu dọa dẫm, hai gã đàn ông bỏ đi.

Tô Mạch nhặt chổi quét sơn lên tường lại thật mạnh, nện trúng vào lưng thằng có hình xăm. Chổi sơn rơi xuống đất, nảy vài cái rồi nằm yên trong bụi cỏ cắt bằng.

Cô cầm dao trong tay, bộ đồ trắng bị nhuộm đỏ sơn, mắt cũng hồng hồng, như thể cực kỳ giận dữ.

“Nói cho Lý Thuê Tình biết, còn dám tới đây sinh sự là bà chém chết!”

Giống như khoảnh khắc cô bị Lý Quảng Toàn trói trên ghế, anh đá văng cửa xuất hiện. Anh khi ấy và cô bây giờ thật giống nhau.

Người đi đường dần đông hơn. Hai gã kia rẽ vào khúc cua, không nhìn thấy nữa.

Tô Mạch nhặt thùng sơn và chổi sơn vứt vào thùng rác.

Cô vẫn còn đang cầm dao, má không biết bị dính sơn đỏ khi nào, trên người bị vết một vết đỏ chói thẳng từ trên ngực xuống dưới gấu váy.

Cơn giận trong mắt cô vẫn còn chưa nguôi, sự hung dữ vẫn còn chưa cất giấu hết, trông thật giống nữ ác ma bò từ trong phim kinh dị ra.

Cô băng qua đường, đi về phía cửa biệt thự.

Suýt thì làm một bác gái đi loanh quanh tản bộ sợ mất mặt. Bác gái cố lấy dũng khí rụt rè hỏi: “Cháu gái sao thế?”

Nếu không phải quanh đây có mùi sơn thì bác gái đã báo cảnh sát rồi.

Tô Mạch không trả lời. Cô cầm dao đứng trước cửa biệt thự, ngẩng đầu đọc dòng chữ.

“Kẻ giết người”, dưới chữ người còn dây ra một giọt sơn chảy xuôi theo tường xuống dưới nền đất.

Tô Mạch ngược lên nhìn cửa sổ tầng hai.

Cô chỉ nhìn thấy rèm cửa sổ hơi động.

Cô vào lại trong biệt thự, bỏ dao vào bồn rửa, cúi xuống nhìn đồ mình đang mặc.

Trên sofa có chiếc áo khoác không biết ai quăng ở đấy. Tô Mạch lại lấy mặc tạm để che vết sơn đỏ.

Đang định ra ngoài thì trên đỉnh đầu bỗng đâu bay tới một chiếc áo sơ mi màu xanh lam.

Tô Mạch bắt được, ngược lên nhìn.

Người đàn ông đứng cạnh lan can tầng hai, ánh mắt đầy nặng nề: “Cái đó là của Triệu Thù, tám ngày rồi chưa giặt.”

Tô Mạch cầm áo sơ mi của Trâu Tinh Thần: “Cảm ơn.”

Nói rồi cởi chiếc áo đang mặc ra, thay bằng chiếc màu xanh này.

Cô lại soi thử trước màn hình máy tính đen sì: “Cái này em mặc đẹp quá, cho em nhé.”

Trâu Tinh Thần: “...”

Hình như anh có cúi đầu cười một cái nhưng bắt đắc dĩ lại phải tỏ ra cáu kỉnh: “Thích nhất đồ người khác mặc rồi thế cơ à?”

Cái sơ mi trắng kia của anh đã bị cô xin mất. Chính là cái lần trước anh mặc lúc đánh nhau với Lý Quảng Toàn ở Ori.

Tô Mạch: “Có hai cái để mặc luân phiên.”

Trâu Tinh Thần không tiếp tục nói.

Nói tiếp để kéo con người ta vào trong hồi ức.

Tô Mạch ngửa mặt lên nói: “Em ra ngoài trước đã, xin phép nghỉ hai tiếng buổi sáng.”

Người đàn ông khom người, tì tay lên lan can, cúi đầu xuống: “Được thôi, trừ lương là được.”

Tô Mạch ừ một tiếng, xách túi đi ra ngoài.

Cô bọc mình trong chiếc sơ mi xanh rộng rãi vào siêu thị mua dung môi pha sơn về tẩy sơn trên tường.

Triệu Thù cho xe vào trong ga-ra rồi đi ra: “Mẹ, lại là Lý Thư Tình làm đây mà!”

Tô Mạch vút cho Triệu Thù một cái khăn lau: “Mau lau đi.”

Triệu Thù cầm khăn cùng lau dọn với Tô Mạch.

Tô Mạch: “Trước đây các anh cũng không báo cảnh sát à?”

Triệu Thù ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai, vừa đổ dung môi vào khăn vừa đáp: “Vô ích thôi, cùng lắm là bắt được mấy tên lâu la nhốt vài ngày rồi lại thả ra. Lần tới vẫn cứ như vậy thôi. Làm lớn chuyện thì không tốt cho Thần ca. Dù sao năm đó cũng tại anh ấy nên Chu Thám Nhã mới chết.”

Tô Mạch vút giẻ lau xuống đất: “Đệt, thật ám ức quá!”

Cô xắn tay áo: “Tôi phải tìm Lý Thư Tình tính sổ!”

Ưc hiếp cô thì được. Ưc hiếp anh ấy: không được.

Vốn tưởng Triệu Thù sẽ phản đối, không ngờ hai người lại ăn rơ với nhau hợp sức nghĩ ra một ý hay. Bọn họ tính toán tối nay sẽ tới nhà Lý Thư Tình đập vỡ cửa kính, đập xong thì chuồn luôn.

Triệu Thù cười: “Tôi vốn tưởng cô thì, cô là loại người...”

Tô Mạch thấy anh ta ngại ngùng bèn giúp nói nốt: “Đùa giỡn tình cảm của người khác, chẳng phải hạng tốt đẹp gì.”

Triệu Thù: “Đúng, chính là ý này đó!”

Tô Mạch: “Ha ha.”

Triệu Thù tiếp tục nói: “Thực ra cô rất nghĩa khí.”

Tô Mạch lau sạch góc sơn cuối cùng: “Anh sai rồi, tôi đây không phải là nghĩa khí.”

Triệu Thù ngẫm nghĩ vài giây, bỗng sực hiểu: “Biết rồi, là tình yêu.”

Dọn xong chỗ sơn, Tô Mạch vứt giẻ lau vào thùng rác, quay sang nói với Triệu Thù: “Áo khoác có thời gian thì nên giặt đi.”

Triệu Thù mặt đầy dầu chấm hỏi: “Gì cơ? Cô nói cái trên sô pha hả? Tôi mới mang tới hôm qua mà, đã mặc tí nào đâu.”

Tô Mạch đi lấy chiếc túi treo ở cửa biệt thự: “Sáng nay tôi xin nghỉ hai tiếng về nhà thay quần áo.”

Triệu Thù ừ một tiếng, đi vào nhà.

Lúc đóng cửa, liếc nhìn về phía Tô Mạch, suýt thì anh ta tưởng mình bị hoa mắt. Sao cô ấy lại đi nhảy chân sáo như trẻ con vậy chứ.

Áo khoác của anh ta sạch thì có liên quan gì đâu, có đáng để phản kích vậy không?

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạch về nhà tắm rửa một lượt, thay bộ đồ mới, nhanh chóng quay lại công ty.

Cô chỉ xin nghỉ hai tiếng. Đi vội đi vàng, cuối cùng vẫn tới muộn mười phút.

Tô Mạch lặng lẽ mở cửa phòng khách, trộm nghĩ chưa chắc anh đã ở dưới tầng một. Huống hồ chỉ có mười phút, cho dù anh có ở dưới này cũng không sao.

Bình thường thấy Vương Tử Hoài thường xuyên đi muộn, Mễ Việt thường hay về sớm, anh cũng không nói câu nào, căn bản là chẳng buồn để ý.

Tô Mạch vào nhà, nhìn thấy Trâu Tinh Thần đang ngồi ở sô pha, anh ngược mắt nhìn lên: “Em tới muộn 11 phút.”

Tô Mạch ngồi xuống đầu sô pha bên kia, mở laptop lên: “Đường hơi tắc một chút.”

Trâu Tinh Thần: “Trừ tiền.”

Tô Mạch lẩm bẩm: “Trừ nữa là hết sạch.”

Trâu Tinh Thần vờ như không nghe thấy: “Áo sơ mi của anh đâu?”

Tô Mạch: “Mặc làm bẩn áo của quý ngài mất rồi, đợi giặt sạch sẽ rồi sẽ trả lại.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng, ngả người vào sô pha. Đây là một tư thế thư giãn.

Tô Mạch nhích người lại gần anh: “Có chuyện muốn bàn riêng với quý ngài đây.”

Trâu Tinh Thần: “Nói luôn ở đây đi.”

Tô Mạch nhìn nhìn mọi người xung quanh. Mọi người đều đang chăm chỉ làm việc, không ai ngóng sang bên này.

Cô nói qua một lượt chuyện Lâm Tiểu Linh dùng ảnh của anh rồi nói: “Cũng không phải con bé cô ý, anh cho một cái giá hoặc là cho em ấy chút thời gian đi. Năm ngày, năm ngày là đủ.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy, vừa đi vào phòng họp vừa gọi: “Qua đây bàn.”

Tô Mạch vào theo, đóng cửa lại.

Trâu Tinh Thần đứng tựa vào cạnh bàn họp, cúi đầu thao tác trên điện thoại, mở tấm ảnh Lâm Tiểu Linh dùng ra, đưa cho Tô Mạch: “Người ở góc dưới cùng bên trái, em có biết đó là ai không?”

Tô Mạch nhìn thật kỹ.

Cô gái trong hình đưa lưng về phía người chụp, tóc cột đuôi ngựa, váy liền thân màu trắng gạo, thắt nơ bướm ở eo.

Người này chỉ chiếm một góc nhỏ trong tấm hình, có vẻ như là một người qua đường vô tình lọt vào ống kính.

Tô Mạch đã có suy đoán trong lòng nhưng vẫn ngẩng đầu lên hỏi: “Ai vậy?”

Trâu Tinh Thần lấy lại điện thoại, quăng xuống mặt bàn, nhìn thẳng vào Tô Mạch: “Chu Thấm Nhã.”

Vậy nên đây chính là nguyên nhân anh sống chết không chịu cho bản quyền.

“Nếu bị Lý Thư Tình nhìn thấy, chắc chắn trăm phần trăm chuyện này sẽ bị làm to lên, hậu quả của nó Lâm Tiểu Linh không thể gánh vác được.”

Tô Mạch kéo ghế ngồi xuống, ngửa mặt lên nhìn Trâu Tinh Thần: “Thế chuyện này làm thế nào thế nào bây giờ?”

Trâu Tinh Thần: “Các em chỉ có thể cầu nguyện rằng trong năm ngày này, cái quảng cáo đó không bị Lý Thư Tình nhìn thấy.”

Cô lại ngửa mặt hỏi: “Không còn cách khác à?”

Trâu Tinh Thần rời khỏi cạnh bàn, đứng thẳng người dậy: “Không.”

Nói rồi đi thẳng ra cửa.

Tô Mạch nói với theo: “Tại sao anh lại muốn giữ ảnh của cô ấy?”

Trâu Tinh Thần dừng bước, quay đầu lại, cười một cái đầy tự giễu: “Nếu anh nói là bọn anh tình cảm anh em sâu đậm, anh không dỡ xóa, em tin chứ?”

Hay cũng giống những người khác, tin lời đồn đại Lý Thư Tình tung ra khắp nơi, nói anh dụ dỗ em gái?

Tô Mạch lại gần đứng trước mặt anh, hơi ngửa mặt lên nhìn thẳng vào mắt anh: “Đương nhiên em tin anh.”

Ánh mắt cô kiên định lạ lùng.

Anh cũng chỉ ừ một tiếng rất khẽ.

Anh xoay người, đặt tay lên tay nắm cửa, đột ngột nói: “Chuyện hồi sáng, cảm ơn em.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Thế chúng ta hòa nhau nhé được không?”

Trâu Tinh Thần xoay người lại, dựa vào mặt cửa, nhìn cô gái trước mặt từ trên xuống: “Hai chuyện khác nhau.”

“Nếu em thấy không công bằng thì để anh bảo Chu Bắc phát cho em một khoản tiền thưởng thấy việc nghĩa hăng hái làm.”

Tô Mạch tiến thêm nửa bước, kề lại thật gần: “Bao nhiêu tiền?”

Ánh ngữi thấy làn hương hoa mặt lị tươi mát, mày hơi nhú lại, người ngả ra sau, quay mặt đi hướng khác: “Vừa vừa đủ bù vào khoản tiền phạt hôm nay em tới muộn.”

Tô Mạch đang định lại áp sát thêm, chân co lên còn chưa kịp hạ xuống, đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm trầm bức bối: “Bớt bớt được một tắc lại tiến mẹ một thước đi.”

Tô Mạch dừng lại, ngửa mặt lên: “Vậy không hòa nhau thì anh đừng ghét em nữa được không?”

Giọng cô nhỏ dần: “Anh đừng mặc kệ em mãi vậy, em khó chịu.”

Trâu Tinh Thần nhếch mép: “Sao anh thấy em với bọn Trịnh Kỳ Lân, Triệu Thủ ngày nào cũng nói nói cười cười, cực kỳ vui vẻ cơ mà?”

Tô Mạch: “Em làm vậy là vì tốt cho bầu không khí của văn phòng, nâng cao hiệu suất làm việc của nhân viên.”

Anh quay người lại mở cửa, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ nghe thấy anh nói: “Lại còn nâng cao hiệu suất làm việc của nhân viên, nghĩ mình là bà chủ thật cơ đấy.”

Tối hôm đó, Tô Mạch và Triệu Thủ không tăng ca. Bọn họ đi làm chuyện sáng nay đã bàn với nhau.

Nửa tiếng sau, hai người đứng trước nhà Lý Thư Tình, quan sát camera xung quanh. Chờ trời tối hẳn, trốn camera quan sát, lén vào đập vỡ cửa kính. Đập xong liền chạy.

Còn để lại hiện trường một chiếc khăn thấm mồ hôi của trẻ con, giả vờ là do bọn ranh con làm.

*khăn thấm mồ hôi của trẻ em (小孩子的吸汗巾):

tb2lqyikttybenjy1xdxxxxyvxa_3462115894

1521694060987s85s209n9s

Sau khi ra khỏi khu biệt thự nhà Lý Thư Tình, Tô Mạch và Triệu Thủ đã gây dựng nên tình đồng chí cách mạng sâu sắc. Tình hữu nghị giữa họ đã tiến lên một tầm cao mới.

Triệu Thù vừa lái xe vừa hỏi: “Mục đích cô tới Khoa kỹ Tinh Thần là muốn theo đuổi lại Thần ca à?”

Tô Mạch: “Tôi thể hiện rõ ràng vậy cơ à?”

Triệu Thù cười: “Cái này còn cần phải thể hiện à, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được.”

Tô Mạch quay mặt đi: “Vậy anh cảm thấy tôi có nhiều hy vọng không?”

Triệu Thù: “Tôi cảm thấy vẫn có hy vọng.”

Tô Mạch lập tức lôi kéo Triệu Thù về phe mình: “Tôi giúp anh theo đuổi nữ thần, anh giúp tôi theo đuổi Thần ca. Thế nào?”

Lạ là Triệu Thù nghe nhắc tới nữ thần của mình vẫn không loạn trận tuyến, nghiêm túc nói với Tô Mạch: “Lần này cô không được phụ lòng anh ấy nữa.”

Tô Mạch ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe: “Chết cũng không.”

“Anh có biết Lục Bảo Muội không? Khoảng thời gian tôi không ở, cô ta có thừa cơ chen vào không vậy?”

Triệu Thù suy nghĩ mất một lúc: “Biết, có tới hai lần, bị lão đại đuổi về, hung dữ lắm, toàn mắng người ta phát khóc.”

“Cô Lục Bảo Muội này không được đáng, không phải là mối uy hiếp đâu.”

Tô Mạch lại hỏi: “Thế những cô gái khác thì sao?”

Triệu Thủ lại nghĩ thêm một lúc: “Có thì đúng là có một người.”

Không ngờ, ngày hôm sau, cô gái này liền xuất hiện.

Giữa trưa, Trâu Tinh Thần không muốn gọi cơm hộp nên dẫn mọi người ra ngoài ăn lẩu, lúc mới ra khỏi cửa biệt thự thì bắt gặp một chiếc xe tải màu xanh của công ty chuyển nhà chạy tới.

Chạy đằng sau là một chiếc xe Ferrari đỏ mui trần.

Cô gái trong xe đeo kính đen, môi tô son đỏ chót, mái tóc uốn xoăn vừa đen vừa dài.

Cô gái dừng xe, bước xuống, gõ đôi cao gót đi tới chỗ họ: “Hi mọi người, đã lâu không gặp.”

Đinh Đông Xuân hỏi: “Ai vậy nhỉ? Nhiệt tình thế.”

Chu Bắc nghĩ ra: “Đây chẳng phải chính là cái cô bọn mình gặp trong khách sạn dưới chân núi An Sơn sao?”

“Là cái cô gạ ngủ với lão đại của bọn mình đấy.”

Những người khác: “Ồi đúng rồi, chính là cô ấy!”

Sở dĩ Trâu Tinh Thần nhận ra cô gái này hoàn toàn là vì mái tóc xoăn dài của cô ta. Lúc ở trên đỉnh An Sơn, cô ta viết cho anh một tờ giấy ghi số phòng, địa chỉ khách sạn của cô ta.

Sau đó bọn họ tình cờ gặp nhau trong khách sạn, mấy thằng ranh này liền nhao nhao nói linh tinh.

Trâu Tinh Thần nghiêng đầu liếc nhìn Tô Mạch một cái, xem chừng không định giải thích chuyện hiểu lầm này.

Tô Mạch ngẩng đầu lên nhìn, suýt thì bị ánh sáng tỏa ra từ cô gái kia chọc mù hai mắt. Môi đỏ răng trắng, váy trễ vai liền thân màu đen, đi giày cao gót màu đen có dây quai, mái tóc cũng đen, xoăn, dài giống cô.

Màu sắc rực rỡ duy nhất trên người cô gái này là cặp môi đỏ mọng nổi bật trên làn da trắng, chiếc váy đen, tôn lên một nét gợi cảm cực kỳ ấn tượng.

Trịnh Kinh Kinh đi tới trước mặt Trâu Tinh Thần: “Không nhớ tôi à?”

Trâu Tinh Thần: “Nhớ.”

Trịnh Kinh Kinh: “Tôi ở số 48, anh thì sao?”

Trâu Tinh Thần: “49.”

Trịnh Kinh Kinh: “Đối diện cửa nhà nhau.” Trong lúc nói chuyện, mắt cô nàng vẫn luôn dán lên người Trâu Tinh Thần.

Đây là một cô gái vừa nhiệt tình vừa to gan.

Từng có khoảnh khắc Tô Mạch cực kỳ hy vọng cô gái này cũng là dạng phụ nữ hư hỏng như Tiền Viện, Lục Bảo Muội. Trâu Tinh Thần không mù, anh ấy sẽ không ngó ngang tới những người phụ nữ nhân phẩm không tốt.

Cô đứng gần Trâu Tinh Thần, khuất sau chiếc bóng của anh. Lòng dạ độc ác tới mức chính cô cũng phải giật mình.

Càng ngày cô càng nhận ra, mình có thể phát điên lên vì anh.

Tô Mạch nói khẽ: “Đói quá, đi ăn cơm thôi.”

Triệu Thủ hòa theo Tô Mạch: “Đói chết mất.”

Trâu Tinh Thần quay người dẫn mọi người tới quán lẩu trong trung tâm thương mại gần đó.

Tô Mạch là cô gái duy nhất, mọi người có thói quen nhường chỗ ngồi đẹp nhất sát cửa sổ cho cô. Lúc gọi món cũng nhường cô gọi trước. Tô Mạch thất thần đưa thực đơn cho Triệu Thủ: “Mọi người gọi đi, tôi không đói cho lắm.”

Trâu Tinh Thần nhìn lên: “Ai nấy mới kêu đói?”

Tô Mạch không đáp, ngập trong đầu là hình ảnh cô gái xinh đẹp kia.

Còn gạ ngủ gì đó nữa, họ ngủ rồi sao?

Anh trông không có vẻ là người tùy tiện như vậy, là hiểu lầm chăng?

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt đang tựa lưng vào lưng ghế, cúi đầu gọi cơm trên điện thoại. Đôi tay đó có khớp xương rõ ràng, cô biết cảm giác của cơ thể khi được anh vuốt ve, vừa êm dịu vừa nóng hổi, như có điện giật.

*gọi cơm trên điện thoại: trên mỗi bàn ăn có dán sẵn một mã QR của nhà hàng, khách hàng dùng cơm quét mã QR vào trang của nhà hàng xem menu và đặt món trực tiếp trên điện thoại, ăn cơm xong cũng thanh toán trực tiếp trên điện thoại. Cách làm này giúp rút ngắn thời gian gọi món, đơn hàng sẽ được chuyển trực tiếp tới nhà bếp mà không cần qua nhân viên phục vụ, cải thiện hiệu suất làm việc, tránh những nhầm lẫn trong đặt món, đồng thời giúp nhà hàng giảm được số lượng nhân viên phục vụ cần có.

v2-c9c5a0b60452d978761c8fc9633c7f97_hd

Cô không thể chịu đựng được chuyện anh cũng làm vậy với người phụ nữ khác.

Cô đứng dậy: “Tôi đi vệ sinh.”

Triệu Thù chọc người Trâu Tinh Thần nói nhỏ: “Sao ông không giải thích một câu chuyện gạ ngủ căn bản là không có?”

Trâu Tinh Thần: “Nam chưa cưới nữ chưa gả, tôi có bắt buộc phải giải thích với ai không?”

Triệu Thù: “Vậy ông cứ để mặc người ta hiểu làm vậy à? Tôi thấy vừa rồi cô ấy gần suýt khóc rồi đấy.”

Trâu Tinh Thần: “Ông quan tâm cô ấy như thế sao không vào toilet nữ xem thử một chút xem sao.”

Tự dưng bị người ta ghen tuông, Triệu Thù bèn mặc kệ luôn: “Kiếp trước tôi đúng là mắc nợ hai người bọn ông.”

Vương Tử Hoài nói: “Tôi thấy cô gái vừa rồi được lắm, nếu lão đại không có ý gì thì tôi lên.”

Chu Bắc: “Loại phụ nữ này, ông xem phong cách với trang phục của người ta đi. Nói không phải để đả kích ông chứ Tử Hoài huynh à, ông thực sự không ăn nổi em này đâu.”

Mễ Việt: “Hình tượng được đấy, tôi phải note lại dùng để viết tiểu thuyết với làm game.”

Đinh Đông Xuân: “Theo tôi thấy thì phụ nữ mới gặp lần đầu đã muốn gạ ngủ với đàn ông thật chẳng đáng tin.”

Vương Tử Hoài: “Đình lão đầu, nhất kiến chung tình, ông hiểu là gì không? Nghĩa là vừa gặp sắc liền nảy lòng tham. Tôi thấy không thành vấn đề.”

Trâu Tinh Thần hoàn toàn im lặng, gọi cơm xong, bỏ điện thoại xuống bàn, không biết đang nghĩ gì.

Những người khác thấy Tô Mạch quay lại liền ngừng cuộc thảo luận, đổi đề tài sang dòng laptop mới ra của Apple.

Ăn cơm xong quay về, chiếc xe tải màu xanh vẫn còn đậu ở cửa nhà Trâu Tinh Thần, các công nhân vẫn còn đang chuyển đồ.

Tô Mạch ngẩng đầu lên thấy cửa sổ tầng hai căn nhà ấy để mở, đối diện với phòng của Trâu Tinh Thần.

Cô đi vào trong biệt thự, mở máy, vội đầu vào công việc.

Lâm Tiểu Linh khá may mắn. Lý Thư Tình không phát hiện ra cái quảng cáo đó. Năm ngày sau, thay quảng cáo mới lên, mỗi họa phẩm bị tiêu diệt.

Đồng thời, Lâm Tiểu Linh và bạn trai cũng đã đi lấy giấy đăng ký kết hôn, chuẩn bị xem được nhà là chuyển ra ở với nhau.

Tô Mạch tắm táp sạch sẽ, ra khỏi nhà vệ sinh, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu lam nhạt mới lấy được của Trâu Tinh Thần.

Cô lấy hai lon bia trong tủ lạnh đứng bên cửa sổ nhìn ra màn đêm, rót ừng ực vào miệng.

Cô chùi mép, kéo rèm cửa sổ lại, đứng trước gương, cời từng cúc từng cúc áo sơ mi.

Vóc dáng của người con gái trong gương rất đẹp, eo nhỏ mông cong, ngực đầy đặn. Da trắng hơn tuyết.

Cô cảm thấy chưa đạt, lấy thỏi son môi trong túi trang điểm tô thêm.

Mái tóc dài hơi ảm thả sau vai ôm lấy cơ thể trắng ngần.

Cô lại nghĩ tới dáng vẻ lúc anh hôn cô, đôi mắt anh vô cùng nóng bỏng, tay khỏe như muốn ghì cô nhập vào trong người anh.

Cô đứng dựa trước bàn, châm một điếu thuốc, bối rối nghĩ xem rốt cuộc anh đã ngủ với cô gái kia chưa.

Hút hết một điếu, Tô Mạch mặc quần áo vào, xách túi, ra cửa thay giày.

Lâm Tiểu Linh đang xem ti-vi trong phòng khách, ngoái đầu ra hỏi: “Mạch tỷ, muộn thế rồi chị vẫn ra ngoài ạ?”

Giờ đã mười hai giờ đêm.

Tô Mạch không nói gì.

Lâm Tiểu Linh thấy sắc mặt Tô Mạch không được tốt, lo lắng đi ra xem.

Tô Mạch không nói, Lâm Tiểu Linh cũng không dám nói, chỉ yên lặng đi theo chị.

Tô Mạch ra ngoài cổng tiểu khu bắt xe, lúc xuống xe mới phát hiện trong điện thoại không còn tiền, không đủ trả tiền xe. Lâm Tiểu Linh là người trả.

Tô Mạch đi vào khu biệt thự, đứng trên con đường giữa hai căn biệt thự của Trâu Tinh Thần và Trịnh Kinh Kinh.

Phòng hai người đó đều sáng đèn.

Tô Mạch đứng tại chỗ một lúc rồi xoay người bỏ đi. Dưới ngọn đèn đường, mấy con muỗi bay vo ve như đang cười mỉa mai.

Ngày hôm sau, Tô Mạch vẫn đi làm như bình thường.

Trâu Tinh Thần chưa dậy, hôm qua chắc là đi ngủ rất muộn.

Tô Mạch gõ cửa đi vào: “Em muốn xin ở ký túc xá nhân viên.”

Trâu Tinh Thần mặc áo ngủ đang đánh răng trong nhà vệ sinh. Anh súc miệng xong, đi ra nói: “Công ty chúng ta không cung cấp ký túc xá cho nhân viên.”

Tô Mạch: “Ở đây không phải còn nhiều phòng trống sao? Em đóng tiền.”

Trâu Tinh Thần mở tủ quần áo lấy một chiếc sơ mi trắng, quay đầu lại hỏi: “Cái sơ mi xanh của anh đâu?”

Tô Mạch: “Quên mang rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Hôm qua em cũng nói vậy.”

Tô Mạch tiếp tục nói chuyện chính: “Em đồng ý đóng tiền thuê nhà.”

Trâu Tinh Thần thay áo ngủ ra, mặc áo sơ mi vào: “Một tháng hai ngàn chưa kể điện nước, em có chắc mình muốn ở không?”

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiền lương hai nghìn, tiền thuê nhà hai nghìn, giai cấp tư sản hút máu đáng sợ.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối cùng Tô Mạch đồng ý cái giá hai ngàn một tháng chưa bao gồm điện nước thuê gian phòng cách vách sát phòng ngủ của Trâu Tinh Thần.

Tháng tiền lương cuối cùng của cô ở Ori trừ đi phần tiền thuê nhà chung với Lâm Tiểu Linh thì còn có thể ứng phó được năm, sáu tháng tiền thuê nhà ở bên chỗ Trâu Tinh Thần.

Tô Mạch đi từ trên tầng xuống, đứng trước cửa sổ tầng một liếc nhìn cổng biệt thự nhà số 48.

Người ta nói lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cô phải gần hơn nữa.

Các đồng nghiệp khác lục tục tới, vài người chưa ăn sáng, định vào bếp pha mì ăn liền ăn qua loa cho xong, đợi đến trưa lại ăn chực của giám đốc Trâu một bữa.

Chu Bắc lấy bốn gói mì ăn liền cất trong ngăn thực phẩm ra: “Mọi người, mì dưa chua được không?”

Những người khác không có ý kiến.

Trâu Tinh Thần từ trên tầng xuống: “Tôi muốn ăn vị thịt bò kho tàu.”

Tô Mạch vào bếp, mở ngăn đá: “Lần trước tôi có để dành một ít bánh trôi, ăn thanh đạm hơn mì ăn liền đấy, mọi người ăn nhé.”

Chu Bắc: “Được, để tôi ghi sổ, cuối tháng trả cho cô.”

Trâu Tinh Thần ngồi bên bàn ăn, cầm báo sáng nay lên đọc. Anh luôn ưu tiên đọc về chính sách của nhà nước trước. Nhất là về mặt có liên quan tới game và giải trí.

Tô Mạch ôm laptop ngồi đối diện Trâu Tinh Thần, vừa chờ Chu Bắc thả bánh trôi vừa làm việc.

Vương Tử Hoài ngồi bên bàn ăn, lú lo bô lô ba la: “Tôi không muốn ăn mì ăn liền, cũng không muốn ăn bánh trôi. Tôi muốn ăn bánh pizza gà Mê-xi-cô với mayonnaise, bánh mì nướng kẹp thịt hộp, bánh bao rau nấm hương, bánh bao rán một mặt nhân thịt cua, sữa đậu đỏ, nước cam tươi...”

2d21ba4b70a9b82624d53248527d452b

bánh

bao

1c51ab8ae73c492abb8bb618abbad1a7

Chu Bắc: “Ông im miệng đi cho tôi!”

Càng nghe càng cảm thấy bánh trôi của mình vô vị.

Đúng lúc này, chuông cửa reo. Mọi người đều rất ngạc nhiên. Bởi vì ai trong văn phòng cũng đều có chìa khóa riêng, không cần phải ấn chuông cửa. Giờ này thì nhân viên chuyển phát vẫn chưa đi làm.

Trâu Tinh Thần ngẩng đầu khỏi trang báo: “Ngây cả ra đó làm gì, mở cửa.”

Đôi khi linh cảm của phụ nữ chuẩn xác tới đáng sợ. Tô Mạch đứng dậy đi mở cửa, quả nhiên nhìn thấy người phụ nữ nhà đối diện mới chuyển tới.

Hôm nay Trịnh Kinh Kinh trang điểm kiểu thơ ngây, trong sáng, áo phong trắng, váy xếp li hồng nhạt dài ngang đùi, trông chân vừa dài vừa trắng vừa thẳng.

Mấy tên đàn ông ru rú trong nhà thích nhất kiểu này.

Tô Mạch cúi xuống nhìn mình. Hôm nay cô mặc quần ống rộng, che chân kín mít, bàn chân còn đang đi một đôi dép độ xám 88%.

7671066-79b2399671d06191

21815871714476_379

Cô không hề che giấu ánh mắt đề phòng: “Xin hỏi cô tìm ai?”

Trịnh Kinh Kinh giơ chiếc túi to lên: “Dì giúp việc làm bữa sáng quá nhiều, ăn không hết nên mang sang mời mọi người.”

Nói rồi cười: “Mọi người làm việc vất vả.”

Vương Tử Hoài chạy ra: “Không vất vả, không vất vả. Mời vào.”

Trịnh Kinh Kinh vào nhà, để bữa sáng lên bàn cơm, bày từng món từng món một ra.

Ngoại trừ một đồng Vương Tử Hoài vừa mới tưởng tượng ra ban nãy, ngay cả bánh jianbingguozi, bánh shou zhua bing cũng đều có.

Đám người vây xung quanh nhìn, rốt cuộc không còn ai ngó ngang tới bánh trôi và mì ăn liền ở bếp nữa.

Trịnh Kinh Kinh để một hộp bánh bao rán một mặt nhân thịt của trước mặt Trâu Tinh Thần: “Anh ném thử xem, dì giúp việc nhà tôi nấu ăn được lắm.”

Vương Tử Hoài đổ chút dấm chua mang ra, đám người mỗi người ném một chiếc.

Trâu Tinh Thần ăn xong, khách sáo nói: “Cảm ơn. Lát để bảo tài vụ trả tiền cho cô.”

Trịnh Kinh Kinh không vui: “Là hàng xóm với nhau, nhắc tiền làm gì.”

“Hay là vậy đi. Máy tính trong phòng ngủ của tôi bị hỏng, anh xem thử giúp tôi, coi như là tiền bữa sáng. Thế nào?”

Chu Bắc gặm một miếng bánh shou zhua bing: “Vừa tiết kiệm được tiền lại có thể lấy giúp người làm niềm vui, tôi thấy được đấy!”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn Cung Thụ, người đang nhét lấy nhét để đồ ăn vào miệng: “Ông sửa máy tính giỏi, ông đi đi.”

Cảm giác về sự hiện diện của Cung Thụ ở văn phòng cực kỳ mờ nhạt, tính cách hướng nội, không thích nói chuyện, chỉ thích cầm

đầu làm việc và ăn uống. Là lập trình viên kiêm quản lý an ninh mạng của công ty khoa kỹ Tinh Thần, anh ta sửa máy tính rất giỏi.

Cung Thụ nuốt ngậm sữa đậu trong miệng: “Được, không thành vấn đề.”

Trịnh Kinh Kinh không nói gì thêm, đồng ý để Cung Thụ sửa máy tính giúp mình.

Tô Mạch đứng bên tròng mắt nhìn. Cô gái này có mục đích gì, cô liếc qua là biết. Cô còn hoài nghi máy tính của cô ta vốn chẳng hư gì hết, chỉ nói vậy lừa người thôi.

Tô Mạch liếc nhìn sang Trâu Tinh Thần. Một tay anh cầm báo đọc rất chăm chú, tay kia thì cầm một miếng bánh mì kẹp.

Trịnh Kinh Kinh nhìn Tô Mạch: “Công ty mọi người chỉ có một cô gái thôi à? Chào người đẹp, tôi là Trịnh Kinh Kinh.”

Tô Mạch: “Tô Mạch.”

Trịnh Kinh Kinh cười: “Sao cô không ăn đi?”

Tô Mạch: “Tôi thích ăn bánh trôi, chốc nữa sẽ nấu.”

Trịnh Kỳ Lân: “Em thử món bánh tôm thủy tinh này đi, mùi vị được lắm, đừng ăn bánh trôi, ngọt phát ngán.” Nói rồi gấp một cái chấm chút dấm chua đưa tới tận miệng cho Tô Mạch.

5d6f61720b4c13631jpg_d250há cỏ tôm thủy tinh

Cô cúi đầu, cau mày: “Em không thích ăn tôm nõn.”

Trịnh Kỳ Lân tiếc nuối bỏ chiếc bánh tôm nõn đó vào miệng mình.

Trâu Tinh Thần ngược lên liếc nhìn Trịnh Kỳ Lân một cái rồi lại cúi xuống tiếp tục đọc báo.

Tô Mạch đi vào bếp đun nước nấu bánh trôi. Cô ngoái đầu nhìn ra phòng ăn, đám đàn ông xấu xa đó đang ăn uống rất vui vẻ, Trịnh Kinh Kinh mỉm cười nhìn họ.

Trịnh Kinh Kinh lại gần Trâu Tinh Thần, cúi gập người xuống, mái tóc dài chạm vào vai của người đàn ông, giọng nói dịu dàng: “Thần ca đang xem gì mà chăm chú vậy?”

Cô ta gần như dán hẳn người lên người anh.

Cái cảnh lẳng lơ quyến rũ đàn ông này trông thật quen mắt. Rốt cuộc Tô Mạch cũng nhớ ra. Trịnh Kinh Kinh không phải chính là mình hay sao? Ban đầu, hồi cô cố gắng quyến rũ Trâu Tinh Thần, chẳng cũng như vậy còn gì.

Nước trong nồi sôi lên ùng ục.

Người đàn ông đang ngồi bên bàn ăn đọc báo bỗng nhiên nói: “Nước sôi rồi kìa, còn thất thần ra đó làm gì.”

Tô Mạch đếm sáu viên bánh trôi, đủ cho bữa sáng của một mình cô.

Trâu Tinh Thần vẫn không thấy quay đầu qua: “Thả thêm mấy viên cho anh đi.”

Đinh Đông Xuân: “Lão đại ăn thử cái pizza thịt gà Mê-xi-cô này đi, ngon hơn KFC làm đấy. Bánh trôi có mùi mè gì đâu ăn.”

Trâu Tinh Thần mặc kệ anh ta.

Tô Mạch bực bội gọi ra từ trong bếp: “Thế rốt cuộc là có cần hay không?”

Trâu Tinh Thần: “Sáu viên.”

Trịnh Kinh Kinh đi tới cửa phòng bếp, nghiêm túc đánh giá Tô Mạch.

Cô gái đó khom lưng đếm bánh trôi, mái tóc xoắn dài búi tròn sau đầu, mắt to tròn trong veo lóng lánh như một ao nước mát.

Tô Mạch thả mười hai viên bánh trôi vào nồi, đập nắp lại. Quay đầu bắt gặp Trịnh Kinh Kinh.

Bánh trôi nấu rất nhanh được, Tô Mạch múc ra bát sứ trắng, để xuống trước mặt Trâu Tinh Thần, chỉ nói một chữ: “Ăn.”

Trâu Tinh Thần ngược mắt nhìn: “Không có thìa thì ăn bốc à?”

Tô Mạch đi lấy thìa bỏ vào bát của anh: “Có ăn không?”

Chu Bắc ngửi thấy mùi bánh trôi: “Nhân vừng đen à? Tôi cũng muốn ăn. Lão đại chia cho tôi hai cái đi.”

Trịnh Kỳ Lân: “Tôi nữa.”

Trâu Tinh Thần bưng bát qua sô pha ngồi ăn.

Tô Mạch vào bếp mang bát của mình ra, lúc đi ngang qua Trịnh Kinh Kinh cố ý lắc lư chiếc nhẫn ngọc lục bảo.

Tô Mạch ngồi xuống chỗ Trâu Tinh Thần ngồi lúc nãy, vừa ăn bánh trôi vừa lật tờ báo anh vừa đọc.

Trịnh Kinh Kinh đi tới: “Là thì quá khứ hả?”

Tô Mạch: “Là thì hiện tại tiếp diễn và thì tương lai.”

Chu Bắc ngẩng đầu nhìn: “Hai người đang nói cái gì thế?”

Tô Mạch: “Trao đổi chút kiến thức ngữ pháp tiếng Anh.”

Chờ Trịnh Kinh Kinh về, Tô Mạch tháo nhãn ra, cất vào túi, sợ bị Trâu Tinh Thần thấy, anh lại đòi trả.

Trâu Tinh Thần ăn bánh trôi xong, bỏ bát vào bồn rửa: “Rửa bát nhé.”

Tô Mạch đứng ngay bên cạnh: “Sao anh không rửa đi?”

Trâu Tinh Thần: “Thời gian của anh có thể tạo ra giá trị lao động cao hơn nhiều.” Vấn đề này ngày trước anh cũng từng nói với cô. Nói tóm lại thì thực ra chính là anh lười, không muốn rửa.

Sau khi những người khác trong văn phòng biết chuyện Tô Mạch thuê phòng trong biệt thự mỗi tháng hết hai ngàn thì liền nhao nhao nói mình cũng muốn thuê.

Trâu Tinh Thần: “Tiền thuê phòng của cô ấy là một tháng tiền lương. Các ông ai muốn thuê thì cũng được thôi, xì một tháng tiền lương ra.”

Lập luận rất logic.

Tiền lương của đám lập trình viên của Khoa kỹ Tinh Thần đều rất cao, trong khoảng từ hai mươi ngàn tới tám mươi ngàn. Một tháng trả nhiều tiền thuê nhà như thế, có ngu mới chịu.

Cách nghĩ này cũng rất hợp lý.

Nhân viên bảo trì máy tính Cung Thụ đi sửa máy tính ở nhà Trịnh Kinh Kinh về: “Không có vấn đề gì, bị nhiễm virus thôi, đã giải quyết xong rồi.”

Nói rồi ném cho Chu Bắc một cái túi giấy: “Trịnh Kinh Kinh nhờ đưa cho ông.”

Mọi người vây lại xem.

Chu Bắc ngờ ngác mở túi giấy, lấy ra một chiếc chân váy màu xanh lá. Bên trên dính một tờ giấy nhỏ: “Mua rộng, tôi mặc không vừa, cho anh.”

Thế là Chu Bắc bị mua chuộc.

Anh ta thay váy, đứng giữa phòng khách xoay một vòng: “Chanel bản số lượng giới hạn. Tôi thấy hôm nay tôi có thể gõ ba vạn dòng lệnh mà chạy không hề bị bug.”

“Lão đại, cái cô Trịnh Kinh Kinh này được thật.”

Vương Tử Hoài nói chua lè: “Đồng chí không chống lại được cuộc tấn công bằng viên đạn bọc đường của giai cấp tư sản. Nên đem đi xử bắn.”

Tô Mạch rửa bát xong, ra khỏi bếp, lại xem Chu Bắc: “Áo của anh có màu cam đậm, không hợp với chiếc váy xanh lá này.”

Chuyên viên mỹ thuật đã lên tiếng, Chu Bắc càng xem cũng càng cảm thấy hai màu này quả đúng là không hợp nhau.

Cũng may anh ta có áo dự phòng. Anh ta thay sang một chiếc màu đen, phối với màu xanh lá rất đẹp.

Trâu Tinh Thần ôm laptop lên: “Họp. Triệu Thù đâu?”

Đinh Đông Xuân: “Triệu Thù xin phép nghỉ, hôm nay nữ thần của anh ta tổ chức sinh nhật.”

“Phải rồi. Tô Mạch, Triệu Thù nói cảnh phụ bản hôm qua cô làm cần sửa lại, cụ thể thế nào thì cô trao đổi kỹ càng với lão đại. Anh ấy đặc biệt nhấn mạnh là phải trao đổi kỹ càng.”

Tô Mạch ừ một tiếng.

Chu Bắc bị Trịnh Kinh Kinh bỏ một chiếc váy Chanel ra mua chuộc mất, may mà đồng đội của cô vẫn còn đồng chí Triệu Thù dễ thương.

Tô Mạch cầm laptop lên gõ cửa phòng Trâu Tinh Thần rồi đẩy cửa vào.

Trâu Tinh Thần đang viết code, không ngẩng đầu lên, không để ý tới người vào.

Tô Mạch biết anh không thích bị người khác làm phiền khi đang viết code. Vậy nên cô ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, mở máy lên làm việc của mình.

Chờ Trâu Tinh Thần bận xong thì một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Tô Mạch cứ vậy ngồi làm việc trong phòng anh một tiếng đồng hồ, tiện thể vẽ được mấy bản nháp.

Trâu Tinh Thần duỗi thắt lưng, xoa xoa chiếc cổ hơi mỏi: “Chuyện gì thế?”

Tô Mạch đứng dậy, xoay màn hình máy tính của mình về phía Trâu Tinh Thần, cúi người xuống: “Triệu Thủ nói phụ bản này vòng sáng quá mờ, em điều chỉnh lại một chút rồi, với cả NPC ở lối vào cần thiết kể lại một chút, cái cũ quá phổ thông.”

Trâu Tinh Thần cẩn thận quan sát: “Gã NPC này tay cầm lông ngỗng, sợi lông cần làm tỉ mỉ hơn một chút. Trải nghiệm tốt của người dùng bắt nguồn từ những chi tiết.”

Tô Mạch: “Nếu vậy thì có phải sẽ ảnh hưởng nhiều tới hiệu năng của máy tính không?”

Trâu Tinh Thần cười, ngả người tựa vào lưng ghế: “Vấn đề này đã được giải quyết rồi.”

Anh từng nói gì nhỉ, trong từ điển của anh không có khái niệm khó lập trình.

Tô Mạch rất phối hợp tỏ ra sùng bái ngoài mặt một chút: “Thần ca thật lợi hại.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch một cái: “Em đang nịnh bợ đấy à? Văn hóa công ty chúng ta không có điều này.”

Mặc dù miệng thì anh phê bình cô nhưng cô nhận ra tâm tình anh có vẻ khá vui.

Tô Mạch ôm laptop định ra ngoài. Trâu Tinh Thần gọi cô một tiếng: “Tô Mạch.”

“Trả nhẫn cho anh, đó là vật gia truyền của bà anh, chỉ truyền cho cháu dâu.”

Tô Mạch xoay người lại: “Cái đó à, em không mang, để ở nhà rồi. Anh yên tâm, em không làm mất đâu.”

Trâu Tinh Thần: “Không phải sáng nay em mới đem ra khoe với Trịnh Kinh Kinh à?”

Anh có thấy. Sao mà anh thấy được? Không phải anh vẫn luôn chăm chú đọc báo sao? Anh thấy lúc nào? Người này mọc mắt đằng sau gáy hay sao?

Tô Mạch: “Quý ngài nhìn nhầm rồi.”

Cô đứng ở cửa, xoay người lại: “Bà vẫn khỏe chứ ạ?”

Trâu Tinh Thần: “Không khỏe lắm.”

Tô Mạch: “Em đi thăm bà được không?”

Trâu Tinh Thần im lặng vài giây rồi gật đầu: “Chiều chủ nhật đi. Có điều em tự đi một mình đi.”

Bà Chu vẫn cứ nhắc Tô Mạch với anh mãi. Bà luôn tin rằng Tô Mạch sẽ quay về. Trâu Tinh Thần không nói cho bà biết nguyên nhân thực sự hai người chia tay, chỉ nói là do tính cách không hợp.

Lúc đó bà ngồi ở vườn hoa trước sân, tay phe phẩy chiếc quạt hương bồ, bà cười bảo: “Tính cách không hợp? Tưởng bà già rồi thì lú lẫn à?”

Tô Mạch hỏi: “Anh không đi cùng à?”

Trâu Tinh Thần: “Anh còn bận chuyện khác phải làm.”

Tô Mạch ồ một tiếng: “Anh bận chuyện gì?”

Trâu Tinh Thần ngược mắt nhìn: “Em điều tra hành tung của anh đấy à? Ngoài vợ và bạn gái của anh ra, không ai có quyền tra hỏi anh.”

Tô Mạch: “Vợ cũ cũng không được à?”

Trâu Tinh Thần sửa lời cô: “Là vị hôn thê cũ. Không được.”

Tô Mạch: “Vậy anh thấy cô gái hàng xóm nhà đối diện kia thế nào?”

Trâu Tinh Thần: “Rất được, ngoại hình đẹp, tính tình niềm nở. Điều kiện cũng không tệ.”

Tô Mạch: “Em thì lại nghĩ khác, mắt hơi nhỏ, da trắng thì có trắng nhưng không căng bóng. Niềm nở thì có niềm nở nhưng hơi quá đà. Có tiền thì đúng là có tiền nhưng tiền là căn nguyên của tội ác.”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép: “Vậy em đừng nhận tiền lương tháng này nữa, rời xa căn nguyên của tội ác đi vậy.”

Tô Mạch: “Thế vậy thì, nếu không còn chuyện gì, em đi làm việc đây.” Nói xong liền chạy.

Tới buổi chiều, thầy Khổng giảng viên khoa Trung văn của Đại học Tây Quỳnh tới. Thầy đồng ý làm cố vấn văn hóa cho “Phiêu miểu chi lộ”, còn mang theo một núi tài liệu tới.

Giám đốc kế hoạch Mễ Việt và thầy Khổng trò chuyện với nhau suốt buổi chiều.

Giờ trên thị trường có rất nhiều trò chơi mang danh “cổ phong”, khoác lớp da tôn vinh văn hóa truyền thống Trung Quốc nhưng bên trong thì là một mớ thập cẩm. Trong đó có một game gần đây đang rất hot, tự xưng là lấy bối cảnh của thời Nam Bắc triều, nhân vật và quang cảnh lại thường xuyên xuất hiện các yếu tố của thời Đường-Tống, vô cùng thiếu nghiêm túc.

*Thời Nam Bắc triều nằm giữa hai thời Đông Tấn-Ngũ Hồ thập lục quốc và triều Tùy (bao gồm giai đoạn trong Tam quốc diễn nghĩa) đặc trưng bởi việc đa nguyên hóa tư tưởng và hình thành nên phong cách miền Nam hoa lệ tinh tế, phong cách miền Bắc hào phóng thô khoáng.

Công việc của thầy Khổng là đảm bảo các yếu tố văn hóa, lịch sử không bị sai lệch, không lẫn lộn giữa các thời hay triều đại với nhau. Mẽ Việt chịu trách nhiệm làm sao để trò chơi dễ chơi hơn, gần gũi và phù hợp với sở thích của giới trẻ.

Trâu Tinh Thần đích thân xay cà phê ra pha mời thầy Khổng.

Tô Mạch trần trời nhìn. Tên đại gia kiêu căng này từ lúc nào biết tự động tay động chân xay cà phê vậy? Trước đây toàn là cô làm, làm chậm còn bị ăn chửi.

Cô đứng một bên nhìn người đàn ông đó. Anh ngồi cạnh thầy Khổng nghe thầy nói cực kỳ chăm chú, gặp phải vấn đề không hiểu rõ còn hỏi lại kỹ càng hơn.

Anh luôn luôn cực kỳ nghiêm túc trong công việc.

Lúc ra về, Trâu Tinh Thần tiễn cụ học giả ra ga-ra: “Thầy Khổng, thầy là cái hồn của “Phiêu miểu chi lộ”, cảm ơn thầy đã tới.”

Hiếm khi được nhìn thấy mặt khiêm tốn của anh như lúc này. Tô Mạch bỗng lại nhìn ra một chút nét “ôn nhuận như ngọc” trong con người anh.

Mấy ngày tiếp theo, mọi người luôn sống quay cuồng với brainstorming và những buổi họp trong phòng.

*brainstorming: Là quá trình sáng tạo nhằm tìm ra giải pháp hay ý tưởng mới thông qua thảo luận, nhằm huy động những ý tưởng mới mẻ, độc đáo về một chủ đề, của mọi thành viên tham gia thảo luận. Các thành viên được cổ vũ tham gia một cách tích cực, không hạn chế các ý tưởng, nhằm tạo ra “cơn lốc” các ý tưởng.
(Nguồn:wikipedia).

Rốt cuộc họ cũng cho ra lò được tư tưởng cốt yếu, thiết lập nhân vật và diễn biến của game, cẩn thận đến từng đoạn đối thoại của NPC.

Mẽ Việt sửa sang lại tài liệu, gửi cho thầy Không, nhờ thầy đối chiếu với văn hóa.

Đồng thời, Tô Mạch cũng bắt đầu chuyển dần đồ sang bên này. Mỗi ngày cô kéo một chiếc va-li to đi làm, chen chúc trên xe buýt, tàu điện ngầm.

Sau đó, dần dần lấp đầy từng chút từng chút một căn phòng của cô.

Triệu Thù thấy Tô Mạch vất vả như con kiến dời tổ, đề nghị đánh xe chuyển giúp cô. Tô Mạch từ chối, cô cho rằng đây là một thú vui. Thú vui của quá trình từ không tới có, từ trống rỗng tới vẹn tròn.

Triệu Thù: “Nữ thí chủ sao phải nói việc con kiến dờn tổ mà nghe nguy hiểm như vậy chứ.”

Trâu Tinh Thần ngày nào cũng hỏi: “Cái áo sơ mi xanh của anh đâu?”

“Nhấn của anh đâu?”

“Sao em lại quên mang theo được thế? Sao em không quên quách mình ở nhà đi?”

Tô Mạch bèn giả ngu, vờ dễ thương: “Người ta quên thật mà.”

Trâu Tinh Thần: “Quý cô lại muốn tái nhậm chức ảnh hậu à?”

Tới lúc Lâm Tiểu Linh chuyển đi ở với bạn trai thì Tô Mạch cũng hoàn thành xong việc chuyển nhà.

Ngày nọ, Tô Mạch đi thăm cụ Chu.

Cô không biết Trâu Tinh Thần nói thế nào với bà nhưng cô cảm thấy mình rất có lỗi vì bà đã đối xử với mình rất tốt.

Cô ở nhà cụ Chu nguyên một buổi chiều, ngồi nói chuyện với cụ, vẽ tranh cho cụ.

Cụ Chu vui vẻ nhìn Tô Mạch: “Mặt Lị à, chừng nào bà đi rồi, mấy đứa phải sống thật tốt nhé.”

Tô Mạch nắm bàn tay nhăn nheo của bà: “Bà à, bà đừng nói như vậy, bà phải sống lâu trăm tuổi.”

Trâu Tinh Thần không hề tới.

Cụ Chu bảo thím Lưu vào phòng lấy một chiếc hộp rất đẹp ra, trong hộp đựng một chiếc khuy bình an bằng phỉ thúy.

*khuy bình an phỉ thúy (tiếng Trung: 翡翠平安扣) là miếng ngọc có hình chiếc khuy theo cách chạm khắc cổ điển của Trung Quốc, được người yêu thương tặng cho nhau với ý nghĩa bình an.

d1a20cf431adcbef25ef57f2a8af2edda2cc9f6e

“Sinh nhật của Tiểu Thần sắp tới rồi. Đây là quà bà chuẩn bị. Mạt Lị chuẩn bị được gì rồi?”

Sinh nhật của Trâu Tinh Thần là 25 tháng 7, cũng chính là thứ Bảy tuần sau, chuyện này Tô Mạch không quên nhưng cô vẫn chưa chọn được món gì hợp ý.

Cụ Chu cười: “Bà gợi ý cho cháu một thứ.”

Tô Mạch lắng tai nghe.

Cụ Chu: “Cháu hãy chuẩn bị một chiếc hộp thật lớn, rồi ngồi vào trong, bảo người ta thắt một cái nơ bướm ở ngoài. Đảm bảo là thằng bé thích.”

Tô Mạch bật cười.

Ý này chắc chắn là không áp dụng được. Chắc tám phần anh sẽ không nhận, nói không chừng anh còn đá cả hộp lẫn người ra ngoài.

Lần đầu tiên cô dự sinh nhật của anh nên cô nhất định sẽ chuẩn bị thật chu đáo.

Rời khỏi nhà bà, Tô Mạch đi dạo hết một lượt mấy trung tâm thương mại lớn nhất của thành phố Tây Quỳnh nhưng vẫn chưa

chọn được món nào vừa ý.

Thứ Hai, Tô Mạch hỏi Triệu Thù chuẩn bị quà gì.

Triệu Thù: “Chuẩn bị quà gì cho cái gì?”

Tô Mạch: “Sinh nhật của Thần ca của anh đấy.”

Triệu Thù: “Mồng mấy? Òa, nghĩ ra rồi. Không chuẩn bị gì hết, bảo anh ấy mời ăn cơm, đi hát thôi.”

Tô Mạch: “Các anh làm tùy tiện vậy thôi à?”

Triệu Thù: “Đàn ông thì chuẩn bị quà sinh nhật cóc gì, rõ á. Có phải người yêu hay là thăm mền gì đâu. Lỡ như anh ấy tưởng tôi có ý gì với anh ấy thì sao?”

Tô Mạch: “...” Nói cũng phải.

Chuông cửa lại reo lên. Tô Mạch vừa nghe liền biết lại là vị hàng xóm nhà đối diện tới chứng tỏ sự tồn tại của bản thân.

Chu Bắc ra mở cửa, nhiệt tình mời Trịnh Kinh Kinh vào.

Trịnh Kinh Kinh xách một túi to đựng cà phê và bánh ngọt: “Mời mọi người ăn bánh uống trà chiều.”

Tô Mạch đi tới: “Lại để cô phải tiêu pha tốn kém rồi.”

Trịnh Kinh Kinh: “Không tốn đâu, trong nhà có kinh doanh cà phê.”

Tô Mạch: “Thực ra chúng tôi cũng có máy pha cà phê, không cần phải phiền phức vậy.”

Trịnh Kinh Kinh: “Không phiền, vậy lần sau tôi mang hạt cà phê sang nhé.”

“Thần ca đâu, sao không thấy người đâu nhỉ?”

Chu Bắc: “Ở trên tầng.”

Trịnh Kinh Kinh đi thẳng lên tầng trên.

Tô Mạch: “Anh ấy không thích bị người ta làm phiền lúc đang viết code.”

Trịnh Kinh Kinh cười.

Tô Mạch: “Đi hết cầu thang, phòng đầu tiên bên tay trái.”

Trịnh Kinh Kinh gõ cửa, không có ai đáp. Cô nàng mở cửa, thấy là phòng con gái. Chăn nệm màu hồng nhạt, có bàn trang điểm, trên lưng ghế còn vắt một chiếc váy ngủ ren đen.

Trịnh Kinh Kinh lùi ra ngoài. Tô Mạch đi lên nói: “Ngại quá, nhớ nhầm. Phòng này là của tôi. Anh ấy ở phòng bên cạnh.”

Cô đã chuyển hết đồ sang đây, tối nay là đêm đầu tiên vào ở.

Trịnh Kinh Kinh hơi sầm mặt một chút rồi lập tức liền bình thường lại ngay: “Cô thuê chứ gì.”

Tô Mạch không trả lời.

Trịnh Kinh Kinh nở nụ cười, gõ cửa phòng bên.

Người trong phòng đáp: “Vào đi.”

Trịnh Kinh Kinh: “Thần ca, tôi mang cà phê và điểm tâm qua, anh xuống uống trà chiều đi. Bánh ngọt tôi tự tay làm đấy, anh thích vị dâu tây hay vị xoài?”

Trâu Tinh Thần ra khỏi phòng: “Chu Bắc, nhớ ghi sổ.”

Chu Bắc ngẩng đầu lên: “Kinh Kinh tử nói là tặng, không cần trả tiền.”

Triệu Thù đập Chu Bắc một cú: “Có chí một chút đi được không?”

Chu Bắc: “Ông có chí, có chí thì bỏ miếng bánh kem hạt dẻ ông đang cầm xuống đi.”

Triệu Thù: “Có phải của ông đâu, dựa vào đâu tôi phải bỏ.”

Tô Mạch đứng trước bàn ăn. Cô cảm thấy đời mình không thể làm ra được một chiếc bánh ngọt đẹp như vậy, bên trên còn vẽ hoa xinh xẻo, còn đẹp hơn cả ngoài tiệm.

Vị tình địch này ưu tú hơn cô tưởng.

Trâu Tinh Thần cầm một miếng bánh ngọt tựa vào cửa sổ của phòng ăn. Trịnh Kinh Kinh đi qua đó.

“Tôi có một chuyện nhất định phải giải thích với anh.”

Trâu Tinh Thần ngược lên nhìn.

Trịnh Kinh Kinh nói tiếp: “Tôi không phải hạng phụ nữ tùy tiện, tôi không làm vậy với người khác. Ý tôi là chuyện lần trước trên An Sơn, tôi để địa chỉ khách sạn lại cho anh.”

“Hiểu nhất kiến chung tình là gì không? Nghĩa là gặp sắc thì nảy lòng tham.”

Trâu Tinh Thần: “Tôi cũng có một chuyện nhất định phải nói rõ với cô. Không cần lãng phí công sức với tôi làm gì. Hai ta không hợp nhau, cũng không có khả năng.”

Trịnh Kinh Kinh nghiêng mặt nhìn Trâu Tinh Thần: “Anh thích cô ấy nhỉ?”

Trâu Tinh Thần: “Không thích.”

Trịnh Kinh Kinh cười: “Lừa ai chứ.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Hành nàng thích nhất thời, theo đuổi lại nàng là biển lửa. Thần ca, ta khuyên huynh hãy lương thiện.

Chú thích:

*bánh jianbinggouzi (煎饼果子) video cách làm có engsub

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước lúc về, Trịnh Kinh Kinh nói với Trâu Tinh Thần rằng khó lắm mới gặp được một người đàn ông mình nhất kiến chung tình cho nên bản thân phải ra sức cố gắng một lần thì mới không còn gì phải nuối tiếc. Nếu không, sau này nhớ lại sẽ lại hối hận vì bản thân đã không nỗ lực hết mình.

Buổi tối tan làm, bọn Triệu Thủ lục tục ra về.

Trâu Tinh Thần ngồi viết code trong phòng mình. Tô Mạch ngồi vẽ dưới phòng khách ở khu làm việc tầng một.

Lúc Trâu Tinh Thần xuống tầng rót nước thấy cô không để ý tới mình, anh mới cúi kính nói một câu: “Có một người, lãng phí rất nhiều tiền như thế, em là người đóng tiền điện à?”

Vốn tiền thuê nhà của Tô Mạch không bao gồm tiền điện nước, cô chỉ cần đóng tiền điện cho gian phòng ngủ đó của mình là được.

Thế nhưng đường điện dùng chung cho cả biệt thự, muốn tính riêng thì cô phải lắp công tơ điện cho riêng phòng mình.

Trâu Tinh Thần không rảnh tính toán chút chuyện vặt này nên vung tay miễn tiền điện nước cho cô, bù lại, cô phải dọn phòng ngủ giúp anh.

Hàng ngày.

Tô Mạch từng phản đối chuyện này: “Không phải anh có thuê người giúp việc rồi sao?”

Trâu Tinh Thần bác bỏ: “Người giúp việc chỉ chịu trách nhiệm quét dọn tầng một, dọn thêm tầng hai thì phải thêm tiền. Em trả thêm tiền à?”

Đồng thời Trâu Tinh Thần còn tỏ ra mình là một ông chủ nhân từ, nếu cô phục vụ tốt, anh sẽ xem xét miễn giảm tiền thuê nhà cho cô.

Tô Mạch không có tiền nên chấp nhận yêu cầu của Trâu Tinh Thần.

Mà cái con người này thì lại cực kỳ soi mói, hết như bới lông tìm vết.

“Quần áo gấp không gọn gàng, gấp lại.”

“Cửa sổ còn bụi, lau lại ba lần.”

“Sàn nhà vệ sinh có tóc, lau cho sạch.”

“Ga giường nằm ngày rồi chưa thay.”

“Cần em để làm gì!”

Tô Mạch: “Bà cô tổ ời, sao trước đây em không thấy anh yêu sạch sẽ tới thế nhỉ?”

Trước đây, hồi họ ở đối diện nhà nhau, cô sang nhà anh chơi, thấy phòng khách một đồng lộn xộn, gối dựa, sách vở quăng la liệt khắp mọi nơi.

Trâu Tinh Thần ngồi trên giường ôm máy tính như thánh tượng.

Tô Mạch lúi húi xếp lại bàn làm việc cho anh như người giúp việc.

Trâu Tinh Thần: “Đưa cuốn “Lập trình máy tính cao cấp” đây anh.”

Tô Mạch bỏ khăn lau xuống, kiễng chân lên không với được, đành phải kéo ghế lại gần, đứng lên ghế để lấy.

Mất công lấy xuống xong anh lại xua tay: “Để lại đi, không cần nữa.”

Tô Mạch: “Quý ngài đùa đấy à?”

Trâu Tinh Thần: “Tại em quá chậm chạp, trong thời gian đó anh đã nghĩ ra rồi, không cần phải lật sách xem nữa.”

Tô Mạch lại hí hục bỏ quyển sách dày như cục gạch đó lên lại giá sách.

Tên đàn to ông to bà nào đó: “Sai rồi, để lại đúng chỗ lúc đầu.”

Tô Mạch đành phải kéo ghế lại, đứng lên ghế, rướn người, vươn tay, bỏ sách lại chỗ cũ.

Trâu Tinh Thần: “Em ra ngoài được rồi, anh muốn đi ngủ.”

Tô Mạch tựa vào cạnh bàn: “Quý ngài có cần hầu hạ tắm rửa không?”

Trâu Tinh Thần hờ hững liếc cô một cái: “Em tưởng hay lắm.”

Tô Mạch: “...”

Cô trở lại phòng mình, nằm xuống giường. Ban ngày bận bịu công việc lại làm giúp việc thêm một giờ, mệt đến nỗi xương cốt như muốn rời ra từng đoạn.

Một ngày nào đó cô sẽ phát cờ khởi nghĩa, đánh đuổi tên bạo vương kia khỏi ngai vàng, bắt anh phải lau cửa sổ, quét nhà, gấp quần áo, lấy sách cho cô.

Nửa đêm, Tô Mạch xuống dưới tầng rót nước uống, chẳng may gặp phải Trâu Tinh Thần.

Anh mới từ phòng bếp ra, tay cầm nửa cốc nước.

Tô Mạch vào bếp uống nước, xoay người lại: “Anh cứ nhìn chăm chăm em làm gì vậy?”

Cô thừa nhận cô lấy áo sơ mi của anh làm áo ngủ, mặc lên trông thật gợi cảm, quyến rũ, hấp dẫn người khác.

Trâu Tinh Thần: “Không phải em nói em quên mang à?”

Tô Mạch: “Cái gì?”

“Áo? Anh nói cái này à? Không phải cái của anh, anh nhận nhầm rồi. Cái của anh là màu xanh lam xám, cái này của em là màu xanh khổng tước xám, không giống.”

e4babae4b8baecoe79aaee99da9e6b585e781b0e8939de889b2e7b297e7b399e79a84e7bab9e79042737568

640

Trâu Tinh Thần tựa vào cửa bếp.

Nàng chỉ mặc một chiếc sơ mi, tay áo xắn tới gần khuỷu tay, nửa đoạn cổ tay trắng ngần mảnh mai phơi ra ngoài. Vạt áo sơ mi chỉ quá hông, nửa che nửa hở kêu gọi.

Cô phạm quy.

Trâu Tinh Thần: “Ở trong nhà người khác, em mặc vậy đi lung tung, em thấy có ổn không?”

Tô Mạch xoay người: “Chúng ta đã ký hợp đồng thuê nhà rồi, em có quyền sử dụng căn phòng ngủ kia và khu vực chung. Em ở trên nơi ở hợp pháp của mình, thực hiện quyền lợi hợp pháp của bản thân, rất ổn.”

Trâu Tinh Thần bị tràng ngụy biện của Tô Mạch làm cho tức không nói được gì nữa.

Nàng lại dùng cặp mắt long lanh nước đỏ nhìn anh, ngoài cửa sổ là bóng đêm lung linh như rừng cây.

Anh đành phải xoay người đi lên tầng, anh cũng chỉ có thể xoay người đi lên tầng.

Mấy ngày kế tiếp, ngoài làm việc chăm chỉ, bám đuổi tốc độ của cả nhóm, Tô Mạch còn phải suy nghĩ một chuyện lớn.

Quà sinh nhật của Trâu Tinh Thần, cô nên tặng gì mới tốt.

Trên sofa phòng khách, Tô Mạch không có bàn làm việc và Trâu Tinh Thần, mỗi người ngồi một đầu. Chốc chốc Tô Mạch lại liếc nhìn Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần không làm gì được, đành phải đứng dậy khỏi sofa, hờ hững liếc cô một cái: “Trong giờ làm thì chuyên tâm một chút đi được không?”

Tô Mạch đã quen chuyện giám đốc Trâu dạy dỗ mọi người trong văn phòng, da mặt càng tôi luyện lại càng dày: “Đang chuyên tâm mà, rất chuyên tâm.”

Trâu Tinh Thần ôm laptop về phòng mình.

Chuông cửa reo. Tô Mạch hiện giờ rất nhạy cảm với tiếng chuông. Ngoài cửa thường không phải nhân viên giao đồ ăn thì là tình địch của cô.

Tô Mạch chỉnh lại tóc, đi mở cửa.

Ngoài cửa là một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, khoảng chừng năm mươi tuổi.

Tô Mạch lễ phép hỏi: “Xin hỏi cô tìm ai?”

Người phụ nữ cười: “Tôi tìm anh trai của Chu Thắm Nhã, anh trai tốt của con bé.”

Giọng điệu quái gở, toát ra vẻ âm trầm, lạnh lẽo.

Tô Mạch liền nhận ra người này là Lý Thư Tình, trở tay đóng cửa lại. Lý Thư Tình đưa chân chặn cửa.

Tô Mạch mặc kệ, đẩy một cái, cửa kẹp vào chân Lý Thư Tình.

Tô Mạch giữ cửa: “Ra ngoài, nơi này không chào đón bà.”

Lý Thư Tình xô cửa: “Gọi Trâu Tinh Thần ra đây cho tao.”

Chu Bắc úp mặt vào máy tính hỏi: “Ai đấy? Nhân viên giao hàng nhanh à? Có khi là tới giao USB tôi mua đấy.”

Tô Mạch ngoái đầu lại: “Không có ai.”

Cô đẩy mạnh một cái, đẩy được Lý Thư Tình ra ngoài, cũng nhốt luôn cả mình ngoài cửa.

Tô Mạch kéo cánh tay Lý Thư Tình ra ngoài biệt thự: “Ra ngoài nói chuyện.”

Lý Thư Tình cao không tới một mét sáu lại đã hơi hơi có tuổi, đời nào đọ lại được Tô Mạch.

Tô Mạch kéo Lý Thư Tình ra cổng biệt thự: “Rốt cuộc bà muốn gì?”

Lý Thư Tình nhìn chân rồi nhìn vào trong biệt thự, cười khẩy một tiếng: “Tao tới thăm anh trai tốt của con gái tao không được hay sao?”

Tô Mạch đứng chặn cổng: “Bệnh hoạn.”

“Chu Thắm Nhã chết đâu liên quan tới anh ấy. Cho dù bà muốn xả nỗi hận trong lòng cũng đừng tới đây làm phiền người vô tội.”

Lý Thư Tình nhìn Tô Mạch thật kỹ, ánh mắt nửa mỉa mai, nửa cay nghiệt: “Mày là vị hôn thê cũ của nó phải không? Hôm lễ đính hôn sao không tới thế?”

“May mà mày không tới, bằng không gả cho một tên giết người thì cuối cùng ngay cả mình chết thế nào cũng chẳng biết.”

Tô Mạch cũng nhìn lại Lý Thư Tình. Bà ta gầy khùng khiếp, đôi mắt rất sắc và mỗi một.

Tô Mạch: “Nếu Chu Thấm Nhã trên trời có linh thiêng nhìn thấy bà đối xử với Trâu Tinh Thần như vậy, bà cho là cô ấy sẽ dễ chịu sao?”

Lý Thư Tình: “Con gái tao đã chết rồi, nó muốn sống an lành, đừng hòng.”

Tô Mạch lấy điện thoại trong túi áo ra: “Bà còn không đi, tôi gọi cảnh sát đấy.”

Cô cúi đầu bấm ba số 110: “Bà có đi không? Không đi thì tôi gọi đây.”

Nói xong liền bấm gọi.

Lý Thư Tình hất tay một cái, điện thoại của Tô Mạch bị đập vào tường.

“Cô tên là Tô Mạch phải không? Tôi khuyên cô tránh xa thằng đó ra, không thì chớ trách.”

Tô Mạch nhìn Lý Thư Tình: “Giờ là xã hội pháp trị, bà định giết người giữa ban ngày ban mặt hay sao?”

Lý Thư Tình đang định nói thì điện thoại của bà ta reo lên, bà ta nhìn rồi nghe máy. Tô Mạch chỉ nghe thấy có nhắc tới bệnh viện.

Lý Thư Tình nhận điện thoại xong liền bỏ đi.

Tô Mạch đi nhặt điện thoại lên. Màn hình rạn thành mạng nhện, máy mở không lên.

Cô cầm điện thoại chạy đuổi theo Lý Thư Tình: “Bà đền điện thoại cho tôi.”

Lý Thư Tình nhìn Tô Mạch như nhìn con ngốc: “Đẳng cấp cô thấp tới vậy à? Có cái điện thoại rách cũng phải đuổi theo bắt đền. Tôi cho cô tiền, cô lấy không thấy xấu hổ sao?”

Tô Mạch: “Không thấy xấu hổ.”

Lý Thư Tình: “Cô không thấy đó là làm nhục cô à?”

Tô Mạch: “Không thấy.”

Lý Thư Tình cười một tiếng khinh bỉ rồi mở cửa xe, ngồi vào, lái đi.

Tô Mạch ngồi xuống băng ghế ven đường, cúi đầu nhìn chiếc điện thoại đã hỏng. Không phải cô không có cốt cách, cô không có dư tiền để đổi điện thoại. Giờ dù là mua điện thoại nội địa một, hai ngàn, với cô cũng là một khoản chi lớn.

Tiền lương của cô còn chẳng đủ trả tiền thuê nhà.

Tô Mạch quay về, mượn Triệu Thủ điện thoại gọi về cho Đồng Thu Mạn.

“Mẹ à, cái hộp giày con để dưới gầm giường bỏ điện thoại cũ, mẹ chưa vứt chứ?”

Đồng Thu Mạn: “Đợi chút, để mẹ xem.”

Phút sau, Đồng Thu Mạn đáp: “Hộp giày vẫn còn, trong hộp có bốn chiếc điện thoại, cả cái Nokia con dùng hồi trung học cũng vẫn còn.”

Tô Mạch: “Giữ cho con nhé, tối tan làm con về lấy.”

Đồng Thu Mạn: “Sao thế? Điện thoại của con bị hỏng à?”

Tô Mạch: “Vâng, lỡ tay làm rơi.”

Đồng Thu Mạn: “Thế thì đổi cái mới đi. Điện thoại cũ thì dùng sao được? Mất giá lắm.”

“Có phải không đủ tiền tiêu không? Mẹ với cha con tiếp tế cho một ít nhé?”

“Con gái ra ngoài không thể khó coi quá được, người ta xem thường cho đó.”

Tô Mạch ngắt lời Đồng Thu Mạn: “Đủ tiêu. Mẹ kệ con.” Nói rồi cúp luôn máy.

Cô không còn theo đuổi thương hiệu nổi tiếng, không còn khát khao thế giới không thuộc về mình nữa.

Tô Mạch liếc nhìn chiếc điện thoại bị đập vỡ, ủ rũ quay vào trong nhà.

Trâu Tinh Thần từ tầng trên xuống, liếc cô: “Đi đâu thế?”

Tô Mạch rút điện thoại xuống sô pha, đi rót cốc nước: “Ra ngoài hít thở không khí.”

Trâu Tinh Thần: “Trong giờ làm không được tùy tiện ra ngoài.”

Tô Mạch nói khể: “Triệu Thủ với Chu Bắc lên ra ngoài mua nước, anh đâu có nói gì.”

“Anh trọng nam khinh nữ có phải không?”

Trâu Tinh Thần suýt thì bật cười nhưng anh vẫn phải duy trì oai nghiêm của boss: “Chép nội quy công ty ba lần, để lên bàn làm việc của anh trước khi tan làm. Không được chậm trễ công việc của mình.”

Cái công ty rách này có nội quy nọ kia từ khi nào vậy?

Đinh Đông Xuân ân cần đi lấy mấy tờ A4 in nội quy ra cho Tô Mạch, nói nhỏ: “Nhiều chữ phết đấy, chép không kịp thì nói nhé. Đoàn kết là sức mạnh.”

Tô Mạch nhận giấy: “Cám ơn giám đốc Đinh.”

Trâu Tinh Thần: “Không được gian lận.”

Tô Mạch mở miệng muốn giải thích cho mình nhưng cuối cùng cô không nói gì.

Nói ra lại phải nhắc tới cái tên Lý Thư Tình anh không muốn nghe.

Trâu Tinh Thần đi lên tầng.

Tô Mạch đi theo sau đuôi.

Anh đi cô đi, anh ngừng cô cũng ngừng.

Trâu Tinh Thần xoay người lại: “Đi theo anh làm gì?”

Anh đứng trên bậc trên cùng, trông có vẻ rất cao.

Tô Mạch ngửa đầu: “Vừa rồi anh nổi nóng không phải vì không nhìn thấy em một lúc đó sao? Em cho anh nhìn cho đã.”

Trâu Tinh Thần: “Em nghĩ nhiều rồi.”

Tô Mạch cười lấy lòng.

Trâu Tinh Thần: “Chê ba lần ít quá à?”

Tô Mạch lập tức bỏ chạy.

Hết giờ làm, Tô Mạch nộp cảnh game mình làm xong, bắt đầu chuẩn bị chép nội quy. Triệu Thủ gọi lại: “Đừng chép.”

Triệu Thủ đưa cho cô một xấp giấy đã chép xong: “Chép xong rồi.”

Tô Mạch nhận chúng: “Giám đốc Triệu, cảm ơn giám đốc Triệu!”

Cô xem thử, thấy có tới sáu, bảy kiểu chữ.

Triệu Thủ nói: “Cái này là bọn tôi cùng chép, đoàn kết là sức mạnh.”

Tô Mạch nhìn mọi người, cảm động nói: “Tôi đã cảm nhận thấy hơi ấm mùa xuân mà các bạn đồng nghiệp mang tới. Trà chiều ngày mai tôi mời nhé.”

Triệu Thủ xua tay: “Thôi đi, lại còn mời trà chiều. Giờ đến điện thoại cô còn chẳng mua được.”

Là nhân viên có tiền lương thấp nhất công ty, lời này Tô Mạch không cách nào phản bác được.

Triệu Thủ: “Vừa rồi bọn tôi thấy cả rồi, Lý Thư Tình.”

“Trước đây bà ta tới sinh sự, mấy thằng đàn ông bọn tôi đôi co lại thì không hay mà động tay động chân cũng không được, không làm được gì, tức muốn chết.”

Chu Bắc lại nói chuyện: “Tô Mạch, tôi thấy cô vẫn hợp với Thần ca hơn. Để bữa nào tôi đi trả lại váy cho Trịnh Kinh Kinh.”

Anh ta vậy là đổi chiến tuyến.

Tô Mạch: “Cảm ơn mọi người, chờ sau khi lên làm bà chủ, tôi sẽ tăng lương cho mọi người.”

Vương Tử Hoài: “Chờ mãi câu này của cô.”

Chu Bắc: “Nếu không đủ tiền mua điện thoại, tôi sẵn sàng cho cô vay lãi suất thấp, chỉ 10% một tháng thôi.”

Tô Mạch: “Sao anh không đi cướp ngân hàng đi.”

Tô Mạch để xấp nội quy được chép giúp đó lên bàn làm việc của Trâu Tinh Thần. Anh không có ở bàn, chắc đang ngủ.

Tô Mạch không nấn ná ở lại thêm, xách túi đi ra ngoài.

Về tới nhà, đang ăn cơm tối thì Đồng Thu Mạn hỏi: “Phòng con mới thuê thế nào? Ở có được không?”

Tô Mạch cúi đầu ăn cơm: “Được lắm ạ.”

Đồng Thu Mạn gấp miếng đùi gà vào bát cho Tô Mạch: “Để cuối tuần mẹ qua thăm nhé. Vệ sinh với an ninh các kiểu đều phải chú ý đấy.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Mẹ đừng qua, không hay đâu.”

Đồng Thu Mạn: “Sao không hay?”

Tô Mạch đành phải nói dối: “Phòng cách vách là một cặp yêu nhau ở, mẹ hiểu chứ?”

Đồng Thu Mạn: “Có sao đâu? Mẹ đâu có vào phòng người ta nhìn. Con đưa địa chỉ đây cho mẹ.”

Tô Mạch: “Dạo này công việc con bận lắm, không tiếp được mẹ đâu.”

Đồng Thu Mạn: “Mẹ không cần con tiếp, con cứ bận việc của con. Mẹ thay chăn, dọn dẹp cho.”

Tô Mạch bỏ đĩa xuống, đi về phòng: “Để lần sau đi, con ngủ đây. Cả nhà ngủ ngon.”

Nói rồi liền đóng cửa phòng lại.

Tô Mạch lấy chiếc hộp dưới gầm giường ra. Đều đang dùng được, cái mới nhất là iPhone7, lúc đó cô chê không mới nên đổi sang dòng iPhone mới nhất, cũng chính là cái hôm nay mới bị Lý Thư Tình đập hỏng.

Cô cảm sặc, mở máy lên. Lướt lướt xem album ảnh và video trong máy.

Album ảnh toàn là ảnh chụp đi mua sắm ở trung tâm thương mại khoe của và ảnh tự sướng giả phong cách tiểu thư nhà giàu.

Giống con ngốc.

Cô dán cho mình của quá khứ chiếc nhãn ngu ngốc.

Chiếc cũ nhất trong bốn chiếc điện thoại là chiếc Nokia dùng hồi trung học được mua từ hồi thi vượt cấp lên cấp ba xong.

Kỳ diệu là nó vẫn còn dùng được.

Cô mở xem album ảnh và video.

Trong máy có không ít ảnh tự sướng chụp hồi đó. Lúc ấy cô mới lớp chín, còn chưa vào học cái trường trung học quý tộc kia, vẫn còn là một thiếu nữ trong sáng, lạc quan, ầm ập.

Có một đoạn video cô quay cảnh bên ngoài lúc ngồi trên xe buýt.

Chắc là đèn đỏ, xe dừng.

Điện thoại đang quay cảnh đường sá và bờ bảo hộ ven con sông đào.

Đột nhiên, một cái bóng trắng thu hút sự chú ý của cô.

Đó là một người đi đường tình cờ lọt vào ống kính.

Bạn gái này đeo cặp sách, ngồi xổm ven bờ sông, một tay níu gốc cây, tay kia cầm gậy hay gì đó vói tay ra giữa sông không biết để vớt gì.

Cả người bạn gái đó nhào ra trước, trông chơi vơi, tay không túm chặt vào thân cây, cả người ngã vào lòng sông.

Xe buýt chạy, cảnh ven bờ sông mờ đi, đoạn video đến đó thì hết.

Do chất lượng điện thoại thời đó nên không xem rõ được chi tiết, chỉ nhìn thấy tóc đen, váy trắng, lưng váy có thắt một chiếc nơ bướm xinh xắn.

Bóng lưng này, chắc chắn cô đã từng thấy rồi.

Là bóng lưng trong tấm ảnh Trâu Tinh Thần chụp bị Lâm Tiểu Linh dùng nhảm, bóng lưng của Chu Thấm Nhã.

Thời gian cũng khớp.

Nếu thực sự là Chu Thấm Nhã thì cô ấy không tự sát mà là vô ý rơi xuống nước.

Anh cũng không cần áy náy, không cần gánh một mạng người nữa. Rốt cuộc anh cũng được giải thoát rồi.

Không phải Chu Thấm Nhã tự sát vì bị Trâu Tinh Thần từ chối, cô ấy chẳng may bị rơi xuống nước. Tô Mạch nói đi nói lại trong lòng mấy lần.

Như thể sợ điện thoại bỗng nhiên chết, cô mở vội máy tính, chép video đó vào.

Tô Mạch mở trình duyệt web thử tìm, có rất ít tin tức về chuyện năm đó, có lẽ là bị nhà họ Chu đè xuống.

Cô nhất định phải xác định chắc chắn xem thời gian và địa điểm Chu Thấm Nhã gặp nạn và trong video có trùng khớp hay không. Cô cần một chứng cứ cực kỳ xác thực để chứng minh.

Tô Mạch nghĩ ngợi suốt đêm, cô quyết định đi gặp bà Phó Vũ An, mẹ của Trâu Tinh Thần.

Tô Mạch nằm lăn qua lăn lại trên giường không ngủ được. Cô hiểu rất rõ tầm quan trọng và độ ảnh hưởng của Chu Thấm Nhã với Trâu Tinh Thần.

Thời niên thiếu của anh từ một thiếu niên trong sáng vừa đánh răng vừa hát biến thành một chàng trai lạnh lùng, dường như ngoài máy tính ra thì không còn hứng thú với chuyện gì khác.

Hơn nữa Lý Thư Tình hơn chục năm qua vẫn luôn tới quấy rầy, chửi rủa, cuộc sống của anh thật quá mệt mỏi.

Tô Mạch bỏ sim điện thoại vào chiếc iPhone7 cũ, mở máy, gọi cho Trâu Tinh Thần.

“Em chạy đi chỗ mẹ nào thế? Gọi cho em sao không được?”

Cô còn chưa kịp nói gì, đối phương vừa nghe máy đã gào lên.

Nhưng giờ tâm trạng cô đang tốt, không thèm so đo với anh: “Thần ca, anh nhớ em có phải không?”

“Ga giường, ga giường cần phải thay rồi, phòng cũng chưa quét dọn.”

“Quần áo ngoài ban công chưa lấy vào.”

“Không muốn làm nữa có phải không?”

Tô Mạch: “Em thấy hơi nhớ anh.”

Trâu Tinh Thần: “Nói đi đâu thế.”

Tô Mạch: “Anh yên tâm, em đang ở bên nhà mẹ, sợ anh không cho đi nên mới không nói trước với anh.”

“Với cả, mai em xin nghỉ một ngày.”

Trâu Tinh Thần: “Không duyệt.”

Tô Mạch: “Mặc kệ anh duyệt hay không duyệt, mai em chắc chắn vẫn xin nghỉ. Dù trời có sập xuống, em vẫn xin nghỉ.”

Trâu Tinh Thần ồ một tiếng: “Chuyện gì mà trời sập đất nứt thế?”

Tô Mạch cười, nói đùa: “Xem mắt.”

Thế là cuộc gọi của cô bị dập máy.

Hôm sau, Tô Mạch gọi điện cho Phó Vũ An nói mình có chút việc muốn nhờ bà chứng thực.

Hai người hẹn gặp lúc hai giờ chiều ở một quán cà phê trong trung tâm thành phố.

Tô Mạch tới trước, ngồi chờ bên cửa sổ. Không lâu sau, Phó Vũ An tới.

Hai mẹ con trông rất giống nhau. Phó Vũ An cũng có dáng người cao gầy, da bà rất trắng, chăm sóc giữ gìn rất tốt, tóc dài, váy đen, đẹp kiêu sa.

Hồi còn trẻ nhất định là một mỹ nhân nước tiếng.

Tô Mạch đứng dậy chào bà. Chờ Phó Vũ An ngồi, cô mới ngồi xuống lại.

Phó Vũ An nhìn Tô Mạch: “Cháu nói có chuyện quan trọng muốn hỏi cô à?”

Tô Mạch mở laptop mang theo, bật đoạn video cho Phó Vũ An xem.

Đoạn video này Tô Mạch đã xem mấy lần, giờ cô chỉ tập trung nhìn Phó Vũ An.

Vị mỹ nhân băng giá này cuối cùng cũng toát lên một biểu cảm khác với sự lạnh lẽo lúc thường.

Bà nhìn chăm chăm vào máy tính, đến khi video kết thúc dường như vẫn chưa hoàn hồn. Bà chìm vào trong hồi ức, nhớ lại chuyện năm đó Trâu Tinh Thần bị Lý Thu Tinh chửi mắng trên khắp mọi mặt trận, thằng bé nhốt mình trong phòng một thời gian dài, lúc chịu ra ngoài, đã biến thành một con người khác.

Mấy năm nay, thằng bé vẫn luôn sống trong nỗi áy náy với Chu Thấm Nhã, sâu tận đáy lòng, thậm chí cũng đồng ý với lời Lý Thu Tinh nói, rằng là thằng bé giết Chu Thấm Nhã.

Phó Vũ An lấy trong túi ra một chiếc khăn tay lụa chấm khước mắt, ngẩng đầu lên nói với Tô Mạch: “Cám ơn cháu.”

Không cần hỏi nhiều, cô gái trong video này chắc chắn là Chu Thấm Nhã.

Cô ấy vô ý bị chết đuối, không phải tự sát vì tình.

Phó Vũ An: “Sau khi Tiểu Nhã gặp chuyện, Tiểu Thần không qua đêm ở nhà nữa. Người nhà họ Chu hẳn nhìn thấy thằng bé là lại nghĩ tới Tiểu Nhã. Thằng bé luôn trốn tránh.”

“Thực ra thằng bé vốn không nợ bọn họ điều gì.”

Tô Mạch ngồi trên ghế sofa trong quán cà phê, tiếng nhạc trong quán nhẹ nhàng, êm dịu, người đi ngoài cửa sổ túm năm tụm ba. Nắng hè hắt lên ô cửa kính trong veo lấp lánh.

Chẳng có ngày nào đẹp hơn hôm nay.

Trước lúc ra về, Tô Mạch nói với Phó Vũ An: “Dì à, mong dì tạm thời đừng nói cho người khác biết, chờ thêm ngày mai rồi hẳn nói được không ạ?”

Phó Vũ An nhận lời Tô Mạch.

Tô Mạch đón xe buýt quay về văn phòng.

Lúc cô xuống xe là hơn năm giờ.

Cô về tới cổng biệt thự thì vừa hay nhìn thấy Trâu Tinh Thần đi ra.

Anh mặc bộ sơ mi trắng, cổ thắt cà vạt, tay vắt một chiếc áo vét màu đen.

Tô Mạch cười: “Giám đốc Trâu định đi thăm đồ à?”

Trâu Tinh Thần liếc lên: “Xem mắt.”

Nói rồi sải bước đi ra cửa.

Trịnh Kinh Kinh mặc váy dạ hội màu đen ngồi trong xe mui trần vẫy tay gọi Trâu Tinh Thần: “Anh chàng đẹp trai.”

Trâu Tinh Thần mở cửa ngồi vào xe.

Chiếc xe ngênh ngang chạy đi.

Tô Mạch đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu.

Chẳng qua cô chỉ mới vắng mặt một ngày, bọn họ cấu kết với nhau từ lúc nào vậy?

Theo Triệu Thủ nói thì bạn của Trịnh Kinh Kinh tặng cô ấy một cặp vé nhạc hội, không có ai đi cùng cô ấy nên cô ấy mời Trâu Tinh Thần cùng đi.

Triệu Thủ bắt chước lại điệu bộ của Trâu Tinh Thần đứng bên cầu thang, mặt mày biếng nhác: “Không đi.”

Sau đó chẳng biết nghĩ gì lại sửa lời: “Đi.”

Triệu Thủ vẫn còn đang đứng dựa cầu thang diển, Tô Mạch cúi đầu ừm một tiếng, ngồi xuống sofa.

Triệu Thủ đi qua đó: “Mai thứ Bảy, sinh nhật của Thần ca, mọi người đã hẹn bảy giờ tối mai đi liên hoan buffet rồi đi karaoke rồi.”

Chu Bắc: “Ở một nhà siêu đắt ngay trung tâm thương mại gần biệt thự, mỗi người sáu trăm, đã đặt chỗ rồi. Trưa mai mọi người đừng ăn cơm, giữ bụng ăn sập nhà hàng buffet đó.”

Tô Mạch lên trên tầng, mở cửa phòng Trâu Tinh Thần.

Đôi ba quyển sách nằm dưới sàn, bên cạnh còn long ra mấy trang, giường bày một đồng lộn xộn.

Tô Mạch đá mấy quyển sách đi, leo chân trần lên giường Trâu Tinh Thần, chui vào trog chăn của anh.

Một lát sau, cô chui ra khỏi chăn, gọi điện thoại cho Chu Bắc: “Cái USB anh mới mua bán lại cho tôi đi, bao tiền?”

Chu Bắc: “Không bán, ba trăm cơ đấy, bản số lượng giới hạn, khó lắm mới mua được, có thể nào cũng không bán.”

Tô Mạch: “Trả anh 350, bán không?”

Chu Bắc: “Bán. Ở trên bàn tôi, cô mau lại lấy đi, đừng có đổi ý.”

“Khoan đã, cô định tặng nó làm quà sinh nhật cho Thần ca à? Vậy thì hơi qua quýt đấy.”

Tô Mạch: “Anh chỉ đoán đúng một nửa.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Một cách âm thầm, mọi chuyện đều đã có số.

Mạt Lị cổ lên, Thần ca cổ lên.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạch quên cả ăn bữa tối, thỉnh thoảng lại ra đứng trông cửa sổ nhìn ra ngoài đường, mãi chẳng thấy bóng chiếc Ferrari đỏ đỏ trở về.

Cho tới chín giờ tối.

Tô Mạch lấy ba lon bia trong tủ lạnh ra uống thay ăn cơm tối.

Thấy vẫn chưa đủ, lại lấy thêm một chai rượu đỏ trong tủ rượu uống hết gần nửa chai.

Rốt cuộc cũng chuốc được cho mình chén choáng.

Dù đã chén choáng nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, ở trong trạng thái hơi say.

Cô tắm rửa xong, thay đồ ngủ, vào phòng Trâu Tinh Thần, nằm lên giường anh nghỉ ngơi một lát.

Mười giờ, Tô Mạch rời giường, tới bên cửa sổ gọi điện cho Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần và Trịnh Kinh Kinh rời khỏi nơi tổ chức nhạc hội. Anh cúi đầu liếc nhìn điện thoại, thấy là Tô Mạch gọi, anh không

nghe.

Trịnh Kinh Kinh hỏi: “Sao không nghe?”

Trâu Tinh Thần bỏ điện thoại vào túi: “Không muốn nghe.”

Trịnh Kinh Kinh: “Nhạc hội hay chứ?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Cũng được.”

Trịnh Kinh Kinh cười: “Tôi thấy anh toàn thất thần, hồn đâu có ở chỗ nhạc hội đâu.”

Trâu Tinh Thần: “Ngại quá, làm lãng phí một buổi trình diễn hay.”

Trên đường về, Trịnh Kinh Kinh lấy một chiếc hộp đẹp để cất trong khay bỏ đồ ra: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Mai tôi đi công tác, chúc trước.”

Trâu Tinh Thần mở ra, là một chiếc cà vạt màu xanh lam: “Cảm ơn, nhưng tôi không thể nhận.”

“Cô cũng biết mà, tôi không thích cô.” Anh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, “Không thích cô không phải vì cô không tốt mà là người như tôi không hợp với cô.”

“Hôm nay ra ngoài cùng cô là muốn nói rõ cho cô biết không cần tiếp tục tốn công tốn sức vì tôi nữa.”

Trịnh Kinh Kinh cười: “Vậy là tôi bị phát thẻ người tốt rồi à?”

“Bất kể thế nào anh cũng nhất định phải nhận chiếc cà vạt này, tôi chọn nó theo phong cách của anh, anh đeo nhất định rất đẹp.”

Trâu Tinh Thần: “VẬY ĐỂ HÔM KHÁC TÔI MỜI CÔ ĂN CƠM VẬY.”

Trịnh Kinh Kinh: “ĐƯỢC, TÔI GIỎI ĂN LẮM ĐẤY, CÓ THỂ ĂN LÀM ANH SẠT NGHIỆP LUÔN.”

Xe chạy thẳng về nhà.

Tô Mạch quăng điện thoại xuống giường, thấy trên tủ đầu giường có bao thuốc lá bèn rút một điếu.

Cô không biết Trâu Tinh Thần về lúc mấy giờ, chỉ biết là đang hút dở nửa điếu thuốc thì cửa phòng ngủ bỗng mở.

Trâu Tinh Thần ném chiếc hộp cà vạt và áo vét lên ghế, đưa mắt nhìn người con gái trước mặt.

Cô mặc chiếc váy dây ren màu đen anh thích nhất, móng tay sơn đỏ, môi ngậm nửa điếu thuốc, người cô khuất sau làn khói, sau lưng cô là bóng đêm tĩnh lặng.

Tô Mạch thấy Trâu Tinh Thần về, giật mình rút điếu thuốc ra khỏi miệng định dụi tắt.

Anh tiến tới lấy chiếc gạt tàn ném vào góc bàn, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Cứ tiếp đi.”

Cô tựa vào cửa sổ, ánh mắt mơ màng say men rượu đỏ: “Nhạc hội hay chứ?”

Anh không trả lời, dán mắt nhìn cô cho lại điếu thuốc vào miệng.

Tô Mạch quay đầu thấy đèn nhà Trịnh Kinh Kinh ở đối diện sáng.

Trịnh Kinh Kinh đứng trước cửa sổ đối diện phòng họ, tất nhiên là có thấy cảnh bên này.

Tô Mạch mượn hơi rượu, tiến tới, vòng tay quanh cổ Trâu Tinh Thần, kiễng chân hôn môi anh, hé mở môi mình, đưa hơi thuốc vào trong miệng anh.

Nhưng anh dường như không đáp lại, lạnh lùng nhìn cô nổi cơn điên.

Khói thuốc tản ra giữa hai đôi môi.

Anh một mực mím chặt môi. Anh quá rõ, cô học hút thuốc là vì ai.

Anh chưa bao giờ bỏ Cố Bắc Đồ vào mắt nhưng riêng chuyện này, anh ghen tị với cậu ta.

Trâu Tinh Thần đưa tay kéo rèm che lại, cướp điếu thuốc của Tô Mạch, dụi tắt nó vào khay gạt tàn.

“Học hút thuốc từ hồi nào vậy?”

Tô Mạch đáp: “Cấp ba thì phải.”

Trâu Tinh Thần hỏi: “Vì sao?”

Tô Mạch: “Dạo đó tâm trạng không tốt, áp lực lớn, lại sắp thi đại học.”

Trâu Tinh Thần cười khẩy một tiếng: “Chứ không phải vì Cố Bắc Đồ à?”

“Không phải.” Tô Mạch ngẩng đầu nhìn vào mắt Trâu Tinh Thần, “Người trong lòng em: là anh.”

Trâu Tinh Thần tiến tới, cúi xuống nhìn người con gái ngay trước mặt, lấy tay giữ cằm cô, buộc cô phải ngẩng lên nhìn anh: “Mẹ kiếp, em lại dám đùa giỡn ông...”

Câu kể tiếp anh không nói hết được. Bởi vì cô khóc.

Nước mắt cô nóng hổi nhanh chóng chảy tới ngón tay anh.

Anh như bị nước mắt của cô làm bỏng, tay buông ra, cằm cô in lại hai vết hồng hồng do lúc anh giữ dùng lực quá tay.

Có những lời, người nói nói xong thì thôi nhưng người nghe lại nghĩ thật.

Trâu Tinh Thần khẽ nói: “Không phải anh muốn làm em bị thương.”

Tô Mạch lau nước mắt: “Thế anh thôi cho em đi.”

Cô nói xong thì nâng cằm lên, vết hồng trên mặt thực ra đã từ từ biến mất.

Anh nhìn nhìn, ánh mắt dừng trên đôi môi đầy đặn xinh xẻo của cô, lướt xuống chiếc váy ngủ màu đen bao bọc thân hình gợi cảm. Anh khe khẽ nói: “Muộn rồi, đi ngủ đi, có gì để mai nói.”

Tô Mạch nhú mào, giọng nhẹ tới mức làm người ta không nỡ lòng nào từ chối: “Em đau, tại anh.”

Trâu Tinh Thần khom lưng, cúi kính chào một cái. Hơi thở xẹt qua môi cô, cuốn theo hơi ấm.

Tô Mạch nhấp môi, tựa như bắt được nụ hôn của anh.

Rốt cuộc cô cũng nở nụ cười.

Cô ra tới cửa phòng lại dừng lại, xoay người lại nói: “Anh không thích em hút thuốc phải không? Thực ra em cũng không thích.”

“Em có thể cai thuốc, vì anh, cũng là vì chính em.”

Nói xong, cô ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Trâu Tinh Thần tắm rửa sạch sẽ, lên giường nằm, chui vào trong chăn.

Đột nhiên anh lại chui ra, xỏ dép qua gỗ cửa phòng Tô Mạch: “Em làm cái đéch gì với giường của anh đây?”

Khắp giường toàn mùi hoa mật lị xen lẫn hương thơm cơ thể của phụ nữ.

Tô Mạch mở cửa: “Không làm gì hết, chỉ lăn lăn trên đó với ngủ một lát thôi.”

Trâu Tinh Thần: “Đi đổi cho anh cái vỏ chăn mới, với cả ga trải giường nữa, đổi hết đi.”

“Mà thôi.”

Anh lại xoay người quay về phòng mình, ôm chiếc giường toàn mùi hoa mật lị ngủ.

Hôm sau, Tô Mạch đặc biệt thay một chiếc váy mới, là chiếc rất đắt mua từ ngày trước, vẫn chưa hề mặc lần nào.

Cô gõ cửa phòng Trâu Tinh Thần: “Thiếu gia, dậy thôi.”

Trong phòng không có ai đáp lại.

Cô gõ thêm lần nữa rồi mở cửa đi thẳng vào.

Trâu Tinh Thần chui ra khỏi chăn, tóc rối như tổ quạ: “Gì thế?”

Tô Mạch: “Mười giờ rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Ồ, có việc gì à?”

Tô Mạch: “Không có việc gì hết, hỏi xem hôm nay anh có bận gì không.”

Trâu Tinh Thần: “Không bận.”

Tô Mạch: “Trưa nay em ăn mỳ, anh ăn không?”

Trâu Tinh Thần: “Cho anh thêm quả trứng.” Nói rồi lại rúc vào chăn ngủ.

Tới lúc Trâu Tinh Thần từ trên tầng xuống, Tô Mạch đang rửa rau trong bếp.

Xem giờ, bữa mì này nên gọi là cơm trưa.

Trâu Tinh Thần ngả người lên sofa, ôm laptop, nói vọng vào trong bếp: “Rót cho anh cốc nước.”

Tô Mạch đang rửa rau, không rảnh hầu hạ: “Tự anh không biết rót à? Em là người hầu của anh đấy hả?”

Trâu Tinh Thần: “Không phải à?”

Tô Mạch: “Em chỉ chịu trách nhiệm vệ sinh phòng của anh, không có trách nhiệm bưng trà rót nước.”

Trâu Tinh Thần bỏ laptop xuống bàn trà, đứng dậy đi vào bếp, rót nước xong, tựa vào cánh cửa, vừa uống vừa nói: “Rau này em mua ở đâu thế? Cuống thì to mà lá thì nhỏ.”

Tô Mạch quay đầu lại bảo: “Chê thì đừng ăn.”

Trâu Tinh Thần: “Không muốn cho anh ăn thì cứ nói thẳng.”

Tô Mạch: “Vậy anh đừng ăn.”

Trâu Tinh Thần: “Có còn có lương tâm hay không vậy?” Hôm nay là sinh nhật anh, người có sinh nhật có quyền đề ra bất kỳ yêu cầu gì cả hợp lý lẫn không hợp lý. Cả nhân loại đều phải nhường người được mừng sinh nhật.

Xem điệu của cô không giống như biết hôm nay là sinh nhật anh, ngay cả câu sinh nhật vui vẻ cũng không có, nói gì tới quà sinh nhật.

Trâu Tinh Thần cất cốc nước, cầm chìa khóa: “Ra ngoài nhé.”

Tô Mạch: “Lâu không về?”

Trâu Tinh Thần: “Em quản hơi nhiều chuyện rồi đấy.”

Tô Mạch: “Em phải biết lúc nào để còn thả mì, thả sớ thì nhão hết ra mất.”

Trâu Tinh Thần đã ra ngoài rồi. Bốn mươi phút sau anh về, ném cho Tô Mạch một chiếc hộp chữ nhật.

Cô bắt được: “Anh mua điện thoại làm gì?”

“Cái này cho em à?”

Trâu Tinh Thần ừ: “Cái em đang dùng lạc hậu quá rồi, sau này game phát hành rồi còn phải đi đàm phán hợp đồng, còn phải đi nhận giải thưởng, cái điện thoại ghê đó của em mang đi làm mất mặt công ty.”

Còn phải đi nhận giải thưởng, quý ngài thật là tự tin.

Tô Mạch: “Vậy cảm ơn nhé, tiền điện thoại cứ trừ vào tiền lương của em.”

Trâu Tinh Thần: “Chút tiền lương đó của em đủ để trừ à?”

Tô Mạch: “Không thì anh tăng lương cho em đi.”

Trâu Tinh Thần: “Bớt được voi đòi tiên đi.”

Nói xong, anh đi lên tầng: “Mì phải vừa chín tới, không được cứng, không được nhão, không được nóng, trứng ốp lết đừng làm cháy, cái mùi đó không ngửi nổi.”

Tối qua trước khi ngủ, Triệu Thù gọi điện thoại tới trao đổi vài chuyện công việc, tiện thể kể chuyện hôm kia Lý Thư Tinh lại tới quá rối, bị Tô Mạch đuổi đi, đồng thời phe ta bị tổn thất một chiếc điện thoại.

Rõ ràng hôm nay là sinh nhật của anh ta, vậy mà anh ta còn phải tặng đồ cho cô. Cái gì vậy chứ.

Tô Mạch gác việc nấu mì lại, nhanh tay đi thay điện thoại mới rồi lên taobao đặt mua ốp điện thoại và miếng dán cường lực.

Cuối cùng cô cũng nấu xong mì, múc ra bát, gọi với lên tầng trên: “Mì được rồi.”

Trâu Tinh Thần đi xuống, ngồi vào bàn ăn.

Trên mặt bát mì xếp một lớp rau xanh, trên lớp rau là một cây xúc xích và hai quả trứng ốp lết, xếp thành số 100.

Tô Mạch ngồi xuống: “Ý là một trăm điểm, rất hợp với anh.”

Trâu Tinh Thần ừ, liếc nhìn bát của Tô Mạch: “Sao em không rán trứng cho mình?”

Tô Mạch: “Bị cháy, cho vào túi kín miệng vứt đi rồi, khỏi mùi khét lại bay ra ngoài.”

Trâu Tinh Thần lấy đũa gấp một quả trứng ốp lết của mình chia cho Tô Mạch: “Khỏi có ai lại nói anh ngược đãi em.”

Tô Mạch: “Em không thích ăn lòng đỏ.”

Trâu Tinh Thần lại gấp trứng về, tách hai cái lòng đỏ ra, gấp lòng trắng trứng cho Tô Mạch.

“Sao em lại phiền phức vậy chứ.”

Tô Mạch cười, cúi đầu ăn mì.

Ăn được một nửa, Tô Mạch hỏi: “Thấy hôm qua anh có mang về một chiếc hộp nhỏ, trong đó có gì thế?”

Trâu Tinh Thần: “Anh nói rồi, chỉ có bạn gái và vợ anh mới có quyền quản lý anh.”

Tô Mạch ờ một tiếng.

Trâu Tinh Thần: “Quà Kinh Kinh tặng.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Kinh Kinh?” Thân mật vậy cơ à.

Trâu Tinh Thần: “Không phải em nên chú ý vào chuyện vì sao cô ấy lại tặng quà anh à?”

Tô Mạch: “Sinh nhật anh mà.”

Trâu Tinh Thần: “Quý cô biết à?”

Tô Mạch: “Chứ không anh nghĩ là anh đang ăn gì?”

Mì trường thọ đó lão đại!

*Đọc thêm về mì trường thọ:[link](#)

Trâu Tinh Thần ăn nốt sợi mì cuối cùng trong bát rồi đứng lên: “Để anh rửa cho.”

Tô Mạch: “Em không nghe nhầm đấy chứ? Không phải anh ghét nhất là rửa bát à?”

Trâu Tinh Thần: “Không phải có máy rửa bát đó sao?”

Tô Mạch: “Chỉ có hai cái bát mẹ mà phải dùng máy rửa bát. Bảo vệ môi trường đi đại thiếu gia.”

Trâu Tinh Thần: “Em nói cái nào là bát mẹ cơ?”

Tô Mạch: “Hôm nay là sinh nhật anh, anh là to nhất, bát của anh là bát vàng bát bạc, chiếc bát oai oách nhất quả đất này.”

Trâu Tinh Thần: “Sai. Hai cái bát này là của Cảnh Đức Trấn, không còn sản xuất nữa, còn quý báu hơn bát vàng bát bạc nhiều.”

Tô Mạch cúi xuống nhìn cái bát sứ trắng trong tay mình, lật đáy bát lên nhìn con dấu in dưới đáy. Đúng thật. Cô nhất thời không dám động tay. Cái bát này mà vỡ, có bán cô đi cũng không đền nổi.

*Cảnh Đức Trấn (Giang Tô) là nơi sản xuất đồ gốm nổi tiếng lâu đời ở Trung Quốc. Con dấu Cảnh Đức Trấn:

03a8f09982d842598a0a658567dfb8c5

Trâu Tinh Thần bỏ bát vào trong máy rửa.

Tô Mạch đi tới: “Cái bát này không thể bỏ vào đó cho máy rửa bát chà đạp được. Để em rửa tay cho.”

Cô vừa cẩn thận rửa vừa nói: “Lần trước hội Chu Bắc với Triệu Thù pha mì tôm có phải cũng dùng bộ bát này không nhỉ?”

Trâu Tinh Thần: “Không để ý, chắc vậy.”

Tô Mạch rửa bát xong, lau sạch sẽ, bỏ vào máy rửa bát để khử trùng rồi đem ra cửa sổ hong khô, cẩn thận cất vào ngăn tủ có khóa, khóa lại.

Hệt như hầu hạ cụ cố tổ.

“Cái bát này đợi hôm nào nhà có khách quý tới hẵng lấy ra dùng. Dùng để pha mì tôm thật lãng phí.”

Trâu Tinh Thần tựa vào cửa bếp nhìn cô: “Hôm nay người có sinh nhật là hai cái bát mẻ đó hay là anh?”

Tô Mạch vô cùng đau đớn sửa lời anh: “Đây không phải chén mẹ!”

Trâu Tinh Thần không muốn tốn lời cho chuyện này nữa, anh quay về bàn ăn ngồi: “Thế quà sinh nhật của anh đâu?”

Tô Mạch: “Không phải Kinh Kinh tặng anh rồi sao?”

Trâu Tinh Thần: “Biết ngay em chẳng chuẩn bị gì mà.”

Năm đó lúc sinh nhật Cố Bắc Đồ, cô bỏ tiền tiêu vặt gom góp rất lâu mua tặng cậu ta một đôi giày. Có lòng như vậy, bảo không ghen tị là chuyện không thể nào.

Trâu Tinh Thần đứng dậy, về lại tầng hai thay quần áo rồi đi ra cửa thay giày.

Tô Mạch: “Ra ngoài à?”

Trâu Tinh Thần không nói gì, mặt xị ra.

Tô Mạch đi qua: “Khi nào thì về?”

Trâu Tinh Thần đổi xong giày, mở cửa đi ra ngoài.

Anh về nhà bà nội, Phó Vũ An và Chu Thụ Bân cũng sẽ qua. Anh đi ăn chút bánh kem, góp cái mặt. Tối lại vợ về ăn buffet với hội Triệu Thù.

Tô Mạch về phòng ngủ của mình, lấy chiếc USB bỏ giá cao hơn mua lại của Chu Bắc ra chép đoạn video kia vào.

Đây là quà sinh nhật cô tặng anh, tốt hơn bất kỳ món quà nào khác trên đời.

Tác giả có chuyện muốn nói:một cây xúc xích, một quả trứng,
một quả trứng, xếp lại thành 100.

Vậy nếu đảo chút thứ tự xếp thì...

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 36

Buổi tối ăn buffet xong thì đi hát karaoke. Triệu Thù chẳng biết lấy đâu ra một chiếc bánh kem bày lên bàn, cắm nến châm lửa.

Chu Bắc chọc: “Ông xem ông có ái không? Còn bày đặt làm mấy cái này.”

Triệu Thù: “Ông thì không ái, váy chị váy em, mình ông là không ái.”

Tô Mạch lại đếm, hai mươi chín cây nến.

Trâu Tinh Thần thổi tắt: “Được rồi, cắt đi.”

Vậy là xong.

Cũng hơi qua loa thật.

Tô Mạch hỏi: “Giám đốc Trâu không phát biểu cảm nghĩ năm hai mươi chín tuổi, không ước gì hết à?”

Trâu Tinh Thần ngả người vào sofa: “Không cần. Ước nguyện không phải ước là có, phải dựa vào phần đầu và nỗ lực.”

Triệu Thù ngồi xồm trước chiếc bánh: “Để tôi nói cho. Hy vọng “Phiêu miểu chi lộ” phát triển thuận lợi, hy vọng công ty khoa kỹ Tinh Thần ngày càng tấn tới.”

“Và cả, hy vọng sắp có thể mau chóng tìm được bà chủ cho mọi người.”

Mọi người bắt đầu nhao nhao lên.

Tô Mạch: “Nếu anh chê tìm bà chủ phiền phức thì hay là chọn luôn một người trong công ty đi, cứ chọn thoải mái.”

Cả công ty chỉ có mình cô là phụ nữ.

Triệu Thủ lặng lẽ bấm like cho sự nhanh trí của Tô Mạch.

Trâu Tinh Thần nhướn mày: “Thoải mái chọn người trong công ty?”

Tô Mạch: “Đúng, chọn thoải mái.”

Trâu Tinh Thần quét cả căn phòng một vòng: “Anh chọn chính anh.”

Tô Mạch: “...” Thế quý ngài cứ sống cùng bản thân cả đời đi.

Cắt bánh kem, mọi người ăn đại mấy miếng rồi bắt đầu cầm mic gào rống.

Tô Mạch ngồi cạnh Trâu Tinh Thần xem hội Triệu Thủ chơi.

Trâu Tinh Thần quay đầu nhìn cô: “Không hát à?”

Tô Mạch lắc đầu: “Giọng em không hay, không nên dọa mọi người.”

“Anh thì sao?”

Trâu Tinh Thần: “Không muốn hát.”

Tô Mạch: “Sinh nhật mà không vui à?”

Trâu Tinh Thần: “Chẳng nhận được một món quà sinh nhật nào, có gì đâu vui.”

Tô Mạch nói nghe chua loét: “Không phải Kinh Kinh tặng cà vạt cho anh rồi đó thôi, hợp lắm đấy, cô ấy thật biết chọn.”

Trâu Tinh Thần hờ hững ừ một tiếng, không nói tiếp chủ đề này.

Trông anh không mấy vui vẻ.

Tô Mạch đứng dậy nhìn anh: “Ra ngoài đi dạo chút nhé?”

Hai người xuống dưới tầng, Tô Mạch nói: “Gần đây có công viên, qua đó tản bộ chút đi.”

Trâu Tinh Thần không phản đối, uể oải đi về phía công viên.

Hơn chín giờ tối, đúng giờ cuộc sống về đêm bắt đầu, người ngoài đường khá nhiều, các hàng quán ven đường đang nướng thịt xiên, tiếng người ồn ào huyền ảo.

Lúc đi ngang qua một quán đông khách thấy bàn đã bày ra tới tận ngoài đường.

Một người phục vụ bê một khay đầy ú ụ đồ nướng đi tới, Tô Mạch tránh không kịp, thấy sắp va phải người ta tới nơi thì được Trâu Tinh Thần ôm eo, kéo dịch sang bên.

“Dốt.”

Giọng anh rất trầm nhưng không thấy cái vẻ cẩu kinh thường ngày.

Tô Mạch: “Cảm ơn.”

Hai người tiếp tục đi tiếp, chẳng mấy mà tới công viên.

Thành phố Tây Quỳnh đâu đâu cũng có hoa qiong, nơi này tất nhiên cũng không phải ngoại lệ, chẳng qua mùa hoa đã hết, chỉ còn lại những gốc cây xanh um tươi tốt.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn, nhảy lên ngắt một chiếc lá.

“Anh không thích hoa qiong đúng không? Gặp anh ngày thứ hai em đã biết rồi.”

Trâu Tinh Thần cúi đầu ừ một tiếng: “Không thích.”

“Sao lại nói tới chuyện này?”

Rõ ràng anh không chỉ không thích mà ngay cả nói cũng không muốn nói tới.

Hôm qua Tô Mạch đã trò chuyện với Phó Vũ An rất lâu, biết được từ sau cái chết của Chu Thấm Nhã, Trâu Tinh Thần mới bắt đầu ghét hoa qiong.

Chu Thấm Nhã chết đuối đúng vào mùa hoa qiong nở rộ.

Lúc người ta vớt được thi thể cô ấy lên, vừa hay có một trận gió thổi tới, cánh hoa qiong trắng muốt từ cành cây rơi xuống chiếc giày thể thao màu đen của người con gái đó.

Một đen một trắng, tựa một tín hiệu của đón đau mãnh liệt, khắc sâu vào tâm trí cậu thiếu niên Trâu Tinh Thần, không lúc nào không nhắc nhở cậu ta, là vì cậu ta từ chối nên em ấy mới tự sát. Là vì cậu ta, em ấy mới chết.

Anh không thể thoát khỏi nó.

Tô Mạch ngồi xuống băng ghế ven đường, lấy trong túi ra một chiếc USB: “Sinh nhật vui vẻ, hy vọng anh thích.”

Trâu Tinh Thần nhận quà, nhìn thử: “Cái này không phải của Chu Bắc sao?”

Tô Mạch: “Em trả cao hơn năm mươi đồng mua lại.”

Trâu Tinh Thần đưa USB cho Tô Mạch: “Anh không cần.”

Chưa thấy ai tặng quà sinh nhật qua quýt tới vậy. Anh nói: “Chẳng thà em chẳng tặng cho xong.”

Tô Mạch cầm tay Trâu Tinh Thần, nhét USB vào tay anh: “Trong này có một đoạn video ngắn, anh nhất định phải xem.”

“Video gì? Hàng nóng à?” Trâu Tinh Thần nói tiếp, “Anh có rồi, không phiền em lo.”

Tô Mạch không biết nên nói gì cho phải: “Quý ngài. Kiềm chế chút đi.”

Trâu Tinh Thần bỏ USB vào túi mình, không nói thêm gì nữa. Có thể thấy anh không mấy hài lòng với cái USB và hàng nóng trong cái USB này.

“Này,” anh lấy tay huých cô, “nghe nói, hồi trước em lấy tiền để dành rất lâu ra mua quà tặng người khác.”

Tô Mạch: “Gì cơ?”

Trâu Tinh Thần tựa lưng vào ghế ngồi: “Cố Bắc Đồi.”

Nói vậy Tô Mạch mới nghĩ ra: “Anh nói đúng.”

Trâu Tinh Thần xì khế một tiếng, giọng nhỏ như nói lầm bầm: “Sao với anh thì lại làm chiếu lệ như vậy, tặng cái USB second hand thế là xong.”

Dẫu gì cũng là sinh nhật đầu tiên từ lúc quen nhau, sao có thể tùy tiện như vậy.

Tô Mạch: “Không phải second hand, Chu Bắc còn chưa đập hộp.”

Cô cười: “Anh ghen tị đấy à?”

Cô tựa lưng vào ghế, nghiêng mặt nhìn sang người đàn ông ngồi bên mình. Anh hơi cau mày, khó chịu ra mặt, như thể sợ người khác không nhận ra anh đang hờn dỗi vậy.

“Vào thời điểm đó đúng là từng thích anh ấy. Nhưng giờ nghĩ lại thì thực ra không phải thích anh ấy, đó chỉ là một loại tâm trạng sùng bái của kẻ hèn mọn với một con người tỏa sáng rực rỡ.”

Trâu Tinh Thần: “Loại người đó mà cũng được gọi là tỏa sáng rực rỡ, mắt em làm sao vậy?”

Tô Mạch nhẹ nhàng tựa đầu lên vai Trâu Tinh Thần: “Mắt em mù.”

Cô thoáng dừng lời: “Có điều giờ khỏi rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Ý em là sao?”

Tô Mạch: “Em đang thổ lộ.”

Trâu Tinh Thần: “Qua quýt quá, anh không chấp nhận.”

Tô Mạch ngồi thẳng người lên, mặt nhìn ra phía đường, sống lưng thẳng tắp, trông đầy trang trọng: “Em theo đuổi anh nhé. Cho em theo đuổi anh đi.”

Trâu Tinh Thần không nói gì hết, đứng dậy, đi ra phía cổng công viên.

Tô Mạch đuổi theo: “Anh chàng đẹp trai, nói một lời đi, có cho theo đuổi hay không?”

Trâu Tinh Thần tiếp tục đi thẳng tới dưới tán một gốc cây hoa qiong mới dừng lại, xoay người: “Để anh nghĩ một chút.”

Tô Mạch tiến tới ôm tay Trâu Tinh Thần: “Hiểu rồi. Người được theo đuổi thì luôn phải làm kiêu một chút.”

Trâu Tinh Thần cau mày. Tô Mạch dừng lại đúng lúc, thu tay mình về.

Ra khỏi công viên, đi hai con phố là về tới khu biệt thự.

Lúc đi qua chỗ tường bao quanh khu biệt thự, Tô Mạch nhìn thấy hai cái bóng lén lút trèo từ trong ra. Một tên tay còn xách một chiếc thùng nhỏ.

An ninh trong khu biệt thự rất nghiêm, không cho người lạ ra vào. Vậy nên hai tên này phải trèo tường lách qua điểm mù của camera an ninh để vào, không biết là làm gì.

Tô Mạch: “Em đi gọi bảo vệ.”

Trâu Tinh Thần kéo cô lại: “Không cần.”

Tô Mạch quay đầu lại: “Lỡ như đó là bọn ăn trộm đi trộm đồ của người ta hoặc là đi hại người thì sao?”

Trâu Tinh Thần hất cằm về phía mấy tên đang bỏ chạy: “Bọn chúng mang thùng sơn, cùng lắm là viết mấy chữ lên tường thôi.”

Tô Mạch lập tức hiểu ra: “Lại là người Lý Thư Tình thuê tới.”

Cô nổi cáu: “Hoành hành ngang ngược không biết điểm dừng.”

Trâu Tinh Thần đi vào trong khu biệt thự, trông anh vô cùng mệt mỏi, dường như không còn sức đâu để lo mấy chuyện vặt vãnh này.

Tô Mạch qua nói chuyện với bên an ninh mong họ tăng cường vấn đề bảo an, trang bị thêm camera an ninh, xóa bỏ các điểm mù, phát hiện đối tượng khả nghi mang thùng sơn thì bắt lại đưa về đồn cảnh sát.

Trâu Tinh Thần đứng ở cửa phòng an ninh nhìn Tô Mạch nghiêng răng căm giận nói chuyện với bên bảo vệ. Chẳng qua chỉ bị người ta viết vài chữ lên tường, anh đã quen rồi, cô thì lại như thể muốn liều mạng với người ta vậy.

Trâu Tinh Thần gọi cô: “Tô Mạch, về thôi.”

Nói rồi đi về phía nhà mình.

Tô Mạch đi theo sau: “Yên tâm, đội trưởng đội an ninh đã hứa sẽ tăng thêm máy quay an ninh, bắt gặp đối tượng trèo tường khả nghi là sẽ báo cảnh sát.”

Trâu Tinh Thần xoa tóc Tô Mạch: “Ngốc.”

Hình như đã lâu rồi anh không xoa tóc cô như vậy. Cô đuổi theo anh, nhất thời lại không biết nên nói gì tiếp.

Ngọn đèn đường chiếu vào hai người, để lại hai chiếc bóng thật dài in trên mặt đất.

Lúc về tới cửa nhà, Tô Mạch nhìn thấy mấy chữ sơn đỏ viết trên tường.

Cô nổi cáu: “Lần nào cũng vậy, có thể sáng tạo thêm chút không? Sao không làm lấy bài thơ mà viết.”

Hội Triệu Thủ vẫn còn đang đi karaoke chưa về. Trâu Tinh Thần mở cửa, đi vào nhà, làm như thể không nhìn thấy đồng nhem nhuốc trên tường.

Tô Mạch vào nhà lấy thùng dung môi pha sơn lần trước dùng còn dư ra, lại lấy thêm hai chiếc khăn lau, đưa cho Trâu Tinh Thần một chiếc.

Anh không cầm.

Tô Mạch bèn đi lau một mình.

Trâu Tinh Thần đứng bên cửa sổ. Trời tối và bức tường cao chặn ngang nên anh không nhìn thấy rõ động tác của cô, chỉ thấy chiếc bóng của cô in trên mặt đường.

Anh thấy chiếc bóng ấy, lúc đứng thẳng, lúc ngồi xổm, hai tay không ngừng chà lau bức tường.

Một lúc lâu vẫn chưa thấy mỗi tay.

Trâu Tinh Thần ôm laptop, lấy chiếc USB bỏ trong túi áo ra.

Anh ngồi trước bàn, cắm USB vào máy, trong USB chỉ có một video chưa tới 10M.

Cuối cùng Tô Mạch cũng thấy mệt, cô ngồi xuống cạnh tường nghỉ một lúc lấy hơi.

Cái váy mới của cô dính phải vài vệt sơn chưa khô, cái váy vậy là hỏng chắc rồi.

Cô nhớ năm ngoái, lúc mua nó, giảm giá rồi thì còn hơn hai ngàn.

Hơn hai ngàn, còn nhiều hơn tiền lương một tháng của cô bây giờ, vậy mà hỏng mất rồi. Giờ cô không có dư tiền mua đồ mới. Tô Mạch cúi đầu nhìn vệt sơn trên váy, cố nghĩ xem có cách nào cứu được không.

Cô đứng dậy, nhìn lên cửa sổ tầng hai.

Đèn sáng, rèm cửa sổ cũng đang mở nhưng không nhìn thấy người đó.

Tô Mạch nhặt giẻ lên lau tiếp.

Cô lau được một lúc, động tác chậm dần lại, cánh tay và cổ tay mỏi nhừ.

Còn một nửa nữa mới xong. Cô liền cầm luôn hai chiếc một lúc, mỗi tay một chiếc, một thì dùng tay nghỉ vò giấy.

Cái giẻ bên tay trái bị một bàn tay to lấy đi.

Trâu Tinh Thần đứng cạnh Tô Mạch: “Cùng làm.”

Tô Mạch quay đầu, lấy cánh tay lau mồ hôi trên trán: “Chỗ này bẩn lắm, em sắp lau xong rồi, anh tránh ra đi được không?”

Trâu Tinh Thần nhúng chiếc giẻ mình cầm vào dung môi pha sơn, áp lên vách tường, đầu hơi ngửa lên: “Không được, anh phải lau sạch tội danh không phải của anh.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Trâu Tinh Thần: Năm mới, mọi người khoan vội mắng tôi, tôi và Mạt Lị nhà tôi chúc mọi người năm mới vui vẻ!

Tô Mạch: Sớm sinh quý tử!

Trâu Tinh Thần: Đi.

Tô Mạch: Đi đâu?

Trâu Tinh Thần: Không phải em nói sớm sinh quý tử sao?

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạch và Trâu Tinh Thần cùng nhau lau sạch sơn trên tường. Tô Mạch cầm thùng dung môi pha sơn lên nhìn: “Còn một chút, lần tới vẫn dùng được.”

Trâu Tinh Thần lấy cái thùng Tô Mạch cầm và cả giẻ lau của hai người, ném hết chúng vào thùng rác ven đường.

Tô Mạch thò đầu nhìn vào thùng rác: “Lần sau vẫn còn dùng được mà, sao lại vứt đi? Đồ phá của.”

Trâu Tinh Thần xoay người đi về phía cửa nhà: “Sau này không còn dùng tới nữa.”

Tô Mạch theo sau: “Là sao?”

Hai người vào trong nhà, Trâu Tinh Thần nói: “Cảm ơn quà sinh nhật em tặng, là món quà sinh nhật tuyệt nhất anh nhận được từ bé tới giờ.”

Tô Mạch ngửa đầu lên nhìn: “Anh xem rồi à?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Mai anh ra ngoài một chuyến, em ở nhà một mình nhé.”

Tô Mạch cười: “Thế anh đã nghĩ ra nên cảm ơn em thế nào chưa?”

Trâu Tinh Thần đi lên tầng hai: “Em muốn thế nào?”

Tô Mạch đi theo sau, ôm eo Trâu Tinh Thần ở cửa phòng, dán mặt lên lưng anh: “Anh tha thứ cho em đi, em không lợi dụng tình cảm của anh nữa, chúng ta làm lành nhé được không?”

Trâu Tinh Thần xoay người lại: “Cùng lắm thì đồng ý cho em theo đuổi anh, về chuyện có tha thứ, có làm lành hay không thì phải xem biểu hiện của em.”

Tô Mạch áp tới ôm cổ Trâu Tinh Thần, ngửa mặt lên định hôn anh, anh nghiêng mặt đi, cô hôn hụt.

“Không phải anh nói phải xem biểu hiện của em sao? Sao còn trốn?”

Trâu Tinh Thần kéo Tô Mạch ra khỏi cổ mình, lẩm bẩm: “Ai nói là biểu hiện kiểu này.”

Nói rồi mở cửa đi vào phòng, đang định đóng cửa lại thì Tô Mạch luồn qua dưới cánh tay anh chui vào phòng.

Cô trèo lên giường Trâu Tinh Thần, đá dép đi trên chân xuống đất, xoay lại nhìn anh: “Biểu hiện mặt này của em cũng được lắm.”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép: “Muốn một bước lên mây à? Không có cửa đó đâu.”

“Em phải kiên nhẫn theo đuổi anh, cố gắng hết mức thể hiện tình yêu của mình ra ngoài.”

Tô Mạch kéo khóa kéo sau lưng váy: “Đang thể hiện này.”

Trâu Tinh Thần ngoảnh mặt đi, giọng hơi khàn: “Không phải thể hiện kiểu này.”

Tô Mạch ngồi quỳ trên giường, dùng cặp mắt ngây thơ vô tội nhìn anh: “Thế là thể hiện kiểu gì?”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái, gắng nhẫn nại hết sức: “Tự lên mạng tra đi, xem theo đuổi đàn ông thì làm thế nào.”

Tô Mạch xuống khỏi giường, xỏ dép vào: “Điện thoại của em để ở sô pha dưới nhà, anh chờ em một chút, em đi tra ngay.” Nói rồi chạy ra khỏi phòng ngủ.

Trâu Tinh Thần đóng cửa, khóa trái lại.

Một lát sau, Tô Mạch lên gõ cửa.

Trâu Tinh Thần ở trong phòng nói với ra: “Đừng gõ nữa, ngủ rồi.”

Tô Mạch đứng trước cửa: “Em chỉ hỏi anh một chuyện thôi.”

Trâu Tinh Thần: “Để mai rồi nói.”

Tô Mạch: “Chuyện này rất quan trọng.”

Trâu Tinh Thần mở cửa, nhìn cô từ trên cao xuống: “Chuyện gì?”

Tô Mạch hơi do dự: “Anh, anh với Trịnh Kinh Kinh, hai người đã ngủ chưa?”

Trâu Tinh Thần tựa vào cạnh cửa, nhìn cô gái trước mặt đầy hứng thú: “Em thấy sao? Ngủ thì sao mà không ngủ thì sao?”

Tô Mạch ngẩng đầu lên nhìn: “Em thấy là hai người chưa ngủ.”

Trâu Tinh Thần: “Thế em còn hỏi.” Nói rồi đóng cửa lại.

Tô Mạch trở về phòng của mình. Hiện thực và dự tính của cô không được giống nhau cho lắm. Cô tưởng rằng anh xem video xong sẽ lao tới ôm chặt cô rồi cảm động nói: “Mặt Lị, em là cứu tinh của anh!”

Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ lên giường nằm. Anh chịu xuống nước đồng ý để cô theo đuổi anh cũng là một kết quả không tồi.

Nhận được sự đồng ý của anh, ít nhất có thể nói lên rằng anh không ghét cô, vậy thì cô có thể mạnh dạn hơn, không cần quá rụt rè nữa.

Hôm sau, lúc Tô Mạch rời giường, Trâu Tinh Thần đã đi ra ngoài.

Lúc ấy mới bảy giờ ba mươi.

Anh thường xuyên thức đêm, cuối tuần không ngủ tới mười giờ là chưa thể dậy được.

Trâu Tinh Thần mua một bó hoa ở cửa hàng hoa gần biệt thự, bắt xe đi công viên nghĩa trang.

Anh đặt bó hoa bách hợp trước bia mộ Chu Thấm Nhã.

Anh đứng yên trước ngôi mộ một lúc lâu nhưng không nói câu nào.

Hai tiếng đồng hồ sau, Trâu Tinh Thần xuất hiện ở một bệnh viện tư của thành phố Tây Quỳnh. Ông ngoại của Chu Thấm Nhã, cũng

chính là cha của Lý Thư Tình, ông Lý Kiến Nghiệp đang nằm trong bệnh viện này.

Trước khi Chu Thấm Nhã mất, mỗi lần ông tới nhà họ Chu đều thích chơi cờ với Trâu Tinh Thần.

Về sau, Trâu Tinh Thần chưa từng gặp lại ông.

Địa chỉ này Trâu Tinh Thần phải hỏi xin từ chỗ Chu Thụ Bản.

Trâu Tinh Thần gõ cửa vào phòng.

Lý Kiến Nghiệp thấy Trâu Tinh Thần vào, giật mình một chút rồi mới nhớ ra là ai, ông thoải mái nói: “Cháu tới rồi.”

Trâu Tinh Thần tới trước giường bệnh: “Phải tới thăm ông từ lâu rồi mới phải.”

Lý Kiến Nghiệp là một cụ ông hiểu lý lẽ, năm đó ông đã từng trách Trâu Tinh Thần, nếu không phải vì cậu ta từ chối, đưa cháu gái ngoại duy nhất của ông đã không tự sát. Sau này dần dà ông cũng nghĩ thông, căn bản không thể nói là Trâu Tinh Thần sai.

Vậy nhưng, tóm lại thì Chu Thấm Nhã cũng đã chết vì Trâu Tinh Thần.

Lý Thư Tình vì vậy phải chịu cú sốc lớn, trạng thái tinh thần trở nên bất ổn.

Lý Kiến Nghiệp từng nhiều lần muốn dẫn Lý Thư Tình rời khỏi thành phố Tây Quỳnh thương tâm này nhưng Lý Thư Tình không chịu, nhất quyết phải phá rối cuộc sống của Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần đưa video Tô Mạch tình cờ quay được cho Lý Kiến Nghiệp xem.

Dường như là lưu luyến bóng dáng đứa cháu gái, ông cụ ngồi xem rất lâu, cuối cùng chùi chùi nước mắt.

Thực ra lúc đó họ đều biết, với tính cách của Chu Thấm Nhã thì không có vẻ giống một người vì thất vọng trong chuyện tình cảm mà tìm tới cái chết.

“Bao năm qua, Thư Tình luôn chìm trong nỗi đau mất con gái, chưa thoát ra được. Nó càng ngày càng cực đoan hơn, còn tiếp tục thế này, nó sẽ điên mất.”

“Chờ sức khỏe ông khá lên, ông sẽ dẫn nó sang Mỹ trị liệu tâm lý.”

Cuối cùng Lý Kiến Nghiệp vẫn không nói xin lỗi với Trâu Tinh Thần nhưng chuyện này đã không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là Trâu Tinh Thần không còn phải gánh cái quá khứ nặng nề làm người ta không thở nổi này nữa.

Trâu Tinh Thần rời khỏi bệnh viện. Ánh mặt trời ngoài trời chói mắt, hắt lên bóng cây loang lổ. Anh như lại về với thời niên thiếu.

Sáng sớm vừa đánh răng vừa hát vừa soi gương rồi đạp xe đạp chở em gái đến trường.

Anh ngẩng đầu, ánh mặt trời trắng xóa.

Dường như anh lại nhìn thấy cô bé hiền lành mặc váy trắng cầm bài kiểm tra bị điểm kém cúi đầu nghe Chu Thụ Bân dạy dỗ, vụng trộm nghiêng đầu nhìn anh, nhoẻn cười tinh nghịch.

Cô quán lấy bà nội, giọng rất êm tai: “Bà ơi, anh không có bà nội, bà phải tốt với anh thêm một chút nhé.”

Anh vẫn luôn coi cô như em gái ruột, luôn luôn như vậy.

Lúc Trâu Tinh Thần về tới nhà thì trời đã chiều. Tô Mạch đang ngồi vẽ trên sô pha, để laptop trên bàn trà, tay ôm bảng vẽ.

Vì ghế sô pha với bàn trà cao gần ngang nhau nên cô ngồi làm cực kỳ mệt.

Trâu Tinh Thần đi tới: “Để bảo người ta thêm cho em một bộ bàn làm việc ghế dựa.”

Tô Mạch ngẩng đầu lên: “Giai cấp tư sản bọn anh từ lúc nào lại lương thiện thế?”

Trâu Tinh Thần: “Không cần thì thôi.”

Tô Mạch bỏ bảng vẽ xuống, đứng dậy: “Cần, cần, cần, tất nhiên là cần.”

Cô mềm giọng, chan chứa tình cảm nhìn Trâu Tinh Thần: “Cả ngày hôm nay anh đi đâu vậy? Em nhớ anh muốn chết.”

Trâu Tinh Thần cạn lời nhìn cô: “Cách theo đuổi người khác của em thế này hơi thiếu chiều sâu, trình độ diễn xuất hơi hợt.”

Tô Mạch liếc xem giờ: “Sắp tới giờ cơm tối rồi, anh muốn ăn gì?”

Trâu Tinh Thần: “Ngoại trừ mì tôm, mì dương xuân, mì trứng cà chua, em còn biết nấu gì nữa?”

“Để anh nấu cho.”

*mì dương xuân (阳春面): mì sườn chan nước thêm nước tương, hành lá; mì trứng cà chua (番茄鸡蛋面): bác trứng, thêm cà chua vào xào rồi thêm nước, gia vị, cho mì đã trụng vào. Đây là những loại mì đơn giản nhất.

mì dương xuân

mì trứng cà chua

Tô Mạch mỗi mắt ngóng trông, thậm chí bụng đói sôi lên vẫn không nỡ lấy đồ ăn vặt lấp tậm.

Tối hôm đó họ ăn bánh trôi.

Bánh trôi mùi hoa mận lị.

Loại mà ở siêu thị cũng không có bán.

Tô Mạch ngồi trước bàn ăn, cúi xuống hít hà: “Em thèm món này mãi, thèm lâu lắm rồi, cứ tưởng là cả đời này cũng không được ăn nữa.”

Trâu Tinh Thần: “Đừng ra vẻ khổ sở nữa, mau ăn đi, để nhão mắt.”

Thế là Tô Mạch vui vẻ ngồi ăn bánh trôi.

Trâu Tinh Thần rửa bát, không dùng máy rửa bát, rửa bằng tay.

Tô Mạch đứng bên Trâu Tinh Thần: “Nghĩ gì mà tự dưng chủ động làm việc nhà thế?”

Trâu Tinh Thần ngẩng đầu nhìn lướt qua cửa sổ nhá nhem tối: “Đây không gọi là làm việc nhà, đây gọi là nồng nàn yêu cuộc sống.”

Vòi nước xối nước lên chiếc bát sứ trắng Tô Mạch mới mua sáu đồng một chiếc, bọt xà phòng nổi lên, phản quang đủ mọi màu sắc dưới ánh đèn, trông thật đẹp.

Tô Mạch cười: “Một khi quý ngài đã nòng nân yêu cuộc sống như thế thì lát nữa tự thay luôn ga giường đi.”

Trâu Tinh Thần: “Anh là người có người giúp việc, xin em hãy luôn ghi nhớ điều này.”

Tuy anh nói vậy nhưng vẫn thay ga giường giúp Tô Mạch một tay.

Tô Mạch bỏ ga giường bắn vào máy giặt, đi lên tầng nói: “Em có một kiến nghị rất bảo vệ môi trường, rất tiết kiệm tiền, không biết có thể thực hiện được không.”

“Anh xem đó, ga giường của anh phải thay, của em cũng phải thay, thay tới thay lui, giặt này giặt kia, thật lãng phí tài nguyên nước. Không bằng chúng ta dùng chung một bộ đi.”

Trâu Tinh Thần ngược nhìn: “Dùng chung thế nào?”

Tô Mạch ngồi xuống mép giường của Trâu Tinh Thần, ngửa mặt lên nhìn anh: “Hai người cùng chung một giường.”

Trâu Tinh Thần tựa vào cạnh bàn, nhoẻn miệng cười, vẫn câu nói cũ: “Em tưởng hay lắm.”

Lần thứ n bị từ chối, Tô Mạch xuống giường, chuẩn bị lăn về phòng mình ngủ.

Trâu Tinh Thần gọi cô lại: “Lại đây.”

Tô Mạch xoay người, như thể quyết sống chết bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân: “Anh bảo em lại là em lại à?”

Hắn ngược mắt: “Có lại không?”

Tô Mạch: “Lại. Lại đây.”

Cô đi tới chỗ anh, được anh kéo vào lòng.

Cô không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, sợ cựa người làm anh giật mình, anh sẽ không ôm cô nữa.

Anh im lặng một lúc thật lâu, chỉ ôm chặt lấy cô, cuối cùng mới nói: “Cám ơn em, Mạt Lị.”

Sau một thời gian dài, anh lại một lần nữa gọi cái tên này của cô.

Tô Mạch cọ cọ trong lòng Trâu Tinh Thần: “Anh muốn cảm ơn thật thì làm bạn trai của em đi.”

Trâu Tinh Thần buông Tô Mạch ra: “Chờ em cai hẳn thuốc rồi nói sau.” Nói rồi nhốt cô ở ngoài cửa.

Tô Mạch cào cào bên ngoài cửa: “Được, người được theo đuổi thì to rồi.”

Lại mạnh miệng một câu: “Tốt nhất là đừng để rơi vào tay em, không là anh xong đời!”

Tác giả có chuyện muốn nói: tôi thấy hơi ngòn ngọt, mọi người cũng thấy ngọt chứ? Ngọt nhỉ?

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tổ
dtv-ebook.com

Chương 38

Sáng sớm, Trâu Tinh Thần từ tầng trên xuống.

Triệu Thủ vừa tới: “Thần ca, sao hôm nay tâm trạng tốt vậy? Xuống cầu thang còn hát nữa.”

Không chỉ vậy, tóc cũng chải chuốt cẩn thận, đầu giống trước kia, trước khi chính thức bắt đầu một ngày làm việc thì luôn luôn như một cái tổ quạ.

Trâu Tinh Thần vào bếp định đun chút nước uống thì phát hiện ra đã có người đun sẵn.

Trên chiếc cốc thủy tinh trong suốt của anh có dán một tờ giấy note màu vàng: “Cốc đã tráng, nước sôi trong ấm, mới đun hôm nay.”

Trong cốc có sẵn nửa cốc nước lạnh, Trâu Tinh Thần pha thêm chút nước ấm, lắc lắc, vừa uống.

Chẳng bao lâu sau, Tô Mạch ở ngoài về, xách một túi đồ ăn sáng thật to.

Cô bỏ bữa sáng lên bàn, vừa mở vừa quay qua nói với Trâu Tinh Thần: “Tranh thủ ăn cho nóng.”

Trâu Tinh Thần ngồi vào bàn ăn nhìn thử. Cũng được, đều là món anh thích.

Tô Mạch vào bếp lấy một chiếc đĩa trắng nhỏ đổ dấm chua, rửa sạch hai đôi đũa, đưa một đôi cho Trâu Tinh Thần: “Chỗ tiểu long bao này em phải xếp hàng đợi hai mươi phút mới mua được đó.”

“Có cả nem rán đây nữa, tranh thủ ăn cho nóng.”

Trâu Tinh Thần ném thử một miếng: “Cũng được.”

Tô Mạch ngồi xuống: “Chỉ cần anh thích, dù mệt hay phiền phức cũng đều đáng giá.”

Triệu Thù đi tới, tự rửa một đôi đũa sạch rồi ngồi vào bàn, quay qua hỏi Tô Mạch: “Anh ấy trả cô tiền lương làm giúp mọi việc à?”

Tô Mạch cười: “Xem anh nói kia, tiền tiền bạc bạc thật tục tằn.”

Triệu Thù gấp nửa cây quẩy nhúng vào sữa đậu nành: “Chẳng lẽ là phát điên vì yêu?”

Tô Mạch: “Anh nói đúng.”

Triệu Thù quay qua nhìn Trâu Tinh Thần.

Đối phương ngồi kén chọn hết món nọ tới món kia như ông tướng: “Sáng mai anh muốn ăn cháo bí đỏ, cái quán bên trái nhà mình ấy, quán bên phải bị ngọt quá.”

tiểu long bao (小笼包) cháo bí đỏ (南瓜粥)

Tô Mạch yêu chiều nói: “Không thành vấn đề, đại bảo bối.”

Triệu Thù: “Hai người thế này là làm lành rồi đổi tính cho nhau à?”

Tô Mạch: “Tôi đang theo đuổi anh ấy.”

Trả giá và mệt nhọc hôm nay, mai sau đòi lại gấp đôi.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Triệu Thù nhìn Tô Mạch: “Ấn chuông cửa giờ này thì chắc tới tám phần là tình địch nhà đối diện của cô mang bữa sáng tới rồi.”

Tô Mạch đi mở cửa, hoa cô đặt được giao tới.

Cô ôm bó hoa hồng đỏ đi về bàn ăn, dâng hai tay tặng nó cho người trong lòng: “Hoa này thật hợp với anh. Mười một bông, tượng trưng cho một đời một kiếp.”

Trâu Tinh Thần nhận hoa: “Chỉ có mười một đóa. Anh thích chín mươi chín đóa.”

Tô Mạch cười gượng: “Tạm thời không có nhiều tiền như thế, cục cưng chịu khó một chút, sau này em phát tài rồi sẽ tặng anh 999 đóa.”

Trâu Tinh Thần nhìn Triệu Thù một cái: “Ông làm chứng nhé.”

Triệu Thù sửng sốt trước cảnh tượng đang diễn ra, gật đầu như một con rô bốt.

Tô Mạch vào bếp lấy kéo, sửa lại bó hồng một chút rồi cắm vào bình hoa: “Đặt ở phòng ăn hay trong phòng ngủ của anh đây?”

Trâu Tinh Thần bỏ đũa xuống: “Mỗi chỗ một bó đi.”

Tô Mạch lấy điện thoại gọi cho cửa hàng hoa đặt thêm một bó hoa hồng.

Trâu Tinh Thần đã đi tới chỗ cầu thang còn quay đầu lại nói: “Hoa hồng bày trong phòng ngủ của anh, còn bàn cơm thì bày một bó bách hợp.”

Tô Mạch đành phải gọi lại cho cửa hàng hoa, đổi đơn hoa hồng vừa đặt sang bảy bông bách hợp.

Trâu Tinh Thần: “Tám bông đi, lấy may. Phải nửa hồng nửa trắng, hồng quá hay trắng quá đều không được. Phần màu trắng của cánh hoa chiếm 40%, màu hồng chiếm 60%, chỗ tiếp giáp giữa hai màu phải nhạt tự nhiên.”

Tô Mạch nói vào trong điện thoại: “Lily hồng, không phải bảy bông, mua tám bông, lấy may.”

Trâu Tinh Thần đi lên tầng trên. Triệu Thủ lại vỗ vai Tô Mạch: “Khổ thân cô, nhẫn nhịn vất vả lắm hả? Tên kia tác oai tác quái tới mức tôi đứng xem thôi cũng muốn xông tới bóp chết anh ta.”

Tô Mạch quay đầu sang: “Kẻ làm đại sự, phải biết nhẫn.”

“Phương châm của chúng ta là, để những gì anh ta gây ra hôm nay, hóa thành lệ hối hận mai sau.”

Dự án phát triển game bước vào giai đoạn tối quan trọng. Mọi người đều tới rất sớm, chín giờ ba mươi là nhân viên đều đã đông đủ, một chuyện vô cùng hiếm có.

Tô Mạch còn có thể trích ra thời gian và sức lực ra theo đuổi bạn trai giữa guồng xoay quay cuồng của công việc quả là vô cùng lợi

hại.

Trong giờ họp, Tô Mạch ngồi cạnh Trâu Tinh Thần nghe anh thảo luận kế hoạch công việc hoặc là mắng ai đó, cứ cách ba mươi phút lại đưa một cốc nước cho anh uống cho mát họng, thoải mái tiếp tục mắng người.

Vương Tử Hoài: “Tôi cũng muốn uống nước.”

Tô Mạch: “Tự rót đi.”

Trâu Tinh Thần: “Tử Hoài, ông xem lại cho cẩn thận cái đồng lõa xộn ông làm ra đi. Không biết xấu hổ hay sao mà còn đòi uống nước hả?”

Mễ Việt chịu trách nhiệm hoạch định kiêm tiếp thị giờ tay: “Báo cáo nghiên cứu thị trường nhằm mục tiêu nửa năm tới đưa game di động ra thị trường đã có rồi.”

“Theo tin trên mạng, hai công ty game đang lên nhanh chóng trong số các công ty game lớn nhất trong nước có hai game thu hút được đông người chơi sẽ tiến hành nâng cấp thay đổi lớn. Trong các công ty game mới, ngoại trừ Khoa kỹ Bắc Đò, những công ty khác không phải đối thủ.”

Trâu Tinh Thần: “Ưu thế của công ty lớn là có được quần thể người chơi lớn, hội fan hâm mộ đông, thành thạo về marketing, con đường quảng bá rộng rãi, rất dễ chiếm lĩnh thị trường một cách nhanh chóng. Chúng ta cũng phải phát huy toàn bộ ưu thế của mình ra.”

Mễ Việt: “Ưu thế của chúng ta là gì?”

Trâu Tinh Thần im lặng nhìn anh ta một cái: “Ông là giám đốc kế hoạch, ông hỏi tôi làm mẹ gì?”

Tô Mạch đưa cho anh một cốc nước: “Giám đốc Trâu, uống nước.”

Trâu Tinh Thần uống một ngụm: “Tìm ra một điểm để quảng bá, tránh nói suông không thực tế.”

Mễ Việt: “Phát huy truyền thống văn hóa Trung Hoa, thấy sao?”

Trâu Tinh Thần: “Cái này phải có nhưng đừng đưa vào ngay từ đầu. Người chơi vừa nhìn thấy mấy cái này là đã bỏ chạy rồi, khéo lại tưởng là game cho mấy vị giáo sư chơi.”

“Trịnh Kỳ Lân, Tô Mạch, trang điểm và trang phục của các nhân vật nữ phải tăng lên trăm loại. Phương thức tương tác giữa người chơi nam và nữ cũng cần đa dạng thêm một chút.”

Triệu Thù: “Phải đấy, có con gái chơi thì còn sợ không có đàn ông vào chơi hay sao?”

Tô Mạch: “Nhưng mà, mục đích của chúng ta không phải là phát huy truyền thống văn hóa Trung Hoa hay sao?”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái: “Ai nói với em mục đích của chúng ta là nó? Chúng ta có mục đích cao cả hơn nhiều.”

Tô Mạch: “Thế cao cả hơn là gì?”

Trâu Tinh Thần: “Kiếm tiền.”

Đứng đầu giới làm game, bước lên bục cao nhất nhận thưởng.

Trâu Tinh Thần: “Giai đoạn khởi động quảng bá có thể bắt đầu được rồi. Mọi người brainstorming, nghĩ xem dùng cách gì để quảng bá game của chúng ta. Lần tới họp sẽ thảo luận.”

Khoảng thời gian tiếp đó, Tô Mạch luôn bận bịu thiết kế trang phục cho nhân vật nữ trong game. Vì hiểu biết về trang phục nữ cổ đại có hạn, cô thường xuyên phải đi thư viện, vừa tra tài liệu vừa vẽ.

Thường thường sáng sớm đã phải lên giữ chỗ, buổi trưa ở lại thư viện gặm bánh mì, tới tám giờ tối thư viện đóng cửa mới về nhà. Về tới nhà thì đã chín giờ, lao động thể lực và trí óc quá độ, mệt tới mức vừa đặt người xuống giường là ngủ được ngay.

Cô đi sớm về hôm, chạm giường là ngủ, bởi vậy nên bỏ bê cái gã cô đang tán dở kia.

Rốt cuộc, sau năm ngày liên tục ra khỏi nhà, Trâu Tinh Thần bắt mẫn.

Anh gọi Tô Mạch vào phòng: “Trong giờ làm ngày nào cũng đi ra ngoài, em thấy vậy có ổn không? Ai cũng như em thì công ty này giải tán mất.”

Tô Mạch giải thích: “Em đi thư viện là vì công việc, là vì sự nghiệp làm game của bảo bối mà.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái: “Cần sách gì thì mượn về không phải được rồi sao? Sao cứ phải ngồi cả ngày trên thư viện không ở nhà.”

“Anh nhớ em phải không?” Tô Mạch cười, “Người trước đây ngày nào cũng quanh quẩn quanh mình bỗng dưng không thấy đâu, nhớ cuống cuống lên rồi chứ gì?”

Trâu Tinh Thần ngược mắt nhìn lên: “Em nghĩ nhiều rồi.”

Tô Mạch: “Cái chính là cần quá nhiều tài liệu, từ trang phục Trung Quốc truyền thống cho tới trang sức đi kèm và cách búi tóc đủ các kiểu. Mỗi người mỗi lần chỉ được mượn mười quyển sách, còn lâu mới đủ.”

Trâu Tinh Thần: “Không đủ thì mua. Từ đây qua thư viện, em bắt xe buýt đi đi về về ít nhất phải tốn một tiếng rưỡi. Thời gian chính là tiền bạc. Chừng đó tiền đủ để em mua đồng tài liệu ấy rồi.”

Tô Mạch: “Em làm vậy không phải là vì không có tiền hay sao?”

Trâu Tinh Thần: “Không có tiền thì không biết đòi Chu Bắc à? Cái này để công ty chi, không cần em tự trả.”

Tô Mạch nói nhỏ: “Sách chuyên ngành kiểu này đắt lắm. Không phải là em muốn tiết kiệm tiền cho công ty hay sao?”

Trâu Tinh Thần đập bàn: “Em xem thường ai đấy?”

Tô Mạch rút người ra sau: “Mua. Mua, được chưa?”

Cô đứng dậy, đi vòng ra sau lưng Trâu Tinh Thần, bóp vai cho anh, khom người xuống, ghé vào tai anh: “Anh thừa nhận là nhớ em, muốn em ở nhà với anh thì khó lắm à?”

Sao cứ phải vòng vo quanh co như thế, kiêu ngạo thế để làm gì?

Trâu Tinh Thần nghiêng mặt đi, nhìn Tô Mạch hơi khó chịu: “Em hút trộm thuốc.”

Lúc cô tới gần, anh ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng.

Tô Mạch lí nhí như đứa trẻ phạm lỗi: “Em chỉ, ờm, có một cái vẽ mãi không được như ý nên hơi áp lực, vậy nên mới...”

Trâu Tinh Thần chìa tay ra.

Tô Mạch giao nộp bao thuốc lá giấu trên người cho Trâu Tinh Thần rồi nghe anh quát mình: “Ra ngoài.”

Tô Mạch biết mình làm không tốt, không thể trách anh.

Nhưng cô vẫn muốn giải thích cho mình mấy câu: “Tuy em không nghiện nặng nhưng dù sao cai cũng cần thời gian, từ từ rồi em sẽ làm được. Cho em thời gian ba tháng được không?”

Tất nhiên Trâu Tinh Thần cũng hiểu đạo lý này nhưng chỉ có điều anh không chấp nhận được chuyện cô hút thuốc.

Chuyện này có dính dáng tới quá khứ của cô, có dính dáng với Cố Bắc Đò, dính dáng tới tình cảm hồi thiếu nữ của cô. Người đàn ông đầu tiên cô rung động không phải anh, anh không chịu được.

Tô Mạch ôm cổ Trâu Tinh Thần từ phía sau, môi cọ cọ lên cổ anh, giọng dịu dàng hơn: “Anh là người đầu tiên em yêu cũng là người em yêu nhất.”

Thấy sắc mặt anh dễ nhìn hơn một chút, cô mới hỏi: “Ba tháng được không?”

Trâu Tinh Thần: “Một tháng.”

Tô Mạch cắn răng: “Được. Một tháng sau, trả lại cho anh một Tô Mạch khỏe mạnh không độc hại không mùi thuốc lá 2.0.”

Trâu Tinh Thần cúi đầu ừ một tiếng rồi liếc cô: “Em bỏ tay ra trước đi.”

Cô ôm hơi chặt, anh suýt thì tắc thở.

Tô Mạch nói cổ Trâu Tinh Thần ra: “Em ra ngoài làm việc đây. Hôm nay không tới thư viện nữa. Để em viết một tờ danh sách sách cho Chu Bắc.”

Lúc ra tới cửa, Tô Mạch dừng bước.

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Gì đấy?”

Tô Mạch lại gần bàn làm việc: “Thực ra, em không nhất định phải dùng khói thuốc thì mới giảm được áp lực. Còn nhiều cách giảm áp lực khác.”

Trâu Tinh Thần nhếch môi cười: “Ví dụ?”

Tô Mạch quét mắt nhìn cơ thể của Trâu Tinh Thần, không hề che giấu nội tâm khao khát anh: “Ví dụ như, sinh hoạt tình dục.”

Bị cô dùng ánh mắt trần trụi như vậy nhìn chăm chăm vào mình, cuống họng anh kéo căng, uống một hơi hết quá nửa cốc nước. Không nóng.

Lúc Tô Mạch ra khỏi phòng Trâu Tinh Thần, toàn bộ người trong văn phòng đều nhìn cô.

Triệu Thù hỏi: “Cô lại làm gì chọc lão đại nổi nóng thế?”

Đúng thế, Tô Mạch bị mắng đuổi ra ngoài.

Chu Bắc: “Gì mà em tưởng hay lắm thế? Cô lại tưởng gì vậy?”

Tác giả có chuyện muốn nói: Vui vẻ.

Ngày lành của người họ Trâu nào đó sắp tàn...

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 39

Sau một đợt vội tối tắm mặt mũi, cuối cùng cũng tới lúc được thờ.

Tô Mạch quyết định chuyển kế hoạch theo đuổi chồng lên vị trí hàng đầu trong lịch trình.

Cô vô cùng cố gắng, ngày ngày hồi han ân cần, thỉnh thoảng lại tán tỉnh một chút, tối tối lại mặc váy ngủ gọi cảm sang phòng anh lượn một vòng.

Vậy mà anh vẫn kiên quyết không xuống nước.

Gã đàn ông này thực là khó tán.

Mẽ Việt gợi ý cho Tô Mạch, theo quy luật trong tiểu thuyết, vấn đề của Tô Mạch là theo đuổi quá nhiệt tình, người được theo đuổi sẽ không biết quý trọng.

Phương án giải quyết chính là thờ ơ lạnh nhạt với anh ta ít hôm, cuối cùng cho thêm một nhân vật nam phụ làm chất xúc tác.

Tô Mạch nhìn mọi người trong văn phòng, rút ví lấy ra hai trăm đồng: “Mọi người ai chịu làm diễn viên phụ không? Một ngày hai trăm, diễn ba ngày là được.”

Bị mọi người nhất loạt cự tuyệt.

Triệu Thù: “Thôi, chúng tôi còn muốn sống thêm mấy ngày.”

Chu Bắc: “Tôi sợ sẽ bị cái tên ghen tuông kia giết chết.”

Cuối cùng Mễ Việt lại gợi ý: “Em họ tôi đang học năm ba Học viện Điện ảnh ở Tây Quỳnh, hay tôi nhờ nó nhé? Coi như thực hành thực tế.”

Tô Mạch nhìn hai trăm trong tay: “Tuyển thủ trình độ chuyên nghiệp cỡ vậy e là không thuê nổi.”

Mễ Việt: “Không sao, diễn nam phụ thôi mà, có phải nam chính đâu, tốn hết bao nhiêu chứ.”

Cuối cùng, Mễ Việt gọi điện cho em họ anh ta xong quay qua nói: “Không cần tiền, diễn hữu nghị luôn, coi như luyện tập.”

Tô Mạch vui vẻ hỏi: “Tốt thế, anh nói thế nào mà thuyết phục được người ta vậy?”

Mễ Việt cười: “Tôi gửi ảnh cô qua cho nó.”

Triệu Thủ vỗ vai Mễ Việt: “Tốt nhất là ông hãy cầu nguyện cho việc này không bị lão đại biết đi. Bằng không...”

Mễ Việt nhanh chân chạy tới chỗ Tô Mạch: “Chờ cô lên chức bà chủ của Khoa kỹ Tinh Thần rồi, nhất định phải bảo vệ công thần tôi đây nhé, tốt nhất là tăng thêm lầy chút lương.”

Tô Mạch: “Anh chờ tôi tán đổ được đã rồi nói sau.”

Trâu Tinh Thần ra khỏi phòng, cả khu làm việc lập tức im phăng phắc, thậm chí tiếng cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Trâu Tinh Thần: “Sao trẩm vừa giá lâm liền tắt tiếng hết thế? Âm mưu tạo phản à?”

Tô Mạch: “Mọi người mau làm việc đi. Tôi mời trà chiều.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Quý cô có tiền mời trà chiều à?”

Tô Mạch cười: “Trà hoa mặt lị.” Nói rồi vào bếp pha trà, không tốn một xu.

Trâu Tinh Thần chê cô quá bần, gọi một đồng bánh ngọt và cà phê tới.

Vị nam phụ tình nguyện diễn hữu nghị kia, từ sau khi kết bạn trên Wechat với Tô Mạch xong thì liền mất liên lạc.

Nghe nói là nhận được một phim gì đấy, theo đoàn phim tới một hòn đảo nhỏ vắng vẻ hoang tàn để quay phim. Không thể không bỏ vai nam phụ của Tô Mạch.

Tuy nhiên, Tô Mạch đã lĩnh hội được tinh túy về tác dụng của nam phụ, cho dù không có ai diễn cùng, cô vẫn có thể diễn.

Mấy ngày sau đó, cô không còn suốt ngày khiêu khích, quyến rũ Trâu Tinh Thần nữa, hể rảnh ra là liền cúi đầu nghịch điện thoại.

Trâu Tinh Thần lại gần, Tô Mạch liền tắt màn hình điện thoại.

Trâu Tinh Thần: “Làm gì thế, người khác xem không được à?”

Tô Mạch cười: “Chuyện riêng tư, không thể cho anh xem được.”

Trâu Tinh Thần: “Cái điện thoại này của em là anh mua cho, sao anh lại không được xem?”

Tô Mạch đứng dậy: “Lắm lý. Không có việc gì thì em đi làm việc đây, anh cứ bận chuyện của anh đi.”

Dạo này Trâu Tinh Thần được Tô Mạch ngâm trong hũ mật, cực kỳ không quen bị cô lạnh nhạt, thờ ơ. Anh lập tức không bằng lòng, lúc Tô Mạch làm việc, cứ lượn qua lượn lại trước mặt cô.

Cô vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Rốt cuộc anh không nhịn được: “Không phải em đang theo đuổi ông đây sao? Không thấy tâm tình của ông đây không được tốt à?”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Thấy rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Thấy còn không mau dỗ đi.”

Tô Mạch nhíu mày: “Công việc bận quá, không làm xong là ông chủ mắng ngay.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch từ trên cao xuống: “Được, khá lắm.” Nói rồi bỏ đi.

Tô Mạch nghe thấy tiếng sập cửa, trộm nghĩ, hay là đi dỗ?

Không được, không thể dỗ, dỗ là sẽ thất bại trong gang tấc ngay.

Chiều thứ Bảy, Tô Mạch và Trâu Tinh Thần đều ở nhà làm việc.

Hai người, mỗi người chiếm một góc bàn trong thư phòng.

Tô Mạch thả chuột, duỗi lưng: “Em đi sửa soạn một chút đây, bảy rưỡi tối có phim chiếu.”

Trâu Tinh Thần rời mắt khỏi màn hình máy tính: “Hôm nay anh không muốn xem phim.”

Tô Mạch gập máy tính, đứng dậy: “Xin lỗi nhé, không phải đi với anh. Một người bạn học của em ở nơi khác tới Tây Quỳnh đi công tác, mời em ăn cơm tiện thể xem phim Đạo này đang có một phim văn nghệ tình yêu mới ra, tiếng tăm khá được.”

Trâu Tinh Thần: “Hai đứa con gái đi xem phim văn nghệ tình yêu cái gì.”

Tô Mạch: “Xin lỗi, bạn học của em là nam.”

Trâu Tinh Thần: “Hôm qua phụ bản bảo em sửa đã sửa xong chưa?”

Tô Mạch: “Vừa gửi mail cho anh rồi đấy, anh kiểm tra đi.”

Nói xong cô liền nhanh chóng ôm laptop đi ra ngoài, sợ bị lôi cổ lại bắt tiếp tục tăng ca.

Tô Mạch về phòng mình tắm rửa qua, thay quần áo, chọn mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, khoác ngoài là một chiếc blazer trắng, dây chuyền vòng tay cũng được phối cẩn thận.

Trang điểm kỹ càng, son môi dùng thỏi Ysl màu “hạ gục đàn ông”, mái tóc xoắn đen thả trên đầu vai, trong sáng và quyến rũ, hai sắc thái đồng thời hiện ra ở cô.

*là màu 12 corail dolman nhiều dưỡng, tô hơi bóng, được quảng cáo là màu được hầu hết trai thẳng yêu thích.

Tô Mạch xách túi, mở cửa phòng ngủ, rón rén đi xuống cầu thang như đi ăn trộm.

Trâu Tinh Thần ra khỏi thư phòng, đứng cạnh lan can tầng hai: “Trang điểm vậy để đi thi người đẹp à?”

Tô Mạch quay đầu, cười quyến rũ: “Không phải đi thi người đẹp, chẳng qua chỉ đi ăn cơm tối và xem phim với bạn học thôi.”

Trâu Tinh Thần cau có nói: “Giờ đệt mới có ba giờ, em đi ăn cơm tối cái gì?”

Tô Mạch: “Thì bạn học cũ lâu ngày không gặp mà, phải vào quán cà phê ngồi ôn chuyện một lát đã chứ, ở cái quán ngay trung tâm thương mại ấy.”

“Đàn ông bên ngoài dù đẹp dù giàu, dù có từng là hot boy của lớp, dù cho anh ấy có là người tốt nhất trên đời, em cũng không thay lòng đâu.”

“Anh yên tâm, trong mắt em chỉ có anh, em đi nhé, đừng trông.”

“Em sẽ không thay lòng đổi dạ đâu!”

Cô nói liền một hơi xong liền đi ra cửa, xỏ đôi cao gót màu trắng chạy biến.

Tô Mạch ra khỏi khu biệt thự, bắt đầu lang thang không mục đích.

Cô đứng trước một tấm kính soi soi thử, tiếc là hôm nay trang điểm đẹp như vậy lại chỉ có thể thưởng thức một mình.

Cô chạy đi như thế, không biết vị kia ở nhà nghỉ thế nào nhưng cô có linh cảm, đêm nay sẽ chẳng phải một đêm lành.

Để dốc toàn lực ứng phó trận chiến tối nay, cô quyết định cơm tối phải ăn nhiều một chút.

Một mình gọi hai suất trẻ em ở McDonald's.

Đang ăn cơm thì nhận được điện thoại của Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần: “Về đi, ăn cơm tối với anh.”

Tô Mạch ngại ngùng nói: “Đang ăn với bạn em rồi, sao có thể giữa chừng bỏ người ta lại được.”

“Anh ngoan nhé, cục cưng lớn rồi thì phải biết ăn cơm một mình.”

Đột nhiên, loa ở McDonald's phát một câu: “McDonald's thích bạn tới, thích bạn tới!”

Tô Mạch: “...”

Trâu Tinh Thần: “Bạn học của em kiểu gì lạ vậy, mời bạn đi ăn McDonald's, không thấy buồn cười à?”

Tô Mạch: “Bọn em là đi hoài niệm, hoài niệm hiểu không? Lần đầu tiên bọn em gặp nhau chính là ở McDonald's, nó mang ý nghĩa kỷ niệm.”

Trâu Tinh Thần: “Lần đầu tiên bạn học gặp nhau chẳng lẽ không phải là trong lớp học hay ngoài sân trường à?”

Tô Mạch: “Ôi, em không nói chuyện với anh nữa, bỏ mặc người ta thì không hay. Dù sao tối em còn đi xem phim nữa, phải muộn mới về.”

“Anh ngoan đi, cục cưng lớn rồi thì phải tự ngủ một mình.”

Tô Mạch nhanh chóng cúp điện thoại.

Ăn ở McDonald's xong, Tô Mạch lên rạp chiếu phim trên tầng năm của trung tâm thương mại.

Mọi người xung quanh tốp năm tốp ba, phần đa dắt theo con cái hoặc là đôi lứa yêu nhau. Đi một mình như cô cũng không ít.

Tô Mạch đứng trước máy bán vé chọn phim và chỗ ngồi.

Một chàng trai trẻ trung tuấn tú tới gần: “Người đẹp, làm phiền cô một chút. Bạn tôi bất ngờ có việc không tới được, thừa một tấm vé, phim này sắp bắt đầu chiếu rồi, “Chát xúc tác tình yêu”, cô muốn xem không? Tôi tặng cô vé.”

Tô Mạch cười: “Cảm ơn, tôi muốn tự mua.”

Anh chàng đẹp trai: “Nếu cô ngại thì bán nửa giá cho cô nhé, nếu không vứt đi thì lãng phí.”

Tô Mạch cảm thấy ý này rất hay, cô có thể tiết kiệm được hai mươi đồng, một khoản cũng kha khá. Dù sao cô chỉ là một kẻ nghèo lương tháng hai ngàn, sắp không đóng nổi tiền nhà.

Anh chàng đẹp trai đưa vé cho Tô Mạch: “Chúng ta add Wechat đi, cô gửi hồng bao cho tôi là được.”

Đến lúc này thì Tô Mạch đã nhìn ra, gã đàn ông này rõ ràng đang gài cô, rõ ràng là nhất kiến chung tình với cô rồi.

Tới để bắt chuyện.

Tô Mạch lấy hai mươi đồng trong ví ra đưa cho anh chàng đẹp trai: “Tôi có tiền lẻ.”

Cô lại nói thêm: “Thực ra tôi đã kết hôn rồi, anh hiểu chứ?”

Anh chàng đẹp trai: “Gì cơ?”

Lúc này, một cậu chàng trông có vẻ là học sinh trung học lại gần nói với anh chàng đẹp trai: “Anh, em trốn được khỏi trường luyện thi rồi. Đi thôi, phim vừa hay sắp chiếu.”

Tô Mạch: “...” Hóa ra không phải gài cô.

Cô trả vé xem phim lại: “Vậy hai người xem đi, tôi tự mua.”

Anh chàng đẹp trai trả hai mươi đồng lại cho Tô Mạch: “Xin lỗi nhé, làm phiền cô.”

Nói rồi liền bỏ đi, lúc đi còn quay đầu lại nhìn đôi lần.

“Em kết hôn lúc nào vậy?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên có tiếng đàn ông nói làm Tô Mạch giật nảy mình.

Cô quay đầu lại: “Anh tới khi nào thế? Đi đường kiểu gì mà không có tiếng vậy?”

Trâu Tinh Thần cầm một tay trong túi nhìn cô: “Cậu bạn học nam hot boy của lớp của em đâu? Gọi ra làm quen tí đi.”

Tô Mạch nhìn trần nhà: “Cậu ấy à, đột nhiên có việc nên về trước rồi.”

Trâu Tinh Thần không vạch trần cô, đưa tay thao tác trên máy bán vé: “Muốn xem phim nào?”

Tô Mạch: “Xem phim “Chất xúc tác tình yêu” vừa rồi đi, vừa kéo qua rồi kìa.”

Cuối cùng Trâu Tinh Thần mua cho Tô Mạch một cặp vé phim kinh dị.

Tô Mạch: “Anh thích làm theo ý mình như thế còn hỏi em làm đéché gì?”

Trâu Tinh Thần: “Em sợ à?”

Tô Mạch đang định nói bà đây là người theo chủ nghĩa duy vật, chưa từng sợ đám ma quỷ này nhưng rồi sửa miệng: “Hơi sợ nhưng có anh ở đây thì không sợ.”

Còn cách giờ chiều hai mươi phút. Trâu Tinh Thần mua hai thùng bỏng, hai cốc Coca, đưa hết cho Tô Mạch cầm còn mình thì ngồi trên sofa nghịch điện thoại.

Tô Mạch ôm một đống đồ ngồi cạnh Trâu Tinh Thần, không dám động cựa, sợ làm Coca và bỏng đổ ra ngoài.

Gã đàn ông ở bên cứ thế ngồi thoải mái, ánh đèn hơi tối trong rạp hắt vào người, những đường nét trên gương mặt được tôn lên rất đẹp.

Không phải anh đang chơi điện thoại mà là đang thử nghiệm game của họ, lúc thì nhíu mày, khi lại giãn ra.

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần chăm chú, càng nhìn càng cảm thấy người này giống một vị thần.

Cô nghĩ, mấy ngày nay mình vất vả diễn vở kịch một vai như vậy mới lật được tình thế từ bị động sang chủ động được một chút, bị anh làm rối lên một cái, thế là cô lại tiêu đời.

“Anh khát không?”

Cô chấp nhận số phận đưa ống hút tới tận miệng cho anh.

Anh mở miệng hút một hơi, mày hơi cau lại: “Lạnh quá.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Tô Mạch: Tác oai tác quái, ra sức
mà tác oai tác quái nữa đi!

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phim bắt đầu chiếu, hai người vào xem.

Dù là cuối tuần nhưng người xem phim kinh dị cũng không nhiều, chỉ thưa thớt lác đác.

Ngồi vào đúng chỗ của mình xong, Tô Mạch hỏi: “Đoạn giữa còn nhiều ghế như thế, sao anh lại chọn ghế góc xó sau cùng vậy?”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái rồi nói: “Sợ em hét lớn tiếng quá, ảnh hưởng mọi người xem phim.”

Tô Mạch: “...” Cô quả thực không phản bác lại nổi, đồng thời còn thấy hơi ngượng ngùng là thế nào nhỉ?

Phim bắt đầu, bầu không khí kinh dị được cài cắm rất đúng chỗ, chỉ mới nửa tiếng đồng hồ đã dọa được một nửa số người bỏ chạy ra ngoài, dù rằng vốn cũng không có nhiều người.

Tô Mạch ôm chặt cánh tay Trâu Tinh Thần, cả người gần như dán chặt lấy anh, trông có vẻ rất căng thẳng.

Trâu Tinh Thần đưa cái tay còn lại lên xoa đầu Tô Mạch: “Đừng sợ.”

Tô Mạch vốn không sợ xem phim kinh dị, thậm chí còn từng định bụng giả vờ sợ để đụng chạm anh nhưng giờ, sự sợ hãi của cô nàng, thực sự không cần phải giả vờ.

Cái phim này kinh dị hơn hẳn tưởng tượng.

Trâu Tinh Thần ôm vai Tô Mạch, kéo cô vào lòng mình xoa xoa.

Đến đoạn cao trào giữa phim, Tô Mạch hoàn toàn không dám xem nữa. Cô áp mặt vào ngực Trâu Tinh Thần, không nhìn vào màn ảnh rộng nữa.

Trâu Tinh Thần bỏ tay vịn ngăn giữa hai ghế đi để cô gái ngồi bên được dựa hẳn vào người mình.

Thân thể con gái mềm mại không biết đã dùng thứ nước hoa gì mà làm lòng người chộn rộn.

Hết phim, Trâu Tinh Thần kéo tay Tô Mạch ra khỏi phòng chiếu. Thấy cô có vẻ sợ thật làm anh nghĩ đáng lẽ mình nên mua vé cái phim văn nghệ tình yêu kia.

Trâu Tinh Thần bỏ tay Tô Mạch ra: “Xin lỗi, lần đầu tiên đi xem phim với con gái, không có kinh nghiệm.” Anh xin lỗi rất thật lòng.

Anh thực sự bị hướng dẫn tán gái trên mạng lừa. Không biết tên chuyên gia tình yêu chó má nào lại đi khuyên rằng dẫn con gái đi xem phim thì phải chọn phim kinh dị.

Tô Mạch thì lại thấy rất được, mặc dù có hơi sợ một chút nhưng vẫn chưa tới nỗi sợ chết người.

Tính ra thì cô còn được bám lấy người anh hơn nửa tiếng đồng hồ, có hời.

Hai người ra về, lúc ra gần tới cửa trung tâm thương mại thì Trâu Tinh Thần phải đi toa-lét một chuyến.

Tô Mạch đứng ở cửa trung tâm thương mại chờ anh.

Một cậu chàng học sinh trung học chạy tới chỗ Tô Mạch: “Chị à.”

Tô Mạch nhận ra cậu ta, là người ban nãy gặp trước rạp chiếu phim, cô còn suýt mua vé của anh cậu ta.

Cô hỏi: “Có việc gì à?”

Cậu chàng hơi ngượng ngùng: “Thực ra chị vẫn chưa kết hôn phải không? Tay chị không mang nhẫn mà.”

Tô Mạch cười: “Em nói đúng. Sao thế?”

Cậu chàng: “Vừa rồi thực ra anh em muốn bắt chuyện với chị. Chị vẫn chưa cho anh ấy số Wechat. Nếu chị thấy có thể được thì hay là thử làm quen với anh em đi, anh ấy tốt lắm.”

Còn bổ sung thêm: “Lương trăm vạn một năm, ngoại hình ưa nhìn.”

Cậu chàng nói xong thì cảm giác đằng sau có người túm cổ áo mình, cu cậu quay đầu lại: “Ôi cái anh này, làm gì thế?”

Trâu Tinh Thần bỏ tay ra, hất hất cằm, nhìn cu cậu từ trên cao xuống: “Chị ấy là bạn gái anh, em nói anh đang làm gì?”

Cậu chàng nhìn Tô Mạch, Tô Mạch gật đầu.

Cậu ta ngượng ngùng xin lỗi rồi chạy biến.

Tô Mạch kéo cánh tay Trâu Tinh Thần, quay qua nhìn vào mắt anh: “Anh có thể nói lại câu vừa rồi một lần nữa được không?”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch một cái, quét cô nàng một lượt từ trên xuống dưới, có phần khó chịu: “Ăn mặc, trang điểm xinh đẹp, ra ngoài hút ong hút bướm.”

Tô Mạch cười: “Em mặc vậy không phải là cho anh xem đấy sao?”

Trâu Tinh Thần: “Hóa ra không phải là mặc cho bạn học nam hot boy lớp của em xem à?”

Tô Mạch: “Anh đang nói gì thế? Sao em nghe không hiểu.”

Anh véo mũi cô: “Giả bộ.”

Hai người vừa đi vừa cười đùa, chẳng biết đã về tới nhà từ lúc nào.

Trâu Tinh Thần lấy chìa khóa ra mở cửa. Tô Mạch đứng bên cạnh ôm eo anh, ngọt ngào, nũng nịu nói: “Vậy coi như là quý ngài chấp nhận sự theo đuổi của em rồi nhé.”

Trâu Tinh Thần: “Em xem làm như em mà giống đang theo đuổi người khác à? Suýt nữa thì nửa đường chạy theo người khác mà còn nói là theo đuổi anh.”

Anh mở cửa biệt thự, đang định đi vào.

Người bám trên người không chịu bỏ tay ra, lại còn càng ôm chặt hơn.

Cô ôm cổ anh, rướn người lên hôn môi anh.

Trâu Tinh Thần ngoảnh mặt đi lăm bằm: “Có thể đừng giở trò trêu ghẹo trước cổng nhà, bên lề đường được không?”

Tô Mạch lại kiễng chân lên một lần nữa, trêu chọc anh: “Anh thẹn à?”

Trịnh Kinh Kinh nhà đối diện đang đứng bên cửa sổ tầng hai nhìn sang bên này, Tô Mạch đã thấy cô ấy từ nãy.

Trâu Tinh Thần bước chân đi qua cửa, Tô Mạch lại hôn hụt.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn Trịnh Kinh Kinh nhà bên kia. Đối phương bật ngón tay cái, chỉ có điều nó là ngón tay cái chỉ ngược xuống.

Tô Mạch theo Trâu Tinh Thần vào nhà, đang định về phòng tắm rửa thay đồ thì bị anh gọi lại: “Đợi chút.”

Tô Mạch quay đầu cười: “Cho hôn à?”

Trâu Tinh Thần quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới: “Em mặc bộ này rất đẹp, đừng thay vội, dọn phòng anh xong hẵng thay.”

Tô Mạch nghĩ ngợi rồi đáp: “Nghề giúp việc bọn em có một quy định. Phục vụ mặc trang phục chỉ định, có tính chất cosplay thì phải thu thêm phí phục vụ.”

Trâu Tinh Thần mở cửa phòng ngủ: “Miễn cho em tiền thuê nhà tháng sau.”

Tô Mạch vui vẻ đáp: “Được, không thành vấn đề. Nếu quý ngài cần, em còn có thể mặc kiểu nàng thổ ngây thơ, kiểu hầu gái, kiểu y tá... mọi kiểu mà quý ngài có thể nghĩ ra được.”

Thay một bộ đồ được trả phí phục vụ hai ngàn trừ vào tiền thuê nhà: Đáng!

Trâu Tinh Thần tựa người trước cửa sổ, tay cầm một quyển sách đọc.

Hôm nay anh rất khó tập trung, ánh mắt cứ lơ đãng hướng về phía cô nàng nào đó đang làm việc.

Màu hồng nhạt rất tôn nước da của cô, nhìn dịu dàng như tuyết trắng, tóc dài trên bờ vai theo động tác của cô xõa rơi xuống trước ngực.

Lúc lau nhà, cặp kia liền không chịu ở yên, rung rung như đôi thỏ nghịch ngợm, có thể nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào. Lớp vải váy mỏng manh, dấu ren bên trong hằn ra ngoài.

Trâu Tinh Thần: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi, em đi nghỉ ngơi đi.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Mới lau được một nửa.”

Trâu Tinh Thần ngoảnh mặt đi: “Nói em ra thì em cứ ra đi, lời đâu ra mà nhiều thế.”

Tô Mạch lại gần Trâu Tinh Thần: “Thế tiền thuê nhà tháng sau vẫn miễn chứ?”

Cô kề gần bên, anh ngửi thấy hương hoa mặt lị dịu dịu, vừa nhìn lên liền chạm ngay vào cặp mắt sáng ngời của cô: “Miễn.”

Giọng anh đã bất tri bất giác khàn đi.

Cô lại áp sát thêm nửa bước, bộ ngực đầy đặn gần như cọ lên áo sơ mi của anh, cơ thể nghiêng về trước, ghé vào tai anh hỏi: “Em về nhé?”

Anh bị tê đi giây lát, sách trong tay bỗng rơi mất.

Tô Mạch cười, dịu dàng nói: “Người đã lớn vậy rồi, sao đến quyền sách cũng cầm không nổi.” Nói rồi xoay người đi ra cửa.

Trâu Tinh Thần: “Nhặt nó để lên giá sách cho anh.”

Tô Mạch quay đầu, mỉm cười dịu dàng: “Anh đã đồng ý miễn tiền thuê nhà rồi, em còn làm làm gì.”

Nói rồi đi thật.

Trâu Tinh Thần đuổi theo ra ngoài quát một câu: “Em làm phản à!”

Tô Mạch xuống cất cây lau nhà vào nhà vệ sinh ở tầng dưới rồi quay lên, đứng trước mặt Trâu Tinh Thần: “Vệ sinh thì không làm nữa nhưng phục vụ đặc biệt thì vẫn được đấy.”

Trâu Tinh Thần trừng mắt: “Em nói cái gì thế, chẳng e thẹn gì.”

Tô Mạch nhìn chăm chú vào mắt Trâu Tinh Thần: “Anh nghĩ cái gì thế, ý em là dán miếng dán gáy.”

Người đàn ông rời mắt đi, hất cằm: “Lại định quyền rũ ông đây à, không có cửa đâu.”

Mỗi lần cô dán miếng dán gáy giúp anh, tay đều không ngoan ngoãn, biến tướng gạ gẫm anh.

Tô Mạch mở cửa phòng ngủ của mình, quay đầu lại cười: “Không dán thì thôi.”

Nói rồi đóng cửa lại.

Thông qua sự kiện nam phụ hư cấu mấy ngày nay, coi như Tô Mạch đã hiểu. Tên đàn ông này đúng là bỉ ổi, càng tốt, càng nhiệt tình với anh ta thì anh ta càng tác oai tác quái. Hơi thờ ơ lạnh nhạt đi một chút thì anh ta liền quỳnh lên ngay.

Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xong thì nghe thấy tiếng gọi cửa.

“Em đi ngủ rồi.”

Người ngoài cửa nói: “Cái áo sơ mi trắng cổ tay màu xanh lam của anh em để đâu rồi thế?”

Tô Mạch: “Trong tủ quần áo, ngăn cửa tủ đầu tiên bên trái, ô thứ ba từ trên xuống, nó ở bên trái.”

Trâu Tinh Thần: “Tìm rồi, không thấy.”

Tô Mạch: “Thế để mai em tìm giúp anh.”

Trâu Tinh Thần: “Ông đây muốn hôm nay.”

Tô Mạch: “Bà đây đã đi ngủ rồi.”

Trâu Tinh Thần: “...” Quả nhiên cô nàng này muốn làm phản rồi. Dám xưng bà đây trước mặt anh.

Rốt cuộc Tô Mạch vẫn ra mở cửa.

Cô mặc chiếc váy ngủ lụa đỏ trên người, là chiếc anh chưa thấy bao giờ.

Cô đã tẩy trang, môi vẫn màu hồng nhạt, vẻ gợi cảm bẩm sinh. Chắc là có tô son dưỡng, dưới ánh đèn, cặp môi ánh lên một lớp trong veo như trái anh đào căng mọng.

Cô đi ngang qua anh, vào phòng anh, mở tủ quần áo, lấy cái áo sơ mi anh đòi ra đưa cho anh.

Không nói câu nào, quay lưng về luôn phòng mình.

Trâu Tinh Thần vứt áo sơ mi xuống giường, tựa vào cửa phòng ngủ của mình, nói khẽ: “Em đợi đã.”

Tô Mạch quay đầu: “Còn việc gì nữa?”

Trâu Tinh Thần: “Lúc ở ngoài về, ở cửa biệt thự, có phải em muốn hôn anh đúng không?”

Tô Mạch cười: “Ờ.”

Trâu Tinh Thần bước tới trước mặt Tô Mạch, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy mờ ám nhìn môi cô, dụ dỗ cô hôn mình.

Bị một cặp mắt lấp lánh ánh sao như vậy nhìn chăm chú, Tô Mạch vụng trộm nuốt nước bọt, đè chặt con tim loạn nhịp, ngoài mặt làm bộ như hờ hững: “Xin lỗi, giờ em lại không muốn hôn.”

Trâu Tinh Thần: “...”

Tô Mạch trở về phòng, đóng cửa lại, đấm tường hai cú thật mạnh.

Kẻ làm đại sự, phải nhẫn.

Mấy hôm sau, Tô Mạch xin phép Trâu Tinh Thần: “Tối thứ Sáu em về nhà.”

Trâu Tinh Thần rời mắt khỏi màn hình máy tính: “Không duyệt, tuần trước không phải em mới về rồi à?”

Tô Mạch nhướn mày: “Không phải anh không nhớ xa em đấy chứ?”

Trâu Tinh Thần cầm cốc uống một ngụm nước: “Em nghĩ nhiều rồi.”

“Em đi vắng thì ai quét dọn vệ sinh cho anh. Anh phải tìm người giúp việc tạm thời à?”

Tô Mạch: “Em quét dọn xong rồi mới về.”

Trâu Tinh Thần: “Không được, thế thì muộn quá, cha mẹ em sẽ nói là anh ngược đãi em mất.”

Tô Mạch cười: “Anh để ý cách nhìn của cha mẹ em thế làm gì?”
Thực ra Đồng Thu Mạn và Tô Bồi Nguyên không biết chỗ ở và công việc thực sự của Tô Mạch.

Trâu Tinh Thần đứng dậy, cúi kính nói: “Anh còn chưa nói em đó, em tự xem lại thái độ làm việc gần đây của em đi. Bữa sáng chỉ có ba loại, hoa tươi không thay, ngay cả trang điểm cũng lười. Muốn lật trời à?”

Tô Mạch hơi hất mặt lên sao cho trông mình thật có khí thế:
“Thiết kế và dọn nhà buổi tối mới là công việc của em. Chuẩn bị bữa

sáng, đặt mua hoa tươi và trang điểm không phải công việc của em.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô gái trước mặt từ trên cao xuống: “Em xem thái độ của em đó, có ra dáng nghiêm túc theo đuổi đâu.”

Tô Mạch ưỡn ngực, kiêu ngạo vô cùng so với thái độ dịu dàng ngày thường.

Trâu Tinh Thần cau: “Đi đi, muốn nghỉ mấy ngày thì cứ nghỉ mấy ngày, tốt nhất là đừng có quay lại nữa.”

Tô Mạch xoay người bỏ đi.

Trâu Tinh Thần gọi: “Chu Bắc, trừ lương cái cô này đi, lỗi bỏ bê công việc. Đừng có mơ tới thưởng cuối năm nữa!”

Tô Mạch dừng bước. Giờ quay lại ôm đù xin tha có còn kịp không?

Việc nhỏ không nhấn ắt hồng việc lớn. Cô phải nhìn xa trông rộng hơn. Mục tiêu của cô không phải là hai ngàn tiền lương mỗi tháng và tháng lương thứ mười ba cuối năm. Mục tiêu của cô là người đàn ông này và chi phiếu trong túi áo anh ta.

Chu Bắc xách váy chạy tới, trở tay đóng cửa lại, nói với Trâu Tinh Thần: “Tiền phạt vừa hay để uống trà chiều. Lão đại đúng là đa mưu túc trí.”

Trâu Tinh Thần tựa lưng vào ghế, liếc nhìn lên: “Mẹ ông, dám trù thật hả?”

Chu Bắc thấy mình thật oan uổng: “Tháng trước với tháng trước nữa, buổi sáng Tô Mạch đi muộn mười mấy, hai chục phút, tôi mềm lòng không trừ, ông còn gọi riêng tôi vào mắng một trận. Có chuyện này không?”

Trâu Tinh Thần: “Ông nhớ nhầm rồi.”

Chu Bắc dù có ngu nữa cũng vẫn hiểu ra: “Thần ca, ông tiêu rồi.”

Trong bụng thầm nhủ bà chủ đúng là lợi hại, bất tri bất giác đã bắt trói được con mồi.

Hết giờ làm, Tô Mạch về phòng ngủ sửa soạn một chút để về nhà.

Văn phòng không còn một ai. Trâu Tinh Thần ngồi ôm máy tính trên sô pha.

Tô Mạch xách túi đi ngang qua trước mặt anh, không hề che giấu tâm trạng vui vẻ của bản thân.

Đồng Thu Mạn nói đã nấu món sườn xào chua ngọt cô thích ăn nhất, còn gửi hình cho cô xem. Chờ cô về tới nhà, vừa khéo đủ nguội, nước thịt cô lại, mùi vị càng thêm ngon.

Người ngồi trên sô pha ngược nhìn lên: “Vui vậy cơ à?”

Xa anh vui vậy cơ à?

Tô Mạch cho Trâu Tinh Thần xem tấm hình chụp sườn xào chua ngọt Đồng Thu Mạn gửi: “Lần trước anh qua nhà em ăn cơm là ăn cơm Tây, thực ra mẹ em nấu cơm Trung mới là tuyệt vời nhất.”

“Phải rồi, tối nay anh ăn gì?”

Trâu Tinh Thần trả điện thoại lại cho Tô Mạch: “Mau biến đi, biến thật xa vào.”

Tô Mạch nhận lại điện thoại rồi chuồn luôn.

Một lúc sau, Trâu Tinh Thần vào bếp, mở tủ, lấy năm gói mì mỗi gói một vị khác nhau ra.

Bò kho, Bò hầm cà chua, gà hầm nấm, dưa chua, hải sản, bày đủ một bàn.

Muốn ăn cái nào thì ăn.

Cuối cùng, chẳng biết tại làm sao, anh ăn mì gà hầm nấm mà lại thấy có vị của sườn xào chua ngọt.

Suy nghĩ của loài người thật đáng sợ.

Sau khi bị Trâu Tinh Thần đuổi đi, Tô Mạch ra khỏi cửa biệt thự còn không quên liếc nhìn cửa nhà tình địch ở đối diện.

Cô rời khỏi khu biệt thự để vội về ăn cơm tối nên cẩn rằng, không đi xe buýt, bắt taxi để đi.

Đúng vào giờ cao điểm, bắt xe cũng không dễ, còn chẳng bằng đi xe buýt.

Đang lúc cô đang đi tới bến xe buýt thì một chiếc Audi đen dừng lại.

Người ngồi trong hạ kính cửa sổ xuống, một giọng nói dễ nghe lại hơi quen tai vang lên: “Cô đang bắt xe à?”

Tô Mạch dừng lại nhìn vào trong xe: “Là anh à. Khéo thật.”

Là người đàn ông dịu dàng, ân cần hôm trước cô gặp được trong rạp chiếu phim.

“Lên đi, tôi chờ cô đi.”

Tô Mạch: “Thế thì ngại lắm. Cứ để tôi đi xe buýt thôi.”

Người đàn ông cười: “Không hề gì, cứ lên đi.”

Tô Mạch nhắm tính giờ, sườn xào chua ngọt không đợi người, về muộn là hỏng ăn. Thế là cô mở cửa lên xe: “Cảm ơn, lát tôi gửi anh tiền nhé.”

Người đàn ông cười, không nói gì.

Xe chạy tới cửa tiểu khu nhà Tô Mạch. Tô Mạch lấy điện thoại ra: “Dừng ở đây thôi.”

Người đàn ông ân cần đáp: “Để tôi chờ vào trong cho.”

Tô Mạch: “Tiểu khu cũ, đường hẹp lắm. Gửi anh năm mươi đồng có đủ không?”

Người đàn ông cười: “Không cần, vừa hay tôi cũng tiện đường.”

Tô Mạch: “Chuyển qua Wechat cho anh nhé.”

Nam nhân: “Được.”

Hai người thêm bạn trên Wechat. Người đàn ông cười: “Tôi tên là Hạ Tường.”

Tô Mạch: “Tô Mạch.”

Tô Mạch về nhà, vừa vừa tới bữa tối.

Tô Mạch trước tiên chụp lại ảnh bàn đồ ăn, chỉnh hiệu ứng cho thêm ngon mắt, gửi cho Trâu Tinh Thần rồi mới ngồi xuống bắt đầu ăn.

Đồng Thu Mạn gấp cho cô một miếng sườn: “Con đói cỡ nào vậy hả? Bình thường ở bên phòng thuê bên kia ăn uống làm sao?”

“Mẹ thấy con bị gầy đi rồi đấy.”

Tô Bồi Nguyên múc canh cho Tô Mạch: “Uống chút canh vào kéo nghen.”

Đồng Thu Mạn vào phòng lấy một lá bùa đã gấp gọn đưa cho Tô Mạch: “Tuần trước đi xin giúp cho con tấm bùa gọi vận đào hoa. Nghe nói linh nghiệm lắm.”

Tô Mạch: “Cám ơn mẹ.”

Cái anh chàng Hạ Tường gặp giữa đường kia không biết có phải là do lá bùa này đưa tới không nữa. Còn cả anh shipper hay ship đồ ăn cho công ty bọn cô nữa, có vẻ cũng có ý với cô.

Đồng Thu Mạn dặn dò Tô Mạch: “Tối đi ngủ nhớ bỏ cái bùa này dưới gối, đảm bảo vận đào hoa đua nhau bung nở, nhớ chọn lấy đóa tốt nhất trong số chúng nhé.”

“Ngoại hình quan trọng, tiền tất nhiên cũng quan trọng. Giờ mẹ cũng không ép con phải gả cho nhà giàu nhưng ít nhất phải có nhà có xe, đang còn phải trả góp thì không được. Lương một năm ít nhất phải từ năm mươi vạn trở lên nhé.”

Tô Mạch: “Điều kiện vậy hơi khó tìm ạ.”

Đồng Thu Mạn: “Lương con đã ba, bốn mươi vạn rồi, tìm một người năm mươi vạn một năm thì có gì quá đáng đâu.”

Tô Mạch không thể không biết xấu hổ nói lương một năm của cô hiện giờ thực ra chỉ có hơn hai vạn.

Cô ăn cơm xong, nhanh chân trở về phòng.

Chỉ một chốc sau, Trâu Tinh Thần đã gọi tới.

Tô Mạch nằm úp trên giường, cầm điện thoại, bàn chân nhỏ dưng thẳng lên: “Giám đốc Trâu đã ăn tối chưa? Ăn gì vậy?”

Trâu Tinh Thần một mình đơn côi ngồi trên sô pha liếc nhìn đồng vỏ mì tôm trong thùng rác trong bếp: “Ăn gà hầm nấm, bò kho, tôm rim, canh dưa chua.”

gà hầm nấm

bò kho

bò hầm cà chua

tôm rim

Tô Mạch lật người lại nhìn lên trần nhà: “Đồ ăn của quý ngài tuyệt thật. Gọi đồ ăn ngoài à? Hay ra ngoài ăn?”

Trâu Tinh Thần: “Gọi đầu bếp tới nhà nấu.”

“Mai mấy giờ về?”

Tô Mạch cười: “Quý ngài nhớ em rồi à?”

Trâu Tinh Thần chắc một tiếng: “Em tưởng hay lắm. Chẳng qua ga giường của anh cần phải thay, chăn cũng cần đem phơi. Đây đều là việc của em.”

Tô Mạch cười khúc khích: “Em đây, mấy hôm nay em cảm thấy mình hơi tự kiêu một chút, em muốn thôi công việc giúp việc.”

Trâu Tinh Thần: “Nói lại lần nữa cho ông!”

Tô Mạch: “Em tự kiêu, em cảm thấy nghề giúp việc không xứng với thân phận của mình.”

Trâu Tinh Thần tức tới mức suýt thì ném luôn cả điện thoại: “Đệt, em đúng thật là có gan nói!”

Tài chính của cô hoàn toàn nằm trong tay anh, tiền lương của cô toàn bộ đều dùng để trả tiền thuê nhà, cô không làm thêm việc dọn dẹp buổi tối này thì cô đến chết đói.

Cùng với vận đào hoa, tài vận của Tô Mạch cũng tới.

Hạ Tường xem vòng bạn bè của Tô Mạch biết cô là một nhân tài kỹ thuật, còn là nhà thiết kế người Trung đầu tiên cho Shandy khu vực Trung Quốc.

Bộ quảng cáo đó của Shandy, Hạ Tường cũng có để ý vì cha của Hạ Tường là đại diện bán hàng của Shandy khu vực Trung Quốc, gia đình họ đều rất thích thương hiệu này.

Sau khi Shandy tung ra thiết kế kết hợp yếu tố Trung Quốc đó của Tô Mạch, lượng tiêu thụ ở khu vực Trung Quốc gần như tăng

gấp đôi.

Hạ Tường không làm việc ở Shandy, anh ta làm việc cho một công ty mỹ phẩm nội địa nổi tiếng.

Hạ Tường gửi tin nhắn trên Wechat cho Tô Mạch nói công ty họ chuẩn bị ra một dòng nước hoa mới cần thiết kế một bộ quảng cáo, họ đã tìm vài công ty quảng cáo rồi nhưng đều không vừa ý. Anh ta hỏi xem Tô Mạch có ý định nhận dự án này không.

Tô Mạch nghĩ đi nghĩ lại, cái chính là công việc thiết kế ở Khoa kỹ Tinh Thần đã đủ bận, toàn bộ tinh lực của cô đã dồn hết vào cái game này.

Không đợi Tô Mạch trả lời, Hạ Tường đã gửi báo giá cho cô.

Tô Mạch không chần chừ một giây nào, lập tức nhận lời. Cô không thể gì cũng đều dành hết cho Trâu Tinh Thần được. Dù sao cô cũng phải giữ cho mình một chút làm của hồi môn chứ.

Báo giá Hạ Tường cho rất hấp dẫn.

Một thiết kế vỏ hộp VI cho chai nước hoa cộng thêm poster điện tử của ba gói khuyến mãi sau này: hai mươi vạn.

box vi

Tô Mạch mãi tới giờ phút này mới biết cái tên của cô đã có giá tới vậy. Theo giá bình thường trên thị trường, một bộ như vậy, thuê công ty quảng cáo, cùng lắm là tám vạn.

Mười hai vạn nhiều thêm là trả cho giá trị tên tuổi của Tô Mạch.

Tô Mạch rời giường, ra đứng nhìn cửa sổ. Cô vô cùng cảm kích lúc còn ở Ori bản thân đã dốc hết sức mình, không chịu từ bỏ.

Khổ cực và ảm ức khi làm hạng mục Shandy, đổi lại quả ngọt sau này.

Tô Mạch hẹn thời gian ra ký hợp đồng với Hạ Tường.

Sáng hôm sau, lúc Triệu Thù đặt cơm ngoài, Tô Mạch nói bụng đang khó chịu, không muốn ăn.

Triệu Thù lướt app gọi cơm, ngần đầu lên hỏi: “Tôi đặt cháo cho cô nhé? Cháo kê tốt cho dạ dày.”

21d6bace84004e40995ab4608f8a3de2

Tô Mạch xua tay: “Cảm ơn ý tốt của anh nhưng tôi thực sự không ăn được.”

Triệu Thù: “Hay là đưa cô đi bệnh viện? Hôm nay tôi lái xe tới.”

Tô Mạch tiếp tục xua tay: “Thực sự không cần đâu. Các anh mau gọi cơm đi, không cần lo cho tôi.”

Trâu Tinh Thần đứng cạnh lan can tầng hai nhìn cô gái ngồi trên sofa trong phòng khách bên dưới: “Chắc là tối qua ăn nhiều quá nên chướng.”

Tối qua đúng là Tô Mạch đã ăn tối chướng bụng. Cô quay lại ngần đầu lên nhìn Trâu Tinh Thần: “Vậy nên buổi tối em cần nghỉ ngơi tử tế.”

“Em muốn thôi công việc giúp việc buổi tối.”

Muốn vừa không ảnh hưởng tới công việc của Khoa kỹ Tinh Thần vừa nhận đơn hàng của công ty Hạ Tường thì cô nhất định phải dành ra thời gian trống buổi tối.

Vương Tử Hoài chêm vào một câu: “Gì cơ, giúp việc buổi tối, sao nghe có vẻ mờ ám thế nhỉ.”

Trâu Tinh Thần từ tầng trên xuống, đứng nhìn Tô Mạch từ trên xuống: “Em chắc chứ?”

“Nếu vậy thì nộp hết tiền lương đóng tiền nhà xong, em không còn tiền lo sinh hoạt phí nữa.”

Tô Mạch gật đầu: “Em chắc chắn.”

Triệu Thù gọi: “Tô Mạch, trưa nay cô không ăn thật à? Tôi đặt đây.”

Tô Mạch quay đầu sang: “Ừ, không ăn, tối qua ăn sườn xào chua ngọt nhiều quá, bụng không thoải mái.”

Trâu Tinh Thần: “Sao không chường chết em đi.” Nói rồi nhặt chìa khóa để trên bàn trà, đi ra cửa thay giày.

Tô Mạch: “Sắp ăn trưa rồi, anh ra ngoài làm gì?”

Trâu Tinh Thần phớt lờ cô.

Hai mươi phút sau, anh về, vứt cho cô hai hộp thuốc tiêu hóa.

Tô Mạch bắt được: “Anh đi mua thuốc cho em đấy à?”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Sao anh thấy em chẳng vui chút nào hết vậy?”

Tô Mạch: “Em... cảm ơn anh, em rất cảm động.”

Cô vốn đang định mượn có bụng khó chịu đi ra ngoài mua thuốc để chuẩn bị ký hợp đồng với Hạ Tường đồng thời kè luôn một bữa cơm ngon.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn Trâu Tinh Thần đầy bất lực.

Cái thằng bé lạnh chanh này, chẳng giúp được còn thêm phiền.

Tới sát giờ cơm trưa, Tô Mạch lên tầng thay một bộ đồ công sở.

Áo sơ mi trắng cổ Peter Pan, chân váy bút chì màu xám nhạt, áo khoác gió vải ka ki, vừa chuyên nghiệp vừa trẻ trung. Tranh thủ lúc Trâu Tinh Thần vắng mặt, cô xỏ đôi cao gót trắng vào rồi đi ra ngoài.

*cổ Peter Pan tên tiếng Trung là 娃娃领 (cổ búp bê)

o1cn01ybdvx41y753zsh55t_0-item_picjpg_300x300

o1cn01qwb3bd28em1hbhh8y-263817957jpg_300x300

970b9d36a0f70a10

tb2ydsdhegsbunjsspbxxciipxa_687275859jpg_400x400

Trâu Tinh Thần đứng bên cửa sổ trên tầng hai nhìn thấy Tô Mạch khom người rón rén đi ra khỏi cửa, đi cách được mấy bước liền sửa lại dáng đi.

Cô nàng vuốt mái tóc dài, ngẩng đầu, ưỡn ngực, đôi chân dài thẳng như người mẫu, không nhìn rõ mặt nhưng với dáng đi thế kia thì có thể suy ra tâm trạng cô đang rất tốt, chỉ còn thiếu nước không nhảy nhót thôi.

Anh xoay lưng đi xuống dưới nhà.

Tác giả có chuyện muốn nói:Lên!

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạch và Hạ Tường hẹn gặp nhau trên tầng năm của một trung tâm thương mại nằm ngay khu phụ cận của biệt thự.

Hạ Tường thấy Tô Mạch bước vào nhà hàng liền vẫy tay với cô.

Tô Mạch ngồi xuống, cười với vị Thần Tài nọ: “Chờ lâu rồi phải không?”

Hạ Tường cười, đưa thực đơn cho Tô Mạch: “Hôm nay cô rất xinh đẹp.”

Cô đã sửa soạn kỹ rồi mới ra ngoài nên được khen ngợi cũng chẳng có gì bất ngờ.

Tô Mạch gọi xong đồ ăn, Hạ Tường đưa hợp đồng đã chuẩn bị từ trước cho Tô Mạch.

Tô Mạch cẩn thận đọc một lượt, thấy không có vấn đề gì, ký tên xong, hai bên mỗi bên giữ một bản.

Hạ Tường trao đổi kỹ càng với Tô Mạch về mặt công việc rồi nói về sẽ gửi các yêu cầu của thiết kế cho cô.

Sau đó, đôi bên chuyển sang nói chuyện phiếm.

Hạ Tường rót giúp Tô Mạch nửa ly rượu vang: “Hôm đó, lúc ra khỏi rạp chiếu phim, có phải em trai tôi có tới tìm cô phải không? Lời trẻ con nói bậy mong cô Tô chớ để bụng.”

Tô Mạch nhấp môi ly rượu, mỉm cười: “Em trai anh cũng đâu có nói bậy.”

Hạ Tường hứng thú hỏi: “Nó nói gì vậy?”

Tô Mạch: “Cậu ấy nói anh trai mình lương trăm vạn một năm, có nhà có xe, ngoại hình tuần tú.”

Được một mỹ nữ thế này khen, là đàn ông thì đều sẽ có phần lâng lâng.

Hạ Tường cười: “Thực ra lúc nhượng vé xem phim cho cô đúng là tôi cố ý. Thật không ngờ cô lại đưa tiền mặt. Vốn là muốn dùng cách đó để có số Wechat của cô.”

“Hôm ấy cô Tô nói đã kết hôn, xem ra không được giống cho lắm.”

Tô Mạch ừ: “Sau này mọi người là bạn bè, tôi cũng không lừa anh làm gì, quả thực tôi chưa kết hôn.”

Hạ Tường nhìn Tô Mạch: “Vậy là trước mắt cô Tô vẫn còn độc thân?”

Tô Mạch gật đầu, cổ lấy dũng khí nói: “Anh nói quả đúng.”

Không biết vì sao, cô vẫn cứ thấy hơi chột dạ.

Nghĩ đến gói thuốc tiêu hóa Trâu Tinh Thần mua cho cô lại nhìn ánh mắt chân thành của người đàn ông trước mặt, Tô Mạch thành

thật nói: “Nhưng tôi đã có người trong lòng rồi.”

Hạ Tường có vẻ cũng không nề hà: “Có ai trong lòng chưa từng thích một người nào đó, chỉ cần cô Tô vẫn đang độc thân thì tôi vẫn còn cơ hội.”

“Người phụ nữ ưu tú như cô Tô, hẳn là có rất nhiều người theo đuổi.”

Tô Mạch: “Không nhiều đâu.”

Hạ Tường: “Cô Tô khiêm tốn rồi.”

Điều này quả thực không phải do cô khiêm tốn. Với cuộc sống của cô hiện giờ, những người cô tiếp xúc đều là đám chết tiệt trong công ty, một gã thì không theo đuổi cô, thậm chí cô còn phải điên cuồng theo đuổi, những gã còn lại thì chính là mấy người Triệu Thù, Chu Bắc, Trịnh Kỳ Lân.

Ăn cơm xong, Hạ Tường muốn đưa Tô Mạch về nhà. Tô Mạch vội nói không cần đưa, không cần đưa, cô ở ngay gần đây, cực kỳ gần.

Nếu như bị Trâu Tinh Thần bắt gặp cô đi cùng một anh chàng chất lượng cao thế này thì không biết sẽ phải giải thích thế nào. Huống hồ chuyện nhân viên nhận đơn ngoài bị sếp bắt được quả là khó xử.

Công ty khoa kỹ Tinh Thần không có quy định rõ ràng bằng văn bản không cho nhận đơn ngoài, chỉ cần vẫn hoàn thành tốt công việc mình đảm nhiệm thì thời gian còn lại muốn làm gì thì làm.

Tô Mạch từng thấy Trịnh Kỳ Lân nhận đơn ngoài vẽ tranh minh họa. Tất nhiên Trâu Tinh Thần có biết nhưng chỉ cần không ảnh hưởng tới tiến độ dự án game thì anh vẫn luôn nhắm mắt mở một mắt cho qua.

Còn cả Chu Bắc nữa, công việc bán thời gian của anh ta là buyer thời trang, chuyên chọn mua váy vóc xinh xẻo giúp cho người trong giới đàn ông mặc váy.

Vương Tử Hoài hể rảnh ra là liền video call với con gái. Mẹ Việt có thời gian là lại ngồi viết tiểu thuyết. Cung Thụ thích ngồi nhai đồ ăn vặt rau rầu rau rầu. Triệu Thù, Đinh Đông Xuân nhận xây dựng lại website cho Đại học Tây Quỳnh.

Sau một hồi tự an ủi mình như vậy, Tô Mạch cảm thấy dễ chịu hơn. Chẳng qua chỉ là nhận đơn ngoài thôi mà, có gì to tát đâu.

Huống hồ cô đi kiếm tiền chẳng phải là vì tên sếp trong nhà chỉ cho cô có chút tiền lương ít ỏi đó hay sao. Giờ cô là nhà thiết kế nổi tiếng, một dự án được trả thêm những mười hai vạn cho giá trị tên tuổi.

Cô kiếm tiền là để làm của hồi môn. Suy cho cùng không phải cuối cùng đều chảy vào một tài khoản chung cùng nhau tiêu hết hay sao. Kết hôn cần tiền, sinh con cần tiền, sữa bột, tã bỉm, chẳng có cái gì không cần tiền.

Cô ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra khỏi cửa trung tâm thương mại, cảm thấy mình là người đường hoàng lẫm liệt nhất trên thế gian.

“Tô Mạch.”

Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng từ trên đỉnh đầu vọng xuống, làm người đường hoàng lổ lạc nợ hoảng hốt.

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần, cố bình tĩnh nói: “Không phải đáng ra anh đang ăn trưa ở công ty hay sao?”

Trâu Tinh Thần dứt một tay trong túi, nghiêng đầu quan sát cô: “Tên đàn ông vừa rồi là ai thế?”

Tô Mạch túm chặt chiếc túi đang mang, trong túi là hợp đồng cô mới ký kết với công ty của Hạ Tường: “Một đồng nghiệp bình thường ngày trước, tình cờ gặp nên ăn chung với nhau một bữa.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Đồng nghiệp bình thường thì em chột dạ vì cái gì?”

Tô Mạch hất cằm: “Em đâu có chột dạ. Anh đừng có tùy tiện bôi nhọ người khác.”

Trâu Tinh Thần nhú mày: “Em căng thẳng cái gì?”

Tô Mạch: “Em, em đâu có căng thẳng.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Đi ăn cơm với anh.”

Tô Mạch: “Vừa nãy em ăn no rồi.”

Trâu Tinh Thần không buồn che giấu sự cău kỉnh trong giọng nói: “Ăn với tên đàn ông khác, không ăn với anh.”

Tô Mạch: “Anh thật vô lý.”

Nào có người nào một ngày ăn những hai bữa cơm trưa.

Nói rồi, cô sai bước đi về hướng biệt thự, vừa đi vừa túm chặt chiếc túi, y như ôm một quả bom hẹn giờ.

Trâu Tinh Thần ăn đại chút gì đó rồi về. Anh ta vô lý à? Hừ.

Anh về tới nhà, kéo Tô Mạch khỏi ghế sofa đi vào phòng.

Triệu Thủ vào bếp rót nước đi ra, miệng hỏi trơn tuột: “Tô Mạch, cô lại gây họa à?”

Sau khi về nhà, Tô Mạch đã ngay lập tức giấu kỹ hợp đồng vào ngăn kéo trong phòng ngủ khóa lại.

“Tôi đâu có làm gì. Tự anh ta lên cơn.”

Trâu Tinh Thần kéo Tô Mạch vào phòng, trở tay đóng cửa lại.

“Nói rõ ràng cho ông, tay đàn ông trưa nay đi cùng em rốt cuộc là ai?”

Tô Mạch tựa vào cạnh cửa: “Nói rồi đó, đồng nghiệp bình thường.”

Trâu Tinh Thần quét Tô Mạch từ trên xuống dưới: “Đồng nghiệp bình thường mà cần thay nguyên một bộ đồ mới, lại còn trang điểm nữa.”

Anh lồng tay qua áo khoác gió của cô, một tay ôm eo cô, nghiêng đầu, kề bên tai cô: “Váy ngắn ôm eo tôn mông hửm?”

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh ngấm qua lớp vải dẹt chạm tới da cô khiến cô bất giác run người. Cô có thể cảm giác được hơi thở của anh phả lên gáy mình.

Cô cố bình tĩnh, hất cằm lên: “Chỉ là đồng nghiệp bình thường.”

Anh nói tay ra, nhìn vào mắt cô: “Tô Mạch, ông đây cảnh cáo em. Đừng có ngày ngày trêu ong ghẹo bướm ở bên ngoài.”

Tô Mạch cười: “Giám đốc Trâu, anh quản hơi nhiều chuyện rồi đó.”

“Anh ăn giấm đúng không?”

Trâu Tinh Thần: “Ăn chút ấy.” Dạo này kiêu ngạo đã thành thói.

Tô Mạch vừa mở cửa vừa nói: “Ấy đừng, chút chẳng dễ ăn chút nào đâu.” Nói xong liền bỏ chạy.

*ăn giấm: tiếng lóng, nghĩa là ghen tuông

Trâu Tinh Thần tựa vào cạnh cửa, thực sự cảm thấy, cái cô gái này muốn lật trời tới nơi rồi.

Tô Mạch trở về chỗ làm việc trên sofa của mình. Triệu Thủ ới cô một tiếng: “Hồi trưa, ông anh giao đồ ăn hỏi sao hôm nay không thấy cô đấy.”

Vương Tử Hoài liếc nhìn phòng của giám đốc Trâu, nói nhỏ với Tô Mạch: “Tôi thấy xem chừng ông anh đó muốn theo đuổi cô đấy.”

Tô Mạch thầm nói trong bụng, cái bùa cầu vận đào hoa Đồng Thu Mạn xin cho cô đúng là linh quá đáng.

Tối đó, vừa hết giờ làm, Tô Mạch liền về phòng mình, mãi lâu không thấy quay ra.

Trâu Tinh Thần ngồi bên chiếc bàn trong phòng ngủ gõ mấy dòng code.

Lúc muốn uống nước, cầm cốc lên mới phát hiện ra cốc không có nước.

Anh gọi với ra ngoài: “Ô Mịch, rót cho ông đây cốc nước.”

Không có ai đáp.

Trâu Tinh Thần đứng dậy, đi sang cửa phòng Ô Mịch ra sức gõ: “Gọi em, em không nghe thấy à?”

Ô Mịch cẩn thận gấp màn hình laptop lại, mở cửa ra nói: “Xin hỏi quý ngài không có tay hay là không có chân, là trẻ nhỏ hay còn bé bỏng gì?”

Trâu Tinh Thần cúi đầu nhìn cô gái trước mặt: “Em đó, đi soi gương nhìn thử đi. Đây mà là thái độ theo đuổi người khác à?”

Ô Mịch mỉm cười: “Em tuyên bố tạm dừng kế hoạch theo đuổi.”

Cô phải để dành sức đó làm dự án của công ty Hạ Tường. Đó là hai mươi vạn tiền của hồi môn của cô.

Trâu Tinh Thần: “Anh không đồng ý.”

Ô Mịch hơi ngửa đầu lên nhìn Trâu Tinh Thần: “Quý ngài còn việc gì nữa không?”

Trâu Tinh Thần: “Chăn của anh cần thay rồi.”

Ô Mịch: “Ồ.” Nói rồi đóng cửa lại.

Trâu Tinh Thần: “...”

Sau ba giây lặng thinh, Trâu Tinh Thần gọi điện cho Chu Bắc: “Trừ sạch tiền lương của cái cô gái đó cho tôi.”

Đợi tới khi không có tiền đóng tiền nhà, cho dù cô ôm đúi cầu xin... Cầu xin thì tha.

Trâu Tinh Thần trở lại phòng ngủ của mình, trở tay đóng cửa lại, “rầm” một tiếng, suýt rụng luôn cả khung cửa.

Anh lột vỏ chăn cũ ra, mở tủ lấy chiếc vỏ mới đã được giặt sạch phơi phóng tử tế thay vào.

Nhét ruột vào trong vỏ, kéo bốn góc chăn về bốn góc vỏ rồi giữ một cái, có gì khó đâu.

Đợi tới khi nhét được ruột vào vỏ chăn xong thì anh mới nhận ra là không tìm được bốn góc đâu cả. Ruột chăn lũng bùng thành một quả cầu rối như mớ bông bong.

Cái thứ quái quỷ vớ vẩn lộn xộn gì thế này.

Bình thường thấy cô giúp việc buổi tối của anh thay vỏ chỉ cần nhét vào rồi giữ là xong. Anh loay hoay trọn nửa tiếng đồng hồ, dùng bằng sạch kiên nhẫn, cuối cùng rốt cuộc cũng lôi được cục ruột chăn đang lỏng dờ ra vớt xuống nền nhà.

Hôm sau, Tô Mạch thức dậy, lúc đi ngang qua phòng ngủ của Trâu Tinh Thần ngó đầu nhìn thử vào trong.

Đồng ruột chăn rối bùng nhùng nằm dưới đất, nằm cạnh nó là cái vỏ chăn nhàu nhĩ, còn gã đàn ông rúc trong chiếc áo ngủ nhưng

múp míp màu xanh, tóc rối như tổ quạ thì đang cầm khăn giấy chùi nước mũi.

175812_28660_sy70c40fb28

Tô Mạch: “Sao anh lại ra nông nổi này?”

Y như một kẻ lang thang. Tất nhiên lời này cô chỉ dám lẩm bẩm trong bụng, không dám nói ra thật. Dù sao hình tượng của giám đốc Trâu cũng là tuần tú sáng sủa, phong độ ngời ngời.

Tô Mạch: “Sao mới đầu tháng Mười Một mà quý ngài đã mặc áo ngủ mùa đông thế?”

Trâu Tinh Thần xì mũi xong nhìn Tô Mạch một cái, ánh mắt xiết bao ai oán: “Em còn không biết xấu hổ đi hỏi anh.”

Tô Mạch đẩy hẳn cửa đi vào phòng, ôm chần lên, bỗng nhiên sức hiểu ra. Thật đáng thương, gã đàn ông này không thay được vỏ chần, điều hòa trong phòng lại bị hỏng, không làm thế nào được đành kiếm một cái áo ngủ thật dày mặc vào thay chần đắp.

Thật đáng thương, sao cô nỡ cười anh đây, nhưng mà không nhin được thì biết làm sao bây giờ.

“Ha ha ha.”

“Quý ngài nhớ uống nhiều nước ấm thì cảm mới nhanh khỏi. Ha ha ha ha.”

Tô Mạch vừa cười vừa ngồi dưới đất lồng chần cho Trâu Tinh Thần, gấp chần gọn gàng để xuống đầu giường, nhặt cái vỏ bần ném vào trong máy giặt ở tầng dưới.

Lúc ra ngoài mua bữa sáng, Tô Mạch gặp anh chàng shipper hay giao cơm cho họ trước cửa một quán ăn sáng gần biệt thự.

Anh chàng shipper vừa thấy Tô Mạch liền đỏ mặt, mua hai quả trứng luộc đưa cho cô: “Bổ sung thêm chút dinh dưỡng.”

Tô Mạch biết nghề shipper kiếm tiền khổ cực, khẳng khái đòi trả lại tiền cho anh ta.

Anh chàng shipper: “Trừ khi cô gửi hồng bao qua Wechat cho tôi, không thì tôi không nhận tiền của cô đâu.”

Anh chàng này là người từ nông thôn ra, vẫn còn nói giọng quê đặc sệt, mặc quần áo cũ, xách mấy suất đồ ăn sáng đang vội đi giao hàng, cực kỳ vất vả.

Tô Mạch add Wechat của anh ta, trả lại cho anh ấy tiền hai quả trứng luộc.

Anh chàng shipper lấy được Wechat của Tô Mạch liền vui vẻ đi giao hàng.

Tô Mạch xách hai quả trứng luộc, một bát cháo bí đỏ, một gói bánh mì trứng sữa về nhà.

Trâu Tinh Thần đã thay xong quần áo. Anh mặc sơ mi trắng, quần tây đen, áo gió đen khoác ngoài, râu cạo rất sạch sẽ, tóc cũng chải gọn gàng tới từng sợi.

Anh có vóc dáng đẹp, phong cách hơi nghiêng về kiểu lạnh lùng, mặc đại thôi cũng đẹp như người mẫu nam trên poster.

Hoàn toàn khác hẳn bộ dạng lôi thôi như kẻ lang thang ban nãy.

Tô Mạch bỏ bữa sáng xuống bàn: “Lại ăn đi.”

Trâu Tinh Thần ngồi vào bàn, chìa tay ra: “Nước đâu?” Trước khi ăn phải uống một cốc nước ấm.

Tô Mạch hất cằm, đánh mắt về phía bếp: “Kia kia.”

Trâu Tinh Thần: “Anh chẳng lẽ không biết nước ở đó.”

Tô Mạch ngồi xuống: “Em mua bữa sáng về mệt lắm rồi, phải nghỉ một lúc.”

Trâu Tinh Thần đành phải tự đi rót nước cho mình: “Em thay đổi rồi.”

Trước đây, lúc cô theo đuổi anh, anh còn chưa xuống dưới nhà, cô đã bày sẵn nước ra bàn, chỉ còn thiếu nước đút tận miệng.

Trâu Tinh Thần uống nước xong, liếc nhìn bữa sáng nghèo nàn trên bàn: “Em thay đổi rồi.”

Trước đây cô toàn chuẩn bị những món anh thích, sợ anh ăn không ngon miệng còn mua nhiều vài món, cái nào anh không ăn, cô đem chia cho bọn Triệu Thù.

Trâu Tinh Thần ngồi xuống: “Anh muốn ăn bánh xếp áp chảo với tiểu long bao.”

*bánh xếp áp chảo (tiếng Trung: 锅贴) video cách làm:link

b7c2-hyzpvir7982658

1466406411258

maxresdefault

Tô Mạch ngồi trên ghế: “Chẳng là sáng nay thấy anh hơi bị cảm nên mới mua món thanh đạm một chút.”

Trâu Tinh Thần mở bát cháo bí đỏ ra nhìn: “Sao lại là của cái quán ở ngã tư, quán đó nấu đặc lắm, anh không thích ăn.”

Tô Mạch đứng dậy.

Kén chọn cái gì mà kén chọn, ăn hay không thì tùy, lát nữa dọn bàn xong cô phải nhanh chóng làm việc luôn, cố gắng làm xong phần việc của Khoa kỹ Tinh Thần lúc ban ngày, buổi tối còn đi kiếm tiền tích góp làm của hồi môn.

Trâu Tinh Thần đập đập vỏ quả trứng luộc: “Nghĩ gì mà tự dừng lại mua trứng luộc thế? Xưa nay em chỉ mua trứng luộc nước trà thôi cơ mà.”

Tô Mạch đã lên tầng lấy laptop của mình xuống. Cô ngồi xuống sofa, bật máy, ngẩng đầu lên nói: “Cái đó không phải em mua, có người đưa.”

Trâu Tinh Thần: “Ai?”

Tô Mạch bật bảng vẽ, chỉnh chỉnh bút vẽ: “Một người bạn.”

Trâu Tinh Thần bỏ quả trứng luộc đã bóc sạch vỏ xuống, giọng đều đều không lên không xuống: “Nam hay nữ.”

Tô Mạch vừa vẽ vừa đáp: “Nam.”

Trâu Tinh Thần bước tới chỗ Tô Mạch, cúi đầu nhìn cô: “Em hẹn ăn sáng với đàn ông?”

Tô Mạch ngẩng đầu, đập vào mắt là một khuôn mặt sầm sì: “Tình cờ.”

Cô cười, nhướn mày: “Đại bảo bối, ghen rồi à?”

Trâu Tinh Thần quay lưng bỏ lên tầng trên, quả trứng luộc không động tới, cháo bí đỏ cũng chỉ ăn được vài thìa.

Trâu Tinh Thần về phòng, đứng bên cửa sổ hút thuốc.

Hút hết một điếu, anh thấy có nhân viên giao hàng ôm một bó hồng to ấn chuông cửa biệt thự của họ.

Bó hoa đó có chín mươi chín bông. Rất lâu trước kia, anh vẫn thường tặng chúng cho cô nên chỉ nhìn một chút là nhầm ra.

Mấy hôm trước anh mới nói với cô là mình thích chín mươi chín bông.

Rốt cuộc anh cũng cong môi cười một cái, coi như cô cũng còn có lương tâm.

Vỏ chăn cũng được, bữa sáng cũng được, đối xử chiếu lệ với anh cũng được, vì bó hoa này, anh quyết định không so đo với cô nữa.

Trâu Tinh Thần bật laptop, bắt đầu làm việc.

Hai giờ sau, Trâu Tinh Thần từ tầng hai xuống, liếc nhìn bàn ăn thấy một bó hồng lớn rực lửa được cắm ngay ngắn trong bình hoa.

Tâm trạng anh rất tốt, liếc nhìn cô gái ngồi chăm chỉ làm việc trên sofa, lại gần ngồi xuống cạnh cô, người từ từ nhích về phía cô, định tranh thủ lúc không ai để ý thưởng cho cô một nụ hôn.

Thế nhưng, tên Triệu Thù đứng cạnh bàn cơm uống nước bỗng nói một câu: “Ô Mịch, hoa này ai tặng cô thế? Chỉ có To Ô Mịch, không thấy From ai.”

Ô Mịch ngẩng đầu: “Một đồng nghiệp bình thường ngày trước tặng.”

Sáng nay lúc nhận được hoa, Ô Mịch đồng thời cũng nhận được cuộc gọi của Hạ Tường nói hoa này anh ta đại diện công ty của họ tặng cho cô. Địa chỉ chỗ ở hiện tại của Ô Mịch có ghi trong hợp đồng.

Trâu Tinh Thần đứng dậy khỏi sô pha, đi lại chỗ bàn ăn: “Đúng là xấu bỏ mẹ.” Nói rồi rút bó hoa đó ra khỏi bình hoa, ném vào thùng rác nằm kế bên.

Ô Mịch bỏ bảng vẽ xuống, đi qua đó: “Anh làm gì thế!”

Trâu Tinh Thần nhếch mép: “Anh thấy nó ngứa mắt, vứt đi không được à?”

Ô Mịch nhặt lại bó hoa từ thùng rác, cắm vào bình hoa, hất cằm nhìn Trâu Tinh Thần: “Đây là hoa của em.”

Triệu Thù đánh hơi được mùi súng đạn, nhanh chân chuồn đi.

Trâu Tinh Thần nhìn Ô Mịch đầy gay gắt: “Cái bàn và bình hoa là của anh, không cho em đặt ở đây.”

Ô Mịch như thể dỗi, rút bó hoa ra khỏi bình hoa, ôm vào trong lòng: “Vậy được rồi chứ!”

Trâu Tinh Thần: “Không được, anh thấy ngứa mắt, vứt đi.”

Tô Mạch: “Đồ hâm.”

Trâu Tinh Thần: “Bị người ta tới tận nhà cướp phụ nữ, mẹ kiếp, anh thế này mà là hâm à?”

Tô Mạch đôi co lại với anh: “Cướp phụ nữ cái gì? Ai là phụ nữ của anh?”

Trâu Tinh Thần tiến tới hai bước, đứng ngay trước mặt Tô Mạch, dùng một tay ấn cô vào trong lòng mình: “Em.”

Tô Mạch vốn có hơi giận nhưng nghe thấy giọng nói rầu rầu của anh, cô lại không chịu nổi, ngẩng đầu lên: “Vậy anh theo đuổi em đi. Theo đuổi được mới tính là của anh.”

Trâu Tinh Thần một tay ấn chặt đầu Tô Mạch trong ngực mình, tay kia bấm điện thoại: “Chín trăm chín mươi chín bông hồng đỏ.” Nói rồi đọc một dãy địa chỉ.

Tô Mạch bị anh ấn làm rối hết tóc, suýt thì không thở nổi.

“Anh điên rồi, chín trăm chín mươi chín bông!”

Giám đốc tài chính Chu Bắc ở gần đó trái tim nhỏ máu. Đây là bao nhiêu tiền chứ, một bông là sáu đồng, không, đẳng cấp của giám đốc Trâu tối thiểu phải mười đồng một bông, chín trăm chín mươi chín bông là chín ngàn chín trăm đồng, hơn nữa còn giá trị thương hiệu, phí gói hoa, phí vận chuyển, không đời nào dưới mười hai nghìn.

Tô Mạch ngửa đầu nhìn Trâu Tinh Thần, đau lòng nói: “Anh phá của đấy à, nhiều tiền như vậy để làm gì chẳng được, đem đi mua hoa, chẳng được hai hôm là đã tàn rồi.”

“Nếu anh thực sự muốn tặng, chín mươi chín bông là đủ rồi.”

Trâu Tinh Thần nói tay buông cô gái trong ngực ra: “Người khác tặng chín mươi chín bông, em bảo anh cũng tặng chín mươi chín bông. Thế không phải là khinh người sao?”

Tô Mạch: “Thế người khác tặng chín trăm chín mươi bông thì anh phải tặng chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bông à?”

Trâu Tinh Thần gật đầu.

Tô Mạch đá anh một cái: “Anh còn dám gật.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Em xót tiền có phải không?”

Tô Mạch: “Rốt cuộc quý ngài cũng nhận ra rồi đấy.”

“Giờ game vẫn chưa tung ra, càng chưa tới giai đoạn thu lời, tiền phải tiêu thật dè sẻn mới phải.”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn bó hoa Tô Mạch ôm trong lòng: “Em không cho anh đặt hoa cũng được thôi, ném cái bó hoa em đang ôm kia đi.”

Tô Mạch càng ôm chặt hơn: “Người ta đã tặng rồi, vứt đi thật lãng phí quá.”

Hai giây sau: “Thôi được, em vứt. Vậy anh hủy đơn chín trăm chín mươi chín bông vừa rồi đi.”

Trâu Tinh Thần ừ, xoay lưng bỏ lên tầng trên, lên tới cửa phòng ngủ tầng hai thì xoay người lại, tuyên bố một nội quy mới của công ty: “Về sau không được cho nhân viên giao hoa không rõ nguồn gốc vào.” Nói xong mở cửa phòng ngủ, trở tay, đóng sầm cửa lại.

Tô Mạch đứng trước thùng rác ở cổng biệt thự, giờ bó hoa trong tay lên, do dự một hồi vẫn không nỡ ném nó đi. Không phải vì chuyện tiền bạc mà là vì cô cảm thấy phá hủy một tạo vật đẹp đẽ như vậy là một loại tội lỗi, là một sự chà đạp lên tự nhiên.

Thừa dịp lúc Trâu Tinh Thần không chú ý, Tô Mạch lén lút ôm bó hoa đó về cất trong phòng mình.

Cô cất hoa rồi lại giường, lật gối lên nhìn tám bùa cầu vận đào hoa Đồng Thu Mạn cho. Linh tới vậy sao?

Nhân viên giao đồ ăn trưa nay vẫn là anh chàng sáng nay cho Tô Mạch trứng luộc.

Tô Mạch đứng ở cửa, ký nhận hàng xong, ngẩng đầu lên nói: “Cám ơn, vất vả cho anh.”

Anh chàng giao hàng cười nhe hàng răng trắng tinh, quay lại chỗ chiếc xe điện, lục chiếc thùng giữ nhiệt ở phía sau lấy một dây Yakult quay lại đưa cho Tô Mạch.

v2-75f094ee847f18e107420bd051f3aad2_hd

Tô Mạch vội xua tay: “Không cần đâu, anh tốn kém quá.”

Anh chàng giao hàng nhét Yakult vào lòng Tô Mạch: “Là của bên quán ăn cho.”

Anh ta nhét xong liền đi, chỉ còn lại Tô Mạch một tay xách một túi cơm hộp to, một tay cầm dây Yakult.

Cô bỏ cơm lên bàn ăn, gọi điện thoại cho quán ăn, quán ăn nói dạo này không có hoạt động đặt cơm tặng Yakult.

Triệu Thù mở túi cơm, bày từng hộp cơm ra ngoài, ngẩng đầu nói: “Chắc tới tám phần là cậu ta thích cô rồi. Lần nào tôi đi nhận cơm đặt cũng chẳng có gì, cô đi lấy thì liền có Yakult với Wahaha.”

5b866aa4ndce69f9cWahaha 哇哈哈

Tô Mạch vào bếp rửa mấy chiếc đĩa sứ trắng mang ra, giúp Triệu Thù bỏ thức ăn trong hộp ra đĩa: “Lần sau tôi phải nói rõ với anh ấy, không thể để người ta tiêu pha tốn kém được.”

Cô thoáng dừng lời rồi ngẩng đầu nói với Triệu Thù: “Lần trước tôi về nhà, mẹ tôi đi miếu nào đó xin giúp tôi một cái bùa cầu vận đào hoa. Thật linh hơi quá.”

Triệu Thù cười: “Không phải tại bùa linh, là chính bản thân cô đã ưu tú sẵn rồi. Người ưu tú luôn có thể hấp dẫn nhiều người một cách vô hình.”

Chu Bắc không biết cũng qua đứng từ lúc nào: “Câu này sai rồi. Bắc ca tôi đây cũng ưu tú, không phải vẫn là một con chó độc thân đã vạn năm rồi đó sao.”

Triệu Thù quay đầu nhìn Chu Bắc một cái, chẳng buồn nói lại.

Những người khác vây quanh Tô Mạch, ồn ào hỏi xin bùa cầu vận đào hoa.

Tô Mạch bày xong bát đĩa: “Lần tới để tôi nhờ mẹ xin thêm mấy cái cho các anh mỗi người một cái.”

Phía cầu thang vọng tới một giọng lạnh lạnh: “Bùa cầu vận đào hoa à, có phần của anh không?”

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần, anh đút một tay trong túi, hơi nghiêng đầu nhìn cô, sắc mặt không đẹp để gì cho cam, không cười, mắt cũng tỏa âm khí lạnh lẽo.

Tô Mạch cười: “Giám đốc Trâu khô ngô, lịch lãm, đâu cần đến mấy thứ mê tín này.”

Trâu Tinh Thần đi tới trước mặt Tô Mạch, kéo cô vào trong bếp, đóng cửa lại.

Anh chống hai tay lên cửa, vòng trụ cô gái đang dựa lên ván cửa, cúi đầu nhìn cô nàng, giọng vừa khẽ vừa trầm: “Mấy ngày nay đang thiếu bị trùng trị có phải không, hửm?”

Tô Mạch ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt của người đàn ông, môi hơi mỉm cười: “Vậy anh trùng trị đi chứ.”

Đôi mắt cô sáng lấp lánh như ngọn đèn dưới đáy vực sâu hút anh vào.

Cô hơi cong môi, lại nhấp khẽ một cái, đôi môi căng mọng tựa như cánh hồng đỏ sau mưa.

Yết hầu anh chuyển động, đầu cúi xuống.

Bị cô nghiêng đầu né đi, hôn hụt, lại nghe thấy cô nàng bên dưới bảo: “Sáng nay anh bị cảm, lây sang cho em mất.”

Tô Mạch nói xong, luồn qua dưới cánh tay Trâu Tinh Thần, kéo cửa, bỏ ra ngoài.

Trâu Tinh Thần tựa vào cạnh cửa, chạm ngón tay lên môi.

Thế này là, anh bị chê?

Tác giả có chuyện muốn nói:

Trâu Tinh Thần: Bị ghét bỏ, không vui.

Tô Mịch: Chàng trai trẻ à, đã làm rồi thì phải trả giá.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trâu Tinh Thần ra khỏi phòng bếp lấy dây Yakult để trên bàn uống hết lọ này tới lọ kia như đi uống bia.

Tô Mạch lại giành lấy một lọ: “Để cho mọi người một chút với.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái, nói bằng giọng điệu quái gở: “Anh là người bệnh, anh bị cảm. Không phải nên ăn nhiều một chút, uống nhiều một chút à.”

Tô Mạch xoay lưng đi vào bếp lấy cháo trắng nấu từ bữa trước cất trong tủ lạnh ra bỏ vào lò vi sóng hâm nóng rồi để xuống trước mặt Trâu Tinh Thần: “Bệnh nhân thì nên ăn thanh đạm một chút.”

Trâu Tinh Thần gấp một miếng thịt chua ngọt, đang định cho vào miệng thì bị Tô Mạch cướp mất: “Bệnh nhân không được tiêu thụ quá nhiều chất ngọt.” Nói rồi lại đẩy đẩy bát cháo trắng trước mặt anh.

Chu Bắc gấp miếng sườn kho bỏ vào bát của mình, lại gấp thêm một miếng thịt chua ngọt, quay qua nói với Trâu Tinh Thần: “Tô Mạch nói rất chí lý.”

Đám còn lại ào ào cầm đĩa lên, đĩa thịt chua ngọt chỉ nháy mắt đã hết veo.

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch một cái đầy cầm hờn, kéo đĩa đầu cá ớt bằm về phía mình: “Bổ sung chút protein.”

Tô Mạch lấy đĩa đầu cá đi: “Món này nấu bằng ớt chỉ thiên, quá cay, người bệnh không được ăn.”

thịt chua ngọt

sườn kho

đầu cá ớt bằm

trứng xào ớt xanh

Trâu Tinh Thần xúc một thìa cháo trắng cho vào miệng, ăn như nhai sấp.

Tô Mạch chỉ chỉ món rau xào: “Bổ sung thêm chút vitamin, tốt cho sức khỏe.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Em cố ý.”

Anh ta ghét nhất là ăn rau xanh.

“Anh muốn ăn món mặn.”

Tô Mạch không nói tiếng nào, đứng dậy vào bếp, đóng cửa lại, chỉ chốc lát sau liền có tiếng xào nấu.

Trâu Tinh Thần ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn nhìn về phía bếp, khóe môi bắt gặp ánh cười. Coi như cô còn có lương tâm.

Triệu Thù đang ăn dở, bỏ đũa xuống: “Tôi phải giữ bụng một chút để lát còn ăn món mặn Tô Mạch nấu.”

Thức ăn trên bàn đã bị càn quét tương đối. Đám còn lại đều bỏ đũa xuống chờ món của Tô Mạch.

Trâu Tinh Thần bưng bát cháo của mình lên, mở cửa phòng bếp, đi vào, khóa cửa lại.

Thật là bỉ ổi.

Anh lại đứng cạnh Tô Mạch: “Trứng xào ớt xanh?”

Tô Mạch gật đầu: “Trứng cũng coi là món mặn, không có sai.”
Mỗi một quả trứng vốn đều có cơ hội nở thành một con gà.

Trâu Tinh Thần: “Trứng cháy rồi kìa.”

Tô Mạch tắt bếp, đổ trứng xào ớt xanh ra đĩa: “Không ăn thì thôi, để em mang cho hội Triệu Thù.”

Trâu Tinh Thần cướp đĩa lại, để xuống cạnh bếp, gấp miếng trứng cháy cho vào miệng: “Em cứ ngày nào cũng ngược đãi anh đi.”

Tô Mạch tựa vào cạnh bếp, quay qua nhìn Trâu Tinh Thần: “Ôi, không phải anh nói anh không chịu được mùi khét, mới người thôi đã thấy buồn nôn sao? Em thấy anh ăn rất ngon miệng mà.”

Cô cười: “Tự anh nói đó nhé, bẽ mặt chưa?”

Trâu Tinh Thần lựa chọn bỏ qua lời Tô Mạch nói, ngẩng đầu hỏi cô: “Sao em không ăn cơm đi?”

Tô Mạch ấy vậy mới sực nhớ ra mình vẫn còn chưa ăn cơm: “Ngại quá, cứ mãi cười anh.”

Nói rồi cô nàng liền chuồn luôn.

Hội Triệu Thủ đã ăn xong, để phần thức ăn lại cho Tô Mạch.

Trâu Tinh Thần bê đĩa trứng xào ớt xanh ra, bàn ăn chỉ còn hai người họ.

Trâu Tinh Thần cúi đầu ăn cháo: “Sao mẹ em lại xin bùa cầu vận đào hoa cho em vậy?”

Tô Mạch gấp một miếng sườn: “Mẹ không biết em đang ở chỗ anh, nghĩ là chúng ta hết thật rồi.”

“Xin bà gặm xương thì nhai nhỏ nhỏ tiếng một chút cho nhờ.” Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch một cái, “Đợi lúc nào có thời gian thì đưa anh về nhà em.”

Tô Mạch ăn xong miếng sườn, gấp một đĩa cá chấm nước sốt trong đĩa thật đẫm: “Thế hẹn cả hội Triệu Thủ đi cùng đi.”

Trâu Tinh Thần gấp một đĩa ớt xanh: “Đừng gọi bọn họ.”

Tô Mạch cười: “Thế dẫn một mình anh về thì dù sao cũng phải có thân phận gì chứ.”

Cô mỉm cười: “Xin hỏi quý ngài là gì của tôi?”

Trâu Tinh Thần ăn xong cháo, bỏ thìa xuống, một lát sau mới nói: “Cứ gác tạm việc này lại đó đã.”

Hiện giờ ngoài căn biệt thự này và công ty, ngay cả một chiếc xe cho ra dáng một chút anh cũng không có, lấy cái gì qua nhà người ta xin người ta giao con gái họ cho anh.

Tô Mạch để đĩa xuống: “Thực ra mẹ em đã tốt hơn trước nhiều rồi, không yêu cầu cao như thế nữa.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy, vừa dọn bàn vừa nói: “Phải chăng vì em tuổi tác ngày càng cao, tuổi già nhan sắc tàn phai không có ai thèm, người lớn lo con gái không lấy được chồng nên mới hạ thấp yêu cầu chọn rể.”

Tô Mạch nhảy lên: “Anh mới không có ai thèm ấy, người theo đuổi bà đây đủ để xếp vòng quanh thành phố Tây Quỳnh này chín chín tám mươi một vòng đấy, anh tin không!”

Cô nghĩ anh có lẽ sẽ mỉa mai nói lại ồ, quý cô như thế kia mà cũng đòi chín chín tám mươi một vòng cơ à, sao không tự đi lấy gương soi lại mình thử đi.

Không ngờ anh lại nói: “Tin chứ.”

Tô Mạch suyt nữa thì tưởng là mình nghe nhầm.

Trâu Tinh Thần: “Cũng không nhìn xem là cô gái ai thích chứ.”

Tô Mạch: “...” Hóa ra là anh đang tự luyện.

Trâu Tinh Thần xếp gọn bát đĩa trên bàn cho vào máy rửa bát, đang định đi lên tầng.

Tô Mạch gọi anh: “Hay là anh đi bệnh viện xem thử đi.”

Trâu Tinh Thần ngoái đầu lại: “Không đi, đang bận lắm.”

Mế Việt thuận miệng hỏi: “Sao Thần ca tự xưng lại bị cảm vậy? Đạo này trời đâu đã lạnh lắm.”

Tô Mạch đang muốn nói là vì cái con người này không biết lồng vỏ chăn, không có chăn đắp, điều hòa lại hỏng, quần áo ngủ ngủ cả đêm nên bị cảm.

Trâu Tinh Thần lườm Tô Mạch một cái, ép cô phải nuốt câu này lại.

Anh đi tới chỗ Tô Mạch: “Em đi mua thuốc cho anh đi.”

Tô Mạch nghĩ tới lần trước mình giả bộ đau bụng để lên chuồn đi ký hợp đồng với Hạ Tường, anh không than tiếng nào đã đi mua thuốc cho cô. Anh chàng này ngoài miệng thì khó chịu nhưng thực ra trong lòng còn ân cần, chu đáo hơn cả cô.

Tô Mạch vừa đi lên tầng vừa nói: “Phòng em có thuốc cảm, để em lấy cho anh.”

“Anh uống nước ấm nhiều một chút.”

Tô Mạch về phòng mình mở ngăn kéo tìm thuốc.

Tìm tới tìm lui không thấy, tìm khắp nơi mọi chỗ vẫn không thấy.

Trâu Tinh Thần đứng ngoài cửa phòng Tô Mạch gọi cửa: “Vẫn chưa được à?”

Tô Mạch đáp một tiếng: “Sắp rồi.”

Trâu Tinh Thần đẩy cửa ra, liếc nhìn thấy bó hoa hồng Tô Mạch không nở vứt đi kia. Một bó hồng đỏ cháy.

Anh vào nói với cô: “Em nói thật với anh, bó hoa này rất cuộc là ai tặng.”

Tô Mạch lúc này mới nhớ ra trong phòng còn có một thứ vật chứng trọng tội đang bày trên bàn. Cô hất cằm: “Ai cho phép anh vào phòng em?”

Trâu Tinh Thần tiến thêm một bước, tới gần cô, hàng mày hơi cau lại, giọng điệu cũng có đôi phần cáu bẳn: “Đang hỏi em đó, ai tặng?”

Tô Mạch rút bó hoa ra khỏi bình hoa, chìa nó trước mặt Trâu Tinh Thần, nói với anh: “Bó này không phải bó kia, cái này là em mua để tặng anh.”

Cô cười: “Tuy kế hoạch theo đuổi đã tạm dừng nhưng không biết vì sao vừa nhìn thấy bó hoa xinh đẹp này là lại nghĩ đến anh.”

Cô vừa nói vừa tới gần ôm tay anh lắc nhẹ bằng cái điệu nũng nịu yếu ớt riêng có của con gái, giọng nói cũng cực kỳ dịu dàng.

Mỹ nhân kẻ lộ lộ như thế, tất nhiên sẽ bị anh biết, chỉ cần làm anh thấy thích là được.

Tô Mạch xoay người tiếp tục tìm thuốc, cuối cùng cũng tìm thấy, cô đưa nó cho Trâu Tinh Thần: “Anh phải nhanh nhanh khỏi cảm mới được.”

Trâu Tinh Thần nhận thuốc: “Anh khỏi cảm thì em sẽ không chê anh nữa à?”

Tô Mạch: “Tiểu nhân nào dám chê bai gì quý ngài.”

Cô ngòl lên mặt bàn, đưng đưa chân nhìn người đàn ông trước mặt: “Ồi, anh nói giờ chúng ta là ai đang theo đuổi ai nhỉ?”

Trâu Tinh Thần lắc lắc bó hồng trong tay: “Nói thừa, đương nhiên là em theo đuổi anh.”

Tô Mạch ngược mắt nhìn anh, đôi mắt ánh lên vẻ giảo hoạt: “Thế ai là người nói gì mà vào nhà cướp phụ nữ với lại đòi đặt chín trăm chín mươi chín đóa hồng ấy nhỉ?”

Trâu Tinh Thần bỏ bó hoa xuống ghế, đi tới chỗ Tô Mạch, nhìn vào mắt cô: “Đã chàng có tình thiếp có ý vậy rồi, em thấy để anh làm bạn trai em có được không?”

Tô Mạch từ từ cúi đầu xuống, đôi ba giây sau liền ngẩng lên: “Không được.”

Cô đang lén lút làm dự án của Hạ Tường, yêu đương vào thì tất sẽ phải hy sinh thời gian cá nhân của cô.

Hạ Tường quả có chút ý với cô, nếu cô thắng thắn, Trâu Tinh Thần ăn được cô thì dự án này sẽ bể mất, lại còn phải đền tiền vi phạm hợp đồng.

Cô nói khế: “Không phải anh bảo phải chờ em cai được thuốc à?”

Trâu Tinh Thần: “Nhưng anh không chờ được nữa.” Anh nói rồi cúi đầu mút môi cô một cái.

Lần này cô không tránh.

Đã lâu lắm rồi không hôn cô, khoảnh khắc chạm vào môi cô, anh liền nghiện nó. Anh ôm cô, muốn tiếp tục hôn.

Tô Mạch tụt xuống khỏi bàn: “Hay là để xem anh thể hiện thế nào đi.”

Trâu Tinh Thần ôm eo Tô Mạch, kéo vào lòng mình, hơi cúi đầu xuống. Tô Mạch lấy tay che môi mình lại.

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Không phải em bảo muốn xem anh thể hiện thế nào sao? Sao lại không cho người ta thể hiện.”

Tô Mạch: “Ý em không phải kiểu thể hiện này.”

“Em không muốn anh à?” Anh lại hỏi, “Tách nhau ra đã lâu như vậy, em không muốn anh à?”

Chóp mũi anh cọ cọ trên mặt cô, môi muốn chạm vào môi cô.

Tô Mạch quay mặt đi, phản đối: “Anh đừng như thế.”

Anh như thế, cô sẽ không cảm cự được mất. Một khi quan hệ của hai người xích lại gần thêm một bước sẽ ảnh hưởng tới chuyện cô kiếm tiền.

May mà đúng lúc này có người đứng ngoài gọi cửa.

Tô Mạch rời khỏi ngực Trâu Tinh Thần, đi ra mở cửa.

Triệu Thù đưa cốc trà sữa đang cầm cho Tô Mạch: “Chính là anh chàng giao hàng ban nãy đưa.”

Tô Mạch nhận nó: “Anh chàng giao đồ ăn?”

Triệu Thù nhìn Trâu Tinh Thần một cái, gật đầu với Tô Mạch.

Tô Mạch hỏi: “Anh ấy đâu?”

Triệu Thù: “Vừa đi xong, đi xe điện, em không đuổi kịp được đâu.” Cảm nhận được bầu không khí dần dần trở nên nặng nề, anh ta nói xong liền chuồn ngay.

Tô Mạch để cốc trà sữa xuống bàn, mở Wechat chuyển cho anh chàng giao đồ ăn gói hồng bao hai mươi đồng coi như tiền trà sữa. Cũng mong sau này anh ta không đưa cho cô thứ nợ thứ kia nữa.

Cô quay qua liếc nhìn Trâu Tinh Thần, phát hiện ra không biết từ lúc nào, anh đã uống mất cốc trà sữa kia.

Tô Mạch: “Anh bị ốm mà sao miệng vẫn còn thềm đủ thứ thế?”

Trâu Tinh Thần cũng đâu thích uống trà sữa. Anh vứt nửa cốc còn dư lại vào thùng rác, cầm bó hoa hồng bỏ trên ghế đi ra ngoài.

Anh đi thẳng một mạch xuống dưới nhà, vứt bó hoa đó cho Triệu Thù: “Cho ông đem tặng nữ thần đấy.” Không phải anh không nhận ra bó hoa này không phải cô đặt để tặng anh. Rõ ràng nó chính là bó hoa tên đàn ông vớ vẩn nào đó ngoài kia tặng cô.

Triệu Thù nhặt hoa trên bàn lên nhìn, bùi ngùi nói: “Dạo này nữ thần nhà tôi công việc hơi bận bịu, đã lâu lắm rồi không được gặp.”

Trâu Tinh Thần: “Thế thì vứt nó đi.”

Nói rồi, anh mặc áo khoác đi ra ngoài mua thuốc uống.

Ngày trước mà bị loại cảm vật thể này, anh gần như mặc kệ, để nó qua mấy hôm sẽ tự khỏi.

Anh đi ra tới cửa lại vòng quay lại: “Triệu Thù, cho tôi mượn cái Volkswagen ghê của ông đi một lát.”

Triệu Thủ ném chìa khóa xe cho Trâu Tinh Thần: “Cái Volkswagen ghẻ của tôi đúng là để quý ngài phải chịu khổ. Thế quý ngài muốn đi đâu đấy?”

Trâu Tinh Thần: “Đi bệnh viện.”

Anh phải nhanh nhanh khỏi cảm mới được.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Trâu Tinh Thần: Tôi cảm thấy địa vị của mình trong gia đình ngày càng thấp. Thật đáng thương.

Lời thuyết minh: Chàng trai trẻ, đừng lo lắng, sau này sẽ... càng ngày càng thấp hơn.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày tiếp theo, sáng nào Tô Mạch cũng đều nhận được một bữa sáng do anh chàng giao đồ ăn đúng giờ đưa tới.

Có khi là bánh bao và cháo, có khi là quẩy, bánh bao rán một mặt, cũng có khi là bánh shou zhua bing, jianbinggouzi các kiểu. Buổi trưa nếu công ty gọi cơm ngoài thì bên trong kiểu gì cũng có thêm Yakult hoặc là Wahaha.

*các món trên: xem lại chú thích trong chương 33, chương 41.

Tô Mạch ngại nhận, lần nào cũng gửi hồng bao lại cho anh chàng, cũng nhắn anh đừng đưa nữa.

Anh chàng chất phác không ý thức được việc mình làm làm phiền Tô Mạch, vẫn kiên trì tặng đồ mỗi ngày.

Rốt cuộc Trâu Tinh Thần không nhịn được nữa, nghe thấy tiếng chuông liền ra mở cửa: “Ngày nào cậu cũng tặng vợ tôi bữa sáng, cậu thấy làm vậy mà được à?”

Anh chàng đang xách bữa sáng: “Hình như cô ấy chưa kết hôn, tay cũng đâu thấy đeo nhẫn.”

Anh chàng không cao, người gầy gò, mặc đồng phục lao động màu xanh lam công ty phát, sau lưng còn có in một dòng chữ trắng quảng cáo.

Trâu Tinh Thần nhốt mình và anh chàng shipper ngoài cửa, nói thẳng vào vấn đề: “Sau này đừng tặng bữa sáng nữa, cô ấy sẽ không thích cậu đâu.”

“Hai người không hợp nhau, không hợp một chút nào hết.”

Anh nói liền một lèo, không hơi đâu để tâm tới lòng tự trọng của người khác.

Anh chàng shipper im lặng trong thoáng chốc rồi ngẩng đầu lên nói: “Tôi biết rồi.”

Trâu Tinh Thần khoanh tay nhìn tay đàn ông thấp hơn mình một cái đầu: “Cậu không thể cho cô ấy cuộc sống cô ấy muốn. Sau này đừng tới nữa.”

“Tôi biết rồi,” anh chàng shipper nói rồi đi ra cổng, “vẫn còn vài suất cơm nữa phải ship, tôi đi đây.”

Tô Mạch đứng cạnh cửa sổ, nghe thấy hết tất cả.

Trâu Tinh Thần xoay người đi vào nhà. Tô Mạch ra đón: “Sau này anh nói chuyện có thể uyển chuyển hơn một chút được không?”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Ông đây không rảnh vòng vo quanh co với người khác.”

Nói rồi vứt bữa sáng đang cầm vào thùng rác.

Tô Mạch chạy lại chỗ thùng rác định cứu chúng mà không được. Sữa đậu nành đã chảy hết ra ngoài ngấm vào bánh shou zhua bing. Cô ngẩng đầu lên: “Đừng có lãng phí đồ ăn có được không.”

Đó mà là đồ ăn à? Chúng rõ ràng là những viên đạn tình địch ngấm bẩn vào anh.

Trâu Tinh Thần ngược mắt: “Nhấn anh đưa em đâu?”

Tô Mạch cực kỳ cảnh giác: “Còn phải hỏi, ở nhà mẹ em chứ đâu.” Cô vẫn sợ Trâu Tinh Thần đòi cô trả.

Trâu Tinh Thần: “Hỏi sau đeo đi.”

Tô Mạch cẩn thận thăm dò: “Không phải là đòi em trả à?”

Dạo trước ngày nào anh cũng bám theo sau cô đòi cô trả y như thể bất kỳ lúc nào cô cũng sẽ cầm nhẫn của anh bỏ trốn.

Trâu Tinh Thần vào bếp lấy sủi cảo cấp đông cất trong tủ lạnh ra: “Nhân thịt lợn với ngô, ăn không?”

 8419-16012g50531sủi cảo nhân thịt lợn và ngô

Tô Mạch đi tới: “Để em làm cho.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Qua bên ngồi đi.”

Tô Mạch đứng tựa ở cửa bếp xem Trâu Tinh Thần đun sủi cảo cho cô. Tô Mạch cười: “Đại thiếu gia biết hầu hạ làm bữa sáng cho người khác từ khi nào thế?”

Trâu Tinh Thần phớt lờ cô, vớt sủi cảo ra khỏi nồi, lấy hai chiếc đĩa nhỏ rót chút giấm vào.

Tô Mạch ngồi vào bàn ăn: “Cho thêm chút dầu vừng vào giấm được không?”

Trâu Tinh Thần thêm vào cho cô. Tô Mạch nếm thử: “Sủi cải hôm nay ngon quá.”

Trâu Tinh Thần hát cảm: “Sau này còn ăn bữa sáng của bọn đàn ông vớ vẩn bên ngoài mang tới nữa không?”

Tô Mạch cười: “Có đồ Thần ca tự tay làm thì ai còn ăn đồ bên ngoài nữa.”

Trâu Tinh Thần xoa tóc Tô Mạch: “Ngoan, lát nữa em rửa bát.”

Tô Mạch: “Thế ăn đồ ở ngoài cho tiện, ít ra không phải rửa bát.”

Trâu Tinh Thần lườm cô: “Anh rửa, anh rửa được chưa?”

Tô Mạch cười, được đằng chân lân đằng đầu: “Mai em muốn ăn sủi cải rán, đừng rán cháy đấy nhé.”

 c78391fee5564c12bd02dc09e4ac518b_th

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Em hứa với anh không ăn bữa sáng tay đàn ông khác cho trước đi đã.”

Tô Mạch ngược mắt nhìn Trâu Tinh Thần đầy dịu dàng: “Không thành vấn đề, sau này chỉ ăn đồ anh làm, ăn suốt đời luôn được chưa?”

Rốt cuộc Trâu Tinh Thần cũng cười, khẽ nói: “Thế thì còn tạm được.”

Chuông reo, lần này không phải tay đàn ông vớ vẩn nào tới đưa bữa sáng mà là Trịnh Kinh Kinh nhà đối diện.

Hôm nay Trịnh Kinh Kinh mặc một chiếc áo khoác mỏng màu đỏ, bên trong mặc áo sơ mi trắng cổ đứng nhún bèo phối với váy trắng dài ngang gối, tay trái xách một túi to đồ ăn sáng, tay phải ôm một bó hoa hồng.

*cổ đứng nhún bèo: tiếng Trung là 木耳领 nghĩa là cổ mộc nhĩ

 o1cn01uf0knu1lfyekkljse_0-item_picjpg_196x196q50s50

 tb2302puvoobknjszfpxxxa2xxa_2080955020-0-item_picjpg_300x300

 tb1nyakkvxxxxb5xvxxxxxxxxxxx_0-item_pic

Tô Mạch dạo gần đây đang đặc ý, đã suýt quên mất vị tình địch này thì tình địch lại ôm hoa tới giành đàn ông với cô.

Cô liếc bó hoa trong tay Trịnh Kinh Kinh: “Hoa của cô không được tươi lắm nhỉ, đầu cánh hoa đã thâm rồi.”

Trịnh Kinh Kinh để đồ ăn sáng xuống bàn, đưa hoa cho Tô Mạch, cười: “Vậ à, tôi thấy đẹp lắm mà.”

Tô Mạch lườm: “Cô xem lá đi, màu quá xanh, phải là màu xanh biếc mới là còn tươi.”

Trịnh Kinh Kinh nhét bó hoa hồng bị Tô Mạch chê không đáng một đồng vào lòng Tô Mạch, cười rất thoải mái: “Vừa nãy tôi mới gặp một nhân viên giao hàng trước cửa biệt thự hỏi có phải Tô Mạch ở đây không, nhờ tôi cầm vào giúp.”

Tô Mạch: “...”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn Tô Mạch.

Tô Mạch cúi nhìn tấm thiệp, lại là Hạ Tường tặng.

Trịnh Kinh Kinh quay qua cười với Trâu Tinh Thần, cực kỳ quyến rũ: “Dì giúp việc lại làm dư bữa sáng, A Thần lát nhớ phải ném thử món nem rán nhé, giòn lắm đấy.”

“Tôi còn bận buổi trực tiếp, phải về đây.”

Trịnh Kinh Kinh là một streamer về mảng thời trang làm đẹp, game anime, có tận mấy triệu người hâm mộ.

Trịnh Kinh Kinh ra tới cửa, xoay người lại nói: “Trông sắc mặt cô Tô không được tốt lắm nhỉ, mắt thâm quầng trông thật tiều tụy.”

Vì thức đêm làm dự án của Hạ Tường mà dạo này toàn phải hai, ba giờ sáng Tô Mạch mới đi ngủ. Cô không muốn bị Trâu Tinh Thần phát hiện nên chuyện này không đôi co với Trịnh Kinh Kinh, chọn cách im lặng giữ mạng.

Trịnh Kinh Kinh đóng cửa ra về, Tô Mạch ôm bó hoa, chột dạ không biết nhìn vào đâu.

Trâu Tinh Thần tựa lưng vào ghế, liếc nhìn Tô Mạch, giọng chẳng có chút ấm áp nào: “Ai gửi?”

Tô Mạch vào bếp lấy kéo, vừa chỉnh lại bó hoa cắm vào bình vừa cúi đầu đáp: “Thì là, một... đồng nghiệp bình thường.”

Trâu Tinh Thần cười khẩy một tiếng: “Đồng nghiệp bình thường. Sao không thấy Triệu Thù, Chu Bắc tặng em?”

Tô Mạch ngẩng đầu, giả bộ ngu ngơ: “Bởi vì Triệu Thù với Chu Bắc là đồng nghiệp tốt, không phải đồng nghiệp bình thường.”

Trâu Tinh Thần: “Anh đếm tới ba, em làm cái thứ vớ vẩn này biến mất ngay cho anh.”

Mặt anh tỏ rõ vẻ cáu kỉnh, dường như nhìn mấy bông hoa này một cái thì sẽ tổn thọ vậy.

Không đợi anh bắt đầu đếm, Tô Mạch đã ôm bó hoa đó chạy ra ngoài. Cô chạy ra ngoài cổng, đưa đại nó cho một người qua đường.

Tô Mạch quay lại phòng ăn, Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Dạo này đang bận gì thế?”

Hồi trước mặc dù cô cũng ngủ muộn nhưng quảng mắt không thâm tới mức này.

Tô Mạch: “Đâu bận gì đâu, từ bữa nghỉ công việc giúp việc buổi tối, ngày nào em cũng đi ngủ sớm.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Ra là sau khi em ngủ rồi thì mộng du dậy đi tắm à?”

Phòng vệ sinh của Tô Mạch vừa khéo kề ngay phía giường Trâu Tinh Thần. Đêm khuya tĩnh lặng, anh có thể nghe rõ tiếng cô tắm rửa. Róc ra róc rách, hại anh bứt rứt trong người, lăn qua lăn lại không ngủ nổi.

Tô Mạch thông minh chọn phương án đánh trống lảng, lập tức bật chế độ diễn: “Oa oa oa, anh thật lưu manh ghê, nghe trộm con gái nhà người ta tắm rửa.”

Trâu Tinh Thần nhướn mày: “Em nói ai lưu manh cơ?”

Anh đảo mắt nhìn xuống phía ngực cô đầy trắng trợn, môi nhẹ nhàng mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm, vồ vồ đui mình: “Lại đây.”

Tỏ ý bảo cô ngồi lên.

Tô Mạch lại ngồi xuống đùi Trâu Tinh Thần, thẽ thọt: “Giám đốc Trâu muốn dùng quy tắc ngầm à?”

Cô dán ngực lên người anh, cọ nhè nhẹ.

Người đàn ông cúi: “Đừng có động cựa lung tung.”

Tô Mạch ôm cổ Trâu Tinh Thần, làm bộ run rẩy hỏi: “Vậy giám đốc Trâu muốn thế nào?”

Cô vừa nói vừa dán lên người Trâu Tinh Thần: “Không được, không được đâu.”

“Người ta đã có chồng rồi.”

Đang diễn cảnh trong văn phòng bỗng bị cô đổi sang thành truyện người lớn phụ nữ đã có chồng không chịu nổi cô đơn.

Trâu Tinh Thần ôm ngực Tô Mạch, vui trên người cô, hỏi khẽ: “Chồng em tốt hay anh tốt?”

Tô Mạch dán bên tai Trâu Tinh Thần nhỏ nhẹ đáp: “Tất nhiên là giám đốc Trâu tốt.” Vừa nói vừa vuốt ve sau gáy anh.

Ngón tay hơi lạnh lạnh của cô mơn trớn da anh, dần dần ấm lên, tựa như có chiếc lông vũ gãi gãi ở trong lòng, vừa ngứa vừa bứt rứt.

Trâu Tinh Thần bế Tô Mạch đặt lên bàn cơm, áp người xuống, khẽ nói: “Tô Mạch, đây là em tự chuốc lấy đấy.”

Tô Mạch nhìn người đàn ông phía trên, trong mắt anh như nhóm lên ngọn lửa cháy hừng hực. Anh dán môi lên môi cô như một con dã thú đã bị đói lâu ngày, hôn cô ngấu nghiến.

Cách một thời gian dài vậy rồi nhưng trình độ hôn của anh hầu như không tiến bộ, tựa như một gã người nguyên thủy, thích nhất là gặm cắn, nếm được mùi máu tươi thì mới biết đường dụ dăng lại.

Môi lưỡi triền miên ngấu nghiêng tựa như trăm hoa trong rừng sâu sau cơn mưa xuân tỏa ra hương thơm thấm vào gan ruột. Hôn càng lâu, mùi hương càng đậm thêm, biến thành chùm pháo hoa rực rỡ nổ bùng đoàng ở tận sâu trong tim.

Giọng anh trầm trầm khàn khàn, không hề che giấu sự ghen tuông và đố kị của mình một chút nào: “Gã đàn ông tặng hoa rút cuộc là ai?”

Cô nghiêng đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường: “Thần ca, tẹo nữa là mọi người tới làm việc rồi.”

Anh bế cô rời khỏi bàn ăn, đi lên cầu thang.

Cô đá đá chân: “Không được, lát nữa phải làm việc.”

Anh tìm được môi cô, mút một cái thật mạnh, giọng khàn khàn: “Bao lâu rồi ông đây không hôn em.”

Ngọn lửa trong đôi mắt anh đã cháy lan ra cả cảnh rừng rậm rộng lớn, không thể kìm hãm được, để nó bốc cao cháy ngợp tới trời.

Cô: “Ai bảo không chịu.”

Độ trước bất kể cô theo đuổi anh thế nào, gạ gẫm anh thế nào, anh cũng không chịu hôn cô.

Anh nói khẽ: “Đừng cựa lung tung.”

Anh ôm cô, đá văng cửa phòng ngủ khép hờ.

Triệu Thủ và Chu Bắc đi vào cùng nhau, cùng nhau giật mình hét lên một tiếng: “Mẹ ời!”

“Tôi không nhìn thấy gì hết.”

Tô Mạch tụt xuống khỏi tay Trâu Tinh Thần, đổ mặt, cúi mặt xuống chạy về phòng mình, đóng cửa lại.

Trâu Tinh Thần đứng cạnh lan can tầng hai, nhìn hai tên đầu sỏ gây chuyện đang gặm nem rán. Hai tên đó không dám ngẩng đầu lên nhìn lại, có cảm giác nếu nhìn thì sẽ bị sát khí từ tầng trên bắn xuống cửa cổ, đi đời.

Một lúc sau, Tô Mạch chỉnh lại quần áo, bình ổn cảm xúc, vờ như thoải mái đi ra khỏi phòng ngủ, không hề lúng túng một chút nào chào hỏi người ở dưới tầng: “Triệu Thủ, Chu Bắc, buổi sáng tốt lành nhé. Nay đúng là một ngày ngập tràn năng lượng.”

Trâu Tinh Thần giữ chặt cổ tay Tô Mạch, nói nhỏ bên tai cô một câu: “Tối qua phòng anh.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Việc phát triển game đi tới giai đoạn kết thúc, bước sang giai đoạn thử nghiệm căng thẳng, bận rộn nhất.

Người nào người nấy trong văn phòng đều bận tới tận mặt mũi.

Buổi tối tăng ca tập thể, tăng ca xong cùng ra ngoài ăn khuya.

Tới lúc mọi người trong công ty đều về hết thì đã gần mười giờ.

Tô Mạch ôm laptop đi lên tầng, trong lòng vẫn canh canh dự án của Hạ Tường. Hôm nay cần phải gửi ý tưởng thiết kế và phác thảo sơ bộ đi rồi.

Cô vẫn chưa động tới một chữ nào.

Tô Mạch nhắm tính thời gian. Mười hai giờ đêm là hạn chót, còn hai tiếng đồng hồ, chỉ cần giữa chừng không bị gián đoạn việc gì thì vẫn đủ.

Cô khom người, đang định mở cửa phòng mình.

Cửa phòng sát vách bỗng bật mở.

Tô Mạch giật mình hoảng hốt, suýt làm rơi cả laptop.

Trâu Tinh Thần đứng tựa ở cạnh cửa nhìn Tô Mạch, nói với điệu lười biếng: “Không phải đã bảo em tối qua phòng anh rồi sao?”

Tô Mạch cười: “Quý ngài nói vậy nhưng em đã trả lời đâu.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch uy hiếp: “Thế giờ em trả lời đi.”

Tô Mạch thẳng sống lưng: “Em nghiêm túc suy nghĩ rồi. Không qua. Nam nữ thụ thụ bất thân, lại còn đêm hôm khuya khoắt, không ổn.”

Trâu Tinh Thần lại gần trước mặt Tô Mạch, nhìn xoáy vào cô: “Cho phép em trả lời lại một lần nữa.”

Tô Mạch ngửa mặt lên: “Không qua.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô, cười một tiếng đầy ẩn ý rồi quay về phòng mình ôm laptop ra: “Vậy anh qua phòng em.”

Tô Mạch nhanh chóng chặn cửa phòng mình lại: “Không được.”

Cô bổ sung thêm: “Trong lúc làm việc, em không thích bị người khác làm phiền.”

Trâu Tinh Thần: “Không phải mấy hôm trước em còn nói thích ở bên cạnh anh, để anh gần bên em à?”

Anh mỉm cười, ánh mắt soi trên cơ thể cô y như thể có thể nhìn xuyên thấu qua quần áo của cô vậy: “Còn thích không mặc gì lượn qua lượn lại trước mặt anh nữa.”

Tô Mạch đỏ mặt, sửa lời anh: “Em có mặc.”

Trâu Tinh Thần: “Cũng không khác không mặc là mấy.”

Cô mặc cái váy ngủ dây màu đen đã cổ chữ V lại còn hay thích kéo trễ một bên dây xuống dưới bắp tay.

“Đi thay cho anh.”

Tô Mạch hất cằm, nhướn mày nhìn gã đàn ông đứng trước mặt: “Anh bảo em thay thì em phải thay à? Anh là gì của em?”

Gã đàn ông tới gần cô hơn, đầu hơi cúi xuống, giọng trịnh trọng trầm ồm: “Anh là người đàn ông của em.”

Tô Mạch ngẩng đầu, chạm vào cặp mắt vừa sáng vừa sâu thẳm của đối phương tựa như bản thân bị rơi vào trong xoáy nước, suýt thì bị sắc đẹp mê hoặc quên cả thở. Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cắn răng đáp: “Giờ vẫn chưa phải.”

Trâu Tinh Thần cúi đầu, giữ cằm Tô Mạch, nâng mặt cô lên, giọng điệu ngang ngược: “Đêm nay cho anh trở thành người đàn ông của em được không?”

Tô Mạch quay mặt đi: “Anh tưởng hay lắm.”

Trâu Tinh Thần: “...” Lời này sao nghe quen tai tới vậy.

Tô Mạch mở cửa, đi vào phòng, đóng cửa, khóa trái lại.

Cô liếc nhìn giờ. Bị tên đàn ông kia làm chậm mất khoảng chục phút, Tô Mạch vội vàng mở laptop lên làm việc.

Chưa được bao lâu, Tô Mạch nhận được tin nhắn của Trâu Tinh Thần.

“Em còn tiền đóng tiền nhà à?”

Tô Mạch lập úp màn hình điện thoại xuống mặt bàn, tiếp tục vùi đầu vào công việc đang gấp.

Một lúc sau, điện thoại lại rung lên.

“Em có thể bán mình trả tiền thuê nhà.”

Tô Mạch nhìn lướt qua rồi vứt điện thoại xuống giường.

Cắm cúi làm tới sát mười hai giờ, kịp gửi mail cho Hạ Tường.

Cô ngồi duỗi lưng, thở phào nhẹ nhõm.

Đi tắm rửa sạch sẽ rồi mới nhấc điện thoại lên xem. Có mấy tin nhắn mới.

“Trả lời.”

“Em đang làm cái đéch gì thế?”

“Ngủ rồi à?”

“Anh biết em chưa ngủ, sao không trả lời tin nhắn?”

“Còn để ý tới em nữa, anh là chó.”

“Gâu gâu gâu, trả lời đi.”

Tô Mạch ôm điện thoại nằm trên giường cười một tràng dài. Tưởng tượng tới cảnh anh mặt thì kiêu căng, tay lại gõ tiếng chó sủa, thật là thú vị.

Cô nhắn lại một tin.

“Anh phiền thật đó.”

Lập tức có tiếng người gõ cửa.

Tô Mạch ra mở cửa. Trâu Tinh Thần mặc áo ngủ đứng trước cửa phòng, trên mặt vẫn đang còn vẽ cái kính chưa tiêu hết, anh hỏi thẳng luôn: “Sao em không để ý tới anh?”

Tô Mạch cười, lắc lắc chiếc điện thoại trong tay: “Vừa rồi em không để ý thấy điện thoại có tin nhắn.”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép, rõ ràng là không tin.

“Em có việc giấu anh à?”

Tô Mạch nhanh trí ôm eo Trâu Tinh Thần, cọ cọ trong lòng anh, mở to cặp mắt long lanh ngây thơ vô tội, làm nũng: “Điện thoại em hết pin, em phải đi sạc.”

Không có người đàn ông nào có thể kháng cự được trò làm nũng của phụ nữ, nhất là loại đàn ông kiêu ngạo này.

Giọng anh bắt gặp mềm hẳn, nghe vừa miến cưỡng lại vừa có một chút vui vẻ khó bề nhận ra: “Đã đói chưa?”

Tô Mạch dẫu môi: “Đói rồi. Em muốn ăn bánh trôi.”

Trâu Tinh Thần ngoảnh mặt đi, giọng khàn khàn: “Nói cho tử tế, dẫu môi cái gì.”

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Mạch reo lên. Cô liếc nhìn, là Hạ Tường gọi. Chắc là đã nhận được mail của cô.

Trước mặt boss chính nhận điện thoại của đơn ngoài, Tô Mạch thực sự không có gan đó.

Trâu Tinh Thần cúi đầu, lạnh giọng: “Nghe đi.”

Tô Mạch lủi vào trong phòng, trước khi đóng cửa lại, giải thích vội một câu: “Đừng hiểu lầm, chỉ là một đồng nghiệp bình thường ngày trước gọi nói chuyện công việc thôi.”

Nói rồi nhanh chóng đóng cửa, khóa trái lại.

Trâu Tinh Thần tung nắm đấm, đấm lên ván cửa, không nói một lời, xoay lưng bỏ đi.

Cú đấm khá mạnh, ỳnh một tiếng, như thể đấm thẳng vào tim người khác, làm người hoảng hốt, luống cuống.

Tô Mạch không nở, ra mở cửa thì phát hiện anh đã đi ra cửa.

Cô mặc đại một chiếc áo khoác rồi chạy xuống dưới nhà, bỗng nhớ ra nên lại lật đật chạy lên phòng Trâu Tinh Thần cầm giúp anh một chiếc áo khoác mỏng.

Tiết trời cuối tháng Mười, buổi đêm rất lạnh, anh chỉ đang mặc bộ đồ ngủ bằng lụa.

Tô Mạch cầm áo khoác của Trâu Tinh Thần, vừa đi vừa mắng vừa thương, cái tên ranh con này.

Cô đi ra ngoài cổng, nhìn trái nhìn phải không thấy bóng anh nên chọn đi hướng có khả năng cao nhất là về phía cổng chung của khu biệt thự.

Cô rẽ vào đường nhỏ, đi ngang qua một vườn hoa, lúc tới gần chỗ núi giả, bỗng bị một người kéo lại.

Tô Mạch hoảng sợ, co chân định đá.

“Đừng cựa, là anh.”

Nghe thấy giọng anh, cô đứng im, để mặc anh ấn mình vào trong vòm ngực.

Gió lạnh thổi qua nhưng người anh chẳng lạnh một chút nào, cứ như thể mới từ mùa hè tới, trên người vẫn còn mang theo cái nóng hầm hập.

Cô nói khẽ: “Anh không lạnh à? Em có mang áo cho anh này.”

Anh buông cô ra, cầm áo khoác mặc vào.

Áo ngủ cổ com-lê màu xanh dương sẫm phối với áo khoác lông cừu màu đen, nếu là người khác mặc thì chắc chắn là trông chẳng ra làm sao nhưng để anh mặc thì chỉ vậy đã toát lên được sự phóng khoáng, tự nhiên.

59113183na6291d4a

o1cn011usvwk4jwy2njtd_0-item_pic

Trâu Tinh Thần nhướn mày: “Đẹp tới vậy cơ à?”

Tô Mạch cười: “Đẹp.”

Trâu Tinh Thần đi ra phía cổng: “Nịnh anh cũng vô ích.”

Anh lẩm bẩm: “Em chẳng chịu nói gì với anh hết, chuyện gì cũng giấu anh.”

Tô Mạch đi theo sau, túm lấy góc áo của Trâu Tinh Thần: “Nghĩ gì mà lại bỏ nhà ra đi vậy, đã lớn tướng vậy rồi.”

Trâu Tinh Thần quay đầu lại: “Anh chỉ ra ngoài ăn chút gì đó thôi.”

Hai người đi vào quán KFC ở gần khu này.

Trâu Tinh Thần gọi một suất gia đình, hai người ngồi mặt đối mặt gặm đùi gà.

Tô Mạch ăn dính hết dầu ra miệng, ra tay, mép còn dính cả một chút sốt cà.

Cô bỏ miếng đùi gà đang ăn dở xuống, lấy giấy ăn chùi tay, đứng dậy bảo: “Miếng này là của em, em ra ngoài mua chút đồ đã.”

Tới lúc cô về, trên tay có thêm mấy lon bia.

“Miếng đùi gà em đang ăn dở đâu rồi?”

Trâu Tinh Thần lấy một miếng khác trong hộp ra đưa cho cô: “Miếng đó của em anh ăn rồi. Đúng đấy, anh cố ý thế đấy.”

Tô Mạch cười, bật hai lon bia, đưa cho Trâu Tinh Thần một lon, giờ lon của mình lên cùng một cái với anh, uống hai ngụm rồi mới nói: “Toàn thích giành đồ của em.”

Trâu Tinh Thần để lon bia sang bên, ngẩng đầu nhìn Tô Mạch: “Nói anh nghe thử, dạo này em nhốt mình trong phòng bạn làm gì thế?”

Tô Mạch đang định mở miệng thì Trâu Tinh Thần đã nói chặn trước: “Còn dám nói dối là hai ta xong luôn.”

Tô Mạch lẩm bẩm: “Hai ta vốn cũng đâu có gì.”

Trâu Tinh Thần liếc lên, giọng lạnh thấu xương: “Em nói gì?”

Tô Mạch lập tức cười làm lành: “Chẳng nói gì hết.”

Cô uống một hơi hết sạch lon bia, ợ một tiếng sảng khoái, im lặng một lúc rồi ngẩng đầu lên nói: “Chỉ là, em có hợp tác với người ta một dự án.”

Trâu Tinh Thần nhếch mép, giọng hơi mỉa mai: “Với cái tay đồng nghiệp bình thường ngày nào cũng tặng hoa đó hả?”

Tô Mạch trêu: “Thiếu gia ghen đấy à?”

Trâu Tinh Thần ồ một tiếng: “Quý cô nhận ra rồi à.”

Tô Mạch lại bật thêm một lon bia, ngửa cổ định đổ thẳng vào miệng, bị Trâu Tinh Thần cướp mất: “Trời lạnh như thế, cái này lại lạnh, muốn chết à?”

“Nói tiếp câu lúc nãy đi.”

Tô Mạch nói rõ ràng rành mạch đầu đuôi cho Trâu Tinh Thần nghe: “Hai mươi vạn, em tranh thủ làm buổi tối, chỉ ba tháng thôi, vậy là đủ rồi.”

Người đàn ông ngồi đối diện im lặng một lúc lâu không nói. Anh cúi đầu, không biết đang nghĩ những gì.

Tô Mạch hỏi khế: “Sao thế?”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch, giọng nghe là lạ: “Để em vì chút tiền như vậy làm cạn kiệt sức khỏe của bản thân là lỗi của anh.”

Bình thường anh kiêu ngạo quen thói, nhiều khi thường quên đứng ở góc độ của cô để suy nghĩ. Nhất là trong khoảng thời gian

này, hai người chia tay, anh trách cô nên hay dùng những lời lẽ làm tổn thương người khác.

Cô suýt thì quên mất, anh còn có một mặt dịu dàng, ân cần.

“Trả dự án lại đi.”

Sở dĩ Tô Mạch giấu Trâu Tinh Thần cũng chính vì sợ điều này.

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Nếu là đối tác bình thường thì thôi nhưng Hạ Tường thì không được.”

Tô Mạch thở dài: “Người anh em à, đây là hai chuyện khác nhau.”

Trâu Tinh Thần: “Bớt kéo quan hệ đi, ai là anh em của em.”

Tô Mạch: “Chị em.”

Trâu Tinh Thần hơi cúi kính: “Lại khua môi múa mép.”

Tô Mạch đánh bạo nói: “Nói ra thì hai ta hiện giờ có quan hệ gì? Chẳng có quan hệ gì hết. Anh, quý ngài, quý ngài quản hơi nhiều chuyện rồi đó.”

Độ trước Trâu Tinh Thần luôn được Tô Mạch chiều, mấy ngày trở lại đây mới bắt đầu từ từ nhận ra cô gái này thực ra chẳng phải thuộc sở hữu của riêng mình anh, bất kỳ người đàn ông nào trên thế giới này đều có thể tới cướp cô đi bất kỳ lúc nào.

Bất kể là động vật hay là người, theo bản năng đều thích tranh giành những thứ sáng lấp lánh.

Anh ngược mắt nhìn cô dưới ánh đèn. Trên người cô nhuộm một quầng sáng dịu nhẹ. Anh sáng đó trông thì như là do ánh đèn nhưng trong mắt anh, nó tỏa ra từ chính con người cô, dưới cái nền là bóng đêm ở đằng sau ô cửa kính lại càng trở nên cực kỳ nổi bật.

Tô Mạch cầm một lon bia: “Em hứa với anh, sau này dù có gặp chuyện gì cũng không giấu anh nhưng riêng dự án này, em không thể từ bỏ được.”

Cô không thể gả cho anh với hai bàn tay trắng.

Vốn cứ tưởng gã đàn ông ngồi đối diện sẽ nổi cáu, ngờ đâu anh lại bình tĩnh chấp nhận: “Được.”

Anh im lặng một thoáng rồi nói: “Trước đây anh quá ngang ngược, anh xin lỗi.”

Tô Mạch cười, vênh đuôi kiêu ngạo: “Biết sai mà sửa thì vẫn là một đứa trẻ ngoan.”

Trâu Tinh Thần ngược mắt lên nhìn: “Nhưng em cũng phải hứa với anh, về sau, bất kể chuyện gì cũng không được giấu anh.”

Tô Mạch giơ lon bia lên: “Được.”

“Không giấu anh, tối mai em với Hạ Tường hẹn gặp nhau xác nhận chút phương án thiết kế.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Trâu Tinh Thần: Ôi, phụ nữ.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trưa hôm sau, cả đám người Khoa kỹ Tinh Thần cùng ra ngoài ăn cơm.

Ở cổng khu biệt thự, họ gặp anh chàng giao đồ ăn.

Anh chàng đỡ chiếc xe điện dừng lại ven đường, lấy một dây Yakult trong thùng đưa cho Tô Mạch: “Sao hôm nay không gọi cơm ngoài?”

Tô Mạch trả Yakult lại cho anh chàng: “Ngày nào cũng ăn cơm hộp chán rồi, anh cầm lại cái này đi, đừng tặng đồ cho tôi nữa.”

Trâu Tinh Thần lại đứng cạnh Tô Mạch, nhìn anh chàng giao đồ ăn bằng ánh mắt bất thiện.

Phong thái của anh rất giống Phó Vũ An, cho dù chỉ mặc đại một chiếc áo gió đi ra ngoài thì vẫn có cái sang thiên bẩm, vô cùng tương phản với anh chàng giao đồ ăn toàn thân quê mùa.

Anh chàng không sợ, còn nói với Tô Mạch: “Nghe nói dạo này có không khí lạnh tràn về, cô nhớ chú ý giữ ấm nhé.”

Trâu Tinh Thần hất cằm: “Liên quan gì tới cậu.”

Tô Mạch lườm Trâu Tinh Thần một cái: “Anh qua bên kia đứng đi.”

Do những trải nghiệm của bản thân trước đây nên cô có thói quen quan tâm tới lòng tự trọng của người nghèo.

Cô kéo anh sang một bên, khẽ mắng: “Anh đừng có xem thường người khác.”

Trâu Tinh Thần hừ một tiếng, không nói gì.

Thực ra anh không có bất kỳ ý xem thường quần chúng lao động nào, cho dù là công tử nhà giàu nào đó tới đây giành phụ nữ với anh, anh cũng vẫn tỏ cái thái độ này, không hề phụ thuộc vào thân phận của đối phương.

Anh chàng giao hàng nhét lại Yakult cho Tô Mạch: “Mai là tôi đi rồi, gia đình giới thiệu cho tôi một mối, là con gái thôn bên. Sau này tôi không quay lại đây nữa.”

Tô Mạch nhận Yakult, không trả lại nữa: “Anh là người tốt, sau này cuộc sống sẽ tốt đẹp.”

Anh chàng giao đồ ăn cười: “Cám ơn. Tôi còn phải đi giao mấy suất cơm nữa, giao chậm sẽ bị khách phàn nàn mất.”

Đúng lúc này, một chiếc Mercedes rẽ vào, có lẽ là do người cầm lái không chắc tay nên xe lao lên vỉa hè, thân xe va vào thùng giữ nhiệt đặt ở yên sau xe điện của anh chàng shipper làm nó ngã lăn xuống đất.

Toàn bộ các suất ăn trong thùng giữ nhiệt đổ ra ngoài. Cơm thì không sao nhưng mấy món nước rơi xuống đất, nước canh văng ra

ngoài hộp nhựa, đổ vương vãi ra đất.

Anh chàng shipper sốt sắng ngồi xuống nhặt nhanh, đồ không thể đem giao được nữa.

Chỗ này sẽ bị trừ hết vào tiền của anh ta, về lấy đồ đi giao lại còn bị muộn, một khi bị khách phàn nàn thì sẽ bị trừ lương.

Cửa sổ chiếc Mercedes-Benz hạ xuống, trong xe vọng ra giọng phụ nữ khoe chóa: “Sao lại dừng xe bừa bãi ở rìa đường, làm bẩn con xe mới của tôi rồi. Cậu đèn tiền rửa xe cho tôi đi, cậu có đèn nổi không hả?”

Anh chàng shipper lẩn lộn ngoài đường cả ngày, từng gặp không ít loại người ngang ngược thế này.

Tô Mạch đang định xông tới lý luận với người ta thì Trâu Tinh Thần kéo cô ra sau lưng anh.

Anh tiến lên trước, gõ cửa xe, dùng cái giọng điệu còn ngạo mạn hơn cả cái người ngồi trong xe: “Cô, xuống đi.”

Người phụ nữ xuống xe, thấy là trai đẹp, giọng cũng thôi hung hãn: “Liên quan gì tới anh.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô ta: “Xe cô xông lên lối dành cho người đi bộ, vi phạm luật giao thông, phải chịu toàn bộ trách nhiệm biết không?”

Anh hất cằm chỉ về phía cột điện: “Máy quay an ninh quay hết lại rồi.”

Người phụ nữ rất sĩ diện, ưỡn ngực thẳng lưng: “Nói chuyện nghiêm túc thế làm gì, có đòi tiền của các anh đâu.”

Anh chàng shipper lại nói: “Thôi, cũng, cũng không đáng là bao.”

Trâu Tinh Thần nhìn anh ta một cái, mặc kệ, quay sang nói với người phụ nữ kia: “Vì sai lầm của cô, ngày hôm nay anh ta coi như là đi làm không công. Nhân viên giao đồ ăn chưa tới sáu giờ sáng đã phải dậy, đội mưa đội gió, phải tới tối khuya mới xong việc.”

Người qua đường bắt đầu vây lại xem chỉ trỏ người phụ nữ ngang ngược.

Cuối cùng người phụ nữ không chịu được áp lực, rút trong ví ra năm trăm đồng vứt vào người cậu shipper: “Muốn tiền phải không? Cho đây.”

Năm tờ giấy bạc rơi xuống đất, cậu shipper đang định cúi xuống nhặt.

Trâu Tinh Thần túm cánh tay cậu ta, không cho cậu ta cúi người.

Anh nói với người phụ nữ kia: “Cô vứt thì cô nhặt đi.”

Người phụ nữ kia rất kiêu ngạo, chưa từng bị ai trị cho, tức đỏ bừng mặt, rút điện thoại ra nói: “Tôi nói cho anh biết, cha tôi là...”

Cô ta không dám nói. Có lẽ là sợ người nhà gặp phiền phức.

Trâu Tinh Thần nhếch môi cười: “Sao không nói đi?”

Người phụ nữ hồi lại được chút lý trí, nhặt tiền lên: “Cho cậu.”

Cậu shipper nhận tiền, trả lại ba tờ: “Hai trăm là đủ rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Cầm hết đi, cô ta phải trả cậu phí chậm trễ công việc, phí tổn thất tinh thần.”

Anh chàng shipper chân chất nói nhỏ với Trâu Tinh Thần: “Thế này, thế này chẳng phải là lừa đảo sao? Sao cầm được!”

Trâu Tinh Thần lườm anh ta một cái, anh ta liền tắt tiếng.

Người phụ nữ ngồi vào lại xe.

Trâu Tinh Thần khom lưng cười bảo: “Chúc cô cả đời không được ăn cơm hộp nóng hổi.”

“Có tiền, không ăn cơm hộp phải không? Vậy chúc cô ăn gì cũng béo, chưa được năm trăm cân chưa dừng.”

Người phụ nữ cảm thấy còn ở đây nữa sẽ bị tên đàn ông miệng quạ này chọc tức chết, nhanh tay nổ máy cho xe chạy.

Anh chàng shipper cảm kích nói với Trâu Tinh Thần: “Cám ơn anh trai.”

Trâu Tinh Thần nhìn anh ta một cái với vẻ khó chịu: “Đừng có gọi lung tung, quan hệ của hai ta là tình địch.”

Tô Mạch bước tới: “Được rồi, mau đi lấy bồ sung đồ cho khách đi, bị phản nản là lại bị trừ tiền đấy.”

Anh chàng shipper leo lên xe điện, ngoái đầu cười với Tô Mạch: “Thế tôi đi nhé, cô chú ý giữ ấm, mai nhiệt độ xuống bốn, năm độ, tối đi ngủ nhớ phải đóng cửa sổ nhé.”

“Sau này không đưa cơm cho cô nữa, dù sao chúng ta cũng có số Wechat rồi, nhớ phải liên lạc thường xuyên đấy.”

Trâu Tinh Thần: “Còn không mau biến đi!”

Anh chàng shipper cười với Trâu Tinh Thần và cả bọn Triệu Thù: “Anh trai, đi nhé, mọi người sau này đều phải sống thật tốt nhé.”

Trâu Tinh Thần: “Mau đi đi, thấy cậu là thấy phiền.”

Anh chàng shipper cưỡi chiếc xe điện chạy đi.

Tô Mạch lại chỗ Trâu Tinh Thần, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Trước đây cô hiểu lầm anh, nghĩ rằng anh quá kiêu ngạo, có phần khinh người. Nhưng thực ra không phải, chẳng qua anh chỉ chẳng buồn giả tạo, anh vĩnh viễn trung thực với lòng mình.

Cũng không phải anh không tôn trọng người ta, chẳng qua vừa khéo người đó lại là tình địch của anh mà thôi.

Cái tính này thật là, làm người ta vừa yêu vừa giận.

Cô nói một lời từ tận đáy lòng: “Thần ca ngầu ghê! Thần ca đúng là người tốt.”

Trâu Tinh Thần chỉ chỉ bên má phải của anh: “VẬY THƠM CÁI ĐI.”

Bọn Triệu Thù nhao nhao hú hét, che mắt lại.

Tô Mạch lấy tay huých anh: “Đừng bày trò nữa, đang trên đường kìa.”

Tranh thủ lúc cô không chú ý, anh cúi xuống摸摸 cô một cái rồi sải bước đi lên choàng vai Triệu Thù, thảo luận chuyện quảng bá game.

Tô Mạch sờ sờ chỗ mới bị anh thơm, thấy trời như trong xanh hơn, ngay cả gió bắc cũng như bị ánh mặt trời phơi sấy đông đầy hơi ẩm dịu dàng.

Cô thấy anh quay đầu nhìn cô một cái, nhắc cô mau đi theo mọi người rồi lại quay đầu tiếp tục nói chuyện.

Buổi tối tan làm, những người khác đã về hết, cuối cùng chỉ còn Tô Mạch và Trâu Tinh Thần là vẫn đang làm việc.

Hai người ngồi trên sofa trong phòng khách, mỗi người chiếm một đầu.

Trâu Tinh Thần nhặt tấm chăn nằm thành một đống ở cạnh chân ném cho Tô Mạch: “Đắp chân.”

Tô Mạch phủ chăn lên đùi, ngẩng đầu nói: “Cái anh này.”

Trâu Tinh Thần ngược mắt: “Làm sao?”

Tô Mạch sờ sờ chiếc chăn trên người cười cười: “Lúc thể hiện tình yêu thì nên dùng cách dịu dàng hơn một chút. Ví dụ như cái chăn này này.”

“Anh nên từ từ đứng dậy, gấp chăn vuông vức rồi đắp cho em, sau đó lại dịu dàng nói một câu, em yêu à, lạnh không, đắp lên chân, đừng để bị lạnh.”

“Hiệu quả tán gái chắc chắn là số một.”

Trâu Tinh Thần quay qua nhìn Tô Mạch, bình luận một câu về giả thuyết của cô: “Làm màu.”

Tô Mạch cười, dựa lưng vào sofa nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên nói: “Cảm ơn.”

Chiếc chăn của anh.

Trâu Tinh Thần đứng dậy vào bếp rót nước, tiện thể rót luôn cho Tô Mạch một cốc, nhấp thử một chút, không lạnh không nóng, hơi ấm ấm, rất ổn.

Anh đưa cho cô: “Uống nước.”

Tô Mạch nhận cốc, ngẩng đầu cười: “Cám ơn Thần ca, cuối cùng cũng ra dáng đang theo đuổi người ta một chút rồi.”

Trâu Tinh Thần ngồi xuống cạnh Tô Mạch: “Không phải anh đang biểu diễn hay chứng minh gì hết.”

Lời nói, cử chỉ của anh đều xuất phát từ tấm lòng, thể hiện ra rất tự nhiên.

Tô Mạch cười như đóa hương dương nở rộ: “Được đấy, ngay cả lời tình cảm mùi mẫn sến súa như vậy cũng mở miệng nói ra được.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Thích không?”

Tô Mạch cúi đầu cười nhẹ nhàng, uống một ngụm nước rồi ngẩng đầu lên: “Thích.”

Trâu Tinh Thần: “Thích thì tối nay đừng đi ra ngoài.”

Tô Mạch: “Không phải anh nói là ủng hộ em à?”

Trâu Tinh Thần cướp lại cái cốc của Tô Mạch mang vào bếp, vừa đi lên tầng vừa nói: “Mau biến đi.”

Anh đi lên đến cửa phòng ngủ của mình lại quay người lại bổ sung thêm một câu: “Đợi cửa tới mười một giờ, về muộn thì đừng có về nữa cho ông.”

Tô Mạch về phòng trang điểm lại, tô xong son môi, xách túi chuẩn bị ra ngoài.

Trâu Tinh Thần giữ eo cô lại, kéo vào trong ngực anh, cúi đầu mút môi cô một cái.

Tô Mạch: “Anh ăn mất son môi của em rồi, không phải làm em tô công cốc rồi à?”

“Đệt, anh cố ý chứ gì?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, anh làm gì đấy, bỏ ra!”

...

Địa điểm hẹn gặp Hạ Tường nằm ngay trong trung tâm thương mại gần nhà.

Hạ Tường đưa cho cô một chiếc hộp rất đẹp: “Nhìn thấy cái này nghĩ là sẽ rất hợp với cô.”

Tô Mạch không cần phải mở ra, nhìn vỏ hộp là biết ngay nó là bộ bút chì màu cô thích đã lâu, khi trước trong nước đã hết hàng, sau này thì cô đã thành người nghèo, không mua nổi.

“Anh Hạ tốn kém quá, tôi không thể nhận được.”

Hạ Tường cười: “Công ty ủy thác cho tôi đưa cho cô, họ rất chờ mong tác phẩm của cô Tô.”

Tô Mạch hiển nhiên không tin công ty Hạ Tường mua bút chì màu tặng cô nên vẫn đẩy trả lại chiếc hộp cho Hạ Tường: “Sau này anh Hạ không cần phải tốn kém nữa.”

“Cả hoa nữa, sau này cũng không cần tặng.”

Đồ anh ta tặng đều đã bị Trâu Tinh Thần ném hết ra cửa.

Hạ Tường ừ: “Ý của cô Tô tôi hiểu nhưng tôi vẫn muốn cố gắng một chút.”

Anh ta mặc tây trang sang trọng cắt may thủ công, đôi giày da sáng bóng dưới ánh đèn, tóc tai chải chuốt kỹ càng, ngay cả nụ cười cũng vừa chuẩn độ sang trọng.

Tô Mạch cúi đầu cười: “Hai ta không hợp nhau.”

Hôm nay cô mặc áo khoác màu be, sơ mi màu đỏ rượu, quần ống rộng màu xám, tóc dài buông xõa, thần thái nghiêng về vẻ lạnh lùng, rất hợp với bộ đồ Hạ Tường mặc.

quần ống rộng màu xám

áo khoác màu be

sơ mi đỏ rượu

Hạ Tường cắt bút tết giúp Tô Mạch rồi đẩy qua: “Tôi sẽ cố gắng.”

Tô Mạch nhìn đĩa bút tết chín bảy phần trên bàn, thịt chín màu đỏ rượu, vì chưa chín kỹ nên phần ở giữa màu tươi hơn ở rìa, cô ngẩng đầu lên nói: “Thực ra tôi không thích ăn cơm Tây.”

Cô nghiêng mặt liếc nhìn quán lẩu Tứ Xuyên hay cùng ăn với Trâu Tinh Thần và bọn Triệu Thủ bên ngoài cửa sổ: “Tôi thích ăn lẩu.”

Cô không cố tỏ ra tao nhã, cũng không theo đuổi sự tao nhã nữa. Hiện giờ cô chỉ theo đuổi một cuộc sống cho cô cảm giác an toàn và thoải mái nhất.

“Điều kiện của anh trông có vẻ rất tốt, hai ta không phải người ở cùng một thế giới.”

Sự cự tuyệt của phụ nữ luôn có thể kích thích ý chí chiến đấu của đàn ông, cho dù anh ta vốn chỉ thích cô năm phần thì cũng có thể bị ý chí chiến đấu đẩy lên tới bảy, tám phần.

Tô Mạch nói tiếp: “Huống hồ tôi đã có người trong lòng rồi.”

Hạ Tường: “Chắc chắn anh ấy rất ưu tú nhỉ.”

Tô Mạch mỉm cười: “Anh ấy rất hay tự cho mình là đúng, lúc nào cũng dũ dằn, lại còn kiêu căng nữa. Ngay cả theo đuổi người ta cũng không.”

Cô hạ giọng, nói như thì thầm: “Nhưng mà tôi lại thích anh ấy.”

Hạ Tường im lặng trong thoáng chốc rồi ngẩng đầu lên: “Tôi sẽ làm tốt hơn anh ấy.”

Tô Mạch nhìn Hạ Tường: “Vậy tôi xin mạo muội hỏi một câu, anh Hạ thích nhất điểm nào ở tôi vậy?”

Hạ Tường đáp: “Xinh đẹp, tài giỏi, phong thái động lòng người.”

Nói đơn giản chính là tài và mạo.

Tô Mạch nhớ lại cách đây không lâu, cô quán lấy Trâu Tinh Thần hỏi anh thích điểm nào ở cô nhất.

Anh không nói gì, im lặng nhìn cô mấy giây, cuối cùng vô cùng khinh khỉnh đáp, con mắt nào của em thấy ông đây thích em, đừng có lòng vòng tự luyến nữa đi.

Ánh mắt không biết nói dối, lúc anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt anh dịu dàng hơn hẳn ngày thường.

Hạ Tường cũng đang nhìn Tô Mạch nhưng trong mắt anh ta chỉ có ham muốn chinh phục.

Tô Mạch cười: “Không làm tốn thời gian thêm nữa, nói chuyện công việc thôi, tôi có giờ giới nghiêm, phải về nhà trước mười một giờ.”

Tác giả có chuyện muốn nói:tốt quá.

Moa moa!

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói xong chuyện công việc, Hạ Tường đề nghị đưa Tô Mạch về nhà nhưng cô từ chối.

Cô một mình về biệt thự, liếc nhìn giờ, mười giờ bốn mươi phút, quá tốt, không bị cấm cửa.

Tô Mạch lấy chìa khóa ra định mở cửa thì phát hiện thấy có người đứng trong góc tường tối.

Tay anh ta cầm một điều thuốc, chính đầu mẫu thuốc lập lòe đã báo cho cô biết.

Tô Mạch đi qua đó: “Trời lạnh thế này sao anh lại đứng ở đây?”

Trâu Tinh Thần tựa vào tường hút một hơi, phả khói thuốc vào mặt cô: “Em còn biết đường về cơ đấy.”

“Đừng làm vậy, anh làm vậy làm em lại thêm thuốc lá.” Tô Mạch cúi xuống thấy đầu mẫu thuốc nằm la liệt dưới đất, cô ngồi xuống nhặt lên, cho vào khăn giấy, đếm thử, bảy điều, tính cả điều anh đang hút dở là tám. “Em cai thuốc dễ lắm hay sao mà anh còn dụ em.”

Trâu Tinh Thần ôm eo Tô Mạch, kéo cô vào lòng, đầu mẫu thuốc trên tay cô lại rơi xuống đất.

Anh ngậm một hơi thuốc, cúi xuống bịt môi cô. Khói thuốc bị phả vào trong miệng cô. Thuốc lá nam mạnh hơn của nữ, cô bị sặc: “Anh cố ý chứ gì, em mà không cai được thuốc thì hai ta đừng hòng ở bên nhau, lời này là chính anh nói.”

Anh vút đầu mẫu thuốc đang cầm đi, cúi xuống ngửi ngửi sau gáy cô như chó đánh hơi.

Cô nghiêng đầu né: “Anh làm cái gì thế.”

Anh hừ một tiếng: “Anh ngửi thử xem có mùi của thằng đàn ông nào khác không.”

Tô Mạch giơ chân đá anh: “Nói linh tinh cái gì thế.”

Anh buông cô ra, ngã người ra sau, tựa lưng vào tường: “Biết mấy tiếng đồng hồ em ra ngoài anh sống thế nào rồi chứ.”

Tô Mạch lườm: “Tự mua lấy khổ, đã bảo anh làm bạn trai em đi anh lại không chịu. Nếu anh là bạn trai em thì đã mang anh đi cùng luôn rồi.”

Trâu Tinh Thần chặc lưỡi: “Sao vậy được, vậy thì ảnh hưởng tới bọn em quá.”

Tô Mạch vung nắm đấm đấm ngực Trâu Tinh Thần một cái: “Được rồi đó, có chút chuyện vậy còn định ghen tới khi nào.”

Cô nói khẽ: “Đã để ý tới vậy thì sao còn thả cho em đi?”

Trâu Tinh Thần dựa vào tường, nhìn lên trời, con ngươi đảo qua đảo lại, lườm biếng xen lẫn chút kiêu ngạo: “Anh hèn vậy.”

Tô Mạch biết chừng mực dừng lại, cô biết anh thả cho cô đi ra ngoài gặp tình địch của mình, cho dù là để bàn chuyện dự án thì với tính cách của anh, đấy là là nhượng bộ tối đa rồi.

Cô kiễng chân, dán vào tai anh: “Cám ơn anh.”

“Sau này anh sẽ là một người chồng tốt.”

Anh mỉm cười, giọng điệu không giấu được niềm vui: “Tiểu yêu tinh, lại nịnh ông.”

Từ bữa đó, hai người thường xuyên thức đêm cùng nhau, có khi là ở phòng cô, có khi là ở phòng anh, đôi thì cùng nhau ra ngoài ăn khuya.

Nhưng anh không cho cô thức khuya quá mười hai giờ đêm.

Quá giờ ấy, anh liền bế cô khỏi bàn, vút xuống giường, trừng trị một trận.

Cô sợ ngứa nên anh hay cù cô, làm cô phải cười lăn cười bò xin tha.

Dự án game phát triển rất thuận lợi, tới lúc gần sang năm mới thì đã đi được tới giai đoạn thử nghiệm. Dự án hai mươi vạn trong tay Tô Mạch cũng gần xong.

Mọi chuyện đều rất thuận lợi cho tới khi Tô Mạch nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

Đối phương tự giới thiệu là mẹ của Hạ Tường, muốn hẹn gặp cô nói chuyện.

Tô Mạch ra ngoài vườn hoa đằng trước nhận điện thoại để tránh Trâu Tinh Thần: “Cô à, có phải cô có hiểu lầm gì không?”

Mẹ Hạ Tường cười: “Con gái đừng sợ, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà.”

Nghe giọng nói thì đúng là một người phụ nữ hiền hậu, có văn hóa, nói năng hòa nhã, vui vẻ.

Tô Mạch: “Chắc có lẽ cô hiểu nhầm thật rồi ạ. Cháu và Hạ Tường, ngoài quan hệ công việc thì không có gì khác.”

“Hơn nữa, dự án cũng sắp xong rồi. Sau khi dự án kết thúc, cháu sẽ không tiếp tục liên lạc với anh ấy nữa.”

Mẹ Hạ Tường: “Con gái khoan vội vạch rõ quan hệ, sao cháu biết không phải vì cô thích cháu nên mới gọi cho cháu chứ.”

Tô Mạch: “Vâng, được rồi, cô có lời gì thì chúng ta nói trong điện thoại luôn đi ạ. Cháu xin được gửi cô lời chúc mừng năm mới sớm.”

Mẹ Hạ Tường cười: “Con gái thật vui tính.”

“Vừa khéo cô ở gần chỗ cháu làm việc, mười hai giờ trưa, cô mời cháu ăn cơm nhé.”

Tô Mạch vẫn muốn tiếp tục từ chối nhưng đối phương đã đọc địa chỉ nhà hàng ra rồi, hơn nữa nghe giọng thì nếu không hẹn được cô ra, tuyệt đối sẽ không chịu thôi.

Đối phương biết địa chỉ và số điện thoại của cô, nếu cô cứ tránh, để bị tìm tới tận cửa thì nguy.

Tô Mạch quay đầu nhìn xuyên qua ô cửa kính quan sát bên trong phòng khách. Trâu Tinh Thần đang cúi đầu viết code.

Cô quay vào phòng khách, lên tầng mặc thêm áo choàng dài rồi đi xuống: “Trưa nay em không ăn cơm với mọi người được, có chút việc phải ra ngoài một chuyến. Một người bạn học ngang qua bên này hẹn ăn cơm.”

Còn bổ sung thêm: “Là nữ.”

Trâu Tinh Thần ngẩng đầu nhìn Tô Mạch: “Chờ đã.”

Tô Mạch hơi chột dạ.

Trâu Tinh Thần để laptop xuống, đi lên tầng trên, lấy cho cô một chiếc áo phao lông trắng: “Hôm nay có gió Đông Bắc, áo khoác không cản được gió, mặc cái này đi.”

2576s87no60r4qrrn9921n2r9972n2q0

Tô Mạch thay áo khoác ra mặc áo phao.

Trâu Tinh Thần lại kéo mũ đằng sau trùm lên đầu cô, kéo cao khóa lên tận mặt: “Được rồi, đi đi.”

Tô Mạch kéo kéo phần lông trên mũ áo áp vào má, thật mềm, thật ấm.

Trâu Tinh Thần thấy Tô Mạch đứng đó không đi: “Còn đứng đó làm gì, mau đi đi kẻo trễ việc buổi chiều.”

Cô từng hứa sẽ không giấu anh chuyện gì nữa.

“Em, thực ra, người hẹn em là mẹ của Hạ Tường.”

“Em đã nói rất rõ trong điện thoại là không có gì với con cô ấy rồi. Em cũng không hiểu vì sao cô ấy cứ nhất định muốn hẹn em ra ngoài.”

Trâu Tinh Thần không nói gì, đi thẳng lên tầng.

Tô Mạch nghĩ thầm, tiêu rồi, cái tên này không phải giận thì là ghen rồi, lát về phải làm thế nào để dỗ anh mới được đây.

Cô đi ra cửa thay giày.

Trâu Tinh Thần từ tầng trên xuống: “Chờ anh đi cùng.”

Anh cũng mặc áo phao lông trắng mua một đồ đôi với cái của Tô Mạch. Về sau hội Triệu Thủ thấy đẹp nên cũng nhao nhao đi mua cùng kiểu, cuối cùng biến nó thành áo công ty.

Tô Mạch cười nịnh nọt: “Anh yên tâm, lát nữa em sẽ về, không bị người ta bắt cóc mất đi đâu.”

Trâu Tinh Thần lấy giày của mình để trên giá xuống thay rồi lấy đôi ủng đi tuyết để trên giá của Tô Mạch xuống, nhìn cô: “Trời lạnh đi cao gót làm cái gì, đi đôi lông lá này này.”

 50a3-fyrhcqy3840157

Anh thoáng dừng lời: “Anh sợ em bị người ta bắt nạt.”

Tô Mạch thay giày, lòng bàn chân lập tức ấm sực lên, cô liếc nhìn ngoài trời gió rét: “Cô đó trông có vẻ là rất tốt, không đời nào lại vậy đâu.”

Trâu Tinh Thần mở cửa, gió lạnh tốc thẳng vào trong cổ áo.

Anh quay lại cầm tay Tô Mạch nhét tay cô vào trong túi áo phao của anh.

Tới cửa nhà hàng đã hẹn, Trâu Tinh Thần bỏ Tô Mạch ra: “Vào đi, nửa giờ nữa mà em chưa ra thì anh vào cướp người đấy.”

Tô Mạch gạt đầu, đi vào trong nhà hàng, ngoái đầu lại thấy Trâu Tinh Thần vẫn đứng ở chỗ cũ.

Cô lộn trở lại: “Anh tìm chỗ nào đó ngồi đi, uống một cốc cà phê cũng được, đứng đây mệt lắm.”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn cô: “Nửa tiếng, bắt đầu tính giờ từ lúc nãy rồi đấy, tốt nhất là em nên tranh thủ thời gian đi.”

Tô Mạch nhanh chóng quay vào.

Lúc cô ngoái đầu lại nhìn, không thấy bóng anh nữa.

Tô Mạch vào trong nhà hàng gặp mặt mẹ Hạ Tường.

Mẹ Hạ Tường mặc áo khoác dạ đen, áo len xanh rêu, bốt cao cổ màu đen, vắn tóc, tai đeo hoa tai ngọc trai.

large_e93f0ebf4bbe55cb

4686255619_2099856767220x220

2debj1mbuogfn4zyqzdzraylbraz9heerehpr0tyvwtq1545314398789compressfla

Trông cô ấy có vẻ được giữ gìn chăm sóc khá tốt, mặt không thấy có nếp nhăn. Chỉ có lúc cười lên mới thấy nếp nhăn ở khóe mắt.

Mẹ Hạ Tường cười dịu dàng với Tô Mạch: “Cháu còn xinh đẹp hơn tưởng tượng của cô.”

Nhân viên phục vụ tới đưa menu, mẹ Hạ Tường nhường Tô Mạch gọi món.

Tô Mạch cười: “Không cần, uống chén trà là được rồi ạ, lát nữa cháu còn phải về làm việc.”

Cô nhìn lướt qua menu đồ uống, chọn gọi trà hoa cúc rẻ nhất.

Mẹ Hạ Tường cười: “Gọi Trà Long Tĩnh đi.”

Tô Mạch liếc nhìn giá, hơn hai ngàn một ấm. Còn đắt hơn tiền lương của cô.

Mẹ Hạ Tường rót trà cho Tô Mạch, ánh mắt hiền hậu, dịu dàng, lúc nói chuyện luôn tỏ thái độ vui vẻ.

Điều này làm Tô Mạch thả lỏng cảnh giác: “Cô gọi cháu ra đây là vì chuyện gì vậy?”

Mẹ Hạ Tường nhẹ nhàng nói: “Cô thấy trong áo khoác của con trai cô có một tờ biên lai đặt hoa, nhờ vậy mà tìm được Tô tiểu thư, chuyện này Tiểu Tường không biết.”

Tô Mạch hiểu: “Cô yên tâm, cháu sẽ không nói với anh ấy. Xin hỏi cô có chuyện gì?”

Mẹ Hạ Tường: “Tuổi Tiểu Tường không còn nhỏ, sang năm đã ba mươi một. Cô và cha nó giới thiệu cho nó mấy cô gái con nhà gia thế ngang bằng, bảo nó đi gặp mà nó không chịu, lại còn nổi cáu với cô.”

Tô Mạch cơ bản hiểu: “Cô nghĩ nhiều rồi, cháu và anh Hạ không phải như cô nghĩ.”

Mẹ Hạ Tường nhấp chén trà, để cốc lại xuống bàn rồi ngẩng đầu nhìn Tô Mạch: “Ồ, vậy à.”

“Sao Tô tiểu thư không uống trà, ném thử đi, cũng được đó.”

Tô Mạch không muốn uốn chén trà này: “Nếu không còn chuyện gì khác, cháu xin phép đi trước.”

Mẹ Hạ Tường cười: “Vội gì, cô vẫn chưa nói hết lời mà.”

“Nghe nói cha Tô tiểu thư là công nhân nhà máy thép, chủ nhiệm phân xưởng nhỉ? Mẹ là nhân viên quầy chuyên doanh vàng bạc đá quý trong trung tâm thương mại.”

Mặc dù người đối diện vẫn luôn mỉm cười nhưng Tô Mạch chỉ cảm thấy lạnh toát.

Tô Mạch bỗng nhớ tới Phó Vũ An, mẹ của Trâu Tinh Thần. Bà xưa nay không cười, luôn giữ dáng vẻ lạnh nhạt, hờ hững, trông thì lạnh lùng nhưng kỳ thực là một người tôn trọng tự do và tình cảm của người khác.

Mẹ Hạ Tường: “Có muốn biết cô nghe ai nói không?”

Tô Mạch: “Không muốn biết.”

Nụ cười trên gương mặt của mẹ Hạ Tường dần biến mất: “Cô có một người chị em lâu năm, chắc cháu cũng có quen, người nhà họ Cố.”

“Nghe nói từ hồi học trung học cháu đã bắt đầu dụ dỗ con trai nhà cô ấy, mưu tính gả vào cửa nhà giàu.”

Tô Mạch ngắt lời mẹ Hạ Tường: “Cô cứ từ từ dùng trà, cháu không tiếp nữa.” Nói rồi xách túi đứng dậy định đi.

Mẹ Hạ Tường cười: “Cháu vội gì chứ. Yên tâm, chuyện này cô không nói với Tiểu Tường.”

“Không phải cháu muốn tiền đó sao. Nói cái giá đi, năm mươi vạn đủ không?”

“Hiện giờ cháu với Tiểu Tường còn chưa có gì hết, giá tiền này là tốt lắm rồi đấy.”

Nói rồi lấy trong túi ra một tờ chi phiếu.

Tô Mạch ngoái đầu nhìn xuyên qua cửa kính nhà hàng thấy Trâu Tinh Thần ngồi trong quán ăn đối diện, sát bên cửa kính, chỉ cách cô một lối đi.

Anh đang nhìn cô, không tỏ thái độ gì trên mặt.

Có anh ngồi ở đó, cô cảm thấy yên tâm.

Hể nhìn thấy anh là cô lại thấy tủi thân.

Cô nhìn anh thêm mấy lần, anh nhận ra có chuyện, đứng dậy.

Mẹ Hạ Tường ngẩng đầu mĩa mai nhìn: “Sáu mươi vạn?” Nói rồi cúi xuống viết.

Tô Mạch chăm chăm nhìn theo Trâu Tinh Thần. Anh mở cửa nhà hàng đi vào, bước tới chỗ bàn họ, cầm cốc trà, hất vào tờ chi phiếu, kéo tay Tô Mạch đi.

Anh ngoái lại, quăng lại một câu sau lưng: “Lo quản con trai bà cho kỹ, đừng có ăn no rửng mỡ đi quán lấy vợ người khác.”

Nước trà chảy xuống bàn, làm bắn quần áo và giày dép đẹp đẽ của người phụ nữ, bà ta không kìm được, nhảy lên chỉ vào lưng Tô Mạch chửi: “Mày, mày, mày đã kết hôn rồi còn dụ dỗ con trai tao!”

Tô Mạch quay đầu lại định nói lại nhưng Trâu Tinh Thần kéo cô vào ngực anh: “Đừng có cố gắng nói lý lẽ với hạng đàn bà chua ngoa.”

Hai người ra khỏi trung tâm thương mại, không biết từ lúc nào, ngoài trời đã đổ tuyết.

Trâu Tinh Thần đội mũ lên cho Tô Mạch, cho tay cô vào túi mình: “Rảnh quá hết chuyện làm nên ra ngoài tìm khổ.”

Tô Mạch lẩm bẩm: “Lúc đầu em thấy cô ấy rất hiền, không ngờ lại ra như vậy.”

Trâu Tinh Thần: “Anh đúng là chiều em quá.”

Anh không nên cho cô ra ngoài mới phải. Tại cô nói anh lúc nào cũng quá ngang ngược nên anh mới thử bắt đầu thay đổi.

Tô Mạch tựa đầu lên vai Trâu Tinh Thần.

Tô Mạch cười: “Ôi, thật á.”

Trâu Tinh Thần hát vai cho đầu Tô Mạch rơi khỏi vai anh. Cô lại dựa lại, anh không hát nữa.

Anh không cần nghĩ cũng biết vừa rồi cô đã trải qua chuyện gì.

“Loại chuyện vớ vẩn chó má này, em cứ coi như là bị chó cắn. Cũng chỉ có bà ta mới coi con trai bà ấy như báu vật. Với chúng ta thì còn chẳng là cái chó má gì.”

Tô Mạch ôm cánh tay Trâu Tinh Thần: “Thần ca, xin bớt giận. Anh xem đương sự là em còn chẳng giận tới vậy mà.”

Anh quay qua nhìn cô, rầu rầu tự trách bản thân: “Anh nên gặp em sớm một chút mới phải, đáng lẽ phải gặp từ hồi em học trung học chứ.”

Cô cúi đầu đá một viên đá nhỏ: “Đã qua rồi mà.”

Anh dừng bước, kéo mạnh cô vào lòng mình: “Anh không cho qua được.”

Cô ở yên trong lòng anh, ngửa mặt lên nhìn: “Anh muốn làm gì, mà có thể làm được gì chứ, đâu thể giết người phóng hỏa được.”

Anh cúi đầu xuống cọ cọ lên tóc cô: “Đầu tháng Ba năm sau, game sẽ chính thức ra mắt.”

“Anh sẽ thắng Cổ Bắc Đồ, sẽ kiếm thật nhiều tiền, đưa hết cho em tiêu.”

Tô Mạch cười: “Có thể tặng cho em chút lương trước đã được không?”

Trâu Tinh Thần: “Không được.”

Cô hừ một tiếng, anh lại bảo: “Nhưng anh sẽ cho em chi phiếu của anh.”

Hai người tiếp tục đi về nhà. Trâu Tinh Thần nhận một cuộc điện thoại, cúp máy rồi nói với Tô Mạch: “Mai về nhà bà nội ăn cơm, mẹ anh cũng qua.”

“Còn bảo anh dẫn bạn gái về nữa, không dẫn theo thì không được về.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn trời, những bông tuyết bay lả tả rơi, cô lờm anh: “Ai là bạn gái anh.”

Trâu Tinh Thần: “Em.”

Tô Mạch: “Cho anh một cơ hội nghiêm chỉnh tỏ tình với em. Nói làm em vui thì không chừng em sẽ nhận lời anh.”

Trâu Tinh Thần: “VẬY anh bắt đầu nói nhé.”

Tô Mạch: “Anh nói đi.”

Trâu Tinh Thần: “Tuy là buổi tối tay chân em lúc nào cũng lạnh nhưng may là anh không sợ lạnh, cho phép em được để chân trên cơ bụng tôn quý của anh. Tuy là dạo này em đã béo lên mấy cân, eo đã phì ra nhưng may là ngực đồng thời cũng lớn...”

Tô Mạch ngắt lời anh: “Em béo không phải tại anh ban cho hết đó à, tại anh không cho em giảm béo. Cả ngực nữa, cũng lớn là ý gì, vốn đã lớn rồi còn gì, phải nói là lớn hơn nữa.”

Cô vừa nói vừa khoa tay múa chân: “Lớn như trái bóng rổ ấy.”

Anh cúi đầu dòm vào trong cổ áo của cô: “Thật à, để tối nào cho anh kiểm tra nhé.”

Tô Mạch đập anh một đập, cười khế: “Anh tưởng hay lắm.”

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, dần dần tích thành một lớp mỏng trên mặt đường, đi mỗi bước để lại một dấu chân nông.

Anh ngồi xổm xuống: “Lên đi, cõng em.”

Cô trèo lên: “Xuất phát thôi, anh bạn trai.”

Tác giả có chuyện muốn nói:tác giả cúi đầu liếc nhìn ngực mình, òa khóc.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 47

Sau khi kết thúc dự án của Hạ Tường, Tô Mạch nói cho anh ta biết mẹ anh ta từng tới tìm cô, gây phiền nhiễu cho cuộc sống của cô, đồng thời tuyên bố mình đã có bạn trai.

Hạ Tường tỏ ý vẫn có thể tiếp tục làm bạn bè, thỉnh thoảng có thể ra ngoài cùng ăn với nhau một bữa gì đó. Tô Mạch từ chối.

Cô nói: “Bạn trai tôi tính hay ghen, không chịu được việc tôi ra ngoài với người đàn ông khác.”

Hạ Tường: “Cô là một cá thể độc lập, cô có cuộc sống và tự do của riêng mình, anh ấy không thể cấm cô được.”

Tô Mạch cười: “Anh ấy là cuộc sống của tôi, tự do của tôi cũng là anh ấy.”

Sau đó, Hạ Tường và Tô Mạch không còn liên lạc với nhau nữa.

Mùa đông này, Tô Mạch có bạn trai, Trâu Tinh Thần có bạn gái.

Nhưng họ không có nhiều thời gian để cùng làm những chuyện đôi lứa yêu nhau thường vẫn làm như đi dạo phố hay xem phim. Phần lớn thời gian, họ cùng nhau làm việc.

Anh viết code sửa lỗi, cô thì vẽ quảng cáo.

Chỉ có chút thời gian sau khi đã xong công việc trong ngày, trước khi đi ngủ mới có cơ hội để ngọt ngào.

Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ, chui vào chăn chuẩn bị đi ngủ.

Có tiếng người gõ cửa, Tô Mạch nói với ra ngoài: “Ngủ rồi, mai gặp nhé.”

Trâu Tinh Thần bọc mình trong chiếc áo ngủ nhung dày cộm: “Điều hòa phòng anh lại hỏng rồi.”

Tô Mạch: “Không phải vừa mới sửa xong sao? Sao lại hỏng nữa rồi.”

Cô xuống giường mở cửa cho anh vào.

Trâu Tinh Thần trèo lên giường Tô Mạch: “Làm sao anh biết được là tại sao.”

Tô Mạch đứng cạnh giường nhìn xoáy vào Trâu Tinh Thần: “Hỏng thật chứ?”

Trâu Tinh Thần héch mặt lên nhìn cô, tủi thân ra mặt: “Em không tin anh.”

Tô Mạch: “Không tin.”

Trâu Tinh Thần cởi quần ngủ, bên trong mặc quần lót tứ giác: “Nhìn gì đấy, trả tiền chưa mà nhìn.” Nói rồi kéo chăn che lại.

Sau đó bắt đầu cởi áo.

Anh cởi trần, phơi ra một loạt cơ bụng.

Tô Mạch tới gần: “Mấy hôm trước qua ké điều hòa còn biết ngại mặc đồ dài tay che che, hôm nay thì chẳng mặc gì nữa hết.”

Nói rồi cô chọc chọc múi cơ bụng của anh: “Không nhận ra đây, anh ru rú trong nhà cả ngày, sao đáng vóc lại đẹp vậy được, cơ bắp cũng rắn chắc phết.”

Trâu Tinh Thần ở trần ngồi trên giường Tô Mạch, kéo cô vào lòng: “Còn có thể cứng hơn chút nữa đây, em có muốn thử một chút không?”

Tô Mạch giãy ra khỏi vòng tay của Trâu Tinh Thần, đứng xuống giường: “Không nhé, cảm ơn.”

“Em vẫn chưa tắm, em đi tắm đây, anh ngủ trước đi.”

Nói rồi, cô đi lấy áo ngủ để thay.

Trâu Tinh Thần: “Anh không thích em mặc cái bộ bà già đó, anh thích em mặc váy dây, nhìn thấy ngực.”

Anh có cách bày tỏ sở thích của bản thân thực sự thẳng thắn.

Tô Mạch vẫn cứ lấy bộ bà già, đi tới cửa phòng vệ sinh, quay đầu lại nói: “Mặc cái đó sợ anh không chịu nổi.”

Nói xong liền vào đi tắm.

Trâu Tinh Thần nằm trên giường Tô Mạch, trên gối còn vương hương mạt lị thoang thoang đặc biệt của riêng cô.

Đây là lần thứ ba anh sang phòng cô ké điều hòa.

Lần đầu tiên là vì điều hòa phòng anh hỏng thật, nửa đêm phải qua gõ cửa phòng cô, còn hắt hơi liên tục. Cô mềm lòng cho anh vào.

Anh ôm cô ngủ suốt đêm. Cơ thể con gái vừa mềm vừa thơm. Kể từ đó anh đã mở ra cánh cửa bước vào một thế giới mới.

Dù rằng cô chẳng cho anh làm gì.

Sáng hôm sau, thợ sửa qua sửa điều hòa khỏi bệnh, đến buổi chiều anh liền tháo pin của điều khiển điều hòa ném đi.

Đến đêm lại sang phòng cô nói là điều khiển hết pin, đêm đã khuya, trời thì lạnh, không thể ra ngoài mua pin mới.

Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ đi ra, tóc vẫn còn nhỏ nước. Cô vừa cầm khăn lau tóc vừa gọi Trâu Tinh Thần: “Lấy cho em cái máy sấy ở ngăn thứ hai của tủ đầu giường với.”

Trâu Tinh Thần lấy máy sấy, bảo Tô Mạch ngồi xuống bàn trang điểm, anh sấy tóc cho cô.

Sấy được một lát, Tô Mạch quay lại nói: “Anh đánh trần vậy không thấy ngại à, mặc thêm chút đồ đi được không?”

Trâu Tinh Thần một tay vuốt tóc cô, một tay cầm máy sấy, vừa sấy vừa đáp: “Mặc vào mắt công cỏi, phiền phức.”

Sấy xong tóc, Tô Mạch trèo lên giường, quay lưng về phía Trâu Tinh Thần, kéo chăn lên đắp.

Trâu Tinh Thần tắt đèn chính, mở đèn bàn, xốc chăn chui vào.

Anh kéo cô ôm vào lòng, cọ cọ đằng sau gáy, bắt đầu hôn cô.

Hơi thở ấm áp phả tới, cảm giác tê tê lan tỏa trong lòng, môi anh đi tới đâu, nơi đó tựa như nở hoa.

Anh hơi nhồm dậy, đè cô xuống bên dưới, nói khẽ: “Ông đây mong em muốn chết.”

Cô túm ga giường, quay mặt đi: “Không phải ở bên nhau cả ngày lẫn đêm rồi sao, có gì mà nhớ mong.”

“Chiều nay lúc hợp, em lấy chân cọ anh ở dưới bàn còn gì, Vương Tử Hoài ngồi đối diện cũng thấy đó.”

Cô nhanh chóng cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể anh, chống vào cô, tựa như hòn đá nung trên lửa, giây tiếp theo sẽ phát nổ, bể tan thành.

Anh mút mút cô: “Tô Mạch.”

“Ông đây nín lâu quá, sắp phát nổ rồi.”

Cô lật người, đè lên người anh, nắm lấy.

Động tác của cô nhẹ nhàng, lực tay vừa đủ, vừa làm vừa cúi đầu hôn anh, dịu dàng như dòng suối chảy.

Anh rên một tiếng, nghiến răng nói: “Đệt, em lại dùng tay.”

Tô Mạch: “Không thì sao?”

Trâu Tinh Thần thở dốc: “Ông đây muốn khoan động.”

Cô hôn anh, hai người quấn quýt với nhau.

...

Ánh trăng xuyên qua ô cửa sổ soi sáng sàn gỗ, chần rơi khỏi giường, chẳng bao lâu sau, gối cũng rơi theo. Mái tóc dài của người con gái từ cạnh giường chảy xuống dưới.

Cô ngửa mặt nhìn người đàn ông ở trên, anh vùi vào người cô, vừa hôn vừa cởi khuy áo của cô.

Cô giữ lại: “Anh chờ em chuẩn bị tâm lý xong đã.”

Anh: “Em yêu anh không?”

Cô: “Yêu.”

Anh: “Muốn anh không?”

Cô: “Muốn.”

Anh giật mạnh một cái, khuy áo của cô bung ra: “Thế còn chờ gì nữa.”

Anh gấp lăm rồi, tựa một con sói đã đói bụng ba tháng ròng.

Cô: “Em đến tháng.”

Anh hôn hôn cô, từ từ dừng lại, rời khỏi người cô: “Sao không nói sớm.”

Cô nghe ra ý trách móc trong giọng điệu của anh, không khỏi cảm thấy hụt hẫng, trách lại anh: “Không cho là anh liền trở mặt. Anh đúng là đồ động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Anh chỉ thèm khát cơ thể gợi cảm của em thôi chứ đâu có yêu thương gì linh hồn đẹp đẽ này.”

Anh xuống giường, mò chăn nhặt lên, quẳng lên người cô, vừa vừa đắp kín người cô nàng vừa bị anh chà đạp dờ chừng. Anh mặc áo ngủ hung vào, quay qua nói: “Em nghĩ đi đằng nào thế. Em nói sớm thì đã đun nước gừng đường đỏ cho em rồi.”

“Đêm hôm khuya khoắt, ông đây chết cóng mất.”

Cô ôm chăn, nghe anh trách cô nhưng lại nếm thấy chút vị ngọt: “Không cần đâu, để mai nấu, lên giường đi, để thần thiếp hầu hạ ngài.”

Anh liếc cô: “Chuyện đó để năm hôm nữa rồi nói.”

Tô Mạch ngậm miệng.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Trâu Tinh Thần bê một bát nước gừng đường đỏ vào: “Tranh thủ đang ấm uống đi.”

Trâu Tinh Thần cho bàn tay lạnh của mình vào chăn, đặt lên đùi cô sưởi ấm.

Tô Mạch uống xong, đưa bát cho Trâu Tinh Thần: “Cám ơn.”

Đêm nay, Tô Mạch ngủ rất ngon giấc. Người Trâu Tinh Thần nóng, anh lúc nào cũng để tay lên bụng cô ôm cô.

Sáng hôm sau thức dậy, Trâu Tinh Thần thương lượng với Tô Mạch một chuyện.

“Game vẫn chưa ra mắt, chưa kiếm được lời, tài chính trước mắt ngày càng eo hẹp. Anh có một đề xuất nhỏ rất bảo vệ môi trường.”

Tô Mạch đang mặc áo ngực, ngẩng đầu nói: “Quý ngài phát biểu đi.”

Trâu Tinh Thần đưa tay sờ sờ: “Lại to hơn rồi, công lao của anh cả đấy.”

Tô Mạch nhắc nhở anh nói đúng chuyện chính: “Đề xuất bảo vệ môi trường.”

Trâu Tinh Thần: “Phòng anh phải bật điều hòa, của em cũng vậy. Còn cả ga giường, vỏ chăn, tuần nào cũng phải giặt, của em cũng vậy. Nếu anh chuyển qua bên phòng em thì có thể tiết kiệm được điện được nước lẫn sức lao động. Có sao không làm.”

Tô Mạch câm nín nhìn anh: “Đồ phá của từ lúc nào lại biến thành thế này, sao trước đây em không phát hiện ra nhỉ.”

Trâu Tinh Thần: “Cám ơn đã khen, anh về chuyển đồ đây.”

Tô Mạch phản đối. Cô cho rằng trước khi chính thức bắt đầu cuộc sống sau kết hôn, cô nhất định phải có không gian tự do riêng.

Trâu Tinh Thần tỏ ý thấu hiểu, anh cũng đồng ý rồi, chỉ có điều ngủ ké thì vẫn cứ ngủ ké.

Giờ chỉ còn cách giao thừa một tuần.

Trâu Tinh Thần gọi mọi người họp bàn về chuyện quảng cáo trước của “Phiêu miểu chi lộ”. Tháng Ba năm sau sẽ chính thức ra mắt, phải bắt đầu hâm nóng từ giờ.

Trâu Tinh Thần ngồi bên bàn họp nhìn qua Mễ Việt.

Mễ Việt đứng dậy, đọc một lượt bài quảng cáo mình vắt hết óc ra để viết, miễn cưỡng cũng chấp nhận được, dùng tạm trước, dù sao vẫn tốt hơn là không có.

Triệu Thủ đề xuất: “Hay là mua hot search trên weibo đi. Nghe nói hiệu quả quảng cáo cực kỳ tốt.”

Chu Bắc lành lạnh nhìn anh ta: “Ông có biết một phút lên hot search tốn bao tiền không? Đúng là không làm việc nhà không biết củi dầu mắm muối đắt đỏ, đứng chỉ tay năm ngón không thấy mệt.”

Tô Mạch đồng ý với Chu Bắc: “Đắt lắm.”

Trâu Tinh Thần nghĩ ngợi trong chốc lát: “Không phải chuyện tiền bạc. Game vẫn chưa phát hành, quảng cáo trên hot search không hợp.”

Vương Tử Hoài nói: “Tôi có xem bạn gái tôi phát trực tiếp dạy trang điểm hút được không ít người xem, hay là mình cũng thử phát trực tiếp?”

Trong phòng họp ngoại trừ Trâu Tinh Thần và Tô Mạch, sáu cặp mắt của lũ chó độc thân còn lại rào rào phóng phi tiêu, nắm lệch hẳn trọng điểm: “Đệt, ông lại có bạn gái từ lúc nào.”

Vương Tử Hoài khiêm tốn nói: “Mới tuần trước. Dạo trước cũng đã phải chịu cảnh độc thân mấy tháng trời, không có gì ghê gớm hết, mọi người hơi hơi hâm mộ một chút là được rồi.”

“Cám ơn mọi người, tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Trâu Tinh Thần gõ gõ bàn, kéo cuộc họp quay về đúng hướng: “Trực tiếp.”

Mễ Việt: “Đàn ông mặc váy mặc váy chơi game?”

Chu Bắc nghĩ ngợi trong chốc lát: “Tôi thấy được đó, nói không chừng mặc váy có thể bốc được trang bị tốt nhất.”

Triệu Thủ đưa mắt nhìn chiếc váy dài màu đỏ rượu trên người Chu Bắc: “Đau mắt hột.”

Đinh Đông Xuân đề nghị: “Hay Tô Mạch thử xem?”

Trâu Tinh Thần là người đầu tiên phản đối: “Không được.”

Đinh Đông Xuân: “Tô Mạch chơi game giỏi đấy, trình độ đạt yêu cầu.”

Trâu Tinh Thần lườm anh ta: “Muốn bà chủ xuất đầu lộ diện là muốn chết rồi có phải không.”

Mễ Việt giơ tay: “Thực ra chuyện này có thể quảng cáo là “bà chủ công ty game cũng mê game” các kiểu.”

Trâu Tinh Thần: “Không được.” Để người phụ nữ của anh đi phát trực tiếp cho hàng ngàn hàng vạn thằng đàn ông tự sướng, anh không thể chấp nhận được.

Cuối cùng, Cung Thụ, người vẫn luôn luôn kiệm lời, ít nói, đề ra được một ý hay: “Không phải Trịnh Kinh Kinh nhà đối diện làm streamer đó sao, chuyên về game anime, có hai, ba triệu người hâm mộ. Tầm tầm như vậy vừa khéo lại hợp với chúng ta.”

Chu Bắc tra thông tin rồi nhắm tính: “Tốt nhất là có thể cho một cái giá hữu nghị.”

Triệu Thủ: “Tôi thấy được đó, hay là đi nói chuyện thử đi.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Em thấy sao?”

Tô Mạch đang ngồi xoay bút, bỗng dưng bị gọi đến tên, ngẩng đầu đáp: “Chỉ cần là tốt cho công ty thì làm thế nào cũng được.”

Trâu Tinh Thần cười, tay ở dưới bàn sờ sờ đùi cô: “Làm thế nào cũng được?”

Tô Mạch lườm anh. Còn đang họp kìa.

Trâu Tinh Thần: “Mế Việt làm một bản điều tra quảng cáo bằng kênh phát trực tiếp, đưa cho tôi trước khi tan làm.”

“Tan họp.”

“Tô Mạch ở lại.”

“Tranh lần trước em vẽ anh không hài lòng.”

Triệu Thù là người cuối cùng rời phòng họp, vô cùng tâm lý giúp đóng luôn cửa lại.

Trâu Tinh Thần tựa vào bàn: “Với Trịnh Kinh Kinh chỉ là quan hệ hợp tác, em đừng để ý quá, ghen cũng phải đúng chuyện.”

Tô Mạch cũng dựa vào bàn giống anh: “Em là loại người không biết để ý tới đại cục chắc.”

Trâu Tinh Thần quay qua nhìn cô, có phần bức bối: “Em không ghen à?”

Tô Mạch cười: “Có, ghen chết đi được.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cả bầu trời trắng xóa một màu. Tối qua mới đổ một trận tuyết lớn, phía đằng xa có một lũ trẻ được nghỉ đông đang đắp người tuyết, lăn lộn giữa đồng tuyết cười đùa, cực kỳ vui vẻ.

Anh khẽ nói: “Trò chơi nhất định sẽ thành công nhĩ.”

Thấy anh có vẻ thiếu chắc chắn, cô ngẩng đầu ngạc nhiên: “Thế này thật chẳng giống anh. Có phải dạo này áp lực lớn quá phải không?”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Giờ không còn giống ngày trước nữa. Ngày trước chỉ một mình, giờ có em, tương lai còn có con.”

Tô Mạch gổi đầu lên vai Trâu Tinh Thần: “Là anh thì nhất định sẽ thành công,”

Trâu Tinh Thần: “Tất nhiên.”

Anh đưa tay kéo cô vào lòng, cúi xuống hôn lên tóc cô: “Mòng hai đầu năm dẫn em về nhà anh.”

Tô Mạch ôm eo Trâu Tinh Thần: “Năm nay luôn à, sớm quá nhĩ.”

Nói chung, lúc đón năm mới mà đằng trai dẫn đằng gái về nhà mình thì cơ bản tương đương với thông báo với bên ngoài, chuyện tốt đã gần.

Trâu Tinh Thần: “Không sớm.”

Mấy ngày tiếp đó, Trâu Tinh Thần không mặt dày sang ké điều hòa phòng Tô Mạch nữa.

Tô Mạch ôm gối ôm nằm trên giường, lật trái lật phải, nằm kiêu gì cũng không ngủ được bèn ngồi luôn dậy, gọi điện cho Trâu Tinh

Thần.

“Anh đang làm gì thế?”

Trâu Tinh Thần đang viết code sửa một bug lớn.

“Anh đang bận một lát.”

Tô Mạch xem giờ: “Đã ba giờ sáng rồi.”

Trâu Tinh Thần tựa lưng vào ghế nhìn màn hình máy tính: “Thêm lát nữa rồi ngủ.”

“Sao em vẫn chưa ngủ?”

Tô Mạch nằm xuống lại, nhìn lên trần nhà: “Em không ngủ được.”

Trâu Tinh Thần cười: “Anh nằm với em nhé?”

Tô Mạch xuống giường, cầm điện thoại sang gõ cửa phòng Trâu Tinh Thần, vừa vào phòng liền trèo lên giường anh.

Cô để điện thoại xuống đầu giường: “Anh lại đây đi.”

Trâu Tinh Thần cười, ôm laptop, xốc chăn, leo lên giường.

Anh ngồi, để laptop trên chăn. Cô nằm, ôm anh, rúc rúc vào người anh, nhắm mắt lại.

Anh lại bận thêm một lát, lúc cúi xuống nhìn, cô đã ngủ rồi.

Anh tắt laptop, để xuống đầu giường, tiếp tục ngắm cô.

Cô ngủ rất ngon, nhịp thở đều đặn, không biết mơ thấy chuyện gì mà lại mỉm cười. Anh hôn trán cô rồi cũng ngủ.

Cách giao thừa chỉ còn hai ngày, Đồng Thu Mạn gọi điện cho Tô Mạch hỏi xem khi nào cô được nghỉ.

Tô Mạch đang làm poster quảng cáo cho game, thuận miệng đáp: “Tối giao thừa con về.”

Đồng Thu Mạn vừa làm việc nhà vừa nói chuyện: “Bình thường không phải đều được nghỉ từ trưa hay sao, sao chỗ con mãi tới tối mới thả cho về, công ty kiểu gì thế, thật là bóc lột.”

Tô Mạch quay qua nhìn Trâu Tinh Thần, anh đang đứng sau Chu Bắc chỉ trở chuyện công việc.

Cô cầm điện thoại đi ra ngoài ban công, đóng cửa lại: “Mẹ à, mùng Hai đầu năm, con có việc phải đi.”

Lại nói tiếp: “Bạn trai đón con qua nhà anh ấy ăn cơm, tối sẽ về.”

Đồng Thu Mạn đang xem ti vi, điều khiển ti vi rơi khỏi tay, giọng như sắp nổ tung tới nơi: “Bạn trai cái gì cơ?!”

“Con có bạn trai từ lúc nào?”

“Là người thế nào? Làm nghề gì?”

Tô Mạch ngoái lại nhìn Trâu Tinh Thần: “Con quay lại với vị hôn phu cũ.”

“Chuyện lẽ dĩnh hôn đạo trước, thực ra là con có lỗi với anh ấy.”

Đồng Thu Mạn vừa định mở miệng, Tô Mạch lại ngắt ngang: “Phải rồi, mẹ ơi, cái bùa cầu vận đào hoa bữa mẹ xin cho con, mẹ xin giúp thêm mấy cái cho đồng nghiệp của con với, cả văn phòng toàn là chó độc thân thôi.”

Hôm giao thừa, toàn bộ công ty nghỉ lễ.

Cả biệt thự chỉ còn lại mình Tô Mạch và Trâu Tinh Thần.

Tô Mạch ở trong phòng xếp quần áo đầy vào va-li.

Trâu Tinh Thần đứng tựa ở cửa: “Em về nhà ăn cơm hay là chuyển nhà thế?”

Tô Mạch ngẩng đầu lên cười: “Phải ở nhà tới tận mùng Bảy cơ mà, còn phải theo mẹ đi thăm họ hàng nữa, không thể không mang hết đồ đẹp về.”

Trâu Tinh Thần vào phòng, ngồi xổm xuống xem Tô Mạch xếp từng bộ từng bộ vào trong va-li: “Ai nói là được nghỉ tới mùng Bảy.”

“Những người khác tới mùng Bảy, em thì mùng Bốn.”

“Lờm anh làm gì, em là nhà thiết kế, poster còn đang thiếu hai cái nữa, tự trong lòng em không biết chắc.”

Tô Mạch lờm Trâu Tinh Thần một lúc: “Thế sao đàn anh của em còn là giám đốc nghệ thuật mà sao vẫn là mùng Bảy?”

Trâu Tinh Thần lờm cô: “Đàn anh?”

Tô Mạch cười cười, sửa lời: “Trịnh Kỳ Lân.”

Trâu Tinh Thần ngồi xổm một bên ngồi bệt luôn xuống sàn: “Còn lằng nhằng nữa thì không cho em nghỉ nữa. Ở lại công ty cho anh, giao thừa cũng không cho về.”

Tô Mạch khóa va-li lại, dựng thẳng lên để ở cạnh giường, quay đầu lại nói: “Không nỡ xa em thì cứ nói thẳng đi.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy, nằm xuống giường của Tô Mạch, nhìn lên trần nhà: “Sáng mùng Hai, chín giờ anh qua đón em.”

Tô Mạch: “Không được, chín giờ em vẫn chưa dậy. Mười rưỡi nhé.”

“Anh đón giao thừa ở đâu?”

Trâu Tinh Thần: “Ở nhà bà nội. Mẹ anh với chú đều qua đó hết. Năm nào cũng vậy.”

Tô Mạch liếc xem giờ, sắp xếp lại túi xách mang bên mình, quay qua nói với gã nằm trên giường: “Em đi đây Thần ca.”

Trâu Tinh Thần: “Giờ mới năm rưỡi mà.”

Tô Mạch bỏ điện thoại vào túi: “Giờ đã năm rưỡi rồi. Về tới nhà nữa phải sáu giờ hơn.”

Cô đi lại giường, cúi xuống hôn trán anh một cái: “Lúc nào anh về?”

“Em thấy anh vẫn chưa xếp hành lý gì cả.”

Trâu Tinh Thần duỗi một tay kéo Tô Mạch vào lòng, hai người lăn trên giường. Anh đè trên cô: “Em ở nhà phải nhớ anh.”

Tô Mạch cười: “Giám đốc Trâu trở nên quẩn người thế này từ lúc nào vậy?”

Cô lại hỏi: “Không phải do áp lực quá lớn thật à?”

Trâu Tinh Thần: “Đời ông đây trong từ điển không có hai chữ áp lực.”

Nói rồi anh hôn cô: “Không được lén lút hút thuốc ở nhà, không anh giết em.”

Tô Mạch cười: “Giết người phạm pháp.”

Trâu Tinh Thần buông Tô Mạch ra, ngồi dậy, cởi cúc cổ áo sơ mi, nói nhỏ: “Đ* em tới khóc.”

Tô Mạch ngồi dậy theo: “Cưỡng bức cũng phạm pháp.”

Cô xuống giường, xách túi lên: “Em đi thật đây, không là về nhà lại muộn, sếp của em lại bị mẹ em mắng là giai cấp tư sản bóc lột nhân viên, đêm giao thừa còn bắt tăng ca.”

Cô lấy chiếc áo khoác màu be treo trên móc xuống mặc, đội chiếc mũ nồi màu đen, quần khăn quàng cổ màu trắng.

Trâu Tinh Thần đi lấy chìa khóa: “Tiễn em.”

Hai người ra ngoài, Trâu Tinh Thần một tay kéo va-li, một tay cầm tay Tô Mạch.

Anh mặc áo dạ đen, đường may rất đẹp, bên trong mặc một chiếc áo len màu nâu nhạt kèm một cặp chân dài.

Tô Mạch ôm cánh tay của Trâu Tinh Thần: “Chân anh dài thế kia sao đi lại chậm như vậy.”

Trâu Tinh Thần phớt lờ cô, tiếp tục đi theo cái kiểu chậm rãi của mình.

Tô Mạch: “Hôm nay giao thừa, mai là mùng Một, bữa kia lại gặp nhau rồi. Anh không cần phải lưu luyến bịn rịn vậy đâu.”

Trâu Tinh Thần ngược lên nhìn: “Em mới lưu luyến bịn rịn ấy.”

Nói rồi dừng lại, ôm cô.

Anh ôm rất chặt, suýt thì làm cô không thở được.

Cô đẩy đẩy anh: “Sao hôm nay anh quán người thế, anh có tâm sự gì à?”

Trâu Tinh Thần buông Tô Mạch ra, nắm tay cô đi tiếp, một lát sau mới khẽ nói: “Đây có lẽ là lần cuối cùng đón năm mới với bà.”

Bệnh tật trước nay luôn là chuyện tàn nhẫn nhất mà cũng là chuyện công bằng nhất. Nó chẳng phân biệt giàu nghèo, không phân biệt già trẻ. Hễ bị tử thần gọi tên, gọi đến ai là người đó bị đón đi.

Tô Mạch xiết nhẹ tay Trâu Tinh Thần, lặng lẽ vỗ về.

Trâu Tinh Thần cầm tay Tô Mạch: “Mấy ngày tới anh đều sẽ ở bên nhà bà. Nếu em tiện thì ngoài mùng Hai, có thể ở thêm cả mùng Ba.”

Tô Mạch gật đầu: “Được, để em về nói với cha mẹ em một tiếng.”

Ra đến cổng khu biệt thự, Tô Mạch bắt taxi, Trâu Tinh Thần bỏ va-li vào cốp sau xe cho cô.

Tô Mạch ngồi vào xe, hạ cửa xe thấp xuống, vẫy tay với người ngoài xe: “Mùng Hai gặp nhé.”

Trâu Tinh Thần đứng yên tại chỗ, ừ một tiếng.

Anh nhận được điện thoại của Phó Vũ An hỏi xem anh tới đâu rồi, lúc nào về tới nhà bà.

Trâu Tinh Thần vừa nhận điện thoại vừa đi về: “Con xếp đồ một chút rồi qua ngay đây.”

Phó Vũ An muốn bảo lái xe của nhà họ Chu qua đây đón nhưng anh không đồng ý.

Phó Vũ An đứng ngoài ban công ở nhà cụ Chu: “Thế để mẹ đích thân qua đón con nhé.”

Trâu Tinh Thần đành phải nói: “Giao thừa đường đông, để lái xe qua đây đi vậy.”

Bốn mươi phút sau, một chiếc Mercedes-Benz màu đen xuất hiện trước cửa căn biệt thự.

Trâu Tinh Thần mở cửa xe thấy Phó Vũ An ngồi trong.

“Mẹ, sao mẹ cũng sang đây?”

Phó Vũ An ừ một tiếng, ngồi dịch vào trong: “Mặt Lị về nhà rồi à?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Mòng Hai con qua đón cô ấy.”

Ở trên xe, ngay trước mặt lái xe nhà họ Chu, Phó Vũ An nói với Trâu Tinh Thần: “Đã điều tra xong hết rồi mà, cái chết của Thẩm Nhã không liên quan gì tới con, con không cần phải tránh mặt người nhà họ Chu, con không nợ gì họ. Huống hồ chú vốn cũng chưa từng trách con.”

Chu Thụ Bân từng nhiều lần bày tỏ nguyện vọng mong Trâu Tinh Thần về nhà họ Chu giúp ông quản lý chuyện làm ăn.

Trâu Tinh Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, thong thả nói: “Mẹ à, con có sự nghiệp riêng của mình.”

“Nhà họ Chu làm về mảng nhà đất, con không biết gì về mảng này, cũng không hề có hứng thú.”

Phó Vũ An cầm tay Trâu Tinh Thần: “Con có thể đảm bảo dự án game của con nhất định sẽ thành công không? Lỡ như không thành công, con lấy gì để cưới Mạt Lị? Con có thể cho người ta một cuộc sống như thế nào?”

Trâu Tinh Thần: “Con đã chuẩn bị tốt hết rồi, không thể không thành công.”

Phó Vũ An quay qua nhìn con trai, thằng bé đã trưởng thành từ lâu, bà đã chứng kiến con từ hình hài một đứa trẻ bé bỏng tới trở thành một thiếu niên sôi nổi rồi là một thiếu niên lạnh lùng, cho tới đáng vẻ đàn ông kiên định hiện giờ.

Cuối cùng bà thở dài khe khẽ: “Mẹ luôn luôn tôn trọng sự chọn lựa của con.”

Xe đậu vào trong ga-ra, hai mẹ con xuống xe.

Bước vào sân, Trâu Tinh Thần dừng bước nói khẽ: “Mẹ, tuy mấy năm nay mẹ không hề nói gì nhưng con biết mẹ luôn tính cho con. Mẹ nên có cuộc sống của riêng mình, mẹ và chú vẫn chưa lớn tuổi, hiện giờ kỹ thuật y học rất phát triển.”

“Con đã lớn thế này rồi, không tranh giành tình yêu thương với em trai, em gái đâu. Con mong là nhà họ Chu có người có quan hệ huyết thống kế thừa. Được vậy thì chú cũng không cần cứ ngấm ngấm vào con nữa.”

Anh hạ giọng nói thật nhỏ: “Đừng nhét thuốc tránh thai vào lọ vitamin nữa, mẹ nghĩ là chú không biết thật à.”

Phó Vũ An đập cánh tay Trâu Tinh Thần, gương mặt trước nay không cười bỗng hiện lên nét vui vẻ: “Thằng quý.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 48

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau đêm giao thừa, mồng Một đầu năm, Tô Mạch ngủ nướng đã đời, cuối cùng bị điện thoại của Trâu Tinh Thần oanh tạc phải dậy.

Cô bật loa ngoài, vừa mặc quần áo vừa nói chuyện: “Giờ mới có mười giờ, sao hôm nay anh dậy sớm thế?”

Trâu Tinh Thần: “Anh chưa dậy.”

Giọng anh ngái ngủ đúng kiểu vừa mới tỉnh.

Tô Mạch cởi chiếc áo len vừa mặc vào ra, chui lại vào trong chăn: “Anh chưa dậy thì gọi em dậy làm gì.”

Trâu Tinh Thần: “Đâu có gọi em dậy đâu.”

Tô Mạch nghĩ lại, đúng vậy, anh chỉ gọi điện thoại cho cô, không hề nhắc cô rời giường.

Hai người nằm trong chăn trò chuyện.

Tô Mạch hỏi: “Bà đâu rồi ạ?”

Trâu Tinh Thần: “Mẹ anh đang ngồi tắm nắng với bà trong vườn hoa rồi.”

Tô Mạch chui ra khỏi chăn: “Anh có nhớ em không?”

Trâu Tinh Thần: “Hỏi thừa.”

Tô Mạch lật người, nằm sấp lên gối, ngoẹo đầu sang bên: “Thế rốt cuộc là nhớ hay không nhớ?”

Trâu Tinh Thần: “Nhớ trong mộng.”

Tô Mạch cười cười: “Mộng tinh à, mấy lần thế?”

Trâu Tinh Thần: “Có gan thì nói câu này trước mặt anh đi, đợi lúc gọi điện mới tán tỉnh để không phải chịu trách nhiệm chứ gì.”

Tô Mạch: “Thế rốt cuộc là mấy lần thế.”

Trâu Tinh Thần: “Kêu chồng nghe thử đi.”

Tô Mạch: “Không.”

Trâu Tinh Thần: “Không cái gì, ở trong mộng của anh, em cũng kêu như thế đó.”

Tô Mạch bật cười: “Đúng thật là mộng tinh à, thế anh mau nhìn thử xem có cần thay ga giường không đi. Nếu phải thay thì tự thay đi nhé, đừng để thím Lưu làm, kỳ cục lắm.”

Trâu Tinh Thần: “Xì.”

Một lát sau, Tô Mạch nghe thấy có người chửi tục khe khẽ trong điện thoại: “Đệt.”

Cô cầm điện thoại cười khoái trá: “Không phải bị em nói trúng rồi đấy chứ.”

Trâu Tinh Thần xuống giường, vợ đại ga giường, vo thành một đồng, vút vào ổ đồ giặt, nói nhỏ với người trong điện thoại: “Mai anh qua đón em.”

Tô Mạch giờ mới nhớ ra, dạo này công việc bận rộn quá, ngay cả quà mừng năm mới cho bà cũng chưa chuẩn bị được.

Trâu Tinh Thần: “Em không cần phải chuẩn bị gì hết, bà với mẹ đã chuẩn bị sẵn hồng bao cho em rồi.”

Tô Mạch cười giả dối: “Thế thì ngại quá.”

Hai người nói chuyện nhảm xong, Tô Mạch rời giường, ăn sáng xong, ngồi ngoài ban công nghịch điện thoại.

Đồng Thu Mạn bê đĩa trái cây lại, Tô Mạch bóc quýt ăn xong định đứng dậy, bị Đồng Thu Mạn ấn ngồi xuống.

Đây là dấu hiệu muốn tâm sự.

Tô Mạch ngồi dưới ghế mây nhìn lên: “Mẹ, mẹ muốn nói chuyện gì?”

Đồng Thu Mạn cũng không quanh co lòng vòng: “Mẹ thấy hơi lo, họ Chu là nhà giàu, làm dâu nhà giàu chẳng dễ chút nào đâu.”

Tô Mạch bóc một nắm hạt dưa tách chơi: “Ngày trước không phải mẹ vẫn mong con gả được vào nhà có tiền đó thôi.”

Đồng Thu Mạn thở dài: “Sau chuyện đính hôn lần trước, mẹ đã nhận ra rồi, cái bà vợ cũ của nhà họ Chu đó, cái bà họ Lý ấy, thật giỏi sinh sự.”

Tô Mạch: “Mẹ nói Lý Thư Tình à, bà ấy được đưa đi Mỹ chữa trị rồi, đời này không về lại nữa đâu.”

Cô bỏ lại chỗ hạt dưa chưa ăn, đứng dậy: “Mẹ, trưa mai bạn trai con tới, bọn con không ăn cơm Tây, ăn cơm Trung đi ạ. Nhất định phải có sườn xào chua ngọt, làm thêm một đĩa cá tuyết kho, canh thì... nấu canh trứng cà chua đi, khai vị với rau dưa các kiểu thì tùy mẹ. Phải rồi, anh ấy không thích ăn rau mùi đâu.”

073680765b80bcd19d4e20d7e715bc73 cá tuyết kho 红烧鳕鱼

Đồng Thu Mạn cười mắng Tô Mạch: “Cái con bé này còn chưa gả cho người ta đâu nhé, sao đã như bát nước hắt đi rồi thế kia.”

Ngày hôm sau, Trâu Tinh Thần xách túi quà to túi quà nhỏ tới đón Tô Mạch.

Sau khi ăn xong, Trâu Tinh Thần giúp rửa bát xúm với Đồng Thu Mạn. Tô Mạch kéo anh sang một bên: “Không phải anh ghét rửa bát nhất à, còn rúc vào bếp làm gì. Nhà em không có máy rửa bát đâu.”

Bình thường ở bên biệt thự, cô nói anh rửa bát, kiểu gì cũng phải giục mấy lần mới chịu. Có khi gọi mãi cũng không nhúc nhích, phải ra sô pha kéo dậy.

Trâu Tinh Thần cúi xuống thơm một cái lên mặt Tô Mạch, không nói gì, xắn tay áo lên rửa bát tiếp.

Tô Mạch đứng tựa ở cửa bếp xem Đồng Thu Mạn và Trâu Tinh Thần nói chuyện.

Đồng Thu Mạn luôn miệng khen Trâu Tinh Thần hiểu chuyện, biết làm việc, không như con gái nhà bà, ngày nào ở nhà cũng lười chảy thây.

Tô Mạch không khỏi bùi ngùi, người lớn thật là, lúc nào cũng thích xem bọn trẻ làm mấy chuyện vặt này. Chỉ cần khéo nói ngon nói ngọt, nói chuyện lọt tai rồi làm đại được chút việc nhà là liền được khen không ngớt.

Trước lúc qua nhà bà Chu, Đồng Thu Mạn đã chuyển sang đối xử với Trâu Tinh Thần như thể con trai ruột: “Mặt Lị mà bắt nạt con, con cứ nói với cô.”

Trâu Tinh Thần cười: “Yêu chiều còn không hết đây ạ.”

Đồng Thu Mạn và Tô Bồi Nguyên yên tâm giao Tô Mạch cho Trâu Tinh Thần.

Hai thanh niên trẻ đi xuống dưới tầng. Tô Mạch ôm cánh tay Trâu Tinh Thần: “Anh ở nhà em thật là giả dối.”

Trâu Tinh Thần quay qua nhìn cô: “Anh đâu có giả dối.”

Tô Mạch: “Được, quý ngài không giả vờ, thế sau này bát đĩa trong nhà giao cho anh rửa hết đấy.”

Trâu Tinh Thần: “Không được.”

“Bảo anh làm gì cũng được, chỉ có điều đừng bảo rửa bát.”

Tô Mạch: “Có máy rửa bát rồi mà.”

Trâu Tinh Thần lấy điện thoại ra, vào trang mua sắm trực tuyến.

Tô Mạch ngó lại xem: “Mua gì thế?”

Trâu Tinh Thần: “Em nhắc anh mới nghĩ ra, anh mua cho bên này một cái máy rửa bát, em đọc địa chỉ chính xác của nhà em cho anh đi.”

Tô Mạch: “Phòng bếp nhà em nhỏ lắm, máy rửa bát để tồn chỗ.”

Trâu Tinh Thần nhìn lên: “Địa chỉ.”

Tô Mạch nhìn lại: “Có máy rửa bát thì lần sau tới anh không phải rửa bát nữa đúng không?”

Trâu Tinh Thần: “Đúng.”

Tô Mạch: “Sao anh thông minh thế.”

Mồng Hai đầu năm, nhà bà Chu có không ít khách khứa tới chơi, nhiều người ngay cả Trâu Tinh Thần cũng không biết.

Tô Mạch chúc mừng năm mới cụ Chu, cụ Chu bảo thím Lưu cho hồng bao đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tô Mạch nhận hồng bao, ra vẻ như quá cảm động, cảm không nổi: “Bà ơi, bà cho hồng bao dày thế này, hai tay cháu cảm không nổi.”

Cụ Chu vui vẻ bật cười.

Tô Mạch đưa hồng bao cho Trâu Tinh Thần, nói anh tạm giữ hộ mình.

Trông cụ Chu có vẻ gầy hơn hẳn so với lần trước cô tới, có điều tinh thần khá tốt, ngồi trên xe lăn, chăm chú nhìn người thân, bạn

bè.

Với người bị bệnh ung thư thì thế gian này, bất kể là người hay cảnh, nếu không nhìn lần này thì chỉ sợ chẳng còn có lần sau.

Tô Mạch đấm lưng cho cụ Chu, hỏi xem cụ có khát không, đi rót ít nước đút cho cụ uống.

Cụ Chu uống nước xong, cầm tay Tô Mạch: “Mạt Lị à, chừng nào bà đi rồi, cháu với Tiểu Thần vẫn phải thật tốt nhé, đừng như lần lễ đính hôn lần trước nữa.”

Tay bà không còn chút thịt nào, ngoài xương chỉ còn lớp da luống tuổi nhăn nheo. Tô Mạch ngồi xổm xuống, vuốt ve tay bà, ngẩng đầu lên nói: “Bà à, bà yên tâm.”

Cô là người làm về mỹ thuật, cũng có chút hiểu biết về cấu trúc cơ thể người, lúc mát xa cho người ta trông rất chuyên nghiệp. Cụ Chu dễ chịu, nhắm mắt lại rồi lại mở ra nói với Trâu Tinh Thần: “Cháu dẫn Mạt Lị đi nghỉ một lúc đi, chỗ này ồn ào quá.”

Phòng khách có rất đông người, đều là họ hàng bên đằng nhà họ Chu. Đám người này sống dựa vào nhà họ Chu, làm việc trong công ty nhà họ Chu. Thực ra sau lưng bọn họ đề phòng đứa con riêng này của nhà họ Chu.

Cụ Chu chu đáo, thương cháu, không muốn Trâu Tinh Thần ở với đám người này.

Trâu Tinh Thần lại ngồi với bà nội, Tô Mạch bị Phó Vũ An gọi đi nói chuyện.

Cơm tối ngồi đầy hai bàn lớn. Vì sức khỏe không tốt nên cụ Chu chỉ ăn một chút rồi lên tầng nghỉ ngơi.

Sau bữa cơm tối, Trâu Tinh Thần dắt tay Tô Mạch: “Chúng ta lên trên tầng đi, chỗ này ồn quá.”

Trong lúc nói chuyện, hai thằng nhóc năm, sáu tuổi chạy tới chạy lui giữa đám đông trong phòng khách, suýt thì xô Tô Mạch ngã.

Tô Mạch học theo Trâu Tinh Thần: “Em đi rửa bát xúm.”

Trâu Tinh Thần: “Em rửa làm gì, có người giúp việc rồi mà.”

Tô Mạch nhìn vào trong bếp: “Em thấy mẹ anh đang rửa kia.”

Trâu Tinh Thần cười: “Mẹ anh là vì không muốn đối phó với đám họ hàng này nên mới trốn vào bếp để nhẹ thân.”

Tô Mạch lúi ra khỏi tay Trâu Tinh Thần: “Vậy em cũng đi trốn cho nhẹ thân.” Nói rồi đi vào trong bếp.

Phó Vũ An không cho Tô Mạch rửa, nói là rửa bát hại tay, đuổi cô ra khỏi bếp.

Trâu Tinh Thần không còn trong phòng khách. Tô Mạch định lên tầng tìm anh.

Phòng bếp thông với phòng ăn, sau phòng ăn là phòng khách. Phòng khách đang đông người, ngồi chật kín sofa, ngay cả ghế chỗ bàn ăn cũng có người ngồi.

Tô Mạch ra khỏi bếp, lúc đi ngang qua phòng ăn thì nghe thấy hai người phụ nữ trung niên đang nhỏ to với nhau.

Người cao gầy nói: “Thằng con riêng kia, tôi thấy ngay cả một tiếng cha nó cũng không gọi, gọi là chú, họ cũng không chịu sửa. Thế mà Thụ Bân còn muốn giao sản nghiệp của Chu gia cho nó. Tôi thấy hai người cũng chẳng có mấy cảm tình.”

Người béo lùn nói: “Bà thì biết cái gì, hai mẹ con nó quái lắm. Thằng con lấy lòng bà cụ, mẹ thì mê hoặc đàn ông.”

Cao gầy: “Sau này sản nghiệp của Chu gia mà bị cướp mất thật thì chúng ta khó sống rồi đây. Người ta họ Trâu, có chút quan hệ huyết thống nào với nhà họ Chu đâu.”

“Còn cả chuyện của Thẩm Nhã năm đó nữa. Giờ lại bảo là chết đuối ngoài ý muốn, không phải tự sát. Đến cả Lý Thư Tình cũng bị làm cho phải ra nước ngoài rồi. Tôi thấy bọn họ chắc là muốn bắt đầu hành động rồi.”

Tô Mạch kéo ghế ngồi xuống, cố ý kéo thật mạnh tay cho chân ghế cọ vào sàn nhà kêu két két, người ngồi ở gần nghe thấy khó chịu.

Cô nhếch môi cười, ánh mắt mỉa mai: “Hành động gì thế, đội hành động đặc biệt à?”

Hai người phụ nữ đều có biết Tô Mạch. Từ lúc cô đi theo Trâu Tinh Thần tới, những người này đã nhìn cô chăm chăm như con mồi. Có điều bọn họ phải nường nhờ cái bóng nhà họ Chu che chở nên không dám thể hiện rõ ràng, chỉ nhỏ to nói sau lưng như con chuột không dám ló ra ngoài.

Người phụ nữ cao gầy cười gượng gạo, đánh mắt nhìn đi chỗ khác: “Có gì đâu.”

Người phụ nữ béo lùn đứng dậy kéo người cao gầy theo: “Đi, chúng ta qua bên kia xem thử đi.”

Hai người đó bỏ đi, Tô Mạch cười khẩy một tiếng, quay người lấy một chiếc cốc thủy tinh mới rửa sạch, rót một cốc nước ấm, đi lên tầng tìm Trâu Tinh Thần.

Cô đứng trên lan can tầng hai nhìn xuống dưới. Cả phòng khách, gương mặt ai cũng tươi cười. Họ ngồi vây quanh Chu Thụ Bản, lấy ông làm trung tâm.

Chẳng trách Trâu Tinh Thần không thích về nhà họ Chu, không muốn dựa vào nhà họ. Sự hiện diện của anh là một mối uy hiếp tiềm ẩn đối với lợi ích của bọn họ.

Tô Mạch gõ cửa phòng Trâu Tinh Thần đi vào.

Anh ôm laptop ngồi bên bàn làm việc, thấy Tô Mạch vào thì gấp máy tính lại, vỗ vỗ đùi mình, ra hiệu cho cô ngồi lên.

Tô Mạch để cốc nước xuống bàn, ngồi đúng chỗ được anh chỉ định, ôm cổ anh: “Anh nói xem sau này chúng ta có mạnh hơn Chu gia không?”

Trâu Tinh Thần tỉnh tể nghe ra được điểm không ổn trong câu hỏi của cô: “Sao đấy? Ở dưới tầng nghe thấy người ta nói nhăng nói cuội gì à?”

Tô Mạch gật đầu: “Bọn họ toàn nói vớ vẩn, em còn lâu mới đẻ bụng.”

Trâu Tinh Thần ôm Tô Mạch: “Thế là được rồi.”

“Chu gia là một gốc đại thụ, anh không thể nói chắc mình nhất định sẽ mạnh hơn Chu gia. Mà cũng chẳng việc gì phải so với Chu gia, chú là người tốt, không phải kẻ thù, có gì phải vậy.”

“Nhưng anh chắc chắn sẽ mạnh hơn nhà họ Cố.”

Tô Mạch cười gượng: “Nhà họ Cố là kẻ thù của anh à?”

Trâu Tinh Thần vui đầu cọ cọ cổ Tô Mạch: “Đúng. Cố Bắc Đồ chính là kẻ thù của anh.”

“Còn cả đám Tiền Viện kia nữa.”

Tô Mạch ôm Trâu Tinh Thần: “Giờ thực ra em không mấy để tâm chuyện đã qua nữa. Máy cô gái đó thế nào chẳng liên quan gì tới em. Em không muốn sống trong thù hận.”

Trâu Tinh Thần ừ: “Nói thì nói thế nhưng tới lúc chạm mặt lại nhau, em phải mạnh hơn bọn họ thì mới không bị giẫm đạp dưới gót giày một lần nữa.”

Anh nhìn vào mắt cô: “Hiểu không?”

“Em phải làm cho bọn họ ngược nhìn.”

Tô Mạch: “Hơi khó.”

Trâu Tinh Thần hôn môi cô một cái: “Không phải em còn có anh nữa sao.”

Hai người ngọt ngào một hồi, Tô Mạch đứng dậy khỏi người Trâu Tinh Thần: “Chín giờ rồi, em phải về nhà đây.”

Trâu Tinh Thần ôm eo cô, kéo cô vào lại lòng mình: “Không phải nói hôm nay ở lại đây rồi sao.”

Tô Mạch cự người: “Em chưa hề nói vậy.”

Cổ tay anh như làm bằng sắt, đẩy thế nào cũng không nhúc nhích lại còn bị anh giam chặt hơn thêm.

Trâu Tinh Thần: “Em nói mòng Ba em ở đây.”

Tô Mạch gật đầu: “Đúng, nhưng em không nói ở đây qua đêm mà.”

Trâu Tinh Thần thả Tô Mạch ra, bế cô đặt xuống đứng dưới đất: “Em chạy qua chạy lại như thế không bảo vệ môi trường.”

Tô Mạch tựa vào cạnh bàn: “Cô chú hôm nay đều ở lại nhà bà mà. Bọn mình vẫn chưa kết hôn đã ở với nhau trước mặt người lớn thì không được hay.”

Trâu Tinh Thần cười: “Em nghĩ là chuyện bọn mình ở với nhau họ không biết à.”

Tô Mạch: “Nhưng có ngủ với nhau đâu, chia phòng mà.”

Trâu Tinh Thần nhoen cười: “Sự thật thì đúng như thế nhưng nói ra thì có ai tin. Em có tin không?”

Tô Mạch nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không tin.”

Cô đi lại chỗ chiếc giường: “Cái giường này của anh nhỏ quá.”

Lại nhỏ giọng nói thêm: “Bất lợi cho việc phát huy phong độ.”

Trâu Tinh Thần đi tới: “Em nói cái gì?”

Tô Mạch đỏ mặt: “Em chẳng nói cái gì hết.”

Trâu Tinh Thần ngồi cạnh Tô Mạch, bàn tay to vuốt vuốt tóc cô: “Thím Lưu đã dọn sẵn phòng cho em rồi.”

Tô Mạch: “...” Không nói sớm.

Trâu Tinh Thần đứng dậy: “Em không mang đồ để thay đúng không, để anh mua cho em.”

Tô Mạch nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đang thổi vù vù: “Em đi chung với anh.”

Trâu Tinh Thần ấn cô xuống: “Ở ngoài lạnh lắm, em ở yên trong nhà chờ.”

Nói rồi cầm điện thoại định đi ra ngoài: “Ở trong phòng, đừng ra ngoài.” Đám người ở bên ngoài đó đúng là phiền thực sự.

Tô Mạch: “Không cần mua áo ngực, mua cái quần lót là được, size S nhé, người em gầy lắm.”

Trâu Tinh Thần: “Size M đi, em mỏng to, S sợ là không bao hết được.”

Tô Mạch nằm lên giường, chiếc gối bay qua chào hỏi thân mật
Trâu Tinh Thần: “Anh lại xem thường người.”

Trâu Tinh Thần mở cửa phòng ngủ, ngoái đầu lại nói: “Lớn một chút không phải tốt à, anh thích lớn.” Nói rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Trâu Tinh Thần mua xong trở về, nhận được điện thoại của Lục Bảo Muội.

Anh kiên nhẫn nghe mấy câu.

Ngày trước, mùng Ba hằng năm, Trâu Tinh Thần đều sang chúc năm mới nhà họ Lục. Cha anh và cha Lục Bảo Muội là bạn chí thân. Vợ chồng nhà họ Lục luôn rất tốt với anh.

Lục Bảo Muội nói trong điện thoại: “Thần ca ca, mai mẹ em nấu món cá sốt chua ngọt anh thích ăn nhất đó, anh nhất định phải tới đấy nhé.”

0a6b2e4143344a7b8555ce83ce1e4567 cá sốt chua ngọt 糖醋鱼

Trâu Tinh Thần tựa vào bên cửa sổ: “Hôm qua lúc gọi chúc tết cô chú anh đã nói rồi, năm nay không qua được, để khi khác rảnh ăn cơm sau. Cô không nói với em à.”

Lục Bảo Muội giả ngu: “Không hề ạ.”

Lại hỏi: “Năm nào anh cũng tới, sao năm nay anh không tới?”

Trâu Tinh Thần cười khẩy: “Em còn có mặt mũi đếch gì mà hỏi anh.”

Lục Bảo Muội liền khóc: “Em sai rồi vẫn không được ư. Năm đó cũng đâu phải em cố ý muốn ức hiếp Tô Mạch. Là bọn Tiền Viện ép em. Em mà không hòa theo bọn nó, bọn nó sẽ không chơi với em nữa.”

Trâu Tinh Thần: “Thông đồng với loại người đó làm bậy, ném cặp sách của người ta, túm tóc, đánh người, chửi người, ác khẩu, tối đi ngủ không gặp ác mộng à.”

Tô Mạch ngồi bên giường nhìn người đàn ông đứng dựa bên cửa sổ.

Anh hơi cau mày, ánh mắt lạnh lùng sắc bén mà lại ánh lên sự dịu dàng, là một người vừa có thể ấm áp vừa có thể đậm chộc.

Lục Bảo Muội khóc sụt sùi: “Thần ca ca tha thứ cho em đi, em xin lỗi, em sai rồi, sau này em nhất định sẽ sửa, em không chơi với bọn Tiền Viện nữa được không?”

Trâu Tinh Thần: “Em đừng nói xin lỗi với anh.”

Anh nói rồi nhìn Tô Mạch một cái, ra hiệu cho cô lại đây rồi đưa điện thoại qua.

Tô Mạch và Trâu Tinh Thần đứng sóng vai bên cửa sổ, cô nghiêng đầu tựa nhẹ lên vai anh, nghe người trong điện thoại vừa khóc vừa nói.

“Xin lỗi Tô Mạch, mình sai rồi, xin cậu tha thứ cho mình.”

Tô Mạch hờ hững nói: “Sai chỗ nào?”

Lục Bảo Muội vẫn khóc: “Mình không nên cũng hội Tiền Viện bắt nạt cậu.”

Tô Mạch xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Có ai đó đốt pháo hoa sáng bừng lên giữa trời đêm.

Lục Bảo Muội: “Cậu tha thứ cho mình đi. Cậu mà không tha thứ cho mình, Thần ca ca cũng sẽ không tha thứ cho mình.”

Tô Mạch nói vào trong điện thoại, vẫn dùng giọng điệu hờ hững như lúc trước: “Thế thì không được.”

Tô Mạch nói xong liền cúp điện thoại, trả máy lại cho Trâu Tinh Thần.

“Trước đây anh không biết Lục Bảo Muội là người thế nào à?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Con bé ở trước mặt người lớn luôn luôn ngoan ngoãn.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn trời: “Cả đời này em sẽ không tha thứ cho mấy người đó, chuyện bọn họ làm với em, suốt đời này em sẽ không quên.”

Trâu Tinh Thần ôm vai Tô Mạch, kéo cô vào trong lòng mình xoa xoa: “Sau này Thần ca sẽ không để em bị người khác bắt nạt.”

“Vội lại, đừng có mà nhớ mấy người đó suốt đời, nhất là tên họ Cố.”

Tô Mạch: “Đó đâu phải là nhớ nhung, đó là hận.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái: “Anh không cho bất kỳ thằng đàn ông nào khác dưới bất kỳ hình thức nào ở lại trong tâm trí em, hận cũng không được.”

Tô Mạch ôm cổ Trâu Tinh Thần, nghiêng đầu nhìn anh: “Được, nghe theo Thần ca.”

Ngày nghỉ trôi đi rất nhanh. Hội Triệu Thù, Chu Bắc béo thêm một lớp mỡ, lại thêm nhịp sinh hoạt ăn uống nghỉ ngơi ngày Tết không có quy luật nên mặt mọc lên một đồng mụn. Ngay cả Tô Mạch, mặt cũng nhiều thịt hơn trước.

Chỉ có Trâu Tinh Thần là may mắn không khác gì.

Tô Mạch véo mặt Trâu Tinh Thần. Cô vẫn luôn buồn bực một chuyện vì sao cái con người này thường xuyên thức đêm, lười không dùng kem dưỡng nhưng da lại đẹp như vậy, vừa mềm vừa mịn, còn đẹp hơn da con gái như cô.

Trâu Tinh Thần nhìn lại Tô Mạch: “Trời ban đó hiểu không?”

Tô Mạch bỏ Trâu Tinh Thần ra: “Đồ tự sướng.”

Trâu Tinh Thần cười: “Tự sướng vì có quyền làm thế.”

Điều này thì Tô Mạch không nói lại được.

Triệu Thù đang video call với nữ thần của anh ta, trực tiếp cảnh trong văn phòng. Chu Bắc đang sữa váy, vòng eo béo lên, không mặc vừa đồ cũ.

Chu Bắc bỏ kéo xuống thở dài: “Váy lụa mỏng khó sữa quá, cắt một chút có thể làm rách luôn một đoạn, xem ra giảm béo vẫn dễ hơn.”

Có người ấn chuông cửa, Trịnh Kinh Kinh vào nhà, tay xách theo một chiếc túi giấy.

Cô nàng tặng mỗi người một món quà nhỏ, ai cũng có phần. Có trà, váy, có cả thuốc lá, tặng quà đều rất đúng người, không đắt

không rẻ, không làm người ta thấy ngại khi nhận.

Trịnh Kinh Kinh cười: “Không phải chúng ta sắp bắt đầu hợp tác rồi sao. Hợp tác vui vẻ nhé.” Nói rồi cô tặng quà của Trâu Tinh Thần cho anh.

Tô Mạch lén lút liếc thử, hai cây thuốc, hiệu anh thích.

Trịnh Kinh Kinh vuốt tóc: “Dáng vẻ khi anh hút thuốc trông rất ngầu.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch một cái.

Tô Mạch nhận, không nhận thật lãng phí.

Trịnh Kinh Kinh tặng quà cho Tô Mạch, son Dior dòng mới ra, nghe nói vừa ra đã cháy hàng. Không đắt, chỉ cỡ hai, ba trăm nhưng mua được hay không mới là vấn đề.

Tô Mạch rất thích màu này nhưng đồ của tình địch...

Không nhận thật lãng phí.

Huống hồ, năm ngoái họ mới ký hợp đồng với Trịnh Kinh Kinh, cô ta kiếm được không ít tiền từ chỗ họ, báo đáp lại một chút cũng phải thôi. Đây không phải là đồ của tình địch, đây là tấm lòng của khách hàng.

Trịnh Kinh Kinh quay qua hỏi: “Mai bắt đầu chính thức hợp tác, phòng trực tiếp ở đâu, dẫn tôi đi xem đi.”

Phòng trực tiếp là một gian phòng cho khách ở dưới tầng một đem ra sửa lại, giả làm phòng ngủ của con gái, Tô Mạch đích thân thiết kế, hoàn thiện.

Trên chiếc bàn trong phòng bày một chiếc máy tính xịn, chuột và bàn phím màu hồng khói cao cấp, màu sắc căn phòng trang nhã, không lòe loẹt, Trịnh Kinh Kinh rất hài lòng.

Cô nàng quay qua hỏi: “Cô thiết kế à?”

Tô Mạch gật đầu: “Dù có không thích cô cũng phải dùng.”

Trịnh Kinh Kinh tựa vào cạnh bàn, cười: “Thích.”

Bọn đàn ông đều đang làm việc trong phòng khách, trong phòng chỉ có hai người họ.

Trịnh Kinh Kinh thấy Tô Mạch đề phòng ra mặt thì cười khế: “Trịnh Kinh Kinh tôi không phải loại người đục khoét nhà người khác, dạo đó có cảm tình là vì anh ấy còn độc thân. Giờ người ta đã có bạn gái rồi, tôi nhất định không thể lãng phí bản thân được.”

Tô Mạch: “Không nhận ra đấy, cô cũng thật phóng khoáng.”

Trịnh Kinh Kinh: “Cô ấy à, không đẹp bằng tôi, cũng chẳng nhiều tiền bằng tôi, anh ta mất mù thì tôi cũng đành chịu.”

Tô Mạch liếc cô ta một cái: “Tôi thu hồi lại câu vừa nói.”

Trịnh Kinh Kinh ngồi xuống thử máy tính, Tô Mạch mở game lên cho cô ấy: “Mai lúc trực tiếp đừng nói nhiều quá, để người hâm mộ cảm thấy tò mò về game này sau đó thì stream sang cái khác rồi lại vô tình vòng lại về game này.”

Trịnh Kinh Kinh nhìn Tô Mạch một cái: “Cô thật thông minh.”

Tô Mạch cười: “Mọi người đều nhận xét vậy.”

Tô Mạch chỉ dẫn Trịnh Kinh Kinh làm quen với game. Trịnh Kinh Kinh chơi được một lúc thì thả chuột ra nói: “Cái game “Phiêu miểu chi lộ” này của bọn cô sao tôi có cảm giác như đã thấy ở đâu rồi ấy.”

Tô Mạch: “Đừng nói linh tinh, ngoại trừ nhân viên nội bộ công ty, cô là người đầu tiên chơi thử.”

Trịnh Kinh Kinh lấy điện thoại lướt weibo tìm ra một truyện tranh quảng cáo xem cách đây ba hôm, đưa nó cho Tô Mạch: “Tự cô xem đi. Là của một công ty tên là Khoa kỹ Bắc Đò phát triển.”

Tô Mạch xem sơ qua, tức suất thì nhảy dựng lên: “Mẹ kiếp, sao chép!”

Trịnh Kinh Kinh nhìn lách qua khe cửa ngó ra phòng khách, nhỏ giọng nói như một nữ gián điệp: “Nội bộ các cô có kẻ làm phản.”

Tô Mạch từ từ bình tĩnh lại: “Đừng nói linh tinh, game không sao, đây là hai game khác nhau hoàn toàn. Tôi nói truyện tranh cơ, tranh này là do tôi vẽ.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạch tiến Trịnh Kinh Kinh về, quay lại chỗ sofa phòng khách lấy điện thoại di động của mình, mở bản truyện tranh ban nãy Trịnh Kinh Kinh cho mình xem đưa cho Trâu Tinh Thần.

““Mộng cảnh chi uyên” của Khoa kỹ Bắc Đò đã bắt đầu tuyên truyền trước một bước, chúng ta muộn ba ngày. Với lại, truyện tranh này là em vẽ, bị người ta sao chép, sửa đổi.”

*uyên: vực sâu

Tranh vẽ một con mèo trắng và một con thỏ đen nói chuyện, tương tác với nhau giới thiệu game của Cổ Bắc Đò.

Chân dung các con vật được vẽ theo lối tối giản, ngốc nghếch, dễ thương.

Trâu Tinh Thần cẩn thận xem hết, đưa di động cho Tô Mạch: “Tranh em vẽ sao lại ở chỗ Cổ Bắc Đò?”

Tô Mạch ngồi xuống, quay qua nhìn Trâu Tinh Thần: “Anh có ý gì?”

Trâu Tinh Thần ngồi dựa lưng vào sô pha, hơi ngửa đầu, nói giọng uể oải: “Không có ý gì hết.”

Chỉ là ghen theo phản xạ có điều kiện.

Triệu Thủ search từ khóa “Mộng cảnh chi uyên” rồi lại nói: “Khoa kỹ Bắc Đò cũng thật chịu chi, chỉ mới một, hai ngày, quảng cáo đã phủ kín khắp trên mạng.”

Trâu Tinh Thần dường như chẳng hề nôn nóng: “Bọn họ có hai mươi triệu tiền đầu tư, đem nướng hết vào quảng cáo đây mà.”

Chu Bắc sửa lại: “Ba mươi triệu.”

Trâu Tinh Thần: “Cũng như nhau.”

Triệu Thủ lại ngồi xuống chiếc sô pha đơn, thở dài một hơi: “Khoa kỹ Bắc Đò có tập đoàn Cố thị chống lưng, tha hồ tiền.”

“Chết là chết ở chỗ bọn họ sắp ra mắt game cùng thời gian với game của chúng ta. Hai game lại có nhiều điểm tương đồng, bối cảnh chính có phần tương tự.”

Chuyện này không có gì lạ. Trên thị trường có rất nhiều game nhìn qua đều tương tự nhau. Trình độ mỹ thuật nếu cũng không chênh nhiều thì gần như không tìm ra được điểm khác biệt lớn, chỉ có chơi thật rồi, động đến các chi tiết thì người chơi mới có thể trải nghiệm cụ thể hay dở.

Chu Bắc ôm laptop: “Hiệu quả truyền thông của mẫu truyện tranh này của Khoa kỹ Bắc Đò khá tốt, người đọc để lại rất nhiều bình luận, có người còn cắt nhân vật trong truyện ra làm nhãn dán.”

Trâu Tinh Thần quay qua hỏi Tô Mạch: “Truyện tranh của em có còn giữ bản gốc không?”

Tô Mạch nghĩ ngợi trong chốc lát: “Tranh đó em vẽ hồi đại học năm tư, rảnh rồi vẽ chơi, tranh gốc lưu trong máy tính cũ, máy tính thì không còn nữa.”

“Lúc đó cũng chỉ vẽ chơi thôi, vứt lung tung có mất cũng không quan tâm.”

Triệu Thủ: “Chẳng lẽ Cố Bắc Đồ hack máy tính của cô?”

Tô Mạch: “Tôi cho là không, anh ta không phải loại người như vậy.”

Bỗng nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Ồ, em hiểu hẳn quá nhỉ, thế hẳn là loại người gì?”

Tô Mạch: “Chuyện có thể bỏ tiền ra để giải quyết thì sẽ không làm chuyện phạm pháp, cậu ấm nhà giàu như bọn họ rất coi trọng thanh danh.”

Trâu Tinh Thần cầm cốc nước để trên bàn lên uống một ngụm. Lạnh.

Anh biết Cố Bắc Đồ sẽ không làm loại chuyện này. Cố Bắc Đồ muốn thắng anh thì sẽ không để tác phẩm của bản thân bị vấy bẩn, có vậy thì thắng mới đẹp.

Trâu Tinh Thần: “Máy tính của em đâu rồi?”

Tô Mạch cố nhớ lại: “Sau khi tốt nghiệp, đi làm ở Ori, mua máy tính mới, em tặng lại máy cũ cho người ta.”

Trâu Tinh Thần: “Ai?”

Tô Mạch: “Tiêu Như.”

Trâu Tinh Thần: “Thế kiện cả cô ta lẫn Khoa kỹ Bắc Đồ đi.”

Tô Mạch: “Em không có bản gốc, không thể chứng minh tranh đó do em vẽ.”

Trâu Tinh Thần: “Không có bản sao?”

Tô Mạch: “Vẽ chơi thôi, không có bản sao.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy khỏi sofa: “Dù sao việc này không thể cho qua như vậy được.”

Tô Mạch hơi suy sụp: “Không có chứng cứ gì thì biết làm sao bây giờ?”

Trâu Tinh Thần xoay người: “Kiểu gì rồi cũng sẽ tìm ra.” Nói rồi đi lên tầng.

Triệu Thủ nói với Tô Mạch: “Hoạt động quảng bá của Khoa kỹ Bắc Đồ tới hiện tại thì cái có hiệu quả tốt nhất chính là mẫu truyện tranh trên weibo này. Nghe nói có công ty còn muốn mua bản quyền hai nhân vật này.”

Tô Mạch cầm điện thoại đi ra ngoài ban công, đóng cửa lại, kéo số điện thoại của Cố Bắc Đồ ra khỏi danh sách đen, gọi cho anh ta.

Cố Bắc Đồ đang ăn cơm với các nhân viên mừng hoạt động quảng bá trước khi phát hành tiến triển thuận lợi.

Thấy Tô Mạch gọi tới, anh ta để chén rượu xuống, đi ra ban công của nhà hàng nghe điện thoại.

Giọng anh ta xem chừng rất vui vẻ: “Rốt cuộc em cũng gọi cho anh rồi.”

Tô Mạch không muốn phí lời, nói thẳng vào chuyện chính: “Truyện tranh các anh đăng lên weibo là do tôi vẽ, xin hãy lập tức dừng hành vi xâm phạm bản quyền.”

Cố Bắc Đồ cau mày: “Em vẽ?”

Xem ra anh ta quả nhiên không biết chuyện này.

Tô Mạch tiếp tục nói: “Là một người tên là Tiêu Như cấp quyền cho các anh phải không?”

Cố Bắc Đồ cầm điện thoại: “Phải.”

Anh ta giải thích: “Nhưng anh không biết đây vốn là tác phẩm của em.”

“Anh sẽ liên hệ với người bên truyền thông thay quảng cáo.”

Cố Bắc Đồ vẫn còn muốn nói thêm nhưng Tô Mạch đã cúp điện thoại.

Trợ lý của Cố Bắc Đồ nói: “Giám đốc Cố, cô ấy nói là tác phẩm của cô ấy nhưng cô ấy đâu đưa ra được chứng cứ gì. Cứ vậy mà gỡ xuống thì có phải là hơi đáng tiếc không? Lỡ như đối phương lừa chúng ta thì sao.”

Cố Bắc Đồ cắt điện thoại, lạnh lùng nhìn trợ lý: “Liên lạc với Tiêu Như giúp tôi, hẹn bảy giờ tối gặp mặt. Với lại, gọi người đứng đầu

bên tuyên truyền chịu trách nhiệm ký kết với Tiêu Như tới.”

Trợ lý không dám nói thêm gì, lập tức làm theo lệnh.

Trâu Tinh Thần nói đúng. Cổ Bắc Đồi không cho phép tác phẩm của mình có bất kỳ vết nhơ nào. Một công ty phát triển game dùng truyện tranh sao chép để tuyên truyền. Đây không phải là chuyện nhỏ.

Buổi tối, Tô Mạch nghe thấy có tiếng gõ cửa, nghĩ bụng chắc tới tám phần mười là gã đàn ông phòng cách vách sang ké điều hòa.

Trâu Tinh Thần xách laptop, mặc áo ngủ, vào phòng leo lên giường, tự nhiên như thể chính là phòng mình, giường mình.

Anh xốc chăn lên chui vào, để laptop lên đùi, ngẩng đầu nhìn Tô Mạch: “Lên đi.”

Tô Mạch đứng im không nhúc nhích, cười bảo: “Thương lượng với quý ngài chuyện này. Cái giường này là giường đơn, hai người ngủ chen chúc chật chội nóng bức.”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Được, biết rồi.”

Nhưng anh thì vẫn không nhúc nhích.

Tô Mạch nhìn anh: “Rồi sao đây?”

Trâu Tinh Thần quay màn hình máy tính sang cho Tô Mạch xem: “Em thấy cái giường này thế nào? Giường đôi đấy.”

Tô Mạch lại gần xem màn hình máy tính của Trâu Tinh Thần: “Ý em không phải vậy.”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn ra ngoài cửa sổ rồi quay lại nhìn Tô Mạch; “Em muốn đuổi anh ra ngoài, ngoài trời đang thổi gió Tây Bắc, em nở lòng nào.”

Nhấn mặt tủi thân.

20190121114100_47627

Tô Mạch nhoẻn cười: “Có phải đuổi anh ra ngoài đâu, tự anh không có phòng à, cứ chạy qua bên chỗ em làm gì.”

Trâu Tinh Thần: “Em chê anh à?”

Tô Mạch: “Nào dám chê anh.” Không bị anh chê đã là tốt lắm rồi.

Trâu Tinh Thần: “Thế mau lên đi, anh đã ủ ấm chăn cho em rồi.” Nói rồi vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình.

Tô Mạch biết mình không nói lại được anh, đành từ bỏ phản kháng, nói một câu: “Em đúng là chiều anh quá.”

“Trước mười hai giờ anh về lại vỏ ốc nhà anh đi, đừng làm phiền em ngủ.”

Trâu Tinh Thần nhanh chóng đặt xong đơn giường đôi, gấp máy tính lại, dựa vào đầu giường nhìn Tô Mạch: “Hôm nay là qua để nói chính sự với em.”

Tô Mạch nghiêng đầu tựa vào vai Trâu Tinh Thần: “Nói chính sự thì lúc nào, ở đâu chẳng nói được, sao phải leo lên giường em rồi mới nói.”

Trâu Tinh Thần phớt lờ ý kiến của cô, nói thẳng vào chuyện chính: “Em nhớ lại xem, lúc vẽ cái truyện tranh kia là trong tình

huống gì, có khả năng chép vào cái USB nào không. Chỉ có tìm được tệp gốc thì mới chứng minh được.”

Tô Mạch suy nghĩ một hồi lâu: “USB thì chắc chắn là không, điện thoại em cũng lục rồi, không có.”

“Không có sao lưu trên mail.”

Trâu Tinh Thần: “Có thể đòi Tiêu Như trả lại cái máy tính rách kia không?”

Lấy lại được máy tính thì có thể thử khôi phục dữ liệu.

Tô Mạch: “Em nghĩ là không đòi được, cô ta không trả cho em đâu. Hơn nữa, bọn em đều đã cho nhau vào danh sách đen rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Tiêu Như thật đúng là bản chất xấu xa không thay đổi.”

Tô Mạch: “Cô ta ăn trộm tác phẩm của em, sao không sợ chuyện bị lộ tẩy nhỉ.”

Trâu Tinh Thần: “Cô ta ganh tị với tài năng của em, một mặt là hận, trong tiềm thức sinh ra tâm lý không chịu phục kẻ mạnh. Nhưng cái chính vẫn là lợi ích.”

Đang nói, điện thoại Tô Mạch đổ chuông, cô liếc nhìn, là một số lạ. Trực giác mách bảo cô, không phải Tiêu Như thì là Cố Bắc Đồ.

Cô nghe máy.

Giọng Tiêu Như vang lên: “Tô Mạch, cô tìm tới Khoa kỹ Bắc Đồ đấy à?”

Trước cái nhìn chết chóc của Trâu Tinh Thần, Tô Mạch gật đầu, rồi mới nhớ ra là đang gọi điện thoại, đối phương không nhìn thấy cô gật đầu nên nói: “Phải.”

Tiêu Như kiêu ngạo đầy mình, không hề có chút xấu hổ nào khi sao chép của người khác: “Cô dựa vào đâu nói tôi sao chép? Cô có chứng cứ không?”

Một công ty truyền thông văn hóa nhìn trúng nhân vật trong truyện tranh này, đang muốn mua bản quyền làm phim hoạt hình. Là công ty top năm trong nước, phí bản quyền tiền triệu, quan trọng nhất là danh tiếng tác phẩm phái sinh sẽ mang về cho tác giả.

Nếu gặp may thì có thể dựa vào cái này ăn cả đời.

Vì Khoa kỹ Bắc Đồ bất ngờ hủy bỏ hợp đồng với Tiêu Như nên phía công ty văn hóa kia đã bàn bạc xong hợp đồng rồi cũng đâm ra do dự.

Tô Mạch mắng Tiêu Như: “Cô ăn trộm đồ của người khác còn có mặt mũi để nói à.”

“Mẹ kiếp, tôi đúng là lần đầu tiên thấy có đứa tiểu tốt xấu xí đến cực độ như vậy.”

Tiêu Như: “Nói linh tinh vớ vẩn cái gì đấy. Tô Mạch, tôi nói cho cô biết, đừng nói cô không đưa ra được bằng cứ, cho dù cô có chứng cứ, cô cũng không kiện thắng được tôi đâu.”

Về điểm này, ngay từ đầu Tô Mạch đã hiểu rõ. Tình hình trong nước cơ bản là vậy, văn hóa tôn trọng bản quyền thật nhức nhối.

Tiêu Như không dùng thẳng tác phẩm của cô mà có chỉnh sửa lại, hoa văn và màu sắc của thổ và mèò đều đã được sửa khác, một vài chi tiết về hình dáng cũng đã thay đổi.

Phong cách vẽ và đặc trưng cơ bản về hình tượng thì không khác, đây cũng là giá trị thương mại tiềm ẩn chính của nó. Chúng là do Tô Mạch sáng tạo nên.

Về việc phân biệt sao chép hay không, luật pháp có một bộ phương pháp giám định, đạt tới tỉ lệ trùng hợp nhất định thì mới bị kết luận là sao chép.

Có lẽ là sợ phía Tô Mạch ghi âm nên Tiêu Như luôn nhấn mạnh lặp đi lặp lại chuyện truyện tranh này do cô ta sáng tác.

Tô Mạch tựa vào lòng Trâu Tinh Thần, nói vào trong điện thoại: “Tôi vốn cho là đuổi cô khỏi Ori là đủ trừng phạt cho tội vong ân phụ nghĩa của cô. Nếu cô đã muốn chết triệt để hơn thì tôi cũng không ngại chơi với cô.”

“Bất kể thế nào, dù cho chỉ có một phần vạn khả năng, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Hẹn gặp nhau ở tòa án.”

Nói rồi cô cúp luôn điện thoại.

Trâu Tinh Thần bật ngón tay cái khen Tô Mạch: “Có khí thế lắm.”

Nói rồi hôn trán cô một cái.

Tô Mạch làm bộ trước mặt Tiêu Như xong, tỉnh táo lại lại thấy hơi hối hận.

Chúng có đâu?

Giờ ngoài nói miệng ra cô chẳng có gì hết, dựa vào đâu nói Tiêu Như sao chép của cô.

Tô Mạch chìm vào suy tư. Lần sau làm bộ cũng phải tự lượng sức.

Trâu Tinh Thần cố giúp Tô Mạch hồi tưởng: “Lúc em vẽ tranh có bạn cùng phòng nhìn thấy thì có chứng minh được không?”

Tô Mạch nghĩ ngợi một hồi: “Không, em không vẽ ở ký túc, em nhớ là trong phòng máy của trường, lúc đó đang trong lớp thiết kế chữ, em làm xong bài tập thầy giao sớm, thấy chán nên vẽ chơi.”

Trâu Tinh Thần: “Phòng máy của trường?”

Tô Mạch gật đầu: “Em vẽ xong thì chép sang máy tính của mình, chính là cái máy sau này cho Tiêu Như.”

Trâu Tinh Thần: “Đợi sáng mai Trịnh Kinh Kinh trực tiếp xong, đi cùng anh về trường.”

Tô Mạch: “Anh muốn tìm trong phòng máy à?”

“Đã mấy năm rồi, dự liệu mất lâu rồi. Hơn nữa, chưa biết chừng máy cũng đã thay rồi.”

Trâu Tinh Thần xoa tóc Tô Mạch: “Chưa thay đâu.”

Lần trước thầy Hà gọi anh tới trường, anh có thấy, máy tính trong trường vẫn là mấy cái cũ.

Anh hôn hôn cô, nói khẽ: “Anh sẽ không để em bị người khác ức hiếp nữa.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 50

Hôm sau, Trịnh Kinh Kinh không chỉ tới một mình mà còn dẫn theo một cô gái tới, giới thiệu là trợ lý của mình.

Tô Mạch: “Chỉ là làm stream thôi mà, còn có cả trợ lý nữa à.”

Trịnh Kinh Kinh cười: “Tất nhiên rồi, chúng tôi là dân chuyên nghiệp.”

Tô Mạch dẫn thẳng Trịnh Kinh Kinh vào phòng dựng để quay, trợ lý loay hoay một hồi, chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện theo đúng kịch bản của Trịnh Kinh Kinh.

Tô Mạch đứng tựa bên cửa: “Hóa ra các cô làm stream còn có cả kịch bản nữa à.”

Trịnh Kinh Kinh đang trang điểm lại, không rảnh để ý tới cô.

Bọn Triệu Thù cũng chen chúc lại xem trực tiếp.

Trâu Tinh Thần theo tới.

Tô Mạch nhìn anh một cái: “Đẹp chứ?”

Trâu Tinh Thần: “Anh phải nhìn mới biết được.”

Anh nhìn sơ qua: “Cũng không tệ.”

Cũng không tệ trong mắt anh thì nghĩa là vô cùng đẹp trong mắt người khác.

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần: “Vậy anh nhìn xem em có đẹp không?”

Trâu Tinh Thần: “Cái này còn phải hỏi.”

Tô Mạch: “Nói đi.”

Trâu Tinh Thần vén vén mấy lọn tóc rối ra sau tai cho cô: “Nếu anh có chết thì chính là chết vì sắc đẹp của em.”

Trịnh Kinh Kinh nói với ra phía cửa: “Có thể đừng tra tấn chó độc thân như thế được không!”

Triệu Thù và một bầy chó độc thân phụ họa theo: “Phải đấy!”

Trợ lý đuổi mọi người ra ngoài: “Lát nữa đừng lên tiếng nhé. Không là đóng luôn cửa lại đấy.”

Người hâm mộ của Trịnh Kinh Kinh ngoài cánh đàn ông thích ngôi nhà còn có rất nhiều con gái yêu thích trang điểm, thời trang.

Con gái rất dễ bị những thứ xinh đẹp thu hút, ngay khi Trịnh Kinh Kinh “vô tình” để lộ skin của nhân vật trong game, bình luận lập tức tràn màn hình.

Đám đàn ông còn lại thì bị cách chơi và phát triển nhân vật thu hút.

Liên tục có người hỏi đây là game gì, sao trước đây chưa từng thấy.

Stream xong, Trịnh Kinh Kinh ra khỏi phòng, đi tới trước mặt Trâu Tinh Thần: “Cho anh một đề nghị, có muốn nghe không?”

Trâu Tinh Thần gật đầu.

Trịnh Kinh Kinh nói: “Mai lúc tôi quay trực tiếp, anh cho lấy khoảng năm giây lướt qua ống kính, đeo khẩu trang cũng được. Chỉ cần ngồi trước máy tính chơi cái game này thôi là đủ.”

Tô Mạch nhảy bật khỏi sofa: “Không được, tôi không đồng ý, đàn ông của tôi sao có thể xuất đầu lộ diện.”

Cô vẫn thường nhìn trộm Trâu Tinh Thần khi anh đang tập trung làm việc, ánh mắt nhìn chăm chú vào màn hình của anh, sững mặt hoàn mỹ như thần tiên của anh.

Trịnh Kinh Kinh cười, nói với Trâu Tinh Thần: “Anh có ngoại hình được, rất hút fan.”

Sau đó Trịnh Kinh Kinh bị Tô Mạch đuổi ra ngoài, còn bị nói là trông giống bọn ma cô.

Trâu Tinh Thần hỏi mượn chìa khóa xe của Triệu Thủ chờ Tô Mạch đi Học viện mỹ thuật của Đại học Tây Quỳnh.

Lúc trên xe, Trâu Tinh Thần gọi điện thoại cho người ta giục mau chuyển chiếc giường đôi tới qua anh đặt tới, nói là cần dùng gấp.

Trâu Tinh Thần cúp điện thoại, quay qua nhìn Tô Mạch một cái: “Tới qua em nói giường đơn nhỏ, giường đôi tới thì cho anh ngủ ở chỗ em.”

Tô Mạch cẩn thận hồi tưởng lại: “Em có nói vậy à?”

Trâu Tinh Thần nghiêm túc gật đầu: “Đừng hòng chơi xấu.”

Xe chạy tới điểm đến. Trâu Tinh Thần không xuống xe ngay mà lại lấy điện thoại ra đặt một đơn hàng mới.

Tô Mạch ngó qua nhìn, thấy anh liên tục thêm đồ vào giỏ hàng trên mạng: “Anh mua nhiều bao cao su vậy làm cái quái gì thế.”

Trâu Tinh Thần thản nhiên nói: “Làm em.”

Tô Mạch huých cánh tay anh: “Thế cũng đâu cần nhiều như vậy, anh mua kiểu này, dùng không hết lại hết đất mất.”

Trâu Tinh Thần nhoen cười: “Đừng có xem thường người.”

Tô Mạch theo Trâu Tinh Thần xuống xe, ôm cánh tay anh nói nhỏ: “Ai đã đồng ý gì gì đó với anh đâu, em nói là cho phép anh ngủ ở chỗ em chứ đâu đã nói cho anh làm gì gì kia.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái: “Em nói gì thế, gì gì là gì, làm gì gì kia là làm gì vậy.”

Tô Mạch cầu tay anh một cái: “Giả bộ.”

Cô nói xong, bỗng nhiên dừng bước: “Anh chờ em một chút, em đi vệ sinh.”

Tô Mạch vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, lấy điện thoại ra vào một trang web bán nội y nổi tiếng, đặt liền một mạch năm bộ nội y cộng thêm hai chiếc váy ngủ.

Có ren, đăng ten, buộc dây, xuyên thấu, đen gợi cảm, đỏ quyến rũ, xanh mê hoặc, hồng thơ ngây, tập hợp đủ các loại phong cách.

Tô Mạch ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Trâu Tinh Thần đang ngồi ở hành lang tầng trệt xem điện thoại.

Hai nữ sinh viên đại học đứng cạnh anh, trông có vẻ như đang bắt chuyện.

Rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Mạch, không biết nói gì mà hai sinh viên kia quay qua nhìn Tô Mạch một cái liền bỏ đi.

Tô Mạch đi tới: “Em mới đi vắng có một lát mà anh đã trêu hoa ghẹo nguyệt rồi. Vừa rồi anh nói gì với người ta thế?”

Trâu Tinh Thần đứng dậy ôm vai Tô Mạch, kéo cô vào trong ngực mình xoa xoa: “Thầy Hà tới rồi, em đàn em à, đi thôi.”

Anh tự động bỏ qua câu hỏi của cô mà cô cũng không gắng hỏi thêm. Hai tiếng đàn em nói ra từ miệng anh lọt vào trong tai cô như thể vuốt mèo cào một cái trong tim, thật ngứa.

Lại còn có chút... kích thích.

Trịnh Kỳ Lân cũng thường xuyên gọi cô là đàn em, cô nghe cũng chỉ hiểu đúng nghĩa là đàn em.

Có lẽ là vì hôm nay có chuyện chiếc giường đôi, bao cao su và đủ loại nội y kích thích đầu óc cô. Làm cho, bất kể anh làm chuyện gì, cô đều cảm thấy anh đang ngấm ần ý gạ gẫm, tán tỉnh cô.

Hai người đi về phía giảng đường, trên đường có rất đông sinh viên qua lại.

Tô Mạch kéo tay Trâu Tinh Thần hỏi anh: “Trước đây em có qua bên khu giảng đường chính mấy lần sao chưa gặp anh bao giờ nhỉ?”

“Em gặp anh?”

Trâu Tinh Thần: “Hồi đó ngày nào anh cũng ở trong ký túc viết code, hầu như không đi ra ngoài.”

Tô Mạch: “Anh học trên em hai khóa, nếu hồi đó từng gặp em thì có theo đuổi em không?”

Trâu Tinh Thần: “Không.”

Tô Mạch véo anh một cái: “Lúc cần thì không cần phải thành thật vậy đâu.”

Thầy Hà đã đứng trước tòa nhà giảng đường chờ họ.

Trâu Tinh Thần giới thiệu: “Đây là bạn gái em, Học viện Mỹ thuật, từ hồi học đại học em đã muốn theo đuổi rồi, chỉ có điều người ta chẳng chịu nhìn em lấy một lần.”

Tô Mạch mỉm cười: “Chào thầy Hà ạ.”

Thầy Hà rất tin lời Trâu Tinh Thần: “Thầy còn tưởng là em phải độc thân cả đời. Hồi đi học chẳng thấy quan tâm các bạn nữ trong lớp gì cả.”

Ba người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã tới phòng học môn thiết kế chữ năm đó của Tô Mạch.

Máy tính trong phòng phần đa vẫn là đồ hồi trước. Cô tìm chỗ mình ngồi theo trí nhớ: “Chính là chỗ này, hẳn là cái máy này.”

Tô Mạch mở máy lên: “Không phải em nói khoác đâu, cái máy này của em là chiếc tốt nhất cả lớp, còn tốt hơn cả máy của thầy. Em thường quen lưu tài liệu ở ổ E.”

Cô mở ổ E, trong đó tất nhiên không còn lưu tài liệu hồi xưa, chỉ còn bài tập của các sinh viên khác.

Trâu Tinh Thần ngồi xuống thao tác trên máy tính một chốc.

Tô Mạch và thầy Hà đứng một bên xem.

Một lúc sau, Trâu Tinh Thần buông chuột: “Giỏ rác đã bị làm sạch rồi.”

Đừng nói là Trâu Tinh Thần, cho dù là Bill Gates cũng không tìm lại được. Hệ thống cũng đã bị set up lại mấy lần rồi.

Tô Mạch thở dài. Lần này mà để Tiêu Như đắc ý thì cô gần như không thể tin vào công bằng và chính nghĩa giữa người với người được nữa.

Thầy Hà nhận được điện thoại, có việc gấp phải đi trước.

Tô Mạch kéo ghế ngồi xuống: “Còn một cách. Hay là chúng ta tới nhà Tiêu Như trộm chiếc laptop em cho cô ta về, trong đó nhất định có tài liệu gốc.”

Trâu Tinh Thần: “Chứng cứ được thu thập trái luật không thể sử dụng trước tòa.”

Tô Mạch gãi đầu: “Thế làm sao bây giờ?”

Trâu Tinh Thần đứng dậy: “Về trước đã rồi nghĩ cách khác tiếp.”

Anh liếc xem giờ: “Đi, dẫn em qua căng-tin ăn cơm.”

Tô Mạch ừ: “Tầng hai không cần thẻ sinh viên vẫn mua được cơm.”

Cô đi lên bục giảng, lấy phấn viết một dòng: “Tô Mạch từng ghé đây chơi.”

*học theo câu Tề Thiên Đại Thánh viết lên ngón tay Phật.

Trâu Tinh Thần cũng đi lên, cúi đầu nhận xét một câu: “Trẻ con.”

Để trả thù, Tô Mạch cũng viết luôn tên Trâu Tinh Thần lên bảng.

“Dù sao cũng không có ai biết em, không sợ. Anh thì khác, tốt xấu gì cũng từng là người nổi tiếng một thời, chắc chắn có người từng nghe tên.”

Cô quay người, viết chữ vẽ tranh trên bảng đen. Vẽ một con sói, trên lưng sói vẽ một con thỏ dễ thương ngồi trên lưng: “Hồi trước em thích nhất là vẽ thỏ, còn thích cả sticker hình thỏ nữa.”

Trâu Tinh Thần đứng trên bục giảng nhìn vào máy tính cho giáo viên trên này.

Tô Mạch: “Anh đang nhìn gì thế?”

Trâu Tinh Thần quay đầu: “Nhắc lại lần nữa câu em mới nói đi.”

Tô Mạch: “Anh đang nhìn gì thế?”

Trâu Tinh Thần: “Câu trước.”

Tô Mạch: “Sticker hình thỏ.”

Trâu Tinh Thần gọi Tô Mạch lại: “Là kiểu này à?”

Anh bóc một miếng sticker hình thỏ ở góc trái bên dưới màn hình đưa cho Tô Mạch: “Hay cái máy này mới là của em.”

Máy tính trong phòng kể cả chiếc của giáo viên đều giống nhau, xét về bề ngoài thì không nhận ra khác biệt gì lớn.

Tô Mạch nhận ta: “Đúng là sticker của em. Sao lại ở trên máy của giáo viên được.”

Trâu Tinh Thần đã đi bật máy tính lên: “Không phải em nói máy tính hồi đó em dùng là cái tốt nhất lớp à. Có khi giáo viên thấy tốt nên mới chuyển nó lên trên bục giảng.”

Máy tính có mật mã nhưng vẫn bị Trâu Tinh Thần bẻ khóa dễ dàng.

Tô Mạch hỏi nhỏ: “Thế này có tính là thu thập chứng cứ trái luật không?”

Trâu Tinh Thần: “Không tính, thầy Hà dẫn bọn mình tới, đã được nhà trường cho phép rồi.”

Vì là máy tính của giáo viên nên trong máy có rất nhiều tài liệu và bài tập của sinh viên. Đây đều là những tài liệu không thể tùy tiện xóa.

Tập tài liệu của Tô Mạch may mắn vẫn còn được giữ.

Thời gian tạo file và sửa đổi của mẫu truyện tranh ấy đã từ nhiều năm trước.

Họ chụp lại vài tấm màn hình máy tính rồi sao lưu lại tài liệu.

Trâu Tinh Thần cất USB cẩn thận, dẫn Tô Mạch đi căng-tin ăn cơm.

Không biết từ lúc nào, bầu trời hơi âm u đã sáng sửa hẳn lên, mặt trời lộ mình ra khỏi mây, ánh nắng rực rỡ treo trên đầu.

Tô Mạch kéo tay Trâu Tinh Thần đi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, xung quanh là sinh viên qua lại.

Tô Mạch gọi một đĩa mì xào, của Trâu Tinh Thần là mì nước.

Hai người ngồi bên bàn ăn, mặt đối mặt.

Tô Mạch: “Em nghe vợ cũ của Lý Quảng Toàn kể đôi nam nữ đi tiệu đó đã kết hôn rồi.”

Trâu Tinh Thần ngược mắt nhìn: “Tiêu Như với Lý Quảng Toàn hả? Anh thấy quá hợp.”

Hai người đó phải trối lại với nhau mới đỡ đi lung tung hại người khác.

Tô Mạch gấp mấy miếng thịt bỏ sang bát Trâu Tinh Thần: “Hơi ngấy, em không ăn nổi.”

Điện thoại của Trâu Tinh Thần đổ chuông, là của cửa hàng anh đặt mua giường đôi tối qua gọi tới hỏi xem có ai ở nhà không, có tiện nhận hàng không.

Trâu Tinh Thần: “Tranh thủ đưa qua đi, vô cùng khẩn cấp.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Thật đúng là vô cùng khẩn cấp!

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 51

Tô Mạch nghe thấy Trâu Tinh Thần nói chuyện điện thoại: “Tối qua anh mới đặt hàng, có cần phải nhanh thế không, giờ đã đưa tới rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Nhanh à, anh còn đang thấy chậm đây.”

Tô Mạch nói nhỏ: “Dù sao cái gì gì kia anh mới đặt hàng sáng nay, hôm nay không tới được đâu.”

Trâu Tinh Thần nhoen cười: “Anh có gốc đâu, không biết đi cửa hàng tiện lợi mua hay sao.”

Tô Mạch: “Em nghĩ rằng là giường mới tới chắc vẫn còn mùi sơn, foóc-man-đê-hít các kiểu vẫn chưa bay hơi hết, ít nhất phải đợi bảy, tám ngày mới ngủ được.”

Cái chính là nội y cô mua vẫn chưa giao hàng.

Trâu Tinh Thần để đưa xuống: “Tối nay anh cứ ngủ luôn thử xem có trúng độc chết được không.”

Tô Mạch: “Em không, em yêu quý mạng sống lắm.”

Hai người trả khay và đồ dùng cơm lại chỗ thu đồ, đi cầu thang xuống tầng.

Trâu Tinh Thần kéo tay Tô Mạch thông thả đi xuống.

Anh vừa đi vừa nói chuyện: “Tối nay anh muốn ngủ giường mới luôn, không chờ được nữa.”

Tô Mạch ôm cánh tay Trâu Tinh Thần: “Em nghĩ là loại chuyện này cần làm trang trọng một chút, em vẫn chưa chuẩn bị gì hết.”

Trâu Tinh Thần quay qua nhìn cô: “Em có gì cần chuẩn bị à?”

Tô Mạch không thể trơ mặt nói là nội y đủ loại phong cách của cô nên chỉ nói: “Nén rồi hoa tươi các kiểu.”

Trâu Tinh Thần nghĩ ngợi chốc lát, thấy cô nói dường như cũng hơi hơi có lý: “Ở nhà có nén với giá cắm nén rồi, hoa thì lát nữa trên đường về mua luôn, hoa hồng đỏ nhé?”

Tô Mạch nói khẽ: “Ý em là thế này có phải hơi bị nhanh không?”

Trâu Tinh Thần: “Đây không phải là chuyện sớm muộn hay sao, làm sớm hưởng thụ sớm, rề rề rà rà để làm gì.”

Tô Mạch: “Thần ca thật đúng là một con người phóng khoáng.”

Hai người ngồi vào xe, Trâu Tinh Thần không cho xe chạy ngay. Anh cầm tay Tô Mạch: “Yên tâm, anh sẽ thật dịu dàng, không làm em đau.”

Tô Mạch đỏ mặt: “Quý ngài nói chuyện lúc nào cũng thẳng đuồn đuột vậy à.”

Trâu Tinh Thần nghiêng người sang hôn nhẹ một cái lên môi Tô Mạch: “Giống như bây giờ vậy.”

Môi anh thật mềm thật ấm cào đáy lòng cô ngứa râm ran.

Về tới nhà, trước cổng biệt thự có một chiếc xe tải màu xanh đang đậu, vài ba công nhân đang chuyển các bộ phận của giường xuống xe.

Bọn Triệu Thù đứng ở cửa nhà trông Trâu Tinh Thần và Tô Mạch từ ga-ra lại.

Chu Bắc: “Thần ca nghĩ gì tự dưng đi mua giường thế?”

Tình thánh Vương Tử Hoài: “Cái này mà còn phải hỏi.”

Chu Bắc nghĩ ngợi một lúc thì không hỏi nữa, đám còn lại cũng đều đã hiểu.

Tô Mạch giải thích: “Dạo này anh ấy lớn thêm, cái giường cũ bị nhỏ.”

Vương Tử Hoài cười: “Lớn thêm thì phải vận động nhiều một chút.”

Tô Mạch: “...” Chẳng bằng cô không giải thích gì cho xong.

Trâu Tinh Thần đi từ sau tới, nhìn Vương Tử Hoài một cái: “Bảo ông test đã test xong chưa.”

Vương Tử Hoài nhanh chân chuồn ngay.

Trâu Tinh Thần đi vào nhà, lúc đi tới sau lưng Mễ Việt thì nói: “Tổng hợp lại bình luận trong buổi stream của Trịnh Kinh Kinh rồi gửi cho tôi.”

“Đinh lão đầu, test kỹ phụ bản Thần Vực thêm mấy lần.”

*vực trong khu vực, thần trong thần tiên.

Tô Mạch đứng cạnh cầu thang nhìn công nhân ra ra vào vào.

Cô liếc nhìn qua chỗ Trâu Tinh Thần, anh đã hoàn toàn vui đầu vào công việc.

Một công nhân đứng cạnh lan can tầng hai hỏi với xuống: “Để ở phòng nào?”

Tô Mạch đi lên tầng, mở cửa phòng Trâu Tinh Thần: “Ở đây, chuyển giường cũ sang phòng bên cạnh trước đã.”

Các công nhân lắp giường xong ra về, Tô Mạch mới nghĩ ra cái giường này phải đợi mấy ngày nữa mới ngủ được, vậy thì mấy ngày tới anh ngủ ở đâu?

Buổi tối tan làm, Trâu Tinh Thần ôm laptop đi lên tầng.

Tô Mạch mở cửa phòng ngủ của anh: “Anh ngủi thử mà xem, toàn là mùi sơn, không ngủ được. Em thấy phòng cho giúp việc ở dưới tầng vẫn còn đang trống, anh ngủ tạm trong đó ít hôm đi.”

Trâu Tinh Thần: “Anh mua loại không mùi thân thiện với môi trường đấy.”

Anh vào phòng, chiếc giường đôi trống hươ trống hoác, chỉ có nệm để trên đất giường, không có vỏ ga, đúng là đang đợi bay mùi.

Trâu Tinh Thần quay ngược trở ra, mở cửa phòng Tô Mạch: “Vậy anh ngủ bên này vậy.”

Tô Mạch: “Đây là phòng của em.”

Trâu Tinh Thần: “Đây là nhà của anh.”

Lại tự giác bổ sung thêm: “Tất nhiên, cũng là của em.”

Cuối cùng, Trâu Tinh Thần vẫn leo được lên giường của Tô Mạch đúng như mong muốn.

Anh còn mang cả đồ ngủ và quần áo để thay sang định tắm rửa luôn ở bên này.

Tô Mạch hoàn toàn không buồn ngó ngang tới cái tên tu hú chiếm tổ này nữa.

Cô ngồi vào bàn bật máy tính lên nhưng tiếng nước dội ào ào vẫn đập thẳng vào tai.

Cô lấy tai nghe ra nhét vào tai, mở một bộ hoạt hình lên xem.

Chẳng bao lâu sau, tiếng nước dần ngừng lại.

Trâu Tinh Thần ra khỏi nhà vệ sinh: “Máy sấy của em đâu?”

Tô Mạch quay đầu.

Người đàn ông chỉ quần một chiếc khăn tắm màu trắng quanh hông, trên người không mặc bất kỳ một thứ gì đang cầm khăn lau tóc, nước chảy từ tóc xuống cổ từ từ chảy xuống tới chỗ quần khăn tắm.

Hàng lông mi dài ướt hơi nước, thêm cho đôi mắt một chút mê hồn.

Tô Mạch đứng dậy lấy máy sấy cho Trâu Tinh Thần, ngoảnh mặt đi chỗ khác đưa cho anh.

Trâu Tinh Thần không nhận, ngồi xuống giường, chỉ chỉ vào tóc mình: “Em sấy cho anh đi.”

Cô cũng chẳng biết vì sao bản thân không từ chối, thậm chí không nói nhiều một câu đã đi cắm điện, y như thể bị một sức mạnh siêu nhiên nào đó kiểm soát cơ thể vậy.

Trâu Tinh Thần ngồi ở giường, Tô Mạch quỳ chân trên giường, bật máy sấy tóc cho anh.

Cô vuốt tóc anh: “Không phải người ta toàn nói lập trình viên là đối tượng dễ bị hói nhất hay sao, sao tóc anh dày thế.”

Trâu Tinh Thần ngoái đầu nhìn cô: “Em không cần phải hết chuyện nói nhảm đâu.”

Tô Mạch im miệng, tiếp tục sấy tóc cho anh.

Máy sấy tóc là loại không ồn, tiếng vốn rất nhỏ nhưng vì là giữa đêm nên nó bị phóng đại nghe to hẳn lên.

Sấy xong tóc, Tô Mạch tắt máy: “Anh muốn ngủ ở đây thì cứ ngủ đi, ai bảo em lại chiều anh chứ, em qua phòng khách ngủ.”

Cô xuống giường, đang quờ chân tìm dép thì bị anh giữ cổ tay lại: “Có phải chưa ngủ chung với nhau bao giờ đâu, em chạy làm gì.”

Đúng là hai người từng ngủ chung với nhau mấy lần nhưng phần lớn là do anh qua ké điều hòa.

Hôm nay thì khác, sau khi hai người đồng thuận quyết định sẽ làm chuyện gì gì đó thì đã khác.

Tô Mạch vẫn nghĩ tới bộ áo chiến của cô, năm giờ chiều trang web mới giao hàng, nhanh nhất thì phải mai mới tới được, lại còn phải giặt giũ phơi phóng nữa.

Trâu Tinh Thần ôm eo Tô Mạch, kéo cô vào lòng xoa xoa, cúi đầu cọ cọ cằm lên tóc cô, khẽ nói: “Tạm tha cho em hai hôm. Đêm nay chỉ ngủ, ngủ theo nghĩa đen.”

Anh vừa mới tắm xong được một lúc, cơ thể vẫn còn hơi nóng hôi hổi, lúc nói chuyện, hơi thở phả lên đỉnh đầu cô.

Tô Mạch rời khỏi vòng tay của Trâu Tinh Thần, lại tú lấy đồ, cầm bộ đồ ngủ bà già.

Trâu Tinh Thần: “Em làm chiều lệ với anh vậy sao.”

“Không cho ăn thì thôi, có thể chăm sóc về mặt thị giác một chút được không?”

Tô Mạch quay đầu: “Cho anh ngủ ở đây là tốt lắm rồi, không muốn thì ra ngoài.”

Trâu Tinh Thần xuống giường chọn một chiếc váy dây lụa đỏ trong tủ đồ: “Mặc cái này đi, vải sờ thích.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn Trâu Tinh Thần, khẳng khái nói: “Anh bảo em mặc gì thì em phải mặc đó à, em là một cá thể độc lập, có chủ kiến và sở thích của riêng mình. Em nói không mặc là không mặc.”

Trâu Tinh Thần: “Cho em hai ngàn, chuyển qua Alipay.”

Tô Mạch: “Được.”

Cô cầm chiếc váy ngắn gọi cảm đó vào nhà vệ sinh, quay người lại nói: “Anh chuyển trước đi.”

Trâu Tinh Thần lấy điện thoại ra thao tác mấy cái.

Tô Mạch kiểm tra điện thoại: “Thừa năm trăm rồi, có cần trả lại không?”

Trâu Tinh Thần ném điện thoại xuống đầu giường: “Không thừa đâu, năm trăm đó là yêu cầu chỉ mặc mình váy ngủ.”

Nói khẽ: “Chỉ mặc mình nó, mình nó thôi, hiểu chứ?”

Tô Mạch ném đồ đang trên tay vào mặt Trâu Tinh Thần: “Dê cụ, em không đồng ý.”

Một chiếc váy ngủ và một chiếc quần lót ren màu đen.

Trâu Tinh Thần giữ quần lót lại, ném váy ngủ lại cho Tô Mạch, dỗ dành: “Ngoan.”

Tô Mạch bắt được váy ngủ, thoáng nhìn chiếc quần lót trong tay anh: “Anh nói hôm nay chỉ ngủ thôi, ngủ theo nghĩa đen.”

Trâu Tinh Thần gật đầu.

Nhận được sự khẳng định một lần nữa, Tô Mạch mới yên tâm vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Cô tắm xong đi ra, cầm khăn lau tóc.

Trâu Tinh Thần vỗ vào mép giường: “Lại đây, anh kiểm tra thử.”

Tô Mạch: “Kiểm tra cái gì?”

Trâu Tinh Thần: “Kiểm tra thử xem năm trăm đồng của anh có bị phí phạm không.”

Tô Mạch: “Không mặc mà, không phải bị anh cầm mất rồi sao.”

Trâu Tinh Thần đi tới, bàn tay to vén nhẹ lên.

Ngón tay anh chạm vào da cô, cô giật mình như phải bỏng, lùi về sau một bước: “Không mặc đúng chứ?”

Trâu Tinh Thần ừ, giọng khàn khàn.

Tô Mạch lấy máy sấy sấy tóc, Trâu Tinh Thần lại lấy sấy giúp cô.

Anh vuốt tóc cô, sấy được vài cái đã chuyển sự chú ý sang chiếc cổ trắng ngần bên dưới mái tóc đen.

Anh tắt máy sấy.

Cô hỏi: “Vẫn chưa xong mà, sao không sấy nữa?”

Giây tiếp theo liền thấy trên cổ có cảm giác mềm mềm.

Anh ôm cô từ phía sau, cúi xuống hôn cổ cô, dần dần dịch về sau tai.

Toàn thân cô tê dại, ngửa đầu nói: “Đừng phá nữa, ngủ thôi.”

“Ngủ theo nghĩa đen.”

Anh bế cô khỏi ghế, bỏ xuống giường.

Cô nhìn thấy đôi mắt anh dần dần sâu thẳm, là do ngọn lửa đang hừng hực cháy trong con người.

Má cô nóng hổi, giọng run run, không biết là run vì hồi hộp hay hưng phấn: “Vừa rồi anh nói rồi mà, hai hôm nữa.”

Dù sắp chết tới nơi, cô vẫn còn nghĩ tới mấy bộ áo chiến của mình, không biết giờ phút này nó đã tới thành phố Tây Quỳnh chưa, liệu mai có thể giao hàng được chưa.

Trâu Tinh Thần lên giường, đề cô xuống: “Lời đàn ông nói trên giường mà em cũng tin.”

Nói rồi cúi đầu hôn chặt môi cô, bàn tay to chạy trên cơ thể cô.

Hôm nay dường như anh dịu dàng một cách bất ngờ, không cần cô, mỗi cái hôn đều thật dịu dàng.

Anh dán vào tai cô hỏi: “Yêu anh chứ?”

Giọng anh du dương và hơi khàn, khẽ khàng trầm ấm, tựa một liều thuốc mê làm cô cam tâm tình nguyện uống nó.

Cô hơi hồi hộp, cũng hơi chờ mong. Một ngọn lửa nhỏ cháy trong đáy lòng, anh tựa như một cơn cuồng phong nhóm lửa cô, thiêu đốt cô.

Không khí loãng dần, đêm dài tĩnh lặng.

Mập mờ triền miên sánh lại.

Thần kinh, mạch máu tựa một lớp giấy giòn bị người chọc thủng, cô bám chặt vào tay anh, cắn răng, đau bật thành tiếng.

Anh hôn hôn cô, thở dồn dập, vỗ về cô: “Ngoan.”

Cô nhìn ánh đèn dịu dịu trong mắt anh, lên lên xuống xuống. Tựa như những con sóng vỗ vào ánh trăng bên bờ biển, hết lớp này tới lớp khác, hết sóng này tới sóng khác.

...

Sau khi lắng lại, anh nằm cạnh bên, cầm chặt tay cô, quay qua nhìn cô: “Thích chứ?”

Tô Mạch đỏ mặt, nói khẽ: “Đau.”

Trâu Tinh Thần quay mặt cô về phía mình, hôn hôn môi cô: “Lần tới là hết đau.”

Tô Mạch đứng dậy, nhặt chiếc váy ngủ bị anh xé mặc lên người, nhìn lại giường, ga giường bị đổ một góc nhỏ.

Cô quên không lót đồ ở bên dưới.

“Dậy đi, thay ga.”

Trâu Tinh Thần xuống giường, bế Tô Mạch lại ngồi xuống chiếc sofa nhỏ, lôi chăn từ giường qua đắp lên người Tô Mạch: “Em nghỉ một lúc đi, để anh thay.”

Cô biết bình thường anh ghét nhất là thay ga giường, thay vỏ chăn, là người thà chạy quanh khu biệt thự ba vòng chứ không muốn động tay thay chăn thay ga.

Tô Mạch ngồi trong chiếc chăn mềm mại xem người đàn ông lấy chiếc ga giường cô thích màu hồng khói ở trong tủ ra thay.

Đợi Trâu Tinh Thần thay ga giường xong, Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ chui lại vào chăn, rúc vào lòng người đàn ông.

“Anh thật chẳng giống như là lần đầu.” Suýt thì đã lấy mạng cô.

Trâu Tinh Thần nhoẻn cười: “Cám ơn đã khen.”

Tô Mịch ngẩng đầu hôn hôn đỉnh yết hầu của anh.

Anh ấn cô vào trong lòng mình, nói khẽ: “Đệt, lại châm lửa.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Trâu Tinh Thần: Rốt cuộc ngày lành cũng tới, thật chẳng dễ gì.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 52

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Mạch từng tìm luật sư tư vấn, so sánh giữa truyện tranh của cô và sản phẩm Tiêu Như sao chép sửa đổi kia thì xác suất giành thắng lợi khi ra tòa là bao nhiêu.

Luật sư nói chỉ có 10%.

Cô vẫn không chút do dự chuẩn bị để luật sư gửi thư khuyến cáo cho Tiêu Như.

*Quy trình các bước cần thiết để giải quyết tranh chấp quyền sở hữu trí tuệ ở Việt Nam:link

Trâu Tinh Thần rót cho Tô Mạch một cốc nước: “Mời luật sư tốt nhất, không cần lo lắng chuyện tiền bạc. Chu Bắc...”

Tô Mạch ngắt ngang lời anh: “Em có tiền, em có hai mươi vạn mà.” Nhận từ vụ của công ty Hạ Tường.

Trâu Tinh Thần ngồi xuống: “Đấy không phải của hồi môn của em sao.”

Tô Mạch: “Không sao.”

Hôm nay là thứ Sáu, Tô Mạch phải về bên Đồng Thu Mạn ăn cơm, ngủ lại một đêm, tận hưởng cuộc sống ở nhà mẹ ruột rồi xế chiều hôm sau về.

Tô Mạch bắt xe về nhà, không ngờ lại gặp Tiêu Như ở trước cửa tiểu khu nhà mình.

Tiêu Như biết thói quen của cô, thứ Sáu nào tan tầm xong cũng đều về nhà.

Tô Mạch đi lướt qua Tiêu Như, không buồn nhìn đối phương một cái nào.

Tiêu Như mặc áo khoác màu đen, áo len màu nâu nhạt, váy đen giày đen, vẫn để kiểu tóc ngắn trên cằm giống hồi trước, đeo một chiếc kính râm to bản.

26-173409_59

1e490cce25de41b299e341b066511596_th

Tiêu Như gọi cô lại: “Tô Mạch.”

Tô Mạch dừng bước: “Có chuyện gì để lên tòa nói.” Nói rồi tiếp tục đi vào trong tiểu khu.

Tiêu Như đứng chắn trước mặt Tô Mạch: “Cô không thắng được đâu, cho dù cô có tài giỏi cỡ nào. Tại cô ngáng chân mà hại hợp đồng giữa tôi với công ty văn hóa bị hoãn lại, cái truyện tranh này vốn chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, cô có nhận được bồi thường cũng chẳng đáng là bao.”

“Tôi ngáng chân?” Tô Mạch nhìn Tiêu Như, cười khẩy một tiếng, “Cô làm cho rõ đi chứ, đó vốn là tác phẩm của tôi.”

“Cô chặn tôi trước cửa nhà tôi định chó cùng rứt giậu à?”

Từ nãy tới giờ, Tiêu Như luôn đeo kính, Tô Mạch không nhìn được mắt đối phương. Cho tới khi Tiêu Như bỏ kính xuống.

Cô ta như là đã đổi khác.

Mắt to hơn, hình như đã đi mở rộng góc mắt, nhìn kỹ thì hình như mũi cũng đã sửa.

Tiêu Như giữ chặt Tô Mạch, trông như muốn khóc đến nơi: “Tôi cần khoản tiền đó của công ty văn hóa. Cô phải rút đơn kiện thì hợp đồng mới tiếp tục được.”

Tô Mạch nhìn vào mặt Tiêu Như: “Rốt cuộc cô bị làm sao vậy?”

Tiêu Như: “Cô cũng thấy đó, tôi đã đẹp hơn xưa.”

Tô Mạch lắc đầu, vô cùng thật thà đáp: “Không thấy.”

Tiêu Như hơi giận nhưng rồi vẫn nhanh chóng quay lại dáng vẻ của người đi cầu xin người khác, ôm cánh tay Tô Mạch nói: “Tôi kết hôn với Lý Quảng Toàn rồi.”

Tô Mạch ừ: “Chúc mừng nhé.”

Tiêu Như nói: “Sau khi tôi bị Ori sa thải, không trả được tiền mua nhà nên đành phải ở với ông ta.”

“Sau khi kết hôn, ông ta không chịu yên thân, có đàn bà ở bên ngoài, một sinh viên trẻ trung xinh đẹp. Ông ta muốn ly hôn với tôi.

Một khi ly hôn, chắc tôi sẽ chẳng còn gì hết. Cô không biết ông ta thủ đoạn ghê gớm thế nào đâu.”

Tô Mạch rút tay mình khỏi tay Tiêu Như, lạnh lùng nhìn cô ta: “Hồi trước lúc dính vào Lý Quảng Toàn, đáng ra cô đã phải biết ông ta là người như thế nào rồi.”

“Giờ thế này cũng là quả báo.”

Tô Mạch cơ bản cũng đoán ra được vì muốn giữ gã đàn ông tệ bạc đó nên Tiêu Như đã đi phẫu thuật thẩm mỹ. Có điều, xem ra không được thành công cho lắm, cả khuôn mặt đã bị cứng đờ.

Hơn nữa, phẫu thuật thẩm mỹ còn gây nghiện, thường đã đụng dao kéo một lần thì sẽ muốn làm tiếp lần hai.

Tiêu Như cũng thế, ban đầu chỉ là muốn xóa nếp nhăn ở khóe mắt, sau khi căng da xong lại thấy mắt không được to, không long lanh bằng cô sinh viên nhân tình của Lý Quảng Toàn. Tiếp đó lại chê mũi mình không được cao.

Về bản chất, cô ta đang dùng phẫu thuật thẩm mỹ để giảm bớt lo âu của bản thân.

Tiêu Như xắn cao tay áo khoác rồi xắn tiếp tay áo len, chỉ vào một vết bầm: “Cái này là do bị ông ta đánh. Vì một con hồ ly tinh bên ngoài, vậy mà ông ta lại đánh tôi.”

Tô Mạch liếc nhìn rồi dời mắt đi chỗ khác, thản nhiên nói: “Tiêu Như, chúng ta không còn là bạn bè từ lâu rồi. Cô không cần phải nói chuyện này với tôi, tôi cũng chẳng giúp được gì cho cô hết.”

Tiêu Như bắt đầu khóc: “Hồi xưa quan hệ của chúng ta tốt lắm mà, chúng ta cùng nhau ra ngoài vẽ tranh, cùng nhau ở chung một phòng trọ, cùng đắp chung một tấm chăn. Cả mẹ tôi nữa, hồi Tết mẹ tôi còn nhắc cô, hỏi sao không thấy cô tới nhà.”

Tô Mạch nhìn Tiêu Như, mắt không một chút gợn: “Tình bạn của chúng ta đã kết thúc vào cái đêm cô bỏ tôi lại một mình cho Lý Quảng Toàn rồi.”

“Tôi vốn tưởng rằng bị đuổi khỏi Ori đã xem như là báo ứng của cô. Sửa lại đôi chút tác phẩm của tôi rồi xem nó là của mình, ham tiền không chịu hối cải. Coi như là tự cô đâm đầu vào.”

Tô Mạch dừng một thoáng rồi nói tiếp: “Cô cũng là một nhà thiết kế, cô nên biết ăn cắp tác phẩm là hành vi bị người trong nghề này coi khinh nhất.”

Tiêu Như lấy khăn giấy trong túi ra lau nước mắt: “Cô nhất định phải tuyệt tình tới vậy à?”

Còn nói: “Về mặt pháp luật thì phần thắng của cô cũng không lớn đâu.”

Tô Mạch gằn từng chữ: “Cho dù thua, ít nhất cũng thể hiện được thái độ của tôi. Tôi sẽ không bỏ cuộc, hẹn gặp lại trước tòa.”

Nói xong, cô đi thẳng vào trong tiểu khu.

Tiêu Như không đuổi theo nữa. Tô Mạch ngoái đầu liếc nhìn lại, cô ta đứng trước cổng tiểu khu, xung quanh là người qua kẻ lại. Mặt cô ta cắt không còn giọt máu, môi cũng trắng bệch.

Tô Mạch bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, cô không hận cô ta nữa, cô chỉ cảm thấy đáng buồn thay cho cô ta.

Thực ra cuộc đời Tiêu Như đi tới ngày hôm nay, mặc dù cục diện bết bát nhưng cô ta chỉ mới ngoài hai mươi, ghìm cương trước vực thẳm kịp lúc thì cuộc đời cũng chẳng có gì là không thể làm lại một lần nữa.

Tô Mạch hiểu điều này vì cô là người ngoài cuộc. Chỉ sợ Tiêu Như không hiểu. Trong mắt cô ta có một sự cố chấp gần như điên loạn.

Không hẳn vì cô ta yêu Lý Quảng Toàn nhiều cỡ nào, phần nhiều vẫn là vì không cam lòng, không cam lòng cuộc đời mình thảm hại, không cam lòng mình thua, bất kể là thua Tô Mạch hay thua ả tình nhân kia.

Tô Mạch về nhà, gọi điện thoại cho Trâu Tinh Thần dặn anh chiều tối mai qua đón cô.

Trâu Tinh Thần nhạy cảm phát hiện ra điều không ổn: “Hồi trước anh đòi đi đón em, em toàn không chịu. Sao hôm nay lại vậy, có phải có chuyện gì không?”

Tô Mạch mở cửa chung của tòa nhà: “Vừa rồi em gặp Tiêu Như, em sợ cô ta chó cùng rứt giậu.”

Trâu Tinh Thần: “Năm giờ chiều mai, ở nhà chờ anh, anh qua đón em.”

Tô Mạch: “Anh yên tâm, giờ vẫn chưa bắt đầu kiện tụng, cô ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu.”

Trâu Tinh Thần: “Luật sư em liên hệ được có đáng tin không?”

Tô Mạch: “Tốt nhất thì chắc chắn không phải nhưng cũng thuộc tốp trên trong giới luật sư, chắc không có vấn đề gì đâu.”

Cúp điện thoại, Trâu Tinh Thần quay lại bàn ăn. Hôm nay anh ở nhà cụ Chu. Phó Vũ An và Chu Thụ Bân cũng đang ở.

Phó Vũ An hỏi: “Chuyện ra tòa à?”

Trâu Tinh Thần gật đầu.

Phó Vũ An: “Mẹ có quen một vị luật sư rất thông thạo về quyền sở hữu trí tuệ.”

Theo thói quen, Trâu Tinh Thần muốn từ chối. Từ sau khi lên đại học, anh không còn tiêu một đồng nào của nhà họ Chu. Vì chuyện của Chu Thám Nhã, anh vẫn luôn tự vạch ra một ranh giới với nhà họ Chu, với lại anh còn sống chết không chịu đổi họ.

Chu Thụ Bân lấy trong cặp tài liệu ra một tấm danh thiếp đưa cho anh: “Giờ không phải lúc xử sự theo cảm tính, thắng kiện đã rồi nói sau.”

Trâu Tinh Thần nhận tờ danh thiếp xem thử. Anh biết vị luật sư này, là một người trong đoàn luật sư của nhà họ Chu, chuyên phụ trách vấn đề quyền sở hữu trí tuệ, cả thành phố Tây Quỳnh này, không thể tìm được ai am hiểu chuyện đó hơn người này.

Dường như nhìn thấu tâm sự của Trâu Tinh Thần, Chu Thụ Bân nói tiếp: “Chuyện của Thám Nhã vốn là một hiểu lầm, không liên quan gì với con. Tiểu Thần à, con thực sự không cần phải gạt mình ra khỏi cái gia đình này.”

Cụ Chu cầm tay Trâu Tinh Thần, giọng rất nhẹ nhưng thông thả: “Nói đúng lắm, chúng ta là người một nhà.”

Phó Vũ An nhìn Trâu Tinh Thần: “Vụ kiện tụng này của Mạt Li nhất định phải thắng, bằng không con bảo sau này làm sao con bé còn tin vào công bằng và chính nghĩa được nữa. Thế chẳng hóa là con hại người ta hay sao.”

Trâu Tinh Thần cười: “Cô ấy không yếu đuối vậy đâu.”

Chu Thụ Bân nhìn Trâu Tinh Thần, thông thả nói: “Lý Thư Tình nhảy sông tự vẫn ở bên Mỹ rồi.”

Bà ta không tài nào chấp nhận được chuyện con gái mình không phải chết đuối ngoài ý muốn. Chuyện này khiến cho nỗi hận thù của bà ta không biết gửi vào đâu. Chân tướng bày ở trước mắt làm cho sợi thần kinh vốn vô cùng mỏng manh của bà ta bỗng chốc đứt đoạn.

Từ trước tới nay, Lý Thư Tình là hố sâu đáng sợ nhất chắn ngang ngăn cách Trâu Tinh Thần và nhà họ Chu.

Giờ, hố sâu đã bị cát vàng vùi lấp.

Chu Thụ Bân bùi ngùi nói: “Trước khi Thẩm Nhã gặp chuyện, quan hệ giữa dượng và con không hề xa cách như thế này.”

Trâu Tinh Thần nhớ lại thuở ban đầu khi anh theo Phó Vũ An tới nhà họ Chu, anh vẫn muốn hòa nhập vào cái gia đình mới này. Sau khi Chu Thẩm Nhã gặp chuyện, anh mới bắt đầu tự giam mình lại.

Bình tâm mà xem xét thì Chu Thụ Bân coi như là một người cha dượng rất tốt, chưa từng đối xử hà khắc với Trâu Tinh Thần một

chút nào. Quả đúng là vì chuyện bất khả kháng mà nảy sinh sự xa cách nhưng mâu thuẫn hay khúc mắc thì thực tế không hề có.

Chiều hôm sau, Trâu Tinh Thần đi đón Tô Mạch.

Anh đưa danh thiếp cho Tô Mạch, nói cô đổi sang vị luật sư này.

Tô Mạch xem thử: “Vị luật sư này ghê gớm lắm đấy nhé, dạo trước em từng xem thông tin của người này nhưng thấy người ta ra giá cao quá nên đành phải thôi.”

“Em còn từng nhìn thấy ảnh rồi, đúng là anh tuấn ngời ngời, hào hoa phong nhã.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch một cái: “Nói lại lần nữa.”

Tô Mạch cười: “Đúng là người chuyên nghiệp, về mặt quyền sở hữu trí tuệ, nghe nói người này chưa thua bao giờ.”

Tô Mạch cất danh thiếp cẩn thận: “Không biết người ta có chịu nhận cái vụ phần thắng ít ỏi mà tiền có thể kiếm được cũng chẳng đáng là bao này của chúng ta hay không.”

Tô Mạch gọi một cuộc điện thoại, cứ như thể đối phương vẫn đang chờ điện thoại của cô, nói cô gửi tài liệu chuẩn bị được qua bên đó đồng thời sắp xếp thời gian gặp mặt trao đổi.

Về tới biệt thự, trời đã sẩm tối.

Trước cửa có một nhân viên giao hàng đang ấn chuông.

Tô Mạch lại ký nhận bưu kiện của mình, một gói hàng khá là lớn.

Trâu Tinh Thần thuận miệng hỏi: “Mua gì thế?”

Tô Mạch cười rất tự nhiên: “Không có gì, quần áo thôi.”

Trâu Tinh Thần ừ: “Mai mặc anh xem.”

Tô Mạch mở gói hàng, lấy năm bộ nội y và hai bộ váy ngủ ra.

Trâu Tinh Thần vứt giấy gói hàng chuyển phát vào thùng rác giúp cô, quay lại cầm một cái lên nhận xét: “Bán xuyên thấu, không nhìn ra đấy, em phóng khoáng tới vậy cơ à.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 53

Trâu Tinh Thần định ngày chính thức phát hành game vào ngày ba mươi tháng Ba, đúng ngày sinh nhật của Tô Mạch.

Chỉ còn hơn nửa tháng nữa.

Cùng với đó, các biện pháp quảng bá cũng được tiến hành gấp rút.

Công ty khoa kỹ Tinh Thần không có tài lực hùng hậu như Khoa kỹ Bắc Đồi, toàn bộ tiền của họ do giám đốc tài chính Chu Bắc lên kế hoạch chi tiêu.

Về mặt cường độ truyền thông thì thua xa Khoa kỹ Bắc Đồi.

Trâu Tinh Thần dường như không hề nôn nóng một chút nào, vẫn dựa theo kế hoạch của mình, bình tĩnh triển khai.

Vụ tranh chấp giữa Tô Mạch và Tiêu Như tình cờ trở nên to chuyện hơn. Nguyên nhân là do Tô Mạch than thở trên weibo, Trịnh Kỳ Lân tiện tay share lại, cộng thêm Trịnh Kinh Kinh, hai người này đều là blogger có trên triệu người hâm mộ.

Đối tượng tiếp theo bị lên sóng chính là công ty đã chọn dùng tranh của Tiêu Như, Khoa kỹ Bắc Đồi, vô tình tăng thêm sức nóng cho công ty này.

Cố Bắc Đò không lấy gì làm vui vẻ trước chuyện này. Một khi Tiêu Như thua kiện, bị gắn nhãn ăn cắp hay sao chép thì bên bị tổn thất nặng nhất chắc chắn cũng chính là Khoa kỹ Bắc Đò.

Cố Bắc Đò hẹn Tô Mạch ra ngoài gặp. Tô Mạch không đồng ý, cô bận làm quảng cáo cho game, bận thưa kiện, bận hưởng thụ cuộc sống về đêm, không rảnh gặp người mình không muốn gặp.

Hôm mở phiên tòa, Tô Mạch không cho Trâu Tinh Thần đi cùng, mình cô đi với luật sư.

Trâu Tinh Thần cùng với các lập trình viên của Khoa kỹ Tinh Thần test game lần cuối.

Lúc ăn trưa, Triệu Thù hỏi: “Thần thú, ông thấy vụ kiện có thắng được không?”

Trịnh Kỳ Lân là người trong giới, anh ta thắng thần thật thà nói: “Hiếm. Trước đây chưa phải chưa có vụ tương tự, gần như mười vụ thì chín vụ thua kiện.”

Triệu Thù rất lạc quan: “Thế chẳng phải là vẫn còn một vụ thắng đó sao.”

Anh ta quay qua nhìn Trâu Tinh Thần, người kia đang cầm báo đọc, chẳng hề lo lắng.

Bọn Triệu Thù đều biết chuyện ghê ngày trước của Tiêu Như, vì nó mà Khoa kỹ Tinh Thần bị tổn thất mất mấy chục triệu tiền đầu tư.

Trâu Tinh Thần liếc nhìn đồng hồ treo tường: “Lát nữa tôi đi đón.”

Triệu Thù gạt đầu: “Đón về là biết ngay kết quả.”

Chu Bắc: “Nếu lần này tà mà thắng chính thì tôi tự sát cho xong, thời thế thế này không thể sống được nữa.”

Trịnh Kỳ Lân vỗ vai Chu Bắc: “Trên đời còn nhiều chuyện bất công lắm, kẻ ác nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật cũng nhiều. Nghĩ thoáng lên.”

Triệu Thủ bồi thêm: “Lưới luật pháp tuy thưa mà khó lọt, không phải không bị trừng trị, chẳng qua là chưa tới lúc mà thôi.”

Giờ làm việc buổi chiều, đám người phân tâm chuyện thừa kiện của Tô Mạch nên làm việc không được chuyên tâm.

Vị sếp soi mới Trâu Tinh Thần cũng được hôm phá lệ không thấy chửi người.

Anh nhốt mình trong phòng hút thuốc.

Giữa đám khói thuốc, anh như thấy lại tình cảnh của đêm đó.

Anh lái xe tới dưới công ty của Tô Mạch, Tiêu Như đi từ trong tòa nhà ra, đèn trang trí trên lùm cây ven đường hắt tới làm khuôn mặt cô ta trông như ma quỷ.

Tới khi anh lao lên tới văn phòng thì thấy Tô Mạch bị dây lưng trói chặt ở ghế. Lúc đó cô không khóc, ánh mắt gan góc. Vừa nhìn thấy anh, liền khóc.

Bọn họ không có chứng cứ, để Tiêu Như và Lý Quảng Toàn thoát được, sau đó là tới lễ đính hôn, sau đó nữa là đào hôn và tái hợp.

Giờ mới có thì giờ quay lại trừng trị bọn cặn bã.

Hút hết điều thuốc, Trâu Tinh Thần liếc nhìn điện thoại, đứng dậy cầm áo khoác vắt ở lưng ghế đi ra ngoài.

Anh lái chiếc Volkswagen rách của Triệu Thù chạy vào bãi đậu xe gần tòa án.

Lúc xuống xe, trông thấy Cổ Bắc Đồ bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce màu đen.

Trâu Tinh Thần hừ một tiếng, không ngầu bằng chiếc Bentley bản số lượng giới hạn của anh.

Dù rằng đã bị anh bán.

Cổ Bắc Đồ chủ động chào Trâu Tinh Thần: “Đàn anh.”

Thời đại học của Cổ Bắc Đồ luôn khuất dưới cái bóng của Trâu Tinh Thần. Trâu Tinh Thần như một ngọn núi lớn khó lòng vượt qua nổi. Hễ là cuộc thi tin học có sự xuất hiện của Trâu Tinh Thần thì không có chỗ cho những người khác thể hiện.

Tới hôm nay, Cổ Bắc Đồ mang theo game của mình muốn quyết một trận tử chiến với kẻ thù cũ.

Trâu Tinh Thần bước chậm lại, ừ một tiếng.

Cổ Bắc Đồ đi theo: “Nghe nói game của anh sắp phát hành.”

Trâu Tinh Thần gật đầu, không nói thêm gì.

Mãi tới tận cửa tòa án, hai người đứng dưới tán cây, Trâu Tinh Thần mới quay qua hỏi: “Cậu đợi Tiêu Như à?”

Cổ Bắc Đồ: “Không. Tôi đang đợi kết quả phán quyết.”

Trâu Tinh Thần mỉm cười: “Chờ phán quyết mà cần tới tận đây à?”

Cố Bắc Đồ bị nhìn thấu tâm tư, cũng không giấu nữa: “Tôi có lời muốn nói với Tô Mạch.”

Trâu Tinh Thần nhìn đối phương với vẻ bất thiện: “Cậu có gì phải nói với bạn gái tôi?”

Cố Bắc Đồ ngẩng đầu liếc nhìn cửa tòa án: “Mấy bữa gần đây tôi mới tra rõ những chuyện Tiêu Như từng làm với cô ấy, nếu biết sớm thì tôi đã không dùng tranh của Tiêu Như.”

Trâu Tinh Thần cười khẩy: “Cho dù cậu giải thích rõ ràng rồi thì sao?”

“Tổn thương và lừa dối cậu với Tiền Viện từng gây cho cô ấy cậu quên hết rồi sao?”

Cố Bắc Đồ: “Tôi chưa từng lừa dối cô ấy. Lúc ban đầu là vì thua cược nên tôi mới theo đuổi cô ấy nhưng về sau tôi đã thực sự thích cô ấy. Nếu không phải mẹ tôi nhúng tay...”

Anh ta còn chưa nói hết lời, nắm đấm của Trâu Tinh Thần đã vung tới như một cơn gió xoáy, mạnh mẽ, dứt khoát, không nương tay, bình tĩnh, lạnh lùng như một mũi tên băng.

Cố Bắc Đồ lão đảo, phải chống vào thân cây mới không ngã. Anh ta sờ thử khoe môi, ngón tay dính một vệt máu.

Cố Bắc Đồ đứng yên tại chỗ nhìn Trâu Tinh Thần: “Tôi chấp nhận một đấm này, là do tôi lừa tình cảm của người ta khi trước. Nhưng, vậy không có nghĩa là tôi nhận thua.”

“Tôi sẽ thắng anh. Sức nóng của “Phiêu miểu chi lộ” thua xa “Mộng cảnh chi uyên”. Các anh đã thua ngay từ bước đầu tiên rồi, càng về sau khoảng cách sẽ càng ngày càng rộng thêm.”

Trâu Tinh Thần cười một tiếng như thể nghe thấy một chuyện gì đó rất nực cười: “Cố Bắc Đồ, cậu cũng là người trong nghề, ở trong giới này nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu không biết phát triển game luôn luôn phải nói chuyện bằng thực lực à? So cái trò của giới giải trí đó làm cái quái gì.”

Cố Bắc Đồ: “Khi thực lực ngang nhau, chẳng lẽ không phải là phải nói chuyện với nhau bằng độ hot hay sao.”

Trâu Tinh Thần cười một tiếng: “Thực lực ngang nhau, cậu so với tôi hả?”

Cửa lớn của tòa án mở, Tô Mạch và luật sư đi ra, đi đằng sau là Tiêu Như và luật sư của cô ta.

Trâu Tinh Thần chỉnh lại cổ tay áo, đi về phía cửa lớn.

Tô Mạch thấy Trâu Tinh Thần tới, mỉm cười với anh.

Anh hiểu, cô thắng rồi.

Tiêu Như đi lên trước mặt Tô Mạch, run giọng hỏi: “Cô kiểu gì cũng nhất định phải làm tuyệt tình như vậy à?”

Tô Mạch nhìn Tiêu Như một cái: “Chẳng lẽ không phải là tự cô muốn chết à.”

Trâu Tinh Thần đi tới kéo tay Tô Mạch: “Về thôi.”

Tiêu Như gọi Tô Mạch lại: “Nể tình bạn nhiều năm, tôi xin cô một chuyện cuối cùng, đừng đăng kết quả phán quyết lên mạng.”

Cố Bắc Đồ đi tới nhìn Tô Mạch.

Một khi kết quả phán quyết được phát tán lên mạng, Tiêu Như bị xác thực tội danh sao chép, công ty Khoa kỹ Bắc Đồ cũng sẽ chịu liên lụy, ảnh hưởng không tốt tới tên tuổi.

Còn đối với Tiêu Như, hể là công ty tử tế một chút thì sẽ không nhận một nhà thiết kế có vết nhơ sao chép mà còn đã bị nhận phán quyết của tòa án.

Tô Mạch gạt tay Tiêu Như khỏi người mình, nhìn lại cô ta: “Muộn rồi, đã đăng tải rồi.”

Trâu Tinh Thần kéo Tô Mạch đi sang bên kia đường.

Tiêu Như đứng im tại chỗ, quay qua cầu cứu Cố Bắc Đồ: “Tôi không ăn cắp cũng không sao chép, là cô ta hãm hại tôi.”

Cố Bắc Đồ lạnh lùng nhìn người phụ nữ cổ găng giầy giụa trước lúc chết: “Cô nên cảm thấy may mắn vì chuyện vẫn chưa tới mức không thể văn hồi.”

Từ lúc Tô Mạch phát hiện tác phẩm của mình bị sao chép chỉnh sửa đã liên hệ ngay với Cố Bắc Đồ. Cố Bắc Đồ đã cho người gỡ quảng cáo xuống trước nên giờ không đến nông nỗi vẫn còn trên mạng cho người ta bàn tán.

Nếu bị gây ra tổn thất nhất định nào đó thì Khoa kỹ Bắc Đồ sẽ đâm đơn kiện Tiêu Như.

Cố Bắc Đò nói lời cuối: “Tự giải quyết cho xong đi.”

Tiêu Như đứng ở cửa tòa án nhìn Tô Mạch nép mình cạnh Trâu Tinh Thần dần dần đi khuất.

Điện thoại của cô ta đổ chuông, là ả tình nhân của Lý Quảng Toàn gọi tới khiêu khích cô hoa tàn cỏ héo, bảo cô ly hôn với Lý Quảng Toàn.

Còn gã đàn ông kia thì đang ở ngay bên cạnh tình nhân, không ứ hử một tiếng nào.

Trâu Tinh Thần đưa Tô Mạch về rồi dẫn mọi người trong công ty ra ngoài ăn.

Ăn lẩu mừng thắng kiện.

Đang ăn dở thì Trâu Tinh Thần ra ngoài gọi điện thoại.

Gọi cho Chu Thụ Bân cảm ơn ông tìm giúp luật sư.

Vụ kiện này đòi hỏi luật sư phải có chuyên môn rất giỏi, nếu là một luật sư khác thì chưa chắc đã thắng được.

Trâu Tinh Thần cúp điện thoại, quay người lại thì thấy Tô Mạch: “Sao lại ra?”

Tô Mạch đến gần, hơi ngửa đầu lên: “Nhớ anh mà.”

Trâu Tinh Thần cúi xuống ngửi ngửi thử miệng cô: “Đã uống rượu đâu nhỉ.”

Tô Mạch vuốt tóc, bật cười: “Không uống rượu thì không được nhớ anh à?”

Trâu Tinh Thần véo mũi cô một cái, nói khế: “Tối về sẽ thỏa mãn em.”

Tô Mạch cúi đầu: “Ai muốn nói với anh chuyện đó.”

Trâu Tinh Thần ôm vai Tô Mạch kéo cô vào lòng mình xoa xoa: “Em muốn ở trong nhà vệ sinh à?”

Tô Mạch đập anh một đập.

Trâu Tinh Thần tiếp tục trêu cô: “Chẳng lẽ là ở ban công?”

Tô Mạch ngửa mặt lên lườm anh.

Trâu Tinh Thần thanh toán hóa đơn, dẫn Tô Mạch về, đám còn lại vẫn còn đang ăn.

Triệu Thù gọi: “Sao lần nào liên hoan hai người cũng về trước cả thế.”

Trâu Tinh Thần quay đầu lại: “Bởi vì các ông toàn là chó độc thân.”

Vương Tử Hoài đứng dậy cầm áo khoác lên: “Không bao gồm tôi, tôi cũng về đây, ở nhà có phụ nữ đang chờ.”

Trâu Tinh Thần dẫn Tô Mạch ra khỏi nhà hàng. Hai người đi dọc theo vỉa hè về biệt thự.

Trong khu biệt thự có một vườn hoa rộng, bóng cây lắc lư dưới trăng, cảnh rất đẹp.

Tô Mạch ôm cánh tay Trâu Tinh Thần: “Cám ơn anh nhé.”

Trâu Tinh Thần: “Cảm ơn anh chuyện gì.”

Tô Mạch: “Luật sư ấy, nếu không có anh chưa chắc đã thắng được.”

Trâu Tinh Thần: “Đó là nhờ quan hệ của nhà họ Chu.”

Tô Mạch tựa vào vai Trâu Tinh Thần: “Từ trước tới nay không phải anh không dùng của nhà họ Chu một đồng một cắc nào sao?”

Trâu Tinh Thần ngập ngừng trong thoáng chốc rồi chậm chậm nói: “Lý Thư Tình chết rồi, nhảy sông tự sát ở Mỹ.”

Tô Mạch im lặng một thoáng, không nói gì.

Trâu Tinh Thần nói tiếp: “Mấy năm nay anh quá khép mình, tự biến mình thành kẻ cô độc, lẻ loi, thực ra không cần phải vậy.”

“Cuối tuần về nhà với anh một chuyến ăn cơm với mẹ và chú, mẹ với chú còn chuẩn bị hồng bao cho em nữa.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Hồng bao gì thế?”

Trâu Tinh Thần vuốt tóc cô: “Giả vờ cái gì, không phải sắp sinh nhật em rồi à, muốn quà gì, Thần ca thỏa mãn cho.”

Tô Mạch nhoẻn cười tinh ranh: “Gì cũng được à?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Tất nhiên.”

Tô Mạch ghé vào tai Trâu Tinh Thần thì thầm ước nguyện sinh nhật của mình.

Anh nghe xong liền như mèo xù lông, nói đanh thép: “Không được.”

Tô Mạch ôm cánh tay Trâu Tinh Thần lắc lắc: “Có gì mà không được, cái này còn không tốn tiền, quá được.”

Trâu Tinh Thần: “Anh thà rằng tiêu tiền, toàn bộ tiền của anh cho em hết.”

Tô Mạch dừng bước, ngẩng đầu, mắt sáng như sao: “Anh nói đi, có thể thỏa mãn một ước nguyện nhỏ nhoi của người có sinh nhật không?”

Trâu Tinh Thần xoa xoa tóc Tô Mạch, nửa bất đắc dĩ nửa yêu chiều: “Thôi được.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 54

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong hợp đồng giữa Khoa kỹ Tinh Thần và Trịnh Kinh Kinh yêu cầu tổng cộng ba lần stream, lần cuối cùng được bố trí vào hôm ra mắt game, cũng chính là sinh nhật của Tô Mạch.

Cuối tháng Ba, trời chuyển ấm.

Sáng hôm sinh nhật, Tô Mạch mở mắt thức dậy, người đàn ông nằm bên đã rời giường, không thấy đâu.

Cô ngồi dậy, nhìn thấy giấy nhớ dán đầu giường.

“Em yêu, sinh nhật vui vẻ.”

Trên chiếc ghế ở đuôi giường có để mấy món quần áo đẹp mắt được gấp vô cùng ngay ngắn, đã được giặt là tử tế.

1557477888869_7269 Ghế ở đuôi giường

Căn bản không thể tưởng tượng nổi đây là tác phẩm của giám đốc Trâu vụng làm việc nhà.

Tô Mạch tựa lưng ở đầu giường đọc đi đọc lại tờ giấy nhớ mấy lần.

Người hiện đại thường rất ít khi viết chữ, toàn dùng máy tính gõ. Đây là lần đầu tiên Tô Mạch nhìn thấy Trâu Tinh Thần viết gì đó.

Cái chữ này, chép.

Thật xấu chết đi được.

Tô Mạch cất cẩn thận tờ giấy nhớ, xuống giường rửa mặt.

Mặc quần áo mới Trâu Tinh Thần đã chuẩn bị. Trong là một chiếc váy liền thân màu hồng nude, ngoài là một chiếc áo gió màu kaki đi kèm một chiếc khăn lụa màu vỏ quýt.

 o1cn01502chk2fc8u2a7oz9_671598843jpg_300x300màu hồng nude

Dưới gầm ghế là một hộp giày.

Ngay cả giày anh cũng đã chuẩn bị sẵn cho cô. Một đôi cao gót màu đen, phải tận mấy ngàn.

Tô Mạch đi dép, xách đôi cao gót đó xuống dưới nhà.

Ước nguyện sinh nhật của cô là muốn anh làm giống như lúc họ mới quen nhau, ra dáng một người đàn ông lịch lãm hầu hạ cô một ngày.

Trâu Tinh Thần đeo chiếc tạp dề độ xám 88% đi từ bếp ra, tay bê một chiếc đĩa sứ trắng, trên đĩa có một miếng trứng ốp lết. Thấy Tô Mạch xuống liền nở một nụ cười đầy lịch lãm: “Honey, tối qua ngủ ngon chứ?”

Tô Mạch để giày mới vào giá giày, lại bàn ăn ngồi: “Cũng tạm chấp nhận được, hôm nay ăn gì vậy?”

Trâu Tinh Thần để đĩa trứng xuống trước mặt Tô Mạch, mỉm cười dịu dàng: “Trứng ốp lết trái tim của chồng.”

Tô Mạch cúi xuống xem, đúng là hình trái tim thật.

Cô cười, cầm đĩa lên chỉ: “Chỗ này hơi cháy này.”

Trâu Tinh Thần vẫn giữ nguyên nụ cười: “Ngại quá, là thiếu sót của anh.”

Tô Mạch: “Hình dáng cũng không được chuẩn, nửa bên trái tròn hơn nửa bên phải, anh không dùng khuôn chứ gì.”

Trâu Tinh Thần: “Thật là có lỗi, không hầu hạ quý cô chu đáo.”

Nếu là bình thường thì hẳn anh đã nói: “Thích ăn thì ăn, không ăn thì thôi.”

Tô Mạch ngẩng đầu lên cười: “Có điều không sao, em sẽ ăn. Vắt vả cho quý ngài.”

Trâu Tinh Thần: “Được phục vụ quý cô xinh đẹp là vinh hạnh của anh.”

Anh quay vào bếp mang ra mười mấy món ăn sáng mua ở ngoài về.

Tô Mạch: “Phô mai trong cái sandwich này em không thích ăn.”

Trâu Tinh Thần không than thở tiếng nào, lấy phô mai ra cho cô.

Tô Mạch: “Em không thích vùng đen trên cái bánh vùng này, em thích vùng trắng. Làm phiền nhặt hết từng hạt vùng đen ra.”

Trâu Tinh Thần quẳng đĩa xuống bàn, tính đình công không làm nữa.

Tô Mạch cười: “Đùa đấy, haha.” Nói rồi cầm bánh vùng lên cắn một miếng thật to.”

Trâu Tinh Thần gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn nhắc nhở: “Đừng quá đáng.”

Tô Mạch vui vẻ ăn xong bữa sáng, đứng tựa ở cửa bếp xem Trâu Tinh Thần rửa bát: “Sao không dùng máy rửa vậy?”

Trâu Tinh Thần: “Nữ vương nhà anh nói phải bảo vệ môi trường. Có mấy cái bát không cần lãng phí điện.”

Tô Mạch gật gù, đứng thẳng người lên: “Nữ vương điện hạ tỏ ý rất vừa lòng.”

Trâu Tinh Thần rửa bát xong ra khỏi bếp, thơm mặt Tô Mạch một cái: “Hôm nay em còn xinh đẹp hơn hoa tươi, dịu dàng hơn ánh trăng, ờm...”

“Ngại quá, bí từ.”

Tô Mạch xoa mặt Trâu Tinh Thần: “Tha cho anh, tranh thủ chưa tới giờ làm, đi giặt đồ đi.”

Trâu Tinh Thần ừ: “Được phục vụ quý cô xinh đẹp là vinh hạnh của anh.”

Một lát sau, Tô Mạch gọi với ra từ phòng khách: “Em khát.”

Trâu Tinh Thần rửa sạch bọt xà phòng trên tay, ra khỏi phòng giặt đồ, rót một chén nước dâng lên: “Thử rồi, không nóng, không lạnh,

uống rất vừa.”

Tô Mạch nhận cốc: “Yêu anh, moa moa.”

Buồn nôn một đồng.

Một lát sau, nhân viên công ty lục tục tới làm việc.

Mười giờ sáng, game chính thức ra mắt, mọi người đều rất phấn khích.

Trâu Tinh Thần phơi quần áo đã giặt lên ban công tầng hai, ôm laptop xuống dưới nhà, ngồi xuống sofa như mọi ngày.

Tô Mạch quay qua nhìn Trâu Tinh Thần một cái.

Người nọ nhìn vào màn hình y như thể tách rời hoàn toàn khỏi thế giới này. Nào là bạn gái, nào là sinh nhật, nào là ước nguyện sinh nhật, đều quên sạch.

Tô Mạch thấy hơi hối hận. Đáng ra không nên cho anh chọn ra mắt game vào sinh nhật cô.

Một lát sau, đến chính Tô Mạch cũng quên luôn sinh nhật của mình, tập trung hoàn toàn vào việc phát hành game.

Trịnh Kinh Kinh dẫn trợ lý tới, chuẩn bị quay stream.

Vừa đúng mười giờ, trò chơi phát hành, bắt đầu trực tiếp.

Tô Mạch hồi hộp đứng đằng sau Triệu Thủ, nhìn chăm chăm màn hình máy tính theo dõi lượt tải về.

Chu Bắc hỏi: “Hôm nay Khoa kỹ Bắc Đồ cũng phát hành đúng không?”

Triệu Thủ gạt đầu: “Có ai nói không đúng đâu.”

Trâu Tinh Thần để laptop xuống, đi tới cửa phòng quay trực tiếp, ló đầu nhìn vào trong. Trịnh Kinh Kinh đang live stream chơi game này.

Trợ lý đi ra gọi: “Đồng đội của chị Kinh Kinh gà quá, mấy người cử ra mấy cao thủ đi.”

Trâu Tinh Thần đăng nhập chính tài khoản của mình vào game.

Hai người đánh phối hợp khá tốt. Trịnh Kinh Kinh điều khiển một nhân vật nữ xinh đẹp, để phô bày cho mọi người xem các tính năng, cô nàng nhấn nút hôn.

Trâu Tinh Thần nhấn đồng ý.

Sau đó hai nhân vật liền hôn nhau, đỉnh đầu bay lên một chuỗi trái tim đỏ.

Kết thúc buổi live stream, Tô Mạch đăng nhập nick của mình, vào game chém đôi “nam nữ chó má” nọ.

Trâu Tinh Thần không phản đòn, nhanh chóng bị chém chết.

Chỉ còn lại Tô Mạch và Trịnh Kinh Kinh đánh với nhau. Chẳng được bao lâu, nhân vật của Tô Mạch bị Trịnh Kinh Kinh đánh chết.

Tô Mạch giữ lại chút máu cuối cùng, cố ý chạy tới nằm xuống cạnh Trâu Tinh Thần, sau đó bị Trịnh Kinh Kinh chém chết.

Tô Mạch lúc này đang ngồi sóng vai với Trâu Tinh Thần trên sofa.

Cô quay đầu nhìn anh một cái: “Anh giỏi nhỉ, dám đem thân trao cho người phụ nữ khác.”

Trâu Tinh Thần: “Đó không phải là anh, là nhân vật trong game, chỉ là một chuỗi mã mà thôi.”

Tô Mạch không phải người ngang ngược, tất nhiên có biết nặng nhẹ. Buổi trực tiếp của Trịnh Kinh Kinh được công ty Khoa kỹ Tinh Thần trả tiền, tất nhiên càng phô diễn được nhiều hiệu ứng trong game càng tốt.

“Đùa thôi.”

Trâu Tinh Thần đưa tay xoa xoa tóc của Tô Mạch: “Trưa nấu cho em ăn, muốn ăn kiểu gì?”

Tô Mạch nghĩ ngợi một hồi: “Mì trứng cà chua đi, đỏ đỏ vàng vàng may mắn.”

Trâu Tinh Thần xem thử bình luận của bạn trên mạng về game, tổng thể không tệ, từ nội dung đến hình ảnh cho tới độ mượt đều thỏa mãn người chơi. Mọi chuyện đúng như mong đợi.

Trâu Tinh Thần nấu một nồi mì to cho cả công ty.

Chỉ có dưới đáy bát của Tô Mạch là có một quả trứng ốp lết, những người khác không có phần.

Triệu Thủ hỏi Chu Bắc: “Ông đã xem “Mộng cảnh chi uyên” của Khoa kỹ Bắc Đò xem thế nào chưa?”

Chu Bắc ăn một miếng mì: “Xem rồi, lượt tải xuống và bình luận đều cao hơn hẳn chúng ta.”

Đúng như dự đoán.

Giai đoạn tiền phát hành game, Khoa kỹ Bắc Đồ đã đập một đồng tiền vào quảng cáo, lúc khởi động dẫn trước là đương nhiên.

Chu Bắc nói tiếp: “Được khen cực kỳ nhiều, tôi thấy trông như toàn là bình luận thuê ấy, khen thiếu tự nhiên lắm.”

Đinh Đông Xuân: “Không phải là mua bình luận thật đấy chứ.”

Triệu Thù: “Cố Bắc Đồ là người cực kỳ kiêu ngạo, anh ta không dùng loại thủ đoạn thấp kém này đâu.”

Mễ Việt: “Giờ tình hình thị trường thế này, mua bình luận được coi là chuyện bình thường, không bị coi là xấu.”

“Lão đại, hay là chúng ta cũng...”

Trâu Tinh Thần ăn xong mì, để đĩa xuống: “Dám mua bình luận thì tự chặt đầu xuống.”

“Người chơi không có ngu, có phải bình luận thuê hay không nhìn một cái là biết. Một khi đã bị gắn mác mua bình luận thì sau này dù có đánh giá thật cũng bị quy là giả. Nhất là với công ty nhỏ vừa mới bắt đầu dựng nghiệp, thế chẳng khác gì tự hủy hoại tiền đồ.”

Triệu Thù ừ một tiếng: “May mà tới hiện tại, bình luận của người chơi đều khá ổn.”

Trâu Tinh Thần: “Bên dịch vụ khách hàng sao rồi?”

Họ đang thuê ngoài dịch vụ khách hàng, dạo này đang chuẩn bị xây dựng một đội dịch vụ khách hàng của riêng mình.

Triệu Thủ liếc nhìn mail trên điện thoại: “Không có vấn đề gì lớn.”

Trâu Tinh Thần cầm điện thoại của Triệu Thủ, đích thân đọc hết một lượt các thư phản hồi dịch vụ khách hàng.

Cuối cùng, Tô Mạch, người có sinh nhật hôm nay, phải rửa bát.

Buổi tối tan làm, cuối cùng Trâu Tinh Thần cũng có thời gian dẫn Tô Mạch ra ngoài.

Hai người ăn cơm tối ở một quán cơm Tây rồi đi dạo loanh quanh gần đó.

Phía trước chính là trường trung học quý tộc Tô Mạch từng học.

Trâu Tinh Thần dẫn Tô Mạch tới trước cổng, quay qua hỏi cô: “Muốn vào không?”

Tô Mạch nhìn về phía phòng bảo vệ: “Giờ đang giờ tự học buổi tối, bảo vệ không cho người ngoài không liên quan vào đâu.”

Trâu Tinh Thần dẫn Tô Mạch đi vòng ra sau sân trường, kiểm tra đèn đường và máy quay an ninh, tìm được một góc mù của máy giám sát.

Gần đó có mấy viên gạch vỡ, rõ ràng là bọn học sinh để dễ tiện leo tường.

Tô Mạch xếp chồng đồng gạch lên: “Đàn ông lịch lãm các anh không biết trèo tường phải không?”

Trâu Tinh Thần giả bộ đã thấm mệt, thực sự không muốn giả bộ tiếp nữa: “Anh đơn phương tuyên bố sinh nhật của em kết thúc sớm ba tiếng đồng hồ.”

Hiện giờ là chín giờ.

Tô Mạch không phản đối: “Đồng ý.”

Trâu Tinh Thần lại gần Tô Mạch, sờ mông cô một cái: “Hôm nay nhịn gần chết.”

Tô Mạch: “Anh có cần thay đổi nhanh vậy không, đột ngột chuyển thẳng từ lịch lãm sang lưu manh, em không giảm xóc kịp.”

Trâu Tinh Thần cười khế: “Còn có thể lưu manh hơn một chút nữa đấy.”

Nói rồi cúi đầu hôn hôn môi Tô Mạch.

Giữa lúc hai người đang anh anh em em thì có động tĩnh bên kia tường.

Hai đứa học sinh trốn học đang cố gắng trèo ra ngoài, nhìn thấy Tô Mạch và Trâu Tinh Thần, lại thấy có đồng gạch xếp sẵn bèn nói: “Cảm ơn.”

Nói rồi nhảy luôn xuống.

Vừa nhảy xuống liền chuồn ngay, không biết là ra ngoài ăn quà hay đi net.

Trâu Tinh Thần trèo lên đầu tường, đưa tay kéo Tô Mạch lên.

Hai người nhảy xuống sân trường.

Tô Mạch dẫn Trâu Tinh Thần ra phía sau sân thể dục: “Đằng kia có một rừng tình yêu, là chốn yêu đương rất tốt. Hồi trước các thầy cô hay thích qua đó bắt các đôi yêu sớm.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Làm sao em biết?”

Tô Mạch: “Em nghe người ta kể. Em đã đi đâu.”

Cuối cùng hai người cũng không đi được. Đôi khi chỗ nguy hiểm nhất chẳng phải chỗ an toàn nhất. Nói không chừng giáo viên đang đứng canh ở đó bắt người thì sao.

Lúc đi qua tòa nhà thực hành, Tô Mạch đứng lại, chỉ chỉ mấy chữ to trên tòa nhà.

“Tòa nhà Tiền Tri.”

Tô Mạch: “Cái nhà này được xây bằng tiền quyên góp của cha của Tiền công chúa.”

Tô Mạch dẫn Trâu Tinh Thần tới rừng trúc nhỏ nằm sau căng tin của trường: “Hồi trước em hay tới chỗ này.”

Lá trúc xanh mát ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài.

Tô Mạch chỉ vào một gốc trúc: “Em còn từng khắc chữ trên đó.”

Trâu Tinh Thần bật đèn pin của điện thoại soi thử.

“Xin hãy ban cho tôi một hoàng tử bạch mã.”

Tô Mạch cứ nghĩ anh sẽ cười cô trẻ trâu. Nhưng không, anh chỉ ấn cô vào lòng, ôm một lúc lâu mới bỏ ra.

Anh không hỏi vì sao cô một mình trốn vào cái thế giới nhỏ này.

Anh không hề nói gì nhưng cả hai đều hiểu.

Về nhà, Tô Mạch nhận được quà sinh nhật của mình.

Một chiếc túi Hermes màu cam.

Tô Mạch cầm nó soi soi gương, quay đầu lại nói: “Giám đốc Trâu lắm tiền thật.”

Trâu Tinh Thần: “Thích không?”

Tô Mạch cười: “Tất nhiên là thích.”

Cái thích của hiện giờ và trước đây không giống nhau. Hồi đó cô thích vì căn bệnh hư vinh còn giờ chỉ đơn thuần là thích.

Không có liên quan nhiều lắm với thương hiệu và giá trị của nó.

Tô Mạch chuyển đồ từ túi cũ sang túi mới, định mai dùng luôn.

Hội Triệu Thủ đều chủ động ở lại tầng ca. Cả đám hội họp theo dõi số liệu lượt tải về và bình luận, kịp thời xử lý phản hồi từ bên dịch vụ khách hàng.

Trâu Tinh Thần đang định xuống dưới tầng thì nghe thấy Chu Bắc la lên một tiếng trong phòng khách.

“Ôi đệt.”

Tô Mạch và Trâu Tinh Thần liếc nhìn nhau, cùng đi xuống.

Tô Mạch vừa đi vừa hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Chu Bắc cau mày: “Khu bình luận trên trang chính thức và ở appstore đột nhiên xuất hiện một loạt bình luận xấu, tốc độ tăng lượt tải về đang chậm lại.”

“Những nơi khác trên mạng cũng bắt đầu xuất hiện bình luận xấu.”

Trâu Tinh Thần mở laptop lên xem một lượt.

“Cái game rác rưởi gì thế này, đơ chết đi được, một sao là tối đa.”

“Trải nghiệm người dùng kém, tốn thời gian của tôi.”

“Game tệ nhất từng chơi, không cái nào tệ bằng.”

“Game ghê nhất lịch sử.”

...

Chu Bắc quăng chuột: “Chắc là người của Khoa kỹ Bắc Đò làm, thật không biết xấu hổ.”

Quả thực, “Phiêu miểu chi lộ” mà ngã thì kẻ có lợi nhất chính là đối thủ cạnh tranh của nó, Khoa kỹ Bắc Đò.

Tô Mạch lấy điện thoại ra: “Để em gọi cho Cố Bắc Đò.”

Trâu Tinh Thần nhìn màn hình: “Không phải cậu ta.”

Triệu Thù hỏi: “Làm gì còn có thể là ai khác nữa. Mọi người có đặc tội với ai không?”

Tô Mạch nghĩ ngợi: “Tiêu Như?” Gần đây cô mới kiện tụng với Tiêu Như, chắc chắn đối phương hận cô tới chết.

Cô nghĩ rồi lại nói: “Giờ bản thân cô ta còn không tự lo nổi cho mình, làm gì có tiền có sức mà đối phó tôi.”

Chu Bắc xoay ghế xoay qua, làn váy nhè nhẹ bay: “Theo tôi thì vẫn là Khoa kỹ Bắc Đồ làm.”

“Hay để tôi tra thử xem đối thủ cạnh tranh của Khoa kỹ Tinh Thần còn nhà nào nữa.”

Trâu Tinh Thần để máy tính xuống sô pha, đứng dậy đi ra ban công.

Bọn Triệu Thù vẫn tiếp tục thương thảo đối sách.

Tô Mạch đi ra ban công, đóng cửa lại, đứng đằng sau Trâu Tinh Thần.

Cô nghĩ là anh ra đây hút thuốc, không ngờ anh lại chỉ vào cảnh đêm của thành phố Tây Quỳnh và nói với cô: “Nhìn thấy ngôi sao ở đằng chân trời đó không?”

Tô Mạch lắc đầu: “Không.”

Trâu Tinh Thần giữ gáy cô, xoa xoa: “Nhìn cho kỹ.”

Tô Mạch cẩn thận nhìn lại: “Thấy rồi, sáng quá, em còn tưởng là đèn.”

Ở phương xa, nơi có những ánh đèn từ các tòa nhà cao tầng tỏa sáng, có một ngôi sao treo trên nóc một tòa nhà, xung quanh không có một ngôi sao nào khác, nổi bật giữa màn đêm.

Thậm chí còn sáng hơn cả đèn từ những ngôi nhà cao tầng kia.

Trâu Tinh Thần ngẩng nhìn ngôi sao đó: “Biết sao nó sáng vậy không?”

Tô Mạch lắc đầu: “Không biết.”

Trâu Tinh Thần mỉm cười: “Vì trời đêm ở đó tối.”

Trời đêm càng tối, nó càng sáng hơn.

Đứng ngoài ban công vẫn còn nghe thấy giọng Chu Bắc kêu gào: “Game ghê nhất lịch sử?! Đứa ghê lở không biết xấu hổ nào nói đấy, ông đây phải xẻo thịt hấn.”

Triệu Thù so ra bình tĩnh hơn một chút, còn có tinh thần thắng lợi tự huyễn kiểu AQ: “Tốt xấu gì cũng có một chữ “nhất”.”

*AQ: Xem truyện AQ chính truyện và phân tích nhân vật A Q để hiểu rõ hơn.

Tô Mạch nghiền ngẫm lời Trâu Tinh Thần nói, đêm càng tối nó càng sáng, cô không hiểu ý của anh cho lắm, thật là triết học uyên thâm.

Cho tới khi Trâu Tinh Thần kéo mở cửa ra ban công, nói với Mễ Việt: “Chuẩn bị một bài viết lấy chủ đề là “Vì sao nó bị người chơi bầu chọn là game ghê nhất lịch sử”.”

Mễ Việt đứng bật dậy, kích động phản đối: “Chúng ta không có ghê!”

Trâu Tinh Thần cạ lời nhìn anh ta một cái: “Ông ngồi xuống đi.”

Anh di di đầu ngón tay, mở một bài viết đăng trên weibo: “Tất cả lại xem đi.”

Bài viết này là từ một tài khoản của một đơn vị văn hóa giải trí công phê bình văn hóa fandom hiện nay khổng chế các bình luận, thuê mua bình luận, anti. Mặc dù không chỉ đích danh nhắm tới người nổi tiếng hay công ty nào nhưng nội dung thể hiện rất rõ ràng. Nó đang nói lên phương hướng điều tiết kiểm soát của nhà nước với các đơn vị thuộc ngành giải trí.

Bình thường Trâu Tinh Thần có thói quen xem tin tức, là một người nhạy cảm với tin tức và chính sách. Dùng lời của chính anh để nói thì đây là làm theo chính sách của nhà nước không bao giờ sai.

Trâu Tinh Thần: “Đối thủ đã đưa cho một con dao, chúng ta không cần phải lãng phí ý tốt của họ, mượn luôn con dao này để phá vòng vây đi.”

Anh dựa vào tay vịn của sofa, giọng đều đều, ngay cả chút nhịp điệu cũng không có nhưng nghe vào tai lại nặng tựa ngàn cân, nặng tới mức có thể đè chết một đám tiểu nhân.

Tô Mạch nhìn người đàn ông ở trước mắt, anh luôn luôn tự tin, giống như thể không có chuyện gì làm khó được anh. Dù khó giải tới đâu, vào tay anh cũng đều có thể khởi sắc.

Vương Tử Hoài nói nhỏ: “Lão đại, bọn anti này không phải là chính anh thuê đấy chứ?”

“Vừa rồi tôi còn mới hỏi thăm tổ tông mười tám đời của kẻ bắn thủ đứng sau màn.”

Mọi người đổ dồn mắt vào nhìn Trâu Tinh Thần.

Tự đưa mình vào chỗ chết sau đó sống lại, thủ đoạn tàn nhẫn cỡ này khá giống việc boss dám làm.

Chỉ có Tô Mạch là phủ quyết lời Vương Tử Hoài không chút do dự.

Trâu Tinh Thần: “Không phải tôi.”

Cô biết anh vẫn luôn giữ tấm lòng son của bản thân với sự nghiệp, chưa bao giờ thay đổi.

Tô Mạch nhất thời có cảm giác người đàn ông của mình lại đẹp trai thêm một tầm cao mới.

Trâu Tinh Thần ngược nhìn Tô Mạch: “Thu bớt ánh mắt háo sắc của em lại một chút.”

Anh cầm laptop để trên sofa đi lên tầng, quay đầu lại nói: “Tan làm cả đi.”

Lại dừng lại nói với Mễ Việt: “Ông đừng viết bài đó nữa.”

Anh muốn đích thân viết.

Chờ Trâu Tinh Thần vào phòng.

Tô Mạch và hội Triệu Thủ, Chu Bắc mới bắt đầu sôi nổi thảo luận kẻ nấp sau màn rối cuộc là ai.

Tô Mạch nghĩ ngợi một hồi: “Tôi thấy không thể là tại tôi được, dạo này tôi rất nghiêm chỉnh, không chọc phải chuyện gì, ngoài chuyện của Tiêu Như ra.”

Triệu Thủ đi qua đi lại trước máy tính một hồi rồi đứng lại: “Tôi đã điều tra ID của đám anti này rồi, đều là các tài khoản VIP đã nuôi nhiều năm, làm giả rất giống người dùng thật, rất chuyên nghiệp, kéo theo phí thuê cũng phải rất cao. Nếu không phải đối phương cực kỳ hận, không màng tán gia bại sản cũng phải đánh bại chúng ta thì là do có quá nhiều tiền.”

Vương Tử Hoài hồi tưởng: “Bạn gái cũ của tôi vừa có nhiều tiền lại vừa hận tôi, liệu có phải là cô ấy không?”

“Dạo trước cô ấy còn hay trách tôi suốt ngày ngồi viết code làm game, không ở bên cô ấy.”

Chu Bắc nhìn Vương Tử Hoài một cái: “Được rồi, biết bạn gái cũ của ông vừa nhiều tiền lại vừa yêu ông, quán quýt lấy ông rồi.”

Mễ Việt: “Hay là Trịnh Kinh Kinh nhà đối diện, cô ấy có tiền, lại thích lão đại của chúng ta mà không được đáp lại, vì yêu sinh hận...”

Triệu Thủ ngẫm nghĩ một chốc: “Không phải cô ấy đâu. Cô ấy từng hợp tác với chúng ta. Phá game này cũng không tốt đẹp gì cho nghiệp làm streamer của cô ấy.”

“Tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy là do người của Khoa kỹ Bắc Đồ làm.”

Tô Mạch: “Còn một khả năng nữa là, phải chăng có công ty game nào đó nhìn trúng tiềm lực của “Phiêu miểu chi lộ”, muốn thu mua chúng ta nhưng lại sợ chúng ta không chịu bán hoặc là sợ giá cao nên mới dùng chiêu bản này đánh sập chúng ta trước rồi mua lại với giá thấp.”

Triệu Thủ vỗ bàn: “Tiểu Mạt Lị thật là thông minh!”

Trâu Tinh Thần vừa khéo ra khỏi phòng rót nước uống, quát Triệu Thủ một câu: “Muốn chết à.”

Triệu Thủ nhặt chìa khóa và điện thoại chạy biến, vừa chạy vừa ngoái đầu lại: “Tạm biệt Tiểu Mạt Lị.”

Chờ mọi người về hết, Tô Mạch qua gõ cửa phòng anh rồi đi vào.

Trâu Tinh Thần đang viết bài. Tô Mạch ngồi đối diện với anh, không nói câu nào, im lặng nhìn anh.

Được một lúc, Trâu Tinh Thần duỗi lưng, ngược lên nhìn Tô Mạch: “Em mệt thì đi ngủ trước đi.”

Tô Mạch chống má nhìn anh: “Em không buồn ngủ, chờ anh.”

Trâu Tinh Thần liếc xem giờ: “Em đi tắm trước đi, em tắm xong chắc là anh cũng xong đấy.”

Tô Mạch về đi tắm. Tắm rửa sạch sẽ đi ra chưa thấy Trâu Tinh Thần nên lại sang phòng anh.

Anh vẫn đang ngồi ở tư thế cũ, một tay đặt trên bàn phím, tay kia sờ cằm, nghiêm túc suy nghĩ.

Tô Mạch đi tới, ngồi lên bàn, cúi xuống nhìn anh: “Gặp chuyện gì khó à?”

Trâu Tinh Thần lùi ghế ra sau, vỗ vỗ đùi mình: “Qua đây ngồi.”

Tô Mạch ngồi xuống, ôm cổ anh, cọ cọ chóp mũi lên má anh: “Hay là đi ngủ trước.”

Cô vừa tắm xong, tới gần một cái anh liền ngửi thấy hương hoa mặt lị thoang thoảng. Tóc cô chưa sấy khô hẳn, buông xõa cọ vào tai anh. Ngứa.

Anh hôn hôn cô, bế cô đứng dậy, để cô lên mặt bàn, đè xuống.

Cô nằm trên bàn, vung chân trần đá đá anh: “Anh đi tắm đi đã.”

Anh kéo cổ áo sơ mi, nói nhỏ: “Em mặc thế này không phải là sang để quyến rũ ông đây à?”

Tô Mạch mặc chiếc váy ngủ mới, váy dây màu đỏ rượu, tôn nước da trắng ngần, gấu váy chỉ dài vừa che hông.

“Ai quyến rũ anh, bắt tự mình đa tình đi.”

“Bên trong em không mặc gì hết.”

...

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 55

Sau khi bài viết của Trâu Tinh Thần được đăng tải, bài đã được một tài khoản lớn có ảnh hưởng trong giới chia sẻ.

Lập tức dẫn tới một hiệu ứng mạnh mẽ. Nhiều người không biết, tò mò tải “Phiêu miểu chi lộ” xuống chơi thử.

Quán ngon nổi danh vượt ra khỏi ngõ sâu, những bình luận xấu của anti nhanh chóng bị các bình luận tốt ùn ùn thêm mới dìm xuống.

Triệu Thủ bụi ngùi nhận xét: “Lần này may mà chúng ta gặp may, được nick lớn share bài lại còn thu hút được đề tài thảo luận.”

Tô Mạch lại không đồng ý: “Sai, mọi may mắn đều xuất phát từ thực lực.”

“Bất kể là nick lớn hay các blogger thương mại, họ đều phải thuận theo chính sách chung của nhà nước. Giám đốc Trâu đã chọn đi đúng hướng.”

Triệu Thủ cầm tờ báo Trâu Tinh Thần đọc xong bỏ lại lên đọc, vừa lật báo vừa nói: “Lão đại anh minh.”

Trâu Tinh Thần ôm laptop xuống dưới tầng, gọi mọi người vào phòng họp.

“Tới thời điểm quảng bá và phát huy ưu thế lấy văn hóa làm cốt lõi của chúng ta rồi.”

“Mẽ Việt, thông báo sự kiện đầu tiên, toàn bộ người chơi cùng truy tìm sai sót, xuất phát từ góc độ văn hóa Trung Hoa cổ truyền, mỗi sai sót tìm ra được được thưởng một ngàn nhân dân tệ.”

Chu Bắc giờ tay: “Không phải chứ, thế thì ác quá. Hồi trước tôi chơi game nhà khác, ngu Văn ngu Sử như tôi còn tìm ra được mấy chỗ sai.”

Trâu Tinh Thần: “Ông có tìm ra được chỗ sai của “Phiêu miểu chi lộ” không?”

Chu Bắc lắc đầu: “Sao mà tìm được, thầy Khổng là chuyên gia rồi, tất cả thiết lập, chỉ dẫn và hình ảnh của chúng ta đều đã được thầy Khổng xét duyệt, chỉnh sửa qua cả.”

Trâu Tinh Thần ngả lưng dựa vào lưng ghế, xoay xoay cây bút: “Thế thì đúng rồi. Hãy tin ở thầy Khổng.”

“Mẽ Việt, ông đi chuẩn bị bài đi, gửi cho tôi trước giờ cơm trưa.”

Sau khi Mẽ Việt đi ra, Triệu Thù giờ tay: “Tôi chỉ muốn biết thử một chút xem ai là người đứng sau bôi xấu chúng ta. Người bị chúng ta phản đòn lại đó là ai?”

“Tôi thấy suy đoán của Tiểu Mạt... Tô Mạt khá có lý. Có phải có người muốn mua lại chúng ta không?”

Tô Mạt gật đầu: “Chúng ta không thể giao tâm huyết của mình cho kẻ xấu xa bỉ ổi như vậy.”

Trâu Tinh Thần phỏng đoán: “Công ty có khả năng mua lại công ty chúng ta thì quy mô không thể nhỏ được. Công ty như vậy đã thành thạo việc quan hệ xã hội, sẽ không dùng tới loại thủ đoạn này, ảnh hưởng quá tệ cho bản thân, mất nhiều hơn được.”

Anh vừa nói xong thì điện thoại liền reo lên.

Quả nhiên có một công ty game lớn trong nước gọi tới.

Trâu Tinh Thần đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

Triệu Thù và Tô Mạch liếc nhìn nhau. Triệu Thù bực tức nói: “Tôi biết ngay mà, chắc chán là cái công ty này giở trò, hám lợi đểch cần giữ mặt mũi nữa.”

Một lát sau, Trâu Tinh Thần nghe điện thoại xong quay vào.

Anh đứng trước bàn họp, đưa mắt nhìn mọi người: “Đối phương ra giá một triệu.”

Tô Mạch chưa từng nghe thấy số tiền lớn như vậy bao giờ, không khỏi giật mình: “Nhiều vậy cơ à?”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái, nói tiếp: “Thật khinh thường người khác.”

Triệu Thù hỏi: “Thế vụ bôi xấu kia là do bọn họ chỉ đạo à?”

Trâu Tinh Thần: “Không phải.”

Triệu Thù: “Tuy hiện giờ đám người xấu đó đã không tạo ra ảnh hưởng gì nghiêm trọng tới chúng ta nhưng chúng ta cũng không thể cứ để mặc cho người khác ức hiếp mình như vậy. Kiểu gì cũng phải tóm cổ lòi ra mới được.”

Sau khi tan họp, Tô Mạch tránh mặt mọi người gọi điện cho Cố Bắc Đồ.

Cố Bắc Đồ đang họp, thấy là Tô Mạch gọi bèn ra khỏi phòng họp.

Tô Mạch nói thẳng vào chuyện chính: “Tôi chỉ hỏi một câu thôi, đợt bôi xấu này là anh thuê à?”

Cố Bắc Đồ vẫn luôn theo dõi sát sao tình hình của Khoa kỹ Tinh Thần, tất nhiên có biết chuyện họ bị bôi xấu rồi bất ngờ lợi ngược dòng, thắng ngược lại.

“Không phải anh.”

“Bất kể là thắng hay thua, anh đều sẽ không dùng loại thủ đoạn này để đối phó anh ta.”

Cố Bắc Đồ nói xong thì im lặng một thoáng rồi nói nhỏ: “Có thời gian thì ra ngoài cùng ăn một bữa nhé.”

Tô Mạch lạnh lùng nói: “Không có thời gian.”

Nếu không phải vì chuyện bôi xấu, cô thậm chí còn chẳng bỏ Cố Bắc Đồ ra khỏi danh sách đen.

Cố Bắc Đồ: “Chuyện năm đó, cho anh xin lỗi.”

Tô Mạch ngồi xuống bậc thềm, tiện tay ngắt một chiếc lá nghịch chơi: “Anh nói nhẹ nhàng quá, tôi không nhận, cũng không tha thứ.”

“Cần nói gì tôi đã nói xong hết rồi, tạm biệt.”

Nói xong, Tô Mạch cúp điện thoại.

Cánh cửa sau lưng bật mở, Trâu Tinh Thần đi từ trong nhà ra, ngồi sòng vai cạnh Tô Mạch.

Cô quay đầu nhìn anh: “Anh bận như thế, không cần ngồi với em đâu.”

Trâu Tinh Thần ôm vai Tô Mạch, kéo cô vào trong lòng mình xoa xoa: “Em vừa gọi cho Cố Bắc Đồ à?”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Làm sao anh biết?”

Trâu Tinh Thần: “Anh đoán.”

“Chuyện đó không phải anh ta làm.”

Tô Mạch tựa vào vai Trâu Tinh Thần: “Vậy còn có thể là ai nhỉ?”

Trâu Tinh Thần: “Rồi cũng sẽ hiện thân thôi.”

Anh vuốt tóc cô: “Thay vì cứ luẩn quẩn chuyện này, chẳng bằng để thời gian đó dành cho bản thân, phải làm gì thì cứ làm. Chuyện này, người cần cuống phải là bọn họ chứ không phải chúng ta.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy, đưa tay kéo Tô Mạch: “Ngoài này trời gió, vào với anh.”

Tô Mạch nắm tay Trâu Tinh Thần đứng dậy: “Hiện giờ tình hình “Mộng cảnh chi uyên” của Khoa kỹ Bắc Đồ thế nào rồi?”

Trâu Tinh Thần mở cửa nhà: “Không tồi, hơi vượt ngoài dự đoán của anh.”

Tô Mạch hơi lo lắng, muốn an ủi gã đàn ông kiêu ngạo này mấy câu thì anh đã liền tiếp: “Nhưng vẫn còn thua xa “Phiêu miểu chi lộ”.”

Tô Mạch bán tim cho Trâu Tinh Thần: “Anh tuyệt thật đấy.”

“Phiêu miểu chi lộ” phát triển rất thuận lợi, thỏa công đội ngũ đạo trước cần cù, vất vả làm việc chuyên tâm.

Buổi tối tan làm, Trâu Tinh Thần ngồi làm việc trên sofa, Tô Mạch đi chuẩn bị cơm tối.

Hiện giờ cô nấu ăn đã ra tằm ra món, ngoại trừ mấy món cơ bản như cá sốt chua ngọt, sườn kho thì giờ bữa sáng cô cũng đã làm thành thạo.

Tô Mạch lại chỗ Trâu Tinh Thần ngồi: “Bữa tối muốn ăn gì?”

Trâu Tinh Thần để máy tính sang một bên, vỗ vỗ đùi mình tỏ ý muốn Tô Mạch ngồi.

Anh ôm cô: “Hôm nay không ăn ở nhà, ra ngoài ăn.”

Tô Mạch nhìn đồng hồ trên tường: “Ra ngoài ăn tốn thời gian lắm.”

Ngoài vì Trâu Tinh Thần trừ bận làm việc thì chính cô cũng có rất nhiều việc phải làm. Ví dụ như lần update tiếp theo phải ra thêm skin mới.

Trâu Tinh Thần bế Tô Mạch đứng dậy: “Ăn lẩu. Anh phải gọi khoai tây, thịt bò, cá viên, mọc tôm, váng đậu...”

Tô Mạch nuốt nước miếng, ngắt lời Trâu Tinh Thần: “Được.”

Hai người ra ngoài ăn cơm tối.

Bảy rưỡi, trời đã tối hẳn.

Tầng nằm trên trung tâm thương mại là khu ăn uống, có đủ các kiểu nhà hàng ở đây. Tô Mạch ôm cánh tay Trâu Tinh Thần đi quán lẩu họ vẫn thường lui tới.

Một thằng bé cầm bóng bay chạy sầm sập tới, Trâu Tinh Thần kéo Tô Mạch dịch qua một bên nên mới không bị thằng bé va phải.

Thằng bé trông chỉ mới chừng bốn, năm tuổi, căn bản không hề ý thức được mình suýt va phải người khác, vẫn vui vẻ cầm bóng bay chạy quanh. Mẹ thằng bé ngượng ngùng xin lỗi Tô Mạch.

Tô Mạch cười: “Không sao.”

Mẹ thằng bé vội đi đuổi theo cậu chàng.

Tô Mạch kéo tay Trâu Tinh Thần: “Tương lai anh muốn có con trai hay con gái?”

Trâu Tinh Thần cúi xuống liếc bụng Tô Mạch: “Không phải em có mang rồi đấy chứ?”

Có một lần họ không dùng biện pháp an toàn.

Tô Mạch: “Không phải.”

“Chỉ hỏi thử thế thôi, thích con trai hay là con gái?”

Trâu Tinh Thần đáp không cần phải nghĩ: “Tất nhiên là con gái. Em không thấy thằng bé vừa rồi nghịch thế nào à. Con gái ngoan biết mấy.”

Tô Mạch cười: “Em lại thích con trai, dễ nuôi, nuôi kiểu gì cũng lớn được hết. Lớn rồi còn có thể đi gây họa cho con gái nhà người ta, quá tốt.”

Tô Mạch nhận một cuộc điện thoại, Lâm Tiểu Linh gọi hẹn cô cuối tuần sang nhà cô ấy chơi.

Nói chuyện điện thoại xong, Tô Mạch nói cho Trâu Tinh Thần biết.

Trâu Tinh Thần: “Anh đưa em qua đó.”

Tô Mạch: “Không cần, em bắt xe qua được.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô: “Chê ông đây không có xe à?”

Tô Mạch cười: “Đâu dám chứ, quý ngày giờ là ông chủ Trâu giá trị tiền triệu cơ mà.”

Hai người tới cửa quán lẩu, lúc vào cửa, Tô Mạch nhìn thấy một người quen đi ngang qua hành lang.

Cô chạy ra nhìn ngó.

Trâu Tinh Thần quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bóng một đôi tình nhân quần quýt đã đi xa: “Sao thế?”

Tô Mạch: “Đó là chồng Lâm Tiểu Linh.”

Hiển nhiên, người phụ nữ đi cạnh không phải Lâm Tiểu Linh.

Tô Mạch khẽ nói: “Chắc không đời nào vậy đâu, chồng Tiểu Linh cực kỳ tốt với cô ấy, hồi trước còn gọi hẳn cho em mong em quan tâm nhiều hơn tới cô ấy.”

Trâu Tinh Thần dẫn Tô Mạch vào chỗ ngồi, đưa thực đơn cho cô: “Sao lại không thể, đàn ông trên đời này thường đều xấu xa.”

Trâu Tinh Thần cảm nhận được ánh nhìn chết chóc từ phía đối diện, bổ sung một câu vót vát lại: “Ngoại trừ chồng em.”

Tô Mạch đưa thực đơn cho Trâu Tinh Thần: “Anh gọi đi, em gọi một cú điện thoại.”

Tô Mạch gọi cho Lâm Tiểu Linh, biết được cô ấy vẫn đang ở lại công ty tăng ca.

Dưới sự lãnh đạo của Lý Quảng Toàn, vậy mà Ori vẫn chưa sập tiệm.

Tô Mạch cầm điện thoại: “Đừng về muộn quá.”

“Phải rồi, chồng em có tới đón em không?”

Lâm Tiểu Linh: “Anh ấy vẫn chưa tan làm, dạo này tăng ca khủng khiếp lắm, có lần còn qua đêm luôn ở công ty.”

Tô Mạch cúp điện thoại, Trâu Tinh Thần đã gọi đồ ăn xong xuôi đúng theo sở thích của cô.

“Em dính nhúng tay vào à?”

Tô Mạch gật đầu: “Anh còn nhớ dạo bọn mình chia tay hồi trước chứ. Dạo đó em đau khổ nhiều lắm.”

Trâu Tinh Thần mỉm cười: “Biết ngay là em yêu anh tới chết đi sống lại mà.”

Tô Mạch nhìn anh: “Đấy không phải ý chính. Ý em muốn nói là dạo đó may mà có Tiểu Linh luôn ở bên em, nếu không có khi em đã bị trầm cảm mất rồi.”

“Cô ấy là người cực kỳ đơn giản, em sợ cô ấy bị người ta bắt nạt.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng: “Nếu cần phải dạy dỗ gã đàn ông cặn bã đó bằng vũ lực thì em cứ gọi anh.”

Cuối tuần, Tô Mạch thức dậy.

Trâu Tinh Thần cũng dậy theo.

“Không phải cuối tuần nào anh cũng phải ngủ nướng sao?”

Trâu Tinh Thần vừa thắt dây lưng vừa nói: “Đã bảo là đưa em qua nhà Lâm Tiểu Linh rồi mà.”

Tô Mạch cười: “Không cần, em đi tàu điện được.”

Trâu Tinh Thần mặc kệ lời kháng nghị của cô.

Ăn xong bữa sáng, anh và cô rời khỏi biệt thự.

Một chiếc Bentley màu đen chạy tới, lái xe xuống khỏi xe. Đối phương mặc tây trang, đeo găng tay, hơi khom lưng chào Trâu Tinh Thần: “Chào anh, xin hỏi anh là Trâu tiên sinh phải không?”

Trâu Tinh Thần gật đầu.

Đối phương cung kính trao chìa khóa xe cho anh.

Trâu Tinh Thần nhận chìa khóa xong, người đó liền đi bộ về.

Tô Mạch quan sát chiếc xe: “Cái xe này là bản nâng cấp của chiếc cũ của anh à? Anh thuê hả?”

Trâu Tinh Thần mở cửa xe: “Đừng xem thường người khác.”

Tô Mạch ngồi vào xe: “Anh mua?”

“Game mới phát hành được ít bữa, sau này quảng cáo còn phải tốn một đồng tiền, anh lấy tiền đâu ra?”

Trâu Tinh Thần: “Đi vay.”

“Đừng lo, trong vòng ba tháng sẽ trả hết.”

Tô Mạch là người thiếu cảm giác an toàn về mặt tiền bạc, cô không tài nào tán đồng cách tiêu tiền của Trâu Tinh Thần: “Thế sao không để ba tháng nữa hẵng mua. Lỡ như game bị sao, không còn tiền nữa thì làm thế nào?”

Trâu Tinh Thần nở mày: “Ba tháng nữa thì muộn quá.”

Tô Mạch: “Không muộn đâu, nhanh tới lắm.”

Trâu Tinh Thần cảm vô lăng: “Không muốn em ra ngoài phải chen chúc trên tàu điện.”

Tô Mạch tựa người vào lưng ghế, quay qua nhìn gã đàn ông ngồi cạnh: “Thực ra anh cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt đấy.”

Tới nhà Lâm Tiểu Linh, Tô Mạch xuống xe. Cô đứng ở ven đường nhìn chiếc Bentley màu đen chạy đi xa khuất.

Cuối tháng Tư, hoa qiong đã nở, từng đám từng đám trắng muốt trĩu trên cành biếc. Gió thổi qua, nhành hoa lay.

Cô nhớ lại lúc mới gặp anh, cũng chính vào tiết trời này.

Không ngờ đã tròn một năm rồi.

Tô Mạch mua ít hoa quả ở quán ven đường rồi đi vào tiểu khu nhà Lâm Tiểu Linh.

Lâm Tiểu Linh gặp được Tô Mạch thì rất vui vẻ, hồ hởi mời cô vào nhà ngồi: “Bên chỗ em đi lại không được tiện lắm, chị tới bằng gì thế?”

Căn hộ Lâm Tiểu Linh mua khá xa, ra tới tận gần vùng ngoại ô. Tiền trả lần đầu do nhà Lâm Tiểu Linh bỏ, đôi vợ chồng son cùng nhau trả góp phần còn lại.

Tô Mạch để hoa quả xuống bàn: “Bạn trai chị chờ tới.”

Lâm Tiểu Linh: “Sao không gọi anh ấy vào ngồi luôn, vất vả đi một chuyến rồi xa.”

Tô Mạch cười: “Sợ làm em sợ đấy mà.”

Hồi trước Lâm Tiểu Linh phụ trách hạng mục app tiểu thuyết của Khoa kỹ Tinh Thần, bị Trâu Tinh Thần mắng cho phát khóc tận mấy lần. Nghĩ lại chuyện ngày xưa, cả hai đều cười.

Tô Mạch ngồi xuống: “Chồng em đâu? Cuối tuần vẫn phải tăng ca à?”

Lâm Tiểu Linh gật đầu: “Nghe nói là có dự án mới.”

Tô Mạch: “Dạo này Ori thế nào?”

Lâm Tiểu Linh: “Không được tốt lắm, mọi người đi cũng kha khá rồi. Em cũng đang định đi, chẳng qua là chưa tìm được nhà nào phù hợp.”

Hai người nói chuyện say sưa. Buổi trưa, Tô Mạch và Lâm Tiểu Linh cùng nhau nấu mì thịt tảng.

*mì thịt tảng (tiếng Trung: 大排面) video cách làm có engsub

Ăn xong, Tô Mạch nói: “Lát chị nói với em chuyện này.”

Lâm Tiểu Linh cười: “Chuyện gì mà trịnh trọng vậy ạ?”

Trong lúc Lâm Tiểu Linh rửa bát, Tô Mạch cân nhắc cách dùng từ như thế nào.

Đợi Lâm Tiểu Linh ngồi xuống sofa, Tô Mạch nói với Lâm Tiểu Linh: “Có chuyện chị nghĩ em có quyền biết.”

Đôi mắt trong veo của Lâm Tiểu Linh cười tí: “Chuyện gì mà nghiêm túc vậy ạ?”

Tô Mạch kể lại chuyện mình bắt gặp chồng Lâm Tiểu Linh thân mật với người phụ nữ khác ở trung tâm thương mại.

Lâm Tiểu Linh ngồi trên sofa không nhúc nhích một hồi lâu, sau một hồi im lặng mới nói: “Xem ra linh cảm của em là thật.”

Thực ra cô ấy đã sớm cảm thấy chồng mình có điều không ổn, cứ hai ba hôm là lại thấy tảng ca, có lần về khuya, cô còn thấy trên áo sơ mi của anh có sợi tóc dài của phụ nữ.

Tô Mạch ôm Lâm Tiểu Linh vỗ về.

Lâm Tiểu Linh không chịu được chuyện phản bội, cô ấy muốn ly hôn.

Tô Mạch ở với Lâm Tiểu Linh tới xế chiều. Trâu Tinh Thần gọi sang hỏi bao giờ cô về để anh đi đón.

Tô Mạch nói mình không về, ở lại bên nhà Lâm Tiểu Linh.

Cô nói anh yên tâm, gã đàn ông cặn bã kia tối nay không về nhà. Cho dù gã về thì cũng không phải đối thủ của cô.

Tô Mạch không ngờ Trâu Tinh Thần lại tới.

Cô nghe thấy chuông cửa còn tưởng là gã kia về.

Thấy Trâu Tinh Thần trong mắt mèo, cô mở cửa: “Sao anh lại tới đây?”

Trâu Tinh Thần vào nhà, thay dép, vuốt tóc Tô Mạch: “Anh lo.”

Tô Mạch cười, huých vai Trâu Tinh Thần nói nhỏ: “Chu đáo vậy cơ.”

Anh còn mang theo cả bữa tối đóng gói từ nhà mang tới.

Trong ba lô, ngoại trừ laptop còn có quần áo cho hai người thay. Đây đều là những chuyện Tô Mạch không nhớ tới.

Anh quả thực quá chu đáo.

Nếu không phải đang ở nhà Lâm Tiểu Linh, Tô Mạch hoàn toàn có thể ấn luôn Trâu Tinh Thần xuống nền nhà nhiệt liệt hôn một trận.

Nhà Lâm Tiểu Linh có một phòng ngủ một phòng khách. Tô Mạch và Lâm Tiểu Linh ngủ trong phòng ngủ. Trâu Tinh Thần nằm ngoài sofa.

Tô Mạch lấy chặn Lâm Tiểu Linh đưa, đóng cửa phòng ngủ, ra đưa chặn cho Trâu Tinh Thần.

Đàn ông cao to, tay dài chân dài, nằm trên sofa trông cực kỳ chật chội, nhìn thôi đã thấy không thoải mái rồi. Tô Mạch nói: “Giờ vẫn chưa tới nỗi khuya, hay anh về nhà đi, hoặc là ra khách sạn gần đây ở.”

Trâu Tinh Thần ôm laptop, ngẩng đầu lên: “Không.”

Tô Mạch biết anh lo lỡ tên căn bã kia bắt ngờ về, hai người phụ nữ dễ bị bắt nạt.

Cô cúi người hôn môi anh một cái.

Tô Mạch nhìn lướt qua màn hình: “Không phải ban ngày đã làm xong việc rồi sao, anh còn làm gì nữa?”

Trâu Tinh Thần: “Điều tra kẻ bôi xấu.”

Tô Mạch: “Có manh mối gì không?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Đội đi bình luận bôi xấu thì ẩn náu khá kỹ, dùng máy chủ ở nước ngoài, vốn là sẽ không tra được. Thế nhưng kẻ đứng sau màn thì đã lộ diện rồi. Người này khá ngu ngốc, chẳng có hiểu biết gì về máy tính, lại còn dùng tên thật của mình.”

Tô Mạch vội hỏi: “Thế vậy rốt cuộc là tên ngu ngốc nào làm?”

Cô lại nói thêm một câu: “Đối phương không hiểu biết về máy tính, vậy thì có thể loại Cố Bắc Đồ ra được rồi.”

Trâu Tinh Thần cau có nhìn Tô Mạch, mím mím môi, không nói tiếng nào.

Tô Mạch giải thích: “Ý em là, vốn Cố Bắc Đồ là đối tượng khả nghi cao nhất. Ngoại trừ anh ta, còn có thể là ai.”

Trâu Tinh Thần gập máy tính lại: “Muộn lắm rồi, đi ngủ đi đã.”

Nói rồi, anh để máy tính qua bàn nước, kéo chăn lên đắp, nhắm mắt lại.

Tô Mạch kéo kéo nhẹ nhẹ góc chăn của anh: “Thần ca?”

“Không thể nào, anh ghen à?”

Trâu Tinh Thần giật chăn lại.

Tô Mạch ngồi ngay trước sô pha, ghé sát mặt vào mặt Trâu Tinh Thần.

Lông mi của anh vừa dài vừa dày, mắt vẫn còn hơi hấp háy một chút. Cô cúi xuống hôn lên mắt anh: “Ngủ ngon nhé.”

Nói rồi đứng dậy về phòng Lâm Tiểu Linh.

Trâu Tinh Thần ngồi dậy, lại mở máy tính lên.

Anh kiểm soát chiếc máy tính của kẻ kia từ xa, sau đó nhìn thấy trong máy đối phương một tấm hình.

Tấm hình trông có vẻ đã được chụp từ lâu. Cảnh nền chụp ở ven rừng trúc nằm sau căng tin của trường, một chàng trai và một cô gái ở cạnh nhau, cô gái đưa lưng về phía ống kính, chàng trai hơi cúi đầu, nhìn nét có thể nhận ra là Cố Bắc Đồ.

Chụp vào lúc tối trời, vì thiếu sáng nên không được rõ. Tuy nhiên, Trâu Tinh Thần vẫn nhìn một cái là nhận ra ngay cô gái kia là Tô

Mạch.

Nửa đêm, Tô Mạch dậy, định ra xem Trâu Tinh Thần thế nào. Cô lo anh ngủ ở sofa không thoải mái.

Cô đi ra ngoài phòng khách, thấy trên sofa chỉ có chiếc chăn xộc xệch, không thấy người đâu.

Laptop vẫn đang để trên bàn nước.

Tô Mạch xoay người tìm thấy Trâu Tinh Thần đứng ở ngoài ban công.

Anh đưa lưng về phía cô ngắm cảnh đêm.

Cô lại gần, gõ nhẹ cửa ra ban công rồi đi ra.

Tô Mạch ôm eo Trâu Tinh Thần từ sau lưng, áp má lên lưng anh: “Sao không ngủ?”

Cô ngửi thấy mùi khói thuốc, ló đầu ra nhìn thấy trong chiếc gạt tàn để trên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh đã có vài đầu mẩu thuốc.

Cô cọ cọ lưng anh: “Có tâm sự à?”

Trâu Tinh Thần xoay người dựa vào lan can ban công nhìn cô gái trước mặt: “Có phải em có chuyện gì giấu anh phải không?”

Tô Mạch ngược nhìn lên, ôm cổ Trâu Tinh Thần, hơi kiễng chân, định hôn anh nhưng anh quay mặt tránh đi.

“Em thì có chuyện gì giấu anh chứ.”

Trâu Tinh Thần: “Còn nhớ lần ở quán KFC đã hứa sẽ thắng thần chân thành với nhau chứ.”

Tô Mạch gật đầu: “Tất nhiên là nhớ.”

Trâu Tinh Thần xoay người đối mặt với màn đêm, đưa lưng về phía Tô Mạch: “Hồi trước em nói, với anh là nụ hôn đầu đúng không?”

Tô Mạch gật đầu: “Đúng thế.”

Trâu Tinh Thần cúi đầu: “Thực ra có phải lần đầu hay không cũng không quan trọng đến thế. Quan trọng là em không nên nói dối.”

Tô Mạch đi lên, đứng song song cùng một chỗ với Trâu Tinh Thần, quay mặt qua nhìn anh: “Anh đang nói cái gì thế?”

“Có phải anh nghe người nào nói lung tung gì rồi phải không?”

Trâu Tinh Thần cười chua chát, lắc nhẹ đầu: “Không phải.”

Không phải anh nghe người ta nói gì đó mà là anh tận mắt nhìn thấy ảnh.

Tô Mạch bóp tay Trâu Tinh Thần một cái: “Em nhìn một cái là biết ngay, nhất định trong lòng anh có chuyện gì đó. Vừa rồi anh nói nụ hôn đầu tiên không phải nụ hôn đầu tiên là có ý gì?”

Trâu Tinh Thần rút tay mình khỏi tay Tô Mạch, thản nhiên nói: “Chẳng có ý gì hết.”

“Muộn lắm rồi, ngủ thôi.”

Nói rồi anh xoay người quay vào phòng khách.

Tô Mạch giơ chân đạp mông Trâu Tinh Thần, khế máng: “Đồ hâm.”

Từ nhà Lâm Tiểu Linh về, suốt cả cuối tuần, Trâu Tinh Thần không hề cười với Tô Mạch lấy một lần.

Tối chủ nhật, Tô Mạch bèn trêu anh: “Đàn ông già đầu ba mươi tới nơi mà sao yêu đương cứ y như học sinh trung học, lại còn dỗi nữa chứ.”

Nghe thấy mấy chữ học sinh trung học, Trâu Tinh Thần liền ôm máy tính nhốt mình trong phòng mình.

Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ, lấy chiếc váy dây màu đen trong tủ ra mặc, xúc thêm chút nước hoa sau tai, xoa mái tóc dài vẫn còn hơi ẩm sau lưng.

Cuối cùng chọn tô thỏi son màu đỏ rực, đứng trước gương bấm môi một cái.

Cô gõ cửa phòng anh, mở hé ra một chút, gọi thật khẽ: “Thần ca, anh thấy cái quần chữ T màu đen của em đâu không? Sao em tìm mãi không thấy nó đâu.”

Gã đàn ông ngồi bên bàn làm việc ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua hồ ly tinh ở cửa: “Không thấy.”

Tô Mạch đi vào, tới gần Trâu Tinh Thần, ngồi lên mặt bàn: “Thế không phải em không có gì mặc ở trong rồi sao.”

Trâu Tinh Thần cúi đầu nhìn màn hình máy tính, làm như không nghe thấy cô nói gì.

Nhưng lại vô thức nuốt nước bọt.

Tô Mạch đứng xuống dưới, đi ra sau lưng Trâu Tinh Thần, ôm quần lấy anh như một con rắn nước.

Cô hôn lên yết hầu của anh, giọng mềm mại hút hồn: “Thần ca.”

Tiếng vừa ngừng liền bị anh quay người lại áp lên bức tường phía sau, không nói lời nào, cúi xuống hôn cô.

Anh dùng lực thật mạnh như thể để giải tỏa điều gì đó.

Cô mềm người gọi một tiếng: “Ồi... đau...”

Nhanh chóng bị anh chặn môi lại.

Anh rất mạnh mẽ, một bàn tay khổng chế hai cổ tay của cô, tay kia lần xuống kiểm tra xem rốn cuộc cô có mặc hay là không...

Tác giả có chuyện muốn nói: Vậy nên câu hỏi của hôm nay là: Rốn cuộc cô có mặc không? Có mặc không?

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 56

Trâu Tinh Thần tắm rửa sạch sẽ ra khỏi nhà vệ sinh, Tô Mạch đang ngồi trên giường ai điều chiếc quần chữ T của cô.

“Anh xé rách mắt của em rồi, lần sau còn mặc thế nào được nữa?”

Trâu Tinh Thần ngồi xuống giường, vừa lau tóc vừa đáp: “Ai bảo tự em nhào vào nòng súng của anh.”

Hai chữ nòng súng dùng thật xuất sắc.

Tô Mạch ngồi dịch dịch lại: “Giám đốc Trâu nói năng đen tối nhé, không được đâu nhé.”

Cô quỳ trên giường ôm anh từ đằng sau: “Nói em nghe, hai hôm nay làm sao thế?”

Trâu Tinh Thần vứt khăn xuống tủ đầu giường, không lau tóc nữa, xoay người lại nói: “Em còn hỏi anh à?”

Tô Mạch mở một cái lên môi Trâu Tinh Thần: “Em thực sự chỉ từng hôn mình anh.”

Cô hôn xong lại cắn thêm mặt anh một miếng: “Thật đấy.”

Trâu Tinh Thần sờ sờ môi mình, đứng dậy đi sang phòng bên lấy laptop, mở một tấm ảnh, xoay màn hình lại cho Tô Mạch xem.

Tô Mạch nhìn một hồi, lại hồi tưởng thêm một hồi nữa rồi ngẩng mặt lên nói: “Đây chẳng phải là em sao?”

“Một hôm hết buổi tự học buổi tối, anh ta hẹn em ra đây gặp.”

Trâu Tinh Thần xị mặt, muốn nói nhưng lại không nói ra.

Tô Mạch ngắm soi bức ảnh: “Không phải quý ngài nghĩ là hai người này đang hôn nhau đấy chứ?”

Cô ôm bụng cười phá lên: “Hình này rõ ràng là cố ý chọn góc chụp để gây hiểu nhầm, thực tế bọn em chẳng làm gì hết.”

Cô sáp tới chọc chọc ngực anh trâu: “Anh nghĩ đi đâu thế?”

Trâu Tinh Thần hất tay Tô Mạch ra: “Bọn em?”

Anh lấy lại máy tính, phóng to hình lên, cuối cùng cũng nhìn rõ là do góc chụp.

Ghen tuông làm người ta mất sạch lý trí lẫn khả năng phán đoán.

Tô Mạch lại đặt tay lên người anh: “Cái ảnh này của anh ở đâu ra thế? Là tình địch nào của em gửi? Vừa nhìn là biết ngay kẻ đó cố ý muốn phá hoại tình cảm của chúng ta.”

Trâu Tinh Thần xốc chăn lên chui vào: “Không phải người ta gửi, là tự anh tìm thấy, trong máy tính của kẻ chủ mưu đứng sau.”

Tô Mạch rúc vào lòng Trâu Tinh Thần: “Anh còn chưa nói với em kẻ đứng sau là ai. Không phải là Cố Bắc Đồ thật đấy chứ? Không thì làm sao máy lại có cái ảnh này được.”

Trâu Tinh Thần nói với người con gái có suối tóc dài nằm trong lòng mình: “Không phải cậu ta.”

Tô Mạch nghĩ ngợi một chốc rồi ngửa mặt lên hỏi: “Tiền Viện à?”

Trâu Tinh Thần gật đầu.

Với cá tính kiêu ngạo của Cố Bắc Đồ, anh ta muốn được tởn thĩ quang minh chính đại với Trâu Tinh Thần chứ không thềm dùng những chiêu trò vớ vẩn khuất tất này.

Nhưng Tiền Viện thì không ngồi yên được, bèn ra tay hộ anh ta.

“Người Tiền Viện để ý nhất là Cố Bắc Đồ, cô ta quá quan tâm anh ta, sắp phát điên tới nơi rồi.” Tô Mạch nghĩ rồi nói tiếp, “Em nghĩ mà không hiểu. Hồi đó cô ta có địch ý với em, vậy tại sao lại đi chụp một tấm ảnh mập mờ gây hiểu nhầm như vậy chứ? Thế không phải là tự đâm dao vào tim mình sao?”

Trâu Tinh Thần kéo chặn lên cho Tô Mạch: “Khỏi nghĩ, suy nghĩ của đồ điên ai mà hiểu được.”

Tô Mạch hỏi thử: “Hay là... em hỏi Cố Bắc Đồ thử?”

Trâu Tinh Thần với tay lấy điện thoại của Tô Mạch để ở tủ đầu giường, mở khóa, lật danh bạ, xóa luôn số điện thoại của Cố Bắc Đồ.

Tô Mạch thò tay ra cướp lại điện thoại của mình: “Sao anh lại xóa đi, lỡ như có chuyện cần liên lạc, trao đổi thì đi đâu tìm người chứ.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Em có gì phải trao đổi với cậu ta?”

Tô Mạch cười nhỉnh nọt: “Là sợ lỗi như thôi.”

Bỏ qua quan hệ cá nhân thì Khoa kỹ Tinh Thần và Khoa kỹ Bắc Đò hiện tại đang cạnh tranh quyết liệt, khó tránh có lúc sẽ cần trao đổi. Ví dụ như chuyện sao chép lần trước, nhờ Tô Mạch liên lạc với Cố Bắc Đò mới biết được chắc chắn là do Tiêu Như làm.

Trâu Tinh Thần vút điện thoại của Tô Mạch qua tủ đầu giường, ấn cô vào trong lòng mình: “Ngủ.”

Cùng với sự phát triển không ngừng của Khoa kỹ Tinh Thần, họ cũng cần thông báo tuyển dụng thêm nhiều nhân tài hơn. Chu Bắc đạo này đang tìm trụ sở làm việc mới.

Giám đốc Trâu yêu cầu phải gần chỗ hiện tại một chút, không được xa quá. Điều kiện làm việc tất nhiên phải tuyệt vời.

Trâu Tinh Thần ra lệnh cho Chu Bắc: “Trong vòng hai tháng phải hoàn thành xong việc chuyển văn phòng.”

Chu Bắc hỏi: “Hai tháng, gấp thế cơ à.”

Vương Tử Hoài: “Tôi thấy làm ở biệt thự bên này cũng tốt mà, ấm cúng như ở nhà.”

Triệu Thủ nhặt một quyển sách lần lượt đập đầu Chu Bắc với Vương Tử Hoài, mỗi tên một đập: “Ngu thế.”

“Biệt thự bên này là nhà của giám đốc Trâu, hiểu không?”

Chu Bắc hỏi nhỏ: “Nhà cưới vợ?”

Triệu Thủ đứng tựa vào cạnh bàn, nghiêm mặt phân tích: “Tôi thấy chuyện tốt chắc là cận kề rồi, nếu không thì đã chẳng giục vợ

chúng ta chuyển đi chỗ khác như thế.”

Tô Mạch thấy mọi người túm tụm lại to nhỏ bèn lại nghe kè rồi bật cười: “Các anh nghĩ đi đâu thế!”

Giám đốc Trâu của các anh còn chưa cả cầu hôn, lấy đâu ra mà đòi kết hôn.

Hơn nửa giờ là lúc phát triển sự nghiệp, mở rộng công ty, là thời điểm bận rộn nhất.

Trâu Tinh Thần cầm cốc nước đi tới: “Triệu Thù nói cũng không sai.”

Tô Mạch ngoác miệng: “Hả?”

Cô kéo Trâu Tinh Thần sang một bên: “Cái gì thế?”

Trâu Tinh Thần: “Nhà bên này cần phải tân trang lại, tân trang xong còn phải để một thời gian cho bay mùi.”

Tô Mạch: “Không phải, em đang hỏi là ai bảo sẽ cưới anh hả?”

Trâu Tinh Thần cười một tiếng, cúi xuống nhìn Tô Mạch, cười nhếch mép: “Sao? Em không bằng lòng à?”

Tô Mạch đỏ mặt: “Bằng lòng! Bằng lòng!”

Trâu Tinh Thần: “Thế là được rồi còn gì.” Nói rồi định quay lưng bỏ đi.

Tô Mạch giữ anh lại: “Ý gì đấy, vừa rồi là cầu hôn hả?”

Trâu Tinh Thần gật đầu, tỏ ra rất đương nhiên: “Ừ.”

Mặt Tô Mạch như bị sét đánh, gất lên: “Cái trò gì thế!”

Trâu Tinh Thần vừa đi vừa mỉm cười, đầu hơi cúi, nụ cười trông rất yêu chiều.

Triệu Thù ôm ngực ra vẻ tổn thương, rên rỉ: “Nuốt phải một mồm đồ ăn cho chó không kịp phòng.”

Tô Mạch nói với vẻ không có gì là giận: “Anh từng thấy thứ đồ ăn cho chó nào không có tí lảng mạn nào vậy chưa?”

Triệu Thù: “Chắc vừa rồi cô không thấy cái điệu cười như hâm của ông ấy rồi.”

Tô Mạch quả thực không thấy, cô chỉ nhìn thấy lưng của anh.

“Tự dưng chiêm không được một cô vợ, chẳng lẽ lại không vui.”

Trâu Tinh Thần về phòng, mở ngăn kéo lấy một chiếc hộp trang sức xinh xắn, trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương. Viên kim cương được chế tác cẩn thận sáng lấp lánh dưới ánh đèn tựa ánh mặt trời trong trẻo sau mưa.

Anh cẩn thận cất hộp nhẫn vào lại ngăn kéo khóa lại.

Tô Mạch ôm máy tính ngồi trên sofa, rốt cuộc cũng hoàn hồn sau màn “cầu hôn” của Trâu Tinh Thần. Cô bỏ máy tính xuống, chạy lên tầng hai, mở cửa vào phòng anh.

Trâu Tinh Thần ngẩng đầu: “Có việc gì à?”

Tô Mạch đóng cửa lại: “Em thu hồi lại câu nói lúc nãy dưới tầng. Em không bằng lòng.”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép: “Sao, không bằng lòng gả cho anh à?”

Tô Mạch không có chí tiến thủ vội xua tay ngay: “Không phải.”

Trâu Tinh Thần: “Vậy em thu hồi cái gì?”

Tô Mạch ngồi xuống: “Ý em là, màn cầu hôn của quý ngài không khỏi quá qua loa. Ngay cả một chiếc nhẫn cũng không có.”

Trâu Tinh Thần nâng ngón tay Tô Mạch lên: “Không phải đã có từ trước rồi sao.”

Trên ngón tay cô là chiếc nhẫn ngọc lục bảo của cụ Chu.

Tô Mạch nói: “Dù sao cũng không được, anh phải cầu hôn lại, ít nhất cũng phải quỳ xuống trước mặt em.”

Trâu Tinh Thần: “Rồi dập đầu hai cái?”

Tô Mạch nghĩ ngợi mất một chốc: “Không cần dập nhưng anh phải cầu xin em, ra sức cầu xin em.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy, kéo Tô Mạch đi ra ngoài: “Hợp thôi.”

Tô Mạch vẫn canh cánh trong lòng chuyện Trâu Tinh Thần cầu hôn quá sơ sài. Cô hạ quyết tâm hôm nay không cho anh ngủ ở phòng mình.

Ăn xong cơm tối, Trâu Tinh Thần bỏ bát đĩa vào máy rửa bát, Tô Mạch đi lên tầng.

Cô khóa trái luôn cửa phòng lại.

Trâu Tinh Thần dọn xong bếp đi lên tầng, không mở được cửa, phải gõ: “Mở cửa.”

Tô Mạch ngồi trong phòng nói: “Không mở, hôm nay tâm trạng bà đây không tốt, muốn có không gian riêng tư.”

Trâu Tinh Thần cười một tiếng: “Được, em cứ thư thả cho thoải mái, anh ở ngay phòng bên, có việc thì gọi anh.”

Tô Mạch nghe thấy tiếng chân ngoài cửa đi xa. Không ngờ anh lại cứ vậy bỏ đi luôn, không vỗ về trái tim tổn thương của cô lấy một chút à?

Cô mở cửa ra, đột nhiên bị kéo vào một vòng tay ấm áp.

Cô đá đá anh: “Anh làm gì đấy!”

“Bỉ ổi!”

Trâu Tinh Thần cúi xuống hôn một cái lên tóc người con gái trong lòng, vào được phòng đúng như ý.

“Em nóng tính như thế làm sao lại tìm được một người bạn trai hoàn mỹ như vậy nhỉ?”

Tô Mạch: “...”

“Anh tránh ra, tức khắc, lập tức, ngay bây giờ.”

Trâu Tinh Thần cười: “Vẫn còn tức à.”

Anh vỗ vỗ đùi mình: “Lại đây ngồi.”

Tô Mạch không nhúc nhích.

Trâu Tinh Thần xuống giường, ra đứng kề cửa sổ, nhìn nhìn ra ngoài rồi quay đầu lại gọi: “Lại đây, ngắm sao.”

Tô Mạch lại. Chỉ xem bầu trời đêm thôi, mặc kệ tên đứng bên cạnh.

Trâu Tinh Thần ôm vai Tô Mạch, kéo vào lòng mình xoa xoa: “Đùa em thôi, chuyện cầu hôn anh sẽ làm cẩn thận.”

Tô Mạch ấy vậy mới vui lên một chút. Cô chỉ chỉ ngôi sao nằm cạnh mặt trăng: “Em muốn có ngôi sao kia, anh hái cho em nhé?”

Trâu Tinh Thần vươn tay về phía ngôi sao đó hái một cái, nắm chặt bàn tay lại rồi từ từ mở ra cho Tô Mạch xem.

Một chiếc kẹo dẻo mùi mật lị.

Tô Mạch lấy kẹo: “Em còn tưởng là anh sẽ biến ra một chiếc nhẫn kim cương chứ.”

Cô bóc vỏ kẹo, đưa cho Trâu Tinh Thần: “Anh dứt cho em ăn.”

Trâu Tinh Thần cầm kẹo, lấy kẹo ra khỏi vỏ, đưa tới bên môi Tô Mạch.

Cô mím môi không chịu, ngoảnh mặt đi: “Dứt bằng miệng.”

Trâu Tinh Thần cười, khẽ nói: “Buồn nôn thế.”

Nói rồi bỏ viên kẹo vào miệng ngậm, một tay giữ cằm Tô Mạch, môi hôn lên môi cô, cạy miệng, đưa đầu lưỡi vào trong quét một vòng, chuyển viên kẹo dẻo sang.

Môi lưỡi quần quýt, viên kẹo dẻo ở giữa thơm dịu dịu mùi hoa
mặt lì lan trong miệng tựa như đang chạy giữa cánh đồng vào mùa
xuân.

Tới lúc viên kẹo tan hết thì nụ hôn này mới kết thúc.

Trâu Tinh Thần ôm ngực Tô Mạch, môi kề bên tai cô hỏi khẽ:
“Lãng mạn chứ?”

Tô Mạch đang định đáp thì nghe thấy biệt thự nhà đối diện rúc
rích tiếng cười hết tràng này tới tràng khác.

Trịnh Kinh Kinh và đám bạn của cô ấy đang đứng chen bên cửa
sổ nhìn thẳng sang bên này. Có người còn í ới reo hò: “Thêm lần
nữa, thêm lần nữa đi.”

Biết họ không có ý xấu, không ai cầm điện thoại quay chụp, chỉ í
ới đùa chơi.

Tô Mạch kiễng chân, tặng Trâu Tinh Thần một nụ hôn nồng nhiệt
đúng chuẩn.

Cô hôn xong, hất cằm kiêu ngạo nhìn sang mọi người ở nhà bên
kia.

Tô Mạch làm màu xong, kéo rèm cửa sổ lại, ôm cổ Trâu Tinh
Thần: “Đi nào, Thần ca, lên giường nào.”

Trâu Tinh Thần vuốt ve bàn tay đặt trên ngực anh của nàng:
“Không có ai xem đâu, không cần diễn.”

Tô Mạch dán lên người Trâu Tinh Thần, đôi mắt hớp hồn nhìn
người đàn ông trước mắt mình: “Em không diễn.”

Trâu Tinh Thần nhẹ nhàng nhướn mày: “Thần ca của em bị em khiêu khích mất rồi.”

Anh bế bổng cô lên, thả xuống giường, bắt nạt lại cô.

“Đây là em tự rước lấy.”

...

Tác giả có chuyện muốn nói:oa oa oa, ngọt ngọt ngọt!

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 57

Buổi trưa, ăn cơm xong, Tô Mạch ngồi ở sô pha xem ti-vi.

Cô đang xem bản tin của thành phố.

Triệu Thù ngồi cạnh, vừa uống trà vừa nói: “Cắt giảm nhân công hàng loạt, cái công ty thực phẩm Trương Thị này chắc bị sao rồi.”

Tô Mạch gật đầu: “Đúng thế, chủ công ty này là cha một bạn học cấp ba của tôi.”

Trâu Tinh Thần lại xem: “Trương Lâm Na?”

Tô Mạch ừ một tiếng.

Trâu Tinh Thần lấy mấy lon bia để trong tủ lạnh ra.

Triệu Thù không cầm: “Mới cơm nước xong, rượu bia gì.”

Trâu Tinh Thần bật một lon đưa cho Tô Mạch, hai người ngồi sòng vai, cụng lon.

Triệu Thù đứng dậy: “Hai người làm sao thế, có cái gì vui đáng để ăn mừng đâu?”

Tô Mạch cười: “Không có gì.”

Triệu Thù thấy chán, tự về chỗ ngồi của mình ngủ trưa.

Hết bản tin, Tô Mạch và Trâu Tinh Thần cũng uống xong bia.

Tô Mạch bỗng nhớ ra một chuyện: “À, phải rồi, hôm qua anh cầu hôn không tính đâu nhé.”

“Em là kẻ phàm tục, không có nhẫn kim cương là không chịu đâu.”

Điện thoại của Trâu Tinh Thần đổ chuông, anh liếc nhìn rồi đi ra ngoài ban công nghe điện.

Tới khi anh quay vào, Tô Mạch hỏi: “Ai gọi vậy? Còn phải trốn đi chỗ khác nghe nữa, phụ nữ à?”

Trâu Tinh Thần xoa tóc Tô Mạch: “Đúng vậy, phụ nữ.”

Tô Mạch túm tay Trâu Tinh Thần, đè anh xuống sofa, nói như thể thẩm vấn tội phạm: “Nói! Con hồ ly nào?”

Trâu Tinh Thần ngồi thẳng dậy, dựa lưng vào sofa, nhìn lên trần nhà: “Không phải phụ nữ, là đàn ông.”

Tô Mạch: “Đàn ông anh cũng không tha?”

Trâu Tinh Thần không đùa nữa: “Cố Bắc Đồi.”

Tô Mạch ngồi xuống: “Anh ta gọi cho anh làm gì? Tuyên chiến?”

Trâu Tinh Thần: “Xin lỗi, cậu ta gọi điện thoại xin lỗi anh.”

Tô Mạch ngạc nhiên: “Tại sao?”

Trâu Tinh Thần: “Cậu ta thừa nhận mình là người đứng sau thuê người bôi xấu game của chúng ta.”

Tô Mạch: “Không phải anh đã điều tra ra là Tiền Viện rồi sao?”

“Tính Cố Bắc Đồ cũng không phải kiểu người làm loại chuyện này.”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép: “Em hiểu cậu ta thật đấy.”

Tô Mạch đập anh một đập: “Cái vẹo này không phải do chính anh nói trong cuộc họp hay sao.”

Trâu Tinh Thần: “Hình như vậy.”

Tô Mạch nhìn anh một cái: “Quay lại chuyện chính, không phải Cố Bắc Đồ làm, anh ta tội gì phải gánh trách nhiệm nhỉ.”

Trâu Tinh Thần: “Hoặc là cậu ta với Tiền Viện đã thành đôi hoặc là đã cắt đứt hẳn.”

Tô Mạch suy nghĩ chốc lát: “Chắc là do đã thành đôi đấy, đã làm như thế rồi, chắc chắn là do đã thành đôi.”

Trâu Tinh Thần: “Anh thấy chưa chắc đâu.”

Tối đó, Tô Mạch nhận được điện thoại của Tiền Viện, đối phương vừa mở miệng đã mắng té tát: “Sao cái loại mày lại âm hồn bất tán thế hả!

Trâu Tinh Thần đang làm việc ở phòng bên, Tô Mạch cầm điện thoại đi ra ngoài đường rồi mới quát lại Tiền Viện: “Nói ai âm hồn bất tán đấy!”

Tuy cô không hiểu Tiền Viện bảo âm hồn bất tán là có làm sao nhưng cứ chửi lại là xong.

Cô đã không còn là con bé nghèo hèn tự ti hồi đó nữa. Hồi đó, lúc Tiền Viện kéo bầy bắt nạt cô, cô chỉ biết ôm cặp sách lủi vào góc tường, không dám động cựa.

Tiền Viện tiếp tục lên cơn: “Mày là người đã có đàn ông rồi, có thể cút xa ra một chút được không!”

Tô Mạch đứng tựa vào cột đèn, đu đưa chân đá một cục đá nhỏ: “Tiền Viện, tôi thấy cô nên đi khám bác sĩ tâm lý đi. Cô có bệnh hoang tưởng đấy à? Ai âm hồn bắt tán đếch gì, tôi chẳng hề liên lạc với anh ta.”

Tiền Viện càng giận điên lên: “Không hề liên lạc, khỏi chối đi, tao đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi của Bắc Đờ rồi. Trong vòng một tháng trở lại đây, mày đã gọi cho anh ấy tổng cộng ba cuộc điện thoại.”

Tô Mạch nhớ ra: “Đúng, trao đổi chuyện vi phạm bản quyền của một bài quảng cáo.” Trong lúc xử lý chuyện của Tiêu Như, đã từng liên lạc với Cố Bắc Đờ.

Tiền Viện cười khẩy: “Sợ là mày mượn danh nghĩa công việc để tiếp cận anh ấy thì có.”

Tô Mạch cạn lời: “Chỉ có cô mới nghĩ anh ta báu thế, với tôi, anh ta chẳng là cái cứt gì.”

Cô thoáng dừng lời: “Cô nói xem, cô với Cố Bắc Đờ dằng dai qua lại bao nhiêu năm qua, sao vẫn không tu thành chính quả vậy? Cô đã đi tìm nguyên nhân chưa?”

Tiền Viện: “Thì tại mày chứ còn gì nữa.”

Tô Mạch: “Tiền Viện, cô nói vậy là không đúng. Cố Bắc Đồ đã từng có mấy đời bạn gái, tôi với anh ta chẳng có gì hết. Cô nói xem tại sao cô cứ bám lấy tôi không chịu nhả vậy?”

Tiền Viện: “Hồi đó nếu không phải dì can thiệp thì chẳng phải mày đã được rồi sao.”

Tô Mạch: “Cô đang nói cái gì thế?”

Tiền Viện không nói tiếp, Tô Mạch tự động não cũng hiểu ra được đại khái: “Cái ảnh trong máy tính của cô là cô mượn người chụp trộm rồi đưa cho mẹ Cố Bắc Đồ xem chứ gì.”

Tiền Viện nổi cáu: “Sao mày biết được chuyện tấm ảnh, có phải là mày nói cho Bắc Đồ nên anh ấy mới làm căng với tao phải không?”

Tô Mạch: “Muốn người không biết thì trừ phi mình không làm. Cảm ơn năm đó đã chia rẽ.”

Nói xong, cô cúp luôn điện thoại.

Tiền Viện gọi lại, Tô Mạch không nghe.

Hiện giờ cô đang có cuộc sống rất tốt, có người yêu rất tuyệt vời, cái chuyện vớ vẩn này đã qua rồi thì không muốn lôi ra lại nữa.

Tô Mạch cho rằng tình cảm Cố Bắc Đồ dành cho cô không phải là thích, mà là không cam lòng. Không cam lòng thua Trâu Tinh Thần. Anh ta đã coi Trâu Tinh Thần là đối thủ suốt một thời gian dài, mấy năm qua vẫn luôn phải sống dưới cái bóng của Trâu Tinh Thần, luôn khao khát giành chiến thắng, bất kể là về sự nghiệp hay là về

phụ nữ, như thể chỉ có thắng được Trâu Tinh Thần thì cuộc đời anh ta mới có thể hạnh phúc viên mãn.

Tô Mạch bỏ điện thoại vào túi áo khoác, đứng ở lề đường ngắm chuyện nhân sinh.

Một thoáng tình cờ, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy cửa sổ phòng trên tầng hai đang mở.

Người đàn ông đứng bên cửa sổ đang cúi đầu nhìn cô.

Tô Mạch gửi một cái hôn gió rồi chạy vào trong biệt thự.

Cô chạy một mạch lên phòng anh, ôm lấy anh từ sau lưng: “Cái tên hồng nhan họa thủy này.”

Trâu Tinh Thần quay đầu lại: “Em mới cãi nhau với Tiền Viện đấy à?”

Tô Mạch cười: “Làm sao anh biết?”

Trâu Tinh Thần: “Nói to tới mức ở trên tầng hai anh cũng nghe thấy.”

Tô Mạch buông Trâu Tinh Thần ra, kéo ghế ngồi xuống, ngửa mặt lên nhìn: “Mau kết hôn thôi. Kết hôn rồi thì mới không còn ai tới làm phiền em nữa.”

Trâu Tinh Thần cười: “Sao đây, giục cưới à?”

“Hay nói cách khác là em đang cầu hôn?”

Tô Mạch: “Anh không muốn à?”

Trâu Tinh Thần: “Chuyện cầu hôn tất nhiên phải để đàn ông làm.”

Tô Mạch đứng dậy khỏi ghế: “Đến nhẫn kim cương anh cũng không mua, cầu hôn kiểu gì. Nếu là kiểu quỳ xuống dập đầu hai cái thì em không đồng ý.”

Trâu Tinh Thần ôm vai Tô Mạch, kéo cô vào lòng mình xoa xoa: “Chờ qua được giai đoạn bận rộn này, sẽ tặng cho em một hôn lễ thật lãng mạn.”

Tô Mạch: “Người mà có cái nhẫn kim cương cũng không mua lại còn không biết xấu hổ đi khoác lác về hôn lễ.”

Cô nhẩm tính trong lòng những chuyện sắp tới phải bận, chuyện ngay gần nhất là đại hội ngành nghề công nghệ thông tin, năm bữa nữa sẽ diễn ra.

Năm nay, công ty khoa kỹ Tinh Thần là chú ngựa ô được chú ý nhiều nhất, tất nhiên có được mời.

Tô Mạch mở tủ quần áo chọn đồ cho Trâu Tinh Thần mặc đi dự.

Cô cầm một chiếc sơ mi trắng và một chiếc sơ mi hồng nhạt ướm ướm thử trước người Trâu Tinh Thần một hồi: “Da trắng thật là tốt, màu gì cũng cân được hết.”

Trâu Tinh Thần: “Cái chính là do đẹp trai.”

Tô Mạch cất đồ vào lại tủ, quay người lại nói: “Khiêm tốn chút đi được không?”

Thôi, cái gã kiêu ngạo chết tiệt này xưa nay làm gì biết hai chữ khiêm tốn viết thế nào.

Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ, chui vào chăn: “Anh thấy em nên đến dự với tư cách bạn gái của giám đốc Trâu hay là nhà thiết kế của Khoa kỹ Tinh Thần?”

Trâu Tinh Thần trèo lên giường: “Trong lòng em đã có đáp án rồi lại còn hỏi anh.”

Tô Mạch cười.

Hai người không ai nói ra nhưng đôi bên đều hiểu.

Tô Mạch sẽ đến dự với tư cách nhà thiết kế của Khoa kỹ Tinh Thần chứ không phải tự dán cái mác bạn gái của giám đốc Trâu cho mình.

Tiền lương của cô không tăng thêm, vẫn là hai ngàn một tháng, nhưng trong tay cô có chi phiếu của Trâu Tinh Thần trị giá lượng tiền mà cô có tiêu cả đời cũng không hết.

Tô Mạch thầm mắng Trâu Tinh Thần thật gian trá, quá gian trá.

Cô đâm lạng cho anh: “Ông chủ này, anh xem đó, em mang danh nhà thiết kế, giá thị trường bét nhất cũng phải được ba, bốn mươi ngàn một năm. Một năm anh chỉ trả cho em có hơn hai mươi ngàn, có phải là không được ỏn cho lắm không? Chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ tổn hại tới danh tiếng của Khoa kỹ Tinh Thần đó.”

“Không chừng người ta sẽ bảo tiền lương thiết kế thấp như thế thì làm ra tác phẩm gì tốt được chứ.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái: “Không phải đã đưa chi phiếu cho em rồi sao? Muốn tiêu sao cứ tiêu.”

Tô Mạch: “Chuyện đấy khác mà, chi phiếu với tiền trong thẻ đều là của anh.”

Trâu Tinh Thần: “Hiểu rồi.”

Tô Mạch vui ra mặt: “Quý ngài đã nghĩ thông rồi à?”

Trâu Tinh Thần: “Hiểu là em muốn giấu quỹ riêng.”

Tô Mạch bóp cổ Trâu Tinh Thần: “Giai cấp tư sản bọn anh toàn uống máu người thế này à.”

Trâu Tinh Thần cầm cổ tay Tô Mạch: “Giai cấp tư sản bọn anh không uống máu người, chỉ ăn thịt người thôi.”

Nói rồi, anh đè người con gái nằm bên xuống, cúi đầu cắn cô một miếng.

Tô Mạch sờ sờ dấu răng ở cổ, đập anh một cú: “Đồ chó.”

Hôm sau, Tô Mạch vẫn được thỏa nguyện, nhận được mail của công ty, giám đốc Trâu tăng lương cho cô, từ hai ngàn lên năm ngàn. Tăng gấp hơn hai lần, đúng là một câu chuyện tình yêu đẹp để thê lương rung động lòng người.

Tô Mạch hẹn Lâm Tiểu Linh ra ngoài cầm theo chi phiếu của Trâu Tinh Thần ăn một bữa.

Cơm tối gọi thêm rượu vang.

Tô Mạch rót cho Lâm Tiểu Linh: “Nói chuyện với chồng em thế nào rồi?”

Lâm Tiểu Linh trông gầy hơn lần trước, mặt mày không có huyết sắc: “Em tưởng người phụ nữ bên ngoài đó là người thứ ba, không ngờ em mới là người thứ ba.”

“Họ đã ở bên nhau từ hồi đại học, chưa bao giờ chia tay.”

Tô Mạch tức quá phải chửi: “Tên cặn bã.”

Lâm Tiểu Linh nhấp chút rượu vang: “Em đúng là mắt mù, lại còn tưởng anh ta thật lòng yêu em.”

“Mạch tử, thực ra em cực kỳ hâm mộ chị. Năm ngoái cũng khoảng tầm này, hai chị em mình đều đang yêu đương. Chị với Thần ca, trông thì đường tình trắc trở, còn từng trải qua chuyện đào hôn, chia tay li kỳ như phim nhưng tình cảm của anh chị là tình yêu thực sự.”

Tô Mạch cầm tay Lâm Tiểu Linh an ủi.

Lâm Tiểu Linh tiếp tục nói: “Giờ em mới biết, anh ấy vì căn nhà nên mới cưới em. Căn nhà mua sau khi kết hôn nên là tài sản chung của vợ chồng.”

Tô Mạch: “Không phải cha mẹ em là người trả tiền lần đầu sao? Cho dù chia nhà thì em cũng chiếm lợi thế, hơn nữa hấn còn lừa dối, ngoại tình, phải đuổi ra khỏi nhà mới phải.”

Lâm Tiểu Linh thở dài: “Cha mẹ em đều là nông dân, văn hóa thấp, không biết dùng chi phiếu, không chuyển khoản tiền qua ngân hàng mà lúc mua nhà thì đưa cho bọn em tiền mặt, không có ghi chép giao dịch gì ở ngân hàng. Tên đó vịn vào việc này nói tiền đó là nhà anh ta trả.”

Tô Mạch: “Em có nắm được bằng chứng ngoại tình của hấn không?”

Lâm Tiểu Linh cúi đầu, không nói tiếng nào.

Tô Mạch: “Thôi không sao, nếu em mưu mẹo được vậy thì đã không phải là Lâm Tiểu Linh.”

Lâm Tiểu Linh trông như sắp khóc tới nơi: “Đó là tiền mồ hôi nước mắt cả đời của cha mẹ em.”

Tô Mạch: “Không sao, chị tìm giúp cho em một luật sư giỏi, không để cho tên cận bã ấy chiếm lợi được của em một xu nào.”

Điện thoại Lâm Tiểu Linh để trên bàn đồ chuông, tên cận bã kia gọi.

Tô Mạch nghe máy, không đợi đối phương lên tiếng đã mắng xối xả ngay một trận, mắng xong liền cúp máy.

Lâm Tiểu Linh cảm kích xem Tô Mạch chiến.

Ăn cơm xong, Lâm Tiểu Linh nói đầy lo lắng: “Hấn ta ghi thù ghê lắm, hay là Mạch tỷ cứ mặc kệ em.”

Tô Mạch ôm cánh tay Lâm Tiểu Linh: “Chị chỉ có vài người bạn thật tâm, em là một trong số đó. Chị không thể mặc kệ em được.”

Khoảng thời gian cô và Trâu Tinh Thần chia tay, mất mấy hôm cô cứ như người mất hồn, sống dở chết dở, chỉ khổ Lâm Tiểu Linh phải chăm cô.

“Em phải tin tưởng rằng người lương thiện cuối cùng đều sẽ có kết cục tốt đẹp. Trên còn đường tiến tới cuộc sống hạnh phúc, khó

tránh khỏi giẫm phải cút chó. Có điều, không sao hết, lần sau nhìn đường kỹ hơn là được.”

Hai người vừa nói chuyện vừa ra khỏi nhà hàng, nói đến chuyện công việc và dự định tương lai, Lâm Tiểu Linh nói: “Lý Quảng Toàn quấy rối thực tập sinh mới tới công ty bị đối phương ghi âm, kiện ra tòa, giờ đang lo kiện tụng.”

“Chuyện này không biết bị ai mách với truyền thông, danh dự của Lý Quảng Toàn thế là hết sạch. Tổng giám đốc Lưu không thể giữ ông ta được nữa, phải tổng khởi công ty.”

Tô Mạch dừng bước, ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời. Mặt trăng treo ở chân trời, xung quanh rải rác muôn ngàn sao, lấp la lấp lánh hết như những vụn kim cương vỡ.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 58

Tô Mạch ăn tối với Lâm Tiểu Linh xong về nhà.

Trâu Tinh Thần tắm xong ra khỏi nhà vệ sinh, Tô Mạch đang ngồi trước bàn trang điểm tháo khuyên tai.

Trâu Tinh Thần lại gần, cúi xuống, ghé vào môi cô ngửi ngửi, hơi hơi chau mày: “Em uống rượu à?”

Tô Mạch cười: “Rượu vang, không sao đâu.”

Trâu Tinh Thần đứng tựa vào bàn, vừa lau tóc vừa nói: “Lần sau không cho em uống rượu với người khác ở bên ngoài nữa, nữ cũng không được.”

Tô Mạch cất hoa tai vào hộp trang sức, đứng dậy: “Anh yên tâm, em có chừng mà, có say đâu.”

Trâu Tinh Thần bỏ khăn xuống bàn, dựng thẳng một ngón tay lên hỏi: “Đây là gì?”

Tô Mạch: “Là một.”

Trâu Tinh Thần: “Sai, em say rồi.”

Tô Mạch: “...”

“Rõ ràng là một mà, sao lại sai, không đời nào, đúng là một.”

Trâu Tinh Thần giơ lại ngón tay lên: “Đây là ngón tay, ngón trỏ.”

“Hỏi em đây là gì chứ có hỏi là mấy đâu. Rõ ràng là say rồi, đầu óc không minh mẫn.”

Tô Mạch: “...” Còn tính cái kiểu đếch này nữa.

Trâu Tinh Thần xuống dưới nhà hâm một cốc sữa nóng mang lên cho Tô Mạch: “Uống đi, tối ngủ sẽ dễ chịu hơn.”

Tô Mạch nhận cốc: “Không nhận ra đây, giám đốc Trâu càng ngày càng ân cần.”

Hai người nói chuyện nhảm mấy câu, Tô Mạch kể cho Trâu Tinh Thần nghe chuyện Lý Quảng Toàn bị kiện ra tòa vì tội quấy rối tình dục nơi công sở.

Trâu Tinh Thần nghe xong, ừ một tiếng.

Tô Mạch thấy Trâu Tinh Thần chẳng tỏ thái độ gì bèn hỏi: “Anh không phát biểu chút cảm nghĩ nào à?”

Trâu Tinh Thần ngược mắt nhìn lên: “Cảm nghĩ về cái gì?”

Tô Mạch: “Về luật nhân quả tuần hoàn trong trời đất ấy, tên lợn chết đó cuối cùng cũng phải quỳ gối trước cán cân công lý.”

Trâu Tinh Thần cười: “Trời đất có lẽ công bằng của trời đất nhưng đôi khi vẫn cần phải có chút lực tác động của con người.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn Trâu Tinh Thần: “Ý là sao?”

Trâu Tinh Thần xoa tóc Tô Mạch: “Đi tắm đi còn hầu ngủ.”

Tô Mạch tắm rửa sạch sẽ xong, trèo lên giường, nằm đè trên người Trâu Tinh Thần, cúi xuống hôn hôn anh: “Không phải là anh gọi truyền thông làm lớn chuyện của Lý Quảng Toàn lên đấy chứ?”

Trâu Tinh Thần lật người đè Tô Mạch xuống: “Trước hoa dưới nguyệt, nói chuyện của tên đó làm gì. Nói gì đó lãng mạn tí đi.”

*trước hoa dưới nguyệt: chỗ này mình lấy theo cách dịch cụm “hoa tiền nguyệt hạ” của Đoàn Thị Điểm trong “Chinh phụ ngâm khúc”. Nguyên văn đoạn thơ:link

Tô Mạch nghiêng nghiêng đầu: “Lãng mạn gì đây, anh nói cái gì mới lãng mạn? Em thấy nhẫn kim cương lãng mạn, anh có không?”

Trâu Tinh Thần cười khế: “Đề bụng chuyện nhẫn kim cương vậy cơ à?”

Tô Mạch: “Kiếp trước có lẽ em là một con rồng chuyên thích những thứ lấp lánh tỏa sáng ví dụ như kim cương, châu báu, vàng bạc, à, không tính bạc, bạc chẳng đáng tiền.”

*trong văn hóa dân gian thì rồng thích những thứ lấp lánh và hay sưu tập chúng vậy nên chỗ ở của rồng thường có nhiều kho báu.

Trâu Tinh Thần: “Thế em yêu tiền của anh hay là con người anh?”

Tô Mạch: “Anh nghĩ đi đâu thế.”

Trâu Tinh Thần cười.

Tô Mạch: “Vậy tất nhiên là yêu tiền của anh rồi.”

Cô chỉ nghịch ngợm đùa một chút như thế, cái giá phải trả là bị anh ấn trên giường, cực lực “cọ sát”.

Ngày hôm sau, họng cô mất tiếng, eo mỗi rã rời như không còn là của mình.

Trâu Tinh Thần đút cho cô một viên kẹo bạc hà: “Ăn nó cổ họng sẽ thấy dễ chịu hơn đây.”

“Còn rời giường được không?”

Tô Mạch bóp bóp đôi chân mỗi như: “Em tàn phế rồi, mấy ngày tới không thể động cựa được, buổi tối tự anh ngủ một mình đi.”

Trâu Tinh Thần ngồi xuống cạnh giường: “Mỗi ở đâu, anh bóp cho.”

Tô Mạch chỉ chỉ xuống chân: “Ở đây.”

Năm giây sau.

Tô Mạch la lên: “Anh đang sờ lần lên chỗ đéch nào thế.”

Trâu Tinh Thần: “Triệu Thù đang ngay dưới nhà kia, em kêu to lên nữa đi.”

Tô Mạch ngậm miệng.

Trâu Tinh Thần cười cười đứng dậy: “Anh chuẩn bị sẵn bữa sáng cho em rồi. Trứng ốp, không cháy tí nào, còn là hình trái tim chuẩn đét nữa.”

“Cháo thịt nạc trứng bắc thảo ở trong nồi cơm điện, lát em tự lấy ăn nhé.”

*cách nấu cháo thịt nạc trứng bắc thảo (皮蛋瘦肉粥): lưu ý, thịt nạc thái miếng, không phải thịt băm như ở mình hay ăn, video có engsub.

Tô Mạch lê đôi chân mỏi nhừ xuống giường: “Anh học nấu cái cháo này từ hồi nào thế?”

Hồi trước anh chỉ biết nấu cháo trắng.

“Anh không ngại phiền phức à?”

Trâu Tinh Thần: “Nấu cho vợ mình ăn, có gì mà phiền phức.”

“Chỉ mất có hai tiếng thôi, trong cháo có cho thêm gan lợn băm đấy.”

Gan lợn muốn nấu sao cho ngon cực kỳ khó.

Tô Mạch ôm cổ Trâu Tinh Thần, hôn môi anh một cái: “Tối thưởng cho anh.”

“A: Đằm hầu gái, B: Đằm nàng thả ngây thơ, C. Đồng phục học sinh, D. Đồng phục y tá.”

Trâu Tinh Thần đáp không cần nghĩ: “Cả A, B, C, D.”

Tô Mạch lườm anh: “Sao anh thông minh vậy, đề này chỉ được chọn một đáp án.”

Trâu Tinh Thần: “Mặc đồng phục học sinh sau đó tốt nghiệp làm y tá, đồng thời làm hầu gái ở quán cà phê và nuôi một em thả hồng.”

Tô Mạch đập anh một đập: “Hay lắm anh.”

Trâu Tinh Thần cười, đi ra cửa còn ngoái đầu lại nói: “Anh có việc ra ngoài, chiều anh về.”

Tô Mạch gọi anh: “Quay lại.”

Trâu Tinh Thần vâng lệnh quay lại.

Cổ áo sơ mi của anh chưa cài hai khuy trên cùng, Tô Mạch cài khuy ở dưới, chừa khuy trên cùng lại cho dễ thở.

Cô chỉnh lại áo cho anh xong, ngẩng đầu lên hỏi: “Hôm nay giám đốc Trâu quyền rũ như thế để đi ngoại tình à?”

Trâu Tinh Thần: “Ngoại khỉ gì, tối qua đã bị em ép khô rồi.”

“Anh đi xem văn phòng mới.”

Trâu Tinh Thần đi ra ngoài, Tô Mạch rửa mặt xong xuống dưới tầng ăn món cháo thịt trứng bắc thảo gan lợn băm Trâu Tinh Thần tự tay nấu mất hai tiếng đồng hồ và trứng ốp lết trái tim không cháy.

Ăn sáng rửa bát xong thì cũng tới giờ làm.

Tô Mạch ôm laptop ngồi trên sofa mở poster lên làm.

Cô làm một lúc, đứng dậy xoa xoa cổ, chân mỏi, toàn thân đều mỏi.

Cô quay sang hỏi Chu Bắc: “Chu Bắc, đã ấn định được hôm nào chuyển văn phòng chưa?”

Chu Bắc rời mắt khỏi màn hình máy tính: “Chưa có quyết định cuối cùng, phải chờ lão đại đi xem cái đã.”

Tô Mạch ừ một tiếng: “Không phải hôm nay giám đốc Trâu đi xem rồi sao, thế chắc hôm nay là xác định được rồi.”

Chu Bắc ngạc nhiên ra mặt: “Lão đại đi xem văn phòng mới á, chắc không phải đâu, ông ấy đâu hỏi tôi địa chỉ.”

Triệu Thủ nhanh trí nói chêm vào: “Lần trước không phải ông nói là ở cái tòa nhà gì gì đó rồi sao, tra cái là xong, còn hỏi ông làm gì?”

Chu Bắc: “Thế thì lão đại cũng đâu có sổ của đối phương mà liên lạc.”

Triệu Thủ trợn mắt nhìn anh ta.

Chu Bắc vội vàng sửa khẩu cung: “À phải, tôi có gửi qua wechat cho ông ấy rồi.”

Tô Mạch lại chỗ Chu Bắc, nhìn đăm đăm vào mắt anh ta rồi quay qua nhìn Triệu Thủ: “Thế là sao?”

Trâu Tinh Thần không đi xem văn phòng mới, anh ấy nói dối cô.

Đúng lúc này, điện thoại Chu Bắc để trên bàn đổ chuông.

Tô Mạch đứng tựa vào cạnh bàn, ấn nghe máy, để chế độ loa ngoài.

“Quên không dặn ông, lát Tô Mạch có hỏi thì nói là tôi đi xem văn phòng mới, đừng có nói hớ, vậy nhé.”

Trâu Tinh Thần nói xong liền cúp máy.

Cả văn phòng im lặng đầy ngượng ngập.

Vương Tử Hoài lại nói với Tô Mạch: “Đừng nghĩ nhiều, Thần ca không phải người lại đi ngoại tình ong bướm đâu, chắc chắn không phải anh ấy ra ngoài hẹn hò với phụ nữ.”

Tô Mạch: “Cám ơn anh đã nhắc.”

Cô ra ngoài ban công gọi cho Trâu Tinh Thần.

Đối phương nghe máy rất nhanh.

Tô Mạch: “Anh đang làm gì thế?”

Trâu Tinh Thần: “Đang xem văn phòng mới.”

Tô Mạch: “Xem thế nào rồi?”

Trâu Tinh Thần: “Rất tốt, diện tích, an ninh, điều kiện làm việc đều rất OK.”

Tô Mạch: “Quý ngài xem tiếp đi, không làm phiền nữa.”

Chắc chắn là anh có chuyện giấu cô nhưng không phải là lén hẹn hò với người phụ nữ khác sau lưng cô, chút tín nhiệm này thì chắc chắn là cô có.

Sáng nay anh mới tốn hơn hai tiếng đồng hồ làm bữa sáng cho cô, có lòng như thế đâu phải người đàn ông nào cũng làm được cho bạn gái mình.

Cho tới khi Tô Mạch vào bếp rót nước, nhìn lướt qua chỗ thùng rác.

Hộp cháo dùng một lần của “Quán cháo Chu Ký”, trên hộp còn dán một cái nhãn giấy “cháo thịt nạc trứng bắc thảo thêm gan lợn”.

Để ngăn bản thân nghĩ miên man, cô nhanh chóng vùi đầu vào công việc bận rộn.

Sau bữa trưa, Tô Mạch có việc ra ngoài gặp một khách hàng thuê quảng cáo.

Địa điểm hẹn gặp ở một quán cà phê gần bên công ty khách hàng.

Chỗ đó khá xa, phải đi vòng mất nửa thành phố Tây Quỳnh.

Lúc Tô Mạch xuống taxi, đi vào quán cà phê, làn đường bên cạnh đang tắc đường.

Giữa một loạt xe, cô liếc một cái liền nhận ra xe của Trâu Tinh Thần.

Bentley đen bản số lượng giới hạn quá sức thu hút, muốn không để mắt cũng khó.

Cửa sổ bên phía ghế phụ lái đang để mở một nửa, Tô Mạch nhìn thấy người ngồi trong xe.

Đó là một phụ nữ, tóc dài đen thẳng, da rất trắng, khuôn mặt góc cạnh, trông còn rất trẻ, cùng lắm chỉ ngoài hai mươi.

Người phụ nữ quay mặt qua nói chuyện với người cầm lái, thỉnh thoảng lại mỉm cười nhã nhặn.

Tô Mạch vẫn chưa chịu tin, lấy điện thoại gọi cho Trâu Tinh Thần.

Góc cô đứng không nhìn thấy anh nhưng có thể thấy người phụ nữ kia không nói chuyện với người cầm lái nữa.

Bởi vì người ta bận nghe điện thoại.

Trâu Tinh Thần: “Alo.”

Tô Mạch đứng trước cửa quán cà phê, nắng hơi gắt, cô dịch sang bên, lùi vào dưới bóng râm cho mát, đáy lòng cũng trở lạnh theo.

“Anh đang đâu vậy?”

Trâu Tinh Thần: “Đang trên đường về.”

Tô Mạch: “Tốt.”

Nói rồi cô liền cúp máy.

Khách hàng đã tới, Tô Mạch cùng người ta vào trong quán cà phê.

Có điều người bên phía khách hàng không phải vị quản lý đã hẹn trong điện thoại mà là một cô gái trẻ tuổi trông rất lão luyện. Vậy cũng không sao, chỉ cần ký được hợp đồng là được.

Tô Mạch là một nhà thiết kế chuyên nghiệp, chiến thuật đàm phán cũng không tồi. Cho dù vừa mới phải thấy một cảnh tượng không dám tin vào mắt nhưng lúc này vẫn có thể bình tĩnh trao đổi với khách hàng như thường.

Ngoại trừ nói chuyện công việc, hai người còn trò chuyện thêm chút việc ngoài lề.

Tô Mạch hỏi: “Trước người liên lạc với chúng tôi của công ty cô là giám đốc Vương, sao lần này không tới?”

Đối phương uống một ngụm cà phê: “Sau này mọi người là bạn làm ăn, tôi cũng không giấu gì, dù sao cũng không giấu được. Giám đốc Vương đang bị tạm đình chỉ công tác.”

“Có điều cô cứ yên tâm, không phải do vấn đề đạo đức nghề nghiệp của giám đốc Vương, điều khoản hợp tác đã thương thảo với quý công ty khi trước cũng không có vấn đề gì.”

Tô Mạch: “Vậy vì sao ông ấy bị tạm đình chỉ công tác vậy?”

Người phụ nữ nói nhỏ: “Vì một chút vấn đề liên quan đến tác phong trong đời tư.”

Tô Mạch thấy thích tính tình thẳng thắn của cô gái này, hai người bèn chuyện gẫu với nhau.

Cô gái kể: “Giám đốc Vương đã có vợ nhưng vẫn tư thông với một em ở quầy lễ tân của công ty. Nghe nói ông ấy và vợ quen biết nhau từ nhỏ, bên nhau từ thuở hàn vi tới giờ, cực kỳ mặn nồng.”

“Đàn ông đều thế cả, một khi thăng tiến vèo vèo, gặp phải cám dỗ là lòng dạ liền lung lay.”

Cô gái vẫn còn nói tiếp nhưng Tô Mạch không còn nghe kỹ nữa.

Trong đầu cô chỉ quanh quẩn câu nói vừa nãy, đàn ông thăng tiến nhanh chóng không chịu được cám dỗ bên ngoài ngoại tình với gái trẻ.

Rời quán cà phê lúc ba rưỡi chiều, ngoài đường khá vắng xe nhưng trong mắt cô như vẫn nhìn thấy chiếc Bentley đen đậm ở đằng kia.

Tô Mạch bắt xe về nhà, Trâu Tinh Thần đã về rồi.

Anh đang ngồi ở sô pha viết code.

Tô Mạch lại gần, ngửi ngửi người anh rồi nhìn nhìn vào trong cổ áo, không có mùi nước hoa cũng không có sợi tóc đáng ngờ nào của phụ nữ.

Trâu Tinh Thần ngẩng đầu: “Sao thế?”

Tô Mạch ngồi xuống: “Cháo thịt nạc trứng bắc thảo sáng nay là anh mua ở quán cháo, anh có thừa nhận không?”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn thùng rác trong bếp: “Em lục thùng rác à, cái sở thích kiểu gì thế.”

Tô Mạch quay qua nhìn anh: “Vậy vì sao anh phải lừa em?”

Nói là tốn hai tiếng đồng hồ để nấu cháo, còn nói là phải đi xem văn phòng mới thực ra là đi với người phụ nữ khác.

Tô Mạch: “Có phải anh cảm thấy tốn thì giờ nấu cháo thật là lãng phí phải không? Anh có thể dùng thời gian ấy tạo ra được những thứ có giá trị hơn.”

Từ lúc mới quen, anh đã là người như vậy. Cô cũng không nghĩ gì hết, thậm chí còn tán đồng quan điểm của anh. Thế nhưng, anh nói dối là anh sai rồi.

“Nếu chỉ để dỗ cho em vui thì không cần thiết.”

“Anh nói dối một lần thì phải nói dối thêm vô số lần nữa để che đậy nó.”

“Anh không nói dối.” Trâu Tinh Thần để máy tính xuống, kéo Tô Mạch vào bếp, mở tủ lạnh, chỉ vào quả trứng bắc thảo ở trong:
“Thấy chưa, đồ nấu còn thừa đó.”

“Chẳng qua thành phẩm không được lý tưởng cho lắm, khó nuốt quá nên mới đổ đi. Ra ngoài mua cái khác về.”

Tô Mạch đứng nhìn tủ lạnh, bỗng nhiên thấy bản thân đúng là kiếm chuyện sinh sự, cô nói khẽ: “Hai tiếng đấy thật là lãng phí.”

Trâu Tinh Thần xoa đầu Tô Mạch, sờ tóc cô: “Bỏ thời gian phục vụ vợ mình sao có thể gọi là lãng phí.”

Tô Mạch hơi cảm động: “Xưa nay anh đâu có thế.”

Trâu Tinh Thần: “Xưa khác giờ khác.”

Anh cười: “Giờ anh có em mà.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tô Mạch: Nói, cô gái trong xe là ai? Mà không cho em được một câu trả lời làm em vừa lòng thì A. Quỳ bần giật, B. Quỳ bần phím, C. Quỳ vỏ sấu riêng, D. Quỳ cây xương rồng.

Trâu Tinh Thần: Không chọn cái nào hết.

Tô Mạch: Ai nói với anh đây là câu hỏi lựa chọn, đây là danh sách, làm lần lượt theo thứ tự.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 59

Trước lúc tan làm, Chu Bắc kéo Trâu Tinh Thần sang một góc nói nhỏ: “Này, sáng nay lúc ông gọi, là Tô Mạch nghe máy đấy. Cái cuộc gọi nhắc thông đồng khẩu cung ấy.”

Trâu Tinh Thần ừ một tiếng: “Được, tôi biết rồi.”

Chu Bắc kéo Trâu Tinh Thần vào trong xó: “Thần ca, thực ra tôi thấy Tô Mạch rất tốt, thích ngoại hình có ngoại hình, thích năng lực có năng lực, nhân phẩm cũng tốt. Người ta lại tới giúp đúng lúc công ty chúng ta cần người nhất, chẳng so đo tiền lương hai ngàn một tháng, giờ thì là năm ngàn. Con gái thích ngồi mát ăn bát vàng ở ngoài chắc chắn không thể bì được.”

Trâu Tinh Thần nhìn Chu Bắc một cái: “Nói xong chưa? Xong rồi thì biến.”

Thế là Chu Bắc liền đi thay váy biến vội.

Tô Mạch từ tầng trên xuống: “Em về nhà mẹ đây.”

Hôm nay là thứ Sáu, theo lệ thường, cô phải về nhà mẹ để ăn cơm ngủ lại một đêm.

“Chu Bắc, hôm nay anh đi xe tới, chở tôi một đoạn, vừa khéo tiện đường.”

Trâu Tinh Thần đi theo ra cửa: “Cái xe Toyota rách đó thì có gì hay mà ngồi. Lại đây, anh chở em đi.”

Tô Mạch quay đầu lại hờ hững nhìn Trâu Tinh Thần một cái: “Đi mà chở bà hai, bà ba, bà tư của anh đi.” Nói rồi cô liền ngồi vào xe của Chu Bắc.

Chu Bắc hạ cửa sổ xuống nói với ra ngoài: “Xin lỗi Thần ca, lần này tôi về phe Tô Mạch.”

Tô Mạch về nhà, Đồng Thu Mạn đã nấu xong cơm.

“Sao không bảo Tiểu Thần về cùng, mẹ nấu món sườn xào chua ngọt thằng bé thích nhất đấy.”

Tô Mạch chặc một tiếng: “Không ngờ anh ấy mới là con trai ruột của mẹ, còn con là con rơi.”

Đồng Thu Mạn vừa bày bát đĩa vừa hỏi: “Sao đấy, cãi nhau à?”

Tô Mạch rửa tay xong ngồi vào vàn, gấp một miếng sườn xào chua ngọt ăn thử rồi để đĩa xuống: “Không ạ.”

Đồng Thu Mạn: “Không mới là lạ đấy.”

“Có phải con bắt nạt người ta không?”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Mẹ mà nói vậy thì quan hệ mẹ con mình đã tới ngày kết thúc rồi.”

Đồng Thu Mạn giả vờ dọa đánh rồi cười: “Cứ nói linh tinh.”

“Chỉ có Tiểu Thần nhà ta là tốt, vừa lễ phép lại nói năng dễ nghe.”

Tô Mạch cười nhạt thích, mỉa mai: “Anh ấy diễn vậy trước mặt mẹ thôi, mẹ chưa thấy ở nhà anh ấy lười thế nào đâu, cháo không biết nấu, vở chăn không biết thay. Lại còn dối trá, không thật thà.”

Đồng Thu Mạn hỏi dò: “Cãi nhau thật hả?”

Tô Mạch gật đầu: “Đúng, con có đàn ông ở ngoài.”

Đồng Thu Mạn gõ đầu Tô Mạch: “Đùa cũng không được đùa kiểu đó.”

“Mẹ bảo cho mà biết, con phải giữ cho chặt cậu con rể quý hóa này cho mẹ, cái game kia của bọn con, mẹ lên mạng xem thấy có người phân tích nói một tháng kiếm được khá lắm, thật hay giả vậy?”

Tô Mạch ừ một tiếng.

Đồng Thu Mạn tiếp tục lái nhai: “Mẹ cũng không phải người chỉ biết có tiền đâu, hồi trước, lúc công ty của Tiểu Thần còn chưa kiếm được lời, mẹ vẫn ủng hộ hai đứa mà.”

Tô Mạch cười: “Đó là vì sau lưng anh ấy có nhà họ Chu, nhà họ Chu có tiền.”

Đồng Thu Mạn lại gõ đầu Tô Mạch: “Không phải mẹ tính thì cũng toàn là tính cho con à, mẹ với cha con đâu có cần tiền nhà họ.”

Nói rồi gấp rau bỏ vào bát Tô Mạch: “Đừng chỉ ăn mỗi thịt, bổ sung thêm chút vitamin này.”

Ăn cơm xong, Tô Mạch ngồi ở sofa xem ti-vi với Tô Bồi Nguyên, kênh pháp luật, đang nói tới một vụ án có thực đang nóng

dạo gần đây, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, đối tượng tình nghi lẫn trốn suốt hai mươi năm cuối cùng đã sa lưới.

Tô Mạch: “Cha còn nhớ năm ngoái có lần con phải vào đồn cảnh sát không? Hôm nay gần ngày đính hôn ấy.”

Tô Bồi Nguyên gật đầu: “Nhớ.”

Tô Mạch thấy ti-vi phát tới cảnh phạm nhân bị giải lên tòa xét hỏi, cô nhẹ nhàng mỉm cười: “Lần này hẳn không thoát được nữa.”

Tô Bồi Nguyên đưa tờ báo của ngày hôm nay để trên bàn trà cho Tô Mạch: “Vụ của Lý Quảng Toàn chiều nay đã ra phán quyết rồi. Cái cô thực tập sinh bị quấy rối đó thắng kiện.”

Đồng Thu Mạn đi ra: “Cái cô thực tập sinh đó cũng ghê gớm thật, còn biết ghi âm lại với cũng tìm được một tay luật sư giỏi nữa. Thật là chịu chi.”

Tô Mạch đọc xong trang báo, đứng dậy nói: “Con đi ngủ trước đây.”

Cô tắm xong lên giường nằm, nhớ lại giờ này năm trước, Tiêu Như đẩy cô vào vuốt quẻ, Lý Quảng Toàn trói cô vào ghế.

Trâu Tinh Thần đúng lúc ấy đá cửa xông vào, đèn ở ngoài văn phòng tối mù, anh mang theo ánh sáng tới cứu cô.

Trên người cô đang mặc chính chiếc áo sơ mi dính máu đã được giặt sạch anh mặc hôm đó. Cô vẫn luôn giữ nó làm áo ngủ, nó là chiếc áo ngủ cô thích nhất, mặc nó có cảm giác như được ánh mặt trời ấm áp bao lấy người.

Điện thoại để bên gối đồ chuông. Tô Mạch nhìn thử, Trâu Tinh Thần gọi.

Cô không nghe cũng không ngắt máy, chờ cho điện thoại tự ngừng.

Cô mắng chiếc điện thoại: “Không đi tìm bà hai đi, gọi cho em làm gì.”

Thực ra trong lòng cô biết anh không phản bội mình đâu. Chỉ có điều cảnh tượng anh vui vẻ nói chuyện với người phụ nữ khác đó khiến cô không thể chịu được.

Phụ nữ mà đã ghen thì cực kỳ vô lý.

Hơn nữa, Tô Mạch không cho rằng mình vô lý, dù sao cũng là do anh nói dối trước.

Nói là đi xem văn phòng mới, thì ra là gạt người.

Màn hình điện thoại nổi thông báo tin tức mới lên, tin này nói về chuyện của Lý Quảng Toàn.

Tô Mạch bấm vào xem, cuối cùng dồn sự chú ý vào tấm hình phóng viên chụp ở cửa tòa án.

Mặt người bị hại đã bị làm mờ nhưng Tô Mạch vẫn nhìn qua là nhận ra được ngay cô gái này.

Tóc dài đen thẳng, khuôn mặt góc cạnh, trông rất trẻ trung, mặc váy màu trắng.

Hôm nay Trâu Tinh Thần ở nhà cụ Chu. Anh đứng cạnh cửa sổ gọi điện thoại cho Tô Mạch. Đối phương không nghe nhưng cũng

không ngắt máy. Anh bật laptop lên giường ngồi, bắt đầu viết code.

Hết viết là chìm hẳn vào trong đó, đến khi xem đồng hồ thì thấy đã mười một rưỡi tối.

Anh nghe thấy có tiếng hòn đá đập vào cửa kính, một viên, hai viên, liên tục mấy viên liền.

Anh ghét nhất là đang viết code bị ngắt ngang.

Trâu Tinh Thần đứng dậy, lại chỗ cửa sổ, mở cửa sổ ra nhìn, có một người đang đứng ngoài tường.

Người đó bị tường che mắt, chỉ nhìn thấy chóp đầu đen sì, không phải trẻ con mà là tên thần kinh nhà nào đó xổng ra.

Anh cầm cốc nước để trên bàn, hất một cái thật mạnh.

Sau đó điện thoại của anh liên reo lên.

Tô Mạch gọi, Trâu Tinh Thần vui vẻ nghe máy.

Giọng đối phương lạnh lẽo như oan hồn bò từ dưới địa ngục lên, vô cùng đáng sợ: “Mẹ cái đồ thần kinh nhà anh, cút xuống đây cho em.”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn ra ngoài đường.

Không biết giờ giả vờ không ở nhà có còn kịp không.

Anh cười một tiếng, cầm chìa khóa và điện thoại đi xuống dưới nhà.

Vừa ra tới cửa biệt thự, tay đã bị trúng ngay một hòn đá.

Anh lại chỗ Tô Mạch, kéo cô lại gần đèn đường: “Lại đây để chồng nhìn xem nào, hắt vào đâu?”

Tô Mạch chìa cánh tay ra, mấy giọt nước còn đang chảy trên đó.

Trâu Tinh Thần cúi xuống hôn dọc tay cô, nhẹ nhàng hôn sạch vết nước.

Tô Mạch chà chà cánh tay như thể muốn chà sạch cảm giác tê dại trên tay.

Cô vốn định lảng mạn một chút, ném đá ngoài cửa sổ phòng của người thương, sau đó anh sẽ mở cửa sổ ra, hai người nhìn nhau cười. Anh phi vội xuống ôm lấy cô, xoay vài vòng tại chỗ.

Cô còn cố ý mặc váy để lúc anh ôm cô xoay, làn váy sẽ bay bay, nếu là đóng phim thì đây chính là chi tiết phải quay đặc tả.

Trâu Tinh Thần vén mấy sợi tóc rơi ra trước trán giắt ra sau tai cho Tô Mạch, sờ sờ mặt cô, khẽ hỏi: “Nhớ anh à?”

Nói rồi giữ cằm cô hôn một cái: “Anh cũng nhớ em.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn Trâu Tinh Thần: “Em biết hết rồi.”

“Vụ Lý Quảng Toàn là anh bày ra chứ gì. Cô gái đi cùng anh chính là thực tập sinh kiện ông ta. Báo chí cũng là anh thuê phải không. Thủ đoạn được đấy giám đốc Trâu.”

Trâu Tinh Thần nói: “Thực tập sinh không phải do anh sắp đặt, tình cờ thấy Lý Quảng Toàn làm phiền người ta nên anh gợi ý một chút. Người ta không có tiền thuê luật sư, vừa hay anh có quen một

luật sư khá tốt. Lại cũng vừa hay có quen một đơn vị truyền thông đang làm chuyên đề về thực trạng quấy rối tình dục nơi công sở.”

Lý Quảng Toàn sớm muộn gì cũng phải bị trừng trị. Năm ngoái anh bị cô làm tổn thương, công ty game vẫn chưa đầu vào đâu, anh không có hơi sức, tâm trạng đâu để làm.

Giờ mọi thứ đều đã tốt, đã tới lúc phải trừng trị kẻ cặn bã.

Tô Mạch ôm Trâu Tinh Thần, cọ cọ trong ngực anh: “Thực ra anh không cần phải giấu em. Còn nói dối là đi xem văn phòng mới, suýt nữa là em tin rồi.”

Trâu Tinh Thần cúi xuống nhìn Tô Mạch một cái: “Loại người như Lý Quảng Toàn không xứng để em bận tâm.”

Anh cầm tay cô, đặt lên môi mình: “Anh muốn em được sống một cuộc sống đơn giản hơn. Ở bên anh, việc của em là sống tự do và thật vui vẻ.”

Cô nghĩ tới thời thanh xuân tối tăm u ám đó của mình và cuộc sống ngày ngày đeo mặt nạ sau đó, những năm ấy, cô như bị sổ phận bóp nghẹt mũi, hít thở thôi cũng khó khăn.

Anh cúi đầu hôn đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô: “Sau này, không ai có thể ức hiếp em được nữa.”

Cô ngẩng đầu, thấy anh bổ sung thêm: “Ngoại trừ anh.”

Cô vừa khóc vừa buồn cười, ôm anh thật chặt.

Một lúc sau, Tô Mạch buông Trâu Tinh Thần ra, bắt đầu tính sổ: “Chiều nay em thấy anh ngồi chung xe với cô thực tập sinh kia. Tuy

tất cả chỉ là hiểu nhầm nhưng tổn thương của em thì không phải là giả, anh định dỗ em thế nào đây?”

Trâu Tinh Thần kéo tay Tô Mạch dẫn cô vào trong biệt thự: “Vợ chồng cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường, lên giường thôi.”

Tô Mạch: “Ai là vợ chồng với anh, đã trao nhẫn kim cương chưa mà đã gọi vợ xưng chồng rồi.”

Trâu Tinh Thần mở cửa phòng khách, quay đầu lại: “Suyt, bà đang ngủ.”

Hai người rón ra rón rén lên phòng Trâu Tinh Thần.

Thím Lưu ra khỏi phòng mình: “Tiếng gì thế nhỉ, hay là nhà có trộm?”

Trâu Tinh Thần mở cửa phòng: “Không có gì đâu thím Lưu, là cháu.”

Thím Lưu bắn khoăn: “Sao thím nghe thấy tiếng chân của hai người.”

Trâu Tinh Thần: “Thím nghe lầm đấy.” Nói rồi đóng cửa lại.

Tô Mạch kéo tay Trâu Tinh Thần: “Sao phải giấu em không cho ai biết, em có phải trộm đâu.”

Trâu Tinh Thần ôm Tô Mạch lên giường, cúi xuống hôn cô.

Tô Mạch ngửa mặt, ôm chặt lưng Trâu Tinh Thần: “Chơi nhập vai yêu đương vụng trộm à?”

Cô bị anh làm cho mềm người, muốn rên cũng không dám lớn tiếng quá, chỉ thở ra khe khẽ. Ham muốn vô hạn nghẹn trong lồng ngực bị dục vọng vô biên nuốt chửng, toàn thân như muốn nổ tung.

“Anh đang dỗ em hay đang chơi em thế?”

“Ôi... giết em đi cho rồi...”

“Ừ...”

...

Hợp đồng văn phòng mới đã ký xong, tháng sau chuyển.

Tô Mạch đứng giữa phòng khách, vô cùng không nhớ: “Ở chỗ này hơn nửa năm, tôi thấy không nhớ xa nó, hay là chuyển chỗ này làm trụ sở chính của Khoa kỹ Tinh Thần được không?”

Triệu Thủ tựa lưng vào ghế: “Không dám, không dám.”

Chỗ này là nhà tân hôn của boss, ai dám không đi.

Vương Tử Hoài liếc nhìn phòng của giám đốc Trâu, nói nhỏ với Tô Mạch: “Chị dâu, cho bọn tôi xem nhẫn kim cương cái đi.”

Tô Mạch nhìn anh ta: “Đàn ông các anh cũng thốc mách vậy hả.”

Cô thở dài: “Không có nhẫn kim cương, cầu hôn cũng không luôn.”

Chu Bắc: “Bữa đó không phải đã cầu hôn rồi sao, ngay sau sofa kia kia, mọi người đều thấy mà.”

Tô Mạch trợn mắt: “Cái đó mà cũng gọi là cầu hôn à. Chỉ vậy đã chịu gả cho anh ấy mới lạ đấy.”

Chu Bắc cười: “Bữa đó cô nói khác kìa mà, cô nói bằng lòng bằng lòng đấy.”

Tô Mạch: “Vậy nếu không phải anh nghe nhầm thì là nhớ nhầm thôi.”

“Ôi, cái áo sơ mi này của anh được đấy, trước đây chưa thấy mặc bao giờ.”

Chu Bắc héch mui: “Đặt may, tất nhiên là đẹp rồi.”

Tô Mạch cười: “Giám đốc Chu sắp kết hôn à?”

Chu Bắc: “Kết hôn cái gì, tìm người giành váy với tôi à. Không phải mấy hôm nữa là Đại hội ngành nghề công nghệ thông tin rồi sao, tôi phải thật tỏa sáng.”

Triệu Thù nói chen vào: “Trên áo sơ mi, dưới quần lụa mỏng phải không? Nói cho ông biết, đừng nhé. Quá ảnh hưởng tới hình ảnh của công ty.”

“Tới lúc đó còn phải lên sân khấu, hội trường bao nhiêu là người nhìn đấy.”

Chu Bắc nghĩ ra: “Hình như lão đại còn được nói chuyện với nhà đài, ai viết lời phát biểu được, Mễ Việt.”

Mễ Việt giơ tay: “Viết ngay đây.”

“Tôi không biết viết lời phát biểu đâu, lên mạng copy được không?”

Tô Mạch lại chửi Mễ Việt: “Tôi chỉ cho.”

Mễ Việt: “Mời cô chỉ bảo.”

Tô Mạch: “Viết làm sao thật kiêu căng vào.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 60

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày đại hội ngành nghề công nghệ thông tin.

Năm giờ chiều, toàn thể nhân viên của Khoa kỹ Tinh Thần tập trung ở công ty.

Ai nấy đều rất chần chu.

Cánh đàn ông mặc đồng loạt tây trang màu đen, áo sơ mi bên trong mỗi người một màu một kiểu.

Chu Bắc còn đeo thêm cặp kính râm, bị Triệu Thủ giật ra vứt xuống bàn: “Đừng đeo, trông cứ y như là đầu gấu, xã hội đen.”

Trâu Tinh Thần đứng ở cửa chính, nhìn lên tầng hai rồi lại cúi xuống nhìn đồng hồ.

Tô Mạch, nữ nhân viên duy nhất của công ty, rút cuộc cũng từ tầng trên xuống.

Hôm nay cô mặc váy dài trễ vai màu đen, tóc dài buông lơi, tai đeo đôi bông tai trâm châu dáng dài. Tay mang chiếc túi Hermes

Trâu Tinh Thần tặng. Trên quai túi thắt trang trí bằng chiếc khăn lụa xa xỉ Phó Vũ An tặng cô.

1j20g1t-23

c94f71a36a8632c473473b4607e98707

58bd2bfen624a6544jpgcc_350x449

Cô đi ra cửa chính, Trâu Tinh Thần lấy đôi cao gót đỏ gót nhọn để trên giá giày xuống.

Tô Mạch khoác tay Trâu Tinh Thần đi ra cổng: “Tới lúc đó người ta sẽ thấy nhà thiết kế bình thường của Khoa kỹ Tinh Thần, lương tháng năm ngàn sang trọng thời thượng đẳng cấp như thế nào, ngoại hình lại còn chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, quá tuyệt.”

Trâu Tinh Thần quay qua nhìn Tô Mạch một cái.

Cô đã trang điểm, môi cũng cùng màu đỏ tươi giống giày, tôn lên nước da trắng ngần như ngọc.

Trâu Tinh Thần: “Lát nữa em hãy tới dự với tư cách bạn gái anh, phu nhân cũng được.”

Tô Mạch phản đối: “Lúc trước là ai nói tôn trọng em là một cá thể độc lập chứ không phải là tự gắn mình với tên một người đàn ông.”

Trâu Tinh Thần: “Anh đổi ý rồi.”

Tô Mạch kể tai Trâu Tinh Thần nói nhỏ: “Có phải anh sợ một người phụ nữ đẹp như thế này sẽ bị người ta bắt mắt phải không?”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái: “Sợ? Thần ca của em đã từng sợ gì chưa? Tìm khắp hội trường em có thể tìm được người đàn ông nào tốt hơn Thần ca của em chắc.”

Ra tới chỗ xe, Trâu Tinh Thần mở cửa xe cho Tô Mạch: “Nghe nói Cố Bắc Đồ cũng nằm trong danh sách được mời. Dám nói chuyện với cậu ta một câu, em nhất định phải chết.”

Tô Mạch ngồi vào xe: “Loại bại tướng dưới tay đó không phải xưa nay anh không thềm để vào mắt sao. Hơn nữa, anh ấy chỉ muốn thắng anh thôi chứ đâu có thích em thực.”

“Anh mới là hồng nhan họa thủy, không phải em.”

Cô vừa mới nói xong đã bị tay đàn ông ngồi bên nghiêng người sang, áp vào lưng ghế.

Cô mặc váy trễ vai, bờ vai trắng như tuyết và cặp xương quai xanh mảnh mai lộ hết ra ngoài, chói sáng tới mức làm anh thấy bức bối.

Anh mút mấy hơi dưới cổ cô rồi mới buông ra.

Tô Mạch cúi xuống nhìn: “Anh làm gì thế!”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép: “Đánh dấu.”

Nói rồi lại hôn cô thêm mấy cái, kề tai cô thì thầm: “Tối về đừng thay đồ vội, để anh thay cho em.”

Hội Triệu Thủ đã đánh xe đi khỏi khu biệt thự một đoạn dài, quay đầu lại nhìn không thấy bóng dáng giám đốc Trâu đâu.

Triệu Thủ nói với Vương Tử Hoài đi ké xe ngồi ở ghế phó lái: “Ông gọi cho lão đại một cú đi, không nhanh lên là muộn mất. Lần đầu tham gia một hội nghị có tầm cỡ như vậy, đến muộn thật không hay.”

Bọn họ rõ ràng thấy giám đốc Trâu và phu nhân đã lên xe.

Vương Tử Hoài đưa điện thoại qua: “Tôi không gọi, tôi còn muốn giữ mạng, không dám gọi tới vào lúc này đâu. Muốn gọi thì ông tự gọi đi.”

Triệu Thủ tiêu hóa xong câu đó, vô cùng khinh bỉ Vương Tử Hoài: “Ông xem ông kia, đầu óc có thể trong sáng một chút được không? Giờ đã là lúc nào rồi ông còn có thể nghĩ tới chuyện đó, lão đại là người như thế sao?”

Trong gara xe ở biệt thự, Tô Mạch cầm tay Trâu Tinh Thần lại: “Sờ đi đâu đấy? Anh muốn làm gì?”

Trâu Tinh Thần vừa hôn cô vừa đáp: “Em nói xem.”

Tô Mạch nghiêng đầu tránh đi: “Anh là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới đấy à? Sao anh lại phóng đảng như thế hả? Hội nghị sắp bắt đầu tới nơi rồi, anh nhanh lên đi.”

Trâu Tinh Thần thì thầm: “Em biết anh mà, phải rất lâu, không nhanh được.”

Tô Mạch đá anh một cái: “Bảo anh nhanh lái xe đi.”

“Bị muộn thật rồi.”

Trâu Tinh Thần ngượng lại, khởi động xe: “Ai bảo hôm nay em đẹp như vậy.”

Tô Mạch chỉnh lại trang phục bị gã đàn ông ngồi bên làm lộn xộn, lấy gương con ra tô lại son.

Trâu Tinh Thần: “Tối này về tới nhà đừng xuống xe vội.”

Dường như anh lại mới mở thêm được một cánh cửa bước vào một thế giới mới nữa.

Trên đường đi, Tô Mạch bỗng nghĩ ra hôm nay cũng là ngày Lâm Tiểu Linh và chồng cũ ra tòa ly hôn.

Tô Mạch nhận được cuộc gọi của Lâm Tiểu Linh báo cho cô biết mọi chuyện đều rất thuận lợi, tên cặn bã kia bị đuổi ra khỏi nhà.

Sau cùng còn lo lắng dặn Tô Mạch phải chú ý an toàn, tên cặn bã đó đã biết Tô Mạch xen vào chuyện này, giúp Lâm Tiểu Linh thuê được luật sư giỏi.

Cúp điện thoại, Trâu Tinh Thần hỏi Tô Mạch: “Em thừa biết chồng cũ của Lâm Tiểu Linh chẳng phải hạng người tốt đẹp gì, xen vào việc này có nguy cơ rước họa vào thân, sao vẫn cứ làm?”

Tô Mạch quay qua nhìn anh: “Đổi lại là anh thì anh có giúp không? Nếu người cần giúp là Triệu Thủ, anh sẽ giúp chứ?”

Trâu Tinh Thần gật đầu.

Tô Mạch nói tiếp: “Em không muốn cô ấy bị người ta bắt nạt. Hơn nữa, anh cũng biết mà, cô ấy đã ở bên em lúc em thấy buồn nhất.”

“Vậy nên, cho dù tên căn bã đó có tìm tới cửa, em cũng vẫn đứng về phía Lâm Tiểu Linh, cùng cô ấy đối mặt không hề do dự.”

Đèn đỏ, Trâu Tinh Thần dừng xe, xoa xoa tóc Tô Mạch: “Một cô gái tốt.”

“Còn có anh nữa mà, sao có thể để em một mình được.”

Tô Mạch gạt tay Trâu Tinh Thần khỏi đầu mình: “Kiểu tóc. Kiểu tóc. Đừng làm rối của em. Không thì lát còn làm màu thế nào được.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Tốt thật.”

Tô Mạch: “Cái gì tốt thật?”

Trâu Tinh Thần: “Sau khi kinh qua vụ Tiêu Như tầm này năm ngoái vẫn còn giữ được niềm tin và lòng dũng cảm, anh thấy em như vậy thật là tốt.”

Anh nhìn vào mắt cô, trịnh trọng nói: “Anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em nữa.”

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần, thấy anh khi nói lời này thật quá dối dịu dàng.

Một lát sau, Tô Mạch nói: “Em thấy Lâm Tiểu Linh với Triệu Thủ được đó, hay là giới thiệu cho hai người họ làm quen nhỉ?”

Trâu Tinh Thần: “Không phải Triệu Thủ đang đợi nữ thần của ông ấy sao, đã đợi tám năm rồi.”

Tô Mạch: “Nữ thần của anh ấy không phải tháng trước đã kết hôn rồi sao. Ờm ờ, làm tổn mất tám năm tuổi trẻ của người ta. Nếu mà là Tiểu Linh nhà em thì có đánh chết cũng không làm chuyện như thế.”

Xe chạy tới một khách sạn năm sao. Trước khi xuống xe, Trâu Tinh Thần kéo cao cổ váy của Tô Mạch lên.

“Em xem em mặc cái thứ gì này, lộ hết rồi.”

Tô Mạch kéo cổ váy xuống, chỉnh sửa lại hàng hoàng: “Kiểu của nó thế, váy trễ vai thì phải lộ vai mới đẹp.”

Trâu Tinh Thần lại thò tay kéo lên.

Tô Mạch từ bỏ kháng cự, lúc đi tới cửa vào hội trường, thừa lúc Trâu Tinh Thần không chú ý, lại kéo nó xuống.

Hội trường tổ chức hội nghị được bố trí rất thoải mái, ngoại trừ mấy hàng ghế ngồi ngay ngắn xếp trước sân khấu, hai bên sườn được kê một loạt sô pha. Nằm giữa hội trường là khu tự phục vụ, trên bàn dài xếp đầy các loại điểm tâm cầu kỳ, hoa quả và rượu.

Người được mời tới dự hội nghị đều là những nhân vật có tiếng tăm trong ngành công nghệ thông tin. Cánh đàn ông mặc Âu phục còn phụ nữ thì mặc váy dạ hội lộng lẫy.

Ngay đến bộ đồ của Tô Mạch cũng chỉ được coi là khiêm tốn.

Một người đàn ông cầm ly rượu tới nói chuyện với Trâu Tinh Thần.

Đối phương nhìn Tô Mạch một cái, lịch sự hỏi: “Vị đây là?”

Trâu Tinh Thần cười: “Đây là nhà thiết kế của công ty chúng tôi, Tô Mạch, một nhà thiết kế rất lợi hại.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn Trâu Tinh Thần. Đèn trong hội trường chiếu sáng cho tất cả mọi người nhưng không ở đâu đẹp bằng khi ở

trên người anh.

Cô mỉm cười bổ sung: “Đồng thời là bạn gái của giám đốc Trâu.”

Trâu Tinh Thần được voi lại đòi tiên: “Vị hôn thê của tôi.”

Người đàn ông lơ lửng rượu: “Chúc mừng nhé.”

Người ta đi rồi, Tô Mạch mới thì thầm với Trâu Tinh Thần: “Cái người đến cái nhẫn kim cương cũng không chuẩn bị lại còn không biết xấu hổ nói em là vị hôn thê của anh à?”

Trâu Tinh Thần cười.

Lại có người qua chào hỏi, vị này là giám đốc đầu tư của quỹ ICGE.

Năm ngoái Khoa kỹ Tinh Thần muốn cạnh tranh suất đầu tư của quỹ này nhưng rồi lỡ mất.

Giám đốc ICGE: “Năm ngoái tôi thấy trong danh sách xin đầu tư có Khoa kỹ Tinh Thần của các cậu, hôm họp lại không thấy các cậu tới.”

Thời điểm ấy, Trâu Tinh Thần và Tô Mạch còn đang bị giữ trong đồn công an. ICGE trao cơ hội cho Khoa kỹ Bắc Đò.

Giám đốc ICGE: “Thật là đáng tiếc.” Bằng không, lấy thế phát triển hiện giờ của Khoa kỹ Tinh Thần, khoản đầu tư của họ có thể sẽ thu được kết quả vượt ngoài mong đợi.

Triệu Thủ đi tới: “Chẳng phải Khoa kỹ Bắc Đò đang kiếm tiền về cho các anh rồi sao.”

Giám đốc ICGE cười: “Phải phải phải.”

Công ty Khoa kỹ Bắc Đò cũng không tồi nhưng so với Khoa kỹ Tinh Thần thì vẫn chênh khá nhiều.

Khoa kỹ Tinh Thần là chú ngựa ô đột ngột lao lên trong ngành, thành tích ấn tượng đến đáng sợ. Quanh Trâu Tinh Thần chẳng mấy chốc đã vây đầy người tới nói chuyện, tặng bốc.

Tô Mạch thấy chán, tách riêng ra qua khu tự phục vụ ăn điểm tâm.

Cô ăn thử một miếng bánh hoa quế, quay người lại thì thấy Cố Bắc Đò.

Tô Mạch cầm ly rượu bỏ đi.

Cố Bắc Đò gọi cô lại: “Anh chỉ nói mấy câu thôi.”

Tô Mạch dừng bước nhưng không quay đầu lại.

Cố Bắc Đò nói: “Anh đã xem qua game của bọn em rồi, anh thừa nhận ván này anh thua.”

Tô Mạch quay đầu lại, hứng hờ nhìn: “Lấy bản lĩnh ra tranh đấu một phen trên phương diện sự nghiệp thì thôi nhưng đừng chuyện gì cũng so với người ta. Tôi là một con người, không phải thứ dùng để anh chứng minh sự ưu tú của bản thân so với Trâu Tinh Thần.”

Cố Bắc Đò nhìn Tô Mạch: “Anh từng thật lòng thích em.”

“Hồi học trung học, anh từng thật lòng thích em. Anh thừa nhận mục đích ban đầu của anh không trong sáng, đánh cược thua với người ta nên mới tiếp cận em. Tới lúc anh phát hiện bản thân đã

thích em thì mẹ anh xuất hiện. Anh không biết mẹ anh làm sao mà biết được, mãi tới gần đây anh mới biết là Tiền Viện chụp ảnh gây hiểu nhầm hai ta rồi cho mẹ anh xem.”

“Lúc đó nếu anh không bỏ em, mẹ anh sẽ gọi hiệu trưởng tìm lý do buộc em thôi học.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn vói vẻ mỉa mai: “Vậy em nên cảm ơn anh phải không.”

Cố Bắc Đồ: “Nếu không phải Tiền Viện ở giữa gây khó dễ thì giờ chúng ta đã ở bên nhau rồi.”

Tô Mạch cười khẩy một tiếng: “Nếu anh thực lòng thích một người lại biết cô ấy ghét anh thì anh nên tránh xa ra một chút.”

Cố Bắc Đồ nhú mày: “Em đâu cần phải nói khó nghe như thế.”

Tô Mạch lạnh lùng nói: “Tôi mãi mãi không bao giờ tha thứ cho anh, lại càng sẽ không tha thứ cho hội Tiền Viện.”

Cô nói xong, quay người đi chỗ khác, định bỏ đi.

“Anh không dám mong ước xa vời sẽ được em tha thứ, sau này anh cũng sẽ không tới làm phiền em nữa.” Cố Bắc Đồ nói lời cuối, “Chúc hai người hạnh phúc.”

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn thấy người đứng giữa đám người cách cô chẳng bao xa, người đàn ông cô thích đang cầm ly rượu, quay nghiêng mặt nói chuyện với người bên cạnh.

Bao nhiêu người như vậy, cô liếc mắt một cái là có thể nhận ngay ra anh.

Thấy anh đang bận nên cô không đi qua.

Tô Mạch để ly rượu xuống, định vào nhà vệ sinh trang điểm lại.

Lúc ở ngoài hành lang, cô nhận được cuộc gọi từ một số lạ.

Nghe máy, không ngờ là Lục Bảo Muội gọi.

“Có việc gì?”

Lục Bảo Muội nói trong điện thoại: “Cô đang ở hội trường đại hội ngành nghề công nghệ thông tin phải không? Tiền Viện tới tìm cô đấy, tự cô hãy chú ý một chút.”

Tô Mạch cười khẩy một tiếng: “Nhưng mà tôi đâu có sợ cô ta.”

Lục Bảo Muội: “Cố thiếu gia phát hiện ra hồi trung học, Tiền Viện sai người chụp tám ảnh đó, hai người đã cắt đứt hẳn rồi. Giờ Tiền Viện dồn món nợ này lên đầu cô, muốn tìm cô tính sổ đấy.”

Tô Mạch đứng tựa vào tường, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà: “Được đấy, mấy người bọn cô hả?”

Lục Bảo Muội giải thích: “Tôi không xen vào. Việc làm ăn của nhà Trương Lâm Na đang ngày càng tệ, bạn chuyện công ty, cũng không đi. Tôi không biết Thượng Quan Tú Lệ có đi không nhưng chắc chắn là Tiền Viện có đi.”

Tô Mạch: “Hội trường đâu đâu cũng có người, máy quay cũng có rất nhiều, Tiền Viện chắc chắn không ngu tới mức tới đây động thủ.”

Lục Bảo Muội: “Cô ấy không ngu nhưng cô ấy đã mất lý trí rồi. Cô ấy yêu Cố Bắc Đồ bao nhiêu năm qua. Mất anh ấy, cô ấy không sống nổi.”

“Tóm lại, cô cứ chú ý một chút.”

Tới tận khi hội nghị đã trôi qua quá nửa vẫn không hề thấy Tiền Viện xuất hiện.

Tô Mạch ngồi cạnh Trâu Tinh Thần, trên sân khấu, một vị tai to mặt lớn trong giới IT đang phát biểu.

Trâu Tinh Thần quay qua nhìn Tô Mạch: “Em đang nhìn gì thế?”

Tô Mạch quay lại nhìn lên sân khấu: “Không có gì.”

Trâu Tinh Thần cầm tay Tô Mạch để lên chân mình.

Một lúc sau, người dẫn chương trình nói tới thớt ngựa ô đáng chú ý nhất của năm nay, Khoa kỹ Tinh Thần, mời Trâu Tinh Thần lên phát biểu.

Trâu Tinh Thần đứng dậy, trước khi đi lên sân khấu còn nhìn lại về phía Tô Mạch, cười khẽ.

Tô Mạch ngẩng đầu nhìn người đàn ông trên sân khấu. Đèn trên sân khấu sáng hơn dưới hội trường, chiếu thành một hình tròn ở chỗ người đàn ông mặc Âu phục đi giày da đứng. Anh đứng giữa vòng tròn như đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, nổi bật, sáng chói.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 61

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi phần chính của hội nghị kết thúc thì chính thức bắt đầu tiệc tối.

Tiệc tối cũng theo kiểu tiệc đứng nhưng thường thì không có ai vây quanh bàn hăng hái ăn, ngoại trừ cái nhóm người của Khoa kỹ Tinh Thần, không bao gồm giám đốc Trâu.

Tô Mạch gấp một chút mì Ý vào đĩa sứ trắng, quay qua thấy trong đĩa của Chu Bắc có tôm đuôi phượng: “Anh lấy tôm này ở đâu vậy? Sao tôi không thấy.”

Chu Bắc chỉ vào góc đầu bàn: “Đằng kia, chỉ còn mấy con thôi, cô nhanh lên đi, không để lát là Đình lão đầu gấp hết đấy.”

Tô Mạch thỏa lòng gấp được tôm đuôi phượng chiêm giòn.

yuan_ff734690861d20cc0dfe3b8900b81122

15302392248473786o64nr9

Trong lúc ăn, cô bỗng nghĩ, sao Tiền Viện vẫn chưa tới.

Chẳng lẽ Lục Bảo Muội lừa cô.

Đâu cần phải thế.

Tô Mạch ăn xong, cầm ly nước chanh uống.

Nghĩ thử xem nếu lát Tiền Viện xuất hiện thì cô nên phản đòn thế nào.

Không ngờ Lâm Tiểu Linh lại gọi tới lần nữa.

Lâm Tiểu Linh nói trong điện thoại: “Mạch tử, chị đang ở khách sạn nào?”

Tô Mạch báo tên khách sạn rồi hỏi: “Sao thế?”

Lâm Tiểu Linh vô cùng nóng ruột: “Một trong các quản lý của khách sạn đó là bạn của Tiêu Thành, nếu anh ta muốn trà trộn vào thì quá dễ.”

Tiêu Thành chính là chồng cũ của Lâm Tiểu Linh.

Tô Mạch ngó thử ra ngoài sảnh lớn: “Không sao đâu, an ninh chỗ này khá tốt.”

Lâm Tiểu Linh vẫn hơi lo lắng, Tô Mạch an ủi cô ấy mấy câu rồi cúp máy.

Hội Chu Bắc vẫn còn đang ăn, chỉ không thấy mỗi Triệu Thù.

Tính ra, Tô Mạch đã không thấy Triệu Thù đâu một lúc lâu rồi.

Những chuyện như chuyện ăn tiệc búp phê này thì Triệu Thù chẳng đời nào chịu bỏ qua. Anh ấy có việc về trước chẳng?

Tô Mạch lại hỏi Chu Bắc: “Sao không thấy Triệu Thù đâu nhỉ?”

Chu Bắc rút khăn giấy lau miệng: “Không biết, tên đó chạy đâu rồi nhỉ? Mẽ Việt, bọn ông có thấy không?”

Bọn Mẽ Việt lắc đầu.

Chu Bắc lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Thù.

Điện thoại đổ chuông một lúc lâu nhưng đối phương không nghe máy, cuối cùng tự động kết thúc cuộc gọi.

Chu Bắc cất điện thoại đi, nói với Tô Mạch: “Không sao đâu, ông ấy đàn ông đàn ang thì có thể bị gì được.”

Tô Mạch gật đầu: “Ừ.”

Vương Tử Hoài để ly rượu xuống, phản đối lời Chu Bắc nói: “Tôi thấy hồi tuần trước lúc nhận được thiệp cưới của nữ thần, ông ta chẳng hề đau lòng một chút nào, cứ y như không hề có chuyện gì vậy. Nhưng đó là cô gái ông ấy đã thích những tám năm cơ mà.”

Chu Bắc: “Tử Hoài huynh, ý của huynh là rất có khả năng Triệu Thù mượn rượu giải sầu, không biết đã say rượu ngã vật ra đâu đó rồi à?”

Vương Tử Hoài gật đầu: “Trong lòng nặng nề thì phải giải tỏa ra thôi.”

Tô Mạch: “Không đâu.”

Cô thoáng dừng lời rồi tiếp: “Triệu Thù không phải người làm xằng làm bậy bất chấp đâu. Cho dù anh ấy muốn giải tỏa thì cũng sẽ không chọn hôm nay, trong tình huống này, lỡ làm ra chuyện bị cười chê thì sẽ mất mặt cả công ty.”

Chu Bắc gọi lại cho Triệu Thù thêm lần nữa nhưng vẫn không có ai nghe.

Tô Mạch nhìn ngó bốn phía, đến cả Trâu Tinh Thần cũng không thấy bóng dáng đâu. Rõ ràng vừa nãy anh còn mới đứng nói chuyện với một nữ doanh nhân cạnh chỗ lẵng hoa đứng.

lang-hoa-chuc-mung-deplăng hoa đứng

Để tránh làm mọi người lo lắng, Tô Mạch tránh vào trong góc gọi điện cho Trâu Tinh Thần.

Đối phương cũng giống Triệu Thù, không nghe máy.

Đến lúc này thì cô đã thấy hơi sốt ruột. Sao có thể có chuyện cả hai người cùng mất tích cùng không liên lạc được đây.

Tô Mạch đi vòng qua vòng lại mấy lần, bất kể là Trâu Tinh Thần hay Triệu Thù đều không thấy tăm hơi.

Thậm chí cô còn lại cửa toa-lét nam đứng đợi một lúc nhưng vẫn không tìm được.

Tới lúc Tô Mạch đang định quay về sảnh tiệc thì nhận được điện thoại của Trâu Tinh Thần.

“Vừa rồi em gọi cho anh à?”

Tô Mạch: “Ừ, anh ở đâu thế? Sao không nghe máy, cũng không thấy người đâu.”

Trâu Tinh Thần: “Anh vừa đi toa-lét, không để ý điện thoại, em đâu rồi?”

Tô Mạch: “Em lại ngay đây.”

Tô Mạch trở lại sảnh lớn, liếc một cái liền thấy ngay Trâu Tinh Thần.

Cô lại gần, ngẩng đầu nhìn anh.

Không có gì khác thường.

Tô Mạch: “Triệu Thù cũng không thấy đâu.”

Trâu Tinh Thần hất đầu chỉ: “Đằng kia kìa, đang ăn uống với bọn Chu Bắc đó thôi.”

Tô Mạch nhìn thử, đúng lúc Triệu Thù cũng đang nhìn về phía này.

Triệu Thù cười, vẫy vẫy tay.

Tô Mạch hỏi Trâu Tinh Thần: “Sao cảm Triệu Thù bị tím xanh một mảng vậy, vừa rồi bọn anh đã làm gì?”

Đã bị cô phát hiện thì Trâu Tinh Thần cũng không giấu nữa, anh dất tóc tản ra trước trán ra sau tai cho Tô Mạch: “Đi dạy dỗ một người.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Các anh, động tay động chân với phụ nữ à?”

Tuy rằng Tiền Viện quả thực đáng ăn đòn.

Trâu Tinh Thần hơi nhú mày, ngạc nhiên ra mặt: “Phụ nữ gì?”

Tô Mạch: “Không phải là Tiền Viện à?”

Trâu Tinh Thần nghiêm túc hỏi Tô Mạch: “Tiền Viện tới à?”

Tô Mạch xua tay: “Không, em không thấy nhưng vừa rồi Lục Bảo Muội có gọi điện cho em nói là Tiền Viện có thể sẽ tới.”

“Thế rốt cuộc các anh động tay động chân với ai?”

Cô thấy chỗ khớp ngón tay của anh có mấy vết đỏ bèn cầm tay anh để lên môi thổi thổi: “Ai thế?”

Trâu Tinh Thần đáp: “Chồng cũ của Lâm Tiểu Linh.”

Tô Mạch căng thẳng nhìn ngó xung quanh: “Hắn tới lúc nào? Sao em không thấy.”

Trâu Tinh Thần cười, vuốt tóc Tô Mạch, ánh mắt trở nên dịu dàng: “Anh đã nói rồi, sẽ không cho bất kỳ ai động tới em nữa.”

Anh chuyển mắt nhìn vào mắt cô: “Đó không phải là nói chơi đâu.”

Tô Mạch cúi đầu kiểm tra vết đỏ trên tay Trâu Tinh Thần: “Sao anh biết hắn sẽ lẩn vào kiểm chuyện với em?”

Trâu Tinh Thần: “Anh không biết nhưng lúc nào cũng sẵn sàng.”

Tô Mạch cầm tay Trâu Tinh Thần, kiễng chân hôn phớt một cái lên môi anh, thì thầm: “Cám ơn anh.” Cảm giác được ai đó bảo vệ, chở che mọi lúc thật là tuyệt.

Có người cầm ly rượu tới, là một tiền bối hết sức quan trọng trong giới công nghệ thông tin.

Tô Mạch nói với Trâu Tinh Thần: “Các anh nói chuyện đi, em qua xem Triệu Thù.”

Tô Mạch lại chỗ Triệu Thù, kéo anh ta sang một bên.

“Chuyện là sao? Kể từ đầu tới đuôi tôi nghe thử đi.”

Vì vừa mới đánh nhau mất khá nhiều sức nên Triệu Thù đang bận nhét đồ vào miệng: “Đợi tôi ăn hết đĩa này đã.”

Triệu Thù ăn xong, uống một cốc nước hoa quả rồi mới thông thả kể: “Là thế này, lúc tới đây, Thần ca có dặn dò tôi bảo người chú ý một người nên tôi mới đi tìm người bên phía khách sạn, chỉ chút tiền nhờ người ta. Không ngờ tên đó đúng đến thật.”

“Tiêu Hành nhỉ, tên là Tiêu Hành nhỉ?”

Tô Mạch: “Tiêu Thành.”

Triệu Thù nói tiếp: “Tiêu Thành, lúc tôi phát hiện được anh ta thì anh ta đang mặc đồng phục của nhân viên phục vụ, còn giấu một con dao găm trong tay áo.”

“Anh ta đi cùng một người là nhân viên của khách sạn này. Sau đó, bọn tôi lựa chỗ không có người để đánh.”

“Cô cũng biết đấy, Thần ca đánh nhau thì giỏi rồi. Chỉ có điều con dao găm của Tiêu Hành, à, Tiêu Thành, khá là cản tay. Nhưng mà, tà thì không thắng được chính. Tiêu Thành bị đánh tới mức phải té chạy, chắc là không dám tới nữa đâu.”

Chu Bắc sáp lại nói: “Có đánh nhau mà Thần ca lại không dẫn tôi theo, tôi tổn thương quá.”

Nói rồi, anh ta gác tay khoác vai Triệu Thù.

Triệu Thù la lên: “Đau, đau, đau.”

Tô Mạch ân cần hỏi han: “Hay là Chu Bắc, anh chở Triệu Thù đi bệnh viện khám đi.”

Triệu Thù từ chối: “Không sao, ăn mới là chuyện hàng đầu, tôi đói chết mất.” Nói rồi lại quay lại khu tự phục vụ.

Hội nghị kết thúc lúc chín giờ rưỡi.

Tô Mạch không hề thấy Tiền Viện tới, cô cũng mặc kệ luôn.

Trâu Tinh Thần lái xe chở Tô Mạch về.

Xe đậu vào ga-ra, Tô Mạch đang định xuống xe thì Trâu Tinh Thần giữ cổ tay cô kéo lại.

Anh giữ chặt cô, giọng trầm, khẽ: “Lúc ra cửa đã nói thế nào?”

Tô Mạch quay qua nhìn Trâu Tinh Thần: “Mặc kệ lúc ra cửa đã nói thế nào, giờ đều phải đi lên nhà cho em.”

Trâu Tinh Thần thẳng thắn thành khẩn: “Ngày nào cũng làm trong nhà, anh muốn thử ở trong xe.”

Tô Mạch bật cười: “Giám đốc Trâu đang nghĩ cái gì thế. Ý em là, lên nhà em kiểm tra xem anh bị thương làm sao.”

Tô Mạch kéo Trâu Tinh Thần đi lên tầng, kiểm tra anh một lượt từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Ngoại trừ vết đỏ ở chỗ tay phải thì không thấy có chỗ nào khác bị thương.

Trâu Tinh Thần ngồi xuống giường, vừa cài khuy áo vừa nói: “Anh bị trọng thương, tay không tiện chạm vào nước, lát em tắm cho anh đi.”

Tô Mạch cầm chiếc túi để trên bàn lên: “Em qua quầy thuốc mua cho anh ít thuốc bôi cho nhanh khỏi.”

Trâu Tinh Thần: “Thương có tí vậy thì bôi thuốc làm gì, lắm chuyện.”

Tô Mạch cười: “Vừa rồi chính anh còn nói là bị trọng thương cơ mà.” Nói rồi cô đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Tô Mạch đang thay giày ở cửa thì Trâu Tinh Thần thò người ra ngoài lan can tầng hai giữ cô lại: “Nhớ chọn đường chính mà đi, đừng đi đường nhỏ.”

Rồi lại nói: “Để anh đi cùng em.”

Tô Mạch ngẩng đầu lên: “Em có phải trẻ con đâu.”

Trâu Tinh Thần đã xuống tới nơi, bỏ đôi dép lê lại, xỏ giày da đen vào chân: “Đi thôi.”

Tô Mạch ôm cánh tay Trâu Tinh Thần, hai người cùng nhau đi tiệm thuốc.

Mua thuốc xong, Tô Mạch còn mua thêm hai hộp urgo không thấm nước.

Về nhà, Tô Mạch pha nước ấm, rửa tay cho Trâu Tinh Thần rồi dán urgo che lại.

“Thực ra các anh cứ báo thẳng cảnh sát luôn được mà, đâu nhất định phải tự mình động thủ. Không phải hấn mang dao trên người sao, cảnh sát chắc chắn không dễ xổng.”

Trâu Tinh Thần liếc nhìn miếng urgo trên tay rồi chê bai: “Dán cái này cho anh làm gì, muốn gõ chữ, viết code cũng bất tiện.”

Tô Mạch: “Dán lại thì anh có thể tự tắm một mình.”

Trâu Tinh Thần ngược mắt nhìn cô: “Nước vào mắt đấy, vết thương mà bị dính nước là sẽ nhiễm trùng, đến mai là tay anh tàn luôn, tay tàn rồi, ai kiếm tiền cho em tiêu.”

Tô Mạch cười nhếch mép: “Em mua loại chống thấm nước mà. Hơn nữa, quý ngài cũng đâu phải công chúa hạt đậu mảnh mai, vết thương dính nước một chút là chết được liền.”

“Em thấy vai Triệu Thủ chắc chắn là bị thương rồi. Anh phải trả tiền thương tật với tiền bồi dưỡng phục hồi sức khỏe cho nhân viên. Em thấy bọn anh thực sự không cần phải đánh nhau để bị như thế.”

Trâu Tinh Thần: “Không cho ném mùi lợi hại thì lần tới hấn vẫn còn tới nữa. Con người có một thói xấu đấy chính là thích bắt nạt kẻ yếu.”

Tô Mạch cầm bàn tay dán ba miếng urgo của Trâu Tinh Thần, đưa lên môi hôn một cái: “Cám ơn.”

Trâu Tinh Thần lấy tay về: “Nếu cảm ơn thì phải tỏ thành ý ra chứ.”

Nói rồi hếch cằm, ra dấu cho Tô Mạch cởi áo giúp anh tắm.

Tô Mạch thấy bụi ngủi, có cảm tưởng bản thân lại quay về cái thời làm giúp việc vừa ngọt vừa khổ, nghĩ lại mà sợ đó.

Cô bật cười, vừa cởi khuy áo cho Trâu Tinh Thần, vừa kiễng chân lên hôn anh.

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tổ
dtv-ebook.com

Chương 62

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm sau, Tô Mạch hỏi Trâu Tinh Thần: “Chuyện Triệu Thù thất tình, anh đã an ủi anh ấy chưa?”

Trâu Tinh Thần đang mặc quần áo, anh liếc nhìn ngón tay dán urgo của mình rồi giờ bàn tay bị thương lên: “Bị thương này, mặc quần áo giúp anh đi.”

Tô Mạch đứng cạnh giường, cúi người xuống, mái tóc dài buông rũ: “Tối qua tắm thấy quý ngài đầu có như vậy.”

Trâu Tinh Thần cài nốt khuy áo ở cổ: “Như Triệu Thù không gọi là thất tình, làm gì có tình đâu mà thất.”

Tô Mạch xoay người qua chỗ bàn, lấy lược chải tóc: “Anh có biết cách tốt nhất để quên đi một cuộc tình là gì không?”

Trâu Tinh Thần ngẫm nghĩ, nhớ lại kinh nghiệm hỏi anh và Tô Mạch chia tay: “Nhốt mình trong phòng nửa tháng, chỉ hút thuốc, không ăn cơm, đến lúc ra là khỏi.”

Tô Mạch cầm lược gõ vai Trâu Tinh Thần một cái: “Như quý ngài không gọi là chữa trị thương tổn, đấy gọi là tự hành hạ mình.”

Trâu Tinh Thần ngược lên nhìn Tô Mạch: “Em biết thế thì tốt.”

Món nợ cũ này, dù thế nào Tô Mạch cũng vẫn luôn cảm thấy mình thất lý nên phải nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác, tiếp tục chuyện lúc nãy: “Em cho rằng cách tốt nhất để quên một cuộc tình là bắt đầu một cuộc tình mới.”

“Nói một cách đơn giản, là tổng cựu nghênh tân.”

Trâu Tinh Thần mặc xong quần áo, xuống giường, đứng trước mặt Tô Mạch: “Đó là người khác, còn với anh, với chúng mình, em không được làm thế.”

Anh nhìn cô từ trên xuống, giữ cằm cô, nâng nó lên, nhìn vào mắt cô, trịnh trọng tuyên bố: “Cho dù ông đây chết rồi cũng không cho em bắt đầu cái tình cảm mới chó má gì hết.”

Cô chẳng qua chỉ thuận miệng nói thế, không ngờ anh lại cho là thật, lại còn rõ so đo.

Tô Mạch hất tay Trâu Tinh Thần ra: “Em thấy trên mạng nói, hai người yêu nhau, nếu đôi bên có một người đi trước thì luôn hy vọng người còn ở lại được hạnh phúc, bình an. Chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn em một mình cô độc suốt quãng đời còn lại hay sao?”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Đúng. Cho dù anh đã chết, cũng không cho em ở bên bất kỳ thằng đàn ông nào hết.”

Tô Mạch vừa chải tóc vừa nói: “Em không đồng ý. Em phải tìm lấy một anh chàng thật đẹp trai rồi bắt đầu mùa xuân thứ hai, sống tốt một chút thì anh ở trên thiên đường mới có thể yên tâm.”

Trâu Tinh Thần lườm Tô Mạch.

Chẳng lẽ là ảo giác của cô, cô có cảm tưởng trong cái nhìn của anh có cả sát khí.

Quả nhiên, giây tiếp theo, anh liền nói: “Anh mà chết sẽ kéo em chết chung theo, em đừng hòng mà sống một mình.”

Trâu Tinh Thần vừa đi vào gian rửa tay vừa nói: “Mới sáng ra, anh bị ám đầu nên mới đi thảo luận cái vấn đề không hề may mắn tồn tại như vậy.”

Nói rồi đóng cửa gian vệ sinh lại.

Tô Mạch cột tóc đuôi ngựa xong, lại gõ cửa phòng vệ sinh: “Anh muốn ăn gì để em đi mua.”

Người ở trong đó nói: “Không cần, bữa sáng để anh nấu.”

Tô Mạch cười: “Em muốn ăn bánh mì nướng kẹp xúc xích, giám đốc Trâu có biết dùng máy nướng bánh mì không?”

Trâu Tinh Thần: “Mẹ kiếp, đừng có mà khinh người.”

Tô Mạch ôm laptop đi làm việc, chờ được ăn.

Cô làm được một tiếng, mãi không thấy anh gọi cô xuống ăn.

Tô Mạch gấp laptop lại đi xuống dưới nhà.

Từ xa đã ngửi thấy mùi khét lẹt, mùi bánh mì nướng bị cháy, xen lẫn mùi khét lại còn có cả mùi đường thắng, ngọt thêm chút nữa chắc thành mùi bánh mì ngào đường.

*bánh mì ngào đường: video cách làm có engsub

Tô Mạch đi tới cửa bếp, không thấy Trâu Tinh Thần dùng máy nướng bánh mì.

Anh phết trứng lên ngoài lát bánh mì mua sẵn, bỏ vào chảo rán, lửa quá to, trứng gà lại nhanh chín nên bị cháy.

Tô Mạch lại gần bàn bếp nhìn nhìn chiếc máy nướng bánh mì: “Quả nhiên em không nhìn lầm anh. Anh không biết dùng mà.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô một cái: “Cái máy nướng bánh mì này đâu thể cho trứng gà vào, anh muốn ăn có chất một chút.”

Tô Mạch ôm eo Trâu Tinh Thần từ phía sau, cọ cọ má lên lưng anh: “Thực sự không phải vì không biết dùng?”

Sao cô không thấy tin cho lắm nhỉ.

Trâu Tinh Thần: “Thích tin hay không thì tùy.”

Anh vớt miếng bánh mì cháy vào thùng rác, lại lấy lát bánh mì khác thả vào bát trứng lật qua lật lại rồi thả vào chảo.

Tô Mạch nhanh tay cho nhỏ bớt lửa.

Cuối cùng cũng làm được mấy miếng bánh mì rán tẩm trứng, hai người chia đôi cùng ăn. Xúc xích gì đó, không có.

Tô Mạch ngồi bên bàn, ngẩng đầu liếc nhìn Trâu Tinh Thần: “Anh cứ thừa nhận đi, anh không biết dùng máy nướng bánh mì.”

Trâu Tinh Thần mở tủ lạnh lấy lọ Lao Gan Ma ra phết lên bánh mì: “Không, anh không thừa nhận.”

*Lao Gan Ma: một nhãn hiệu nước sốt ớt

8754438672_1717979025220x220

Triệu Thù vẫn là người đầu tiên tới chỗ làm như mọi khi.

Trâu Tinh Thần gọi: “Triệu Thù, nói cho cái cô này biết Thần ca của ông có phải thằng ngu si không biết dùng máy nướng bánh mì không.”

Triệu Thù nhặt nốt miếng bánh mì còn dư lại trên bàn, cũng quét một chút Lao Gan Ma, vừa ăn vừa nói: “Chắc chắn rồi, hồi trước ở văn phòng cũ, tôi từng thấy Thần ca dùng rồi.”

“Ôi, cái này có tấm cả trứng gà nữa này, thật là có chất, còn nữa không? Hôm qua tôi bị trọng thương, cần bổ sung dưỡng chất.”

Nhắc đến chuyện này, Tô Mạch quay qua hỏi Trâu Tinh Thần: “Cho giám đốc Triệu nghỉ một hôm để anh ấy đi bệnh viện khám nhé?”

Triệu Thù xua tay: “Không cần, tôi đùa đấy. Có sữa không? Tôi cần sữa để phục hồi vết thương, thêm chút cam bổ sung vitamin nữa.”

Tô Mạch nhất nhất làm theo, không phản nản câu nào, dù sao người ta bị thương cũng là vì cô, lại còn là trọng thương nữa.

Cô tựa vào cạnh bàn cảm khái: “Đàn ông làm nghề này đúng là kém, động tí là trọng thương.”

Trâu Tinh Thần: “Anh có kém không, tối qua em không biết à.”

Triệu Thù bịt tai, ngậm nửa miếng bánh mì đi về chỗ làm việc: “Cái chủ đề không dành cho trẻ em đấy đừng có nói trước mặt

người chưa thành niên được không.”

Tô Mạch bỏ cam xong, mang ra bàn cho Triệu Thù, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, ân cần hỏi: “Anh không sao chứ?”

Triệu Thù nhón miếng cam cho vào miệng: “Không sao hết, không phải đang nhảy nhót được đây thôi.”

Tô Mạch: “Tôi nói chuyện tình cảm ấy.”

Triệu Thù ăn hết miếng cam trong miệng liền ăn thêm một miếng nữa, ăn xong, rút khăn giấy chùi chùi: “Không sao.”

“Tuy cuối cùng không tu được thành chính quả nhưng sự chờ mong và niềm vui cô ấy đem tới cho tôi không phải là giả. Tôi cảm thấy tám năm đã qua không phải là không được gì.”

Tô Mạch đưa cho Triệu Thù một miếng cam: “Triệu Thù, anh là đồ ngốc. Có điều người ngốc có phúc của người ngốc, sau này sẽ gặp được chuyện tốt đẹp hơn.”

Thiện giả thiện báo, đây là quy luật muôn kiếp không đổi thay của thế giới này.

Triệu Thù ừ một tiếng: “Nếu tối nay tan làm mà giám đốc Trâu mời tôi đi ăn lẩu thì bất kể là cơ thể trọng thương hay tổn thương trong tình cảm đều sẽ khỏi hết.”

Tô Mạch vỗ tay: “Không thành vấn đề.”

Trâu Tinh Thần ôm laptop đi từ tầng trên xuống, nói với Tô Mạch: “Tiền cơm trừ vào lương của em.”

Tô Mạch cười, nói với Trâu Tinh Thần: “Dạo này em đang tích của hồi môn, chưa tích góp được đủ ba mươi vạn thì sẽ không cưới hỏi.”

Chu Bắc vừa khéo xách cặp đi vào, Trâu Tinh Thần liền gọi anh ta: “Chu Bắc, tăng thêm lương cho Tô Mạch.”

Chu Bắc để cặp xuống bàn: “Cái chức giám đốc tài chính tạm thời của tôi sắp bị cướp đoạt để chuyên tâm làm lập trình viên rồi. Tranh thủ lúc vẫn đang còn động vào được, phải cố gắng cống hiến sức mình vì mọi người.”

“Tăng thêm bao nhiêu?”

Trâu Tinh Thần: “Sáu ngàn.”

Thật cảm động.

Triệu Thủ cười trộm: “Xem ra có người không định cưới vợ.”

Đinh Đông Xuân tới, chỉnh sửa lại danh sách người tới phỏng vấn hôm nay phát cho người phụ trách tương ứng với vị trí đó.

Triệu Thủ đọc xong gật gù: “Được đấy, có mấy em gái, hy vọng có thể còn lại được ít nhất dăm ba người.”

Trịnh Kỳ Lân và Tô Mạch cùng xem hồ sơ của ứng cử viên phòng thiết kế, chọn đôi ba người, chuẩn bị phỏng vấn.

Hai đợt tuyển trước không chọn được người nào.

Triệu Thủ phụ trách phòng phát triển có tuyển được hai người nhưng mà như vậy thì còn lâu mới đủ.

Từ sau khi game phát hành, công ty khoa kỹ Tinh Thần phát triển rất nhanh.

Họ sắp sửa chuyển sang văn phòng mới, ngay gần khu biệt thự, nằm trong một tòa văn phòng cao cấp gần khu thương mại trung tâm của thành phố.

Tới lúc công nhân chuyển toàn bộ trang thiết bị trong biệt thự đi hết, đứng giữa gian phòng khách trống trơn, Tô Mạch cảm thấy vô cùng hoài niệm những ngày mọi người cùng nhau làm việc ở đây.

Cùng với việc tăng quy mô công ty, các nội quy, quy định tất nhiên cũng sẽ ngày càng có tính quy phạm cao hơn, bầu không khí như làm việc ở nhà thế này e là sẽ không còn nữa.

Trâu Tinh Thần ôm máy tính ngồi trên sô pha, ngẩng đầu lên nhìn Tô Mạch một cái: “Em đang thương xuân buồn thu đấy à?”

*thương xuân buồn thu: mô tả tâm hồn nhạy cảm của văn nhân, thấy mùa xuân hoa rụng buồn tuổi trẻ qua, thấy mùa thu cây trút lá buồn vạn vật điêu tàn. Từng gốc cây, ngọn cỏ, chim chóc, núi non đều có thể trở thành cảm hứng gợi nỗi buồn. Tương tự như cụm “tức cảnh sinh tình” nhưng tình ở đây chỉ là tình buồn.

Tô Mạch lại chỗi anh, ngồi xuống tay vịn của sô pha, búi gối nói: “Đúng thế, đây là nơi “Phiêu miểu chi lộ” bắt đầu, giờ đã chuyển đi hết rồi.”

Trâu Tinh Thần dường như chẳng hề đồng cảm một chút nào với cảm xúc buồn thương của Tô Mạch: “Mà không chuyển đi thì em kết hôn xong ở đâu?”

Trên thực tế, anh đã sắp xếp xong cả nhà thiết kế nội thất rồi, là một người nổi tiếng trong giới thiết kế nội thất.

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần một cái: “Anh nói đương nhiên thế nhỉ, ai đã đồng ý gả cho anh chưa?”

Tên đàn ông đến cái nhấn kim cương cũng không chuẩn bị, còn không biết xấu hổ bàn chuyện kết hôn.

Trâu Tinh Thần để laptop qua một bên, vỗ vỗ đùi mình, ra dấu muốn Tô Mạch ngồi lên đó.

Tô Mạch là một người rất dễ bị Trâu Tinh Thần dụ dỗ, cô lại ngồi lên đùi, ôm cổ anh, chẳng hề có chút cứng cỏi nào.

“Trang trí lại chỗ này thì chúng ta ở đâu?”

Trâu Tinh Thần sờ nắm tay Tô Mạch: “Theo anh qua nhà bà nội ở một thời gian ngắn nhé.”

Tô Mạch gật đầu.

Tầm này năm trước, bác sĩ đã chẩn đoán bệnh tình của cụ Chu cùng lắm chỉ cầm cự được thêm một năm. Cụ đã cao tuổi, không chịu được tác dụng phụ của hóa trị, thường xuyên dưỡng bệnh ở nhà.

Trong quãng thời gian này, người nhà họ Chu, kể cả Trâu Tinh Thần, đã liên lạc với không ít chuyên gia ngoài nước, đều bị nói là không có hy vọng gì, bảo con cháu ở bên người bệnh trong quãng thời gian ngắn ngủi còn lại cuối đời.

Chẳng bao lâu sau, họ chuyển sang bên nhà cụ Chu.

Tuy sức khỏe của cụ Chu ngày một yếu hơn nhưng tinh thần thì vẫn còn tốt, tâm trạng cũng rất lạc quan.

Ban ngày Tô Mạch và Trâu Tinh Thần cùng nhau đi làm, tối về ăn tối, nói chuyện phiếm với cụ.

Cứ mỗi cuối tuần, nhà cụ Chu lại có không ít người tới thăm hỏi.

Trong đó có cả bà cụ nhà họ Tiền, bà nội của Tiền Viện.

Tô Mạch giúp bà cùng ngồi tiếp khách, thuận miệng hỏi một câu: “Sao không thấy Tiền Viện.” Chẳng qua cô chỉ tò mò vì sao hôm đại hội ngành nghề công nghệ thông tin, Lục Bảo Muội đã báo tin Tiền Viện sẽ tới tính sổ với cô mà lại không tới.

Cụ Tiền có vẻ như không biết ân oán giữa Tiền Viện và Tô Mạch, chỉ biết hai người là bạn thời trung học nên không hề giấu diếm: “Ở nhà, bị cha nó nhốt.”

Liên quan tới chuyện riêng tư của người ta, Tô Mạch không hỏi thêm nữa.

Trâu Tinh Thần lại chẳng hề khách sáo chút nào: “Sao lại bị nhốt?”

Chuyện thế này tất nhiên phải nói ra cho mọi người cùng vui mới phải.

Cụ Tiền chẳng hề kiêng kị gì trước mặt cụ Chu, bà nói: “Chuyện tình cảm, cứ khẳng khẳng phải ở bên cái cậu nhà họ Cố, còn bảo là đã có mang, đi khám thì hóa ra không có. Cha con bé nổi nóng, sao có thể bịa đặt ra chuyện như thế để uy hiếp bề trên.”

“Ầm ỉ một trận, người của cái giới thượng lưu này đều đã biết hết, mất hết mặt mũi, sau này còn lập gia đình thế nào.”

Cụ Chu nói không ra hơi nhưng vẫn không kìm được lòng hiếu kỳ: “Cái cậu nhà họ Cố kia thì sao? Không chịu cưới à?”

Cụ Tiên thở dài: “Không chịu, nói kiểu gì cũng không chịu.”

Buổi tối đi ngủ, Tô Mạch nằm trong lòng Trâu Tinh Thần: “Tháng sau Tiên Viên ra nước ngoài rồi, tốt nhất là sau này đừng trở về nữa, được vậy thì tốt quá, em không cần phải lo bất cứ lúc nào cũng có thể có người nhảy ra kiểm chuyện với mình nữa.”

Trâu Tinh Thần ôm Tô Mạch, kéo cô sát vào mình xoa xoa: “Em là người của anh, không kẻ nào được động tới em.”

Tô Mạch ngẩng đầu, chìa tay chỉ chỉ vào ngón tay của mình: “Anh có thấy ở chỗ này thiếu thiếu gì đó không?”

Trâu Tinh Thần cầm tay Tô Mạch, nắn nắn ngón tay cô mấy cái: “Dạo này em béo lên rồi phải không?”

Tô Mạch: “Anh không chịu tặng thì cứ nói thẳng, lại còn đi nói người ta béo. Nếu không phải tại em mất mù thì người như anh là phải độc thân suốt đời.”

Trâu Tinh Thần trầm nghĩ trong lòng, chiếc nhẫn kim cương anh mua để cầu hôn cần phải gửi lại cho thương hiệu để người ta chỉnh size nhẫn rộng lên nửa size.

Anh cúi đầu nhìn cô gái nằm trong lòng mình, nắn ngực cô một cái, nắn nắn thật, béo lên thật, anh đang nuôi heo hay sao.

Tô Mạch ngẩng đầu: “Anh nắm cái khỉ gì đấy.”

Trâu Tinh Thần: “Đang thử xem tới Tết bán theo cân thì được bao nhiêu tiền.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 63

Lâm Tiểu Linh nghe nói Tiêu Thành đã tới gây chuyện với Tô Mạch, sợ quá liền gọi ngay cho Tô Mạch.

Tô Mạch đang dọn chỗ ngồi mới ở văn phòng mới của mình. Cô cầm điện thoại đứng tựa vào cửa sổ: “Không sao, đã biến nguy thành an rồi, sau này hẳn không dám tới nữa đâu.”

Lâm Tiểu Linh sốt sắng hỏi: “Thế bọn chị có bị thương không?”

Tô Mạch cười: “Bị thương à? Đùa gì chứ.”

Cô liếc nhìn Triệu Thủ đang chỉnh máy tính mới lắp, nói vào điện thoại: “Hôm đó đánh nhau với Tiêu Thành còn có một vị giám đốc kỹ thuật đẹp trai ngồi ngò ngò của công ty bọn chị.”

Trâu Tinh Thần vừa hay ra khỏi phòng làm việc của anh, nghe được mỗi một câu như vậy.

Anh lại gần, nói vào điện thoại: “Không cần cảm ơn.”

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần, không biết phải nói gì với cái tên tự cao tự đại này.

Đợi Trâu Tinh Thần đi, Tô Mạch lại nói chuyện tiếp: “Em ở bên Ori vẫn ổn chứ? Hay là qua bên công ty bọn chị đi.”

Lâm Tiểu Linh có vẻ không được tự tin: “Em, em có được không?”

Tô Mạch: “Chị thấy tác phẩm gần đây của em đã tiến bộ hơn trước kia rất nhiều, không thành vấn đề. Tốt hơn mấy nhà thiết kế bọn chị từng phỏng vấn.”

Lâm Tiểu Linh lung lay: “Được thật chứ?”

Tô Mạch cười cười: “Tất nhiên là được. Tình hình của Ori hiện giờ không được tốt, em nghỉ việc ở chỗ đó chỉ là chuyện sớm muộn. Công ty khoa kỹ Tinh Thần, điều kiện về mọi mặt đều khá được.”

Nói khá được là khiêm tốn. Với tính cách của Trâu Tinh Thần, dù rằng yêu cầu về chuyên môn với cấp dưới cực kỳ nghiêm khắc, khát khe nhưng về mặt tiền lương và phúc lợi thì trong giới chẳng mấy công ty có thể so được với họ. Ai bảo giám đốc Trâu xưa nay chưa bao giờ coi tiền là tiền.

Tô Mạch: “Tiểu Linh, em vẫn nhớ chứ, là một nhà thiết kế, chúng ta theo đuổi một môi trường có thể tự do sáng tạo. Về điểm này, Khoa kỹ Tinh Thần có thể cho em.”

Lâm Tiểu Linh hạ quyết tâm: “Trước lúc tan làm, em sẽ đệ đơn từ chức, nhanh chóng hoàn thành việc bàn giao công việc. Theo thông lệ ở Ori thì trong vòng trên dưới một tuần là sẽ thả người.”

Tô Mạch cúp máy, báo với Trịnh Kỳ Lân một tiếng.

Hôm nay là ngày đầu tiên họ chuyển tới văn phòng mới. Bộ phận thiết kế của Tô Mạch nằm khá gần văn phòng tổng giám đốc.

Cô ngồi ở chỗ ngồi nhìn sang phía phòng Trâu Tinh Thần.

Bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện.

Cô quay qua hỏi giám đốc nhân sự tạm thời Đinh Đông Xuân: “Đinh lão đầu, có phải chúng ta nên tìm cho giám đốc Trâu một thư ký riêng không?”

Đinh Đông Xuân đang sắp xếp lại hồ sơ: “Đã bố trí tuyển rồi.”

Tô Mạch nhảy lên: “Sao đã bố trí rồi, bố trí từ lúc nào?”

Đinh Đông Xuân: “Từ tuần trước Thành ca đã dặn dò tuyển cho ông ấy một viên thư ký cẩn thận một chút.”

Tô Mạch: “...” Người nào đó thật là được, cực kỳ được, thoái hóa biến chất chẳng thêm úp mở.

Cô đi lại chỗ Đinh Đông Xuân: “Thế đã chọn được người phù hợp chưa?”

Đinh Đông Xuân đưa mấy tờ sơ yếu lý lịch cho Tô Mạch, Tô Mạch lập tức loại ngay người đẹp nhất ra.

Đinh Đông Xuân: “Tôi thấy điều kiện các mặt của người này là được nhất. Hồi đi học đạt được rất nhiều giải thưởng, trước đây cũng từng làm công việc thư ký cho công ty lớn.”

Tô Mạch: “Tôi biết người này, cùng là người trong giới với tôi, tác phong rất tệ.”

Đây là Tô Mạch nói thật. Người này từ hồi đi học đã bắt đầu dựa vào nhan sắc của bản thân để thu lợi cá nhân. Các bạn trai cũ của cô ta không phải hội trưởng hội học sinh thì là đội trưởng đội hùng

biện, trưởng đoàn văn nghệ, ranh mãnh mượn sức của bọn họ đi thi đấu, lấy được huy chương xong liền bỏ.

Tô Mạch xem hồ sơ qua loa một lượt rồi trả lại cho Đinh Đông Xuân.

Thực ra cô không định xen vào công việc của người khác, thấy thì mới nói vậy thôi.

Trâu Tinh Thần đang nấu nước trong phòng trà nước, rửa sạch ấm, đổ nước lạnh vào, để lên đế, cắm điện. Chờ năm phút, nước sôi, đổ ra cốc của mình.

Một chuỗi việc này tốn của anh tổng cộng mười phút.

Mười phút quý giá của cuộc đời anh đã bị lãng phí vào chuyện nhỏ nhặt này.

Vậy nên anh cần phải có một thư ký.

Tô Mạch vào phòng trà nước, đứng tựa ở cửa: “Nghe nói giám đốc Trâu tuyển thư ký à.”

Trâu Tinh Thần gật đầu: “Đúng. Tiết kiệm thời gian, tăng năng suất làm việc.”

“Có vấn đề gì không?”

Tô Mạch: “Không có vấn đề gì hết.”

Trâu Tinh Thần đi tới trước mặt Tô Mạch, xoa nhẹ tóc cô: “Lát nữa anh phải ra ngoài một chuyến.”

Tô Mạch ngẩng đầu: “Đi gặp tay khách hàng khó chơi lần trước à?”

Trâu Tinh Thần: “Không phải, chuyện khác.”

Vừa dứt lời thì điện thoại của anh liền reo lên. Anh liếc nhìn điện thoại rồi nhìn Tô Mạch một cái, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Tô Mạch thấy Trâu Tinh Thần ra khỏi phòng trà nước, trở về văn phòng tổng giám đốc, đóng cửa lại.

Quay lưng về phía cô để nghe điện thoại, anh chưa từng làm vậy bao giờ.

Thậm chí lúc anh đang viết code lười nghe điện thoại còn nhờ Tô Mạch nghe giúp, vô cùng thẳng thắn, vô tư.

Mười phút sau, Trâu Tinh Thần ra khỏi văn phòng, nói với Tô Mạch: “Anh ra ngoài một chuyến, chiều về.”

Nói xong cúi xuống hôn trán cô một cái, còn thân mật vỗ vỗ má cô, vỗ xong còn bẹo một cái rồi mới rời công ty.

Tô Mạch đứng bên cửa sổ nhìn xe của Trâu Tinh Thần chạy ra khỏi tầng hầm để xe, biến mất ở cuối con đường nhộn nhịp, đông đúc.

Tô Mạch tiếp tục dọn bàn của mình, buổi trưa ăn cơm xong, đi với Triệu Thù và Chu Bắc qua cửa hàng hoa cỏ mua mấy chậu cây.

Cô chọn được hai chậu sen đá xinh xắn, để chậu đẹp hơn ở bàn mình, chậu còn lại để ở bàn Trâu Tinh Thần.

Tô Mạch ngủ trưa ở sô pha trong văn phòng của Trâu Tinh Thần hơn nửa tiếng, ngủ dậy liền đi làm việc.

Trâu Tinh Thần mang chiếc nhẫn kim cương mua cho Tô Mạch tới cửa hàng trang sức yêu cầu chỉnh size nhẫn tăng thêm nửa size.

Nhân viên cửa hàng báo lại với anh kỹ thuật này không thể làm được ở trong nước, phải đưa sang trụ sở chính bên Pháp làm, đi đi về về và chỉnh sửa, hết khoảng hai tuần.

Trâu Tinh Thần ăn trưa xong, chạy xe về lại công ty.

Lúc đi ngang qua chỗ bộ phận thiết kế, thấy Tô Mạch đang vẽ skin mới của nhân vật cho lần update sau của game.

Ánh nắng chiếu xuyên qua ô cửa sổ hắt lên mái tóc đen của người con gái như phủ thêm một tầng sáng trắng. Cô cúi đầu nhìn bảng vẽ, bút vẽ trong tay như có phép thuật, bút đi tới đâu cảnh đẹp hiện ra tới đó.

Cô cực kỳ tập trung, không hề nhận ra có người lại gần.

Trâu Tinh Thần sợ làm phiền cô nên lặng lẽ về lại phòng mình.

Tới khi Tô Mạch vẽ xong được bản sơ thảo, quẳng bút xuống, duỗi lưng, đi xem giờ thì đã hơn bốn giờ chiều.

Hết cứ vùi đầu vào công việc là cô lại quên hết thời gian.

Tô Mạch sang phòng trà nước rót nước uống, quay qua nhìn thấy bên phòng để con dấu, Đinh Đông Xuân đang đóng dấu tài liệu.

Tô Mạch mang cốc qua gõ cửa: “Vị trí thư ký cho tổng giám đốc các anh phỏng vấn xong rồi chứ? Sao, vừa lòng không?”

Đinh Đông Xuân ngẩng đầu: “Đã phỏng vấn xong, chọn được ra danh sách thi vòng hai rồi.”

Anh ta nói xong, cầm một tờ sơ yếu lý lịch ở trên bàn đưa cho Tô Mạch: “Là cô này.”

Tô Mạch nhìn thử: “Cô Chu Mẫn Mẫn này không phải đã bị loại ra rồi sao? Người này có vấn đề về nhân phẩm mà.”

Đinh Đông Xuân quan sát sắc mặt của Tô Mạch, nói nhỏ với cô: “Đây là do giám đốc Trâu quyết.”

Tô Mạch: “Anh không nói với anh ấy à?”

Đinh Đông Xuân giải thích: “Tôi nói rồi, nói mấy lần liền.”

Tô Mạch: “Anh nói cho anh ấy biết là tôi nói chưa?”

Đinh Đông Xuân gật đầu.

Tô Mạch cầm bản sơ yếu lý lịch của Chu Mẫn Mẫn vào văn phòng của Trâu Tinh Thần, rút tờ sơ yếu lý lịch xuống bàn anh.

Trâu Tinh Thần rời mắt khỏi màn hình máy tính, nhướn mày cười với Tô Mạch: “Nhớ anh à?”

Anh nói xong liền vỗ vỗ đùi, ra hiệu cho cô ngồi lên đó.

Tô Mạch nhìn Trâu Tinh Thần một cái: “Người này không dùng được.”

Trâu Tinh Thần lại vỗ vỗ đùi mình thêm lần nữa, cứ như thể cô mà không ngồi thì anh sẽ không chịu mở miệng nói chuyện vậy.

Tô Mạch ngồi lên đó, giẫm chân anh một cái thật mạnh: “Đừng thấy lý lịch của người này đẹp mà tưởng, thực ra chẳng có mấy phần là do bản lĩnh thật đâu. Căn bản không cần phải thi vòng hai.”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép: “Hết rồi à?”

Tô Mạch: “Chưa hết. Hơn nữa, người này còn cực kỳ hay lợi dụng đàn ông. Nghe nói có quan hệ không trong sạch với chủ công ty cũ. Không, đây không phải nghe nói, đây là sự thật.”

Trâu Tinh Thần ôm Tô Mạch, cọ cọ cằm vào gáy cô: “Mới nửa ngày không gặp, em lại thơm lên rồi, sao em thơm thế nhỉ.”

Tô Mạch: “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh nghiêm túc chút đi.”

Cô đứng dậy khỏi đùi anh: “Đang ở văn phòng, anh đứng đắn chút đi.”

Trâu Tinh Thần kéo Tô Mạch vào lại trong lòng: “Em vừa nói gì nhỉ?”

Tô Mạch đứng dậy: “Chu Mẫn Mẫn.”

Trâu Tinh Thần đứng dậy, tựa vào cạnh bàn, uể oải đáp: “Anh biết.”

Tô Mạch nhìn anh: “Biết mà anh còn tuyển.”

Trâu Tinh Thần: “Em biết cô ta là người của ai không?”

Tô Mạch ngạc nhiên: “Gì cơ?”

Cô chỉ mới chất vấn nhân phẩm và tính chuyên nghiệp của đối phương, vậy mà anh đã thăm dò được cả người đứng sau rồi.

“Đang diễn phim chiến tranh thương mại à? Nữ gián điệp?”

Sinh thời, lần đầu tiên Tô Mạch gặp chuyện đặc sắc như vậy: “Thế cô ta là người của ai?”

Trâu Tinh Thần: “Tiền Viện.”

Tô Mạch: “Thế cứ từ chối thẳng đi là xong, không cho nữ gián điệp lên vào công ty chúng ta không được à? Sao còn phải đồng ý cho vào thi vòng hai?”

Trâu Tinh Thần: “Vẫn chưa ấn định thời gian thi vòng hai mà, cứ câu giờ đã. Nếu mà từ chối thẳng thừng, để Tiền Viện biết chiêu này vô dụng thì sẽ lại nghĩ ra trò khác. Chờ chừng nào Tiền Viện bị tống ra nước ngoài thì mới thông báo loại nữ gián điệp.”

Tô Mạch cầm cốc của Trâu Tinh Thần lên uống: “Không phải Tiền Viện bị cha nhốt rồi sao? Chẳng mấy nữa là bị tống ra nước ngoài rồi. Sao vẫn còn dư sức đi gây họa cho người khác thế nhỉ.”

Tô Mạch đứng sòng vai với Trâu Tinh Thần cạnh cửa sổ, thở dài: “Rõ ràng ngay từ đầu bên có lỗi là cô ta, em còn chưa làm gì cô ta, cô ta đã lại đi phái gián điệp tới nằm vùng, dụ dỗ đàn ông của em.”

“Cô ta tự làm cuộc đời mình rối tung rối mù lên còn không tha cho cuộc đời người khác được yên ổn.”

Trâu Tinh Thần ôm vai Tô Mạch: “Dạo này đừng đi một mình ở ngoài, nhất là buổi tối.”

Tô Mạch gật đầu: “Chờ Tiền Viện bị cha cô ta đưa đi nước ngoài là sẽ hết. Tốt nhất là suốt đời đừng quay về.”

Cô quay qua hỏi Trâu Tinh Thần: “Bên công ty Khoa kỹ Bắc Đồ giờ sao rồi?”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép khinh thường: “Còn sao nữa, bại tướng dưới tay.”

Anh nói xong liền lấy điện thoại gọi điện, Tô Mạch sấp lại nhìn: “Anh gọi cho Lục Bảo Muội làm gì?”

Đối phương bắt máy rất nhanh. Tô Mạch nhanh tay bật loa ngoài, Trâu Tinh Thần nhoẻn cười không ra tiếng.

Giọng đối phương ngập tràn niềm vui: “Thần ca ca, cuối cùng anh cũng gọi cho em.”

Tô Mạch lườm Trâu Tinh Thần một cái sắc lẹm.

Trâu Tinh Thần nói vào điện thoại: “Em có biết tình hình Tiền Viện giờ thế nào không?”

Lục Bảo Muội vội vàng phủi sạch quan hệ: “Em không biết, đã lâu rồi em không liên lạc với cô ta.”

Trâu Tinh Thần không lên tiếng.

Lục Bảo Muội lúng túng im lặng một thoáng rồi nói: “Năm hôm nữa cô ta bay.”

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 64

được tháo gỡ.

Bất kể là ngày hay đêm, Tô Mạch đều có thể yên tâm một mình đi ra ngoài.

Lâm Tiểu Linh đã nộp đơn thôi việc từ lâu nhưng tổng giám đốc Lưu mãi không chịu thả người, đòi phải gặp Tô Mạch một lần mới chịu cho đi.

Sáng sớm, Tô Mạch chỉnh trang lại bề ngoài.

Cô mặc áo phong trắng ngắn tay, váy xếp li màu xám nhạt, đi giày cao gót trắng. Điều này không quan trọng, quan trọng là tất cả chúng đều là hàng xa xỉ phẩm.

Là của những thương hiệu hồi còn làm ở Ori cô thích mặc. Nhưng tâm trạng của cô khi mặc thì đã khác.

Không dính dáng gì đến lòng hư vinh xuất phát từ cảm giác tự ti, đây chỉ là một phần bình thường trong cuộc sống hằng ngày của cô, bình thường như đi chợ chọn đại một món hàng vậy.

Dù sao cũng đều trả bằng thẻ của Trâu Tinh Thần, ai bảo anh trả cho cô mức lương thấp như vậy.

Tô Mạch lái chiếc Ferrari Trâu Tinh Thần tặng cho mình chạy vù vù tới công ty quảng cáo Ori.

Một lần nữa lại bước vào tòa nhà này, bảo vệ trực dưới đại sảnh vẫn thế, vẫn là chú bảo vệ hiền lành ngày xưa.

Chú bảo vệ chào Tô Mạch.

Tô Mạch cười, hàn huyên với chú mấy câu.

Khu phòng ban của Ori vốn chiếm nguyên một tầng, giờ giảm còn một nửa, nửa còn lại giờ là của một công ty cổ vấn.

Tô Mạch đứng trước cửa chính của Ori, ngẩng đầu nhìn tên công ty, trong lòng trăm thứ cảm xúc ngổn ngang.

Nhân viên lễ tân đã thay người khác, là một cô gái trẻ trung lạ mặt.

Nhân viên lễ tân: “Chị có hẹn trước với tổng giám đốc Lưu rồi phải không, để tôi dẫn chị vào.”

Tô Mạch xua tay: “Không cần, tôi biết đường.” Nói rồi đi vào trong văn phòng.

Đi ngang qua phòng thiết kế mình từng làm việc, cô thoáng dừng lại trước chỗ ngồi cũ rồi tiếp tục đi tới văn phòng của tổng giám đốc Lưu.

Tổng giám đốc Lưu rót trà, đẩy qua cho Tô Mạch, cười nói: “Muốn hẹn cô qua đây chuyện trò từ lâu rồi.”

Tô Mạch nhận chén trà, nói cảm ơn.

“Tổng giám đốc Lưu có chuyện gì thì nói thẳng đi, lát tôi còn phải về công ty họp.”

Tổng giám đốc Lưu nhìn Tô Mạch: “Được, vậy tôi sẽ nói thẳng vào đề. Tiểu Mạch này, tôi nhớ hình như là ngay sau khi tốt nghiệp là cô đã tới Ori làm rồi nhỉ? Chứng kiến Ori từ một công ty quảng cáo nhỏ vô danh trở thành một công ty lớn trong ngành.”

Tô Mạch cười khế: “Tổng giám đốc Lưu cứ nói thẳng vào đề đi là được.”

Tổng giám đốc Lưu cười: “Được, vậy tôi sẽ nói thẳng. Cô có có ý định quay lại đây làm việc không? Khoa kỹ Tinh Thần trả cô bao nhiêu tiền, Ori chúng tôi trả gấp đôi, cam kết để cô làm giám đốc nghệ thuật, dẫn dắt toàn bộ phòng thiết kế.”

Tô Mạch cười nhếch mép: “Không giấu gì anh, tiền lương của tôi ở Khoa kỹ Tinh Thần chỉ có sáu ngàn, trước thuế.”

Tổng giám đốc Lưu hiển nhiên không tin, dường như nghe thấy một chuyện gì đó rất buồn cười, anh ta cười nói: “Đùa sao.”

Tô Mạch không muốn nói gì thêm, từ chối thẳng: “Tôi sẽ không quay lại Ori một lần nữa.”

Tổng giám đốc Lưu thở dài nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ, vẫn muốn thuyết phục Tô Mạch: “Phó tổng giám đốc Lý và Tiêu Như, hai tên vương mắt ấy đều đã đi rồi. Nếu cô bằng lòng ở lại, tôi cho cô làm phó tổng giám đốc của Ori được không?”

Tô Mạch để lại chén trà chưa động tới một ngụm xuống bàn, đứng dậy nói: “Tổng giám đốc Lưu, có chuyện tôi vẫn cứ nhớ mãi. Ngày trước Lý Quảng Toàn quấy rối tôi bất thành, vu cho tôi tội nhận

đơn ngoài, anh biết rõ chân tướng nhưng lại không hề phạt ông ta một tí gì. Về sau, Lý Quảng Toàn nhốt tôi trong phòng, suốt chút nữa là làm chuyện đáng khinh, xảy ra chuyện lớn như thế, ông ta vẫn không hề phải nhận bất kỳ hình thức xử phạt nào từ phía công ty.”

“Tới nay, ông ta đã phải nhận quả báo, ngồi tù. Nếu không phải vậy, e là sẽ vẫn còn ngang nhiên, đường hoàng làm phó tổng giám đốc của Ori, đùa giỡn nữ nhân viên trong công ty phải không?”

“Thứ cho tôi nói thẳng. Tổng giám đốc Lưu, tôi không cách nào tán thành tư tưởng thưởng phạt của anh.”

Tổng giám đốc Lưu nói đầy bất lực: “Đó là em họ tôi, chúng tôi lớn lên bên nhau từ nhỏ.”

Tô Mạch cười nhạt, nhếch mép đầy mỉa mai, quay lưng rời khỏi văn phòng.

Lâm Tiểu Linh đã dọn xong đồ của mình, thủ tục nghỉ việc đã làm xong, đi cùng Tô Mạch rời Ori.

Lâm Tiểu Linh ngồi trên chiếc Ferrari của Tô Mạch, vô cùng thích thú: “Lần đầu tiên em được ngồi chiếc xe sang thế này.”

“Phải rồi, Mạch tử, tới Khoa kỹ Tinh Thần, chị vẫn dẫn em à? Em thấy hơi căng thẳng, sợ làm mọi người vương vís, người của công ty chị đều quá giỏi.”

Tô Mạch nhìn Lâm Tiểu Linh một cái, cổ vũ cô ấy: “Em là một nhà thiết kế lành nghề, hãy tin tưởng bản thân, không thành vấn đề đâu.”

Lâm Tiểu Linh xiết chặt nắm tay, tự cổ vũ bản thân.

Tô Mạch hỏi: “Tiêu Thành sau đó không tới làm phiền em nữa chứ?”

Lâm Tiểu Linh gật đầu: “Sau lần bị đánh, hắn về nhà lấy đồ cũng phải tránh mặt em, lạng lẽ về rồi đi. Sợ tới tận mức ấy.”

Tô Mạch mím môi cười. Trâu Tinh Thần nói đúng. Loại người thích bắt nạt kẻ yếu thì phải cho hắn biết thế nào là lợi hại.

Lâm Tiểu Linh hỏi: “Mạch tỷ, hai người chừng nào sẽ kết hôn?”

Tô Mạch lắc lắc bàn tay: “Thấy không? Nhẫn kim cương còn chưa có, kết hôn cái gì.”

Mấy ngày liền đó, Tô Mạch thôi nói vòng vo, chuyển sang cách nói cực kỳ không ẩn ý, nói thẳng ra với Trâu Tinh Thần mình muốn có một chiếc nhẫn kim cương.

Cô đứng bên cửa sổ, chỉ lên sao trời, quay đầu lại nhìn Trâu Tinh Thần đầy đăm chiêu: “A Thần, anh xem kìa, ngôi sao sáng chói cạnh mặt trăng kia có phải rất giống một viên kim cương không? Nếu lúc cưới được đeo nó, em quả đúng là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.”

Cô vừa nói vừa tỏ vẻ mê mẩn, rất diễn.

Trâu Tinh Thần cứ như thể không hiểu, anh cầm điện thoại: “Anh ra ngoài gọi một cuộc điện thoại.”

Tô Mạch: “...” Không ngờ cô diễn nãy giờ là công cốc.

“Đêm hôm khuya khoắt, gọi cho ai mà còn phải giấu em.”

Trâu Tinh Thần quay đầu lại: “Khách hàng.” Nói rồi đóng cửa lại.

Tô Mạch lườm nguýt với bóng lưng của Trâu Tinh Thần.

Trâu Tinh Thần gọi cho cửa hàng trang sức, đối phương nói cho anh biết nhẫn đã sửa xong, đang chuẩn bị vận chuyển từ Pháp về, hứa hẹn nhẫn về sẽ cho người giao tận nơi ngay cho anh.

Trâu Tinh Thần từ chối: “Ba hôm nữa tôi tự qua lấy.”

Anh quay về phòng ngủ. Tô Mạch đắp chăn, nằm trên giường, chỉ để lộ cặp mắt tội nghiệp xen chút oán sầu nhìn Trâu Tinh Thần.

Sao anh có thể không hiểu ý của cô.

Nhưng anh nói rồi đó, không phải chưa mua cho em, là vì em béo lên, nhẫn phải đem đi sửa nếu không sẽ không đeo vừa.

Thế thì chẳng lãng mạn một chút nào.

Vậy nên anh chọn cách ngậm miệng, không nói ra.

Dù sao cũng chỉ ba ngày thôi.

Trâu Tinh Thần vừa ngồi xuống giường đã bị Tô Mạch đạp xuống. Anh xoay người bắt được chân cô, cù vào gan bàn chân.

Tô Mạch bị buồn, lăn qua lăn lại trên giường, không làm sao thoát ra được.

Trâu Tinh Thần cười, trêu cô: “Xin anh đi, xin anh thì anh tha cho.”

Tô Mạch là anh hùng thì không ngại cái thiệt nhỏ trước mắt: “Xin anh thả em ra.”

Trâu Tinh Thần cười cười, buông tay, chui vào chăn.

Tô Mạch gối đầu trên gối nhìn lên trần nhà, gác một tay lên bụng gã đàn ông nằm bên: “Chúng ta cứ mãi thế này được không?”

Trâu Tinh Thần nắm bàn tay Tô Mạch đặt trên người anh, xoa xoa từng ngón tay: “Nói thừa.”

Tô Mạch rút tay về, quay mặt qua nhìn Trâu Tinh Thần, nhìn thẳng vào mắt anh: “Thần ca.”

Anh đáp: “Ừ, Mạt Lị.”

Tô Mạch chui vào trong lòng Trâu Tinh Thần: “Có chuyện này muốn thương lượng với anh.” Nói rồi còn cọ cọ trong ngực anh, hôn xương quai xanh của anh.

Cái điệu bộ nịnh nọt, lấy lòng thế này, nhìn là biết ngay không phải chuyện tốt lành gì.

Trâu Tinh Thần nhìn xuống cô: “Chuyện gì?”

Tô Mạch cười dịu dàng: “Là thế này. Em muốn từ chức, ra ngoài làm. Có một công ty quảng cáo 4A mời em sang làm giám đốc nghệ thuật.”

Trâu Tinh Thần nhìn cô gái trong lòng mình: “Không được.”

Tô Mạch thở dài: “Em biết ngay.”

Trâu Tinh Thần xì khẽ một tiếng: “Biết mà còn hỏi.”

Một lát sau, dường như nghĩ ra chuyện gì, Tô Mạch bỗng nói: “Không phải anh ghét nhất là bị người khác trói buộc với làm phiền

mình sao? Em đi đi thì chẳng phải đúng ý anh à?”

Trâu Tinh Thần kéo cô vào sát người mình xoa xoa: “Đó là với người khác, em thì khác chứ, em không phải là người khác.”

Tô Mạch chui ra khỏi lòng Trâu Tinh Thần, ngửa mặt lên nói: “Khoảng cách, khoảng cách tạo nên cái đẹp. Anh nhìn hai đứa mình đi, ban ngày đi làm cùng nhau, tối tan làm vẫn dính lấy nhau, cứ thế này rất dễ chán.”

Trâu Tinh Thần lật người đè Tô Mạch xuống dưới người mình, ánh mắt trông đầy nguy hiểm, tựa con dã thú phục mình trong bóng đêm bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào ra xé xác con mồi: “Em chán?”

Tô Mạch nhìn người đàn ông trước mặt, cô cười: “Em chỉ nói đại vậy thôi, anh tưởng thật à.”

Anh cắn môi cô một cái, tỏ ý khiển trách, cắn xong lại nhẹ nhàng hôn thêm mấy cái: “Lời này không được nói lung tung.”

Tô Mạch ôm cổ Trâu Tinh Thần: “Em nói nghiêm túc với anh, em muốn làm ở công ty quảng cáo. Làm thiết kế mỹ thuật cho game không phải không tốt, vô cùng tốt cũng vô cùng có giá trị, nhưng em thích thiết kế bên mảng quảng cáo hơn.”

“Anh đã nói là sẽ luôn tôn trọng quyền chọn lựa và tự do của em mà.”

Trâu Tinh Thần cười nhếch mép: “Muốn đi ăn máng khác thì nói thẳng đi, còn bày đặt nói rõ cao thượng. Anh thấy em đúng là ngựa mình rồi chứ gì.”

Tô Mạch hứ một tiếng: “Anh chỉ trả chút tiền lương vậy, đồ ngốc mới chịu ở.” Tuy cô nói vậy nhưng ai cũng biết là không phải vì thế.

Trâu Tinh Thần ngồi dậy, kê gối đệm lưng, dựa vào đầu giường, kéo cô vào trong lòng.

“Được, anh tôn trọng sự chọn lựa của em. Cứ đi làm chuyện em muốn làm đi. Không phải lo công ty bên này, để Trịnh Kỳ Lân tuyển thêm vào lấy mấy cao thủ thiết kế mỹ thuật cho game.”

Tô Mạch ôm eo Trâu Tinh Thần, cọ cọ trong ngực anh: “Cám ơn anh.”

Trâu Tinh Thần cúi xuống hôn lên tóc cô: “Phải là anh cảm ơn em mới đúng. Lúc trước, vào thời điểm công ty khó khăn nhất, ít nhiều gì nhờ có em.”

Anh thoáng dừng rồi nói tiếp: “Nhưng anh cũng có yêu cầu, tan làm được sớm lúc nào hay lúc đó. Đừng ngày nào cũng tăng ca tới nửa đêm.”

Tô Mạch cười: “Được, được, được, nhất định sẽ cố gắng về thật sớm ở cạnh anh, không để anh một mình phòng không chiếc bóng, không để anh lặng thầm rơi lệ chờ trời sáng lên.”

Giọng du dương như hát.

Trâu Tinh Thần nói tiếp: “Còn một chuyện quan trọng nhất nữa là phải nói với người trong công ty em và khách hàng, nhất là đàn ông, là em có chồng rồi.”

Tô Mạch giơ bàn tay trái lên lắc lắc trước mặt Trâu Tinh Thần: “Nói dễ nghe thật, nhẫn kim cương đâu? Đến cái nhẫn cưới cũng

không có, chắc chắn là người ta không tin đâu.”

Trâu Tinh Thần bắt lấy tay Tô Mạch, hôn ngón áp út của cô một cái, chỉ cười cười không nói gì.

Tô Mạch quay đầu liếc nhìn màn đêm ngoài cửa sổ: “A Thần, anh xem kìa, ngôi sao sáng chói cạnh mặt trăng kia trông có giống một viên kim cương lộng lẫy không?”

Trâu Tinh Thần: “...” Lại vòng trở lại.

Lâm Tiểu Linh nhận chức ở Khoa kỹ Tinh Thần, Tô Mạch từ chức.

Trước khi đi, cô đặc biệt dặn dò Lâm Tiểu Linh, nếu công ty có cô gái nào có ý đồ với ngài tổng giám đốc thì phải nhớ báo ngay cho cô.

Một, hai ngày mới đầu, Trâu Tinh Thần thường xuyên quên mất chuyện Tô Mạch đã nghỉ việc.

Có lần đi họp, mọi người đã tới đông đủ, Triệu Thủ nhắc nhở anh: “Thần ca, bắt đầu được rồi.”

Trâu Tinh Thần ngồi trước bàn họp: “Không phải còn Tô Mạch chưa tới sao, cô ấy đâu rồi? Đi họp mà lè mà lè mề, trừ lương.”

Nói xong anh mới nhớ ra người nọ đã nghỉ việc.

Họp xong, Trâu Tinh Thần về phòng làm việc. Lúc đi ngang qua chỗ bộ phận thiết kế, liếc nhìn chỗ ngồi cũ của Tô Mạch, giờ là chỗ ngồi của một nhà thiết kế mới vào.

Anh đi lại, cầm chậu sen đá Tô Mạch để lại đi.

Nhà thiết kế nọ đang cúi đầu vẽ tranh trên bảng vẽ, bỗng thấy có một bàn tay thò xuống mang chậu sen đá trên bàn mình đi thì cực kỳ không vui: “Ồi, sao lại lấy đồ của tôi.”

Anh ta ngẩng mặt lên mới thấy là tổng giám đốc, mặt đờ ra, nói lắp bắp: “Tổng, tổng giám đốc Trâu.”

Trâu Tinh Thần hờ hững ừ một tiếng, cầm chậu sen đá, định mang đi.

Nhà thiết kế nọ là một người cực kỳ có nguyên tắc, cho dù phải đối mặt với boss ngang ngược lạnh lùng vô nhân đạo thì vẫn có dũng khí dám đấu tranh chống lại hành vi cướp bóc trắng trợn.

Anh ta cả gan nói: “Tổng giám đốc Trâu, chậu sen đá đó là của tôi, nhà thiết kế cũ đã nghỉ việc tặng nó lại cho tôi, cô ấy còn dặn tôi thay cô ấy chăm sóc nó thật tốt.”

Trâu Tinh Thần quay đầu lại nhìn anh ta một cái, nhếch môi, không nói tiếng nào, xoay người bỏ đi. Tất nhiên cũng mang luôn chậu sen đá kia đi theo.

Lâm Tiểu Linh ngồi cạnh nhắc nhở: “Nhà thiết kế cũ đã nghỉ việc đó là bà chủ của chúng ta.”

Nhà thiết kế cực kỳ có nguyên tắc nó sững ra tại chỗ, ơ một tiếng, hồn lìa khỏi xác ba giây mới hoàn hồn: “Giờ tôi lại ôm đùi xin boss tha tội liệu có được toàn thân không.”

Trâu Tinh Thần trở lại văn phòng, để chậu sen đá đó xuống bàn, đặt song song với chậu của mình.

Anh đứng tựa vào cửa sổ hút thuốc.

Lấy điện thoại ra gọi cho Tô Mạch. Đối phương không nghe máy.

Anh gọi lại, lần này nghe.

“Em đang họp, lát gọi cho anh sau nhé.”

Sau đó anh bị dập máy, thậm chí anh còn chưa nói được lấy một từ.

Tô Mạch vào làm việc cho công ty quảng cáo, trở nên bận rộn hẳn lên, không bận bằng hồi bận rộn nhất ở Khoa kỹ Tinh Thần nhưng sớm nhất cũng phải bảy, tám giờ mới về được tới nhà.

Nhà mới của họ vẫn đang tân trang, giờ hai người đang ở ở nhà cụ Chu.

Để ở bên cụ Chu nhiều hơn, Trâu Tinh Thần thường mang việc về ngồi làm ở nhà.

Bình thường hơn bốn giờ chiều là anh đã về đến nhà.

Ngoại trừ là ngồi với bà và xử lý công việc thì còn là chờ cô gái của anh tan làm.

Cuối cùng Tô Mạch cũng tan làm trở về, rửa sạch tay, mới nói được với bà mấy câu đã bị Trâu Tinh Thần kéo về phòng.

Thực ra chưa vào tới cửa nhà cô đã cảm nhận được có một cặp mắt nóng rực nhìn mình chăm chú.

Anh đề cô lên ván cửa, không nói gì với, trước tiên phải cúi xuống hôn cô một cái thật nhiệt rồi mới bắt đầu nói chuyện: “Ông đây nhớ muốn chết.”

Tô Mạch cười: “Không đến mức thế chứ, chỉ có mấy tiếng không gặp.”

Trâu Tinh Thần giữ cằm Tô Mạch, nâng mặt cô lên, ép cô phải nhìn vào mắt anh: “Em không nhớ anh à?”

Tô Mạch đáp cực kỳ thành thật: “Nhớ, có điều làm việc bận quá là quên. Anh bóp đau em, bỏ tay, bỏ tay ra.”

Anh cúi xuống, lại hôn thêm cái nữa, đưa lưỡi cạy miệng cô, khuấy đảo nổi sóng tạo gió trong đó.

Cô mềm nhũn người, đẩy nhẹ anh: “Lát nữa còn xuống ăn tối.”

Anh bế bổng cô lên, đi về phía giường: “Ông đây không gặp em suốt một ngày.”

Tô Mạch đá đá chân: “Sao hồi trước không thấy anh mùi mẫn vậy.”

Trâu Tinh Thần đặt cô xuống giường, đè người lên, kề sát tai cô thì thầm: “Tiểu biệt thắng tân hôn.”

Tô Mạch nghiêng mặt đi: “Khoảng cách là để sinh ra cái đẹp, không phải để sinh ra dâm dục.”

Cô vẫn còn muốn nói gì đó nữa nhưng đôi môi đã bị anh chặn mất.

Quyết định của cô là đúng, giữ khoảng cách thích hợp sẽ làm quan hệ giữa hai người yêu nhau càng trở nên khăng khít hơn.

Ban ngày đi làm tách nhau ra, tối về bỗng trở nên mùi mẫn hẳn, như thể muốn bù lại khoảng thời gian xa nhau lúc ban ngày vậy.

Hôm sau, Trâu Tinh Thần đi lấy nhẫn kim cương.

Anh tan làm sớm, lúc đi qua tiệm bán hoa rẽ vào mua một bó hoa hồng đỏ.

Cô thích hoa hồng màu này nhất.

Tô Mạch nhận được tin nhắn của Trâu Tinh Thần dặn cô hôm nay tan làm về nhà sớm.

Tô Mạch gọi lại nói mình sẽ cố gắng về sớm.

Tuy cô mới nhận công việc mới chưa được mấy hôm nhưng công việc trong tay không hề ít, lại còn phải quản lý mấy chục nhà thiết kế dưới quyền, thường xuyên bận rộn tới mức nước cũng quên uống.

Thế nhưng, cô thích cuộc sống thế này, muôn màu muôn vẻ, lại liên tục học thêm được kinh nghiệm thiết kế từ đủ các dự án mới.

Quan trọng nhất là, lương cao.

Tất nhiên là gã giám đốc của công ty phát triển game Trâu Tinh Thần không thể bì được, anh là người muốn nuôi vợ như chăm một đứa trẻ, cô không so đo với anh.

Tô Mạch làm xong việc lúc tám rưỡi.

Cô duỗi lưng, xếp đồ vào túi, ra về.

Hôm nay cô không đi xe vì sáng trời mưa, đường rất tắc, còn không nhanh bằng đi tàu điện ngầm.

Trâu Tinh Thần gọi điện thoại qua: “Anh đi đón em.”

Tô Mạch cười: “Em đang trên xe taxi rồi, anh cứ ở nhà chờ em.”

Về tới cổng khu biệt thự nhà cụ Chu, tài xế hỏi: “Có cần chở vào trong không?”

Tô Mạch: “Không cần, dừng ở gần cổng là được.”

Cô xuống xe, qua cửa hàng kế bên mua một bó cẩm chương về tặng cụ Chu.

Tô Mạch ôm bó hoa, đi vào trong biệt thự.

Cô vừa đi vừa gọi điện cho Trâu Tinh Thần báo cô đã về tới cổng, năm phút nữa là về tới nhà.

Biệt thự bên này có tuổi hơn khu biệt thự tân hôn, những gốc đại thụ ven đường vừa cao vừa to, che khuất hẳn ánh trăng. Chỉ có ánh đèn đường lành lạnh hắt xuống mặt đường.

Lúc từ đường chính rẽ vào đường nhánh, Tô Mạch nghe thấy có tiếng người gọi mình.

Giọng nói này, suốt đời cô cũng không quên, vừa chói tai vừa sắc lạnh.

Tiền Viện chặn Tô Mạch lại, vừa mở miệng ra liền chửi: “Đồ đệ tiện.”

Tô Mạch cau mày nhìn Tiền Viện: “Không phải cha cô đã đưa cô đi Mỹ rồi à?”

Tiền Viện cười khẩy: “Bà đây muốn về thì về, mày cảm được chắc.”

Cô ta lén trốn về.

Tô Mạch cảnh giác nhìn Tiền Viện, lạnh giọng: “Cô tìm tôi làm gì.”

Tiền Viện nhìn túi của Tô Mạch với vẻ khinh thường: “Có một số người, từ lúc sinh ra đã là kẻ nghèo hèn, sự đề tiện ngấm ở trong xương. Cho dù có đeo túi hiệu cũng chẳng cao quý lên được mấy phần.”

Cô ta vẫn luôn hiểu rõ phải dùng lưỡi dao gì để găm vào tim Tô Mạch. Từ hồi trung học đã vậy, nghèo hèn, tự ti, hư vinh là vết thương rớm máu đâm đũa của đứa con gái này.

Nhưng Tiền Viện quen thói tự cho là đúng đã quên mất rằng Tô Mạch không còn là đứa con gái ngày xưa bị bọn họ bắt nạt chỉ biết ôm cặp ngồi trong góc run rẩy, yếu đuối, nhạy cảm đấy nữa.

Hôm nay Tô Mạch đang đeo chiếc túi Hermes Trâu Tinh Thần tặng cô vào sinh nhật, vì là đồ anh tặng nên cô rất thích đeo.

Cô liếc Tiền Viện một cái: “Cô bị thần kinh phải không.”

Vẫn còn dùng cái kiểu ngày trước để làm nhục cô.

Tô Mạch: “Tránh ra, tôi phải về nhà. Cô muốn nói chuyện Cô Bắc Đồ thì tôi chẳng có gì để nói hết.”

Nhắc tới tên Cố Bắc Đồ, Tiền Viện như bị thứ gì đó kích thích, cô ta áp sát Tô Mạch: “Tao bảo mày rời khỏi thành phố Tây Quỳnh, đi thật xa vào.”

Tô Mạch cười nhếch mép: “Thành phố Tây Quỳnh là của nhà cô hay sao? Dựa vào đâu mà bảo tôi đi.”

Cô nhìn Tiền Viện, bỗng nhận ra mình không hận cô ta, chỉ cảm thấy cô ta thật đáng buồn, thật đáng thương.

Nhưng cô không đồng tình với cô ta được.

Cả đời này của Tiền Viện dường như đều xoay quanh Cố Bắc Đồ như một kẻ điên, cuối cùng ngoài làm người đàn ông đó chán ghét thì chẳng có được gì.

Tiền Viện nhìn Tô Mạch, giọng chói tai như tiếng hòn đá đập vào cửa kính: “Là tại cô, tất cả là tại cô!”

Tô Mạch nhìn thấy trong mắt Tiền Viện sự oán hận, không chịu cam lòng, tựa quả bóng bay lơ lửng giữa trời có thể phát nổ bất kỳ lúc nào.

Tô Mạch lặng lẽ tăng sự cảnh giác lên mức tối đa.

“Người làm cô tổn thương không phải là tôi, cô có muốn lên cơn hay muốn giết người thì cũng phải đi tìm Cố Bắc Đồ. Người phụ lòng cô chẳng lẽ không phải chính là anh ta hay sao.”

Tiền Viện cười, trong tiếng cười gằn xen lẫn mỉa mai lại có chút tình yêu, cô ta lẩm bẩm: “Tôi nàoỡ thôi thương anh ấy.”

Tô Mạch cau: “Thế nên cô đi tìm tôi, tôi bị kẹp giữa hai người, có oan hay không chứ.”

Tiền Viện hồi hồn, quay đầu nhìn Tô Mạch, hét lên: “Ai bảo mấy ngày xưa mặt dày dụ dỗ anh ấy, đấy không phải là mày sai hay sao.”

Tô Mạch: “...” Nói chuyện với người không chịu nói lý thực sự không biết phải nói như thế nào.

Tiền Viện nhìn Tô Mạch: “Không nói được rồi chứ gì, chột dạ.”

Tô Mạch bó tay: “Giờ tôi có cuộc sống của mình, không muốn dính líu tới chuyện tình cảm máu chó của hai người.”

“Cô không thử nghĩ xem, có lẽ Cố Bắc Đồ căn bản đã hết thích tôi từ lâu, đấy chỉ là thủ đoạn anh ta dùng để từ chối cô mà thôi. Anh ta không muốn ở bên cô, cô cũng không thể ép được.”

Hiển nhiên Tiền Viện không muốn nghĩ đến một chân tướng tàn khốc như thế. Hoặc có lẽ cô ta đã nhận rõ từ lâu nhưng tự chính cô ta không chịu tin, cố tình muốn tìm một lý do cho nó. Cô ta tự lừa gạt chính bản thân. Cố Bắc Đồ không đời nào không yêu cô ta, trừ khi có kẻ xen giữa giờ trò, dùng thủ đoạn đê tiện phá hoại tình yêu của cô ta.

Mà Tô Mạch, bất hạnh thay, bị trở thành kẻ đó.

Tiền Viện hét lên như nổi điên: “Mày phải rời khỏi Tây Quỳnh ngay lập tức, đi Mỹ đi, đi thật xa vào, đời này đừng có quay về nữa.”

Tô Mạch không muốn tiếp tục lằng nhằng với Tiền Viện, trông cô ta có vẻ không còn tỉnh táo nữa.

Tô Mạch bỏ Tiền Viện lại, định về nhà.

Tiền Viện túm chặt cổ tay Tô Mạch, không cho cô đi.

Móng tay Tiền Viện rất dài, suýt thì đâm thấu da Tô Mạch. Bó cảm chương cô ôm rơi xuống đất, vương vãi rời ra từng bông.

Tô Mạch gạt tay Tiền Viện, trừng mắt nhìn cô ta: “Có tin bà đây đá bay mày đi không.”

Không phải cô nói bừa, Tiền Viện trong tình trạng này căn bản không phải là đối thủ của cô, giờ cô thực sự có thể đá bay cô ta.

Tô Mạch ngồi xổm xuống nhặt hoa cắm chượng.

Bỗng cô nghe thấy một tiếng choang của thủy tinh đập vào đá.

Đồng thời, một mùi rất nồng xộc tới, làm cho bóng đêm trở nên kỳ dị.

Tiền Viện đập vỡ chai nước hoa, nhặt mảnh thủy tinh vỡ, chỉ cạnh sắc hơn vào Tô Mạch, giọng luống cuống: “Mày có cú không! Có cú không!”

Tô Mạch ôm hoa, xoay người định men theo con đường nhỏ tiếp tục về nhà.

Với đồ điên thì có gì mà nói.

Tiền Viện hét lên: “Đứng lại!”

Lúc Tô Mạch quay đầu, Tiền Viện mất kiểm soát đã cầm mảnh thủy tinh sắc cạnh lao tới.

Đúng lúc này, một bóng người cao to lao tới, bắt được cổ tay Tiền Viện.

Trâu Tinh Thần dùng lực bóp một cái, miếng mảnh chai rời khỏi tay Tiền Viện rơi xuống đất.

Tiền Viện ngồi xổm xuống khóc vág lên: “Các người toàn bắt nạt tôi.”

Tô Mạch nhìn Tiền Viện một cái, nói với Trâu Tinh Thần: “Đi, về nhà thôi.”

Cứ tưởng vậy là hết, nào ngờ cô ta lại nhặt miếng thủy tinh vỡ lên đâm về phía Tô Mạch.

Khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Trâu Tinh Thần bắt cánh tay Tô Mạch kéo sang bên.

Cạnh thủy tinh cửa qua cổ tay Trâu Tinh Thần, máu chảy dọc xuống theo ngón tay.

Tiền Viện thấy máu, đâm ra sợ hãi, run rẩy vứt miếng mảnh chai xuống, môi run run thốt không ra lời.

Tô Mạch vừa giữ cánh tay bị thương của Trâu Tinh Thần vừa quay đầu lại quát Tiền Viện: “Muốn chết à.”

Vết thương không lớn nhưng máu chảy khá nhiều, không ngừng nhỏ giọt.

Tô Mạch lo bị cắt vào động mạch, cô cuống quýt lấy khăn giấy trong túi ra lau: “Đau không?”

Trâu Tinh Thần dường như không thấy đau, anh dùng bàn tay lành lặn vuốt tóc Tô Mạch, ánh mắt mang nét cười dịu dàng: “Không đau.”

Sao mà không đau cho được, cả gói khăn giấy của cô cũng không đủ.

Cô vừa giữ miệng vết thương để cầm máu vừa gọi 110, 120.

Xe cứu thương tới, bác sĩ cầm máu cho Trâu Tinh Thần.

Tô Mạch thấy máu ngừng chảy, thoáng yên lòng.

Trong bệnh viện, bác sĩ cầm báo cáo kiểm tra nói với Tô Mạch: “Thật nguy hiểm, suýt chút nữa là bị thương vào động mạch.”

Bác sĩ đề nghị tối nay ở lại bệnh viện một tối, mai xem tình hình thế nào thì có thể về nhà tĩnh dưỡng.

Trâu Tinh Thần không chịu, nhất quyết đòi về nhà.

Tô Mạch ấn anh xuống giường: “Nằm yên cho em.”

Trâu Tinh Thần kéo gối đệm vào lưng, lắc lắc bên tay bị quấn băng: “Máu đã ngừng chảy rồi, đâu có làm sao đâu, tại sao anh không được về nhà?”

Tô Mạch ngồi cạnh giường: “Bác sĩ nói tối nay ở lại bệnh viện.”

Cô nói nhỏ: “Tiền Viện bị đưa về đồn công an rồi. Là người bị hại, anh càng ốm yếu thì cô ta mới càng bị phạt nặng.”

“Em vừa nhận được điện thoại báo người nhà họ Tiền đã mời giám định tâm thần để giúp Tiền Viện thoát tội rồi. Kết quả, không cần làm giả số liệu, quả thực Tiền Viện có chút vấn đề về tâm thần thật. Người nhà họ Tiền nổi xung, đòi tính sổ với đầu sỏ gây ra chuyện là Cố Bắc Đồ. Nhà họ Cố tất nhiên không chịu, hai nhà giờ đang đánh nhau ở đồn công an.”

“Không cần chúng ta phải ra tay.”

Trâu Tinh Thần nghe xong ừ một tiếng, không tỏ thái độ gì mấy.

Anh nhìn chiếc áo sơ mi đang treo cạnh giường rồi lại nhìn chiếc áo bệnh nhân mặc rộng hơn vài size ở trên người.

Cái áo sơ mi đó nay anh mới mặc lần đầu, được đặt may, cố ý chuẩn bị riêng cho hôm nay. Còn cái áo bệnh nhân này, kẻ sọc xanh nhạt, mặc vào trông như thằng tội phạm, chẳng đẹp trai chút nào.

Tô Mạch vốn chẳng để ý chuyện này. Tâm tư của cô dồn hết vào vết thương của Trâu Tinh Thần.

Bác sĩ đi kiểm tra phòng gõ cửa vào phòng.

Vị bác sĩ này tuổi còn trẻ nhưng đã làm tới bác sĩ chính, có lẽ là mới tốt nghiệp chưa lâu, trên khuôn mặt vẫn còn mang ánh sáng và sức sống riêng có của người trẻ tuổi.

Bác sĩ kiểm tra thông số của Trâu Tinh Thần một chút, dặn dò vài việc cần lưu ý.

Tô Mạch nói với bác sĩ: “Vất vả.”

Vị bác sĩ trẻ tuổi cười với Tô Mạch: “Tình hình bạn cô không nghiêm trọng, yên tâm.”

Tô Mạch lịch sự đáp: “Cảm ơn.”

Tô Mạch không nhận ra nhưng Trâu Tinh Thần đánh hơi ra ngay. Tay bác sĩ cao chưa tới một mét tám, mũi thấp, chân ngắn này đang thăm dò.

Hắn ta có ý với Tô Mạch, nếu không thì đã chẳng tự ý dùng chữ bạn để định danh quan hệ giữa cô và anh.

Trâu Tinh Thần: “Không phải bạn, chúng tôi là vợ chồng.” Anh nói không to nhưng giọng rất khỏe, tựa một cây búa sắt gõ từng tiếng từng tiếng đanh thép.

Tay bác sĩ kia thức thoir cười: “Được rồi, chú ý nghỉ ngơi, có việc gì thì gọi tôi.”

Một đợt sóng ngầm mãnh liệt đại chiến tranh đoạt vợ đã bắt đầu và kết thúc mà Tô Mạch không hề hay biết gì.

Chờ bác sĩ đi ra, Tô Mạch cười một tiếng rồi bấu môi: “Ai là vợ chồng với anh, nhائن còn chẳng có cái nào.”

Trâu Tinh Thần nhìn Tô Mạch: “Bất kể thế nào, hôm nay anh nhất định phải về nhà.” Anh đã để rơi một thứ hết sức quan trọng ở nhà.

Tô Mạch ắn anh xuống: “Không được, không thể về nhà, lỡ vừa về tới nhà vết thương lại nứt ra, xuất huyết thì thế nào.”

Trâu Tinh Thần khẳng khẳng cổ chấp: “Không được, hôm nay anh nhất định phải về nhà.”

Tô Mạch càng khẳng khẳng hơn: “Không được, không thể về nhà.”

“Trừ phi anh cho em biết lý do anh nhất định phải về.”

Trâu Tinh Thần thử nghĩ rồi nói: “Nếu không về, bà sẽ lo lắng.”

Tô Mạch đáp ngay: “Vừa rồi em đã gọi về báo với bà hôm nay chúng ta ở lại nhà mẹ em.”

Trâu Tinh Thần: “Anh lạ giường, nằm giường bệnh viện anh không ngủ được.”

Tô Mạch vuốt tóc Trâu Tinh Thần: “Lại nói điều.”

Cô từng thấy anh ngồi ở ghế cũng ngủ được.

“Lớn thế này rồi sao còn như học sinh trung học vậy, tuổi nổi loạn à.”

Trâu Tinh Thần quay đầu liếc nhìn cửa sổ. Đèn nê ông lấp lóe chỗ gần chỗ xa, đủ mọi loại màu lộng lẫy đua nhau phô bày.

Anh có một chuyện nhất định phải hoàn thành vào hôm nay.

Ngày này năm trước chính là ngày hai người họ cùng đào hôn không tới lễ đính hôn.

Tô Mạch đỡ Trâu Tinh Thần nằm xuống giường: “Em ngủ ở sofa, anh cũng chú ý một chút, đừng xoay người đè lên tay.”

Trâu Tinh Thần không nói gì, thầm mong Tô Mạch ngủ sớm một chút.

Tô Mạch nằm trên sofa, chỉ một lát đã ngủ.

Trâu Tinh Thần lặng lẽ ngồi dậy, thay áo bệnh nhân, mặc lại bộ đồ tây may đo của mình, lén lút mở cửa phòng.

Một lúc sau, Tô Mạch tỉnh giấc.

Cô ngồi dậy, nhìn thoáng qua giường bệnh, người nằm trên giường không hề nhúc nhích.

Cô đứng dậy lại xem thử xem anh ngủ có ngon không.

Xốc chăn lên, không ngờ trong chăn chỉ có mấy chiếc gối và bộ đồ bệnh nhân.

Tô Mạch nổi giận, lấy điện thoại gọi cho Trâu Tinh Thần, mắng xối xả: “Anh đã bao lớn rồi còn chơi trò mất tích hả?”

“Vết thương vỡ ra bị nhiễm trùng thì sao?”

“Có thể có trách nhiệm với cơ thể của mình một chút đi được không?”

Đối phương không nói tiếng nào đợi cho cô mắng hết.

Tô Mạch: “Anh câm rồi à?”

“Mặc kệ anh đang ở đâu, giờ về bệnh viện ngay.”

Đối phương chỉ nói một câu: “Anh chờ em trong công viên cạnh bệnh viện.”

Nói xong anh liền cúp máy.

Tô Mạch cắt điện thoại đi, nghĩ bụng hễ gặp được anh nhất định phải cho anh một bài học.

Lúc bước ra khỏi phòng bệnh thì nghĩ bụng phải đập nát cái đầu chó của anh.

Lúc đi thang máy xuống tầng một, đi ngang qua sảnh lớn, cô nghĩ phải bẻ gãy tay chân của anh.

Lúc cô ra đến cổng bệnh viện, nhìn thấy công viên, trong đầu đã mừng tượng ra cảnh một quyền đấm anh ngã lặt người.

Vì ở gần bệnh viện nên cho dù là buổi tối, trong công viên vẫn có người đi dạo nói chuyện, rất an toàn.

Cảnh trong công viên rất đẹp, đâu đâu cũng có ánh đèn dịu dịu. Điều này làm tâm trạng cô bình tĩnh hơn một chút.

Cô đi xuyên qua ánh đèn và ánh trăng vào sâu bên trong.

Anh nói là chờ cô cạnh bồn hoa nhỏ cạnh hòn giả sơn.

Tô Mạch nhìn thấy ngọn giả sơn từ xa, đi vòng qua nó, nhìn thấy bồn hoa.

Cô ngẩng đầu, thấy anh đi từ gần đó lại.

Gã đàn ông mặc bộ tây trang được cắt may tử tế, ánh trăng rắc đầy sau lưng và phủ lên người anh một quầng sáng nhạt.

Mắt mi anh vẫn như thuở đầu, là dáng vẻ vĩnh viễn cô yêu nhất.

Anh nhìn cô, trong mắt không còn gì khác, chỉ có cô đứng dưới trăng xa xa hai người nhìn vào nhau.

Anh tới gần, mở lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay anh có một chiếc nhẫn kim cương.

Mặt cắt của viên kim cương phản chiếu ánh đèn và ánh trăng lên cổ tay phải quần băng của anh. Ánh sáng đó tựa như bàn tay mềm mại nọ đã kéo cô từ vách đá sâu thẳm về tới thế giới ngập tràn dịu dàng.

Thời gian dường như giao nhau vào khoảnh khắc này.

Mọi ám ức và khổ cực đều trở thành chuyện đã qua, chuyện đã qua phủ đầy bụi.

Bên cạnh có một người mặc đồ bệnh nhân đi ngang qua họ. Việc này nhắc cô nhớ ra, là anh trộm chạy ra.

Trong chớp mắt, cô chợt nhớ lại quyết tâm của bản thân là phải đập nát cái đầu chó của anh, bẻ gãy tay chân của anh hoặc là một quyền đấm anh ngã lật.

Anh cầm nhẫn lồng vào ngón áp út của cô, rất vừa tay.

Giọng của người đàn ông trước mặt dịu dàng du dương, êm mềm tựa như được ánh trăng gột rửa mang theo tình yêu miên man bất tận.

Cô nghe thấy anh nói: “Gả cho anh.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Xong chính truyện. Mai thêm một ngoại truyện về bánh bao.

Tô Mạch: Cảm ơn mọi người đã dõi theo quá trình trưởng thành và lột xác của một nhân vật chính hư vinh, dối trá và không hoàn mỹ như tôi.

Trâu Tinh Thần: Cảm ơn vợ tôi đã bằng lòng gả cho tôi. Vợ à, anh yêu em.

Trương Tiểu Tố: Cảm ơn các bạn dễ thương đã đồng hành suốt chặng đường, moa moa!

TIẾNG NGỌT

Trương Tiểu Tố
dtv-ebook.com

Chương 65: Ngoại Truyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi chiều, ánh nắng hắt qua tấm kính ban công chiếu lên đĩa cam đã cắt sẵn để trên bàn làm ánh lên màu cam vàng óng.

37pp00034268o36rss36

Tô Mạch ngồi trên ghế gặm gặm một miếng cam.

Vừa mọng nước vừa ngọt như ngậm mật lại có một chút hơi hơi chua giải khát.

Cô quay qua nói với người đàn ông ngồi viết code trên sô pha trong phòng khách: “Độ ngọt 80%.”

Nghĩ tới chuyện gì đó, bật cười, sửa lại lời: “88% đi, may mắn.”

Cam Tô Mạch ăn đều rất ngọt, không phải vì ông trời cực kỳ ưu ái cô, có cam nào ngọt đều chia cho cô hết, mà là quả nào không ngọt thì đều bị Trâu Tinh Thần ăn.

Cam có độ ngọt dưới 70% thì không có tư cách được vào bụng Tô Mạch.

Trâu Tinh Thần để máy tính xuống, vào bếp rót nước mang ra ban công đưa cho Tô Mạch: “Uống nước.”

Tô Mạch uống thử một ngụm rồi cau mày: “Nóng quá.”

Trâu Tinh Thần lấy lại thời thời rồi uống thử: “Được rồi.”

Tô Mạch không nhận cốc, ngửa mặt lên nhìn người đàn ông trước mặt: “Chồng à...”

Trâu Tinh Thần: “Không được.”

Gương mặt làm nũng của Tô Mạch lập tức biến mất: “Sao lại không được. Giờ em muốn ăn kem.” Thực sự không phải cô ham ăn, phụ nữ mang thai thân nhiệt cao nên mới thích ăn chút gì đó lành lạnh.

Trâu Tinh Thần ngồi xổm xuống xoa bụng cô: “Con gái anh nói là quá lạnh, không được ăn.”

Đúng lúc này, đứa trẻ trong bụng Tô Mạch đá nhẹ một cái như là đáp lại lời Trâu Tinh Thần.

Tô Mạch chọc chọc ngón ngón tay lên bụng rồi nhìn gã đàn ông trước mặt: “Anh với con trai hòa nhau bắt nạt em.”

Tô Mạch vô cùng muốn có một đứa con trai còn Trâu Tinh Thần lại muốn có một đứa con gái.

Hai người cực kỳ tin tưởng chắc chắn vào trực giác của mình, không ai chịu nhường ai.

Tô Mạch đỡ eo đứng dậy, nói với Trâu Tinh Thần: “Anh về phòng lấy giúp em cái chăn mỏng ở trên giường đi.”

Trâu Tinh Thần định gọi người giúp việc, Tô Mạch ngăn lại: “Em muốn anh đích thân đi lấy. Vậy mới khiến em có cảm giác mình

được chồng hết mực yêu thương, nhờ đó nảy sinh cảm giác hạnh phúc không gì sánh kịp.”

Cái diễn xuất và cách dùng từ vựng về này.

Trâu Tinh Thần cúi đầu cười trộm, ánh mắt vừa bất đắc dĩ lại vừa yêu chiều.

Anh đi lên trên tầng.

Trâu Tinh Thần vừa lên tầng, Tô Mạch liền nhanh chân lén vào bếp, đi lại nhanh nhẹn chẳng giống một thai phụ sắp sinh một chút nào.

Cô lấy cây kem cuối cùng còn sót lại trong tủ lạnh, mở cửa, chuồn ra khỏi nhà.

Trâu Tinh Thần cầm chân đứng trên lan can tầng hai.

Xuyên qua ô cửa sổ kính của phòng khách, anh nhìn thấy cô bóc vỏ cây kem, hí hửng ăn. Giống một đứa trẻ có được viên kẹo mình thích.

Anh mỉm cười, chờ cô ăn gần xong mới đi ra ngoài, làm bộ nghiêm mặt dạy dỗ: “Ai cho em ăn vụng. Con gái anh sợ lạnh.”

Tô Mạch ăn nốt miếng cuối cùng, quơ quơ que kem gỗ sạch bóc: “Con trai em muốn ăn.”

Trâu Tinh Thần nhận được điện thoại của công ty, có chút việc gấp cần giải quyết.

Tô Mạch muốn theo cùng. Cô đã nghỉ ở nhà gần nửa năm, toàn thân sắp rảnh phát ốm lên.

Trâu Tinh Thần còn có thể làm gì, tất nhiên là chiều.

Anh đánh xe chở cô tới công ty, bố trí cho cô ngồi trong phòng làm việc của anh rồi gọi mọi người vào phòng họp.

Tô Mạch ngồi ở bàn làm việc của Trâu Tinh Thần, trông thấy hai chậu sen đá vẫn còn khá đẹp, lá phồng phao căng mọng, sáng bóng khỏe mạnh.

Bên cạnh có thêm một chậu cây nhỏ chỉ lớn bằng một nửa so với hai chậu kia. Trong chậu trồng một cây sen đá nhỏ mọc lên từ lá của cây sen đá lớn, đã cắm chắc rễ, đang ra thêm lá.

Cô mỉm cười, cúi đầu sờ bụng mình.

Được một lúc, Tô Mạch mở cửa văn phòng, đi lại chỗ bộ phận thiết kế dạo một vòng.

Một nhân viên mới vừa bị cấp trên mắng đang ủ rũ sửa bản vẽ, sửa đi sửa lại vẫn thấy không ổn, hình ảnh trông cứ là lạ thế nào đó.

Tô Mạch đứng sau lưng xem một lúc, vỗ vai người nọ: “Để tôi thử xem sao được không?”

Người nọ quay đầu lại thấy là bà chủ bèn đứng vội dậy: “Không cần, không cần, thêm lúc nữa là tôi sẽ sửa xong.”

Tô Mạch cười cười, ngồi xuống: “Tư duy bị kẹt trong ngõ cụt thì cần trở ra xem xét lại hình ảnh và bố cục.”

Cô giúp người nọ sửa lại bản vẽ cho đỡ cơn thèm.

Đã nửa năm cô không đi làm, chỉ ngồi nghỉ ngơi. Trâu Tinh Thần sợ cô mang bụng bầu còn phải tăng ca.

Tô Mạch đứng dậy, lưu luyến trả chỗ ngồi.

Lâm Tiểu Linh và Trịnh Kỳ Lân ra ngoài bàn công chuyện, không có ở văn phòng, những người còn lại đều là những nhà thiết kế lạ mặt.

Tô Mạch qua bên bộ phận kỹ thuật dạo một vòng.

Triệu Thù đang đi họp.

Chu Bắc mặc một bộ váy mới Tô Mạch chưa thấy bao giờ, dán mắt vào màn hình viết code.

Vương Tử Hoài có lẽ đã có bạn gái mới, mặt mày trông rất hồng hào.

Tô Mạch lại đứng sau lưng Mễ Việt, phát hiện ra anh ta đang trộm viết tiểu thuyết.

Cô không làm phiền họ, xoay người đi chỗ khác.

Lúc ngang qua phòng họp, Tô Mạch nghe thấy một giọng nói quen thuộc đang mắng người: “Sai lầm sơ đẳng như thế mà cũng phạm phải được. Tái cấu trúc lại toàn bộ phụ bản cho tôi. Triệu Thù, ông đích thân giám sát.”

Thật đúng là chẳng thay đổi một chút nào.

Luôn đặt yêu cầu về chuyên môn và công việc với cấp dưới nghiêm khắc tới mức quái dị.

Đây cũng là lý do vì sao công ty khoa kỹ Tinh Thần có thể trở thành một trong mười công ty game hàng đầu trong nước trong điều kiện cạnh tranh khốc liệt của ngành game.

Tô Mạch trở lại văn phòng được một lúc thì Trâu Tinh Thần cũng họp xong quay về.

Tô Mạch đang ngồi ở sô pha chơi game mới ra của công ty, thấy anh vào, cô để điện thoại xuống đứng dậy: “Giám đốc Trâu kiểm tiền sữa bột thật vất vả.”

Trâu Tinh Thần ngồi xuống, vỗ vỗ đùi mình, Tô Mạch tự giác ngồi xuống đó.

Anh ôm cô, hôn môi cô một cái: “Tối nay muốn ăn gì?”

Tô Mạch ôm cổ Trâu Tinh Thần, nháy mắt với anh: “Ăn anh, anh chịu không?”

Trâu Tinh Thần lẩm bẩm: “Chớ có châm lửa lung tung.”

Anh hôn cô, nhìn vào mắt cô, không nói một lời nhưng cô đã cảm nhận được nguy hiểm.

May mà cô có kim bài miễn tử, cho dù anh có muốn thế nào cũng không dám làm gì hết.

Vậy nên cô mới dám ngang nhiên trêu chọc không kiêng dè.

Cô ôm anh vào ngực, cố ý cọ cọ.

Sau khi có bầu, ngực cô đã lớn hơn lúc cũ hai size.

Mặt anh bị một khối mềm mềm bao lấy, suýt thì không thở được, thế mà lại chẳng thể làm gì, bực bội muốn chết.

Anh hôn cô mấy cái, lại nghe thấy cô bảo: “Em ướt rồi.”

Trâu Tinh Thần: “Cứ cậy bụng to rồi câu gạ gẫm gì cũng dám nói, em cứ thử sinh con, ở cữ xong đi rồi xem có dám không?”

Tô Mạch: “Không phải, em ưót thật.”

Cô đứng dậy khỏi chân Trâu Tinh Thần, hơi hơi cảm thấy cơn đau bụng dễ, cô túm tay Trâu Tinh Thần: “Chồng à, có lẽ là tới lúc rồi.”

Tô Mạch được đưa nhanh tới bệnh viện.

Mười một giờ đêm hôm đó, Tô Mạch thuận lợi hạ sinh một bé trai.

Trâu Tinh Thần vỗ về Tô Mạch, ôm ghì lấy cô: “Sau này không sinh nữa.”

Anh là đàn ông, không có cơ hội trải nghiệm cảm giác đau lúc phụ nữ sinh con. Anh chỉ thấy cô nằm trên xe bị đẩy vào trong phòng sinh, lúc ấy, trán cô lấm tấm mồ hôi, nắm chặt ga giường, cắn chặt răng, dường như sợ anh lo nên không chịu la tiếng nào.

Đến tận khi cửa phòng sinh đóng lại, anh mới nghe thấy tiếng la tê tâm liệt phế của cô. Anh đau lòng vô cùng, chỉ hận mình không thể sinh thay cô.

Đau như thế, anh không muốn cô trải qua lần hai.

Tô Mạch ngẩng đầu: “Nhưng mà em muốn sinh thêm cho anh một đứa con gái, không phải anh thích con gái hay sao?”

Anh vuốt tóc cô: “Con trai hay con gái đều như nhau, chỉ cần là của em thì anh đều thích hết.”

Nói rồi, anh hôn phớt một cái lên trán cô: “Vất vả.”

Trâu Tinh Thần cẩn thận bế đứa trẻ nằm trong tã, sợ sơ sẩy sẽ làm đứa trẻ yếu ớt này bị làm sao. Anh chỉ bế một chút cho người ta chụp một tấm ảnh lưu niệm rồi để xuống.

Tô Mạch ngồi trên giường bệnh nhìn ngắm sinh mệnh mới nằm trên giường em bé.

Một hình hài nhỏ nhắn đỏ hồng nằm trên ga giường, đỏ từ khuôn mặt cho tới bàn tay nhỏ. Thằng bé vẫn còn chưa mở mắt đang tự mút mút ngón tay của mình, bộ hàm không răng chỉ có phần lợi hồng hào, nước dãi chảy ra ngoài.

Người bên nhà gái nói đứa bé trông giống Tô Mạch, rất xinh xẻo.

Người bên nhà trai nói đứa bé trông giống Trâu Tinh Thần, rất đẹp trai.

Tô Mạch cẩn thận nghiên cứu cậu con trai nhỏ của mình một hồi. Trẻ con mới sinh da nhăn nheo như ông cụ non, chẳng đẹp.

“Xấu như thế, chắc chắn là giống cha.”

Trâu Tinh Thần, cái người mà trời đất bao la, không ai đẹp trai, kiêu căng bằng ông đây, lại không phản bác gì. Anh cười bảo: “Em nói rất đúng.”

Sau khi Tô Mạch xuất viện, buổi sáng Trâu Tinh Thần tới công ty làm, buổi chiều thì làm việc ở nhà.

Anh cố gắng dành ra nhiều nhất thời gian có thể để chăm sóc vợ và con trai.

Trong nhà đã có mấy người giúp việc và dì chăm bà đẻ, chăm sóc rất tốt cho đứa trẻ và sản phụ. Thực ra Trâu Tinh Thần chẳng giúp được gì, đến tã anh cũng thay không quen tay, có lần còn mặc ngược.

Chẳng qua anh chỉ muốn ở bên cô vào mọi thời khắc quan trọng trong cuộc đời.

Tên của bạn nhỏ Trâu Tô được đặt vô cùng tùy ý.

Cái tên này là do Trâu Tinh Thần đặt, Tô Mạch không nghĩ ra được cái tên đơn giản thô lậu đến như vậy được.

Sau khi sinh không lâu, Tô Mạch liền khôi phục lại vóc dáng nóng bỏng khi xưa. Hết tháng ở cữ là đã mặc lại được mấy bộ đồ xinh xắn trước khi có bầu.

Về ngoài, vóc dáng và tính cách của cô vẫn như trước, không có gì thay đổi.

Nhưng với Trâu Tinh Thần, cô vợ anh đã thay đổi rồi.

Giờ quá nửa thời gian và sức lực cô đều dành cho thằng bé đang nằm trên giường em bé kia. Chỉ cần thằng nhóc kia oe một tiếng là cô như bị ai đó ấn nút công tắc chạy liền qua đó.

Buổi tối đi ngủ, cô luôn quay mặt về phía giường em bé, còn đưa lưng lại phía anh.

Anh không muốn nhìn tấm lưng bóng mịn của cô, anh muốn nhìn phía trước, cảnh phía trước đẹp hơn nhiều.

Anh xoay người cô lại ôm cô.

Đưa trẻ trên giường như thể cố ý tranh giành tình cảm, bỗng khóc oe lên một tiếng.

Tô Mạch đứng dậy bế lên đỡ, đỡ xong đặt lại xuống giường.

Cô quay về giường nằm, Trâu Tinh Thần lại kéo cô vào lòng anh.

Anh lật người đè cô xuống dưới người mình, khẽ hỏi: “Người đàn ông em yêu nhất là ai?”

Tô Mạch cười: “Tất nhiên là anh.”

Anh cúi đầu, vùi vào ngực cô, mút một cái.

Cái vị đang nằm trên giường em bé như thể đã phát triển trí thông minh, bỗng òa lên khóc.

Có người động tới ậm của mình, sao có thể không khóc được.

Lần này Trâu Tinh Thần không cho Tô Mạch đi đỡ nữa.

Tô Mạch ngồi dựa vào lưng giường nhìn người đàn ông nọ vụng về ẵm con, hát ru bài hát nào đó không thành điệu. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ hòa cùng quầng sáng vàng nhạt của đèn bàn chảy tràn ra sàn nhà.

Anh đứng giữa vùng sáng, mới đầu còn có chút khó chịu, giờ đã ăm ắp dịu dàng.

Đàn ông chăm con là lúc gọi cảm nhất, lời này chẳng sai một chút nào.

Chờ Trâu Tinh Thần đỡ thẳng bé trên tay ngủ đặt xuống giường xong, vừa quay đầu lại anh đã thấy cô gái trên giường chẳng biết đã

thay chiếc váy dây ren màu đen anh thích nhất từ lúc nào.

Bộ này hồi mang thai cô không hề mặc tới.

Cô nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, đường cong cơ thể mảnh mai, gợi cảm, đang nhìn anh đầy gợi cảm.

Cô bước xuống giường, ôm cổ anh, kiễng chân lên hôn anh.

Cô tựa như yêu tinh sinh ra để hút dương khí của đàn ông, chứ nào có dáng vẻ của sản phụ vừa mới sinh con được hơn hai tháng.

Anh ra sức hôn đáp lại cô, hai người quấn quýt triền miên với nhau như thể muốn bù lại toàn bộ những trống trải trong quãng thời gian mang thai.

Anh nhịn đã quá lâu, chỉ hận không thể nuốt thẳng cô vào bụng.

Anh dùng chút lý trí còn sót lại nói: “Bác sĩ dặn phải mấy hôm nữa mới được.” Giọng đã khàn đi từ lâu.

Cô hôn lên yết hầu của anh, giọng mềm mại hóp hờn: “Thần ca, em muốn yêu.”

Anh hôn lên đôi môi của cô, bế bổng cô thả xuống giường.

...

Cuộc sống tốt đẹp của vợ chồng nhà họ Trâu từ hôm đấy lại quay về quỹ đạo một lần nữa.

Tắm rửa xong, cô và anh đứng bên cửa sổ, cô tựa trong lòng anh ngắm bóng đêm ngoài cửa sổ. Muôn ngàn đốm sao rải rác giữa trời

đêm thần bí mà dịu dàng, bầu không lỏng lẻo tựa như trần nhà lấp lánh lờ mờ trong lễ cưới.

Một ngôi sao băng xẹt ngang chân trời, cô nhắm hờ mắt lại ước nguyện.

Anh cúi đầu hỏi cô: “Ước gì thế?”

Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt trong veo như làn nước của anh, chỉ cười không đáp, kiễng chân hôn phớt một cái lên môi anh.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thần ca và Mạt Lị cùng với bánh bao nhỏ của họ sẽ mãi mãi hạnh phúc bên nhau.

Cám ơn mọi người đã làm bạn!

Năm mới vui vẻ, yêu mọi người!

*Tác giả đăng chương này vào tháng Một âm lịch